

Tu Chân Nữ Phụ Đào Hoa Kiếp

Contents

Tu Chân Nữ Phụ Đào Hoa Kiếp	3
1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Nữ Phụ	3
2. Chương 2: Ngọc Linh Sơn (một)	6
3. Chương 3: Ngọc Linh Sơn (hai)	10
4. Chương 4: Kịch Tình Bất Đầu	14
5. Chương 5: Manh Vật Đột Kích	17
6. Chương 6: Đột Biến	20
7. Chương 7: Trốn	24
8. Chương 8: Thích Vô Thương	29
9. Chương 9: Sư Huynh? ? ?	32
10. Chương 10: Diệt Ngọc Linh	36
11. Chương 11: Hồng Anh	41
12. Chương 12: Tỷ Muội	46
13. Chương 13: Xuất Cốc	52
14. Chương 14: Gặp Lại	56
15. Chương 15: Cửu Khuyết	60
16. Chương 16: Xích Luyện	63
17. Chương 17: Đồng Hành	68
18. Chương 18: Động Phủ	71
19. Chương 19: Trứng? ? ?	75
20. Chương 20: Xung Đột	79
21. Chương 21: Sau Khi Hôn	84
22. Chương 22: Di Tích Trung Tâm	87
23. Chương 23: Thí Luyện	92
24. Chương 24: Tiên Tôn Cốc Thiên Thu	96
25. Chương 25: Quang Và Âm	101
26. Chương 26: Phát Sinh Xung Đột	104
27. Chương 27: Năm Năm	109
28. Chương 28: Huyền Vũ	113
29. Chương 29: Mật Tích	117
30. Chương 30: Mở Màn	121
31. Chương 31: Tâm Hoảng	125
32. Chương 32: Âm Mưu	129
33. Chương 33: Đạt Được	133
34. Chương 34: Linh Xu	138
35. Chương 35: Tử Y	143
36. Chương 36: Chấm Dứt?	146
37. Chương 37: Trốn Không Thoát Tình Tiết Vỡ Kịch	151
38. Chương 38: Thời Hạn Ba Tháng	156
39. Chương 39: Thất Tình Đoàn Tụ	159
40. Chương 40: Lưu Lại	166
41. Chương 41: Một Đêm	170

42. Chương 42: Người Tỏi	175
43. Chương 43	178
44. Chương 44: Kiếp Hoa Đào	182
45. Chương 45: Rời Đi	186
46. Chương 46: Thức Tỉnh	190
47. Chương 47: Nguyệt Kiến	195
48. Chương 48: Cái Gọi Là Tái Kiến	199
49. Chương 49: Quân Ngọc Hàn	204
50. Chương 50: Tâm Định	208
51. Chương 51: Giá Thú (lấy Chồng Cưới Vợ)	212
52. Chương 52: Lân Châu	216
53. Chương 53: Trừ Yêu	220
54. Chương 54: Sinh Đôi	226
55. Chương 55: Ngộ Đạo	229
56. Chương 56: Trở Về	235
57. Chương 57: Cuối Cùng Cũng Gặp Lại	238
58. Chương 58: Đồng Ý	244
59. Chương 59: Biết Được	249
60. Chương 60: Sơ Kiến	253
61. Chương 61: Duyên Phận	257
62. Chương 62: Bảy Ngày	261
63. Chương 63: Rời Đi	265
64. Chương 64: Tái Nhập Cửu Khuyết	269
65. Chương 65: Chiến Đấu	272
66. Chương 66: Đăng Tiên Lộ	277
67. Chương 67: Bí Mật	282
68. Chương 68: Thượng Giới	285
69. Chương 69: Ngũ Đại Gia Tộc	289
70. Chương 70: Chuyện Cũ	294
71. Chương 71: Hòa Trạch	299
72. Chương 72: Cổ Nhân Gặp Nhau	302
73. Chương 73	306
74. Chương 74: Sư Huynh Đệ	312
75. Chương 75: Đại Hôn	315
76. Chương 76: Vô Thượng Chi Cảnh	318
77. Chương 77: Quyết Định	322
78. Chương 78: Quá Khứ	326
79. Chương 79: Thiếu Niên Nhà Ai	332
80. Chương 80	337
81. Chương 81	341
82. Chương 82	344
83. Chương 83	348
84. Chương 84	354
85. Chương 85	358
86. Chương 86	361
87. Chương 87	365
88. Chương 88	371
89. Chương 89	374
90. Chương 90	378
91. Chương 91	383
92. Chương 92: Phiên Ngoại 1	391
93. Chương 93: Phiên Ngoại 2	399

Tu Chân Nữ Phụ Đào Hoa Kiếp

Giới thiệu

Converter: Mia LeoEditor: kyubi812Thể loại: nữ phụ, tiên hiệp, tu chân, thần tiênSố chương : 93Một câu chuyện kể về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-chan-nu-phu-dao-hoa-kiep>

1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Nữ Phụ

“ Ô ô..... Cho nên chết.....” Ở trên giường cũng thành một đoàn một vật không minh bạch kêu rên nói, “ Ô ô.....”

Đường Mật khóc từ trong chăn bò ra ngoài, “ Cái gì nha, nam phụ tốt như vậy, ngàn năm mới có một, cứ coi như hắn là nhân vật phản diện nhất quyển sách, cũng không nên để cho hắn chết đi, hắn cũng không làm chuyện gì xấu a, ô ô..... Tu vi cao như vậy đánh như thế nào mà sẽ chết đâu..... Ô ô.....”

Làm một trạch nữ đam mê xem tiểu thuyết mà nói, Đường Mật vẫn đề cao việc nam chủ là của nữ chủ, nam phụ là của mọi người, mà nam phụ này cũng là người yêu nguyên tắc, dễ thấy là người ôn nhu như ngọc, ôn nhu trung khuyến, trong hàng vạn nhân vật phản diện mới có một cực phẩm nam phụ như vậy, hoàn toàn không thể tự chủ a, không nghĩ tới tác giả lại viết hắn chết, không thể tha thứ a! (Đoạn này ta dịch không được nên chém a) (trung khuyến nghĩa là trung thành, tận tụy chăm sóc, chung thủy)

Khóc đủ rồi Đường Mật đứng dậy đi rửa mặt, trở lại giường phát hiện Tu chân linh duyên còn dư lại một phần chưa đọc xong, hơn nữa phía dưới còn giống như có một tên gì mà Tiên Lữ Kỳ Duyên, cũng chưa có đọc, liền đem sách vất qua một bên, lên giường gặp Chu Công.

Hoàn toàn không để ý trang sách bị gió ngoài cửa sổ thổi phiêu động, ánh trăng chiếu lên trang sách lộ ra ánh sáng đẹp mắt quang mang.

.....

Ngày trong xanh a, vạn dặm không mây a, thật là một ngày cực tốt!

..... Di, di? Mây bay, bầu trời? Ở đâu ra bầu trời a? Trời ạ trần nhà đâu?

Đường Mật cả kinh ngồi bật dậy, đây là nơi nào a? Thế nào giống như dã ngoại vậy?

Còn có mặc quần áo này, sao mà tay chân ngẩn ngẩn, chuyện gì xảy ra a? Ta cũng 20 tuổi, ở đâu ra mà tay nhỏ như vậy? Căn bản không phải là ta a, ta không phải là đang ngủ ở nhà hay sao? Chẳng lẽ đang nằm mơ? Suy nghĩ, Đường Mật hung hăng nhéo bóp đùi, tê ~ thật đau.....

Không phải là nằm mơ! Vậy chuyện này là sao?

Chẳng lẽ là Xuyên không?

Nghĩ đến khả năng xuyên không này, Đường Mật thật là khóc không ra nước mắt, ta vừa mới thừa kế di sản a..... Cứ như vậy không có, cuộc sống tốt đẹp của ta giờ mới chính thức bắt đầu mà!

Đúng vậy, Đường Mật xuất thân là cô nhi, người thân nhân cuối cùng là ông ngoại thảng trước vừa mới qua đời, lưu lại di bút không ít tiền, đủ để Đường Mật ăn ăn uống uống nửa đời sau không phải lo!

“ Xuyên không thì cứ cho là xuyên đi, nhưng mà nô tỳ nha hoàn cảm y ngọc thực đâu, phu quân xinh đẹp đâu? Thế nào đến lượt ta lại không linh a? Hơn nữa còn thực thảm hại, này nơi hoang vu dã ngoại, ngay cả một bóng người cũng không có, thân thể này cũng sẽ không là cô nhi chứ..... Ô ô.....” Đường Mật vừa đi từ từ vừa nói lảm nhảm, cố ý phân tán lực chú ý của mình.

“ Rỗng.....” Nơi xa trong rừng rậm đột nhiên truyền đến tiếng dã thú gào thét, còn kèm theo những tiếng kêu của nhiều động vật khác, đứt quãng mà truyền đến.

Thanh âm bình thường nghe đã muốn sợ hãi, bây giờ Đường Mật nghe tới, liền giống như bùa đòi mạng.

“ A!!!” Hét lên một tiếng, Đường Mật theo đường nhỏ chạy loạn, giống như thỏ, một hồi đã không thấy tăm hơi.

.....

Chạy chạy, Đường Mật phát hiện phía trước mặt cách đó không xa giống như có một thôn, cảm giác thân thể căng thẳng mềm nhũn ra, mang theo bộ mặt muốn khóc thút thếu hướng phía trước chạy tới.

Đi thật nhanh tới cửa thôn, đập vào mắt chính là một hoàng y nữ tử, chỉ thấy nàng mắt như đầy sao, mắt ngọc mây ngài, màu da trắng nõn đỏ thắm, mê hoặc đứng ở nơi đó liền đưa tới ánh mắt thường thức của người qua đường, thật là một phong cảnh hữu tình.

Đường Mật từ từ tiến lại phía nữ nhân kia, suy nghĩ có nên hay không hỏi đường một chút.

“ Còn biết trở lại à!” Nữ nhân nhìn chằm chằm Đường Mật, hung ác nói, “ Người bây giờ lá gan không nhỏ a, cũng dám đêm không về ngủ nữa à!”

Đường Mật nghi ngờ suy nghĩ, chuyện gì xảy ra a? Nàng ta biết mình..... Thân thể này?

“ Ta.....” Đường Mật đang chuẩn bị mở miệng hỏi thăm ít thứ, liền bị nữ tử hoàng y kia cắt đứt.

“ Mau cùng ta trở về đi thôi!” Nói xong liền lôi kéo tay Đường Mật, đi vào trong thôn, “ Một đêm không có trở lại, phụ thân cũng lo muốn chết, cùng người trong thôn chia nhau tìm người một đêm, lớn như vậy thế nào còn không có hiểu chuyện đâu..... Hoàn hảo trở lại....”

Đường Mật vừa nghe như vậy đã biết, nữ tử này là thân nhân của “ Ta”, nhìn dáng dấp có vẻ là tỷ tỷ, trong nhà cũng còn có một phụ thân, Đường Mật nghe nữ nhân này cầu nhau, cũng không nói gì, chẳng qua là cuối đầu đi theo nàng về phía trước, bất quá trong bụng nghĩ thầm cảm giác thật đúng là khá tốt!

Đi tới lúc sắp đến nhà, gặp một đám người đi từ một con đường khác tới, đi tuốt ở đằng trước là một thân người áo xanh, mặt mũi nghiêm trọng, anh tuấn khuôn mặt mang theo chút tang thương, cùng nhàn nhạt một mối, nhìn sang một lúc trong mắt đột nhiên phát ra tia sáng vui vẻ, đồng thời cước bộ tăng nhanh.

“ Phụ thân!” Hoàng y nữ tử hoan khoái mà phát tay, “ Tiểu muội trở lại....”

(hoan khoái là vui vẻ, mừng rỡ)

Một hồi đám người liền đi tới trước mặt, Đường Mật cúi đầu có chút chật vật nắm vạt áo, mẹ nó, đừng có nhìn tới đây a!

Nam tử giơ tay lên, Đường Mật thấy nam nhân muốn đánh mình lập tức nhắm chặt mắt, một đôi bàn tay nhẹ rơi trên đầu mình, ấm áp mà vững chãi, liền đem tất cả nỗi bất an, lo sợ của Đường Mật cũng tiêu trừ.

“ Trở lại là tốt rồi!” Thanh âm trầm thấp của nam tử vang lên.

Đường Mật hơi giật mình mà cúi đầu, không nói gì, giống như đang có điều gì suy nghĩ.

“ Tiết huynh đệ, nếu Niếp Niếp tìm trở về rồi, chúng ta cũng cáo từ a.” Một vị hán tử tục tăng lớn tiếng nói.

“ Đúng a!” “ Đúng a!” “ Đi về.....” Chung quanh một mảng tiếng phụ họa.

“ Trục Lưu ở chỗ này cảm ơn các vị rồi, lần tới các vị có chuyện gì cứ tìm Tiết mô ta, sẽ không chối từ!” Tiết Trục Lưu chấp tay trầm ổn nói.

Vào phòng, nam tử đi đằng trước, ở chính đường ngồi xuống ghế, hoàng y nữ tử vội vàng đi tới đứng ở phía sau hắn.

Đường Mật cứng còng mà đứng ngay chính giữa đại đường, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ giờ định tính toán số sách?

“ Mật nhi, đã có chuyện gì xảy ra?” Thanh âm nam tử chìm xuống, mang theo tia lo lắng.

“ Ta..... Buổi sáng ta vừa tỉnh lại đã thấy nằm ngủ ở trên bãi cỏ, những thứ khác cái gì..... Cái gì cũng không biết.” Đường Mật cúi đầu ấp úng nói, nguyên chủ cũng gọi là Mật nhi sao? Tại sao có một chút dự cảm bất thường?

“ Tôi đây!”

Đường Mật nghe lời từ từ nhích từng chút tới, trong lòng tiểu nhân cũng đang hô to, không muốn a!

Nam tử đưa tay nhẹ nhàng ở trên người Đường Mật phất một cái, Đường Mật có một loại cảm giác ấm áp nhu hòa tại chính cơ thể mình di chuyển lên xuống, thật thần kỳ a, cảm thán cũng không dám ở trên mặt ra vẻ cái gì.

“ Mật nhi, con bị thương!” Nam tử sắc mặt trầm xuống, bị thương? Không trách được trước ngực có đau một chút, thì ra là bị thương a! Chẳng lẽ nguyên chủ là bởi thương thể kia nên chết vì vậy mình mới có cơ hội dùng cái thân thể này? Đường Mật suy đoán.

“ A nha, phụ thân, hộ thân phù của tiểu muội cũng bị phá hủy!” Hoàng y nữ tử kéo sợi tơ hồng ra khỏi cổ Đường Mật, trên đó treo một lá bùa đã bị hủy.

Tiết Trục Lưu nhìn thấy bộ dạng tổn hại của lá bùa, ánh mắt rét lại, sắc mặt vô cùng nặng nề, đôi môi khép mở mấy lần, cuối cùng than một tiếng, “ Rốt cục....Hãy tìm tới...”

“ Phụ thân.....” Hoàng y nữ tử nhìn thấy ánh mắt phụ thân mình ảm đạm vẻ mặt gấp gáp mà kêu một câu.

Đường Mật cũng ngẩng đầu lên nhìn hẩn một chút, chuyện gì xảy ra, “ Cha” thế nào có cảm giác tuyệt vọng?

Tiết Trục Lưu nặng nề mà phất phất tay, “ Linh nhi, mang Mật nhi trở về phòng đi, cha có một số việc cần sửa sang lại, nhớ cho Mật nhi ăn viên Ngọc Thanh Đan này, đi xuống đi.” Nói xong đưa tới một viên đan được màu xanh mượt mà.

Tiết Linh đưa tay nhận lấy, nhìn thấy phụ thân như già đi vài tuổi, trong bụng không cầm được lo lắng, nhưng lại lo lắng cho thân thể tiểu muội, đành phải mang Đường Mật trở lại gian phòng của hai người.

“ Ăn đi.” Tiết Linh đem đan dược đưa tới khóe miệng Đường Mật, Đường Mật theo bản năng dùng miệng nhận lấy, đan dược vừa vào miệng đã tan, ngay sau đó cảm giác trong bụng dâng lên một cỗ nhiệt lưu, lập tức thân thể này theo bản năng bày ra đả tọa tư thế, bắt đầu chữa thương. (đả tọa là ngồi xếp bằng)

Một lát sau, nhiệt lưu rút đi, Đường Mật mở mắt, vui mừng phát hiện ngực không còn đau nữa, trong lòng âm thầm cảm thán thật là kỳ diệu a, chẳng lẽ mình đến thế giới tu chân?

“ Xong chưa, nói một chút rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ngày hôm qua muội nói cùng Lý đại nương đi chơi, kết quả Lý đại nương trở về nói muội mất tích, muội nói một người lớn như vậy thế nào lại mất tích a? Cha ngày hôm qua cùng người trong thôn tìm muội một đêm, biết không? Hộ thân phù bảo vệ tính mạng cũng bị phá, ngày hôm qua đã phát sinh cái gì? Muội có biết thiếu chút nữa muội không về nhà được không?” Tiết Linh điểm lên trán nữ tử trước mặt, nhưng cũng không khó để nghe ra trong giọng nói lo lắng của nàng.

“ Ta..... Ta cũng vậy không biết, buổi sáng vừa tỉnh đã thấy nằm ở trên cỏ, những thứ khác ta cũng không nhớ rõ nữa.....” Đường Mật yếu ớt trả lời.

“ Tiết Linh nhìn thấy bộ dạng có chút yếu ớt của muội muội mình, cũng không tiện nói gì thêm, thở dài, “ Phụ thân cũng không biết thế nào, người chưa từng như vậy a.....”

Đường Mật ngồi ở bên cạnh nàng cũng mang tâm trạng ưu sầu, không nói gì, trong lúc nhất thời trong phòng có chút an tĩnh.

“ Lấy ra đi!” Tiết Linh đột nhiên vươn tay ra, như chuyện đương nhiên nói.

“ Cái..... Cái gì?” Đường Mật có chút kinh ngạc.

“ Còn giả bộ! Ta nói ngọc Linh Đang a, lúc đi nói là mang một ngày nga, ta sẽ không tiếp tục cho muội mang theo nữa!” Ngón tay chỉ ở cổ tay Đường Mật, nơi đó rõ ràng đang mang một cái vòng ngọc sắc Linh Đang, khéo léo khả ái, lắc lắc thanh âm leng keng như tinh linh.

“ Nha.” Đường Mật ngay sau đó nghe lời mà đem Linh Đang gỡ xuống, đưa trả, lại nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của đối phương, trong lòng lập tức cả kinh.

“ Thế nào?” Đường Mật làm bộ như không có việc gì hỏi.

“ Có cổ quái! Cho tới bây giờ ta đưa cho muội đồ cũng chưa có đứt khoát trả lại cho ta, lần đó không phải là đeo bám dai dẳng nói muốn chơi thêm mấy ngày, hôm nay chuyện gì xảy ra a?” Tiết Linh nhíu mày đẹp hỏi, sau đó nhanh chóng đem ống tay áo của thiếu nữ trước mặt kéo lên, chỉ thấy trên cánh tay nữ tử hiện ra một cái bớt hoa đào màu hồng, trong lòng thở phào một cái, sau đó nghi ngờ, “ Bớt vẫn còn ở đây, là muội muội ta a, nhưng thế nào thay đổi thật nhiều, chẳng lẽ..... Là bởi vì chuyện tối ngày hôm qua?”

Đường Mật tim đập rộn rã, hoàn hảo là hồn xuyên! Sau đó phối hợp làm ra vẻ mặt sợ hãi, Tiết Linh lập tức đau lòng, đi tới ôm Đường Mật, an ủi, “ Mật nhi, không sao, không sao, bây giờ đang ở nhà rồi, có ta và phụ thân ở đây, không sợ a. Muội bây giờ nằm nghỉ ngơi cho thật tốt a, tỉnh ngủ chuyện gì cũng không có xảy ra, ngủ đi, một hồi ta đem cơm vào cho muội ăn!”

Đường Mật nghe lời mà nằm xuống, thấy cô gái trước mặt trong mắt lo lắng, cảm giác có một loại tư vị không nói ra được, có người lo lắng cho mình rồi đó! Cảm giác thật tốt....

Tiết Linh sờ sờ cái trán muội muội, sau đó đi ra ngoài.

Đường Mật vốn là nằm vô cùng thoải mái, đột nhiên ngồi bật dậy, “ Ta biết! Nam tử gọi Tiết Trục Lưu, tỷ tỷ gọi Linh nhi, muội muội gọi Mật nhi, đó không phải là Tiết Linh cùng Tiết Mật trong tu chân linh duyên sao? Ta chính là Tiết Mật! Bên trong sách, nữ phụ mới xuất hiện không bao lâu liền chết, không phải đâu? Lão Thiên, người chơi ta à!” Tiết Mật (sau này gọi là Tiết Mật) hô xong, vẻ mặt thất vọng thẳng tắp mà ngã xuống giường, trong mắt một mảnh như đưa đám.

Ta thật sự là ha ha a, ha ha ha ha ha.....

Suy sút, Tiết Mật lại ngồi dậy, mặc dù ta là nữ phụ, nhưng là ta ở trong sách a, bên trong sách có ai a? Nam phụ đại nhân a! Ha ha ha, Tiết Mật cười ngây ngô, sau đó cổ vũ bản thân, ta nhất định phải hảo hảo giữ được tính mạng, ôm chặt bắp đùi nữ chủ, sau đó đi gặp nam phụ phù hợp với mình, ừ, cứ như vậy! Cố gắng lên!

2. Chương 2: Ngọc Linh Sơn (một)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết Mật đi tới thế giới này đã hơn một tháng, đã hoàn toàn khẳng định đây chính là thế giới trong quyển tu chân linh duyên , lại phát hiện kịch tình còn chưa có bắt đầu, nguyên trong kịch bản căn bản là không có người phụ thân Tiết Trục Lưu này, cũng chỉ có Tiết gia hai tỷ muội, tu luyện ở một môn phái tu chân gọi là Ngọc Linh, tỷ tỷ tư chất cao, có linh căn Băng Hệ biến dị hiếm gặp, thân thể càng thêm trong truyền thuyết là Tụ Linh thân thể, mỗi ngày coi như là không tu luyện cũng có thể thời thời khắc khắc hấp thụ Linh Khí Thiên địa, tẩy dịch thân thể, đề cao tu vi, cho nên so với người bình thường tu luyện phải nhanh hơn gấp nhiều lần, tục xưng là nhân vật chính!

Mà muội muội mặc dù có tỷ tỷ lợi hại như vậy, nhưng lại là Hỏa Mộc song linh căn, bình thường so với tam linh căn, tứ linh căn thậm chí ngũ linh căn cái gì cũng tốt hơn rất nhiều, bất quá đối với một thiên phú tỷ tỷ mà nói, lực chú ý cho muội muội cũng giảm rất nhiều, đưa đến nàng từ nhỏ đối với tỷ tỷ có một loại tình cảm khó nói, một mặt cảm thấy hâm mộ tự hào, mặt khác lại cảm thấy ghen tỵ không thích, cho nên nàng

từ nhỏ thích cầm đồ vật gì đó của tỷ tỷ, tương đối ồn ào không hiểu chuyện, thật ra thì cũng chỉ là hi vọng người chung quanh có thể nhìn mình lâu hơn một chút.

Chẳng qua là không nghĩ tới trong một lần ra ngoài làm nhiệm vụ của môn phái cùng với các tẩu tẩu, kết quả ở trong rừng cây bị người giết chết, rồi sau đó môn phái nữ chủ bá sư cũng bị thế lực không biết tên diệt sạch, kích thích nữ chủ đi lên không ngừng gặp các loại kỳ ngộ, tu vi nhanh chóng tăng lên, vì muội muội cùng sư môn báo thù nữ chủ ngày càng mạnh, cũng gặp được nam chủ Vũ Văn Tắc cùng nam phụ Thích Vô Thương, ba người tình cảm dây dưa không dứt, cuối cùng nam phụ vì nữ chủ mà chết, nam chủ cùng nữ chủ thành công phi thăng tiên giới, trong tiểu thuyết cũng có nhắc đến người giết hại nữ phụ, thế lực đã diệt sư môn ở đoạn cuối, mở ra ý tưởng để viết quyển thứ hai là Tiên Lữ Kỳ Duyên

Tiết Mật sửa sang lại kịch tình về cái thế giới này trong đầu mình, có chút nổi giận, mình bây giờ mới mười một tuổi, Tiết Linh mười ba tuổi, mà hai năm sau mình sẽ chết, ai không sợ chết a, hơn nữa bây giờ đang ở cái thế giới nguy hiểm này có thể nói mình không hề có một tí giá trị võ lực, chính là một con kiến hôi, tùy tiện người nào cũng có thể giết chết mình, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ a? Nguyên chủ vốn là theo phụ thân tu luyện, mình cũng thử theo công pháp tu luyện, thế nào tu mới tới luyện Khí tầng hai, ai, thật là bị kịch a!

“ Ai.....” Tiết Mật than thở để tay trái chống cằm xuống, đổi sang tay phải chống.

“ Mật nhi, thế nào?” Tiết Linh trở lại thấy muội muội mình tóc buộc thành hai búi ngồi ở ngưỡng cửa, tay nhỏ bé nâng cằm lên, sưng mặt lên bộ dạng than thở, nho nhỏ vo thành một cục, khả ái cực kỳ! *~0^*~

“Tỷ, người trở lại a!” Tiết Mật vừa nhìn thấy Tiết Linh trở lại lập tức chạy vội tới, nhận lấy giỏ thức ăn trên tay tỷ tỷ, đi theo nàng vào phòng bếp.

Tiết Linh đang chuẩn bị nấu cơm tối, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy muội muội mình ở bên kia nhăn nhó nhíu mày, bộ dạng giống như có chuyện gì khó khăn mà không dám mở miệng, buồn cười mở miệng hỏi, “ Có chuyện gì vậy? Có phải hay không muốn ăn thịt giò dầm tương a? Ta hôm nay có chuẩn bị nga!”

“ Có thật không?” Tiết Mật đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như nước long lanh chớp động tỏa ra ánh sáng vui mừng.

“ Đúng vậy a ~” Tiết Linh bị đôi mắt nhỏ của muội muội nhìn tâm chầy lỏng ra, nghĩ thầm muội muội giống như thật thay đổi, càng khả ái đáng yêu O(_)O.

Tiết Mật lập tức vui vẻ vây quanh tỷ tỷ, đột nhiên động tác dừng lại, sắc mặt cứng ngắc, người vốn muốn hỏi điều này sao? Không phải là đang suy nghĩ chuyện tu vi ư, không phải là chuẩn bị hỏi tỷ tỷ vấn đề tu luyện sao? A

người thật tham ăn!

“ Thế nào?” Tiết Linh nhìn thấy muội muội đột nhiên dừng lại, quan tâm hỏi.

Tiết Mật lại bắt đầu nhăn nhó, “ Ừ..... Tỷ..... Người bây giờ là Luyện Khí tầng mấy a?”

“ Luyện Khí tầng bảy.”

“ Chúng ta không phải là cùng nhau tu luyện sao? Người là Luyện Khí tầng bảy rồi, tại sao ta.....” Tiết Mật lập tức che mặt chạy như điên, thật là người so với người phải chết, hàng so với hàng thì quăng a! 5555

.....

Sau khi ăn cơm tối xong, Tiết Trục Lưu đem hai nữ nhi gọi vào bên người, giao một phong thư vào trong tay cho đại nữ nhi, mở miệng nói, “ Ta cùng Ngọc Linh sơn Lê chương môn có chút giao tình, trong thôn linh khí quá thiếu thốn rồi, hơn nữa tục sự đông đảo, bất lợi cho tu hành, ta quyết định đưa các người đi Ngọc Linh sơn bá sư học nghệ, ở nơi đó các người có thể thấy được nhiều chuyện của Tu Chân Giới, càng thêm có lợi cho các người tu luyện.”

“ Nhưng là cha, người không phải nói là không hy vọng chúng ta có tu vi cao, chỉ cần có thể phòng thân, tương lai gả cho người rồi sinh con, giống như cuộc sống người bình thường sao?” Tiết Linh ở một bên vội

la lên.

Tiết Mật cũng theo đó ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Tiết phụ, trong lòng lại suy nghĩ kịch tình muốn bắt đầu sao? Thật là muốn đòi mạng a!

“ Các ngươi và những người khác không giống nhau, chẳng lẽ hiện tại thật có thể an tâm mà lập gia đình sao? Linh nhi ngươi hiện tại đã là Luyện Khí tầng bảy rồi, vừa mới tu luyện hai năm đã có thành tựu như thế, tương lai tiền đồ càng thêm bất khả hạn lượng, nếu là cha ép ngươi lập gia đình, sau này ngươi nhất định sẽ oán hận ta!” Tiết Trục Lưu bắt đầu nói.

Nghe được lời Tiết phụ nói..., Tiết Linh có chút yên lặng.

“ Phụ thân, ta muốn lưu lại cùng người, ta tu luyện hơn một năm vẫn còn là Luyện Khí tầng hai khẳng định cùng tu tiên vô duyên, ta muốn lưu lại có thể không?” Tiết Mật vội vàng nói, nghĩ thầm có phải hay không lưu lại là có thể né tránh kịch tình, mặc dù không thể tu tiên có chút tiếc nuối, nhưng so sánh với mạng nhỏ thì tương đối trọng yếu hơn.

“ Không được!” Tiết phụ thái độ cường ngạnh, sắc mặt nghiêm nghị, “ Ngươi nhất định phải đi cùng Linh nhi! Mật nhi, thật ra ngươi cũng giống tỷ tỷ, cũng là thiên phú dị bẩm, chẳng qua là chưa tìm được phương pháp tu luyện, thật ra thì ta cũng không nói được, sau này ngươi rồi sẽ biết.” Tiết phụ muốn nói lại thôi.

Tiết Mật biết trong mắt cha mẹ thì con cái đều là tốt nhất, hơn nữa Tiết phụ nói không tỉ mỉ, cho nên cũng chỉ đem lời nói của Tiết Trục Lưu cho là lời nói đối có thiện ý, tịnh không để ý, từ đó bỏ lỡ việc hiểu rõ thân thể mình có bí mật.

Nói xong Tiết phụ lấy ra từ bên người hai cái cẩm túi đưa cho tỷ muội hai người, “ Đây là hai túi đựng đồ sơ cấp, bên trong không gian không lớn lắm nhưng là đủ cho các ngươi để vào một ít đồ vật, ta ở bên trong chuẩn bị một ít linh thạch, pháp bảo, phù triện..., cũng coi như là ta cho các ngươi làm một chút chuẩn bị, tốt lắm, đi xuống đi, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt ngày mai các ngươi đi Ngọc Linh sơn.”

“ Phụ thân.....” Hai tỷ muội cùng kêu lên, còn không có mở miệng liền bị Tiết phụ vung tay đẩy ra ngoài.

“ Tỷ, ngươi có cảm giác phụ thân có chút cổ quái?” Tiết Mật ngồi xuống liền mở miệng hỏi.

“ Ủ, thật ra thì kể từ ngày ngươi mất tích trở lại, phụ thân vẫn rất kỳ quái, giống như là lo lắng chuyện gì phát sinh, tuy nhiên không có nói với chúng ta.” Tiết Linh có chút khổ não ngồi ở bên cạnh Tiết Mật.

Hai tỷ muội trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, đột nhiên Tiết Linh đứng lên, nắm quả đấm nói, “ Đều tại ta thực lực không đủ lớn mạnh, nếu mà thực lực của ta đủ mạnh mà nói..., phụ thân sao lại lo lắng mà không nói cho chúng ta biết sao, Mật nhi, đi Ngọc Linh sơn chúng ta nhất định phải hảo hảo tu hành, đợi đến thực lực cường đại cái gì cũng không sợ, mà là đến phiên người ta sợ chúng ta phải hay không?”

Tiết Mật trong lúc nhất thời vì lời nói kiên định mê hoặc của Tiết Linh, theo bản năng gật đầu một cái, sau đó mới phản ứng lại, trong lòng tiểu nhân yên lặng rơi lệ, không hổ là nữ chủ a, ta thì suy nghĩ làm cách nào để trốn đi, không trách được chỉ có thể làm nhân vật phụ!

Ngày thứ hai, hai tỷ muội cáo biệt phụ thân cùng với người trong thôn liền lên đường, trải qua mấy ngày lên đường, rốt cuộc đã tới dưới chân núi Ngọc Linh.

“ Tỷ, chúng ta nhanh lên trên đi.” Tiết Mật nói là phải lên trên, còn chưa bao giờ thấy tu chân ở nơi nào, không biết đạo trường là cái dạng gì, có phải hay không có rất nhiều linh thú, linh quả, linh hoa cái gì a?

“ Mật nhi, chờ một chút, chúng ta như vậy đi lên cái gì cũng không thấy được, người tu chân dạy bắt nhiệm Nhân Quả bình thường sẽ không cùng người phạm tiếp xúc, cho nên Ngọc Linh sơn bố trí trận pháp, bị ẩn rồi, mọi người lên núi sẽ không thấy được.” Tiết Linh kéo Tiết Mật nói.

“ A? Vậy làm sao bây giờ a?” Tiết Mật trợn to hai mắt.

“ Phụ thân cho ta một con hạc giấy truyền âm của Ngọc Linh sơn, rót linh lực vào trong có thể liên lạc với người của Ngọc Linh sơn.” Nói xong Tiết Linh từ trong ống tay áo lấy ra một con hạc giấy màu xanh, hơi vận lực, con hạc giấy từ từ hướng trên núi bay đi, dần dần biến mất không thấy.

“ Đợi lát nữa cũng sẽ có người ra đón chúng ta!”

“ Ừ.”

.....

Chỉ chốc lát, một vị nam tử áo lam từ trên núi đi tới trước mặt hai tỷ muội.

“ Không biết có phải nhị vị....” Nam tử áo lam nghi ngờ hỏi.

“ Tiểu nữ tử Tiết Linh, đây là muội muội ta Tiết Mật.”

“ Ta xem quần áo nhị vị không phải là người trong núi Ngọc Linh, vì sao lại có hạc giấy truyền âm của Ngọc Linh sơn?”

“ Đó là gia phụ cho hai tỷ muội chúng ta, dặn dò hai người chúng ta phải tới Ngọc Linh sơn bái sư học nghệ.”

“ Bái sư? Người không biết thời gian thu nhận học sinh đã sớm qua từ lâu sao? Chúng ta cũng không thu nhận học sinh trong thời gian này ngoại trừ đệ tử, mời trở về đi.” Nói xong nam tử áo lam định rời đi.

“ Chờ một chút.” Tiết Linh gọi nam tử lại, sau đó không nhanh không chậm nói, “ Ta biết thời gian thu nhận học sinh đã qua, cho nên gia phụ cố ý viết một lá thư cho Ngọc Linh sơn Lệ chương môn, hi vọng sư huynh có thể thông báo một tiếng.”

Nam tử áo lam nghe xong, kinh ngạc dị thường, lần nữa cẩn thận nhìn nhìn hai cô gái trước mặt, “ Thư lấy ra, ta đi thông truyền.”

“ Cảm ơn vị sư huynh này.”

Lưu lại một câu chờ, nam tử áo lam đã không thấy bóng dáng đâu.

Qua không bao lâu, nam tử áo lam đã đi xuống, sắc mặt trịnh trọng, mang theo chút cung kính, “ Hai vị, xin theo ta đi lên.”

Tiết Mật quay đầu nhìn tỷ tỷ mình một chút, hai người đồng thời vuốt cằm, sau đó cùng bước theo nam tử áo lam.

Đến đỉnh núi, hai người nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, giống như mọi mệt mỏi bao nhiêu ngày cũng hóa thành không, chỉ còn lại tâm tình thư thái cùng thoải mái, nhìn nhau cười một tiếng, hai người trong mắt vui mừng cơ hồ che giấu không được, cũng biết Ngọc Linh sơn này linh khí vô cùng nồng hậu, dưới chân núi hoàn toàn không thể so sánh với nó.

Ngắm nhìn bốn phía phát hiện Ngọc Linh sơn này cũng không chỉ là một ngọn núi, mà là nhiều ngọn núi tụ quanh cùng một chỗ, đếm sơ sơ đã có vài chục, mỗi ngọn núi đều là đứng lơ lửng giữa trời, mây mù lượn quanh, ở mỗi đỉnh ngọn núi đều sừng sững một tòa cung điện hoa mỹ, nhất là tòa cung điện ở phía trung tâm, hoàn toàn được tạo ra từ bạch ngọc, hơn nữa mỗi tòa cung điện ở bốn phía cũng có thời tiết bất đồng trên đó trồng đủ loại hoa cỏ riêng biệt, có thể cảm giác được phía trên bao quanh hàng tỉ linh khí. Cách đó không xa ở trong hồ, hoa sen kiều diễm đang nở rộ, giữa khoảng trống của những đóa hoa mấy con hồng đỉnh Tiên Hạc lười biếng đứng, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng Hạc Minh thanh thúy.

Tiết Mật hoàn toàn bị cảnh sắc trước mắt làm cho sợ ngây người, ta là đang trong mơ a, khẳng định không phải là thật! Đột nhiên tay bị nhéo, quay đầu nhìn thấy ánh mắt bắt đắc dĩ của tỷ tỷ mình.

“ Bảo người mấy tiếng rồi, có đi hay không a?”

“ Ha hã.....” Tiết Mật xấu hổ cười hai tiếng, vội vội vàng vàng đi theo.

Nam tử áo lam nhìn thấy hai tỷ muội cử động, mỉm cười nói, “ Thời gian ta mới đến cũng bị cảnh sắc nơi đây làm cho kinh hãi, tới bây giờ mới từ từ quen.”

Tiết Mật liếc Tiết Linh, xem đi, xem đi, cũng không phải là một mình ta như vậy, lầm bầm nói.

Tiết Linh đọc hiểu ánh mắt muội muội mình, chỉ càng muốn cười.

“ Đã đến Tử Tiêu điện, Chương môn cùng các Chương giáo ngọn núi đều ở bên trong chờ nhị vị, mời vào.”

“ Muội muội, chúng ta vào đi thôi!” Tiết Linh nắm chặt tay Tiết Mật, che chở nàng ở phía sau, đi vào.

“ Hừ, ta xem tư chất chưa ra cái dạng gì, nếu không Trục Lưu sao lại để các nàng học trụ cột công pháp! Người nào không biết trụ cột công pháp là dành cho người có ngũ linh căn học!” Hồng Anh liếc mắt khinh miệt nói.

Tràng diện một mảnh yên tĩnh trở lại.

Tiết Mật cảm giác được Tiết Linh khẩn trương cùng không cam lòng, ai, tuổi còn nhỏ thì lòng tự ái luôn rất cao. Nhẹ nhàng siết chặt bàn tay của nàng, khi nàng xoay đầu lại, nâng lên một nụ cười trấn an. Chỉ thấy nàng sưng sốt một chút, sau đó từ từ buông lỏng thân thể cứng còng, cũng khe khẽ cười.

Lệ Nam Sinh nhìn thấy hai tỷ muội an ủi lẫn nhau mà gật đầu cười, ôn hòa nói, “ Các ngươi người nào khảo nghiệm trước?”

“ Ta! Ta!” Tiết Mật lập tức giơ tay đứng dậy, “ Ta tới trước!” Sau đó quay đầu hướng Tiết Linh cười, ý bảo nàng không cần phải lo lắng. Nói nhảm, dĩ nhiên ta tới trước, tư chất nữ chủ là cái dạng khiến người kinh ngạc nước mắt chảy ròng không phải sao? Ta vẫn nên ngoan ngoãn thả con tép, bắt con tôm thôi. Hi vọng là không sai, mình nhất định là mộc hỏa song linh căn, tuyệt không sợ, không nên khẩn trương a!

“ Hảo! Hảo!” Lệ chương môn tán thưởng nhìn Tiết Mật, tuổi còn nhỏ lâm nguy mà không loạn có thể làm chuyện lớn a, “ Đặt tay lên trán trắc linh thạch đi.”

Tiết Mật vừa đem tay để trên tảng đá, có một trận cảm giác mát mẻ lan tỏa toàn thân, xâm nhập cốt tủy, tảng đá trước mặt cũng hiện ra xanh hồng nhị sắc, vô cùng chói mắt.

“ Hỏa Mộc song linh căn, không tệ! Không tệ!” Lệ Nam Sinh ánh mắt kích động, nhìn Tiết Mật vẻ tán thưởng càng đậm, các Chương giáo vây xem cũng đều mừng rỡ dị thường, liên tiếp than thở, song linh căn là tư chất tu chân thượng giai a, coi như năm nay cũng có ba học sinh được thu nhận, nhưng đều bị thu vào làm môn hạ ở ngọn núi kia, nếu là nhận được một vị đệ tử như vậy thì mặt mũi sẽ thật lớn a, nghĩ như vậy ánh mắt các Chương giáo nhìn Tiết Mật hừng hực lửa.

Tiết Mật run rẩy nổi một tầng da gà, đi tới bên người Tiết Linh, “ Tỷ, đến ngươi, cố gắng lên! Ngươi khẳng định so với ta còn lợi hại hơn!” Nói xong con mắt lóe sáng mà nhìn nàng, ta đây nói là có căn cứ khoa học, vì vậy không nên khinh thường a!

Tiết Linh nhìn ánh mắt tin tưởng của muội muội, thu hồi một chút hâm mộ cùng ý định khẩn trương, gật đầu một cái đi lên phía trước, để tay lên trên trắc linh thạch, chỉ một thoáng trắc linh thạch tràn đầy màu trắng đẹp mắt, mặt ngoài tảng đá còn kết một tầng mỏng trong sạch.

Thấy hiện tượng này, Lệ Nam Sinh đứng bật dậy, bước nhanh về phía nàng, trên mặt mừng như điên cùng kích động cơ hồ che giấu không được, chung quanh các Chương giáo nhất thời có chút ngốc trệ, thật giống như còn không có phản ứng kịp.

Lệ Nam Sinh cẩn thận chu đáo nhìn trắc linh thạch, tay hơi có chút run rẩy, “ Không tệ, không tệ, là Băng hệ biến dị linh căn! Hảo, rất tốt! Ha ha ha....”

Nghe Chương môn khẳng định người chung quanh một mảnh kêu lên, nhìn về phía Tiết Linh ánh mắt còn nóng hơn lúc này.

“ Không thể tin được a, vẫn còn có Băng Hệ biến dị linh căn, bao nhiêu năm rồi cũng không thấy!”

“ Đúng vậy a, quả nhiên là hổ phụ vô khuyển nữ, không tệ!”

“ Ngọc Linh sơn ta lần này cũng có thể hảo hảo hãnh diện một phen, ha ha!”

“ Hừ!” Hồng Anh cắn răng nhìn về phía Tiết gia tỷ muội hai người, trong lòng phần hận cơ hồ biểu hiện toàn bộ trên mặt, năm nay thật dễ dàng đoạt được ba mầm non song hệ linh căn đưa về trên núi của mình, hi vọng có thể dành được thứ hạng cao trong môn phái, không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một đôi Tiết gia tỷ muội. Năm đó ân tử cùng bản thân khó đối phó, con gái nàng quả nhiên cũng không phải vật gì tốt.

“ Tỷ, ta nói rồi mà.” Tiết Mật cười hi hi kéo tay Tiết Linh.

“ Ừ.” Tiết Linh quay đầu mỉm cười, trong mắt quang thải lưu chuyển (quang thải: dải sáng), nhất thời giống như đầu mùa xuân băng tuyết tan rã, hoa trên núi lãng mạn nở rộ, để cho Tiết Mật nhất thời ngốc lãng,

sau khi tỉnh lại, tiểu nhân trong lòng Tiết Mật ở góc tường căn khăn tay nhỏ bày tỏ, tại sao giữa người với người lại có chênh lệch lớn như vậy a o(> —

Lệ chương môn phát tay cho tiểu đồng áo xanh đang kinh ngạc đến ngây người đem trắc linh thạch cầm đi xuống, cười hỏi, “ Mật nhi, Linh nhi, các người đều là tư chất ngàn dặm mới tìm được một thật là hảo tư chất, các người đã nghĩ tới việc nhập vào chỗ nào chưa?”

“ Ta.....” Nhìn thấy ánh mắt bốn phía xung quanh lập lòe chiếu tới, Tiết Linh vừa mới kiên trì mở miệng đã bị đánh gãy.

“ Bằng Hệ tiểu oa oa ngươi nên là của ta mới phải!” Nói chuyện là một hắc y lão giả ngồi chéch một bên.

Kỳ thật lúc tiến đến Tiết Mật liền chú ý tới hắn, bởi vì trong tiểu thuyết thì nữ chủ ngay từ đầu có một vị Nguyên Anh kỳ thích mặc hắc y làm sư phó, nghe nói Nguyên Anh kỳ ở Ngọc Linh sơn số lượng không nhiều lắm mà cái vị sư phó lão tổ này là một trong những người kia, bình thường đều đang bế quan, nhưng bởi vì lực hấp dẫn của nữ chủ, ở thử nghiệm hôm nay, hắn thần kỳ xuất quan, cũng nghe nói năm đó hắn thực thương yêu đệ tử Tiết Trục Lưu mà hôm nay nữ nhi của đệ tử đến Ngọc Linh sơn, liền tiện đường xem một chút, kết quả cảm thấy nữ chủ là có thành tựu nên thu nhận làm môn hạ dốc lòng dạy bảo.

Chưa từng có đệ tử mới nhập môn nào mà có thể bái nhập làm môn hạ của Nguyên Anh kỳ lão tổ, nữ chủ xem như là lần đầu, tự nhiên đưa tới các loại hâm mộ ghen tị oán hận của người khác, cũng bị người ngầm sử dụng không ít thủ đoạn nhỏ, ví dụ như nữ phụ muội muội, bất quá nữ chủ là nữ chủ, cơ hồ thần chấn sát thần phạt chấn sát phạt, bài trừ hết thủy thủ đoạn cùng ám chiêu, sống vui vẻ thủy khởi!

“ Lão tổ, là lão tổ!” Một vị Chương giáo kinh hô, sau đó người chung quanh đều an tĩnh lại, cùng không dùng ánh mắt tỏa sáng để nhìn Tiết Linh nữa. Vô nghĩa, cùng Nguyên Anh kỳ lão tổ cướp người, chán sống sao?

“ Linh nhi, còn không mau bái kiến sư phó!” Thấy Tiết Linh còn đang sững sờ, Lệ Nam Sinh bật người nhắc nhở nói, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng thượng nguyên lão tổ là ai a, kia chính là nguyên anh tu sĩ a, là người đồng lứa với sư phó của mình, Linh nhi bái nhập hắn làm môn hạ có thể nói là bái nhập mình làm môn hạ thì tốt hơn nhiều.

“ Tiết Linh bái kiến sư phó!” Phản ứng kịp Tiết Linh cúi người hướng hắc y lão giả bái.

“ Hảo, hảo, ngươi hiện tại theo ta quay về thượng nguyên phong đi, ta rời đi cũng một khoảng thời gian rồi.” Dứt lời liền đi ra ngoài, căn bản không để ý một đám người xung quanh mình.

“ Cung tiễn lão tổ!” Một mảnh thanh âm cung kính vang lên.

Tiết Linh quay đầu lại nhìn Tiết Mật cùng Lệ chương môn, lưu lại một câu, muội muội nhớ hảo hảo chiếu cố bản thân, liền theo hắc y lão giả ly khai.

Tiết Mật nhìn thấy bóng dáng Tiết Linh đi xa, biết con đường nữ cường của nữ chủ đã mở, kia chính mình cũng phải cố lên a, hảo hảo.....bảo trụ tính mạng!! Ai

()

4. Chương 4: Kịch Tình Bất Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tiết sư muội, vậy người hảo hảo dưỡng bệnh a, nhiệm vụ lần này người trước mắt không nên đi, thân thể vẫn quan trọng hơn. Chúng ta đi trước.” Một vị tử y nữ tử đối với Tiết Mật nằm trên giường dốc lòng an ủi một phen, sau đó liền cùng với vài người đến thăm bệnh đi ra ngoài.

Nhìn thấy cửa phòng mình nhẹ nhàng đóng lại, sắc mặt tái nhợt Tiết Mật ở trên giường lăn vài vòng, rồi ngồi dậy, vẻ mặt cầu xin kêu rên nói “Sống không nổi nữa, sống không nổi nữa a, nếu còn như vậy, không bị người giết chết, ta cũng tự hại mình chết, ô ô.....”

“Thầm thì” nghe thấy bụng lại bắt đầu kêu to, Tiết Mật lập tức che bụng ở trên giường rên lên, “Lại tới nữa, lại tới nữa.....” Vừa dứt lời đã nhanh như chớp không thấy người đâu.

Tới lần thứ tám từ nhà xí đi ra, Tiết Mật tựa vào bên giường phát ra thanh âm “hừ hừ”, giống như quỷ mỹ, nghĩ đến cuộc sống hai tháng tới Tiết Mật chỉ muốn khóc, vì cái gì cuộc sống lại gian nan như vậy?

Cuộc sống hai năm tu chân đã làm cho nàng quên đi rất nhiều thứ ở hiện đại, nhưng không biết vì cái gì, nàng đối với quyển sách kia lại khắc sâu vào trí nhớ, cơ hồ mỗi một chi tiết đều rành mạch, vì cái gì a? Có lẽ đối với hiểu biết của nàng về nội dung kịch bản sẽ là cơ hội sống sót duy nhất.

Nhưng để sống sót mà phải trả giá như vậy thà không bằng thống thống khoái khoái chết cho rồi, vì hai tháng tới, để tránh né đi ra ngoài làm nhiệm vụ mà bị người giết chết, nàng cơ hồ gần một tháng này là vượt qua trong nhà xí, dễ dàng sao? Chính là có năng lực làm sao bây giờ, người tu chân ngũ quan so với phàm nhân linh mãnh hơn nhiều, người nếu không đúng bệnh căn bản cực kỳ đần độn a, mà cảm mạo phát sốt linh tinh thì không thích hợp với thể chất cường hãn của tu sĩ, chỉ có chọn tiêu chảy.

Bực thật hai năm tu luyện bất quá so với tu sĩ bình thường thì có nhanh một chút, hiện tại khó khăn lắm mới đạt tới luyện khí đỉnh, còn không tới Trúc Cơ, đi ra ngoài chính là chịu chết a! Mà tu vi nữ chủ sớm đã là Trúc Cơ tầng bảy, hẳn là không tới nửa năm có thể tiến vào Kim Đan kỳ.

Ai ~ không thể so được, không thể so được a! Tiết Mật bị phần cắn khăn tay nhỏ, đến bây giờ nàng còn nhớ rõ cảnh tượng nữ chủ đạt tới Trúc Cơ. Ngày đó nàng vui vẻ đi thượng nguyên phong tìm nữ chủ để kết nối cảm tình, kỳ thật nàng thường xuyên đi tìm nàng ta, bất quá mười lần thì tám lần không gặp được, nữ chủ đa phần là tu luyện, bất quá nên tìm hay là muốn tìm a.

Nhớ rõ ngày đó nữ chủ ngồi ở đỉnh núi thượng nguyên, ngồi giữa cảnh vân cuốn vân thư (mây cuốn mây bay). Nàng định hô to một tiếng dọa nàng ta một chút, còn chưa có động cước, nàng nhìn thấy cảnh gì, nữ chủ nàng tiến vào Trúc Cơ, không ai hộ pháp, không dùng Trúc Cơ đan cứ như vậy tiến vào Trúc Cơ! Nàng chấn kinh, không dám phát ra động tĩnh, ngây ngốc đứng ở một bên nhìn.

Thăng đến khi nữ chủ tiến vào trúc cơ xong, quay đầu nhìn nàng thân thiết cười cười, nàng mới giải trừ trạng thái đại ra, lại một lần che mặt mà chạy, ô ô, người so với người đặc tử, đặc tử a (muốn chết), chính mình bái nhập làm môn hạ chương môn được nhận trúc cơ đan trong túi trữ đồ cái gì cũng có! Đối với nữ chủ thì hoàn toàn vô ích a!

Trở lại phòng nàng chậm rãi bình tĩnh, nữ chính và nữ phụ đều là cùng tồn tại, người không cần so với nàng, người xem xem này nhóm oa nhi đang luyện khí tầng hai ba mà không có tiến a, nga ha ha, tâm tình hảo hảo!

Chấm dứt việc hồi tưởng, trở lại hiện tại, Tiết Mật phát hiện nàng rốt cuộc cười không nổi bởi vì bụng lại bắt đầu kêu to.

“ Hừ ki.....” Đợi tới lần thứ chín từ nhà xí đi ra, Tiết Mật nằm ở trên giường trên cơ bản là hít vào nhiều thở ra ít.

“ Không thể, tuyệt đối không thể cứ như vậy mãi!” Tiết Mật nhớ tới ánh mắt đồng tình của sư phụ và sư huynh sư tỷ, cùng với tiếng cười cổ quái của môn hạ đệ tử Hồng Anh, đều làm cho Tiết Mật cảm thấy chính mình không bao giờ..... có thể sống qua kiểu này nữa.

Nhưng tưởng tượng đến trong sách có cảnh nữ phụ bị người người giết chết thì không khỏi bắt đầu nổi giận, mạng nhỏ cùng chút khổ đó không thể so sánh, vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn. Chính là không có biện pháp nào khác sao, nếu vừa có thể không chịu khổ mà vẫn bảo trụ mệnh thì tốt rồi. Ai ~ có phải hay không do ta xuất hiện nơi này mà nội dung vở kịch bị mắc ở đây, bởi vì ta sẽ không bị giết, cho nên phụ thân nữ chủ Tiết Trục Lưu hiện tại không có truyền tin nói ra đi dạo chơi, thật là kỳ quái!

Tiết Trục Lưu, phụ thân, nữ chủ, nghĩ nghĩ một chút nguyên bản Tiết Mật đang hí hửng đột nhiên mắt trợn to, mãnh liệt khởi động cơ thể đang xụi lơ, “ Ha ha, ta nghĩ ra rồi! Ta nghĩ ra rồi! Rốt cục có thể không chịu khổ mà vẫn bảo trụ tánh mạng a! Ha ha ha!”

“ Thầm thì” vui quá hóa buồn Tiết Mật đột nhiên cảm nhận được bụng căn bản không cho phép chính mình quá mức vui vẻ, lập tức kháng nghị.

“ Ngao.....” Tiết Mật hú lên quái dị, đứng không vững lê chân hướng nhà xí chạy tới.

.....

Tỉnh dương mấy ngày Tiết Mật cảm thấy cả người mãn huyết như sống lại, nghĩ đến kế sách chính mình có thể tránh né kịch tình, vui mừng hưởng thụ nguyên phong chạy tới.

Rốt cục tới thượng nguyên điện, lại nghe một tin, Tiết Linh tỷ tỷ bế quan ba ngày, Tiết Mật nháy mắt đứng bất động tại chỗ, nghiêm mặt hướng tiểu đồng thông báo nói lời cảm tạ, dưới ánh mắt kinh ngạc của tiểu đồng dần dần xoay người rời đi.

Ngồi trên ghế trong phòng mình, Tiết Mật mới dần dần phục hồi tinh thần, bế quan? Nàng thế mà lại bế quan?? Ô ô, làm sao bây giờ? Tính toán là cùng với nữ chủ về vấn đề an phụ thân hai năm chưa có gặp, dùng thực lực nữ chủ về nhà với mình thì đường xá sẽ an toàn hơn, sau đó đem vài nhiệm vụ kế tiếp vì mình ở nhà mà hồ đồ cho qua, không nghĩ tới a, không nghĩ tới, thật sự ông trời muốn ta chết a!

Suy sụp một hồi Tiết Mật lại ngồi xuống cẩn thận suy nghĩ, không được, cho dù không có nữ chủ, ta cũng phải trở về, Tiết Trục Lưu lập tức sẽ ra ngoài du ngoạn, nếu không đi gặp hắn sau này sẽ không thấy nữa, không biết vì cái gì mình chỉ mới ở chung với phụ thân quá một tháng mà có một loại ràng buộc nói không nên lời, thậm chí so với nữ chủ còn thâm hậu hơn, cũng không biết sao lại thế này, chẳng lẽ là máu mủ tình thâm? Hơn nữa mình còn phải trốn nhiệm vụ của sư phụ, cũng chỉ có thể trở về, quay về tiết gia thì nhiệm vụ sư môn cơ hồ là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược (Vị tình trạng mỗi người làm một cách trái ngược nhau, không có sự phối hợp nhịp nhàng, thống nhất), với lại đây là địa phương phạm nhân thường lui tới, cho dù có cái gì uy hiếp chính mình hẳn là có thể ứng phó.

Hạ quyết tâm Tiết Mật lập tức đi tìm Ngọc Linh sơn Lê chương môn sư phụ của mình, tỏ vẻ chính mình hai năm không có về nhà, rất tưởng niệm phụ thân, nghĩ muốn về nhà một chuyến.

Lệ chương môn nghe xong, lúc ấy có chút trầm mặc, sắc mặt phức tạp nhìn Tiết Mật, “ Cũng tốt, trở về cũng tốt, trở về nhìn xem đi! Hi vọng.....”

Cũng không nói hết câu, nhưng không có nói tiếp, Tiết Mật kỳ quái nhìn hắn, hai năm này mình cùng Tiết Linh không ngừng yêu cầu trở về vấn an Tiết phụ, đều bị chương môn lấy muôn vàn lý do cản trở, lần này thế nào lại cho phép, đã muốn nghĩ tốt các loại lý do, các loại thủ đoạn Tiết mật đột nhiên cảm thấy chính mình như đánh một quyền vào khoảng không, cảm giác hạo phúc tạt!

Nhưng vẫn là cung kính hành lễ rồi cáo lui, đi tới cửa cước bộ chợt dừng lại, đột nhiên xoay người hỏi, “ Sư phụ, Ngọc Linh sơn chúng ta có cừu oán gia không?”

“ Cừu gia?” Lệ chương môn ánh mắt bỗng nhiên thâm thúy lên, “ Có, bất quá đã mai danh ẩn tích mười mấy năm..... Làm sao vậy?”

“ Ta..... Ta có một giấc mộng, trong mộng Ngọc Linh sơn nửa năm sau bị một đám người mặc hắc bào.....mặc hắc bào diệt sạch, cho nên.....” Tiết Mật biết lời nói mình có chút đại nghịch bất đạo, nhưng kêu nàng trở mắt nhìn địa phương này bị huyết nhuộm dần, các sư huynh đệ tỷ muội cùng mình đùa giỡn hai năm bị tàn sát, căn bản làm không được. Cho dù một phen nói ra làm chương môn nảy sinh nghi ngờ cũng không quan hệ, ít nhất phải đề cao cảnh giác, đợi lúc sự tình phát sinh cũng đã có chuẩn bị.

Nghe xong lời nói Tiết Mật, Lệ chương môn ánh mắt phát lạnh, “ Hắc bào sao?”

“ Ân, đúng vậy, trên tay bọn họ pháp bảo vô cùng cường đại, cơ hồ vừa ra là có thể thu gặt trăm tánh mạng.” Tiết Mật đem chi tiết trong sách nói ra.

Lệ chương môn nghe xong thật lâu cũng không nói gì, ánh mắt sâu xa, dường như suy nghĩ chuyện gì.

“ Sư phụ.....” Tiết Mật hô nhắc nhở.

Giật mình tỉnh táo lại, Lệ Nam Sinh ánh mắt như điện nhìn về phía Tiết Mật.

Tiết Mật nhất thời tay chân luống cuống, làm sao vậy? Sẽ không trách ta buông lời mê hoặc người khác chứ?

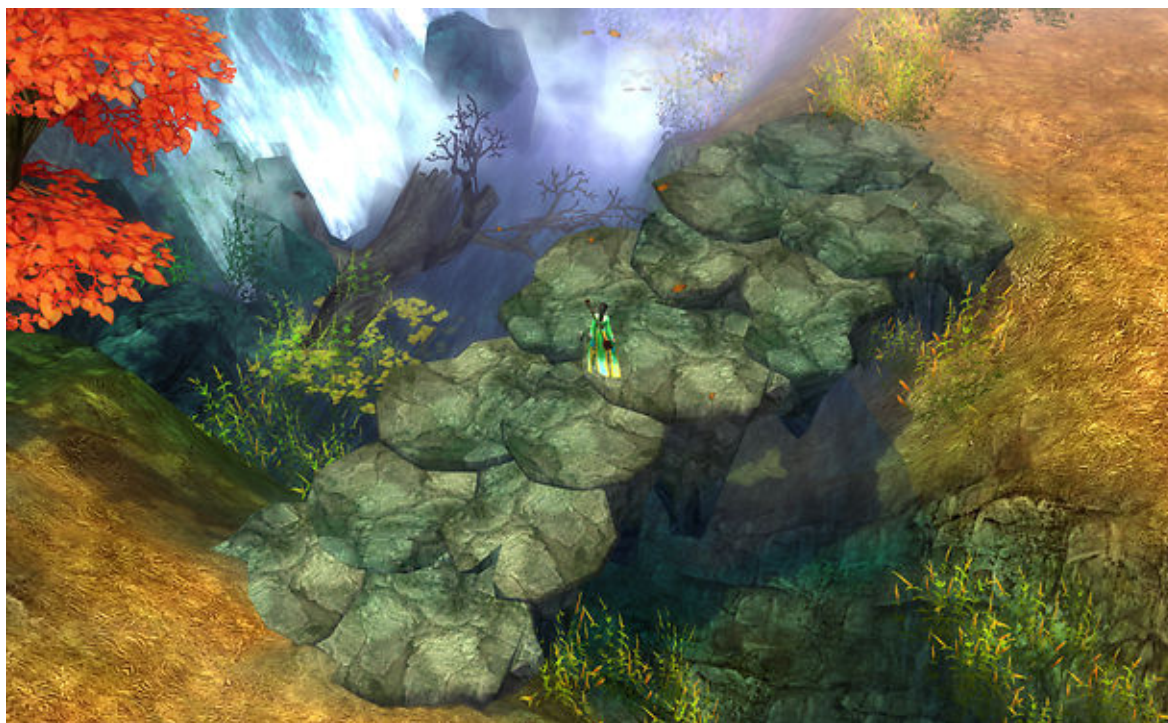
Lệ Nam Sinh nhìn thấy bộ dáng bối rối của đồ đệ mình, ánh mắt dần dần nhu hòa lại, “ Đi xuống đi, chuyện người nói ta đã biết, trở về nhớ thay ta hướng phụ thân người vấn an.”

“ Ân.....” Tiết Mật lung tung gật đầu, chạy ra ngoài.

Tiết Mật đi rồi, Lệ chương môn ánh mắt lạnh xuống, “ Nghe Mật nhi miêu tả hẳn là bọn hắn, chính là nàng làm sao biết? Mộng? Nửa năm sau.....”

.....

Dưới chân núi, Tiết Mật lưng gánh nặng, quay đầu nhìn trận pháp che dấu Ngọc Linh sơn, cười phất tay, xoay người bước về nhà, cũng không biết lúc này đi chính là vĩnh biệt!

5. Chương 5: Manh Vật Đột Kích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ dưới chân núi Ngọc Linh đi được mấy ngày, ở trên đường trừ gặp cường đạo chặn đường cùng với người quần áo lụa là tự nhận phong lưu tiến đến đùa giỡn, còn lại là thuận lợi làm cho Tiết Mật phi thường vừa lòng.

Ngoại trừ.....

“ Đạp, đạp, đạp”

Tiết Mật đi vội vài bước, bỗng ngừng lại, nhanh chóng quay đầu về phía sau nhìn, không có!

Nghi hoặc mà quay trở lại, đi được vài bước, “ Đạp, đạp, đạp” lại truyền đến thanh âm này.

Lập lại động tác khi nãy, phát hiện sau lưng cái gì cũng đều không có, Tiết Mật đành phải tiếp tục hành tẩu, nhưng là “ Đạp, đạp, đạp” thanh âm tại thời điểm mình xoay người định đi tiếp lại vang lên, cơ hồ là mình đi được vài bước, thanh âm kia liền vang vài cái.

Điên rồi, thật sự muốn phát điên, từ ngày hôm qua bước vào vụ khâu sơn liền phát giác bị cái gì theo dõi (vụ: sương mù, khâu: gò đất), chính là mình khuếch tán thần thức như thế nào cũng không phát hiện được nó, nhưng “ Đạp, đạp, đạp” thanh âm kỳ quái này từ lúc mình đi qua đây đến giờ không ngừng phát ra, rất nhanh là bị buộc phát điên a.

“ Đi ra!” Tiết Mật không đi, đứng tại chỗ đánh giá chung quanh.

“ Đi ra, ta thấy ngươi rồi! Nếu không ra đừng trách ta không khách khí!” Nói xong Tiết Mật giơ tay phải lên, thoáng chốc lòng bàn tay nhảy ra một ngọn lửa màu xanh, làm bộ sẽ tấn công.

Đang chuẩn bị lung tung đánh một cái, mang hi vọng có thể đánh trúng đột nhiên Tiết Mật phát hiện trong bụi cỏ cách đó không xa phát ra thanh âm “ Tất tất tốt tốt”, tiếp theo cây cỏ đung đưa vài cái, hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

“ Mèo?” Tiết Mật thu hồi ngọn lửa trong lòng bàn tay, kinh ngạc nói.

Chỉ thấy con mèo nhỏ màu đen đi vài bước về phía trước, phát ra thanh âm “ Đạp, đạp, đạp”, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt ướt sũng nhìn về phía Tiết Mật.

“ Meo ô ~”

Nghe thấy thanh âm “ Đạp, đạp, đạp” Tiết Mật sắc mặt tối sầm, “ Như thế nào lại là mèo?”

“ Meo ô ~” con mèo nhỏ gặp Tiết Mật bất động, ánh mắt màu lam xanh biếc như có tính người hiện lên một mặt nghi hoặc, hướng Tiết Mật kêu to một tiếng.

Tuy rằng mèo con thực đáng yêu, nhưng là nó theo mình một ngày một đêm mà không bị chính mình phát hiện tung tích tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, đè nén tâm ngứa ngáy với thịt cầu da lông mềm mại trước mặt, lưu lại một câu dừng đi theo ta, rồi xoay người chạy, sợ chính mình chậm bước sẽ tiến lên ôm ôm vuốt ve.

“ Meo ô ~” con mèo nhỏ màu đen ngồi chồm hổm tại chỗ, nhìn bóng dáng chạy đi của Tiết Mật, trong mắt thoáng có do dự, nhưng thấy Tiết Mật cách mình càng ngày càng xa, vẫn là nhanh chóng đuổi theo, trong đêm tối thân ảnh ở khung trung nhảy, xẹt qua một đạo ánh sáng tím.

Tiết Mật quay đầu phát hiện hắc miêu kỳ quái vẫn đi theo mình, cũng không để ý tới nữa, ít nhất đã biết cái thứ gì đi theo mình, không cần giống lúc trước phòng bị có phải cái bọn hắc bào theo dõi mình không. Hơn nữa một ngày một đêm có rất nhiều cơ hội mà nó cũng không gây bất lợi với mình, thôi cho nó cùng đi.

Con mèo nhỏ phát hiện Tiết Mật không có chú ý tới mình, cũng không để ý, ngược lại quang minh chính đại đi sát bên người nàng, “ Đạp, đạp, đạp” tiếng bước chân không dứt bên tai.

Tiết Mật nhìn con mèo nhỏ đi bên cạnh mình, coi như sủng vật bình thường, càng cảm thấy đáng yêu, thanh âm đạp đạp lúc mình bị theo dõi nghe thật thần bí giờ nghe lâu cũng thấy rất thú vị, vì thế liền mang theo tiểu miêu tiếp tục lên đường.

Đi được gần nửa ngày, tới ngã ba đường, bên phải là hướng về Tiết gia, đi không sai biệt lắm ba canh giờ là có thể trở về thôn. Về phần bên trái.....

Bên trái chính là hảo địa phương a! Nơi đó là cơ hội vàng của nữ chủ a! Thông thường người tu chân, cuối thời thường ẩn cư tại một nơi, giấu kín thăng cấp, phần trừ ăn lão hổ, đúng vậy, chính là __ tùy thân không gian!

Theo bên trái con đường này đi về phía trước ước chừng một canh giờ sẽ thấy một ngọn núi được sương mù bao phủ, bên phải vách núi, đầy đám cỏ dại rậm rạp sang hai bên sẽ phát hiện một cái động khẩu nhỏ hẹp. Chỉ có thể một người xuất nhập, đi một hồi cái động dần dần trống trải, hiện ra một cái động phủ, là động phủ của một vị tiên quân trên thượng giới đi về cõi tiên. Về phần nguyên nhân vị tiên quân kia xuất hiện ở phạm nhân Tu Chân Giới, theo trong sách giải thích hình như vị tiên quân kia ở trên trời bị cừu nhân đuổi giết theo một cái khe rớt xuống đây, tánh mạng tạm thời không sao nhưng tu vi cũng rớt xuống dưới tiên nhân, còn dẫn theo một thân ngoại thương. Bên trong cơ hồ cái gì cũng không có, cái trận pháp vị tiên quân bày ra ở động khẩu đã sớm mất hiệu lực, chỉ có giữa huyệt động bày một cái phản tròn cũ nát, bên trên đặt một khối mặc thanh ngọc bội (mặc thanh: màu xanh đen), chỉ cần nhỏ một giọt máu thì ngọc bội sẽ nhận chủ, sau đó sẽ nhận được tùy thân không gian có thể gieo trồng linh dược tiên thảo, không gian ước chừng một ngọn núi nhỏ, bên trong linh khí sung túc, giúp linh thảo linh dược nhanh tăng trưởng, thật sự là vật thiết yếu của tu tiên nhân sĩ a!

Lúc ấy nữ chủ bởi vì sư môn bị giết, chính mình thì bị hắc bào nhân đuổi giết mới đánh bậy đánh bạ tìm được sơn động này, nghĩ muốn tạm lánh một chút. Nhìn thấy ngọc bội trên phản tròn, tò mò mà cầm lấy xem, vì mình bị thương nên máu dây lên ngọc bội, làm cho ngọc bội nhận chủ, thuận lợi tiến vào một cái không gian, cũng thành công tránh thoát bọn hắc bào đuổi giết.

Nhưng cho dù có là nữ chủ thì cũng phải trải qua mạo hiểm, nhớ lúc ấy nữ chủ vừa tiến vào trong không gian đã bị một con tử diễm hắc bào trông coi ngọc bội tiếp đón.

Con hắc bào kia ở thời điểm vị tiên nhân chuẩn bị về cõi tiên chỉ là một cái ấu tể (ấu tể: con đực còn nhỏ), sinh sống ở vụ khâu sơn, khi hấp hối bị vứt bỏ tại phụ cận động khẩu, bị tiên nhân trong động phát hiện, đưa vào động dốc lòng điều dưỡng lớn lên. Mà tiên nhân biết thời gian chính mình còn không bao lâu, liền nói cho hắc bào bảo nó trông coi ngọc bội, chờ đợi người hữu duyên, mà hắc bào ở cạnh ngọc bội nhiều năm linh khí nhiễm vào nên rất có thực lực. Vận khí nữ chủ cũng thật tốt, mang thương thể tiến vào trong động vừa lúc hắc bào đi ra ngoài ăn cơm, không nghĩ tới chờ nó trở về, ngọc bội trông coi nhiều năm thế nhưng không thấy đâu, nhất thời giận dữ, cho dù nữ chủ đã được ngọc bội thừa nhận nhưng nó không muốn nhận thức. Khi nữ chủ vừa xuất hiện nó lập tức tiến lên cho nàng một móng vuốt, nữ chủ chung quy vẫn là nữ chủ, trải qua một phen trắc trở vẫn là thuận lợi bỏ chạy, mà từ nay về sau tác giả cũng không có miêu tả qua con hắc bào này nữa.

Tiết Mật đứng ở ngã ba đường, trải qua một phen giãy dụa cũng quyết định vẫn là thành thành thật thật về nhà, trước không nói đó là tài nguyên của nữ chủ, mà nữ chủ cũng coi như làm tỷ muội hai năm với mình, căn bản không nở xuống tay. Về sau nữ chủ chính là người cùng boss cuối quyết đấu, nếu giờ tâm mình mềm yếu, làm hại nữ chủ bỏ mạng, thì chính mình cũng cách cái chết không xa, bởi vì bọn hắc bào sẽ không bỏ qua cho mình. Cho dù cái đó cũng không vấn đề gì, nhưng mà cái loại tu vi thấp như mình căn bản không đủ để hắc bào nhét rằng không phải sao?

Quên đi, vẫn là dựa vào chính mình hảo hảo tu luyện, cứ theo sát nữ chủ chắc sẽ không bị hại chết.

Nghĩ xong liền chuẩn bị hướng bên phải đi đến, đi được vài bước phát hiện có điểm không thích hợp, quay đầu thấy con mèo nhỏ thế nhưng ngừng lại.

“Meo ô ~” chỉ thấy mặt nó hướng về phía bên trái, nhìn Tiết Mật kêu lên.

“Người muốn đi bên kia sao? Nhưng mà nhà của ta ở bên này, chúng ta không tiện đường nga.” Tiết Mật nhìn thấy ánh mắt linh tính của con mèo nhỏ tổng cảm thấy được nó nghe hiểu lời nói chính mình, nói xong chỉ chỉ hướng bên phải.

Con mèo nhỏ đi vài bước đến bên người Tiết Mật cắn làn váy của nàng kéo về phía bên trái, “meo ô ~”

Tiết Mật thấy thế ngồi chồm hổm xuống, sờ sờ đầu nó, trấn an nói, “Thật sự không tiện đường nga, ta phải về nhà, có lẽ người nghe không hiểu, nhưng là ta muốn nói khoảng thời gian cùng đi với người thực vui vẻ, chính là người hướng bên kia mà đi, chúng ta liền tách ra từ nơi này, nhưng người phải cẩn thận nga!” Dẫn dò xong xoa xoa đầu con mèo nhỏ liền đứng lên, hướng bên phải mà đi.

Đi được một đoạn, Tiết Mật quay đầu lại nhìn nhìn, phát hiện con mèo nhỏ màu đen vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ nhìn mình, nhất thời cảm thấy đáng yêu không chịu được, nhưng mà tính mạng của mình còn chưa có đảm bảo, làm sao mang theo tiểu miêu chịu khổ đây? Coi như xong..... Đối với con mèo nhỏ cười phất phất tay, xoay người tiếp tục đi, hi vọng con mèo nhỏ về sau có thể gặp được một chủ nhân tốt a!

Hắc miêu nhìn theo bóng dáng Tiết Mật rời đi, không có đuổi theo nữa, thế nhưng mắt mèo lại hiện lên một tia thâm thúy quang mang.

Sẽ gặp lại thôi, người hữu duyên.....

6. Chương 6: Đột Biến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại đi thêm ba ngày đường, gần chạng vạng, Tiết Mật rút cục về tới thôn Tiết gia.

“Mật nhi? Yêu, thật là người a!” Tiết Mật nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, nhìn lại, thì ra là Lí đại nương trong thôn.

“Lí đại nương hảo.” Tiết Mật mỉm cười hỏi.

Chỉ thấy nàng cầm một cái rổ đựng đầy đồ ăn nhiệt tình đi tới, cẩn thận đánh giá Tiết Mật, cười nói, “Hai năm không gặp đã thành đại cô nương rồi, ha ha, nghe cha người nói tỷ muội các người được bà bác ở kinh thành nhận chăm sóc. Hiện tại nhìn quả nhiên không giống trước a, quần áo này chất vải cũng không ít tiền a? Hai năm như thế nào cũng không biết trở về một chuyến? Các người không đúng rồi, cha người một người nam nhân cũng không dễ dàng a!”

“A? Phải..... Đúng vậy.....” Tiết Mật hàm hồ đáp trả, nguyên lai lúc trước Tiết phụ giải thích như vậy với người trong thôn.

“Này kinh thành rốt cuộc cái dạng gì a, hẳn là so sánh khắp khiêng với thị trấn này thì còn lớn hơn đi. Ai ~ tỷ muội các người thì tốt rồi, có thể đến kinh thành, lúc trước nhìn bộ dáng các người là biết về sau nhất định là đại tiền đồ a, ta nói đúng phải không, ha ha ha.....” Nói xong Lí đại nương cười lớn tiếng hơn, làm như chính mình đoán sẽ trở thành sự thật mà đắc ý dào dạt.

“.....Ha ha.....” Tiết Mật cũng cười theo hai tiếng, trời ạ, hoàn toàn không biết nói tiếp thế nào a!

“Đi? Tỷ người sao không thấy a, chẳng lẽ chỉ có một mình người trở về?” Lí đại nương trái phải nhìn một chút, kinh ngạc nói.

“Ân đúng vậy, tỷ tỷ hiện tại có việc không đi được, ta trở về trước à.”

“Nha đầu người sao can đảm vậy a, may mắn dọc đường đi không xảy ra chuyện gì, nếu không cha người cũng hối hận mà chết..... Nhạ, người tới rồi, mau vào đi thôi, nhà người hôm nay giống như có người tới.”

“Người tới?” Tiết Mật kỳ quái, người nào đến a? Tiết gia hẳn là không có thân thích, chẳng lẽ Tiết Trục Lưu nói có bà bác gì đó thật sự tồn tại?

“Ân đúng vậy, có vài người, nhưng mà ăn mặc có điểm kỳ quái.” Nói xong Lí đại nương cầm rổ rau xanh đi về phía trước.

Ăn mặc kỳ quái? Có thể có nhiều kỳ quái a? Mang theo nghi hoặc Tiết Mật đẩy ra đại môn, mới vừa ngẩng đầu đã bị mùi máu tươi tràn ngập thân thể thấm đầy cõi lòng.

“Đi!” Thanh âm trầm thấp mà dồn dập vang lên.

Tiết Mật còn chưa có phản ứng lại, thân mình nháy mắt bị người mang bay lên không, hướng thôn ngoại phóng đi.

Chờ Tiết Mật thấy rõ người ôm mình là Tiết phụ, cơ hồ bị thảm trạng của hắn mà sợ ngây người, chỉ thấy tóc hắn rối tung, hai mắt đỏ đậm, thần tình máu tươi, mũi cùng miệng không ngừng có trào máu, mà vạt áo thanh sam sạch sẽ phiêu dật lúc trước nay đã bị máu làm ướt sũng, hiện ra một màu xanh đen.

“Phụ thân..... Phát sinh chuyện gì? Người..... Có nặng lắm không?” Tiết Mật run rẩy hỏi han, loại run rẩy này là bản năng thân thể, căn bản không thể khắc chế, ngay lúc nàng vừa mới nhìn thấy máu đỏ tươi.

“Cừu nhân đến đây!” Tiết Trục Lưu nỗ lực phun ra bốn chữ, máu lại chảy ra nhiều hơn.

Tiết Mật vừa nghe vội vàng quay đầu thấy, tay cầm lấy xiêm y Tiết phụ nháy mắt buộc chặt, chỉ cảm thấy máu đều vọt tới trong đầu, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Phía sau bảy tám người một thân màu đen y bào đang rất nhanh tới gần, trong mắt Tiết Mật chỉ thấy một cây đao đuổi theo sau hướng cổ mình mà chém. Mà cây đao kia kỳ thật thời điểm nàng đi vào dị giới là vẫn tồn tại, chẳng qua là chưa từng cách cổ mình gần như vậy.

Tưởng tượng đến chuyện này, Tiết Mật lập tức sinh ra một loại hoảng sợ không chịu nổi trong suốt hai năm là lo lắng ngày này sẽ tới, cũng có một loại sợ hãi tử vong đã đến. Sợ hãi kia khiến cho nàng không thể ức chế run rẩy, đúng vậy, nàng sợ chết, rất sợ chết, nàng không muốn chết.

Nàng vẫn cố gắng thích ứng cuộc sống nơi đây cùng hiện đại hoàn toàn bất đồng cổ cũ mình có thể ở trong này tiếp tục hảo hảo cuộc sống, vẫn xuất ra sức mạnh học tập dùng thi vào trường cao đẳng trước đây để học tu chân công pháp mà chưa bao giờ tiếp xúc chỉ là biết qua nội dung vở kịch để mình có thêm một phần bảo đảm tánh mạng, tình nguyện sau lưng bị người cười nhạo cũng vẫn giả bệnh không xuất sư môn làm nhiệm vụ, hết thảy nàng làm chỉ là muốn sống sót thôi, đã từng chứng kiến thân nhân từng bước từng bước tại bên người chết đi cuối cùng chỉ lưu lại một mình nàng sống sót trên đời. Nhưng mà máu tươi này nói cho nàng một sự thật, phí công, đều phí công, cố gắng hai năm chỉ là chuyện cười, tưởng tượng đến Tiết Mật lại không thể khống chế phần nộ, vì cái gì? Vì cái gì phải như vậy? Ta rốt cuộc làm sai cái gì....

“Mật nhi.... Vì sao lại về..... Về sau phụ thân không còn.....Chính mình.....Phải cẩn thận..... Cầm.....” thanh âm đứt quãng của Tiết Trục Lưu vang bên tai, thức tỉnh Tiết Mật cơ hồ lâm vào ma chướng.

Thấy hắn từ lồng ngực xuất ra một túi trữ vật nhiễm huyết nhét trong tay Tiết Mật, Tiết Mật cả kinh nói, “Phụ thân! Người làm sao.....” Nói còn chưa hoàn, chỉ thấy ở phía sau một hắc bào nhân đã muốn tiếp cận, nâng tay một kích hỏa long đánh vào trên lưng Tiết phụ.

Tiết Mật cảm thấy thân mình hắn run rẩy, phát ra một tiếng kêu rên, máu tươi từ miệng hắn phun ra, dính vào mặt mình, Tiết Mật cơ hồ bị dọa ngây ngẩn cả người, nhưng Tiết phụ cước bộ ngược lại mượn lực đi nhanh hơn.

Tiết phụ một bàn tay che chở Tiết Mật để ngừa nàng bị thương đến, tay kia thì rất nhanh từ trong tay áo xuất ra một phù triện chụp lên người nàng, sau đó đi nhanh về phía trước vài bước, đẩy nàng tiến lên.

“Đi mau!” Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, xoay người cản trở hắc bào nhân tới gần.

“Cha.....” Khinh thân phù đã phát động, Tiết Mật mang theo thanh âm khóc nức nở từ xa xa truyền đến.

“Hai người các ngươi đuổi theo, tiểu nha đầu còn chưa tới trúc cơ không đáng nhắc đến, nhanh đi rồi lập tức quay về. Các ngươi ba người theo ta ngăn chặn Tiết Trục Lưu.” Thanh âm khan khan ồ ồ ở phía sau truy đuổi bọn hắc bào tuân lệnh, sau đó đám người rất nhanh tách ra chấp hành.

Tiết Mật nhìn phía sau bóng đen đang tiến gần, lưng tung sờ sờ nước mắt, nước mắt cùng máu loãng trộn cùng một chỗ, nhìn nàng phá lệ chặt vật.

Rút lại thương tâm, Tiết mật không dám đi nghĩ muốn đợi Tiết phụ đến, nhưng nàng biết hắn cuối cùng đẩy nàng đi là hy vọng nàng sống sót, cho nên hắn nói cho mình sống sót, sống sót, nhất định phải sống sót.

Cố gắng khống chế mình bởi vì lần đầu sử dụng phù triện mà thân thể không quá thích ứng, rất nhanh lao về phía trước, chỉ chớp lát đã tới ngã ba đường.

Tiết Mật quay đầu lại, phát hiện hắc bào nhân cách mình rất gần, cắn chặt răng lựa chọn tiến về con đường kia. Thà chết ở miệng báo còn tốt hơn là chết trong tay bọn chúng, hơn nữa bọn họ tu vi so với ta cao hơn, hắc báo có lẽ không thêm để ý ta, mà lựa chọn bọn họ, thời điểm bọn họ đánh nhau, lấy được ngọc bội mới là cơ hội cho mạng sống của ta.

Lúc này Tiết Mật không rảnh mà suy nghĩ đó là bàn tay vàng hay là gì đó của nữ chủ, chỉ một lòng ôm ấp cơ hội sống duy nhất nên không ngừng tiến về phía trước.

“ Rống.....” Còn chưa tới chân núi, Tiết mật chợt nghe một tiếng dã thú rống giận, rống làm nàng một trận khiếp đảm, kiên trì đi lên phía trước, chỉ thấy một đầu hắc báo uy phong lẫm lẫm đứng ở chân núi cách đó không xa, ánh mắt màu lam xanh biếc như hổ rình mồi nhìn lại, tùy thời có thể phát động tấn công.

Tiết Mật kéo rút khinh thân phù trên người, ngừng lại, không dám vọng động, đã thấy giây tiếp theo hắc báo vọt lại đây, Tiết Mật lập tức đứng thẳng bất động tại chỗ, hoàn toàn không động đậy. Muốn chết sao? Cố gắng lâu như vậy vẫn là trốn không được? Ta không cam lòng.....

Ngay tại thời điểm nàng cắn răng định thử phản kích, hắc báo lướt qua bên người nàng, một cổ ngọn lửa màu đen tím từ trong miệng phun ra, thẳng hướng hai hắc bào nhân phía sau mà tới.

Tiết Mật giờ ngọn lửa trong tay phải đại ra vài giây, sau đó thanh tĩnh lại. Quả nhiên không tồi, hắc báo xem đám người tu vi cao kia như kẻ địch xâm nhập lãnh thổ của nó, mà bỏ qua chính mình.

“ Linh thú? Sao lại có linh thú?” Bị ngọn lửa màu đen tím đã thương hắc bào nhân kinh hô, sau đó luống cuống tay chân bắt đầu phản kích.

Tiết Mật thấy bọn họ đang đấu với nhau, lập tức hướng vách núi bên phải tiến vào. Ngọc bội..... Chỉ cần tìm được ngọc bội, lấy máu nhận chủ, là có thể tiến vào không gian trong ngọc bội, tránh thoát một kiếp này.

Quyết định tâm tư Tiết Mật ở đám cỏ dại um tùm tìm một lần, rốt cuộc tìm được động khẩu tiên nhân, vội vàng chui vào.

Đánh nhau một lúc hắc báo quay đầu lại nhìn, trong mắt hiện lên một mặt đắc ý.

“ Nơi ở của ngươi rất nhanh sẽ bị người cướp mất, còn theo chúng ta đánh sao?” Hắc bào nhân thấy động tác quay đầu của hắc báo, linh cơ vừa động vội vàng mở miệng nói, bọn họ biết linh thú có thể nghe hiểu tiếng người, tuyệt đối có thể hiểu ý tứ bọn họ.

Không nghĩ tới đáp lại bọn hắn lại là một đòn tử hắc hỏa diễm (ngọn lửa tím đen), thấy thế hắc bào nhân không khỏi ảo não, thậm chí súc sinh chính là súc sinh, căn bản không hiểu lợi hại.

Một ngọn lửa tử hắc đánh vào người một vị hắc bào nhân, chỉ thấy hắn dùng hết thủ đoạn mà không cách nào dập tắt, cuối cùng kêu thảm ngã xuống mặt đất, bị thiêu thành tro tàn.

Một vị hắc bào nhân khác thấy thế mắt nhìn muốn nứt ra, vội vàng ngừng lại đứng ở một bên, xuất ra lá bùa màu vàng phòng bị. Hắc báo cũng đình chỉ công kích, bởi vì nó cảm giác trên lá bùa có lực lượng làm nó kiêng kị, cứ như vậy một người một báo đối địch nhìn nhau, ai cũng không hề động.

Hắc bào nhân trong lòng kêu khổ, thủ lĩnh bọn họ sao lại chưa qua đây, nếu không đến nha đầu kia sẽ bỏ chạy, hắc báo kia sao lại thế này, nha đầu đã chạy vào huyết động của nó, nó như thế nào lại thờ ơ?

Bên kia, Tiết Trục Lưu đã dùng hết phần khí lực cuối cùng, bị thủ lĩnh hắc bào nhân một kích ra tay học máu chết ngất đi.

“ Mang về!” phía trước thanh âm khàn khàn lần thứ hai vang lên, “ Các ngươi hai người theo ta đi nhìn xem lão Lục, lão Thất, lâu như vậy ngay cả một tiểu nha đầu mà còn không có mang về.”

“ Vâng”

.....

“ Sao lại thế này a?” Tiết Mật nhắm mắt lại nhớ kỹ đi vào đi vào, chính là bất luận thử vài lần đều không có phản ứng, ừ ừ ngả ngồi lên bồ đoàn.(bồ đoàn: đệm hương bồ)

Nhớ tới thời điểm chính mình vừa mới tiến vào động khẩu, thấy ngọc bội đặt trên bồ đoàn, kinh hỉ chạy qua, cũng không thấy có gì nguy hiểm, chỉ có thời điểm vừa tới gần chớp mắt một cái cảm giác không gian có chút ngưng trệ. Tiết Mật thấy thế lập tức cất ngón tay nhỏ máu lên ngọc bội, một trân hào quang hiện lên, ngọc bội tiêu thất, lòng bàn tay mình lại xuất hiện ba nốt màu hồng.

Tiết Mật lúc trước nghĩ tiến vào không gian tránh né lúc này lại phát hiện căn bản vào không được, sao lại thế này? Cố gắng hồi tưởng hành vi lúc trước của nữ chủ, hình như là một giọt máu liền đi vào, sao đến phiên mình thì không vào được? Chẳng lẽ thật bởi vì mình là nữ phụ nên không được? Rốt cuộc sao lại thế này?

Không đúng, Tiết Mật ngưng thần đứng lên, lúc ấy nữ chủ bị đuổi giết tu vi đã tới Kim Đan kỳ, mà tu vi mình hiện giờ còn chưa đạt Trúc kỳ, có thể là vì nguyên nhân này không? Quên đi, mặc kệ có phải là nguyên nhân này không, chính mình hiện tại là vào không được, vẫn là thừa dịp thời cơ này chạy nhanh trốn đi, có thể trốn được càng xa thì trốn, nếu không làm như thế..... Tiết phụ thất vọng.....

Nghĩ đến Tiết phụ Tiết Mật lại có chút khó chịu, nhưng nàng biết giờ không phải là thời điểm đau thương, lập tức hướng ngoài động phóng đi, hiện tại hắc bào nhân còn cùng con báo đánh nhau, mình cẩn thận một chút hẳn là có thể tránh đi.

Mới ra cái động khẩu, chỉ thấy một đạo bóng đen bao phủ trên đỉnh đầu, Tiết Mật ngẩng đầu vừa thấy, dĩ nhiên là.....

7. Chương 7: Trốn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hắc báo thả người nhảy tới bên cạnh Tiết Mật, lúc Tiết Mật còn chưa kịp phản ứng liền há mồm cắn đái lưng đem nàng quăng lên trên lưng, hướng phía ngoài chạy đi.

Tiết Mật vừa mới miễn cưỡng ổn định thân thể mình, liền phát hiện chuẩn bị ra tới động khẩu, phía trước đứng bốn hắc bào nhân như hổ rình mồi.

“Không nghĩ tới loại địa phương này thế nhưng còn có linh thú cao cấp, lão lục chết cũng không oan.” Chỉ nghe một người cầm đầu âm trầm trầm nói.

“Rống.....” Hắc báo hướng về phía bốn người nghe rằng, lưng cao cao uốn cong.

Tiết Mật hoảng sợ bắt lấy da lông trên lưng hắc báo, phát hiện căn bản không có đường trốn thoát, tuy rằng không biết vì cái gì hắc báo lại che chở nàng, nhưng lúc này chỉ có duy nhất nó để nàng dựa vào.

“ Xem ra là người nhất định phải che chở tiểu nha đầu này, hà hà..... Vậy người liền cùng nàng đi chết đi!” Nói xong dương tay một cái hỏa long đỏ đậm hướng Tiết Mật cùng hắc báo uy hiếp.

Hắc báo không lùi mà tiến tới, há mồm một ngọn lửa tử hắc thật lớn nghênh đón mà lên, thời điểm hai luồng ngọn lửa va chạm hỏa hoa bốn phía, nhún người nhảy lên, theo khe hở giữa vách núi và hắc bào nhân nhảy ra ngoài. Mang theo Tiết Mật một đường hướng đông mà chạy như điên.

Hắc bào nhân cầm đầu vung ống tay áo đem ngọn lửa tử hắc nhằm phía bọn họ phất đi, đứng tại chỗ, không giận mà cười nói, “ Có điểm ý tứ, nơi này thể nhưng xuất hiện tử âm u hỏa! (tử âm u hỏa: theo ta hiểu là lửa màu tím ở âm phủ) Một linh thú cao cấp có tử âm u hỏa.....” Nói xong trong mắt hiện lên một mặt tham lam.

Chỉ thấy hắc liếm liếm môi, vung tay lên, “ Truy!” (truy: đuổi bắt)

“ Vâng”

.....

Tiết Mật ghé lên người hắc báo gắt gao ôm, tốc độ hắc báo rất nhanh, gió như lưỡi dao nghênh diện mà quét lên mặt nàng, sinh sôi đau đớn, hơn nữa toàn bộ không khí đều hướng lỗ mũi nàng chui vào, thẳng làm cho nàng cảm thấy thở gấp đến phát bức, lại tuyệt không dám buông tay, gắt gao mân môi dùng sức nhẫn nại.

Bỗng nhiên nghe được tiếng gió vèo vèo phía sau, Tiết Mật ra sức nhìn lại, y bào màu đen ở trong rừng xanh tươi phi thường dễ thấy, lại đuổi theo....

Gắt gao cắn môi, cố gắng áp chế ý niệm muốn buông tha trong đầu mình, thành công suy nghĩ lại, kiên định nhìn về phía trước, ta nhất định, nhất định phải sống sót!

Hắc báo chuyên chọn đường gấp ghe để chạy, dọc theo đường đi không phải theo khe núi phóng qua, thì chính là chạy bên rìa vách núi cao và dốc, làm Tiết Mật hết hồn. Lại quay đầu nhìn nhìn, ánh mắt kinh hãi có chút tròn tròn. Chỉ thấy người cầm đầu không biết xuất ra cái vật gì trong tay áo, chỉ một thoáng bạch quang bùng cháy mạnh, tốc độ hắc thể nhưng tăng nhanh vài lần. Nguyên bản hắc báo có thể ỷ vào ưu thế tốc độ mà bỏ rơi bọn họ, hiện tại khoảng cách hai người không ngừng gần nhau, chỉ chớp lát bóng người mơ hồ ban đầu nhưng gần đến Tiết Mật có thể thấy sự tàn sát bữa bãi cùng trào phúng trong mắt hắc.

Tiết Mật kinh hãi nhìn về phía hắc, chợt ngoài miệng tê rần, một cổ hơi thở tanh ngọt tràn ngập cổ họng, nguyên lai phiền môi đã bị nàng không tự giác cắn nát.

Hắc bào nhân thấy thể khinh miệt khoe miệng nhếch một cái, dương tay một hỏa đao xích sắc từ trong không trung hiện ra, được hắc nắm trong tay, hướng phía trước vung lên, một cái hỏa nhận (hỏa nhận: dao lửa) thẳng hướng một người một báo mà đến.

Tiết Mật ánh mắt trừng lớn gắt gao nhìn chăm chăm hỏa nhận cách mình càng ngày càng gần, tay nắm da lông hắc báo từ từ chặt lại, hơi thở tanh ngọt trong miệng càng phát ra nồng đậm.

Dưới thân hắc báo nhận thấy được nguy hiểm, nháy mắt lúc hỏa nhận phóng tới, hướng bên phải khe núi mà nhảy, hỏa nhận sượt sát tai Tiết Mật, mùi tóc khô héo truyền đến, Tiết Mật chỉ cảm thấy trái tim mình vào lúc ngắn ngủi vừa rồi chớp mắt như muốn đình chỉ, tay chân có chút như nhũn ra, thiếu chút nữa từ trên người hắc báo trượt xuống dưới.

Trải qua một kích vừa rồi, khoảng cách hai người lại xa một chút, hắc bào nhân thấy thể có chút thẹn quá thành giận, từ trong tay áo lấy ra một lá bùa màu vàng rót linh lực vào, nhắm ngay bọn họ đi phía trước mà ném.

Hắc báo lúc chạy trốn cảm giác được uy lực lá bùa đánh úp, sát trụ cước bộ ngừng lại, xoay người một cổ ngọn lửa màu đen tinh khiết từ miệng nó xuất ra, phun ra ngọn lửa thần sắc hắc báo liền có vẻ uể oải, thân hình bắt đầu đuối dần nhỏ lại.

Ngọn lửa màu đen cùng lá bùa đối kháng, Một cổ sóng nhiệt mãnh liệt đánh sâu đem hai người một báo bay ra ngoài. Hắc bào nhân ban đầu chỉ nghĩ hắc báo nhiều nhất thực lực đến nguyên anh, không dự đoán được một kích của hóa thần kì tu sĩ mà nó còn có thể trả đòn, làm cho mình cũng bị ảnh hưởng, bị thương hôn mê.

Tiết Mật ôm hắc báo bị thu nhỏ lại cùng nhau bị đánh bay ra ngoài, lưng đập mạnh lên đại thụ xa xa, một ngụm máu tươi “Oa” phun ra. Nỗ lực dùng khuỷu tay nâng thân thể, xương sườn giữa ngực hình như là bị nát, nhẹ nhàng hô hấp một chút đều đau đến không chịu được. Sau đó dựa vào thân cây cong vẹo ngồi dậy, phát hiện một thân ảnh nhỏ nhỏ quen thuộc hôn mê trước mặt mình.

“Tiểu miêu....” Tiết Mật nhìn thấy trước mặt tràn đầy máu tươi, một vết thương dữ tợn, kinh hô.

Thấy bộ dáng tiểu miêu, Tiết Mật hồi tưởng lúc gặp được tiểu miêu cùng tình hình hắc báo, đã hiểu được toàn bộ, nguyên lai là như vậy, nguyên lai tiểu miêu chính là hắc báo, cho nên nó mới bảo hộ chính mình, chúng ta cũng chỉ là đồng hành cùng một đoạn đường thôi mà? Người như thế nào.... Tiết Mật nghĩ nghĩ lại thấy thảm trạng hiện tại của tiểu miêu, khoe miệng phiết phiết, một cổ lệ ý nảy lên trong mắt, chất chất.

Ngẹn lại nước trong hốc mắt đảo quanh, khiến cho mắt nàng thoát nhìn phi thường hồng. Tiết Mật nhìn cách đó không xa hắc bào nhân đang nằm, cố hết sức đứng dậy, ôm lấy tiểu miêu nghiêng ngả lão đảo rồi đi.

“Thủ lĩnh!” hắc bào nhân ở xa xa phía sau đuổi theo nhìn thấy lão đại hôn mê bất tỉnh, kinh ngạc hô.

Tiết Mật nghe thấy tiếng hô, cắn chặt răng, cước bộ thoáng nhanh hơn, bỗng phát hiện phía trước cách đó không xa dựng một tấm bia.

Bên trên viết “Lung nguyệt cốc, cấm nhập”.

Tiết Mật lập tức kéo thân mình lão đảo chạy qua, cẩn thận quan sát, cảm thấy không có sai, đúng là Lung Nguyệt cốc. Tiết Mật ánh mắt phức tạp nhìn về phương hướng sơn cốc, Lung Nguyệt cốc, trong nguyên văn là chỗ ở của nam phụ _ Thích Vô Thương.

“Mau! Mau!” người phía sau truy đuổi đã nhanh đến.

Tiết Mật nhìn thân ảnh truy đuổi phía sau, lại nhìn cánh rừng sâu thẳm phía trước, ôm hắc báo chạy vào. Lưu lại tuyệt đối là tử, mà đi vào....

Nếu Tiết Mật không có nhớ lầm, Lung Nguyệt cốc bốn phía đều là chướng khí kịch độc, cho tới bây giờ chỉ có người trong Lung nguyệt cốc đi ra, mà không có ai đi vào, bởi vì thường thường đi chưa đến một nửa cũng đã dính độc mà chết.

Bất quá nơi nguy hiểm cũng có cơ hội sống, kỳ thật chỉ cần đi vào ở ven đường tìm một ít lung nguyệt thảo tách lấy hạt màu trắng là có thể ức chế độc phát, đúng vậy, là ức chế mà không phải giải độc. Chân chính giải độc thảo phải tới lung nguyệt cốc khẩu mới có thể tìm được, giải độc thảo cùng lung nguyệt thảo không khác là bao, khác là nhụy hoa của giải độc thảo phấn hồng, mà nhụy hoa của lung nguyệt thảo là đỏ thẫm.

Vừa tiến vào trong rừng, Tiết Mật cảm giác một cổ khí tanh hôi nồng hậu hương chính mình phun lại, đầu óc ngay tức khắc choáng váng, dùng sức lắc lắc đầu, thẳng đến khi không còn choáng nữa, mới bắt đầu tìm kiếm lung nguyệt thảo.

Ngoài rừng.

Hắc bào nhân đứng trước tấm bia nhìn nhìn nhau, cũng không có đi vào.

“Nàng đi vào, làm sao bây giờ? Chúng ta có vào hay không?” Một người hỏi.

“Lung Nguyệt cốc là địa phương nào chúng ta sao có thể xông vào? Lão tổ tôi đây cũng không nhất định đi vào a! Nha đầu kia tuyệt đối là chết ở bên trong!” Tên còn lại quát lên.

“Nhưng chủ thượng muốn chúng ta đoạt chân nguyên của nàng, hiện tại ngay cả cổ thi thể đều không có thấy.....” Một người trong đó nói lên hai chữ “Chủ thượng” thanh âm hơi hơi có chút run rẩy.

Mặt khác mấy người nghe nói cùng đồng thời run lên, bất quá mấy người bọn họ tiến Lung Nguyệt cốc căn bản là chịu chết a, cùng nhau thương nghị, quyết định vẫn là đi về trước rồi nói sau, vì thế công hắc bào thủ lĩnh đang hôn mê ly khai.

Lúc này thần chí Tiết Mật đã muốn không rõ, trước mắt mơ hồ một mảnh, sờ sờ hô hấp tiểu miêu, chậm rãi có chút yếu đi, Tiết Mật nôn nóng vùng dậy, quýnh lên thoáng thấy có vật gì đó trước mắt, khom người ghé vào một bụi cỏ lớn cẩn thận tìm kiếm, rốt cuộc trong một đám hoa tiên diễm màu đỏ tìm được năm đoá lung nguyệt thảo.

Tiết Mật kinh hỉ đem ba đoá nhét vào miệng tiểu miêu, cho nó ngậm, chính mình cũng ngậm hai đoá, trong đầu nháy mắt thanh tỉnh rất nhiều, biết là hoa có tác dụng, vì thế nhẹ nhàng ôm tiểu miêu tiếp tục chạy.

Thời gian ức chế của hoa cũng không dài, phải mau chóng tới lung nguyệt cốc, Tiết Mật tự nói với mình.

Bởi vì trong sách cũng không miêu tả làm thế nào từ trong rừng đi tới lung nguyệt cốc, làm Tiết Mật cơ hồ là chạy loạn, trong lúc đó còn gặp rất nhiều độc vật, phòng bị tránh né càng lúc càng chật vật.

Sắc trời dần dần tối lại, Tiết Mật càng lúc càng vội, đêm tối chướng khí trong rừng nguy cơ trùng trùng, cũng không phải một luyện khí đỉnh nho nhỏ như mình có thể khống chế. Nhẹ nhàng sờ soạng hô hấp tiểu miêu, hoàn hảo, không nghĩ lúc trước suy yếu như vậy, chính mình cùng con mèo nhỏ bình thủy tương phù đồng hành một đoạn thời gian (bình thủy tương phù: bèo nước gặp nhau), mà nó thể nhưng vì mình trả giá nhiều như vậy, điều này làm cho Tiết Mật thập phần cảm động. Còn có Tiết phụ, Tiết phụ vì nàng cơ hồ phải..... nghĩ vậy Tiết Mật lắc lắc đầu, đem ý niệm không tốt trong đầu mình rút đi bình thường lại, không có việc gì, khẳng định không có việc gì, không cần loạn nghĩ.

Đi được vài bước, đầu Tiết Mật bắt đầu có điểm choáng váng, biết là hoa sắp hết tác dụng, nàng vội vàng tăng nhanh cước bộ, khắp khiêng tiến về phía trước.

Có thể do chướng khí trong rừng, chung quanh thực im lặng, chỉ có tiếng côn trùng chiêm chiêm thỉnh thoảng vang lên. Đột nhiên một trận tiếng nước truyền đến, Tiết Mật ánh mắt sáng lên, tăng nhanh tốc độ, chạy khắp khiêng về phía trước hai bước, đẩy ra cây cối, một tòa cung điện hoa mỹ kỳ tích xuất hiện trước mắt, cùng hoàn cảnh tự nhiên chung quanh, có vẻ rậm rạp cực kỳ, sau lưng cung điện trút xuống một dải sáng bạc giống như thác nước, bốn phía còn lại của cung điện là hồ nước Bích Thanh, không có vật di động.

Phía trước Tiết Mật là một cái cổng được chạm khắc tinh tế bằng ngọc, mặt trên viết hai chữ theo lối viết thảo, nàng đoán hẳn là Lung Nguyệt, phía sau cửa là một cái cầu xây bằng cẩm thạch, nối thẳng với một cung điện to lớn.

Tiết Mật cảm giác trong đầu mình một mảnh mê muội lợi hại hơn, căn bản không có tâm tư thưởng thức, vội vã hướng ngọc môn đi qua. (ngọc môn: cổng bằng ngọc)

Theo hướng bên phải ngọc môn, Tiết Mật rốt cục tìm được ba đoá giải độc thảo trong bụi cỏ ở dưới vách tường, vui sướng dị thường, vội vàng đem một đoá ngắt xuống, cho tiểu miêu ăn, ngay lúc nàng đưa tay hướng đến một đoá hoa khác thì.....

“Người nào?” Một tiếng hét to nổ vang ở bên tai nàng.

Tiết Mật nguyên bản muốn mơ hồ lập tức bị dọa thanh tỉnh không ít, động tác hái hoa liền như vậy ngừng lại, cương cổ chậm rãi nhìn về phía người tới.

Cũng không nghĩ một đôi mắt thâm thúy xa cách đậm tối, ngẩn ngơ tại chỗ.

8. Chương 8: Thích Vô Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết Mật ngậy ngốc giật mình ngồi xổm trên mặt đất, một bàn tay ôm tiểu miêu bị thương, tay kia vẫn còn duy trì tư thế hái hoa. Nàng biết bộ dáng hiện tại của nàng khăng định ngốc cực kỳ, nhưng vẫn không dám động, bởi vì nhìn thấy bộ dáng muốn tỷ thí của mấy người kia, sợ chính mình động một chút sẽ bị chêm thành mười tám khúc.

“Luyện khí đỉnh? Linh thú cao cấp vô chủ?” Âm thanh từ tính nghi hoặc nói.

Tiết Mật chống lại cặp mắt xa cách kia, trên mặt xẹt qua chút vui mừng cùng thần sắc phức tạp, bởi vì ánh mắt đầu tiên nhìn người này thì nàng biết là hắc —

Nam phụ, Thích Vô Thương.

Trong thế giới này nàng có thể tự xưng là người hiểu biết về hắc. Trong sách đề cập đến hắc nàng luôn nhìn một lần lại một lần, nhắm mắt lại đều có thể miêu tả.

Ánh mắt hắc luôn lạnh nhạt lại bình tĩnh, cơ hồ chỉ cần bị hắc nhìn qua, người sẽ cảm thấy cao không thể với, không thể tiếp cận, theo bản năng sẽ rời xa. Kỳ thật cũng bởi vì hắc từ nhỏ bị tộc nhân tiên đoán mệnh sấm sập, chỉ có thể sống một mình đến năm mười tám mới có thể hóa giải, khiến hắc rời xa cuộc sống con người, suốt ngày chỉ có thể cùng thảo dược độc vật làm bạn, căn bản không có kinh nghiệm cùng người kết giao. Sau khi lớn lên lại ngồi ở vị trí đứng đầu một cốc, căn bản cũng không cần quan tâm như thế nào cùng người kết giao. Lòng mi hắc giống với lòng mi cong của nữ tử, mà không giống mày kiếm thông thường của nam tử, ở đuôi lông mày có một nốt ruồi màu xanh, nhưng không mang tia nữ khí, ngược lại có vẻ lạnh lùng, hờ hững. Mũi thẳng, bạc môi mỏng, trên mặt bình thường không có biểu tình gì, giống như không có thứ gì khiến cho hắc chú ý.

Đích xác, Lung Nguyệt cốc ở tu chân giới có vị trí số một số hai, một ít thế lực lớn khi nhắc đến Lung Nguyệt cốc cũng mang theo kính sợ cùng tôn sùng. Ban đầu cùng với Ngọc Linh sơn tranh giành nhất nhị, tuy nhiên Ngọc Linh sơn mười mấy năm trước gặp một đại kiếp nạn, thực lực suy nhược không ít, Lung nguyệt cốc không hao phí một chút sức lực thành đại phái số một của tu chân giới, ngoại nhân thảo luận cho là như vậy, nhưng người ta căn bản là không cần vị trí số một này, người trong lung nguyệt cốc đối với tục sự từ trước đến nay đều không thêm đếm xỉa đến.

Cho nên đối với hắc mà nói, cơ hồ sẽ không có thứ gì mà hắc không chiếm được, có phải vì nguyên nhân đó nên mới có chuyện cố chấp cùng cưỡng cầu khi gặp nữ chủ sau này? Thẳng đến rơi xuống kết cục như vậy.....

Nghĩ như vậy, trong mắt Tiết Mật không khỏi dẫn theo chút đau lòng, nàng không nghĩ một người như vậy cuối cùng lại chết đi, nàng đối với vai diễn này cực yêu thích, như hiểu rõ, thậm chí sau khi xuyên qua bất an cùng sợ hãi cùng một lòng muốn nhìn thấy hắc để từ từ an ủi, đem một người đặt ở trong lòng hai năm, đã phân không rõ đến tận cùng là cảm tình gì, chính là vẫn lưu trữ một phần nhớ mong hắc, nói không rõ lý lẽ nữa rồi

Thích Vô Thương tùy ý đánh giá khuôn mặt lôi thôi của nữ tử trước mặt, đã thấy ánh mắt phức tạp của nàng nhìn về phía mình, trong mắt hiện lên một mặt thú vị. Thương hại? Kính hi? Thân cận? Vì cái gì nữ tử này có thể nhìn thấy chính mình? Tu vi chỉ mới luyện khí đỉnh thực lực chỉ là con kiến lại mang theo một linh thú cao cấp, còn có thể xuyên qua lung nguyệt lâm đi vào nơi này. Hơn nữa nếu chính mình không có nhìn lầm, nàng lúc trước là ngắt giải độc thảo biểu hiện như là sớm biết đây là giải độc chướng khí, căn bản không phải là ngoài ý muốn, nói như vậy là nàng biết bí mật không thể truyền của lung nguyệt cốc, a ~ có điểm ý tứ.....

Tiết Mật thấy trong mắt đối phương có điểm thú vị, trong lòng kinh ngạc, mình căn bản chưa thấy qua hắc, sao hắc lại lộ ra bộ dạng mình có quen biết hắc vậy? Vội vàng cuối đầu, không cho biểu tình mình bị người nhìn thấy.

“ Người tự ý xông vào lung nguyệt cốc, chết.” một vị áo lam nam tử bên người Thích Vô Thương mặt không chút thay đổi nói, nói xong liền chuẩn bị động thủ.

“ Để cho.....” Thích Vô Thương nâng tay ngăn cản, định nói cái gì đó, đột nhiên thấy linh thú cao cấp bên cạnh nữ tử chậm rãi mở mắt ra, nhìn bốn phía chung quanh đang nhìn chăm chăm mình, nhanh chóng cắn một ngụm lên tay nữ tử ôm nó.

Thoáng chốc dưới chân nàng nhanh chóng kết thành một trận pháp phức tạp, Thích Vô Thương ánh mắt sáng lên, theo hần quan sát hần là ngự thú trận thất truyền đã lâu, một luyện khí đỉnh nho nhỏ thế nhưng tại lúc không có cao thủ bảo hộ, trong tình huống chưa chuẩn bị gì mà đã mở trận pháp tuyệt thế bậc này, còn cùng linh thú cao cấp cao hơn tu vi mình rất nhiều hạ khế ước, ha ha, có ý tứ, thật lâu chưa có đụng tới chuyện gì hứng thú như vậy.

Tại thời điểm nhiều ánh mắt ngạc nhiên của người vây chung quanh, Tiết Mật lại cảm thấy mình tiến nhập vào một loại trạng thái thực kỳ diệu, thực thoải mái, một loại thoải mái nói không nên lời, liền ngay cả hô hấp lúc trước đau không chịu được thì nay ngực cũng dần dần không đau như vậy, mọi lo lắng hãi hùng, liều mạng đi đường mỗi một đều chậm rãi biến mất, ngược lại cảm thấy càng ngày càng buồn ngủ.

Mà lúc này người ngoài nhìn thấy, linh khí thiên địa chung quanh lung nguyệt cốc coi bọn họ như là trung tâm mà tạo thành lỗ xoáy, càng không ngừng hướng cơ thể một người một bảo trước mặt mà chui vào, khiến cho miệng vết thương trên người bọn họ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần dần khép lại.

Mà lúc này đan điền Tiết Mật hấp thu linh khí càng ngày càng nhiều, khiến cho đan điền đích thực càng lúc càng lớn, thể khí lúc đầu chậm rãi bị nén thành chất lỏng, hơn nữa càng ngày càng sệt lại, thậm chí có bộ phận đã chuyển thành trạng thái thể rắn, lúc này đã vào trạng thái trầm tĩnh huyền diệu nhưng Tiết Mật lại căn bản không biết.

Đám người vây xem tròn mắt há mồm chăm chú nhìn, tu vi Tiết Mật không ngừng mà tăng cao, như không bị gông cùm xiềng xích từ luyện khí đỉnh đột phá đến trúc cơ kỳ, đột phá xong cũng không bởi vậy mà đình chỉ, ngược lại không ngừng tăng lên, trúc cơ một tầng, trúc cơ hai tầng..... tới trúc cơ bảy tầng mới dừng lại, linh khí chung quanh mới khởi động chậm rãi bình ổn lại. Mà Tiết Mật đã sớm mê man trong cảm giác cực kỳ thoải mái an tâm này, hoàn toàn không biết mình đã tạo phong ba (sóng gió).

“ Ta..... Ta nhìn thấy cái gì..... Tu luyện còn có thể như vậy sao?” phía trước Tiết Mật một hắc y nam tử dụi mắt hết to, quay đầu hỏi áo lam nam tử bên cạnh.

Áo lam nam tử cũng không thể duy trì bộ mặt băng sơn của mình, khóe miệng run rẩy vài cái, không có trả lời.

Thích Vô Thương hứng thú gọi lên khóe miệng, càng ngày càng thú vị, “ Mang về!”

“ Vâng”

Hai người vừa từ khiếp sợ phục hồi tinh thần vội vàng lĩnh mệnh hướng Tiết Mật đi đến.

“ Rống!” Miệng vết thương đã khép lại, hắc báo khôi phục nguyên khí lập tức phục hồi bộ dáng uy phong lẫm lẫm, đem Tiết Mật đang mê man bảo hộ sau người, hướng về phía hai người không có hảo ý xông lên quát.

“ Tam ca, con hắc báo này sao lại thế a? Lúc trước cường ép nha đầu kia cùng ký hết khế ước, nhìn điệu bộ chính là muốn hại chết nàng, hiện tại sao lại che chở nàng?” Hắc y nam tử nghi hoặc nói.

“ Nha đầu đó tu luyện công pháp cùng người khác không giống nhau, hắc báo rõ ràng sẽ không hại chết nàng.” Áo lam nam tử khôi phục bộ mặt khối băng giải thích.

“ Nga, công pháp gì thần kỳ như vậy? Tu vi tiểu nha đầu kia bỗng chốc từ luyện khí đỉnh tăng tới trúc cơ bảy tầng a, còn không có dừng trúc cơ đan, năm ta tu luyện từ luyện khí đỉnh lên trúc cơ phải tốn thời gian một năm, nếu sớm gặp được nàng ta cũng học cái công pháp kia thì thật tốt a!” Hắc y nam tử cảm khái nói.

“ Người không được! Không chỉ có người không được, chúng ta tất cả mọi người đều không được!” Áo lam nam tử bình tĩnh nói.

“ Vì cái gì?” Hắc y nam tử kinh ngạc nói.

Áo lam nam tử nhíu mày, không nói gì.

Hắc y nam tử vừa thấy tư thế này thì biết tam ca hẳn không muốn nhiều lời, đành phải kiềm chế sự hiếu kỳ, không hỏi nữa.

Đột nhiên áo lam nam tử cả kinh, tức thì kết một thủ ấn, một bức tường băng u lãnh âm hàn ngăn cản Tiết Mật hai người trước mặt, sau đó thân thủ đem hai người kéo lại, cũng đồng thời, hắc bảo từ trong miệng phun ra một ngọn lửa tử hắc, cùng hàn băng gặp nhau, nóng lạnh tương giao, chỉ thấy khối băng dần dần bị ngọn lửa dung hòa cho đến biến mất không thấy, ngọn lửa không chút cắt giảm thẳng tiếp cận áo lam nam tử.

Áo lam nam tử thấy thế sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm hắc bảo ánh mắt ngưng trọng, bắt đầu mau lui.

“ Tam ca cẩn thận!” Hắc y nam tử hét lớn một tiếng chuẩn bị lại cứu viện.

Thích Vô Thương không cho hắn cơ hội này, tiến lên kéo áo lam nam tử, một tay hướng hỏa diễm, chỉ thấy ngọn lửa chậm rãi ở bàn tay này tan rã, cuối cùng biến mất không thấy.

Hắc bảo thấy tình cảnh vậy biết là không tốt, cũng không khoe tài, cần vạt áo Tiết Mật xoay người đào tẩu.

Thích Vô Thương nháy mắt di chuyển về phía trước, dương tay vung lên, một cỗ bột phấn màu trắng tung lên mặt hắc bảo, hắc bảo nhất thời lắc đầu, trước mắt dần dần mờ hồ, thân mình lay động vài cái, “ Phan” ngã xuống.

“ Tam ca, người không sao chứ?” Hắc y nam tử đi tới bên cạnh nam tử áo lam, thân thiết hỏi.

Thích Vô Thương cũng quay đầu lại ánh mắt hỏi.

Lam y nam tử buông tay kinh hồn còn chưa bình tĩnh nhìn hai người phía sau, đối với bọn họ lắc lắc đầu.

Hắc y nam tử nhìn khẩu khí vậy, lập tức kinh ngạc nói, “ Đây hắc bảo phun cái lửa gì lợi hại vậy? Ngay cả tam ca là cửu âm huyền băng mà không đối phó được?”

Thích Vô Thương cùng lam y nam tử liếc nhau, có đồng dạng nghi hoặc. Cửu âm huyền băng là bảo vật bí mật cửu âm tuyệt cảnh, là thiên hạ chí âm lãnh vật (vật vô cùng lạnh trong thiên hạ), thế nhưng cũng có vật khắc chế.

Lập tức Thích Vô Thương đem ánh mắt chuyển hướng lên một người một bảo đang hôn mê trên mặt đất, mắt mang tìm tòi nghiên cứu, “ Mang đi!” Xoay người đi đầu lên cầu bạch ngọc.

Hắc y nam tử cùng lam y nam tử vội vàng đuổi kịp, mấy người còn lại cũng nhìn nhìn nhau, nâng Tiết Mật cùng hắc bảo đi theo.

.....

Thượng giới.

Nữ tử một thân cung trang màu đỏ diễm lệ ngồi giữa đại điện trên đài cao chín tầng, tinh tế đánh giá móng tay màu đỏ mới sơn, tư thái phong lưu, thần sắc lười biếng, một đôi mắt phượng hơi hơi tính kế nhìn mấy người lạnh run quỳ phía dưới, môi đỏ tươi phun ra hai chữ.

“ Phế vật!”

Nghe thấy hai chữ này mấy người phía dưới run rẩy càng thêm lợi hại.

“ Lăn xuống đi, lĩnh năm cấp hình phạt!” Nữ tử chán ghét nói.

“ Dạ, dạ, tạ ơn tiên tôn đại nhân!” Mấy người vội vàng không ngừng quỳ tạ ơn nói, đồng thời khẩu khí cũng thả lỏng, hoàn hảo chính là năm cấp.

“ Không có lần sau, mau chóng đem hai nữ tử kia mang đến cho ta! Nếu không đem đầu tới gặp!” Giọng nữ không cho phép nghi ngờ vang lên.

“ Dạ!”

Tiếp nhận mệnh lệnh trong lòng mọi người không còn thấy may mắn, thân mình run rẩy lui xuống.

Ngoài cửa, một tiểu tỳ mặc phấn y trong lòng thở dài nhìn mấy người gặp thoáng qua.

Tiến vào đại điện, phấn y tiểu tỳ cung kính hành lễ nói, “ Khởi bẩm tiên tôn, tẩn du tiên quân tới chơi.”

Mỹ nhân mặc cung trang màu đỏ nghe vậy, tư thái lười biếng chợt rạng rỡ, lập tức đứng lên, hỏi thị nữ bên người, “ Ta hôm nay ăn mặc thế nào? Có xinh đẹp không?”

“ Rất đẹp ạ.” Thị nữ có chút bất đắc dĩ nói, Mỗi lần tẩn du tiên quân tới chơi, tiên tôn đại nhân giống như tiểu cô nương hoài xuân, tuyệt không giống ngày thường là tử y tiên tôn cao cao tại thượng, ai, có thể cái này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn đi.

Ân Tử vui vẻ sửa sang xiêm y chính mình, mang theo nụ cười sáng lạn rồi đi ra ngoài.

Cây đào ngoài cửa, hoa rụng rực rỡ, dưới tàng cây một bạch y nam tử đang đứng, nhìn về phía nữ tử đang đến, hai người bốn mắt giao nhau.

Lúc này, phong cảnh thật đẹp.

9. Chương 9: Sư Huynh? ? ?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“ Mật nhi..... Về sau ta không còn, ngươi phải..... Hảo hảo chiếu cố chính mình.....” Lưu lại một câu này, thân ảnh đầy máu của Tiết Trục Lưu trong bóng đêm càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất không thấy.

Tiết Mật thấy thế vội vàng đuổi theo, “ Phụ thân!”

Đột nhiên một đám hắc bào nhân xuất hiện trước mặt nàng, “ Tiểu nha đầu, cha ngươi đã không còn, ngươi còn chạy trốn?”

Nói xong giơ trường kiếm đâm nàng.....

“ A..... Phụ thân!”

Tiết Mật giật mình mở mắt ngồi dậy, có chút kinh hồn chưa định, chờ phục hồi tinh thần lại, phát hiện đập vào mi mắt là cái màn hoa văn phức tạp màu đỏ sậm, trên người mặc một áo ngủ tằm ti bằng gấm nằm trên giường hồ lam, kỳ quái nhìn bài trí xung quanh phòng, bàn gỗ lim, bình phong sơn thủy, bình hoa cổ bằng men. Nhìn hết thấy trước mắt Tiết Mật cả kinh cười toe tóe nửa ngày, a ư, cái này là sao a? Không phải lại xuyên qua chứ?

Nghĩ như vậy, Tiết Mật vội vàng xuống giường hướng bàn trang điểm chạy lại, trên gương hiện ra nữ tử lông mi cong cong, ánh mắt tròn tròn thật to, bởi vì tuổi còn nhỏ nên khuôn mặt còn mang theo điểm mập mạp trẻ con, miệng nho nhỏ vểnh lên. Tiết Mật chớp chớp mắt, cô gái trong gương cũng chớp chớp mắt theo.

Vẫn là ta a! Nhưng sao ta lại ở chỗ này a? Không phải đang chạy trốn chết sao? Tiểu miêu đâu?

“ Thùng thùng.” Một trận tiếng đập cửa truyền đến khiến Tiết mật thoát khỏi hồi tưởng.

“ Cô nương đã tỉnh?” Giọng nữ thanh thúy ôn nhu vang lên.

Tiết Mật nghe được lập tức ra mở cửa phòng, ở trước cửa một lục y nữ tử duyên dáng thướt tha mang theo mỉm cười nhìn mình.

“ Định” đỉnh đầu Tiết Mật nhất thời toát ra một dấu chấm hỏi thật to.

“ Nô tỳ Thanh Hà ra mắt cô nương.” Thanh Hà tư thái xinh đẹp đáp một cái lễ, ôn hòa nói, “ Cốc chủ phân phó nô tỳ, khi nào cô nương tỉnh mang cô nương đi gặp hần, mời theo ta.” Nói xong liền làm một cái thỉnh, xoay người đi trước dẫn đường.

Tiết Mật sững sốt, sao lại thế này? Sao từ từ chân vẫn trở thành chũng điên văn rồi, chuyện gì xảy ra a? Ảo giác sao? Ảo giác đi! Tiết Mật ôm một cái ý niệm như vậy trong đầu, đi theo.

Theo lục y tiểu tỳ không ngừng đi qua mấy cái khúc ngoặt hành lang, chưa tới sao, Tiết Mật cảm thấy mình muốn hôn mê, ánh mắt cũng thành hình dạng nhang muỗi, này đường thật phức tạp, một người như ta tuyệt đối hội lạc đường a! Sau đó như cũ dần dần tiếp tục đi chuyển theo nàng.

Ngay tại lúc Tiết Mật chuẩn bị hỏi Thanh Hà có phải đi nhầm đường không, thì tin vui đến.

“ Chính là nơi này, cô nương mời vào, Thanh Hà cáo lui.”

“ A..... Cảm ơn!” Tiết Mật choáng đầu xoay người hướng Thanh Hà cảm ơn, ngẩng đầu nhìn đại điện khí thế rộng rãi trước mặt, đầu óc cả kinh choáng váng lập tức thanh tỉnh lại, mang theo nghi hoặc đi vào.

Vào đại điện, Tiết Mật liền trừng lớn hai mắt, đại điện vắng vẻ trừ bỏ chín cái trụ tròn long ngọc, cũng chỉ có ba người ngồi.

Vừa thấy ba người kia, Tiết Mật liền tức khắc nhớ lại chuyện trước khi mình hôn mê, nào phải chũng điên văn? Thật sự là ảo giác a! Nơi này rõ ràng là địa bàn của nam phụ Thích Vô Thương _ lung nguyệt cốc, xong rồi, người ta khẳng định muốn hỏi ta vào bằng cách nào.

Nghĩ như vậy Tiết Mật muốn chạy ra ngoài, tâm tư mới vừa động, một câu truyền đến, “ Muốn đi sao? Lại đây.”

Tiết Mật vừa nghe cũng chỉ có thể cứng người đi vào, nhưng vẫn đi đến cách bọn họ xa vài bước mới ngừng lại, cúi đầu chân tay có chút luống cuống.

“ Ngươi là người nào?” Thanh âm lạnh như băng vang lên.

Tiết Mật ngẩng đầu rất nhanh nhìn thoáng qua, muốn chết, Cảnh Trung Lưu!

Nhớ rõ trong nguyên văn bên người Thích Vô Thương có lưỡng sử tứ tượng (hai người dùng để sai khiến kiểu như thuộc hạ, bốn người chăm sóc) rất nổi tiếng, văn sử Cảnh Trung Lưu, võ sử Lận Thương Lan, thêm

si mị (đầu trâu mặt ngựa) vông lợng (quỷ quái) tứ đại tương, cùng nhau đánh chủ ý tới lung nguyệt cốc, mấy người kia tùy tiện đi ra một người đều là nhân trung long phượng a.

Trong đó Cảnh Trung Lưu được tác giả miêu tả là có trí lực như yêu (gian ác có thể mê hoặc lòng người), là tòa băng sơn có băng mộc song linh căn, một mực theo bên người Thích Vô Thương xử lý mọi việc, bày mưu tính kế, ở dưới tình huống gì đều có thể bảo trì bình tĩnh, phân tích cũng tìm được khuyết điểm của đối thủ, một kích tất trúng, mà hắn từng dựa vào điểm này ở nơi tận cùng lạnh lẽo một trong chín nơi nguy hiểm nhất của Tu Chân Giới thành công thu phục bảo vật bí mật cửu âm huyền băng, khiến cho thực lực lại tăng một bậc.

So với người đó, Lận Thương Lan không có trí lực xuất sắc như hắn, nhưng phương diện khác cũng không thể khinh thường. Thuộc lỗi hệ thiên linh căn, tu luyện so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều, thái độ làm người xúc động, tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, đam mê đánh nhau, thời điểm đánh nhau thường thường giành vị trí thứ nhất.

Tiết Mật hồi tưởng lại mô tả về hai người đó, đối với Cảnh Trung Lưu mở miệng hỏi âm thầm kêu khổ, kiên trì hồi đáp, “..... Tiết Mật, ta gọi là Tiết Mật.”

Nghe thấy nữ tử trả lời, ba người phía trên nhìn nhau, trong mắt đều biểu lộ ý tứ, chưa từng nghe qua.

“Người tới lung nguyệt cốc ta có mục đích gì? Làm sao biết phương pháp tiến vào lung nguyệt cốc?” Cảnh Trung Lưu mặt không chút thay đổi tiếp tục hỏi.

“Còn có tu vi của người? Như thế nào thắng nhanh như vậy?” Luôn quan tâm tới đánh nhau Lận Thương Lan vội vàng bổ sung hỏi.

Tiết Mật nghe vậy, vẻ mặt nghi hoặc, tu vi? Tu vi làm sao vậy? Lập tức cảm thụ tu vi mình, hoảng sợ, sao lại thế này? Sao lại đến trúc cơ kì, còn tới trúc cơ bảy tầng!! Tiết Mật nhất thời cảm thấy cả thế giới đều huyền huyền, không đúng, thế giới này vốn là huyền huyền, chính mình rốt cuộc làm sao vậy?

Thích Vô Thương nhìn thấy biểu hiện của nàng, nhíu nhíu mày, “Người không biết sao?”

“Ta..... Ta không biết.” Tiết Mật vô tội vọng trở về.

Cảnh Trung Lưu thấy thế, lãnh nghiêm mặt nói, “Người cũng không biết như thế nào đi vào lung nguyệt cốc sao?”

“Ta.....” Tiết Mật nói quanh co suy nghĩ lộn xộn, đột nhiên phát hiện một con màu đen đen đi theo bên người cũng không có xuất hiện, vội vàng hỏi, “Con báo của ta đâu?”

“Ở địa phương khác không ngại, không cần nói sang chuyện khác, trả lời vấn đề của ta.” Thanh âm lạnh như băng không được xía vào nói.

Tiết Mật nhất thời cảm thấy một cỗ hàn khí đánh thẳng vào người, run lên, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a? Ta nói như thế nào, ta nói trong sách viết vậy thì ai tin a? Ô ô ~(>_<)~ chẳng=“” lẽ=“” là=“” nói=“” có=“” người=“” khác=“” cho=“” ta=“” biết?=“” bọn=“” họ=“” khẳng=“” định=“” sẽ=“” hỏi=“” là=“” ai?=“” là=“” ai=“” a?=“” là=“” ai?=“”>

..... Di, từ từ.....

Suy nghĩ làm sao có hảo đối sách Tiết Mật chợt ngẩng đầu đem ánh mắt nhìn trên mặt người nào đó, mắt mở thật to đến nháy cũng không, tay nặng nề mà nhéo một cái bên đùi, tê..... Đau quá, tiếp theo nước mắt ào ào chảy xuống.

“Sư huynh, ta tìm người thật vất vả, ô ô.....” Tiết Mật tiến lên hai bước, hai mắt đầm lệ mong lung nhìn người nào đó.

Cảnh Trung Lưu mặt không chút thay đổi bất động thanh sắc, Lận Thương Lan thì kinh dị nhìn nhìn Thích Vô Thương, lại nhìn nhìn Tiết Mật.

Sư huynh???

Thích Vô Thương nghe được hai chữ sư huynh, cau mày, không nói gì.

Tiết Mật thấy thế không bỏ qua tiến thêm hai bước, khoảng cách với ba người chỉ có xa một thước, tiếp tục khóc ròng nói, “ Ô ô, sư huynh, là sư phụ hấn bảo ta tới đây tìm người, lão nhân gia hấn lại dạo chơi rồi, ta cũng chỉ có thể một người đến đây. Trên đường gặp người kỳ quái muốn đoạt con báo của ta, một đường bị đuổi giết mà tới, thiếu chút nữa sẽ chết..... Ô ô ô.....” Nói xong nghĩ đến những bi thảm dọc đường đi cũng không biết Tiết phụ sống chết thế nào, Tiết Mật lại cảm thấy bi thương, khóc lóc lợi hại hơn.

Ba người trước mặt thấy biểu hiện của nàng có chút đau đầu, nữ tử khóc lóc thật là phiền toái.

“ Sư phụ người là ai?” Cảnh Trung Lưu hỏi.

“ Sư phụ ta hấn gọi.....gọi là Hồng Quân lão tổ! Thu ta không bao lâu, liền dạo chơi, sau đó nói cho ta biết phương pháp tiến lung nguyệt cốc, bảo ta đến tìm tôn tử của hấn, sư huynh của ta, Thích Vô Thương.” Tiết Mật lấy mu bàn tay lau nước mắt hỏi đáp.

“ Ông nội.....” Thích Vô Thương trên mặt tuy rằng không có biểu tình gì, trong mắt lại toát ra tia sáng kỳ dị.

Tiết Mật thời điểm đọc sách vẫn luôn chú ý Thích Vô Thương, làm sao không biết thân nhân duy nhất của hấn Hồng Quân lão tổ Thích Hồng Quân đâu? Theo như trong sách thì nam phụ vài lần xuất cốc là do nhận được tin tức của hấn mà đi tìm, kết quả ông nội không tìm được, ngược lại cùng nữ chủ gặp nhau, thẳng đến cuối cùng yêu luôn nữ chủ.

Thích Vô Thương sinh ra cha mẹ ngoài ý muốn mà qua đời, khi còn trong tã lót thì bị tộc trưởng trắc toán (đo lường tính toán) là mang sát mệnh, phải sống một mình đến năm mười tám tuổi mới có thể triệt tiêu sát khí, đảm bảo trong tộc bình an. Cho nên rời xa lung nguyệt cốc sinh sống tại nơi núi sâu, lúc đó chỉ có ông nội hấn thỉnh thoảng lại đến thăm, vì thế hấn từ nhỏ đối với ông nội cảm tình cực kỳ thâm hậu.

Thích Hồng Quân lúc trước vẫn đảm nhiệm lung nguyệt cốc chủ, thẳng đến mười tám năm sau Thích Vô Thương trở về mới gỡ xuống trọng trách, đem sự tình giao cho hấn, chính mình dạo chơi tứ hải coi như là phương pháp tìm cách nâng cao tu vi, bởi vì tu vi của hấn chỉ dựa vào tu luyện là không đủ để tiến giai, phải hiểu thấu đạo lý thuộc về mình mới có thể tăng bậc. Mà từ lúc Thích Vô Thương tiếp nhận lung nguyệt cốc cũng chưa thấy qua ông nội mình, cho nên muốn nhìn thấy hấn, đáng tiếc trong nguyên văn thẳng đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh cũng không nhìn thấy hấn, thành cả đời tiếc nuối.

Cho nên với hiểu biết về nội dung vở kịch thì chính mình giả mạo đồ đệ Thích Hồng Quân nhất thời nửa khắc hấn là sẽ không bị phát hiện, lúc sau sẽ tìm cơ hội đào tẩu, chỉ cần có thể tạm thời hù bọn họ, về sau cho dù có gặp lại, Thích Vô Thương nhìn mặt mũi nữ chủ hấn là cũng sẽ không gây khó xử mình, Tiết Mật nghĩ muốn thật tốt đẹp.

“ Có bằng chứng không?” Thích Vô Thương hỏi.

“ Lúc trước ta có giữ một ngọc bài mặc ngọc, mặt trên có khắc hai chữ lung nguyệt, chính là..... Chính là thời điểm chạy loạn đã đánh mất.....” Tiết Mật vừa nói đến chuyện này thoáng dừng một chút, khịt khịt mũi lại chuẩn bị rơi nước mắt.

Ba người nghe vậy cho nhau cái liếc mắt, đều biết mặc ngọc ngọc bài là dấu hiệu của cốc chủ lung nguyệt cốc, hấn đúng là của ông nội (lão cốc chủ).

“ Người có biết hấn chạy đi hướng nào không?”

Thích Vô Thương vừa hỏi Tiết Mật liền biết hấn hấn là tạm thời có chút hỗn loạn, bắt quá không thể lơ lửng, vì thế mặt mang mờ mịt lắc lắc đầu, “ Không biết, hấn cũng không nói gì.”

Thích Vô Thương nghe vậy có chút thất vọng, lại nhìn nhìn nữ tử phía dưới, không được tự nhiên nói, “ Sư..... Sư muội là đi.....”

Tiết Mật ngẩng đầu đôi mắt – trông mong nhìn về phía hấn.

“ Người..... Người trước đi xuống hảo hảo nghỉ ngơi, nếu là ông nội bảo người tới, người trước hết ở tại lung nguyệt cốc, về sau..... Về sau rồi nói sau.” Thích Vô Thương an bài nói.

“ Ân.” Tiết Mật nghe lời gật đầu, nhưng không có động, còn đứng tại chỗ cúi đầu.

“ Làm sao vậy?” Thích Vô Thương nhú mày nói.

Tiết Mật ở trong lòng đấu tranh, nghĩ lung nguyệt cốc thể lực to lớn như thế, mình hiện giờ cũng thành sư muội cốc chủ, có nên hay không lợi dụng chuyện này tìm hiểu về Tiết phụ, trong sách cũng không nói phụ thân nữ chủ sớm chết đi, hẳn là có thể sống sót. Chính là mình vừa mới tới đây, thân phận còn chưa hoàn toàn được người tin tưởng, người trong lung nguyệt cốc đều thành tinh, mạo muội thỉnh cầu càng khiến bị người hoài nghi, làm sao bây giờ? Hơn nữa nếu bọn họ tra ra được manh mối, mình còn chưa chạy đi, đến lúc đó có trăm cái mồm cũng nói không rõ.

Nếu không..... Trước từ từ..... Đợi sau khi tìm được cơ hội ra ngoài, tìm nữ chủ cùng nhau đi tìm tung tích Tiết phụ, dù sao cùng lung nguyệt cốc liên lụy quá sâu không phải là hành vi sáng suốt.

Hạ quyết tâm Tiết Mật ngẩng đầu nhìn Thích Vô Thương cười cười, “ Không ngại, sư huynh ta đây đi xuống trước.....” Nói xong liền xoay người ly khai.

Nhìn thấy Tiết Mật đã đi xa, Thích Vô Thương hướng bên cạnh hỏi, “ Trung Lưu, người thấy thế nào?”

Cảnh Trung Lưu mặt mang suy nghĩ sâu xa nói, “ Khó mà nói, còn phải quan sát.”

“ Như thế nào không đồng ý, không phải sư muội sao? Ta cảm thấy rất tốt, tiểu nha đầu bộ dạng thô bạo làm cho vui sướng.” Lận Thương Lan cười ha hả nói.

Thích, Cảnh hai người nhìn nhau, lắc lắc đầu, không nói gì.

.....

Bên này Tiết Mật vừa mới vượt qua nguy cơ, một đầu khác, một hồi âm mưu thật lớn đang lặng lẽ tới gần Ngọc Linh sơn.

10. Chương 10: Diệt Ngọc Linh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngọc Linh sơn.

Lệ Nam Sinh đang cùng các chương giáo thảo luận những công việc cụ thể về việc sắp cử hành của môn phái.

Đột nhiên, một người đầy máu xông vào, ngã ở trên mặt đất, máu đỏ tươi rơi vãi trên sàn nhà xây bằng bạch ngọc có vẻ phi thường ghê người.

“Sư phụ.....” Chỉ thấy hần nâng một tay đầy máu đen, hấp hối nói.

“Khinh Phong?” Lệ Nam Sinh nghe thấy thanh âm của tiểu đệ tử mình, vội vàng chạy qua, giúp đỡ hần đứng lên.

“Sao lại thế này?” Lệ Nam Sinh nhìn hình dạng như vậy của tiểu đệ tử mình yêu thương, lập tức sắc mặt trầm xuống, ngữ khí ngưng trọng nói.

“Sư phụ..... Sư phụ.....” Khinh Phong nắm chặt tay Lệ Nam Sinh, “Đều đã chết..... Ô ô..... Đại sư huynh, Nhị sư tỷ..... Bọn họ đều đã chết..... Ô ô.....” Nói xong Khinh Phong không khỏi nghẹn ngào, nước mắt theo vết máu dính đầy mặt chảy xuống dưới, lộ ra khuôn mặt nguyên bản có chút trắng nõn.

Nghe xong Lệ Nam Sinh sắc mặt một chút âm trầm thêm, giống như nổi lên một hồi mưa rền gió dữ, lạnh lùng nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta..... Làm xong nhiệm vụ sư môn, cùng mọi người..... một đám hương Ngọc Linh sơn về rồi dừng phải Hắc y nhân..... Bọn họ vừa thấy chúng ta..... Liên lập tức động thủ..... Trong đó còn có mấy nguyên anh tu sĩ, chúng ta đánh không lại..... Đều bị giết..... Ô ô..... Ngũ sư huynh vẫn che chở ta, nhưng ở..... Ở chân núi.....Hần ngăn cản hắc y nhân bảo ta đi trước báo tin..... Cũng..... Cũng..... Ô ô.....” Nói xong hần lại muốn khóc, toàn thân không ngừng run rẩy.

Một bên chương giáo thanh lộc phong Lí Khánh Dương nghe xong lập tức kêu lớn lên, “Là bọn hần! Là bọn hần! Lại tới nữa..... Qua mười mấy năm, bọn họ lại tới nữa....”

“Khánh Dương, làm cái gì! Đi xuống!” Lệ Nam Sinh lập tức quát lớn nói.

“Sư huynh, bọn hần lại tới nữa! Chuyện mười mấy năm trước ngươi đã quên rồi sao? Chúng ta như thế nào sống sót, sư phụ chết như thế nào ngươi đã quên sao?” Lí Khánh Dương vẻ mặt kích động nói.

“Đến đây thì như thế nào? Năm đó chúng ta có thể đánh cho bọn hần không gượng dậy nổi, hiện tại vẫn có thể làm thế!” Lệ Nam Sinh lớn tiếng nói.

“Năm đó đánh đuổi bọn hần chính là vợ chồng Tiết Trục Lưu, chúng ta được không? Bọn hần có trong tay pháp bảo không phải pháp khí bình thường của Tu Chân Giới, chúng ta có sao?” Rống đến người này, hần đột nhiên dừng lại, sau đó mặt mang ác độc nói, “..... Kỳ thật nếu không phải vợ chồng Trục Lưu, bọn hần sao lại đến? Đều là bọn họ! Năm đó Trục Lưu dẫn theo nữ nhân kia trở về, tiếp theo môn phái bị đám người kia công kích, muốn chúng ta giao nữ nhân kia ra, sư phụ vì bảo vệ chúng ta mới bị bọn hần hại chết! Hiện tại nữ nhi của bọn họ đến đây không bao lâu, đám người kia lại tìm đến đây, đều do bọn họ! Toàn gia Tang Môn tình.....” (ý là cả gia đình đem đến xúi quẩy, chết chóc)

Lệ Nam Sinh nghe vậy lập tức lật tay cho hần một cái tát, quát lên, “Lăn xuống đi, thật là mất mặt xấu hổ! Năm đó nếu không có vợ chồng Trục Lưu chúng ta làm thế nào còn sống sót? Phù diễm đảo cùng Ngọc Linh sơn ta từ trước đến nay đã không cùng phe, cho dù không có sự kiện kia, chúng ta sớm muộn gì cũng đối phó nhau! Ngươi chẳng lẽ không biết sao?”

Chung quanh mặc dù là hiểu biết sự tình nhưng vẫn không bộc lộ cảm xúc mọi người có chút yên tĩnh, cúi đầu không dám nhìn hai người.

Nói xong Lệ Nam Sinh xoay người, không để ý tới hần nữa, phân phó đệ tử bên người mình, “Lạc Ngạn, lập tức mang Khinh Phong đi xuống trị liệu. Ti Vũ đi thông tri với Thái thượng các trưởng lão đang bề quan. Những người khác đi xuống đem các đệ tử tụ tập đến đây, mau!”

“Vâng!” Lĩnh mệnh lệnh người lập tức hành động.

“Các người mấy người theo ta đem hộ sơn đại trận mở ra, đi!” Đối với các phong chương giáo bỏ lại như vậy một câu, Lệ Nam Sinh nhắc chân đi về phía trước.

Nhưng không nhìn đến Lí Khánh Dương đi cuối cùng chợt lóe qua vẻ mặt âm độc.

Đứng ở bên cạnh hắc Hồng Anh thấy Lí Khánh Dương lộ vẻ mặt này, khoe miệng gợi lên một mặt độ cung quý dị, hướng hắc đi đến.

.....

Lúc người trên Ngọc Linh sơn tụ tập tại hộ sơn đại trận thì, trận pháp trước mặt đã đứng một đoàn hắc bào nhân.

“Lệ Nam Sinh, nhiều năm không gặp, không nghĩ tới người còn sống a!” Chỉ thấy đứng đằng trước hắc bào nhân là một nam tử đầu đội mũ che màu đen âm trầm nói.

Lệ Nam Sinh nghe vậy cười lạnh một tiếng nói, “Tiểu Doanh, người cũng chưa chết, ta làm sao dám chết chứ? Năm đó đưa cho người thứ đó người vừa ý không?”

“Hờ hờ, Lệ chương môn, phần lễ vật kia nhiều như vậy hằng năm ta vẫn giữ lại, chỉ đợi hôm nay hoàn trả gấp trăm lần lại cho người!” Nói xong nam tử đem mũ che gỡ xuống, chỉ thấy trên mặt một vết sẹo xấu xí dài bốn tấc từ mắt kéo dài xuống vòm họng, làm cho khuôn mặt thoát nhìn vô cùng vặn vẹo, xấu xí.

“Năm đó ta có năng lực lưu lại vết sẹo trên mặt người, hiện tại cũng có thể làm thế, kết trận!” Lệ Nam Sinh vung tay lên, các vị chương giáo đứng tại vị trí trên hộ sơn đại trận vội vàng phát ra linh lực của mình, xanh ngọc hào quang chợt lóe, đại trận dần dần thành hình.

“Tốt! Vậy ta sẽ hé mắt nhìn thử xem uy lực hộ sơn đại trận của người!” Nói xong nam tử xuất ra một ngọc kính màu đỏ trong tay áo, thoáng chốc một trận hồng quang huyết sắc bao phủ trên hộ sơn đại trận ở ngọc linh sơn, xanh ngọc cùng huyết sắc tương giao đối kháng nhau một thời gian dài. Qua thật lâu sau, đột nhiên bên phía xanh ngọc có chỗ suy yếu, huyết sắc thừa cơ mà vào, nhất thời cả đại trận bị bể gãy nghiền nát khí độ nhanh chóng suy nhược hẳn.

“Phốc.....” Lệ Nam Sinh lập tức phun một ngụm máu tươi trên mặt đất, thân mình lay động hai cái, ngã ngồi trên mặt đất. Cùng lúc đó các vị chương giáo khác cũng toàn bộ một ngụm máu tươi phun ra, té lăn quay trên mặt đất.

Lệ Nam Sinh bỗng nhiên quay đầu hướng chỗ trống nhìn lại, chỉ thấy Lí Khánh Dương té trên mặt đất, trên mặt lộ ra ngoan độc mà tươi cười khoái ý.

“Lí! Khánh! Dương!” Lệ Nam Sinh mắt sắp tí nứt ra quát.

“Ha ha ha.....” Lí Khánh Dương tươi cười dần dần thành lớn, cuối cùng là trạng thái điên cuồng cười đáp cả người run rẩy, “Lệ Nam Sinh, người cũng có hôm nay! Ha ha, nhiều năm như vậy ta rốt cục đợi được, ha ha, sự phụ năm đó vì bảo hộ chúng ta mà chết thảm, người lại căn bản không vì hắc bào thù, còn thu lưu nữ nhi của cừu nhân. Lệ Nam Sinh! Ta hỏi người, người lương tâm để chỗ nào?” Nói xong trong mắt thể hiện ra tơ máu.

“Lí Khánh Dương, sự phụ rốt cuộc là chết như thế nào người không biết sao? Là bọn hắc, là bọn hắc hại chết sự phụ! Hiện giờ người lại giúp đỡ cừu nhân đến giết hại đệ tử ngọc linh ta, ta mới muốn hỏi người, lương tâm của người để chỗ nào?” Lệ Nam Sinh đỏ mắt hỏi.

Lí Khánh Dương cắn răng, ngoan thanh (âm thanh hung ác) nói, “Bọn họ đều là bị người hại chết, đều là người! Nếu người không thu lưu hai đứa tiện nhân Tiết gia kia, bọn hắc như thế nào sẽ tìm đến, ta mới không có trợ giúp bọn hắc, ta chỉ là báo thù cho sự phụ!”

“Ba ba ba” Tiểu Doanh vỗ vỗ tay, cười lớn nói, “Ha ha, không nghĩ tới còn có thể nhìn đến một hồi trò hay a, thật sự là phần khích cực kỳ!”

Lệ Nam Sinh không muốn nhìn cử chỉ điên rồ của sự đệ mình, năm đó sự phụ thương yêu nhất vị tiểu sự đệ không cha không mẹ này, hắc coi sự phụ như thân phụ, sau sự phụ chết mà hắc không thể báo thù, nên cái chết của sự phụ vẫn là tâm ma trong lòng hắc, nhưng không nghĩ đến hắc sẽ biến thành bộ dạng không biết thị phi đúng sai như thế này. Quay đầu nhìn Tiểu Doanh, “Thắng bại chưa định, người cũng đừng cao hứng quá sớm!”

“ Phải không?” Tiểu Doanh vừa dứt lời chợt nghe một tiếng gầm lên.

“ Làm sao đến con nít còn hôi sữa, cũng dám ức hiếp ngọc linh sơn ta, để huyền trưng lão tổ ta đến hảo hảo giáo huấn ngươi một chút!”. Nói xong bảy tám tu sĩ mang về mặt hờn giận từ phía sau núi ngọc linh đuổi tới, bên cạnh còn đứng mấy đệ tử trẻ tuổi, Tiết Linh rõ ràng cũng đứng trong đó.

Nguyên lai là nguyên anh ngọc linh sơn bế quan, lão tổ hóa thân kỳ xuất quan trước, mà vừa mới mở miệng là huyền trưng lão tổ cũng là một gã hóa thân kỳ đại năng.

“ Nguyên lai là huyền trưng lão tổ đến đây, tiểu tử thật là có thất xa ghê a (theo mình hiểu là vinh hạnh được người ta tiếp đón).” Tiểu Doanh nghe vậy cũng không giận, ngược lại cười nói, “ Tại hạ cũng đặc biệt chuẩn bị một phần lễ mọn cho chư vị tiên bối, còn thỉnh xin vui lòng nhận cho.” Nói xong nghiêng người, mấy người hắc bào nhân ở giữa đem hắc bào gỡ xuống, tu vi đều trên hóa thân kỳ, mặt không chút thay đổi đứng phai sau Tiểu Doanh cùng nguyên anh, hóa thân ngọc linh sơn giằng co.

Lệ Nam Sinh thấy tình hình vậy sắc mặt đại biến, tu sĩ nguyên anh, hóa thân ngọc linh sơn sắc mặt cũng đều có chút khó coi, không nghĩ tới đối phương thế nhưng cất dấu tu sĩ hóa thân kỳ đại năng.

Tiểu Doanh thấy sắc mặt chợt biến của đối phương cười đến càng thoải mái, tay vung lên phía trước, tiếp theo tu sĩ hóa thân kỳ phía sau lập tức hướng đối diện vọt qua, nhóm lão tổ ngọc linh sơn thấy thế cũng chỉ có thể tiến lên, một hồi tranh đấu bắt đầu.

Lệ Nam Sinh nhìn thấy Tiểu Doanh khoái ý nhìn mình, cảm thấy không khỏi có chút thê lương, chẳng lẽ thật sự ông trời muốn diệt ngọc linh ta? Chẳng lẽ ngọc linh truyền thừa ngàn vạn năm sẽ đoạn ở tay mình sao?..... Không được, tuyệt đối không được!

Nhìn quanh bốn phía các đệ tử thê lương, tâm thần vừa động truyền âm mật cho tiểu sư muội Hồng Nhiễm của mình, “ Hồng Nhiễm, cứ như vậy có lẽ ngọc linh sơn sớm muộn cũng không còn, người nhanh chóng mang theo một ít đệ tử trẻ tuổi ta sẽ nói cho người mật đạo rời đi, mau!”

“ Sư huynh, hiện tại thắng bại không phải còn chưa có định sao? Vì sao.....” Hồng Nhiễm sốt ruột truyền âm đến.

“ Trong tay bọn hắc hắc là còn có rất nhiều pháp bảo giống như mặt gương kia, hơn nữa rất có thể..... Chính là pháp khí thượng giới, chúng ta..... Đánh không lại.” Lệ Nam Sinh thanh âm dần theo một chút nản lòng.

“ Như thế nào lại.....” Hồng Nhiễm nghe xong khiếp sợ dị thường.

“ Hồng Nhiễm, nhất thời ta cũng nói không rõ, người nhanh chóng mang theo đệ tử rời đi, coi như là vì ngọc linh sơn lưu lại một điểm truyền thừa.....” Lệ Nam Sinh tiêu điều nói.

“ Sư huynh.....” Nghe xong truyền âm Hồng Nhiễm ngẩng đầu nhìn cách đó không xa Lệ Nam Sinh té trên mặt đất, đỏ mắt nhỏ giọng kêu một câu, lập tức cắn răng từ mặt đất đứng lên, hướng phía sau đi đến.

“ Nhớ kỹ, nữ nhi của Trục Lưu nhất định phải mang theo.” Lệ Nam Sinh thanh âm kiên định lại truyền tới.

Hồng Nhiễm nghe vậy quay đầu lại nhìn hắc hắc một cái, ngoan ngoãn tâm xoay người rất nhanh chạy ra.

Lệ Nam Sinh nhìn nhìn bóng dáng Hồng Nhiễm, lại nhìn nhìn nhóm lão tổ ngọc linh sơn liên tiếp bại lui, trên mặt như già đi mấy chục tuổi, sư phụ, đồ nhi bất hiếu....

Bên kia, Hồng Nhiễm đã tìm được vài cái đệ tử, đi tới bên người Tiết Linh, trên mặt mọi người đều lo lắng lo lắng.

“ Hồng Nhiễm cô cô, đây là.....” Tiết Linh kinh ngạc nói.

“ Ngọc linh sơn có lẽ không còn, chưởng môn bảo chúng ta nhanh chóng rời đi!” Hồng Nhiễm cương chế thương tâm nói.

“ Chính là..... Sư phụ còn có chưởng môn làm sao bây giờ? Chúng ta không thể mặc kệ bỏ lại bọn họ a.....” Nói còn không xong, đã bị Hồng Nhiễm cho một chưởng đánh bất tỉnh.

“ Hồng Nhiễm sư thúc.....” Mấy đệ tử khác vội vàng hô.

“ Không còn thời gian, chúng ta phải nhanh chóng đi, Linh nhi tính cách tương đối trọng tình, nhất thời chỉ sợ không mang nàng đi được, cho nên đánh hôn mê trước, chờ sau khi rời khỏi đây sẽ cùng nàng giải thích sau!” Hồng Nhiễm rất nhanh nói xong, nâng Tiết Linh dậy tiến về phía trước.

“.....” Đệ tử phía sau thấy thế cũng không có nói cái gì nữa, đều quay đầu nhìn sư phụ của mình, sau đó đều đổ vánh mắt đuổi kịp cước bộ của nàng.

Lệ Nam Sinh thấy bóng dáng các đệ tử rời đi cảm thấy buồn lỏng, lại quay đầu nhìn nhìn đảo chủ Phù Diễm đảo Tiểu Doanh, đã thấy hắn cũng nhìn về phía bên này, khóe miệng mang cười, đổi chuyện tình đệ tử ngọc linh rời đi lại làm như không thấy, biết chính mình hắn là tính đúng rồi, Tiểu Doanh luôn luôn là một người cực kỳ tự phụ, hắn nhận định ngọc linh sơn đã là vật trong lòng bàn tay, căn bản sẽ không để ý hành vi mờ ám của mình, do đó mình sẽ thừa dịp cơ hội này, thông qua mật đạo vì ngọc linh sơn lưu lại một ít đệ tử. Cái mật đạo kia ngoại nhân căn bản không biết, ngay cả người trong núi ngọc linh cũng biết rất ít, chỉ cần các đệ tử chạy ra ngoài, tin tưởng cho dù phù diễm đảo thế lực tái đại cũng rất khó tìm lại được bọn họ.

Trong lòng an tâm một chút Lệ Nam Sinh hướng đối diện nói, “ Tiểu Doanh, ngươi đã muốn báo thù, vậy cứ việc phóng ngựa lại đây đi!” Nói xong đứng lên từ trong tay áo xuất ra một thanh trường kiếm nhằm đảo chủ Phù Diễm đảo đâm tới.

.....

“ Nhanh lên, phía trước chính là lối ra.” Hồng Nhiễm thúc giục tin tức cho đệ tử phía sau.

“ Ân.....” Nàng nghe thấy Tiết Linh bên người ưm một tiếng dường như sắp tỉnh lại, cũng trông nom không được nhiều, nhanh chóng giúp đỡ nàng đi ra ngoài.

Đợi cho Hồng Nhiễm cuối cùng đi ra mật đạo, phát hiện đệ tử chung quanh đều đứng tại chỗ không một tiếng vang, vừa định hỏi bọn hắn như thế nào không đi.

Một thanh âm quen thuộc xuyên qua đám người đi tới bên tai mình ôn nhu nói, “ Hồng Nhiễm sư muội, ta đợi ngươi hảo lâu đó.....”

11. Chương 11: Hồng Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“ Hồng Nhiễm sư muội, ta đợi người hảo lâu đó.....”

Tiết Linh đang mơ mơ màng màng đột nhiên nghe thấy một câu như vậy.

Hồng Nhiễm cô cô? Bỗng dừng tỉnh lại, phát hiện mình cùng đồng môn, còn có Hồng Nhiễm cô cô đều không ở ngọc linh sơn, mà là tới một địa phương xa lạ. Nhìn chung quanh bốn phía là đại thụ rậm rạp, ánh sáng u ám, một chút ánh chiều tà mờ nhạt theo kẽ hở lá cây chiếu đến, thực im lặng, chỉ ngẫu nhiên có hai tiếng kêu to của chim chóc.

“ Hồng Nhiễm cô cô.....” Tiết Linh nghi hoặc nhìn thanh y nữ tử bên cạnh.

Đã thấy nàng làm như không có nghe thấy, chính là mím chặt môi nhìn về phía tầng tầng lớp lớp người ở ngoài.

Tiết Linh ngẩng đầu nhìn, người phía trước dần dần tách sang hai bên, hiện ra một thân ảnh hồng sắc.

— Hồng Anh cô cô? Còn có..... Hắc bào nhân?

“ Hồng Anh sư tỷ! Người như thế nào theo chân bọn hắc cùng một chỗ. Người không biết bọn hắc là ai sao?” Hồng Nhiễm nắm chặt nắm tay, tản mát ra lạnh nhạt tức giận.

“ A, ta không theo chân bọn hắc cùng một chỗ chẳng lẽ với các người cùng một chỗ sao?” Hồng Anh miễn cưỡng nói.

“ Người có ý tứ gì?” Hồng Nhiễm dừng lại, ánh mắt không thể tin nhìn về phía Hồng Anh, “ Người cùng bọn hần là một phe?”

Hồng Anh nhếch khóe miệng khinh thường, cười cui.

“ Người..... Người cái phản đồ! Ngọc linh sơn đối đãi người không tệ, vì sao.....”

“ Ha hã a.....” Còn chưa chờ Hồng Nhiễm nói xong, chợt nghe tiếng cười của Hồng Anh truyền đến, vẫn cười không ngừng.

“Đúng, Ngọc Linh sơn chính xác là đối đãi không tệ.....” Hồng Anh rốt cuộc ngừng cười, lập tức biểu tình trở nên cay nghiệt, giọng cảm hận nói, “ Nhưng đó là đối với nữ nhân kia!”

“ Nữ nhân nào? Người là nói Tử.....” Hồng Nhiễm nhú mày đoán nói.

“ Đúng! Chính là tiện nhân đó! Vì cái gì nàng phải xuất hiện? Vì cái gì Trục Lưu muốn đem nàng mang về? Vì cái gì?” Hồng Anh giống như không bình thường quát, “ Nàng ở đó, Trục Lưu sẽ thấy cũng không có để ý tới ta, nguyên bản hần hần là bạn đời cùng ta song tu không phải sao? Các người tất cả mọi người đều nói nàng nơi này tốt nơi đó tốt, phát sinh xung đột cũng đều đứng về phía nàng, hoàn toàn không có bận tâm đến ta, ta mới là người thân thiết của các người không phải sao? Dựa vào cái gì nàng cướp đi tất cả tình yêu của ta? Dựa vào cái gì?”

“ Phụ thân.....” Tiết Linh nghe đoạn đối thoại bất khả tư nghị trước mặt này, trong lòng kinh ngạc dị thường, bọn họ nói chính là ai, phụ thân cùng..... Mẫu thân sao?

“ Người, không thể nói vậy!” Hồng Nhiễm tức giận nói, “ Tiết sư huynh cho tới bây giờ cũng không nói qua sẽ cùng người song tu, hơn nữa mỗi lần người đều là âm ỉ quá phận, chúng ta bắt quá mới nói hai câu thôi.....”

“ Năm đó sư tỷ muội đồng môn thì ta bộ dạng tốt nhất, tu vi tiến nhanh nhất, Trục Lưu cũng là ưu tú nhất, hần đương nhiên phải theo ta cùng một chỗ!” Hồng Anh kiêu ngạo mà nói, lúc sau như nghĩ tới cái gì, khinh miệt liếc Hồng Nhiễm một cái, “ Không chọn ta chẳng lẽ chọn người sao? Một câu pháp quyết đều phải học nửa ngày mới xong giả tiểu tử!”

Hồng Nhiễm nghe xong không giận mà cười nói, “ Ta không thảo luận chuyện đó với người, Tử cũng đã chết mười mấy năm, vì cái gì người hiện tại lại phản bội Ngọc Linh sơn?”

“ Đúng vậy, nàng ta đã chết mười mấy năm, ha hã.....” Hồng Anh mặt mang khoái ý, lập tức cắn răng nói, “ Nhưng vì cái gì..... Hai nữ nhi của nàng lại thay nàng âm hồn không tan tìm lại đây, vì cái gì?” Móng tay đỏ tươi thẳng chỉ Tiết Linh trong đám người sau lưng.

“ Người.....” Tiết Linh vừa định mở miệng đã bị Hồng Nhiễm ngăn lại, nàng gắt gao cầm tay Tiết Linh, hơi có chút run rẩy.

“ Hai nàng cùng nương của nàng giống nhau đều là tiện nhân, đặc biệt là nàng, quả thực là từ một khuôn mẫu khắc ra, thấy khiến cho ta chán ghét. Vì cái gì các nàng phải vẫn nhắc nhở ta, người chính là cái sự thất bại ấy, người luôn luôn kiêu ngạo nhưng hết thấy cũng không chịu nổi một kích của nữ nhân trước mặt, vì cái gì? Ha ha.....” Nói đến sau lại bắt đầu cười như điên dại, cười thật lâu mới chậm rãi ngừng lại, nhìn thấy ánh mắt phản hận của người phía trước nhìn mình, ánh mắt kinh hoàng, trong lòng càng cảm thấy khoái ý.

“ Hồng Nhiễm, đừng nói ta không niệm tình cảm đồng môn, chỉ cần người đem con tiểu tiện nhân kia giao cho ta, sau đó mang theo đệ tử đầu nhập làm môn hạ của tân ngọc linh sơn ta, ta cam đoan không đụng vào mọi người một chút nào.” Hồng Anh đi tới hấp dẫn nói.

“ Người nằm mơ!” Hồng Nhiễm nhở một ngụm nước bọt nói.

“ Ta nằm mơ? Phải không? Người xác định nhiều đệ tử này sẽ cùng nha đầu kia chôn cùng? Ta xem người nguyện ý, người khác cũng không nhất định nguyện ý đâu!” Hồng Anh cười duyên nói.

Hồng Nhiễm nắm tay Tiết Linh nhìn bốn phía, phát hiện đa số các đệ tử đầu đầu cúi thấp xuống, không dám nhìn thẳng vào mình.

“ Hồng Nhiễm sư thúc, Ngọc Linh sơn vì Tiết Linh đã bị giết, người còn muốn tiếp tục hy sinh chúng ta, mọi người táng mạng chỉ vì bảo hộ cho mình nàng sao?” Một giọng nữ tức giận vang lên. (Hồng Nhiễm là nữ mà không biết vì sao lại gọi bằng sư thúc nhỉ???)

“ Đúng vậy, mạng của nàng là mạng, của chúng ta không phải là mạng sao?”

“ Lúc trước chúng môn cùng Lý sư thúc nói ta đều nghe được. Mười mấy năm trước, Ngọc Linh sơn vì nương Tiết Linh đã gặp một lần đại họa, hiện tại lại vì Tiết Linh mà lưu lạc đến nước này, toàn gia yêu tình hại người.....”

“ Người như thế nào có thể nói như vậy? Trong thế lực tu chân, lung nguyệt cốc không màng thế sự, Phù Diễm đảo cùng Ngọc Linh sơn ta từ trước đến nay luôn tranh đoạt vị trí số một, sớm hay muộn sẽ phát sinh xung đột, sao lại có thể oán trách lên người Tiết sư thúc?”

“ Đúng vậy, sư phụ các người là phản đồ Ngọc Linh sơn, các người cũng muốn nhận giặc làm cha sao?”

.....

Trong lúc nhất thời, các đệ tử tranh cãi ầm ĩ lên, Hồng Anh nguyên bản còn nghe vui vẻ, sau lại khóe miệng dần dần thu liễm, mặt không biểu tình nhìn về phía đệ tử nói nàng là phản đồ, tức thì thanh âm đệ tử này chậm rãi thấp xuống mà đệ tử của Hồng Anh lại đắc ý dào dạt hẳn lên.

Tiết Linh ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, phát hiện đủ loại ánh mắt hướng tới mình, nén giận có, phần hận có, thấu hiểu có, khổ sở có..... Thật là lỗi của mình sao, là chính mình hại bọn họ sao? Đó là không phải..... Chỉ cần mình rời đi, bọn họ vẫn có thể sống sót chứ? Có phải hay không.....

Hồng Nhiễm nghe vậy cũng nhìn chung quanh, quả nhiên, lúc trước nói hy sinh bọn họ, bảo hộ Tiết Linh, nói linh tinh với mọi người chính là môn nhân (học trò) của Hồng Anh, nhứ chặt mảy cũng muốn nói cái gì đó, lại phát giác tay mình bị buông lỏng ra.

Nhìn thấy Tiết Linh cúi đầu lui về sau hai bước, Hồng Nhiễm trong lòng đột nhiên có dự cảm bất hảo.

“ Hy vọng người có thể nói được làm được! Không cần khó xử bọn họ!” Bỏ lại một câu, Tiết Linh nhanh chóng rút ra một thanh đoản kiếm, phi thân hướng một bên trong rừng phóng đi.

“ Linh nhi!” Hồng Nhiễm thấy thế định đuổi theo.

“ Ngăn bọn họ! Lưu lại tính mạng!” Hồng Anh thấy thế cười lạnh một tiếng, bỏ lại một câu mệnh lệnh, cũng ngự kiếm đuổi theo sau.

Hồng Nhiễm cùng một số đệ tử cước bộ đi tới lập tức bị hắc bào nhân phía trước ngăn cản, song phương lập tức động thủ.

.....

Trong rừng.

Tiết Linh ở phía trước, ngự kiếm lúc rảnh quay đầu lại nhìn, phát hiện Hồng Anh cách mình càng ngày càng gần, cảm thấy khẩn trương, thực lực của mình mới chỉ đến Trúc cơ bảy tầng, mà đối phương không sai biệt lắm cao hơn mình bảy tám bậc, đánh bừa là tuyệt đối không lại, làm sao bây giờ?

Hồng Anh nhìn bóng dáng chạy trốn phía trước, cảm thấy thống khoái cực kỳ, Ân Tử, người nhìn thấy không? Nhìn nữ nhi của người hiện tại nhiều chật vật a! Đều là người làm hại, biết không? Về sau nếu các người có gặp lại nhau, nhớ kêu nàng cho người mảy bạt tai a, ha ha.

Tiết Linh chạy thật lâu, phát hiện Hồng Anh hiện tại giống như căn bản là không muốn bắt được mình, mà càng có khuynh hướng thưởng thức bộ dáng chạy trốn của mình, đúng, chính là thưởng thức. Lúc nàng sắp bắt được mình thì, lại thả chậm cước bộ, luôn để mình chạy một khoảng khá xa thì rất nhanh đuổi theo, chỉ vì sẽ thấy được bộ dáng nóng lòng chạy trốn chết của mình. Thật giống như mèo vờn chuột, vì cái gì? Hồi tưởng lại lời nói lúc trước của nàng, chẳng lẽ là bởi vì..... Mẫu thân?

Kỳ thật, về mẫu thân, nàng đã không còn nhớ gì, chỉ biết là lúc nàng còn rất nhỏ nàng đã đi mất. Bất quá nàng đã thấy qua bức họa của nàng, ở trong phòng phụ thân, nữ tử trong bức tranh cười đến thực ôn

nhu rất đẹp, tuy rằng không có viết tên nhưng từ ánh mắt đầu tiên nhìn vào nữ tử trong bức tranh thì nàng biết đó chính là mẫu thân các nàng, bởi vì mặt mày nữ tử trong bức tranh cơ hồ cùng minh giống nhau như đúc, hơn nữa cười lộ lên cùng ấn tượng của mình về mẫu thân giống nhau rất ám áp.

Nhưng vì sao mẫu thân lại có nhiều cừu nhân như vậy? Vì sao? Nàng nghĩ muốn không rõ.

Nhìn thấy thần sắc Hồng Anh ẩn ẩn có chút không kiên nhẫn, Tiết Linh biết nàng hẳn là đùa đủ rồi, muốn bắt mình trở về. Cẩn thận, không được, Mật nhi cùng phụ thân còn đang ở nhà chờ mình, mình không thể chết, tuyệt đối không thể!

Tưởng tượng đến Tiết Mật, Tiết Linh cảm thấy mình có chút an ủi, hoàn hảo mấy ngày nay nàng về nhà vẫn an phụ thân, không ở Ngọc Linh sơn, bằng không chính mình tuyệt đối thúc thủ vô sách __ bó tay không biện pháp.

Bất quá hiện tại cũng tốt không có ở đây, nhìn thấy Hồng Anh thần tình không kiên nhẫn cách chính mình càng ngày càng gần, Tiết Linh ngoan nhẫn tâm, hướng cây cối một bên bay đi, tốc độ rất nhanh, nhánh cây đánh vào trên mặt rất đau, Tiết Linh biết mặt mình hẳn là bị cắt qua, quần áo cũng bị nhiều vết rách, hiện tại bộ dáng của mình cùng tên khất cái hẳn là không kém là bao, Tiết Linh cười khổ, lại nhanh chóng tăng tốc độ.

Phía sau, Hồng Anh bởi vì sợ nhánh cây quệt đến mặt mình, tốc độ thoáng chậm lại, nhìn thấy bóng dáng liêu linh của Tiết Linh phía trước, trong lòng có chút căm tức, một tiểu nha đầu trúc cơ thôi, nhìn người chạy hướng nào!

Tiết Linh chạy được một đoạn đường, phát hiện chung quanh có chút rộng mở, ngẩng đầu nhìn phía trước, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, quay đầu lại nhìn nhìn, Hồng Anh đã sắp đuổi kịp.

Hồng Anh nhìn con đường phía trước, ngừng lại, trêu tức nói, “ Chạy a, như thế nào không chạy?”

Tiết Linh nhìn nhìn Tịch Diệt nhai cao vạn trượng phía sau, lại nhìn nhìn Hồng Anh không ngừng tới gần phía trước, không nói được một lời, mười ngón tay nắm chặt, móng tay thật sâu cắm vào da thịt, bất quá nàng lúc này một chút cũng không cảm giác đau đớn, chỉ có thể cảm nhận tim mình đập kịch liệt. Ai chẳng biết Tịch Diệt nhai cũng giống Lung Nguyệt cốc, cửu âm tuyệt cảnh (nơi không có lối thoát) giống nhau đều là cửu đại hiểm (chín nơi cực kỳ nguy hiểm) của Tu Chân giới, đừng nói nàng một tu sĩ trúc cơ nho nhỏ, chính là tu sĩ hóa thần kỳ cũng không nhất định còn sống trở về. Hơn nữa đáng sợ không phải là từ vách núi đen ngã xuống, bình thường tu sĩ có chút tu vi từ sườn dốc nhảy xuống cũng không có cái gì trở ngại, chân chính nguy hiểm chính là đáy cốc, các loại linh thú bậc cao cơ hồ là thành đàn thường lui tới, hơi bất cẩn sẽ bị ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn.

“ Hừ, người nghĩ chỉ bằng người cái loại tu vi này cũng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao, nực cười! Theo ta trở về!” Hồng Anh coi thường nói.

Tiết Linh thấy Hồng Anh cách mình càng ngày càng gần, phía sau đứng sát vách núi đen, lúc nàng cách mình chỉ mấy bước chân thì thả người nhảy xuống.

Hồng Anh thấy thế vội vàng phi thân giữ chặt ống tay áo của nàng, Tiết Linh lập tức dùng đoản đao cắt đứt ống tay áo, Hồng Anh kinh ngạc ánh mắt phần nổi nhìn người rớt xuống dưới.

Phụ thân, Mật nhi, kiếp sau gặp lại.....

.....

Lung Nguyệt cốc.

Đang chơi đùa cùng hắc báo Tiết Mật đột nhiên trong lòng run lên, dừng lại, vì cái gì cảm thấy giống như có người kêu mình? Cẩn thận lắng nghe lại phát hiện thanh âm đã không còn, sao lại thế này? Hay là bị tra tấn nhiều ngày khiến mình tâm thần hoảng hốt?

“ Tiết sư muội, người đang làm gì vậy?” Sau lưng đột nhiên vang lên một thanh âm.

Tiết Mật hoảng sợ, đưa lưng về phía chủ nhân thanh âm, nửa ngày không dám nhúc nhích, xong rồi, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, này không, tra tấn đến đây!

“ Ta..... Ta đang chơi cùng tiểu hắc..... Hắc hắc.....” Tiết Mật xoay người đối với Cảnh Trung Lưu ngây ngô cười nói.

“ Phải không? Kia tốt lắm a, nhớ trước kia lão tổ cũng có một cái linh thú, gọi là gì ta?” Cảnh Trung Lưu giống như tự hỏi nói.

“ Không có đi, sư phụ không có linh thú.” Tiết Mật bắt đầu nói.

“ Nga, hình như là vậy, ta nhớ lắm. Vậy không quấy rầy người, ta còn có việc đi trước.” Nói xong Cảnh Trung Lưu liền cười xoay người ly khai.

Tiết Mật xác nhận người này đã đi xa, thân mình căng thẳng lập tức nhuễn xuống dưới, có thể yên cho ta không a, một ngày ít nhất cũng bị thử hơn mười lần, là không tin ta a, tuy rằng thật là giả. Nhưng một ngày cứ như vậy ai chịu nổi, lời lỏng một chút sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục a, ai ~ vẫn là nhanh chóng chạy đi thôi!

Một đầu khác, Hồng Anh theo vách đá trở về thấy hắc bào nhân đã toàn bộ xử lý tốt, không thuận theo thì đều bị trói đứng ở một bên, còn nghe lời thì lại đứng ở phía bên kia.

“ Người đâu?” Một gã hắc bào nhân dò hỏi.

“ Ngã xuống Tịch Diệt nhai rồi.” Hồng Anh tức giận nói.

“ Tịch Diệt nhai!” Tất cả mọi người đều kinh hô, Hồng Nhiễm sau khi nghe được cơ hồ mặt không còn giọt máu.

“ Người không biết chủ thượng muốn một Tiết Linh nguyên vẹn sao? Người như thế nào có thể cho nàng rớt xuống Tịch Diệt nhai.” Hắc bào nhân lớn tiếng nói.

“ Ba” Hồng Anh xoa bàn tay phiếm hồng của mình, liếc mắt nhìn hắc nói, “ Người tính cái gì, cũng dám như vậy theo ta nói chuyện?”

Hắc bào nhân lấy tay che má phải của mình, mặt mang sợ hãi, lui sang một bên, cung kính nói, “ Phu nhân, thuộc hạ không dám.”

“ Phu nhân? Người.....” Hồng Nhiễm kinh ngạc mở miệng, còn chưa nói xong, đã thấy thân ảnh Hồng Anh trước mắt càng ngày càng mờ hồ, sau đó hôn mê, mà ở trong đầu hình ảnh cuối cùng là vẻ mặt cười lạnh của Hồng Anh.

12. Chương 12: Tử Muội

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết Mật từ trong ngời thiền tĩnh lại, giật giật tay chân cứng ngắt, tu vi vẫn không tiến triển nhiều lắm.

Tâm thần vừa động, kêu tiểu hắc đang phơi nắng ngoài phòng vào, từ lúc cùng tiểu hắc ký kết khế ước, song phương đều trở nên phi thường ăn ý, chỉ một ý niệm trong đầu cũng biết đối phương biểu đạt có ý tứ gì, hiện tại tiểu hắc là linh mẫn thú tu vi lục cấp, tương đương với tu sĩ Nguyên Anh kỳ của nhân loại, còn chưa thể nói tiếng người, nhưng không gây trở ngại trong việc trao đổi của hai người.

Kỳ thực trong Tu Chân giới thực lực phân chia của thú cùng tu sĩ không sai biệt lắm, tu sĩ chưa tu chân thì là người thường, mà thú chưa khai trí cũng chỉ là dã thú bình thường. Nếu như có cơ duyên, ví dụ như chiếm giữ một khối phát ra linh khí bảo địa hoặc là ăn thiên tài địa bảo linh tinh sẽ khiến linh trí mở ra, lúc đó sẽ cùng nhân loại giống nhau bước trên con đường tu chân.

Tu vi tiến giai của thú chia làm ba phần là trần thú, linh thú, huyền thú, khác so với tiến giai của tu sĩ tương đối ứng với. Tiền kỳ (giai đoạn trước), hậu kỳ (giai đoạn sau) trần thú tương ứng với tu sĩ luyện khí, trúc cơ thời kỳ; tiền kỳ, hậu kỳ, đỉnh linh thú tương ứng với tu sĩ kim đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, hóa thân kỳ; thú tới linh thú đỉnh có thể nói tiếng người. Mà tiền kỳ, hậu kỳ, đỉnh huyền thú tương ứng với tu sĩ hợp thể, đại thừa, độ kiếp ba thời kỳ. Thú huyền thú đỉnh cùng tu sĩ Độ Kiếp kỳ giống nhau đều cần vượt qua thiên kiếp, về sau tu sĩ liền có thể phi thăng thành tiên đi đến thượng giới, mà thú cũng có thể trở thành tiên thú, hơn nữa có thể biến hóa trở thành nhân loại, bất quá trải qua thiên kiếp so với nhân loại thì càng thêm nguy hiểm, rất nhiều huyền thú đỉnh tu vi cao thâm cũng bởi vì lần độ thiên kiếp này mà bỏ mình, thú biến hóa là một sự kiện phi thường nghịch thiên. Hoặc là nói, kỳ thật tự mình tu chân chính là cùng thiên đạo đối nghịch!

Sau khi tiểu hắc vào nhà, Tiết Mật đi qua ngồi xổm trước mặt nó nâng cằm nói, “Người cũng không biết sao lại thế này phải không? Vì cái gì tu vi của ta tăng nhanh như vậy? Ngày đó lúc chúng ta ký kết khế ước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy ánh mắt màu xanh biếc của tiểu hắc, Tiết Mật nghiêng tai “Lắng nghe”, sau đó nói, “nguyên lai người cũng không rõ ràng a, nhưng trên người ta có cho người hơi thở thoải mái? Thật vậy chăng? Là cái gì?”

Lại “nghe” tiếp, Tiết Mật nghi hoặc nói, “Hơi thở so với ngọc bội còn thoải mái hơn? Đó là cái gì? Hay đó là nguyên nhân khiến tu vi ta tiến giai nhanh như vậy?”

Tiết Mật ôm hai chân ngồi trước mặt hắc báo tự hỏi, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua ai cùng linh thú ký kết khế ước thì tu vi sẽ tăng cao a, chẳng lẽ trên người ta có cái bí mật gì sao? Tu vi tiến nhanh như vậy, đây chính là bàn tay vàng mà nữ chủ mới có a! Ta chỉ là nữ phụ! Cần thận ngẫm lại, lúc trước Tiết phụ hình như có đề cập đến nhưng không tỉ mỉ, nói là thiên phú dị bẩm, có thể hẳn biết chút gì đó?

Nghĩ đến Tiết phụ, Tiết Mật thoáng có chút cảm xúc, sau đó tự vỗ vỗ hai má nói, tốt lắm tốt lắm, không có việc gì, chờ đi ra ngoài sẽ cùng Tiết Linh tìm được hắc, ân, khẳng định có thể!

Nghĩ đến vừa nãy hắc báo nhắc tới ngọc bội, Tiết Mật nâng tay nhìn nhìn ba chấm màu hồng trong lòng bàn tay mình, hồi chạy trốn chết lúc trước có thể bởi vì tu vi hạn chế cho nên vào không được, hiện tại tu vi mình đã tới trúc cơ bảy tầng, không biết có thể vào được hay không?

Nghĩ như vậy Tiết Mật tản mát thần thức xem có người nào ở gần không, vội vàng nhắm mắt trong lòng mặc niệm đi vào, một lát sau, Tiết Mật đưa tay thả xuống dưới, có chút bất đắc dĩ. Có thể vẫn là tu vi thấp đi, Tiết Linh lúc đầu thực lực là Kim Đan kỳ a, cũng có thể.....Có thể đi vào không gian gì gì đó là chuyên chính nữ chủ, mình vốn là vào không được. Hiện tại coi như là mình đoạt cơ duyên Tiết Linh, vẫn là nên nhanh chóng ra ngoài tìm được nàng, nếu không có thể gặp phiền toái.

Lại nhìn điểm hồng trong lòng bàn tay, Tiết Mật trước mắt sáng ngời, tiên quân ngọc bội a, tiên quân a! Bên trong khẳng định có rất nhiều thứ tốt, bất quá nguyên văn không có giới thiệu. Hiện tại người vào không được, thần thức hẳn là có thể vào đi. Tinh thần rung lên Tiết Mật vội vàng nhắm mắt lại giữ vững tâm tư, thần thức chậm rãi tiến vào trong không gian.

Một lát sau, Tiết Mật mở mắt ra, khoe miệng co giật, sao lại thế này? Chẳng lẽ bởi vì đoạt được ngọc bội là mình mà không phải nữ chủ sao? Đây là cái tình huống gì?

Tiết Mật hồi tưởng việc mình “Nhìn” tình hình thực tế, trong không gian ngọc bội trừ bỏ linh khí tương đối nồng đậm hơn bên ngoài, bên trong cơ hồ không có cái gì, thật sự, một mảnh đất hoang, mặt trên có

vài cọng cỏ dại, đúng vậy, không phải linh dược tiên thảo, chính là cỏ dại! Nào có linh tuyền tẩy kinh phạt tủy, nào có công pháp cao thâm, nào có linh thạch xuất hiện nhiều đến nỗi có thể làm mù mắt cầu (đoạn này không hiểu lắm nên ta chém, nguyên văn là như thế này “đa đích khả dĩ thiểm hạt thái hợp kim cầu nhân đích linh thạch ni”)! Như thế nào tới lượt ta lại xuống cấp như vậy? Tiên quân a, tiên quân thượng giới a, như thế nào có thể nghèo như vậy? Như thế nào có thể!

Rối rắm một phen, Tiết Mật thở dài một hơi nằm ngả lên giường, quên đi, đã sớm hiểu được, đãi ngộ nữ phụ cho dù có tốt cũng không đến nơi đến chốn, lần chạy trốn chết trước dựa vào bàn tay vàng của nữ chủ thiếu chút nữa là đi đời, may mắn gặp tiểu hắc, ai ~ về sau hẳn là dựa vào chính mình hảo hảo cố gắng a!

Nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hoa đào đã nở rộ, gió nhẹ nhàng thổi qua, đóa hoa lắc lư hướng Tiết Mật rơi xuống, Tiết Mật gơ tay tiếp được, nhìn nhìn lại phát ngốc. Cũng không biết sao lại thế này, từ ngày hôm qua đến giờ mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) nghe được có người gọi mình, tâm không thể yên tĩnh, luôn cảm thấy bất an, giống như đã xảy ra chuyện gì, ai, rốt cuộc làm sao vậy? Càng làm tâm mất chuyển hướng ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm hoa đào tiếp tục ngẩn người.

.....

Đáy Tịch Diệt nhai.

Tiết Linh cả người đầy máu nằm trên mặt đất hấp hối, cách nàng không xa, một thi thể sói màu xanh nằm la liệt.

Cổ sức mở mắt ra, Tiết Linh nhìn nhìn thi thể phía đối diện, cười khổ, thật không biết là nàng may mắn hay là bất hạnh đây. Không có gặp linh thú cao cấp đi thành đàn, nhưng cơ hồ là vừa mới xuống đáy liền phát hiện một con tật phong lang như hổ rình mồi nhìn chăm chăm mình, hẳn là xem như may mắn trong bất hạnh, chính là với tu vi trúc cơ bảy tầng của mình mà nói vẫn là thực cố hết sức. Cơ hồ dùng tất cả tâm tư cùng khí lực của mình, cộng thêm vận khí cuối cùng mới có thể bắt nó giết chết, nhưng mình cũng thành bộ dáng thê thảm như thế này. Nghĩ vậy Tiết Linh khổ sở nở nụ cười, hiện tại cho dù tới một con dã thú cũng có thể dễ dàng đem mình cắn xé đi! Cho dù không có dã thú thì với bộ dạng này thì mình cũng sống không được bao lâu đi!

Chính là nghĩ muốn gặp Mật nhi cùng phụ thân, thật sự rất muốn gặp.....

Nhắm mắt lại, nước mắt chậm rãi theo khóe mắt tràn ra, xẹt qua hai má, rơi vào trong tóc mai biến mất không thấy.

“Thiếu chủ, phía trước có người!” Một giọng nam đột nhiên vang lên.

Tiết Linh nghe vậy bỗng dưng mở mắt, cố gắng nhìn qua, chỉ thấy bảy tám người mặc áo trắng đang từ bên kia hướng chính mình đi tới. Người đi đầu, mắt như hàn tinh (sao mờ trong đêm đông), mày kiếm anh tuấn, đôi môi mỏng, khuôn mặt lãnh nghị, nghe thấy lời nói của người nọ, mắt nhìn không chớp nhìn thoáng qua bên này.

“Hình như là nữ nhân, bị thương rất nặng.....” Một người đến gần đánh giá nói.

“Chỉ là trúc cơ bảy tầng mà cũng dám đến đáy Tịch Diệt nhai, không biết sống chết!” Một giọng nữ khinh miệt.

“Xem, bên kia có một con tật phong lang linh thú nhất cấp đã chết, là nữ nhân này giết sao?”

Một đám người đến gần nhìn nhìn nhưng không có nói chuyện, thực lực trúc cơ bảy tầng chống lại tật phong lang linh thú nhất cấp sống đã lâu ở Tịch Diệt nhai hẳn là không có phần thắng, mà nữ nhân này thế nhưng có thể giết nó, thực làm cho người ta ngoài ý muốn.

Người đi đầu nhìn nhìn thi thể tật phong lang, lại nhìn nhìn Tiết Linh cả người đầy vết máu, thấp giọng nói, “Cùng chúng ta không quan hệ, đi thôi.”

Mới vừa nhắc chân chuẩn bị đi về phía trước, đột nhiên phát hiện chân bị giữ lại, cúi đầu nhìn xuống, tay nữ tử dính đầy vết máu đang gắt gao nắm góc áo mình, đồ tươi nhiễm lên tuyết trắng, giống như giữa trời tuyết bỗng nhiên hoa mai nở rộ, diễm lệ mà quật cường.

“Cầu..... Người..... Cứu..... Cứu ta.....” Lời còn chưa dứt đầu tử nữ đã hạ thấp xuống, hình như ngã đi, tay vẫn như cũ gắt gao nắm chặt y phục hắn.

Nam tử thấy thế, nhìn chăm chăm dưới chân, ánh mắt nhìn Tiết Linh lay dấn vết máu nửa ngày không hề động, nữ tử này giống như.....

“Thiếu chủ.....” Một người vội vàng đi lại đem tay nữ tử đá văng ra.

Nam tử nâng tay ngăn hành động của hắn, dừng lại nói, “Mang về.” Nói xong đi về phía trước.

Mấy người phía sau cho nhau ánh mắt kinh ngạc, vội vàng công nữ tử hôn mê bất tỉnh đi theo.

.....

Bảy ngày sau.

“Thiếu chủ.” Một gã nam tử áo lam tiến vào phòng hành lễ nói.

“ Chuyện gì?” nam tử ngồi trước bàn dài không ngẩng đầu lên hỏi.

“ Ngày ấy nữ tử mà chúng ta cứu giờ nói phải rời khỏi.”

“Rời đi? Đi đâu? Thương tổn của nàng hắn là chưa có tốt.” Nam tử ngẩng đầu nghi hoặc nói.

“ Nói là có chuyện phi thường quan trọng, phải về nhà một chuyến, còn nói ít ngày nữa nhất định trở về báo đáp ân cứu mạng.”

“Phải không? Kia tùy nàng đi.”

“Vâng” lam y nam tử lĩnh mệnh liền lui ra ngoài, chân còn chưa bước ra cửa, phía sau truyền đến một câu.

“ Kêu chu tước cùng đi với nàng.”

“ Cái.....Sao? Chu tước đại nhân.....” Lam y nam tử kinh ngạc quay đầu, thấy nam tử vẻ mặt uy nghiêm, vội vàng cúi đầu, lớn tiếng nói, “Dạ!” Sau đó xoay người rồi đi ra ngoài.

Tiết Linh được cho phép trải qua mấy ngày đường, rốt cục đến thôn trước kia của mình, nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy Tiết Mật cùng Tiết phụ, nàng liền một trận kích động, đã thật lâu không có gặp nhau.

“ Chính là nơi này?” Một thân ảnh màu vàng phía sau lại gần, miễn cưỡng nói, “Thực không được tốt lắm.....”

Tiết Linh quay đầu đối nàng cười cười, “ Cùng Ảnh nguyệt sơn trang đương nhiên không thể so sánh, bất quá bên trong có người quan trọng với ta, cho nên cho dù có đơn sơ thì trong lòng ta cũng rất là trân quý.”

Tiết Linh hồi tưởng lại mấy ngày mình trải qua, lại nhìn nhìn thôn nhỏ quen thuộc trước mắt, cảm thấy như đã trải qua một kiếp. Sự môn gặp nạn, chính mình bị đuổi giết, nhảy xuống Tịch Diệt nhai, không nghĩ tới dưới Tịch Diệt nhai nơi hiểm khi có vết chân lại có người ở đó, hơn nữa không phải một người, mà là một sơn trang _ Ảnh Nguyệt sơn trang. Vì vậy mình không có chết đi, được người cứu, cứu mình chính là trang chủ Ảnh Nguyệt sơn trang _ Vũ Văn Tắc, thủ hạ của hắn có bốn người thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ, chu tước là nữ, ba người còn lại là nam, lúc này cùng mình quay về thôn là chu tước. Đợi sau khi tìm được Mật nhi cùng phụ thân, có cơ hội nhất định phải hảo hảo báo đáp bọn họ, đương nhiên, còn có kẻ thù.....sư môn! Nghĩ như vậy, Tiết Linh trong mắt có chút cừu hận, cũng không biết sư phụ cùng chưởng môn bọn họ thế nào, chờ về đến nhà, nhất định phải cùng phụ thân thương lượng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ!

“ Nhà của ta tại phía trước, theo ta đi đi.” Tiết Linh vừa đi vừa lải nhải nói, “ Nhà của ta còn có một muội muội, kêu Tiết Mật, bộ dáng thực đáng yêu, người khẳng định sẽ thích nó. Còn có phụ thân, cha ta có chút nghiêm túc, không hay cười, bất quá người tốt lắm, người nhìn thấy sẽ biết.....”

Đợi đến cửa Tiết gia, nụ cười trên mặt Tiết Linh dần dần thu lại, sắc mặt có chút trở nên trắng bệch, máu..... Thiệt nhiều máu.....Sao lại thế này.....

“Phụ thân! Mật nhi!” Tiết Linh vội vàng vọt vào, bắt đầu tìm kiếm chung quanh la lên, không có.....không có..... Không có..... Làm sao đều không có..... Rốt cuộc phát sinh chuyện gì..... Vì cái gì không thấy Mật nhi cùng phụ thân.....

“Tiết Linh, làm sao vậy?” Chu tước hỏi.

“Ta..... Phụ thân cùng..... Muội muội đều không thấy.....” Tiết Linh thanh âm run rẩy nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa phát hiện thật nhiều thôn dân tụ tập lại đây nhìn vào.

“Lí đại nương, Trương đại thúc, các người biết..... Biết phụ thân đi nơi nào không?” Tiết Linh vội vàng chạy đến hỏi.

Nguyên bản thôn dân còn có chút nghị luận đột nhiên lại không nói chuyện, xô xô đẩy đẩy lẫn nhau.

“Thần tiên!” Một tiểu hài tử lớn tiếng nói, nữ tử bên cạnh vội vàng che cái miệng hẩn lại.

Tiết Linh cả kinh nói, “Rốt cuộc phát sinh chuyện gì, van cầu các người nói cho ta biết!”

Một cụ bà tóc hoa râm đứng dậy, “Linh nhi a, cha người có phải hay không có tiên pháp a? Ta cùng thôn dân đây đều nhìn thấy hắc mang theo Mật nhi phi lên trời.....”

“Đúng vậy đúng vậy, còn có đám người mặc hắc bào đuổi theo bọn họ, bảy tám người.....”

“Tiết huynh đệ trên người còn có máu, thật sự là nghiệp chương nga.....”

“Lúc ấy chúng ta đều sợ không dám xuất môn, nhìn thấy bọn họ liền chạy xa.”.....

Hắc bào nhân? Máu..... Chẳng lẽ phụ thân cùng Mật nhi cũng..... Nghĩ như vậy, Tiết Linh đột nhiên cảm thấy ngực tê rần, một ngụm máu tươi phun ra, lập tức hôn mê.

“Tiết Linh.....”

“Ai, Linh nhi.....”

13. Chương 13: Xuất Cốc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nửa năm sau.

Sáng sớm đứng ở đình viện, nhìn thấy ánh sáng mặt trời dâng lên ở phía đông, Tiết Mật hồi tưởng cuộc sống nửa năm qua, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Đúng vậy, nàng bây giờ còn đứng ở Lung Nguyệt cốc, cơ hồ hoàn toàn không có đi ra ngoài, nàng đã thử qua đủ loại phương thức chạy trốn, dương đông kích tây, kim thiền thoát xác, giả truyền mệnh lệnh, giả chết (?), leo tường (?), chui chuồng chó (??), đều là thất bại, thất bại, thất bại! Hơn nữa sau mỗi lần thất bại, đối mặt với nụ cười tủm tỉm của Cảnh Trung Lưu như u linh thường thường xuất hiện, Tiết Mật cảm thấy bộ dáng giả ngu của mình mau choáng váng được không?

Không được, không thể cứ như vậy được, đã qua nửa năm, Ngọc Linh sơn sắp sửa bị tập kích chuyện lửa sém lông mày, mình phải trở về thông tri bọn họ, cho nên mặc kệ dùng cái phương thức gì đều phải đi ra ngoài! Nắm chặt tay Tiết Mật ở trong lòng âm thầm nói.

Lúc sau, nắm tay chậm rãi rơi xuống dưới, thở dài ngồi lên trên ghế đá, thật sự được không? Đều nhanh thất bại làm mất đi tự tin..... Chạy trốn không được, ngay cả bọn họ xuất cốc chấp hành nhiệm vụ mình muốn đi theo tham dự để thừa cơ chạy trốn đều bị khéo léo từ chối, hơn nữa lý do cự tuyệt mình căn bản không thể lấy cớ phản bác, ai ~ đã biết đầu óc người thường cùng đầu óc người tinh khôn căn bản là không cùng cấp bậc!

Lại ngồi một lúc, Tiết Mật chậm rãi đứng lên, rung rung góc váy bị sương sớm làm ướt nhẹ, đi ra ngoài. Trực tiếp nói cho bọn họ đi, tốt xấu ở chung hai năm hẵn là có chút cảm tình. Dù sao mặc kệ thế nào, chính mình nhất định phải đi ra ngoài, nhất định phải quay về Ngọc Linh sơn!

Đứng trước nghị sự đại diện đóng cửa, Tiết Mật hít sâu một hơi đang chuẩn bị gõ cửa đi vào, đột nhiên bên trong truyền đến thanh âm Cảnh Trung Lưu.

“Lần này..... Tây Nam..... Xuất thế..... Chúng ta nhất định..... Rời đi.....Toàn bộ xuất động.....”

Chỉ nghe thấy linh tinh mấy từ Tiết Mật nghe ra lời nói trọng điểm của hắn, rời đi!

Bỗng dưng đẩy cửa ra, bên trong bảy tám người đồng thời nhìn lại nàng, Tiết Mật run lên, run run rẩy rẩy giơ tay lên, “Đi.....Đi đâu? Ta..... Ta cũng đi!”

Cảnh Trung Lưu tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, mở miệng nói, “Tốt!”

“Ta mỗi ngày ở Lung Nguyệt cốc, có chút chán, thật sự rất muốn đi ra ngoài xem một chút, lần này mang ta theo với! Các người đều.....Đi.....Đi? Người vừa mới nói cái gì?” Nguyên bản còn đồng ý Tiết Mật chột ngừng lại, miệng há hốc nhìn về phía Cảnh Trung Lưu.

“Người nói ta cũng được đi cùng phải không?” Thanh âm hoan hỉ không tự kìm hãm được.

“Có sao?” Cảnh Trung Lưu làm bộ hỏi.

“Có, người vừa mới nói! Lần này ta cũng cùng đi. Không được đổi ý! Ha ha, khi nào thì xuất phát?” Tiết Mật sắc mặt vui mừng nói.

“Ngày mai.”

“Tốt, ta đây lập tức đi xuống thu thập đồ vật này nọ!” Tiết Mật giống như ngọn gió nhanh lẹ khai, sợ chậm một chút đối phương sẽ hối hận.

“Tam ca, lần này sao người lại mang nàng đi ra ngoài? Lúc trước không phải không cho à.” Lận Thương Lan gãi gãi cái ót, nhìn về phía Cảnh Trung Lưu nghi hoặc nói.

“Lần này mê tung đàm lầy viễn cổ di tích xuất thế, trời giáng kỳ quang, thanh thế lớn, chỉ sợ tu chân giới che giấu nhiều tu sĩ đại năng cùng các thể lực cũng đều xuất hiện, chúng ta phải cẩn thận ứng phó. Đến

lúc đó hẳn là không có người ở lại trong cốc, cái con báo của nàng thực lực không tồi, nàng lại biết phương pháp xuất nhập lung nguyệt cốc, ta lo lắng, phải mang nàng cùng đi.” Cảnh Trung Lưu lạnh nhạt giải thích.

Người chung quanh nghe vậy một trận im lặng, Lận Thương Lan trong lòng vì Tiết Mật mà rơi lệ đồng tình một phen, cứ nghĩ được đi ra ngoài, không nghĩ tới cuối cùng cũng được ra ngoài, chính mình còn phải chui vào đây, thật không biết nói cái gì cho phải, ai

~Bên kia Tiết Mật không chút nào cảm kích, trong phòng vui vẻ một hồi ở trên giường lăn vài vòng, nửa năm a, nửa năm không có ra ngoài, nửa năm không có dễ dàng a, hiện tại rốt cục có cơ hội chạy trốn! Mỗi lần Lung Nguyệt cốc có chuyện gì, Cảnh Trung Lưu đều ở lại trấn thủ, hẳn khẳng định là không đi, đến lúc đó mặc cho mình tiêu dao (ung dung tự tại không có gì ràng buộc), hắc hắc! Tưởng tượng đến Tiết Mật lại vui vẻ lăn thêm hai vòng.

Một đêm mộng đẹp.

Ngày thứ hai.

Chờ mọi người thu thập đủ sau đó cùng tập hợp tại cốc khẩu, Tiết Mật nhìn quanh bốn phía, phát hiện Cảnh Trung Lưu, Lận Thương Lan, si mị vô lượng tứ đại tương đều đến, ngay cả Thích Vô Thương không thể nào xuất hiện cũng xuất hiện, phía sau còn đi theo mười mấy người có gặp qua vài lần nhưng chưa nói chuyện lần nào.

Tiết Mật thấy thế, vội vàng đến bên người Thích Vô Thương nhỏ giọng hỏi, “Sư huynh, người cũng cùng chúng ta đi sao?”

Thích Vô Thương nghe vậy gật gật đầu.

“Kia.....Kia Cảnh sư huynh cũng đi sao?” Tiết Mật khẩn trương hỏi han.

“Ừ.”

Tiết Mật nghe được câu trả lời khẳng định, trực giác giữa trời nắng có một tiếng sét đánh. Quay đầu lại nhìn nhìn Cảnh Trung Lưu mặt không chút biểu tình liếc mình một cái, cặp mắt kia giống như nhìn thấu lòng mình bộ dạng tính kế, nhất thời cả người sinh u ám. Tiểu nhân trong lòng miệng không ngừng kích động, hèn gì người nói được nhanh vậy! Ô ô..... Ngày hôm qua nhìn hắn nhanh như vậy đáp ứng thì mình đã biết khẳng định không có chuyện gì tốt..... Đáng thương chính mình vẫn là tin hắn, không biết hiện tại đối ý có còn kịp không.....

“Xuất phát.”

Ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu hướng ngoài cốc bay đi. Tiết Mật cũng vội vàng đuổi theo, quên đi, khẳng định không còn kịp rồi, đi được bước nào hay bước nấy, cứ như vậy tự an ủi chính mình, nhưng vẫn có chút không cam lòng, dọc theo đường đi đều ử rử, căn bản không có chú ý tới phương hướng đi đường cùng phong cảnh ven đường.

Qua mấy ngày, mọi người rốt cục tới mê tung đầm lầy hướng Tây Nam, phát hiện nơi đó đã có rất nhiều người đóng quân, khắp nơi thể lực đều có, mọi người mặt mang sốt ruột, giống như đang chờ đợi cái gì.

Tiết Mật nhìn thấy người ở đây mang theo một chút lo lắng, lúc sau thấy người Lung Nguyệt cốc đến, toàn bộ như là nhìn thấy thân nhân thất lạc nhiều năm nháy mắt trong mắt phát ra kinh hỉ thật lớn. Bất quá xét thấy Lung Nguyệt cốc có thói quen không cùng ngoại nhân giao tiếp, nên cũng không có người nào đi lên hàn huyên vài câu, bất quá khe khẽ nói nhỏ gì gì đó vẫn là không thiếu được.

“ Xem, bên kia chính là người Lung Nguyệt cốc! Có bọn họ, lần này tiến đi tích hẳn là cực kỳ nắm chắc!”

“ Phải không? Lần trước vài cái môn phái cùng nhau hợp lực thử qua đều không thể đi vào, bọn họ có thể chứ?”

“Chớ có lên tiếng, làm sao lại nói vậy! Lung Nguyệt cốc chúng ta có thể nghi ngờ sao? Hôm nay không chỉ có bọn hắn, còn có vài nhóm môn phái có thực lực đều lại đây, nghe nói Phù Diễm đảo cũng sẽ phái người tới.....”

“ Phù Diễm đảo sao? Là cái kia.....”

Tiết Mật nghiêng tai lắng nghe, trong lòng có chút kỳ quái, di tích? Di tích gì xuất hiện lúc này a? Lúc này theo nội dung vở kịch không phải là ngọc linh sơn có chuyện sao? Kỳ quái! Hơn nữa Lung nguyệt cốc khi nào thì được hoan nghênh như vậy, không phải là bị mọi người hâm mộ ghen tị oán hận sao? Như thế nào không có một chút tức giận?

“ Xem ra hành trình hôm nay không có đơn giản như vậy, sẽ đến rất nhiều hạng người thực lực bị che dấu, đến lúc đó mọi người cẩn thận, dù sao thượng giới di tích xuất thế cũng không phải là việc nhỏ, mỗi người tu chân đều muốn giành một chén canh.” Thích Vô Thương khuôn mặt nghiêm túc nói.

Tiết Mật nghe vậy cả kinh, “Sư huynh, người vừa mới nói cái gì? Thượng giới di tích xuất thế?”

“Người không biết sao? Mấy ngày trước ta ở Lung Nguyệt cốc cũng đã nghe nói qua, nói là ở nơi này có một di tích viễn cổ thượng giới môn phái xuất thế, rất nhiều người nghĩ lại đây xem cũng không thể đi vào lấy được một hai kiện pháp bảo, đan dược hoặc công pháp thượng giới đâu! Người không phải a? Ta nghĩ người vì chuyện này mới cao hứng mà chui vào đây chứ, chẳng lẽ không đúng?” Lận Thương Lan có chút nghi hoặc nói.

Nghe đến đó Tiết Mật sắc mặt có chút trắng bệch, câu nói kế tiếp đã muốn nghe không rõ, trong đầu vẫn quán quanh một câu, di tích viễn cổ thượng giới môn phái xuất thế.....Sao lại thế? Trong trí nhớ đại sự như vậy chỉ xuất hiện một lần, bất quá không phải hiện tại, mà là nửa năm sau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mình chỉ ở Lung nguyệt cốc nửa năm, mà không phải một năm. Chính là vì sao nửa năm sau chuyện này lại xảy ra, vì sao?

Nhìn thấy bộ dáng Tiết Mật thất hồn lạc phách, người chung quanh đều có chút kỳ quái, nha đầu kia mỗi ngày đều hi hi ha ha, khi nào thì xuất hiện qua biểu tình này? Cho dù bị Trung Lưu nhiều lần bắt tại chỗ việc chạy trốn xuất cốc, cũng chưa thấy qua nạng như vậy, vừa mới vẫn cùng mọi người một chỗ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy ánh mắt mọi người chất vấn, Lận Thương Lan có chút ủy khuất, nhỏ giọng nói thầm, “Ta cũng chưa nói sai a.....”

“Làm sao vậy?” Thích Vô Thương nhíu nhíu mày hỏi.

Tiết Mật nghe thấy thanh âm hắc, lập tức bình tĩnh lại, mặt tái nhợt cong cong khóe miệng, nhẹ giọng nói, “Không, không có việc gì.”

Thích Vô Thương thấy thế mày nhăn càng chặt, nhưng không có tái hỏi.

Ngay tại lúc mọi người đương không nói gì, một trận ồn ào truyền đến.

“Xem, người Phù Diễm đảo đến, phái đoàn ghê gớm thật!”

“Đương nhiên phái đoàn lớn, bỏ qua Lung nguyệt cốc không màng thế sự, bọn họ chính là đại phái số một Tu Chân Giới, phái đoàn có thể không lớn sao?”

“Phải không? Ngọc Linh sơn đâu? Sự kiện kia lúc sau giải quyết ngọc linh sơn như thế nào?”

“Nghe người ta nói hình như là Hồng Anh chứng giáo cùng môn hạ Ngọc Linh sơn lúc đầu xây dựng tân ngọc linh sơn, thuộc sở hữu Phù Diễm đảo.”

“Hồng Anh? Là phu nhân Tiểu Doanh đảo chủ Phù Diễm đảo thú nửa năm trước sao? Xem ra năm đó Ngọc Linh sơn gặp chuyện phía sau hẳn có ẩn tình lớn a!”

“Ai~, ai nói không phải đâu? Một tu chân đại phái truyền thừa vạn năm như vậy liên tiêu thất, thật sự có chút tự vị không nói nên lời.”

Tiết Mật nghe xong những lời này có chút đứng không vững, toàn thân không ngừng run rẩy, cố sống chết đẩy mấy người vây xem ở phía trước ra, chen vào, nguyên bản mọi người bị đẩy ra có chút mất hứng nhưng khi nhìn thấy Tiết Mật trắng bệch như tờ giấy thì vẻ mặt cũng bình thường, người Lung Nguyệt cốc cũng cùng đi theo sau nạng, nháy mắt sắc mặt đều thay đổi, vừa đi cũng thuận tiện kéo theo đồng bạn cùng đi.

Chờ Tiết Mật phá tan bức tường người, tầm nhìn trống trải, phát hiện đi phía trước ước chừng có hai ba mươi người, đa số là nam tử mặc y phục màu đen, chỉ có ít bộ phận người mặc áo trắng có dấu hiệu Ngọc Linh sơn, hai màu tương phản nhưng xen lẫn nhau có vẻ vô cùng hài hòa.

Hai người đi đầu trong đó một vị mặc hắc y ở cổ áo cùng cổ tay áo có chút sợi tơ màu vàng, trên mặt một vết sẹo dữ tợn từ trái qua phải nối liền hai má, nhưng không ảnh hưởng đến vẻ mặt xuân phong đặc y của hắn. Bên cạnh hắn chính là một vị phụ nhân mỹ mạo, sắc mặt nghiêng lệ (mỹ lệ xinh đẹp), một thân quần áo màu đỏ, tư thái phong lưu, có một phen ý nhị nói không nên lời.

Tiết Mật vừa thấy vị hồng y nữ tử kia, sắc mặt trắng đến lợi hại, không khống chế được mở miệng hô, “Hong Anh sư thúc....”

Hong Anh nghe vậy, nhất thời đem ánh mắt vòng lại, nháy mắt nhìn thấy Tiết Mật, trong mắt đột nhiên tràn ngập kinh ngạc cùng nghi hoặc, cuối cùng hóa thành một cổ kinh hãi quỷ dị.

“Tiết Mật....” Khóe miệng gợi lên độ cung tàn nhẫn, sắc mặt lạnh lùng nhìn tả hữu hắc y nam tử, nhất thời bảy tám người dữ dằn xông ra, đem Tiết Mật bao quanh.

Tiết Mật ngạc nhiên nhìn Hong Anh đứng đối diện, đã thấy nàng mang theo tươi cười khoái ý nhìn lại, ánh mắt giống như là thợ săn nhìn thấy con mồi trong bẫy, mà không phải cố nhân gặp nhau.

Sao lại thế này? Tuy biết rằng Hong Anh không thích mình, nhưng là mình chẳng qua là một văn bối từ lâu chưa gặp, chính là hiện tại ánh mắt chán ghét hy vọng ta chết này có chuyện gì xảy ra? Trong nguyên tác căn bản không có viết nàng là người như thế này, rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ....Vừa rồi đám người kia nói đều là sự thật? Ngọc Linh sơn đã....Chính là thời gian căn bản không đúng a! Tiết Linh còn tại ngọc linh sơn đâu, sẽ không cũng....Không.....Không có khả năng!

Người Lung Nguyệt cóc nhìn thấy Tiết Mật bị người Phù Diễm đảo vây quanh, đều có chút khó chịu, đang lúc bọn họ chuẩn bị tiến lên cứu viện thì, một giọng nữ phía sau truyền đến, mang theo kích động cùng vui sướng.

“Mật nhi!”

Tiết Mật nghe thấy thanh âm quen thuộc đã lâu này, cả người giật mình, nước mắt đột nhiên chảy xuống dưới, hai mắt mờ mịt quay đầu nhìn lại, miệng mếu máo mang theo khóc lóc ủy khuất hô,

“Tỷ.....”

14. Chương 14: Gặp Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc này nhìn thấy Tiết Linh, Tiết Mật mới biết được cảm tình của mình thế nào. Lúc trước trong lòng bình tĩnh tự an ủi mình nháy mắt nhìn thấy nữ tử tuyệt sắc này thì tan rã.

Gió có chút lớn, thổi tóc hai nữ tử bay lên, một người áo trắng, một người lục y, cách một biển người nhìn nhìn nhau, nước mắt theo hai má trắng noãn không ngừng chảy xuống dưới, trong mắt dẫn theo chút vui sướng cùng không thể tin.

Phi như bay xẹt qua người bốn phía đang xem kịch, Tiết Mật nhào vào lồng ngực Tiết Linh, nước mắt thì nhau chảy xuống, thập phần ủy khuất nói, “Tỷ..... Ô..... Rốt cục tìm được người, ta rất nhớ người.....Ô ô.....”

Lúc hai người ly biệt, Tiết Mật mới dần dần hiểu được, đối với vị tỷ tỷ này, kỳ thật trong lòng mình đã sớm thừa nhận, thậm chí so với Tiết phụ còn sớm hơn. Mặc kệ trong tiểu thuyết có phải hay không nữ chủ đều tốt, nữ tử này là tỷ tỷ thân thể này, thời điểm nàng xuyên qua địa phương xa lạ cùng sợ hãi bất lực, vẫn coi mình là thân nhân mà quan tâm, đem mình là muối muối mà thương yêu, dùng ấm áp cùng yêu mến xua đi tất cả bất an của mình, lúc ở Ngọc Linh sơn thì cùng mình sống nương tựa lẫn nhau, vẫn đều coi mình là người quan trọng nhất, mà loại cảm giác này lúc chia lìa lại càng rõ ràng, không có giảm bớt một nửa.

“Mật nhi.....Ta cũng tìm người hảo khổ, may mắn người còn sống, may mắn.....” Tiết Linh gắt gao ôm lục y nữ tử trong lồng ngực, sợ buông lỏng tay nàng sẽ không thấy.

Một đám người áo trắng phía sau ngạc nhiên đánh giá một màn trước mặt này, không nghĩ tới Tiết Linh luôn luôn lạnh lùng giống như huyền băng vạn năm cũng sẽ có một mặt như vậy, bất quá như vậy sinh động hơn, có chút sinh khí.

Chu tước lấy khuỷu tay thụi thụi huyền vũ bên cạnh, cười nói, “Ai, không nghĩ tới ở đây có thể gặp muối muối Tiết Linh. Chính là đám người phía sau muối muối kia có điểm phiền toái, này, bên kia hẳn là người cái gì Lung Nguyệt cốc.....” Nói xong hắt cằm, chỉ hướng người Lung Nguyệt cốc.

Một nam tử mặt lạnh đeo thanh kiếm nặng màu đen đặt tay trên thân kiếm, trầm giọng nói, “Có lẽ là bọn hắn.....” Sau đó đem tầm mắt chuyển hướng mấy hắc y nhân bên kia.

“Tiết sư muối còn có tỷ tỷ sao? Ta như thế nào không biết?” Lận Thương Lan nhìn người bên cạnh Tiết Mật, kỳ quái hỏi Cảnh Trung Lưu.

Cảnh Trung Lưu hí mắt nhìn nhìn hai tỷ muội ôm nhau trước mặt, đám người phía sau các nàng thực lực cũng không kém Lung Nguyệt cốc, lại quay đầu nhìn hắc y nhân đầy mặt xơ xác tiêu điều, nói, “Có lẽ người không biết chuyện còn tốt hơn.....”

Tiết Linh ngẩng đầu nhìn Hắc y nhân dừng lại cước bộ, ngăn nắp tránh ra một con đường, từ giữa đi ra một nam một nữ quen thuộc. Ánh mắt đầu tiên nàng nhìn thấy hai người, trong mắt bỗng dưng hiện ra cừu hận mãnh liệt, đem Tiết Mật kéo ra phía sau, gắt gao cầm tay nàng, cả người cứng lại bày ra tư thái nghênh chiến.

“Yêu, đây không phải Linh nhi sao? Nửa năm không thấy bộ dạng càng tươi ngon mọng nước thôi. Phía sau là Mật nhi đi, như thế nào vừa thấy Hồng Anh sư thúc liền bỏ chạy, cũng không lên tiếng gọi.” Hồng Anh quả trách cười nói.

Tiết Linh hung hăng nắm tay, thần tình phẫn hận, “ Không cần người ở trong này giả mù sa mưa, như vậy chỉ làm ta càng thêm ghê tởm người!”

Hồng Anh nghe vậy chậm rãi thu hồi khóe miệng cười cười, ánh mắt lạnh như băng, “Tốt nhất không cần chọc giận ta, ta có thể đuổi giết người lần đầu, có thể đuổi giết người lần thứ hai!” Nói xong nhìn nhìn đám người chung quanh hai tỷ muội đang đề phòng nhìn mình, trào phúng nói, “ Qủa nhiên mẹ nào thì con nấy, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có thủ đoạn rồi, như vậy lệnh đường ở dưới cừu tuyền cũng có thể cười thoải mái!”

“So ra vẫn kém hơn người, Hồng Anh sư thúc cùng Tiểu đảo chủ mới là một đôi bức người mà trời đất tạo nên đâu!” Tiết Mật từ sau Tiết Linh nhô đầu ra, “Khờ dại” nói.

Hồng Anh nghe vậy trên mặt sát khí càng nặng, khóe miệng nổi lên một mặt cười lạnh, “Tuổi còn nhỏ, mà lời nói cũng sắc bén đó! Chúng ta đi, hi vọng hộ hoa sứ giả có thể vẫn che chở người, ngàn vạn lần đừng rơi

vào trong tay ta! Đi!” Nói ầm ỹ xong phất tay áo rời đi, Hắc y nhân cũng phần phật theo sát ly khai.

Chờ đi đến chỗ khác trống trải hơn, một hắc y thủ hạ khẩn cấp hỏi han, “Phu nhân, vì sao buông tha bọn họ? Hai tỷ muội đều ở đó, không phải vừa lúc có thể một lưới bắt hết sao?”

Hồng Anh vừa vận ứ động cơn tức giận lập tức bạo phát toàn bộ ra, giơ tay cho người nọ một cái tát, “Ngu xuẩn! Chúng ta đi lần này mục đích chính là di tích, bên người các nàng cao thủ không ít, người là muốn chúng ta lưỡng bại câu thương sau đó bị người khác ngư ông đắc lợi sao?”

Tiểu Doanh nhìn Hồng Anh động khí, đau lòng không chịu được, đối với tên hắc y nam tử kia quá lớn, “Lăn xuống đi, thật mất mặt xấu hổ!” Sau đó lấy từ trên người một bình ngọc sắc cao được (thuốc cao), nâng lên tay Hồng Anh hơi hơi phiếm hồng bắt đầu thoa lên, vừa thoa vừa nhắc mãi, “Nương tử, không tức giận, không tức giận a! Loại việc nhỏ này làm cho sinh khí không đáng.....”

Hồng Anh mặc kệ động tác này, lạnh giọng nói, “Chờ qua di tích, mọi người lập tức không từ thủ đoạn đem hai cái tiện nhân này bắt lại cho ta, ta nhất định sẽ cho các nàng biết kết cục của việc chọc giận ta!”

“Nghe thấy không?” Tiểu Doanh lập tức quay đầu đối với thủ hạ lớn tiếng nói.

“Vâng”

Hồng Anh giương mắt nhìn bộ dạng Tiểu Doanh, môi khé mím, ánh mắt biến hóa kỳ lạ.

Bên kia, Tiết Linh cùng Tiết Mật hai người mặt đối mặt, ai cũng không nói gì, người chung quanh thấy các nàng cứ đứng như vậy, rất kỳ quái nhưng cũng không có người mở miệng, không khí quỷ dị tràn ngập.

“Mật nhi.....” Tiết Linh mở miệng đầu tiên, “Ngọc Linh sơn đã không còn.....” Trong thanh âm mang theo chút thống khổ.

“Ta nghe thấy được.....Là Hồng Anh sư thúc sao?” Tiết Mật hỏi.

“Còn có.....Khánh Dương sư thúc.....”

Tiết Mật nghe vậy, sắc mặt khiếp sợ, tiếp theo hoãn xuống dưới, “Nguyên lai.....Khó trách.....”, sau đó có chút khó có thể mở miệng nói, “Tỷ.....người.....người quay về nhà sao?”

“.....Ân.” Tiết Linh cắn môi, “Phụ thân hấn.....”

Tiết Mật ngẩng đầu, hốc mắt lại tràn đầy nước mắt, “Phụ thân hấn.....Vì cứu ta.....Chính mình lưu lại đối mặt những người đó.....Ta cũng không biết hấn rốt cuộc....Rốt cuộc.....” Nói xong khóc càng lợi hại hơn.

Tiết Linh thấy thế đau lòng không thôi, lập tức đem nàng ôm, không ngừng an ủi nói, “Không có việc gì, Mật nhi không khóc, phụ thân chúng ta cùng đi tìm, kẻ thù sư môn chúng ta cùng nhau báo, ta mới không tin hấn lại rời bỏ chúng ta, nhất định có thể tìm được! Đúng hay không.....”

Tiết Mật đỏ mắt ngẩng đầu, gật gật, “Ân.....”

“Tốt lắm, Mật nhi của ta đã trưởng thành, người khóc bằng hữu sẽ chê cười người.” Tiết Linh hướng đám người Lung Nguyệt cốc phía sau Tiết Mật cười cười.

“A?” Tiết Mật máy móc quay đầu lại, xong rồi, cảm tình tràn ngập đầu, sẽ không bị phát hiện đi.

Nhìn thấy mặt Thích Vô Thương lạnh nhạt, Tiết Mật khẩu khí có chút dần ra, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Cảnh Trung Lưu biểu tình “Chờ người giải thích”, tâm lập tức treo ở trên cao, sau đó kiên trì giới thiệu, “Đây là sư huynh ta, Thích Vô Thương. Bên cạnh bạch y gọi là Cảnh Trung Lưu, Lam y gọi là Lận Thương Lan, mấy người khác đều là bằng hữu của ta ở Lung Nguyệt cốc. Vị này chính là Tiết Linh tỷ tỷ của ta.”

“Sư huynh? Lung nguyệt cốc?” Tiết Linh sắc mặt trịnh trọng nhìn qua. Thế lực Lung Nguyệt cốc có thể nói là số một Tu chân giới hiện nay làm việc thỏa đáng không thẹn với ai, Mật nhi như thế nào lại đi cùng bọn họ, huyền y nam tử kia hẳn là Lung Nguyệt cốc chủ, Mật nhi thế nhưng gọi hắn là sư huynh, xem ra nửa năm này Mật nhi hẳn là gặp không ít chuyện.

“Mọi người hảo. Đa tạ mọi người trong khoảng thời gian này chiếu cố muội muội ta, hy vọng nàng không có cho các người thêm phiền toái.” Tiết Linh tự nhiên hào phóng chào hỏi.

Mọi người Lung nguyệt cốc cũng đều gật đầu bày tỏ.

“Mật nhi lại đây, ta giới thiệu cho người đồng bạn của ta trong nửa năm qua.” Cùng người Lung nguyệt cốc nhận thức xong, Tiết Linh lôi kéo Tiết Mật hướng Vũ Văn Tắc đi đến.

“Vị này chính là trang chủ Ảnh Nguyệt sơn trang Vũ Văn Tắc, lúc trước ta bị Hồng Anh đuổi giết chính là được hần cứu. Mấy người khác là Thanh Long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ.” Tiết Linh từng cái giới thiệu.

Tiết Mật đi theo từng bước từng bước chào, trong lòng lại kinh ngạc dị thường, bớt chút thời giờ liếc xem, phát hiện đều là người thập phần xuất sắc, cho dù cùng Thích Vô Thương bọn họ so sánh cũng không ai nhường ai, hồi nãy còn đoán bọn họ từ đâu tới. Hiện tại mới hiểu được, có thể cùng nam phụ cân sức cân tài chỉ có thể là nam chủ đúng không? Tuy rằng không biết vì sao kịch tình lại trước nửa năm, nhưng khi nữ chủ bị đuổi giết được nam chủ cứu điểm này cũng không có thay đổi, bất quá cũng may mắn không thay đổi.....

Tiết Mật nghĩ vậy ánh mắt nhìn Vũ Văn Tắc càng thêm cảm kích, đối với hần cúi người vái chào, “Cảm ơn Vũ Văn ca ca! Cảm ơn người đã cứu tỷ tỷ ta.”

Vũ Văn Tắc thấy thế sắc mặt hơi nhu hòa nói, “Không khách khí.”

Tiết Mật thấy cái dạng này của hần, hảo cảm càng sâu, thật tốt.....Tỷ phu a! Đang nghĩ ngợi đột nhiên bị một đôi tay mảnh khảnh bóp bóp khuôn mặt phần nộn của mình.

“Tiết Linh, muội muội người quả nhiên như người nói thật đáng yêu, chơi thật tốt.....” Chu tước phía sau Vũ Văn Tắc chen tới, lấy tay bóp khuôn mặt Tiết Mật, càng không ngừng xoa, một bên xoa một bên còn nói, “Ngô.....Xúc cảm thật tốt.....”

Tiết Linh cười tủm tỉm nhìn thấy muội muội nhà mình chịu khổ độc thủ của chu tước, không có ngăn cản.

“Chít chít.....Thu ngẫ.....” Tiết Mật cà lăm nói không rõ.

Nhưng vào lúc này, một hồ sâu cách đó không xa đột nhiên quang hoa đại thịnh, phát ra hào quang màu đỏ chói mắt, tất cả mọi người ngừng lại, nhìn thấy mặt hồ nước màu đen vẽ mặt mang kích động.

“Lại mở ra..... Lại mở ra.....”

“Nhanh lên..... Lần này không biết có thể vào được hay không?”

“Nhanh như vậy làm gì, chúng ta khẳng định là không làm trò.....”

“Mã Đức, cho dù xem náo nhiệt lão tử cũng muốn chiếm vị trí tốt!”

Mà ở bên Tiết Mật, mọi người cho nhau cái liếc mắt, cũng bắt đầu hướng bên kia đi đến.

Ở đầu khác, Hồng Anh nhìn thấy hồng quang tận trời, cước bộ không ngừng, trong mắt mang theo mặt tình thế bất buộc.

15. Chương 15: Cửu Khuyết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chờ tất cả mọi người tu tập chung quanh hồ sâu đường kính ước chừng hơn mười thước, thì hồng quang cơ hồ sắp bao phủ cả mê cung đầm lầy. Thời điểm tầm mắt chói bỏng của mọi người hạ xuống, hồng quang có xu thế thu hồi bốn phía, bắt đầu trở về ngưng tụ, sau đó chậm rãi hình thành hai phiến đại môn màu đỏ khí thể rộng rãi, trang trang nghiêm nghiêm, hư ảo treo ở không trung.

Mà bên trên cửa ngưng kết một khối hoành phi, trên đó khắc hai chữ Cửu Khuyết, lộ ra ẩn ẩn kim quang. Ánh mắt mọi người không tự chủ chuyển hướng hai chữ kia, dần dần kim quang giống như lộ ra một cỗ lực lượng kỳ dị, khiến cho đa số ánh mắt của mọi người chậm rãi mê mang, sau đó đắm chìm trong mộng cảnh, phát ra hi hi ha ha tiếng cười cổ quái.

Một số người khác thấy thế không đứng, vội vàng đối với đồng bạn lâm vào ảo giác la lớn, “Đừng nhìn, không thể nhìn, mau tỉnh lại!” Đồng thời bắt đầu dùng sức lay động đối phương có ý đồ đem họ tỉnh lại.

Người lâm vào ảo cảnh nghe thấy tiếng kêu của bạn hữu, sắc mặt đều trở nên vận vẹo thống khổ, giống như cố gắng muốn từ trong ảo giác thức tỉnh.

Đột nhiên “Phốc”, “Phốc”, “Phốc” chung quanh vang lên, người lâm vào ảo giác liên tiếp phun ra máu tươi, té trên mặt đất hôn mê.

“Ngũ lương, ngươi không sao chứ? Tỉnh tỉnh....”

Tiết Mật nghe tiếng quay đầu lại nhìn, hình như là Lung nguyệt cốc bên này ngã xuống một người, thể lực khác cũng không đồng số lượng ngã xuống vài người, ngay cả Vũ Văn Tắc bên kia cũng té xỉu ba người, mà

Hồng Anh nơi đó lại liên tiếp hôn mê mười mấy người, hơn nữa người té xỉu tu vi loại nào cũng có, không có nhằm vào người tu vi thấp.

“Sao lại thế này?” Thích Vô Thương mặt lạnh lùng nói.

Lượng một bên đi qua nhìn kỹ, sau đó hồi bẩm nói, “Không rõ ràng lắm, nhìn dáng vẻ của hắn hình như là thần thức bị công kích, tạm thời mất đi ý thức.”

“Thần thức bị công kích?” Thích Vô Thương sắc mặt nhất thời trầm xuống dưới, thần thức chính là nơi trọng yếu nhất của người tu chân, vị trí cùng linh hồn trực tiếp tương liên, thần thức bị hao tổn chính là linh hồn bị hao tổn, nếu nghiêm trọng đừng nói tu luyện, liền ngay cả cuộc sống như người thường cũng đều không thể làm được!

“Thương Lan....” Thích Vô Thương nhìn mắt Lận Thương Lan, đối phương lập tức hiểu ý từ trừ vật trong túi lấy ra một viên đan dược màu ngọc bạch đưa vào tay Lượng.

“Dưỡng hồn đan, có thể chữa trị linh hồn tổn thương, cầm cho hắn đi.”

Lượng tiếp nhận đan dược uy người nọ ăn, người chung quanh nháy mắt đem ánh mắt tụ tập tới bên này. Lung Nguyệt cốc quả nhiên rat ay bất phàm, dưỡng hồn đan chính là đan dược tứ phẩm, xem chất lượng kia hẳn là đan dược tứ phẩm thượng đẳng, cho dù người không có bị thương dùng cũng có thê tăng cường thần thức, ôn dưỡng hồn phách, có thể nói nghìn vàng khó cầu. Lung Nguyệt cốc chủ thể nhưng tùy tay cho thuộc hạ dưỡng thương, vật kia chính mình phải liều sống chết mới có thể có một a, quả thực không thể so được a. Cứ như vậy, người chung quanh vẫn là không dám lỗ mãng, chỉ có thể đôi mắt – trông mong mà nhìn lại.

Thích Vô Thương hoàn thành việc bên này, quay đầu nhìn về phía đại môn màu đỏ, lầm bầm, “Sao lại thế này.....Khó khăn thế nào mà chỉ một cánh cửa còn có thể công kích người?”

Đứng ở một bên Tiết Mật mở to hai mắt, như thế nào lại đem chi tiết nhỏ này quên đi, tình tiết Cửu Khuyết này chính là Nhất Phi Trùng Thiên (một bước lên trời) của nữ chủ, tuy rằng quả thật khó khăn rất lớn, bất quá bằng vào diễn viên cường đại quang hoàn, vẫn là từng bước phá được, cũng đạt được cơ duyên thật lớn.

Mà khó khăn đầu tiên chính là đại môn Cửu khuyết khó mà tiến vào, thời điểm mọi người nhìn đến đại môn xuất hiện một khắc kia, nó bắt đầu chế tạo ảo cảnh, người có ý chí không kiên cường còn tham lam mãnh liệt sẽ lâm vào ảo cảnh không thể tự kiểm chế, nghĩ đến chính mình có thể đạt được mà thoải mái cười to. Đồng bạn phát hiện này không thích hợp, nếu có ý đồ đưa hắn đánh thức, sẽ khiến cho thần thức bị hao tổn, còn không gọi tỉnh, sẽ vĩnh viễn sống giữa ảo cảnh, cho đến chết đi.

Mà để đối phó với loại ảo cảnh này biện pháp duy nhất chính là cam đoan chính mình không thể lòng tham quá mức, nhưng mà mọi người thường thường nhìn thấy tài bảo gần ngay trước mắt thì có thể dễ dàng đem lòng tham của mình phóng xuất ra sao, khó có thể khống chế.

Nhìn quanh bốn phía, Tiết Mật thở dài, kỳ thật này coi như là phương pháp sang chọn người tiến vào Cửu Khuyết đi, đi vào chưa hẳn so với không đi vào là tốt hơn, ngược lại bên trong nguy hiểm càng sâu, có thể sống sót đi ra là ít ỏi không có mấy.

Thích Vô Thương nghe thấy tiếng thở dài quay đầu nhìn về phía nàng, Tiết Mật cả kinh, vội vàng ngốc hồ hồ nhe răng đối hắn nở nụ cười, xem Thích Vô Thương không có biểu tình gì, có chút xấu hổ, đột nhiên bên tai vang lên một trận nhốn nháo.

“Hàn Lão Cửu, các người tại sao không nói a, rõ ràng ở đây ngay người lâu như vậy, biết của này công kích người, như thế nào không nói?”

“Nói cái gì! Nói cái gì! Chúng ta biết cũng là bởi vì đã thiệt hại người, không thể chúng ta đều thiệt, các người lại không có việc gì đi! Chúng ta đây không cam chịu như vậy.....”

“Tốt, không nghĩ tới các người ngoan độc như thế, ta sẽ chờ!”

“Hừ!”

Thích Vô Thương không rảnh để ý tới cái loại trò khôi hài này, lại nhìn lên hồng môn quý dị, phát hiện bên kia một đại bang nhân cũng nóng lòng muốn thử, trong đó có mấy người tu vi còn rất cao, nhất là vị tử y lão giả râu tóc bạc trắng cùng một nam tử dùng áo xám bao kín làm cho chính mình xem không thấu tu vi, xem ra người tài ba không ít, Thích Vô Thương bình tĩnh nhìn bọn họ, không nói gì.

“Đi!” Chỉ nghe lão giả ra lệnh một tiếng, lập tức vài người trong nhóm đi ra đứng phía sau hắn, mấy người cùng nhau hướng hồng môn đi đến.

Lúc mọi người nhìn chằm chằm, tử y lão giả từ trong lòng lấy ra một vòng ngọc màu bạc, niệm chú pháp, đem vòng ngọc hướng trên cửa ném đi, nhất thời hồng môn run rẩy một chút, chậm rãi mở ra một động khẩu đủ cho một người chui vào.

Nhất thời ánh mắt mọi người đều hừng hực lửa, mà người bên tử y lão giả lại vui vẻ, một người tiếp một người vội vàng vọt vào. Người phía sau thấy thế, mắt sáng lên, tranh nhau cướp hướng trong động mà chui vào, nhưng cũng chỉ chui vào mấy người, bởi vì cái động khẩu cơ hồ mở ra vài giây liền lập tức đóng cửa.

Lúc sau những người đó cũng chỉ có thể hùng hùng hổ hổ trở lại chỗ cũ, bất quá ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm chung quanh hồng môn, bày ra tư thế tranh đoạt, định xem còn có người nào đại năng ra tay, chính mình hảo thừa cơ hội chen vào đi.

Áo xám nam tử nhìn thấy cảnh tượng này, cười lạnh một tiếng, bắt đầu hướng hồng môn đi đến. Người chung quanh nhìn cái dạng này của hắn, rất có sức hấp dẫn, lập tức tích trữ năng lượng tùy thời đoạt với người khác ở đằng trước. Nhưng là không dám tiếp cận phía trước, tình hình đại năng chính mình không có nắm giữ, nếu bởi vì đến gần mà chọc giận hắn, cũng không biết sẽ chết lúc nào.

Người áo xám đi đến trước hồng môn, quay đầu liếc mọi người phía sau một chút, sau đó đi vào. Nhất thời tất cả mọi người chấn kinh, Thích Vô Thương lại nhíu mày.

“Uy, sao lại thế này? Ta nhìn lầm sao, như thế nào liền đi vào?”

“Cứ thế đi vào, khẳng định là lão quái ở địa phương nào đó tu luyện nhiều năm!”

.....

Tiết Mật nhìn thấy nơi người áo xám biến mất, lại nhìn nhìn Tiết Linh, sắc mặt có chút trắng. Nếu nàng nhớ không lầm trong nguyên tác, người họ tên Độc Cô Ý, là đại năng (người tài giỏi) hợp thể kì, thái độ làm người thị huyết cuồng ngạo, ích kỷ tàn nhẫn, độc lai độc vãng, thích mặc áo xám. Ở Cửu Khuyết là người cùng Tiết Linh cướp đoạt truyền thừa Cửu Khuyết mà kết thâm cừu, ở bên trong đánh cho nữ chủ gần chết, sau khi đi ra lại càng không ngừng đuổi giết nàng, nhưng cuối cùng vẫn bị nữ chủ diệt.

Ai, nữ cường vẫn muốn thăng cấp có phải hay không nhất định phải đả bại một người cường đại khác, phải giẫm đạp lên thi thể quân địch thì mới hướng đến thế giới cực mạnh? Chính là tùy thời sinh mệnh đều gặp nguy hiểm a, chỉ khinh suất một tí là xong đời. Nghĩ vậy, Tiết Mật đi qua, cầm tay Tiết Linh.

Tiết Linh thấy thế đối nàng trấn an cười cười, “Không có việc gì, không cần lo lắng, chúng ta khẳng định có thể vào được.” Tỷ a, không phải sợ người vào không được, chủ yếu sợ người đi vào a! Quên đi, hiện tại không thể nói nàng không thể đi, chính mình coi như là hiểu biết rất nhiều nội dung trong vở kịch, vào trong cái gì cũng không quan, trực tiếp mang theo nữ chủ thăng đến truyền thừa, hắn là sẽ không gặp Độc Cô Ý! Bất quá trong truyện có nói bên trong có thiết lập nhiều cạm bẫy, tiến vào Cửu Khuyết môn sẽ truyền tống, người cùng nhau đi vào cơ hồ sẽ không truyền tống cùng một chỗ!

Vừa định đi vào, Tiết Mật phát hiện đám người Hồng Anh lấy ra một thanh loan đao, vung tay lên lập tức đem hồng môn mở ra một cái miệng cực rộng, so với tử y lão giả khi nãy mà nói thì to hơn nhiều. Quả nhiên trang bị của hắc bào nhân rất là tốt, thật không biết bọn họ lấy mấy thứ này từ đâu ra, nếu ta xem qua quyển sách thứ hai thì tốt rồi, như vậy cũng có thể chuẩn bị cho Tiết Linh cùng mình một chút trang bị.

Người của Hồng Anh vừa mới vào, phía sau một đám người tranh nhau đến đầu rơi máu chảy. Sau một hồi giằng co lẫn nhau rốt cục đi vào mười mấy người.

“Trang chủ, trên tay bọn họ.....” Phía sau bỗng nhiên truyền đến lời nói kinh ngạc, là thanh âm chu tước.

17. Chương 17: Đồng Hành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không gian tối đen, vắng vẻ không có một tiếng gió, Tiết Mật cảm thấy có chút sợ hãi, nhỏ giọng hô, “Sư huynh.....Người ở đâu?”

Trả lời nàng là một trận yên tĩnh, Tiết Mật có chút chán nản đưa tay thả xuống dưới, sao lại thế này a, rõ ràng vừa mới nhìn thấy sư huynh a, hiện tại sao lại không thấy?

Tê tê.....

Một tiếng quỷ dị ở sau lưng vang lên, Tiết Mật cả người run bắn, không thể nào, lại đây.....

Thoáng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cặp mắt quen thuộc màu đỏ tươi nhìn chăm chăm nàng, một cổ quỷ dị quang mang trong mắt lưu chuyển, Tiết Mật cảm thấy toàn thân dường như không thể động đậy, đến thanh âm cũng không phát ra nổi, nhưng không phải bởi vì sợ hãi, mà là giống như bị định trụ (cố định), sao lại thế này?

Chỉ thấy cự xà đen kịt kia lè lè cái lưỡi chậm rì rì hướng Tiết Mật đi đến, trong con mắt đỏ tràn đầy trào phúng, giống như đang nói người chạy a, tiếp tục chạy a, phải là cố gắng chạy hăng hái chứ!

Tiết Mật đứng thẳng bất động tại chỗ, mắt thấy cự xà càng ngày càng gần, cuối cùng trườn đến bên cạnh nàng, nhất thời làm cho nàng tóc gáy toàn thân dựng đứng, đầu óc hoàn toàn không thể suy nghĩ, chỉ giống như khối gỗ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cự xà thẳng đứng dậy, chậm rãi mở ra cái miệng rộng, hướng về phía đỉnh đầu Tiết Mật, giống như định nuốt nàng vào trong bụng.

Tiết Mật nhìn mình càng ngày càng gần miệng rắn, không biết vì nguyên nhân gì mà giọng có thể phát ra tiếng, lập tức dùng hết tất cả khí lực lớn tiếng kêu lên.

“A!!!!”

.....Sau đó..... Liên tỉnh.....

Bỗng dưng mở mắt ra, Tiết Mật có chút kinh hồn chưa định vỗ vỗ ngực, chậm rãi bình tĩnh trở lại, phải..... Là mộng.....

Đột nhiên chớp mũi truyền đến từng đợt hương dễ ngửi, có chút giống với hương vị Lung Nguyệt thảo, Tiết Mật ngửi ngửi, phát hiện mùi đến từ y phục màu đen trên người.

Tiết Mật có chút kinh ngạc nắm góc áo, ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên một tảng da lông lớn màu nâu của động vật gì đó, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời đã nhuộm đen giống như nước mực, rải rác mấy vì sao. Mà ở địa phương cách nàng không xa có một đống lửa, phát ra thanh âm đom đốp.

Trước đống lửa, Thích Vô Thương lặng im ngồi, ánh lửa hắt lên sườn mặt hắc, có vẻ vô cùng ảm áp không giống thật.

Tiết Mật cứ như vậy ngồi dưới đất nhìn hắc, nhất thời có chút say mê, Thích Vô Thương nhận thấy ánh mắt của nàng, nhưng không có quay đầu, chỉ nhìn đống lửa thản nhiên nói, “Tỉnh? Lại đây ngồi đi.”

Tiết Mật nghe vậy chậm rãi đi qua, có chút mất tự nhiên ngồi xuống, nửa ngày không nói gì. Trời a, hảo xấu hổ a, nàng cùng sư huynh nói chuyện với nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay được không? Hiện tại đây là muốn ồn ào loại nào a? Ở trong lòng điên cuồng chửi rủa nhưng ngoài mặt Tiết Mật vẫn bảo trì mỉm cười vân đạm phong khinh, bất động như núi.

“Có thể nói cho ta người như thế nào gặp được ông nội không?” Thích Vô Thương quay đầu nhìn Tiết Mật, khóe miệng hơi hơi gợn lên, có vẻ có chút ôn hòa.

Tiết Mật thấy hắc đột nhiên quay đầu lại hỏi, có chút thất kinh, vội vàng cúi đầu, buồn buồn nói, “Thì..... ở phụ cận thiên phạt sâm lâm gặp được.....” Lúc trước không phải đem tất cả chuyện đều khai báo (nói bừa) với Cảnh Trung Lưu rồi sao, hắc không có nghe hắc ta nói sao?

“Phải không? Nguyên lai hắc còn đi qua nơi đó.....” Thanh âm có chút trầm thấp nói, “Kia hắc là như thế nào thu người làm đồ đệ, ta nhớ người giới thiệu là đệ tử ngọc linh sơn đi?”

Tiết Mật nghe xong lấy tay nhéo đùi mình, hy vọng đau đớn có thể làm mình cảm thấy khẩn trương một chút, Cảnh Trung Lưu không có ở đây, còn tưởng rằng không ai hỏi đề tài này, không nghĩ tới vẫn là đào thoát không được. Tu Chân Giới đối đãi với sư môn, sư phụ các loại chính là phi thường coi trọng, trừ khi sư phụ chết, nếu không là không thể bái sư phụ khác. Chính là bởi vì chuyện này, Tiết Mật mới lấp liếm lai lịch của mình, hiện tại làm sao bây giờ a, đùi khẳng định bị nhéo cho tím, ô ô.

“Làm sao vậy?” Thích Vô Thương nhìn bộ dáng Tiết Mật thần tình đỏ bừng, nghi hoặc nói.

Tiết Mật cả kinh, lập tức thả tay ra, “A? A..... Ta lúc trước ở ngọc linh sơn là không có sư phụ!” Nói đến đây Tiết Mật thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình, xong rồi, vừa nghe là biết nói dối, như thế nào ở sư môn mà không có sư phụ đâu? Nói bừa cũng không biết tìm lý do tốt, ai sẽ tin a ô ô.....

Ngay lúc Tiết Mật bởi vì nói sai mà có chút ỉu rủ, Thích Vô Thương ở một bên có chút dăm chiêu gạt đầu, “Nguyên lai là như vậy.”

Tiết Mật lập tức trợn to mắt nhìn..... Di? Đây là tin sao?

“Như thế nào? Chẳng lẽ người nói dối sao?” Thích Vô Thương hỏi ngược lại.

“A..... Không có! Không có!” Tiết Mật vội vàng xua tay. Vì cái gì một nhân vật phản diện như người mà ôn hòa như vậy, không khoa học!

“Ông nội bởi vì nhìn thấy tu vi người tiến giai nhanh như vậy, cho nên thu người làm đồ đệ sao?” Thích Vô Thương lấy tay cười đồng lửa.

“A, ân!” Tiết Mật ôm chân ngồi ở một bên, đem mặt chôn trên đầu gối. Mặc kệ, mặc kệ, trước mắt cứ bùng bít cho qua, về sau mặc kệ cho dù sẽ bị vạch trần, cũng quản không được.

“Ân, ta đã biết, đi trước nghỉ ngơi đi, thương thể của người ta đã trị, bất quá hiện tại không nên chạy đi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.” Thích Vô Thương dặn dò nói.

“Hảo.” Tiết Mật nhìn hắc một cái, đành phải đứng lên chuẩn bị trở về, đột nhiên phát giác trong tay vẫn còn ôm quần áo của hắc, liền vội vàng đưa qua, “Quần áo.”

“Cứ cầm đi.”

“Nga.” Tiết Mật cầm quần áo đi lại chỗ nằm ban đầu, đối mặt Thích Vô Thương nằm xuống, nhìn thấy sườn mặt hắc bắt đầu ngây người. Rõ ràng nhìn qua rất tốt a, giống trong tưởng tượng của ta, vì cái gì trong sách lại là nhân vật phản diện? Lúc trước đọc sách đã nghĩ không thông, chẳng lẽ trong quyển hai sẽ có đáp án? Trong sách thì về sau cơ hồ một mực cùng nữ chủ, nam chủ đối nghịch, vì cái gì chứ? Chẳng lẽ gặp cái sự kiện gì làm cho hắc trở nên xấu xa? Hay căn bản hiện tại là hắc giả trang?.....

Tiết Mật miên man suy nghĩ nhìn ngọn lửa không ngừng nhảy lên cùng sườn mặt vô hại của Thích Vô Thương, dần dần cảm thấy mệt nhọc, sau đó chậm rãi lâm vào giấc ngủ.

Một khắc Tiết Mật vừa ngủ kia, Thích Vô Thương quay sang nhìn bộ mặt ngủ say của nàng, ánh mắt dần dần thâm thúy hắc, mà đêm càng càng thâm.

Ngày thứ hai.

Hai người vào lúc sáng sớm bắt đầu khởi hành, đã chậm hơn người khác rất nhiều, nếu không đuổi theo, cũng không biết bên kia đã thành cái dạng gì.

Hiện tại hắc báo ở trong không gian, cũng không thể ở trước mặt Thích Vô Thương đem nó đi ra, cho nên chỉ có thể tạm thời ủy khuất nó một chút. Mà mình không có hắc báo giúp khỏi phải đi bộ, chỉ có thể cố gắng đuổi kịp cước bộ Thích Vô Thương.

Đi theo một đoạn đường, Tiết Mật cảm thấy cảnh tượng càng ngày càng mới lạ, a uy, này làm sao a?

“Sư huynh, người..... Người biết đường không?”

“Không biết.”

Nghe thấy loại ngữ khí đương nhiên này, Tiết Mật thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống, ta thấy người tự tin như vậy mới kích động theo sát phía sau a, người như thế nào không biết? Ai, kết quả vẫn là dựa vào chính mình..... Này di tích tất cả mọi người không có vào qua nên cũng không có biện pháp, đều là chạy loạn, nhớ lúc trước nữ chủ các nàng tới trung tâm thì cũng là bảy ngày sau, cho nên thời gian hẳn là còn kịp. Đúng rồi, hoàn hảo mình có nội dung vở kịch làm bàn tay vàng, so với những người đó thì tốt hơn nhiều.

“Sư huynh, để ta dẫn đường đi, cảm giác về phương hướng của ta tương đối tốt.” Tiết Mật vội vàng đuổi tới Thích Vô Thương phía trước nói.

“Cảm giác phương hướng?” Thích Vô Thương nghi nói.

“A.....Chính là ta tương đối có thể phân biệt đường, từ nhỏ đến lớn ta đi lạc nhiều lần mà vẫn có thể tìm được đường về nhà a.” Tiết Mật càn rỡ nói.

Thích Vô Thương thấy cái dạng này của nàng cũng không có nhiều lời, tự động lui về phía sau, ý bảo nàng dẫn đường.

Ấn? Dễ dàng như vậy? Tiết Mật đột nhiên có chút khẩn trương, cứ thế được người tín nhiệm, nếu tìm không thấy đường liền mất mặt a.

Nhìn biểu tình không phải nói dẫn đường sao của Thích Vô Thương. Như thế nào còn không đi? Tiết Mật lập tức phục hồi tinh thần lại, xoay người về phía trước bay đi, cố gắng hồi tưởng nội dung vở kịch, bắt đầu tìm đường.

.....

Dần dần trời bắt đầu tối sầm, tại đây mà suốt đêm chạy đi căn bản không thể thực hiện được, bởi vì người căn bản không biết hội ngộ với cái dạng nguy hiểm gì.

Tiết Mật cước bộ dần dần chậm lại, cảm thấy có chút xấu hổ, cũng có chút không dám đối mặt với Thích Vô Thương. Buổi sáng là ai thề son sắt là mình có thể tìm được đường a, bây giờ lại là dạng gì a, mất mặt đến nỗi mặt muốn nhanh sưng lên, ô ô.....

“Trước không tìm, tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.” Thanh âm lạnh nhạt của Thích Vô Thương từ phía sau truyền đến, thành công làm Tiết Mật ngừng nện bước.

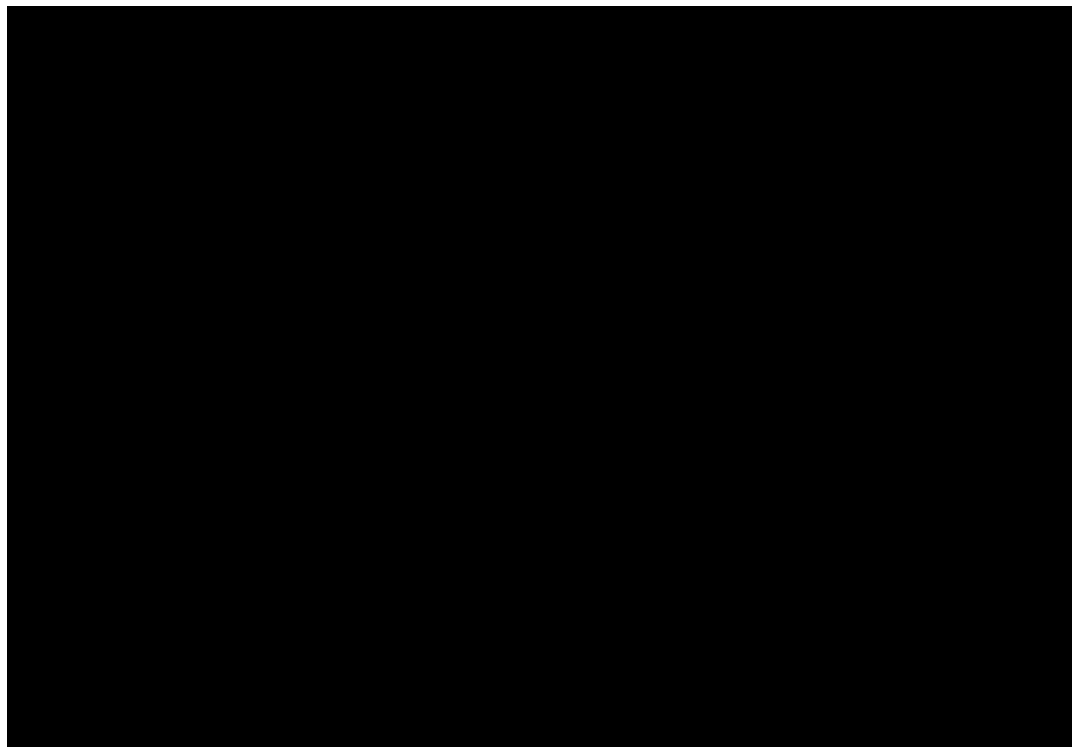
“Ấn.” Đưa lưng về phía Thích Vô Thương, Tiết Mật ngừng lại, sau đó xoay người cúi đầu đi đến bên người hắn.

Thích Vô Thương thấy nàng như vậy có chút buồn cười, đang chuẩn bị nói cái gì, đột nhiên gặp Tiết Mật mạnh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía vách núi bên phải có chút dốc ngược.

“Làm sao vậy?” Thích Vô Thương biểu tình nghiêm túc.

“Có thanh âm ở..... bảo ta.....” Tiết Mật có chút kinh ngạc mở miệng, nhìn đối phương.

Lúc này trời đã muốn đen thẫm, ánh trăng một mảnh cong cong nhạt nhạt, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, lần lượt bóng dáng thay đổi phóng lên trên vách đá, cực kỳ giống như tình nhân lưu luyến.

18. Chương 18: Động Phủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thái dương dần dần thu hồi một đạo ánh sáng cuối cùng, theo đường chân trời rơi xuống, sắc trời tối đen lợi hại, cảnh sắc chung quanh mơ hồ hẳn.

Nhìn thấy Tiết Mật nhìn chăm chăm vào phía bên phải vách đá, không nhúc nhích, Thích Vô Thương nói, “Nếu không chúng ta đi nhìn xem?”

Tiết Mật nghe vậy nhìn về phía hắn, lấp bắp nói, “Chính là trời đã tối, nơi này chúng ta không quen biết, không thể.....”

Thích Vô Thương thấy cái dạng này của nàng, cái kiểu không chắc chắn, vì thế nhắc chân hướng phương hướng vách đá đi đến, vừa đi vừa nói chuyện, “Không ngại, bởi vì chúng ta không quen nên nơi nào cũng đều là nguy hiểm. Hơn nữa chúng ta đến di tích là vì tầm bảo, không phải đến du ngoạn.”

“Ai, sư huynh.....” Tiết Mật thấy thế vội vàng đi theo, trong lòng nghĩ, đã vào viễn cổ di tích như thế nào có thể vì sợ nguy hiểm mà dừng lại không tiến, có thể cấp cho mình một vật gì đó, về sau có gặp hắc bào nhân cũng sẽ không kéo chân Tiết Linh.

Chờ hai người tới trước vách đá, liền phát hiện có một cái động khẩu thật lớn, phi thường rõ ràng. Trước cửa động trên đất còn lưu lại dấu vết trận pháp, sở dĩ nói là dấu vết, chủ yếu là bởi vì trận pháp giống như bị người cường chế phá hủy, hơn nữa thời gian bọn họ đã đến trôi qua không bao lâu.

“Có người đi vào.” Thích Vô Thương nhíu mày nói.

“Chúng ta đây cũng đi vào sao?” Tiết Mật cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên.” Thích Vô Thương trong mắt hiện lên một mạt tinh quang, quay đầu đối với Tiết Mật nói. Sau đó xuất ra hai lá bùa màu vàng, nhẹ nhàng dán lên người của mình và Tiết Mật, lá bùa nhất thời biến mất không thấy.

“Sư huynh, này.....”

“Ấn tức phù, đi thôi.” Nói xong dẫn đầu hướng trong động đi đến.

Tiết Mật nghe vậy kinh ngạc mở lớn miệng, ấn tức phù chính là phù triệu ngũ phẩm cao cấp a, cứ vậy mà tùy tiện sử dụng thật sao? Bùa cùng đan dược giống nhau đều là dựa theo nhất phẩm tới cửu phẩm để phân cấp, lá bùa là cao cấp, đan dược thậm chí có thể hỗ trợ thần thức, giống thú loại tu luyện dựa vào phù thú, đan thú. Không nghĩ tới Thích Vô Thương vừa ra tay chính là ngũ phẩm cao cấp, Lung Nguyệt cốc quả nhiên không phụ danh tiếng, mình thật sự ôm được một cái đùi hảo to!

Thấy thân ảnh Thích Vô Thương sắp biến mất ở trong động, Tiết Mật vội vàng thu hồi tâm tư, đuổi theo.

Sau khi đi vào động, Tiết Mật phát hiện bên trong thế nhưng so với ban đêm ngoài động thì sáng hơn rất nhiều, cẩn thận đánh giá mới biết phía trên đỉnh được khắc rất nhiều dạ minh châu cực đại mượt mà, chiếu sáng đường đi trong động, bút tích thật lớn.

Đánh giá chung quanh xong, Tiết Mật phát hiện nguyên bản trong động các nơi đều bài trí cấm chế, nhưng là hiện tại bởi vì nhóm người phía trước kia mãnh liệt dùng mọi phương thức mở đường, làm cho các loại cấm chế giờ chỉ còn sót lại một ít, cũng không còn nhiều tác dụng. Chuyện này cũng thuận tiện cho nàng và Thích Vô Thương, quá trình xâm nhập không gặp một chút khó khăn nào.

Càng tiến gần trung tâm động, Tiết Mật cảm thấy phía trước thanh âm kêu gọi mình càng lớn, một tiếng một tiếng, ở bên tai mình càng không ngừng gọi, lại đây, lại đây.

Làm cho Tiết Mật trong lòng càng khẩn trương, vội vàng tiến sát Thích Vô Thương, lôi kéo góc áo hắn không dám thả lỏng.

Thích Vô Thương thấy thế nhú mày, nhưng cũng không bảo nàng buông tay.

Đột nhiên phía trước truyền đến một trận la hét ầm ĩ, hai người đồng thời nhìn nhau liếc mắt một cái, động tác nhẹ nhàng đi vội vài bước, tầm nhìn nháy mắt sáng ngời trông trải hẵn.

Tiết Mật khiếp sợ nhìn về phía trước, hai mắt mở thật lớn, chỉ thấy phía bên trái gieo trồng các loại linh dược tiên thảo, hơn nữa dược thảo cơ hồ đều là vạn năm tuổi, vô cùng trân quý, thậm chí có linh dược chỉ tồn tại trong truyền thuyết chưa ai thấy qua.

Mà phía khác lại chông chênh một núi linh thạch cao cấp, chỉ nhìn trận diện thỏa đáng này mấy người đứng góc một bên không nhúc nhích.

Nửa ngày Tiết Mật mới từ giữa rung động phục hồi tinh thần lại, nhìn Thích Vô Thương bên cạnh, đối phương cũng quay đầu cùng nàng nhìn nhau một chút. Cơ hồ có thể rõ ràng nhìn thấy trong mắt hắn còn chưa hoàn toàn rút đi kinh ngạc, có thể đường đường làm lung nguyệt cốc chủ cảm thấy kinh ngạc gì đó, chứng minh nơi này rất là khủng.

Tiếp theo Tiết Mật đem tầm mắt chuyển hướng một đám người đứng trước đồng linh thạch cao cấp, là đám người tử y lão giả kia lúc trước ở đại môn cửu khuyết đã gặp qua, làm sao bây giờ, giống như có chút khó giải quyết. Nàng cũng không tin song phương có thể hòa thuận ngồi xuống hảo hảo nói chuyện làm sao phân chia vật báu trước mặt, cho dù bọn họ nguyện ý, xem bộ dáng Thích Vô Thương hẵn là cũng không đồng ý.

“Giàu to rồi, giàu to rồi, chúng ta giàu to rồi a, một chuyến đáng giá.....” Giữa đám người kia đột nhiên phát ra một tiếng hô to, một nam tử giống như điên loạn nhìn đồng linh thạch, bắt đầu hốt vào túi trữ vật. Kỳ thật cũng không trách hắn, hắn là không có một tu sĩ nào có thể đứng tại chỗ này mà bảo trì bình tĩnh tuyệt đối.

Nhìn hành vi của nam tử kia được ngầm đồng ý, mấy người còn lại bên người tử y lão giả cũng đi theo một người tiếp một người vọt qua bắt đầu hốt linh thạch, cuối cùng chỉ còn lại tử y lão giả và một nam tử mang mặt nạ ngân bạch che khuất từ môi trở lên.

“Thiếu chủ, bọn họ.....” Tử y lão giả xoay người đối nam tử bên cạnh cung kính nói, xem ra nam tử mang mặt nạ hẵn là chủ tử của hắn.

“Không cần để ý tới, mục tiêu của chúng ta là ở đó.” Thanh âm nam nhân mặt nạ khá thấp, chuyển hướng phía trước tình thế bắt buộc nói.

Chỉ thấy vị trí phía trước cách hắn không xa có một đài cao dùng linh thạch xây thành, trên đài cao có đặt một vật, nhưng là mặc kệ cố gắng nỗ lực nhiều thế nào, chính là thấy không rõ lắm.

“Thiếu chủ, đó là.....” Tử y lão giả nghi ngờ nói.

“Không rõ ràng lắm.” Nam nhân mặt nạ thanh âm dẫn theo một chút hứng thú, hướng đài cao đi đến.

“Sư huynh, chính là cái gì đó trên kia một mực gọi ta, bắt quá ta xem không rõ ràng lắm.....” Tiết Mật chỉ hướng đài cao nói.

Thích Vô Thương nghe vậy, ánh mắt thoáng có chút ngưng trọng, chính mình cũng xem không rõ lắm, rốt cuộc là cái đồ vật gì?

Sau đó mang theo Tiết Mật cũng hướng phương hướng kia đi đến, mới đi được một bước.....

“Người nào?” Nam nhân mặt nạ xoay người nhìn về phía hai người, ánh mắt như điện.

Thích Vô Thương thấy vậy cũng không che giấu, trực tiếp hiện ra thân hình, nhìn về phía đối phương, mặt không đổi sắc.

Tử y lão giả thấy Thích Vô Thương thì sắc mặt trầm xuống, nam nhân mặt nạ một bên ngược lại bật cười, “Nguyên lai là Lung nguyệt Thích cốc chủ, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

“Người nhận thức ta? Người là.....” Thích Vô Thương ánh mắt híp lại.

“Tại hạ chỉ là một gã không đáng nhắc đến – một tiểu nhân vật thôi, không đáng để Thích cốc chủ nói đến.” Nam nhân mặt nạ tiếp tục cười nói, nhưng không có để lộ ra lai lịch của mình.

Thích Vô Thương nghe vậy cũng không có để ý tới, chính là nhìn về vị trí phía đài cao.

Tiết Mật đứng bên người hắn, cũng đi theo nhìn về phía đài cao, cố gắng nhìn không chớp mắt, cái loại người cười tủm tỉm này, năng sợ nhất, thường hay cười cười nhưng có thể đâm người một đao, có chết cũng không biết chết như thế nào.

“Thích cốc chủ đối với thứ gì đó trên đài cao cũng có hứng thú sao?” Nam nhân mặt nạ cười hỏi.

Thích Vô Thương nhìn hắn một cái, không có trả lời.

“Kia không bằng chúng ta dựa vào bản lĩnh như thế nào?” Nam nhân mặt nạ đề nghị.

“Thiếu chủ.....” Tử y lão giả vội la kên.

Nam nhân mặt nạ nâng tay ngăn cản lời nói kế tiếp của hắn, tiếp tục mỉm cười nhìn về phía Thích Vô Thương, cười không ngừng khiến gan Tiết Mật đều run rẩy.

“Đương nhiên có thể.” Thích Vô Thương hơi nhếch khóe miệng khẳng định nói, Tiết Mật ngẩng đầu nhìn hắn, môi khấp mở vài lần, nhưng cũng không nói gì thêm.

Mà thuộc hạ nam nhân mặt nạ bên kia nhìn tình hình bên này có chút không đúng, đã sớm bỏ lại đồng linh thạch, đứng ở phía sau hắn, khuôn mặt nghiêm túc, động tác chỉnh tề, một chút cũng không có trạng thái điên cuồng lúc này.

Song phương cứ như vậy mặt đối mặt giằng co, đều không có nói chuyện.

“Kia, mời ngài trước!” Nam nhân mặt nạ đánh vỡ trầm mặc, làm tư thế mời.

Thích Vô Thương liếc mắt đánh giá hắn một cái, lại nhìn nhìn đài cao, nắm Tiết Mật đi lên phía trước, trực tiếp lướt qua đám người kia, đi tới phía trước đài cao.

Tiết Mật một đường đi theo Thích Vô Thương tuy rằng không có biểu tình gì, một bộ dáng cực kỳ bình tĩnh, nhưng kỳ thật năng rất khẩn trương chân nhỏ cũng muốn rút gân rồi. Đặc biệt thời điểm đi qua đám người kia, ánh mắt mọi người bắn lại đây, làm cho năng lôi kéo tay Thích Vô Thương một khắc cũng không dám thả lỏng.

Thích Vô Thương cẩn thận đánh giá cảm chế đặt trước đài cao, cảm thấy hình như chưa từng gặp qua, hướng đài cao thử rat ay, thế nhưng thấy nó đem công kích của mình phản lại gấp mười lần, vì thế vội vàng ôm Tiết Mật tránh đi công kích, hơi hơi có chút chật vật.

Sau khi đứng vững thân mình, Thích Vô Thương nhìn về phía đài cao biểu tình càng thêm thận trọng, nam nhân mặt nạ cũng dần dần thu liễm nụ cười, nhìn về phía đài cao không nói gì.

“Sư huynh, người không sao chứ?” Tiết Mật thân thiết lôi kéo Thích Vô Thương trái phải nhìn nhìn.

“Không ngại.” Thích Vô Thương khoát tay áo.

“Thích cốc chủ, như thế nào? Không có chuyện gì đi?” Nam nhân mặt nạ ở bên kia ân cần thăm hỏi, sau đó ra hiệu tử y lão giả một bên, “Thành lão.....”

“Vâng” Tử y lão giả lĩnh mệnh theo trong tay áo xuất ra một vòng ngọc màu bạc, rót linh lực vào hướng phía đài cao, ý đồ đem cảm chế đánh vỡ.

Đột nhiên vào lúc này, sắc mặt hắc đỏ bừng, động tác có vẻ thập phần cố hết sức, tay chân cũng bắt đầu không nghe sai sử, đứng run run.

Nam nhân mặt nạ thấy thế sắc mặt nghiêm túc, “Thành lão, như thế nào.....”

“Thiếu.....Thiếu chủ, vòng ngọc đang thoát ly khống chế của ta.....Giúp.....” Tử y lão giả nỗ lực học ra mấy chữ.

Nam nhân mặt nạ nghe xong, đang muốn tiến lên viện trợ, phát hiện vòng ngọc đã bị đài cao hút vào một chút, tử y lão giả cũng ngã ngửa, ngã quỵ trên mặt đất, sắc mặt trở nên xám trắng.

Thấy thế nam nhân mặt nạ cũng bất chấp vòng ngọc, vội vàng chạy đến bên người tử y lão giả, nâng hắc dầy, nói, “Thành lão, người thế nào?”

“Thiếu chủ..... Chân nguyên của ta bị nó rút đi một nửa..... Hiện tại căn bản không thể tạo ra linh lực.....” Tử y lão giả thở dốc nói.

Nghe vậy, nam nhân mặt nạ cùng mọi người nhìn hướng đài cao ánh mắt càng thêm sợ hãi, Thành lão chính là có tu vi cao nhất trong đám người bọn họ, vừa rồi, hắc cũng bị rút đi một nửa chân nguyên, đổi lại bọn họ căn bản là chiếm không được cái gì tốt.

Tiết Mật nhìn trạng thái đám người kia, cúi đầu từ chối một phen, sau đó ngẩng đầu kiên định nhìn Thích Vô Thương, “Sư huynh, ta..... Ta nghĩ đi.....”

Thích Vô Thương nghe vậy cúi đầu nhìn nàng, trong mắt kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ không bình tĩnh), “Người hắc là biết.....”

“Ta biết. Ta nghĩ thử xem, nó..... Nó một mực gọi ta.....” Tiết Mật nhìn lên đài cao, cắn cắn môi nói.

“Thật sự muốn đi?” Thích Vô Thương lại xác định.

“Ân.” Tiết Mật gật gật đầu.

“..... Tốt lắm, người đi thử xem, ta luôn ở phía sau người. Nếu không được thì lui về, ta có khả năng bảo vệ người.” Suy tư một phen, Thích Vô Thương vỗ vỗ đỉnh đầu Tiết Mật.

Nghe vậy, Tiết Mật hai tay nhất mắt nắm chặt, trong lòng bàn tay đã chảy mồ hôi, hít sâu một hơi, nhìn Thích Vô Thương đứng phía dưới, bắt đầu hướng đài cao tới gần.

Một bước, hai bước.....

Cảm giác không có công kích, liền cảm rằng một cái vọt qua.

Sau đó lúc mọi người trợn mắt há mồm, biến mất trên đài cao.

Thích Vô Thương thấy thế, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời đi cứu viện, qua thật lâu sau, phát hiện đài cao cũng không có phản ứng gì, cũng chậm chậm buông lỏng nắm tay.

Bên kia, tử y lão giả run rẩy giơ tay, chỉ hướng đài cao, “Thiếu chủ.....”

“Không cần nhiều lời.” Nam nhân mặt nạ từ trong túi trữ vật xuất ra một viên đan dược màu đỏ thắm cho hắn ăn, nói, “Hiện tại quan trọng nhất là người cần dưỡng thương, cái khác cũng vừa mới bắt đầu.” Nói xong mắt nhìn Thích Vô Thương cách đó không xa, lại nhìn nhìn đài cao linh thạch căn bản nhìn không thấu, trong mắt quý quang chợt lóe qua.

19. Chương 19: Trứng? ? ?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một trận bạch quang hiện lên, Tiết Mật dừng chân không tiến về phía trước nữa, thần tình kinh ngạc nhìn bốn phía.

Sao lại thế này? Vào.....Vào được?

Quay đầu nhìn xuống, có thể tình tường thấy nhóm người của nam nhân mặt nạ cùng khuôn mặt nghiêm túc của Thích Vô Thương ở dưới đài cao.

“Sư huynh!” Tiết Mật gọi Thích Vô Thương, nhưng thấy hắn mặt không chút thay đổi nhìn phía trên, giống như không nghe thấy tiếng nàng gọi.

Chẳng lẽ trên đài cao này có thể nhìn thấy mọi hành động của người phía dưới, nhưng người bên dưới sẽ không nghe không nhìn thấy chuyện phát sinh trên này? Ân, hẳn là như vậy, đã lên được đây rồi vẫn nên nhìn xem có cái gì đi!

Tiết Mật quay đầu, tầm mắt nhất thời bị vật ở giữa đài cao hấp dẫn, đồng thời kinh ngạc há to miệng.

.....Trứng??

Một quả trứng hình bầu dục màu trắng óng ánh, mặt ngoài còn tản ra hồng quang nhàn nhạt.

Sao lại có một quả trứng ở trong này? Chẳng lẽ bày cấm chế khủng vậy chỉ bảo hộ cho một quả..... Một quả trứng?

Tiết Mật nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn quả trứng càng thêm nghi hoặc, chậm rãi cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại lấy tay sờ sờ một chút.

“Tê.....” Nháy mắt đưa tay rút trở về, Tiết Mật nhìn nhìn ngón tay bị chảy máu, lại nhìn nhìn trên quả trứng còn lưu lại vết máu của mình, biểu tình có chút kinh sợ.

Như thế nào..... Sao lại thế này? Một quả trứng..... Thế nhưng cần người?

Nhìn máu của mình trên quả trứng màu trắng óng ánh lấy tốc độ mắt thường có thể thấy đang nhanh chóng thấm vào trong, chỉ một thoáng dưới chân Tiết Mật kết thành một trận pháp phức tạp, hào quang bùng cháy mạnh, làm nàng có chút hoa mắt.

Đây là..... Đây là cái gì?

Nếu Thích Vô Thương ở trong này khẳng định có thể nhận ra, vì trận pháp này không có khác mấy với ngự thú trận pháp mà Tiết Mật có một lần cùng hắc báo ký kết khi ước, hoặc là nói căn bản là cùng một cái.

Tiết Mật kinh dị nhìn xuống lòng bàn chân, đây là cái gì? Bị một quả trứng cần một ngụm đã đủ kỳ quái, trận pháp mặc danh kỳ diệu này là không nên a.....

Còn chưa xong, Tiết Mật đột nhiên cảm thấy trong đầu một trận mê muội, nguyên bản tầm mắt có chút rõ ràng cũng dần dần mơ hồ hẳn, cả người giống như uống say, nghiêng ngã lão đảo đi được vài bước liền té xỉu trên mặt đất.

Nhưng cảm giác cũng không khó chịu giống như say rượu, ngược lại tiến vào một trạng thái thực kỳ diệu, cả người giống như ngâm mình giữa ôn tuyền ấm áp, toàn thân cao thấp đều có một loại thoải mái nói không nên lời, thỏa đáng.

Đồng thời lúc Tiết Mật té xỉu, dưới đài cao xây bằng linh thạch giống như là hấp thụ linh khí, càng không ngừng hướng cơ thể Tiết Mật cùng bạch đàn chui vào, năng lực của đồng linh thạch bị hút mà trở nên trống rỗng, chỉ để lại cái xác rỗng chống đỡ đài cao.

“Khanh khách lạc.....” Đột nhiên trên đài cao truyền đến một trận tiếng cười như chuông bạc của trẻ con, Thích Vô Thương cùng bang chúng của nam nhân mặt nạ đều thập phần kinh dị, tại sao là tiểu hài tử?

Nguyên bản phát hiện linh khí của linh thạch trên đài cao không ngừng biến mất cũng đã làm cho bọn họ có chút kinh ngạc, hiện tại lại có tiếng cười của tiểu hài tử khiến cho bọn họ càng cảm thấy cực kỳ quái dị.

Mà lúc này trên đài cao, mặt ngoài quả trứng màu trắng càng ngày càng hồng, giống như khuôn mặt đỏ bừng của đứa trẻ, phối hợp với tiếng cười kia, cùng động tác lần qua lần lại của nó, cả quả trứng giống như đang điệu thơ ngây của hài tử mập mạp.

Bất quá hết thảy chuyện này Tiết Mật đang hôn mê nên không có nhìn thấy, bởi vì thân thể nàng đang từng bước tiến hành thay đổi lớn. Trong đan điền của nàng chỗ hấp thu linh khí càng ngày càng nhiều, khiến cho linh khí trong đan điền càng ngày càng sền sệt dính lại, càng có xu hướng hóa thành thể rắn, hơn nữa càng không ngừng quay cuồng, nén lại, hình thành một lỗ xoáy nhỏ ở trung tâm, lỗ xoáy lưu chuyển từ từ, một viên kim đan nho nhỏ mang theo đồ đằng hoa văn chậm rãi động lại thành hình.

Ở dưới đài cao mọi người đều cảm giác khiếp sợ, tu vi Tiết Mật không ngừng tăng cao, trúc cơ tám tầng, trúc cơ chín tầng, trúc cơ đỉnh, sau đó không chút trở ngại đánh vỡ rào chắn tiến vào Kim Đan kỳ, sau đó kim đan một tầng, kim đan hai tầng..... Lên tới kim đan ba tầng, linh khí bạo động mới chậm rãi ngừng lại.

Nhưng sau khi ngừng lại, người dưới đài cao đột nhiên cảm thấy một trận im lặng quỷ dị, tiếng cười của hài tử đột biến mất không thấy, cũng không có dấu vết linh khí dao động lúc trước, giống như chuyện mới nảy sinh chỉ là một giấc mộng, dường như là không có tồn tại qua.

“Tiết Mật!” Thích Vô Thương hô to một tiếng, nhưng căn bản là không có ai đáp lại hắn, sao lại thế này? Linh khí vừa mới tàn sát bữa bãi khi này hình như là đã thấy ở đâu, Tiết Mật nửa năm trước cũng phát sinh qua chuyện như vậy, nhưng mình không có để ý tới, chẳng lẽ phía trên cũng có linh thú cùng nàng ký kết ước, nhưng vì sao lại có tiếng cười của tiểu hài tử? Giờ lại im lặng như vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thích Vô Thương trên mặt mang theo chút lo lắng, mặc kệ nói như thế nào, đây là “Sư muội” mà ông nội phó thác cho hắn, nếu nàng có cái gì sơ xuất, tương lai như thế nào giao trả cho ông nội, nghĩ vậy, cước bộ hắn khẽ nhúc nhích, đang chuẩn bị đi lên xem một chút, lại phát hiện cách đó không xa một người trong bang nam nhân mặt nạ đột nhiên vọt ra, ý đồ hướng vào chỗ Tiết Mật trên đài cao, “Xem” tu vi Tiết Mật tiến giai nhanh chóng như vậy, có người kiểm chế không được.

Người nọ vừa mới tới gần đài cao thì liền biến mất không thấy, không phải cái loại biến mất lúc Tiết Mật tiến vào đài cao, mà giống như hô phi yên diệt cả người biến mất ngay trước mắt mọi người.

(hô phi yên diệt: chết vĩnh viễn, không thể siêu sinh, không thể sống lại, chết hoàn toàn)

Đồng thời tại lúc người nọ biến mất, “Oanh” một tiếng, cái động khẩu tiến vào kia bị hạ thạch môn (cửa đá) cấm chế, đem lối ra duy nhất chặn lại thật kín.

Một người trong đám người kia thấy thế vội vàng ngự kiếm bay qua định xem xét sao lại thế này, nửa đường đột nhiên bị đánh một chưởng ở sau lưng bay tới đồng linh thạch, nửa ngày không đứng lên nổi.

“Thiếu chủ.....” Tử y lão giả kinh hô.

“Ngu xuẩn, cũng không nhìn xem mặt trên cấm chế là cái gì liền dám xông lên!” Nam nhân mặt nạ không ngăn nổi phần nộ nói.

Nghe vậy, mọi người đem ánh mắt tập trung lên cấm chế phía trên cửa đá, kinh ngạc phát hiện thế nhưng giống y như cấm chế trên đài cao kia, có thể tưởng tượng nếu người vừa này lại gần xem xét, kết cục sẽ

không thiệt ít hơn người lúc trước.

Nhất thời tất cả mọi người sắc mặt khó coi đứng tại chỗ, không hề động đậy.

“Rõ ràng nữ oa kia cũng.....” Tử y lão giả khoanh chân ngồi dưới đất, kinh nghi nói.

“Vậy muốn hỏi Thích cốc chủ.....” Nam nhân mặt nạ ngữ khí lạnh lẽo nhìn Thích Vô Thương.

“Sư muội ta thiên phú dị bẩm, không giống với người thường.” Thích Vô Thương quay đầu nhìn về phía đài cao, bỏ lại một câu như vậy, cũng không có nhìn lại bọn hắn.

“Thiếu chủ, hân.....” Tử y lão giả giãy dụa đứng lên, tức giận bưng bưng phần chân nói.

Nam nhân mặt nạ vội vàng đi qua giúp đỡ hắn, lại xuất ra một viên đan dược màu đỏ thắm cho hắn ăn, trong mắt có chút biến hóa kỳ lạ, thấp giọng nói, “Thành lão, thân thể làm trọng, chúng ta..... Chờ!”

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiết Mật từ giữa cảm giác cực kỳ thoải mái tỉnh lại, trông mắt nhấp nháy nhấp nháy, đầu óc còn có chút mông, đột nhiên phát giác không thích hợp, mãnh liệt ngồi dậy.

Linh khí hảo nồng đậm, như thế nào mà có linh khí nồng đậm vậy? Tiết Mật đánh giá chung quanh, phát hiện ở địa phương không xa, đủ loại linh dược linh thảo, mà chính mình nằm ở chỗ bốn phía rơi rụng các loại đồ chơi nhỏ cùng một ít thức ăn, này..... Nơi này.....

Ngẩng đầu phát hiện một con hắc báo tao nhã hướng mình đi tới, hơn nữa bên cạnh nó còn có một quả trứng màu phấn hồng không ngừng lăn qua lăn lại, cứ phát ra tiếng cười “ha ha” vui tai.

Nếu còn đoán không ra đây là làm sao, Tiết Mật cảm thấy mình có thể đi chết là vừa.

Không gian!

Thế nhưng vào được!!

A!! Vào được, vào được, ha ha, tâm tâm niệm niệm lâu như vậy rốt cục có thể vào được, về sau có gặp yêu ma quỷ quái không cần phải mau chóng chạy trốn rồi, ha ha.....

Tiết Mật kích động tại chỗ vài lần, tâm tình mới chậm rãi an tĩnh lại, nhìn hắc báo hỏi, “Tiểu hắc, người có biết sao lại thế này không? Ta như thế nào lại ở chỗ này?”

Hắc báo đi đến bên người Tiết Mật, ánh mắt màu lam xanh biếc nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn tiểu tử vẫn cứ quay tròn đối tới đối lui chơi vui vẻ kia.

“Người là nói bởi vì ta cùng quả trứng này ký kết khế ước, cho nên tu vi tăng cao, liền vào được phải không?” Tiết Mật thử thăm dò hỏi.

Hắc báo không phủ nhận gật đầu, dùng một móng vuốt dè lại tiểu tử không ngừng động đậy kia.

“Thật vậy chăng? Đây là thú dẫn gì vậy? Ta như thế nào cùng nó ký kết khế ước chứ? Ta nhớ rõ nó giống như cắn ta một ngụm..... Trứng mà cũng cắn người sao?” Tiết Mật hướng hắc báo hỏi.

Hắc báo chán ngán gầy quả trứng màu phấn hồng trước mặt, làm cho nó lăn qua lăn lại, lại nghe đến một trận tiếng cười “Khanh khách” phi thường vui.

Tiết Mật thấy thế trên ót xuất hiện ba vạch hắc tuyến, quả trứng có thể cười?

Đột nhiên biểu tình dừng lại, nhìn về phía hắc báo, “Cái gì? Người cũng không biết đây là quả trứng gì sao? Làm sao đây?”

Hắc báo như có nhân tính hóa bày ra móng vuốt, tiếp tục chơi với quả trứng.

Tiết Mật ngăn người, sau đó ngồi chồm hổm xuống dưới, cũng lấy tay gầy quả trứng màu phấn hồng, như thế nào trong ấn tượng của ta nó có màu trắng, hiện tại sao lại thành màu phấn hồng, hơn nữa cũng không có ập ra một thứ bình thường, thấy cứ kỳ quái thế nào! Bất quá, hiện tại cùng nó ký kết khế ước, có kỳ quái cũng tùy nó đi.

Tiểu hắc vừa mới nói tu vi của ta tăng, cũng không biết tăng nhiều ít. Nghĩ vậy, Tiết Mật tĩnh tâm ngồi xuống, nội thị đan điền, trời ạ, đây là kim..... Kim đan sao? Thế mà đến Kim đan kỳ, ha ha, còn là kim đan ba tầng! Thật sự là kinh hỉ một cái tiếp một cái a!

Chẳng lẽ kiểu tu luyện của ta là cứ cùng từng cái từng cái linh thú ký khế ước sao? Lấy phương thức như vậy tu vi sẽ tăng cực nhanh, nhưng lại không có bình cảnh! Đây bàn tay vàng mở đủ lớn a, tác giả thật sự là mẹ ruột! Thiết tình! Ha ha!

Vui vẻ ôm hắc báo cọ vài cái, Tiết Mật mãnh liệt đứng lên, không đứng, ta bây giờ còn ở giữa di tích mà, sư huynh còn tại bên ngoài, nên nhanh chóng ra ngoài, cũng không biết ta ngủ bao lâu.....

Một ngày. Hắc báo liếc mắt một cái.

Cái..... Sao? Một ngày? Tiết Mật kinh ngạc trợn to hai mắt, đi ra ngoài, phải đi ra ngoài!

Ý niệm trong đầu còn không có hoàn, người đã về tới trên đài cao, Tiết Mật vội vàng ổn định thân mình có chút lay động, nhìn xuống dưới đài, chỉ thấy bang chúng nam nhân mặt nạ như hổ rình mồi nhìn Thích Vô Thương, xem biểu tình bọn hắn giống như tùy thời đều có thể đấu võ, mà Thích Vô Thương ngồi ở bên kia thì nhắm hai mắt cũng không có để ý tới bọn họ.

Tiết Mật vui vẻ, hoàn hảo, không có việc gì. Sau đó vội vàng chạy từ trên đài cao xuống dưới.

“Sư huynh!” Tiết Mật hướng Thích Vô Thương chạy tới.

Thích Vô Thương nghe vậy, nhìn lại nàng, ở chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên một mặt kinh hỉ mà người khác không thể nhận thấy.

20. Chương 20: Xung Đột

Ngay lúc kinh hỉ trong mắt hắn còn chưa hoàn toàn rút đi, chợt thấy một bóng đen hướng Tiết Mật đánh tới, ánh mắt cứng lại, vội vàng phi thân tiến lên kéo Tiết Mật cùng người nọ đáp một chưởng, dưới tình thế cấp bách nhưng lại cảm thấy cánh tay có chút run lên.

Chờ hai người đứng vững, Thích Vô Thương nhìn nam nhân mặt nạ phía đối diện cũng vừa mới ổn định thân hình, thanh âm băng hàn nói, “Người đây là có ý tứ gì?”

Chỉ thấy miệng hắn nhếch lên một mạt cười tà, cười nói, “Có ý tứ gì? A, này còn nhìn không ra sao!” Vừa dứt lời, từ trong không gian ngưng tụ ra một trường kiếm màu vàng hướng hai người Tiết Mật bay tới.

Thích Vô Thương che chở Tiết Mật ra sau lui lại mấy bước, trở tay kéo ra, một thanh đoản kiếm màu bạc nằm trong tay, đối với Tiết Mật bỏ lại một đồng lá bùa, nói câu, “Chính mình cẩn thận.” Liền nghênh tiếp bay qua.

Thanh kiếm “Keng”, “Keng” vài tiếng cùng với tia lửa như sao, Thích Vô Thương đã đem tất cả trường kiếm màu vàng đánh trở về.

Chờ trường kiếm quay lại trước mặt mình, nam nhân mặt nạ ưỡn thân, hai tay tạo thành chữ thập, kết một thủ ấn phức tạp, nhất thời tất cả trường kiếm màu vàng yên lặng ở trước mặt hắn, khi thủ ấn hoàn thành, kim quang chợt lóe, tất cả kiếm tụ hợp lại cùng nhau, biến thành một thanh cự kiếm màu vàng, mũi kiếm chỉ thẳng Thích Vô Thương, nhanh chóng hướng hắn vọt tới.

Thích Vô Thương thấy thế, đem đoản kiếm đặt vào tay trái, đồng thời tay phải giơ lên, cùng cự kiếm trực tiếp va chạm, sau đó lúc mọi người nhìn chăm chú, thân kiếm từng tắc từng tắc (đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tắc, 10 tắc là 1 thước TQ) biến mất, cuối cùng hoàn toàn không thấy, không có chút dấu vết, cùng lúc đó trong mắt hắn lướt qua một mặt hồng quang, yêu dị phi thường, nhưng không có bất luận kẻ nào phát hiện.

Thấy tình hình vậy, nam nhân mặt nạ đem hai tay buông xuống, ánh mắt âm ngoan nhìn hai người đối diện, nói, “Thích cốc chủ quả nhiên bất phàm, chính là không biết có thể tiếp tục che chở được nữa không.” Sau đó cho thuộc hạ phía sau một ánh mắt, một đám người nhận mệnh lệnh lập tức hướng Tiết Mật vọt tới. Mà chính hắn cũng tế ra phiên kì một mặt màu đen, chỉ một thoáng bốn phía một mảnh gào khóc thảm thiết, phiên kì trực tiếp hướng Thích Vô Thương vọt tới, không để cho hắn cơ hội nào.

Thích Vô Thương nhìn phiên kì dữ tợn trước mặt đang muốn uy hiếp cùng mấy vạn hồn bên ngoài không ngừng giãy dụa, định thanh nói, “Vạn quỷ phiên.” Vội vàng tế ra một bàn tay lớn kim ẩn, rót vào linh lực, cùng với phiên kì va chạm.

Trong nháy mắt, hào quang bùng cháy mạnh, Tiết Mật ở phía sau hắn nhanh chóng dùng ống tay áo ngăn trở cường quang, chờ thoáng bình ổn xuống dưới, buông ống tay áo, đang chuẩn bị xem xét Thích Vô Thương có ổn không, đột nhiên cảm giác sau lưng phát lạnh, cảm thấy một trận nguy hiểm tập kích trên đỉnh đầu, vội vàng nghiêng người bay lên, vừa xong, chợt nghe “Oanh” một tiếng, nguyên bản vị trí hồi nãy của mình xuất hiện một lỗ tròn cháy đen, có thể tưởng tượng nếu mình còn ở tại chỗ đó, thì sẽ rơi vào cái kết cục gì.

Bàn tay trắng nõn giơ lên hé ra lòi diễm phù, bắt chấp phẩm giai của lá bùa Tiết Mật sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía đối phương, một, hai, ba.....Thế nhưng có sáu, hơn nữa chỉ có ba người là mình có thể nhìn thấu tu vi, còn lại ba người căn bản là xem không rõ, khẳng định so với mình tu vi cao thâm hơn, làm sao bây giờ? Minh tu vi chỉ mới kim đan ba tầng, nhưng lại vừa tiến giai không bao lâu! Hiện tại sư huynh hắn là cũng hết cách, chính mình tuyệt đối không thể kéo chân hắn. Mặc kệ thế nào, không gian cùng hắc báo là hai con bài chưa lật, thật sự cho dù bại lộ không gian, cũng muốn đo sức với bọn họ!

“Tiểu nha đầu, không phải là ngươi còn muốn cùng chúng ta đánh chứ, cho dù tu vi ngươi vừa mới tăng một mảng lớn, cũng không phải đối thủ của chúng ta, không bằng ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, cũng sẽ ăn ít đau khổ, ha ha.....” Một người mặt đầy râu đại diện sáu người cười nói, mấy người khác cũng ha ha cười theo, tất cả đều trào phúng nhìn Tiết Mật.

Tiết Mật nghe vậy tay nắm chặt lá bùa, “Hãy bớt sàm ngôn đi, không đánh thì sao biết!” Nói xong rút linh lực vào lá bùa, tùy ý ném về phía đối diện, đồng thời xuất ra một lá khác đang chuẩn bị rút linh lực vào, chợt nghe phía đối diện “Phanh” một tiếng, lá bùa nổ tung, đối phương có hai người không phản ứng kịp, bị nổ bay ra ngoài, xem ra bị thương không nhỏ.

Bốn người còn lại nhìn thấy thảm trạng của đồng bạn, giận không thể át nói, “Xú nha đầu, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Tiết Mật cũng bị thanh âm nổ tung hoảng sợ, không nghĩ tới Thích Vô Thương cho lá bùa uy lực lớn như vậy, bắt quả uy lực lớn mới tốt!

Đối với lá bùa trong tay mình rút linh lực vào, còn chưa đem lá bùa kích phát, bốn người kia mang theo pháp thuật thịnh nộ đem tất cả đường lui của Tiết Mật vây kín, Tiết Mật thấy thế sợ tới mức tim đập không theo tiết tấu, cách đó không xa Thích Vô Thương cả kinh vội vàng định tới viện trợ, lại bị tử y lão giả đường tốt thương thế chặn đường.

“Cút ngay!” Thích Vô Thương quát, trong mắt hồng quang lóe ra, có vẻ phá lệ yêu nghiệt.

Tử y lão giả nhìn thấy hấn hồng nhãn quỷ dị, không biết vì cái gì đáy lòng thế nhưng xẹt qua tia e ngại, nhưng một cái chớp mắt, hấn liền xua đi cảm giác này, nhe răng cười nói, “Đối thủ của Thích cốc chủ là chúng ta!” Nói xong phi thân công kích, không để cho hấn một chút cơ hội thở dốc.

Mà ở bên kia, công kích của bốn người nháy mắt đụng vào nhau, phát ra một trận nổ vang, tiếng nổ qua đi, Tiết Mật không thấy bóng dáng, tất cả mọi người nghĩ nha đầu kia không biết tự lượng sức mình khăng định là bị nổ thành mảnh vụn. Thích Vô Thương thấy thế hai mắt càng hồng lợi hại, đã muốn thành một màu.

Nam nhân mặt nạ thấy hình dáng này của hấn, đi tới bên người tử y lão giả, cẩn thận nói, “Thành lão, ta xem hấn bộ dáng không đúng, không thể ham chiến, tốc chiến tốc thắng!”

Tử y lão giả nghe vậy gật gật đầu, thoáng chốc công kích như bão tố của hai người hướng Thích Vô Thương đánh tới.

Bốn người kia nhìn Tiết Mật đã bị giết chết, khóe miệng gờ lên, một cái mỉm cười còn chưa hoàn toàn triển khai, một người trong đó đột nhiên cảm thấy ngực chợt lạnh, cúi đầu vừa thấy, ngực đang cắm một thanh kiếm màu bạc, nhất thời một ngụm máu tươi phun ra, cả người té trên mặt đất, không còn tiếng động.

Tiết Mật tay còn cầm thanh kiếm dính máu, cả người run rẩy hấn, ta giết người, ta thế nhưng giết một người.....

Nguyên lai vừa nãy Tiết Mật cũng không phải bị mấy người kia làm cho tiêu tán, mà là một khắc trước khi công kích đến Tiết Mật đã vào trong không gian, sau đó tìm thời cơ xuống tay.

Những người khác nhìn thấy đồng bạn mình bị Tiết Mật giết, kinh ngạc dị thường, kinh ngạc qua đi là vô tận thịnh nộ, chính mình một đám người thế nhưng bị cái tiểu nha đầu đùa giỡn xoay quanh, bị thương hai người, đã chết một người, đều là huynh đệ cùng mình vào sinh ra tử a, thế nhưng cứ như vậy chết ở trên tay một con nhóc, không thể tha thứ!

Nhất thời ba người phát động pháp thuật cực mạnh của mình thẳng hướng Tiết Mật mà đến, thấy thế Tiết Mật thoáng từ trong khiếp sợ vì giết người phục hồi tinh thần lại, bắt quả đầu óc như cũ có chút gỗ, nhìn thấy công kích hướng chính mình thế nhưng nhất thời không có trốn tránh.

Ngay lúc công kích sắp gần người, một thân ảnh màu đen chắn trước mặt nàng, miệng phun ngọn lửa màu tím đen cùng công kích của ba người đụng vào nhau, cả hai cùng tiêu tán, hiện ra thân hình bóng đen.

__ tiểu hắc!

Không nghĩ tới hắc báo có thể đi ra không gian của mình, còn cứu mình một mạng!

Mặt khác mặt ba người kinh ngạc nhìn về phía hắc báo, “Linh thú! Dĩ nhiên là linh thú!”

Hắc báo cũng không cho bọn hắn quá nhiều thời gian kinh ngạc, trực tiếp tấn công.

Tiết Mật nắm chặt kiếm trong tay, không được, ta cũng đi hỗ trợ, giết người gì gì đó trước hết không nghĩ, thời điểm này bản thân đều khó bảo toàn, cũng liền bất chấp sợ hãi không sợ hãi.

Giơ kiếm đang chuẩn bị tiến lên giúp hắc báo, đột nhiên cảm giác phía sau truyền đến luồng đạo tiếng gió, vội vàng nghiêng người tránh thoát một đạo, lại bị cái khác vừa vặn đánh tới, khiến cho cả người Tiết Mật hướng cái cửa đá chỗ động khẩu đụng vào, “Phanh” một tiếng, Tiết Mật phun ra một ngụm máu tươi, nặng nề ngã trên mặt đất, bắt quả cũng không có hôn mê, chính là toàn thân giống như không còn sức, nửa ngày cũng không nhúc nhích được, nhưng không có phát hiện phía sau cấm chế trên cửa đá dần dần nhạt hẳn, cho đến rốt cuộc nhìn không thấy.

“Rống!” Hắc báo nhìn thăm trạng kia của Tiết Mật, cũng không cố đánh nhau với ba người, một ngụm thiên hắc hỏa diễm hướng hai người bị thương lúc trước đang đứng sát tường, là hai người công kích Tiết Mật, chỉ một hồi, hai người ngay cả tiếng kêu thảm thiết không có phát ra đã bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn.

Mà ba người phía sau hắc báo thấy ngọn lửa hiệu quả lại vội vàng đề phòng, cũng không dám để ngọn lửa màu tím lại gần mình, cách rất xa cùng hắc báo đánh nhau, lại dần dần bị hắc báo chiếm thượng phong.

Mà Thích Vô Thương đang nhìn thăm trạng Tiết Mật bị trọng thương, đôi mắt nam nhân mặt nạ cùng tử y lão giả vẫn quần quýt lấy mình, màu hồng trong mắt đã muốn chuyển sang huyết sắc, nhìn thấy phá lệ làm cho người ta kinh hãi, biểu tình cùng rồi gỗ là giống nhau, không có một tia cảm tình. Tiếp theo hai tay của hắn giương lên, một đoàn vật chất mặc sắc (màu đen) không biết tên ở phía sau xuất hiện, giống như hắn có thêm đôi cánh màu đen, có vẻ thập phần cao quý, thần bí.

Vung tay lên, vật chất màu đen giống như mũi tên hướng nam nhân mặt nạ hai người tiến tới, hai người cảm nhận giữa mặc sắc đó có một lực lượng cường đại, mắt muốn nứt ra.

Tử y lão giả động tác tương đối nhanh, trực tiếp đánh nam nhân mặt nạ một chưởng đưa hắn bay ra ngoài, mà chính mình thì không kịp thoát, trực tiếp bị thứ màu đen đó nuốt lấy, không còn có tiếng vang.

Mặc dù nam nhân mặt nạ được tử y lão giả đánh bay ra ngoài, nhưng trên cánh tay phải vẫn bị dính một chút màu đen, hơn nữa càng có xu hướng lan rộng, sợ tới mức hắn lập tức đem cánh tay chặt đứt, máu đỏ tươi bắn đầy người, nhưng hắn giống như không cảm giác được đau đớn, thống khổ hô to một tiếng, “Thành lão!”

Thích Vô Thương căn bản không cho hắn thời gian thống khổ, thẳng hướng hắn mà lao đến, nam nhân mặt nạ tim mật như vỡ nát vội vàng quay đầu bỏ chạy, không hiểu, hắn không hiểu, rõ ràng vừa nãy vị lung nguyệt cốc chủ này còn bị mình cùng Thành lão áp chế, vì cái gì chỉ chớp mắt hắn như có thần trợ giúp bộc phát ra pháp thuật lớn như vậy, vì cái gì? Trốn, chỉ có thể trốn! Nhưng mà phải trốn như thế nào, cả động phủ đều bị cấm chế tại cửa đá che kín, mặc kệ chạy như thế nào cũng đều là chết!

Ngay tại lúc hắn mất hết can đảm, nháy mắt ngẩng đầu, thế nhưng nhìn thấy cấm chế trên cửa đá chỗ cái động khẩu đã tiêu thất, quay đầu lại nhìn nhìn đại ma đầu tuyệt thế Thích Vô Thương, hắn cắn chặt răng trực tiếp hướng cửa đá mà đi, mặc kệ, dù sao cũng phải thử xem, nếu không tuyệt đối chỉ có một con đường chết!

Chạy nhanh đến cửa đá, nam nhân mặt nạ nâng cánh tay trái còn sót lại, cho cửa đá một kích, không nghĩ tới thế nhưng đánh ra một cái lỗi ra, vội vàng hướng phía cửa bay ra ngoài, không quay đầu lại.

Bên kia ba người đang cùng hắc báo đánh nhau cũng thấy được quá trình tử y lão giả biến mất, đã sớm sợ tới mức không còn ý chí chiến đấu, nhìn đến nam nhân mặt nạ thế nhưng bỏ lại bọn họ cũng không quay đầu lại đào tẩu, vội vàng hô lớn, “Thiếu chủ, từ từ chúng ta.....”

Chính là không nghĩ tới, không gọi được Thiếu chủ bọn họ, ngược lại hấp dẫn sự chú ý của Thích Vô Thương, một đoàn vật chất màu đen chẳng phân biệt được hướng về phía ba người một báo mà đến, tốc độ rất nhanh.

Hắc báo thấy thế cũng không cùng ba người kia đánh nhau nữa, phun một ngọn lửa tử hắc đối vật chất màu đen mà đi, đồng thời thân hình nhanh chóng quay ngược trở lại, hướng một bên bỏ chạy.

Ba người còn lại không có may mắn như vậy, trực tiếp bị nuốt hết, không còn dấu vết.

Thích Vô Thương con ngươi huyết sắc nhìn địa phương ba người biến mất, trên mặt lạnh như băng giống như cảm thấy chưa đủ, lại đem vật màu đen nhắm ngay hắc báo đang đào thoát.

Hắc báo ánh mắt phức tạp đứng tại chỗ nhìn hắn, nháy mắt lúc vật màu đen phát ra, Tiết Mật kinh hoàng giãy dụa đem hắc báo thu hồi vào không gian, nhất thời một đoàn màu đen đánh tới phía sau vị trí ban

đầu của hắc báo, phát ra “Két két” thanh âm giống như vật bị ăn mòn.

“Sư huynh.....” Tiết Mật dựa vào cửa đá chậm rãi đứng dậy, trên mặt hoảng sợ còn chưa có rút đi, nhìn thấy Thích Vô Thương huyết mâu không có chút cảm tình, tay hơi hơi có chút phát run, cố gắng khắc chế cảm giác muốn trốn vào không gian, trên mặt kiên cường cố gắng nở nụ cười nói, “Người..... Làm sao vậy, không biết ta sao? Ta..... Ta là sự muội người a.....” Không thể trốn vào, tuyệt đối không thể, nhìn cái dạng này của hắn, Tiết Mật có một loại cảm giác, nếu hiện tại mình né tránh, tuyệt đối sẽ không còn được gặp lại hắn nữa!

Thích Vô Thương nghe vậy hơi nhíu mày, hướng Tiết Mật đi tới, trên mặt như hài tử mang theo chút nghi hoặc.

Rốt cục đi tới trước mặt nàng, Tiết Mật cảm thấy toàn thân không ngừng run lên, răng nanh va đập khanh khách, đều không chế không được, cứng ngắt cố gắng mỉm cười ngẩng đầu nhìn Thích Vô Thương, tươi cười vừa mới giờ lên, một vật thể mềm mại lạnh như băng dán lên miệng mình, chỉ một thoáng trong đầu như có hàng ngàn pháo hoa nổ, hoàn toàn không thể suy nghĩ, cả người cứng đờ ở tại chỗ.

21. Chương 21: Sau Khi Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết Mật nhìn hai mắt nhắm chặt trước mặt, lông mi nhỏ dài đen nhánh rậm rạp, cảm nhận trên môi truyền đến từng đợt tê dại mát lạnh, cùng bàn tay to giữ sau đầu không cho phép mình lui bước, suy nghĩ âm bốc hơi dần dần tìm trở về, hai gò má lấy mất thường có thể thấy được nhanh chóng đỏ lên, nóng lợi hại. Hai chân không tự giác mềm nhũn xuống, cước bộ có chút mơ hồ.

Như thế nào..... Lại thế này? Vì cái gì đột nhiên..... Đột nhiên hôn vậy? Đây cảnh tượng sao lại chuyển nhanh như vậy a, vừa mới còn sát khí khắp nơi, lộ ra thô bạo, hiện tại lại ôn nhu muốn nháo thành cái dạng nào a? Không được..... Để cho.....

Cảm thấy không thích hợp Tiết Mật lập tức ngọ nguậy tránh ra, còn chưa có nhúc nhích, cơ thể đã bị đối phương dùng tay ôm lại, môi hai người cũng bởi vậy càng thêm dán chặt, khiến cho Tiết Mật cả người như là bị hút lên, hai chân không tự giác kiễng lên.

Trải qua một loạt khiếp sợ cùng giây dựa, tại lúc Tiết Mật phân tâm không chú ý chỗ đan điền đột nhiên dao động dị thường, từng sợi lại từng sợi nguyên khí theo kinh mạch không ngừng dâng lên, thông qua môi nàng truyền tới trong miệng Thích Vô Thương. Đồng thời, huyết sắc lạnh như băng trong mắt đối phương cũng theo nguyên khí dừng mãnh vào dần dần nhạt hẳn, cuối cùng hoàn toàn khôi phục hình dáng màu đen ban đầu.

Trong nháy mắt khôi phục, Thích Vô Thương cả người giống như bị rút đi khí lực, đối Tiết Mật giam cầm cũng lơ lửng một chút. Vì thế nhân cơ hội nàng đẩy một cái, từ trong ôm ấp giây đi ra, lại không muốn dùng lực quá lớn đẩy hắn ngã trên mặt đất, mà chính nàng cũng bị tay Thích Vô Thương kéo theo, hai người “Thịch” một tiếng, nặng nề mà ngã sấp xuống mặt đất, bụi đất bay lên.

“A..... Sư huynh, ta không phải cố ý, chính là người cũng..... Người cũng không nên như vậy a!” Tiết Mật đỏ bừng từ trên người Thích Vô Thương đứng dậy, chân tay luống cuống đứng ở một bên. Ô ô, tại sao có thể như vậy a, nụ hôn đầu tiên giữ gìn trong suốt hai kiếp a, tự đứng lại mặc danh kỳ diệu dưới tình huống

này mất đi, ô ô, tuy rằng ta cũng thích sư huynh, nhưng mà không tới tình trạng này a, hấn sao lại thế này a.....

Nghĩ vậy, Tiết Mật lại cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng hướng bên cạnh đi vài bước, làm bộ giống như không có chuyện gì phát sinh, hướng ngoài động nhìn nhìn, “Sư..... Huynh, kế tiếp..... Chúng ta đi như thế nào a..... Cũng đã qua bốn ngày.....”

Thong thả đi qua đi lại hai bước Tiết Mật phát hiện có chút không thích hợp, như thế nào một chút tiếng động cũng không có a,..... Không đúng!

Nghĩ vậy nàng chậm rãi quay đầu lại, liền thấy Thích Vô Thương vô thanh vô tức đang nằm trên mặt đất.

Vội vàng chạy lại, ngồi xổm xuống, dùng sức lắc lắc cơ thể hấn, “Sư huynh, sư huynh! Người làm sao vậy, đừng dọa ta a, người tỉnh tỉnh!”

Phát hiện đối phương vẫn không có phản ứng gì, Tiết Mật có chút luống cuống, nước mắt muốn nhanh trào ra, run rẩy lấy tay sờ sờ vào cổ Thích Vô Thương, cả người ngồi bệt trên đất, hoàn hảo, hoàn hảo, không có chuyện.....

Lại cầm cánh tay Thích Vô Thương, dựa vào y thuật gà mờ mà mình học ở sư môn bắt mạch, cảm thụ mạch đập trong nháy mắt cả người cũng không tốt lắm, trên ót treo đầy hắc tuyến, ngủ..... Đang ngủ?

Ném cánh tay nam tử, Tiết Mật đứng dậy, tức giận trừng mắt người nào đó đang ngủ say sưa trên mặt đất, có lầm hay không, đã chiếm hoàn toàn tiện nghi của mình mà giờ lại đang ngủ là muốn nháo cái loại nào a! Thật là người đáng ghét, hoàn toàn không chịu trách nhiệm! Nghĩ vậy, Tiết Mật cực kỳ bức bối còn lấy chân đạp hấn vài cái, sau đó thở phì phì đi sang bên kia, hạ quyết tâm không bao giờ..... Để ý người nào đó nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, động phủ vẫn sáng ngời, nhưng Tiết Mật lại mệt mỏi cùng sinh khí, chậm rãi ngủ thiếp đi.

.....

Trên chợ náo nhiệt, tiếng người ồn ào, Tiết Mật vui vẻ đang cầm một đồng lớn đồ ăn, lôi kéo Tiết Linh đi dạo khắp nơi.

“Mật nhi, hôm nay vui vẻ không? Chính là trời đã muộn, phụ thân còn tại trong nhà chờ chúng ta đó, phải về thôi.” Tiết Linh giữ chặt muội muội còn muốn tiếp tục đi dạo, đối nàng cười nói.

“Phụ thân.....” Tiết Mật biểu tình nhất thời có chút sợ sệt.

“Đúng vậy, hôm nay nấu rất nhiều đồ ăn ngươi thích ăn nga, muốn hay không về sớm một chút a?” Tiết Linh hấp dẫn nói.

“Nhưng mà..... Phụ thân không phải đã..... Đã mất tích sao?” Tiết Mật dồn sức nắm chặt tay đối phương hỏi.

Tiết Linh vươn tay kia dán lên trán nàng cảm nhận, cau lại nghiêm mặt nói, “Không phát sốt a, như thế nào đột nhiên nói mê sáng vậy? Phụ thân nào có mất tích, không phải ở nhà chờ chúng ta sao?”

Nghe xong lời của nàng, Tiết Mật càng thêm chán kinh, sao lại thế này? Tại sao có thể như vậy? Lúc trước hết thấy đều là ta nằm mơ sao? Vừa mới tỉnh lại vẫn là bộ dáng này, kỳ thật căn bản không có Ngọc Linh sơn nào, cũng không có cái gì Lung Nguyệt cốc, còn nội dung vở kịch gì gì đó cũng là do mình phán đoán.....?

“Tốt lắm, đừng nghĩ nữa, về nhà thôi!” Tiết Linh buồn cười điểm điểm cái trán của nàng, lôi kéo nàng trở về.

Ngay tại lúc Tiết Mật mê mê mang mang trọn mắt theo sát sau nàng, một tiếng quát hung ác ở phía sau nàng vang lên.

“Người giết ta mà nghĩ chạy sao?”

Tiết Mật nghe vậy lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một người trên ngực có thanh kiếm màu bạc cắm vào, nam tử cả người dính đầy máu liều lĩnh hướng hai người chạy tới.

Tiết Mật nhìn thấy bộ dáng của hắn, cả người không ngừng run rẩy, này..... Này..... Không phải người của nam nhân mặt nạ bị mình giết chết sao? Như thế nào xuất hiện lúc này? Như thế nào lại.....

Người nọ cách hai tỷ muội một khoảng không xa, đem trường kiếm cắm trên người mình rút ra, hướng hai người phóng tới.

“Tỷ tỷ cẩn thận!” Tiết Mật vội vàng đẩy Tiết Linh ra, sau đó chuẩn bị khởi động linh lực cùng đối phương đánh một trận, lại kinh ngạc phát hiện đan điền của mình căn bản không có một tia linh lực, giống như phàm nhân hoàn toàn không có qua tu luyện.

“Mật nhi.....”

Ngay lúc nàng kinh ngạc trong nháy mắt, Tiết Linh bị cái nam tử kia một kiếm xuyên tim, nằm trên mặt đất máu chảy một mảng.

“Tỷ tỷ!” Tiết Mật không thể tin hô to một tiếng, không có khả năng, như thế nào lại thế, rõ ràng Tiết Linh tu vi cao hơn mình, như thế nào lại không thể tránh khỏi! Không có khả năng!

“Chịu chết đi!”

Còn chưa khôi phục từ đả kích Tiết Linh bị chết, Tiết Mật đột nhiên nghe thấy thanh âm chung quanh truyền đến, nguyên bản người đang đi trên đường, toàn bộ người bán hàng rong bên đường biến thành bộ dáng nam tử kia, giờ kiếm hướng mình đâm tới, liên ngay cả Tiết Linh đang nằm ngã xuống đất cũng hóa thành bộ dáng nam tử kia, theo mọi người giờ kiếm thẳng hướng mình.

Một khắc lúc tất cả kiếm sắp đâm đến mình.....

“Không cần!”

Tiết Mật tỉnh lại.....

Nguyên lai..... Nguyên lai lại nằm mơ, loại sự tình giết người này chính mình nhất thời có chút không tiếp thu được a, chính là Tu Chân Giới giết người đoạt bảo là một việc rất bình thường, phải học cách chấp nhận. Thở dài, Tiết Mật cười khổ lau vết mồ hôi trên trán, biểu tình có chút trầm trọng.

“Tỉnh rồi sao? Nếu tỉnh chúng ta liền chạy tiếp thôi! Ở trong này chậm trễ nhiều thời gian lắm rồi.” Một thanh âm quen thuộc đem Tiết Mật từ trong mộng kéo ra hiện thực.

Tiết Mật theo thanh âm nhìn sang,..... Thích Vô Thương!

Vừa tỉnh lại nhìn thấy hắn, mọi uể oải trầm trọng của Tiết Mật đều bay lên chín tầng mây, cả người phần nộ, người còn mặt mũi nói chậm trễ thời gian, là ai mặc danh kỳ diệu ngủ đi, lại còn chiếm tiện nghi ta.....

“Ngươi.....” Tiết Mật tức giận đứng dậy, vọt tới bên người hắn, nhìn thấy ánh mắt bình thản của hắn, đột nhiên nhớ tới huyết mâu lạnh băng lúc trước, dáng vẻ hung hổ lập tức biến mất, nhưng miệng vẫn cứ nói, “Ngươi đã quên ngày hôm qua phát sinh cái gì sao?”

“Chuyện gì?” Biểu tình vẫn là bình thản.

“Ngươi.....” Tiết Mật cắn cắn môi, giờ cư nhiên lại là cái biểu tình này, hoàn toàn không có một chút chột dạ, thật sự là chọc người chán ghét mà, người dựa vào cái gì, không phải dựa vào bộ dáng đẹp trai hơn người sao, thực sự rất giỏi sao? Ân, là, là thực rất giỏi, ta – không thể trêu vào!!

Nghĩ vậy, Tiết Mật cầm giận vung ống tay áo, xoay người hướng ngoài động đi đến.

Thích Vô Thương xem cái dạng này của nàng, cau mày, “Nơi này nhiều linh thạch thảo dược như vậy, ngươi không lấy sao?”

Tiết Mật quay đầu nhìn nhìn, phát hiện linh thạch tiên thảo còn tại chỗ, có chút kinh ngạc, “Ta lấy? Ngươi đâu, ngươi chưa không phải được rồi sao?”

“Không gian của ngươi dường như tiện hơn.” Thích Vô Thương nhẹ nhàng một câu, nói xong liền đem Tiết Mật lâm vào mộng.

“Không.....” Theo bản năng từ chối, còn chưa nói xong, ánh mắt Thích Vô Thương giống như nhìn thấu hết thấy khiến cho Tiết Mật tiến thoái lưỡng nan, lời muốn nói bị mắc trong cổ không nói được.

Sau đó lúc nam tử bình tĩnh nhìn chăm chú, Tiết Mật phụng mặt như cái bánh bao, từng chút đem tất cả linh thạch tiên thảo thu hồi vào không gian, động phủ giờ chỉ còn lại một mảnh trụi lủi.

Tiết Mật cũng không thèm nhìn đối phương, phóng ra ngoài động mà đi.

Thích Vô Thương theo ở phía sau nhìn bóng dáng chạy như bay của nữ tử, nghĩ nghĩ nói, “Chuyện của người ta sẽ không hỏi nhiều, không gian ta cũng sẽ không mơ ước, chỉ là hy vọng người không cần tùy tiện nói dối, ta rất không thích.”

Tiết Mật đi ở phía trước nghe vậy cho một cái xem thường, người không thích ta, ta còn không thích người đâu, ta cứ nói dối vu vơ thế đó, người cần ta à, chiếm tiện nghi người ta mà còn bộ dáng mất hứng thật đáng ghét, khó trách tỷ tỷ không chọn người!

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng miệng nàng vẫn nghe lời mà nói, “Đã biết.”

Chờ ra động phủ, hai người phát hiện bên ngoài mặt trời vừa mới mọc, ánh bình minh chiếu lên bụi cỏ thấp bé, giọt sương trong suốt trên phiến lá chuyển động qua lại, xa xa trong rừng cây truyền đến từng trận tiếng côn trùng kêu râm ran, còn có chút làn sương mỏng mù mịt quấn quanh, có vẻ hết sức yên ả an hòa.

Nhưng Tiết Mật biết bọn họ tiến vào di tích đã là ngày thứ năm, theo nội dung vở kịch thì chỉ còn hai ngày, cước bộ phải nhanh nhanh lên thôi.

Chờ Thích Vô Thương đến bên cạnh nàng, hai người liếc nhau, ăn ý đồng thời tiến về phía trước.

22. Chương 22: Di Tích Trung Tâm

“Sư huynh, bên này, bên này, chắc chắn là đúng!” Tiết Mật đi ở đằng trước xoay người đối với Thích Vô Thương ngoắc nói.

Liên tục gấp rút lên đường nửa ngày, mới chậm rãi tìm được con đường giống trong sách mà Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc đi, thật sự là không dễ dàng a. Hoàn hảo nhớ rõ nội dung truyện, bằng không tại di tích như cái mê cung này vĩnh viễn sẽ lạc đường, hơn nữa trên đường làm bạn với người không phải là hồng hoa lục thảo, cảnh người vui vẻ, mà là các loại nguy hiểm ùn ùn kéo tới! Đã biết một đường đi tới, nếu không có Thích Vô Thương sát khí lớn này, khẳng định không biết chết mấy lần, may mắn cùng hần truyền tống lại một chỗ.

Bất quá trạng thái huyết mâu lúc trước của hần cũng không có xuất hiện lại, ngày đó phát sinh chuyện hần giống như thật sự cái gì cũng không nhớ rõ, điều này làm cho Tiết Mật hơi hơi có chút khó chịu, dọc theo đường đi không bày vẽ mặt hòa nhã với hần.

Thích Vô Thương nhìn thấy trước mặt có ba lối rẽ, nhíu mày nói, “Người xác định? Là cái này?”

“Đương nhiên, đi đường ở giữa kia không đến ba canh giờ khẳng định có thể tới di tích trung tâm.” Tiết Mật trong lòng đã có dự tính nói. Khác không nói, ven đường này có tấm bia đá có khắc hai chữ “Hoang vu”, nàng chính là nhớ rõ rành mạch.

Tiết Linh bọn họ hần là từ bên trái con đường này tới được, nhớ rõ hai người đang trong quá trình tìm đường xông lẫm vào một cái hồ sâu, gặp một con cừu vĩ bạch hồ đập tuyết vô ngân. Sau một phen đánh nhau, Tiết Linh dưới sự trợ giúp của Vũ Văn Tắc còn làm con bạch hồ kia trở thành khế ước thú của nàng, bất quá nó còn chưa trưởng thành, hiện tại chỉ có hai đuôi, nhưng là rất lợi hại, đã tới tu vi đệ giai linh thú, máu chốt chính là con bạch hồ kia tiềm lực rất lớn, hiện tại miệng có thể phun tiếng người, vô cùng làm người yêu thích.

Vũ Văn Tắc nhận được thứ tốt cũng không nhỏ, bất quá thứ tốt của hần chủ yếu cùng tấm bia này có quan hệ, hình như bên trong tấm bia này có huyền cơ, tại bia tĩnh tọa nửa ngày, cư nhiên ngộ ra một ít dấu vết đại đạo, kia chính là thực khó lường, quỹ tích đại đạo chỉ có số ít Đại Thừa kỳ đại năng mới có thể lĩnh ngộ được, đại năng (người có năng lực lớn) lĩnh ngộ đại đạo tương lai độ kiếp thành tiên so với tu sĩ chú trọng tu luyện càng thêm dễ dàng, thậm chí lên thượng giới cũng có thể khai tông lập phái, cho nên có thể thấy được quang sáng của vai chính cùng người khác đãi ngộ không giống nhau a.

“Phải không?” Thích Vô Thương trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, bình tĩnh nhìn về phía Tiết Mật.

Tiết Mật có chút chột dạ đem mặt nghiêng sang một bên, không dám nhìn hần, nhưng lại nghĩ đến chính mình chột dạ cái lông a, này không phải tìm được đường thôi sao, người quản ta như thế nào tìm được chắc, hừ.

Sau đó lập tức xoay đầu lại, mắt cũng không nháy nhìn thẳng hần, xem đi, làm cho người xem đủ, xem ai chột dạ!

Thích Vô Thương thấy hình dáng này của nàng, dường như không có việc gì dời tầm mắt nhìn về phía con đường ở giữa, “Người đã khẳng định như vậy, vậy đi thôi.” Nói xong đi về phía trước.

Tiết Mật thấy thế một bên xoa xoa mắt bởi vì tròng quá lớn có chút xót, một bên hô, “Từ từ.....”

Thích Vô Thương quay đầu nhìn nàng, “Như thế nào, không phải con đường này?”

“Chính là đường đó!” Tiết Mật buông tay, lôi kéo ống tay áo hắn đem hắn dẫn đến tấm bia đá bên kia, “Bất quá nơi này có đồ vật này nọ ta nghĩ cho người nhìn xem…….”

Thích Vô Thương nhìn thấy nàng lôi kéo tay áo mình, nhúu nhúu mày nhưng không có nói gì, theo nàng đi qua.

“Chính là tấm bia này, người xem xem, người xem xem, có hay không cảm thấy có cái gì khác khác?” Tiết Mật giống như hiến vật quý chỉ vào tấm bia đá, hai mắt long lanh nhìn về phía đối phương, hắn tốt xấu gì cũng cùng nam chủ là kẻ tám lạng người nửa cân a, hắn là cũng sẽ ngộ ra được cái gì gì đó đi.

Thích Vô Thương ngưng thần nhìn giữa tấm bia đá, sau đó nhìn về mặt chờ mong của Tiết Mật, chậm rãi phun ra hai chữ, “Không có.”

Tiết Mật kinh ngạc nhìn hắn, không thể nào, Vũ Văn Tắc ngộ ra đại đạo, không có khả năng người ngộ không ra a, chẳng lẽ là thời gian quá ngắn, vì thế lại lôi kéo hắn sát vò hai bước, “Khẳng định có gì gì đó, người nhìn nhìn lại a!”

Thích Vô Thương thấy thế không có nhìn lại tấm bia, ngược lại về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn Tiết Mật, “Người cảm thấy ta hắn là nhìn ra cái gì?”

Tiết Mật nhìn một bộ dáng hoài nghi của hắn, nhất thời vô danh hỏa khởi (không biết tại sao lại nổi nóng), đây là cái ý tứ gì, ta có thể hại người sao, thật sự là phí công, không xem thì thôi.

Sau đó ném ống tay áo Thích Vô Thương xuống, cảm giận tránh ra, “Không có, không có, người xem không được cũng là đúng, nhìn ra thì mới có vấn đề đó!”

Nhìn thấy bóng dáng thở phì phì của Tiết Mật, Thích Vô Thương đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, mấy ngày nay ở chung như thế nào làm cho sự muội này càng ngày càng không lớn nhỏ, tùy thời đều cho mình xem sắc mặt, trước kia luôn cẩn thận cẩn thận đi đâu rồi, đường đường ở lung nguyệt cốc còn chưa bao giờ bị người như vậy đối đãi thế, nhưng không biết vì cái gì, chính mình cũng không có tức giận như trong tưởng tượng, chẳng lẽ là bởi vì biết nàng không có gây rối lòng mình?

Lắc lắc đầu, Thích Vô Thương không nghĩ nữa, chuẩn bị rời đi, ngay tại lúc hắn nhắc chân, ma xui quỷ khiến thế nào không ngờ nhìn thoáng qua tấm bia đá, chỉ mới liếc mắt một cái, đột nhiên phát hiện hai chữ “hoang vu” trên tấm bia đá thế nhưng dần dần mơ hồ hẳn, cuối cùng biến thành hai cái điểm đen, tại tấm bia thượng hạng giống như vận hành theo một quỹ tích nào đó, càng lúc càng nhanh, thẳng đến khi ánh mắt hắn theo không kịp mới thôi.

“Có đi hay không, nếu còn không đi trời sẽ tối mất!” Tiết Mật có chút bất đắc dĩ xoay người, đối Thích Vô Thương dường như đang ngăn người hô, đồng thời phóng tiểu hắc từ trong không gian ra, ngồi xổm thân mình cùng nó thương lượng, “Tiểu hắc, linh lực của ta sắp dùng hết rồi, một hồi có thể theo không kịp

cước bộ sư huynh, người chở ta được không?”

Hắc báo nghe vậy cúi người xuống, ý bảo Tiết Mật ngồi lên.

“A, tiểu hắc thật tốt!” Tiết Mật ôm cạo một lúc, sau đó cười lên.

Bên kia, bị Tiết Mật cắt ngang Thích Vô Thương đột nhiên bừng tỉnh, vẻ mặt kinh hãi nhìn về phía tấm bia đá, nguy hiểm thật, vừa rồi thiếu chút nữa trầm mê vào, thần thức chính mình hoàn toàn không thể khống chế, cái loại tư vị này thật sự là không tốt rất khó chịu. Đây trong tấm bia ghi lại hẳn là dấu vết vận hành đại đạo nào đó, chính là cùng tu luyện của mình không hợp, cho nên vừa nãy mới có cảm giác tâm thần bị cắn nuốt, thật sự là nguy hiểm thật, Tiết Mật vẫn theo ta thấy, nhưng có thể nào.....

Nghĩ vậy, Thích Vô Thương sắc mặt hơi trầm xuống nhìn về phía Tiết Mật, chỉ thấy nàng đang cười trên con linh thú hắc báo kia, có chút không kiên nhẫn nhìn mình, trong miệng còn lẩm bẩm, cho dù hẳn không nghe cũng biết khẳng định không phải lời hay.

Nhìn thấy này, hắc lắc lắc đầu, cười khẽ, ngự kiếm đuổi theo.

Sau khi hai người đi được nửa cảnh giờ.

Tiết Mật cùng Thích Vô Thương hai người rốt cục tới một tòa cung điện nguy nga, chỉ thấy phụ cận cung điện trụ lủi một mảnh, đừng nói cái gì linh dược tiên thảo, liền ngay cả một chút cỏ dại cũng đều không thấy. Ngẩng đầu nhìn hướng phía trước, phát hiện cả tòa cung điện đều từ mặc ngọc đúc thành, tấm biển trên cửa khắc bốn chữ vàng “ Cửu khuyết bát duyên”, nhìn qua phá lệ trang nghiêm nghiêm túc, hơn nữa cũng đã qua nhiều năm đi, mặc ngọc sáng bóng cũng không có xuống dốc, ngược lại theo năm tháng lắng đọng lại nhiều thêm mấy phần tang thương.

“Chính là nơi này, chúng ta vào đi thôi.” Tiết Mật nhìn nhìn cung điện mặc ngọc trước mặt, quay đầu cùng Thích Vô Thương nói. Hy vọng còn chưa có xung đột, Độc Cô Ý là một người dịch nhiên dịch bạo phẩm (dễ bốc hỏa), tỷ tỷ người ngàn vạn lần đừng trêu chọc hắn a, bằng không bị thương khẳng định là người!

Thích Vô Thương gật đầu, hai người liền hướng cung điện phóng tới.

Chờ tiến vào cung điện, phát hiện đã có mấy nhóm người tụ tập ở sảnh cung điện, gồm có nhóm người Hồng Anh, một đám người lung Nguyệt cốc, nhóm Vũ Văn Tắc cùng Tiết Linh, Độc Cô Ý, còn có một ít người không biết rõ, đang hưng trí bừng bừng thảo luận cái gì đó.

Cho nên thời điểm hai người Tiết Mật tiến vào điện, cơ hồ ánh mắt mọi người đều tập trung lại, cũng cùng với vài tiếng la lên.

“Mật nhi!”

“Cốc chủ!”

.....

Tiết Linh thấy Tiết Mật rất cục an toàn trở lại bên người mình, tâm treo lơ lửng rất cục yên ổn lại, vội vàng đi qua đem nàng kéo đến bên người mình, “Mật nhi, mấy ngày nay trải qua thế nào, có hay không bị thương? Đều do tỷ tỷ không tốt, rõ ràng không có buông tay.....”

“Tỷ, không có việc gì, ta tốt lắm, người xem!” Tiết Mật ở tại chỗ xoay hai vòng, tỏ vẻ chính mình thật sự hoàn hảo.

“Người a.....” Tiết Linh xem nàng cái dạng này, sủng nịnh cười cười, sau đó nói, “Không có việc gì là tốt rồi. Vừa mới nhìn người cùng Lung Nguyệt cốc chủ cùng nhau tiến vào, nhiều ngày qua hẳn là hẳn chiếu cố người a, người đã hảo hảo cảm tạ người ta chưa?”

“Cảm tạ hẳn?” Tiết Mật bĩu môi, “Mới không cần.....”

“Mật nhi!” Tiết Linh trầm mặt xuống, làm bộ có chút cá giận nói.

Tiết Mật thấy nàng hình dáng này, thần tình không tình nguyện nói, “Được rồi, được rồi, cảm tạ là được! Bất quá hay là nói lời cảm ơn Vũ Văn trang chủ trước, cảm ơn người dọc đường đi chiếu cố tỷ tỷ của ta!”

Tiết Mật cười hì hì nghiêng đầu đối Vũ Văn Tắc chấp tay.

Nhìn Tiết Mật cái dạng này, Vũ Văn Tắc ôn hòa cười cười, “Nên như vậy.” Sau đó nhu tình nhìn về phía Tiết Linh.

Tiết Linh nhìn hẳn liếc mắt một cái, hai gò má có chút ửng đỏ, quay đầu “Hung ác” đối Tiết Mật nói, “Tốt lắm, còn không đi.....”

Tiết Mật che miệng cười trộm, nhìn hai người về mặt chế nhạo.

Sau đó theo tỷ tỷ nhà mình thúc giục, hai người Tiết Mật liền hướng một đám người Lung nguyệt cốc ở bên kia đi đến, chờ lúc đến gần, phát hiện bên kia trừ bỏ Cảnh Trung Lưu, Lận Thương Lan hai người còn bình yên vô sự, si mị võng lượng cũng đều bị tổn thương không giống nhau, thuộc hạ chỉ còn lại có ba người biểu tình hơi chưa sót, Tiết Mật trong lòng lộ bộ, xem ra bọn họ dọc đường đi cũng hung hiểm không ngừng.

“Sư huynh.....” Tiết Mật kêu Thích Vô Thương một tiếng, thân thiết nói, “Bọn họ..... Ta còn nhiều thảo dược có thể.....”

“Không cần, nơi này không thích hợp, Thương Lan cũng cảm theo nhiều đan dược, đã cho bọn họ ăn rồi.” Thích Vô Thương nói.

“Ân.” Tiết Mật gật gật đầu, quay đầu nhìn Tiết Linh bên cạnh, vội vàng đổi hẳn nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ nói phải lại đây hảo hảo cảm ơn người, cảm ơn người dọc đường đi đã chiếu cố ta.”

Tiết Linh có chút buồn cười nhìn về phía muội muội nhà mình, mỉm cười nói, “Cảm ơn Thích cốc chủ một đường quan tâm muội muội ta!”

“Không cần, nàng là sư muội ta, nên chiếu cố.” Thích Vô Thương ngữ khí bình thản nói.

Tiết Mật kỳ quái nhìn về phía hai người, chỉ thấy bọn họ một người khách khí, một người bình tĩnh, hoàn toàn không giống bộ dáng nam phụ và nữ chủ nên có, sao lại thế này? Chẳng lẽ nguyên tác có thể lệch lạc sao? Nhưng mà trái lại Vũ Văn Tắc cùng Tiết Linh, ánh mắt hai người cũng rất có tình, hoa lửa nhỏ một đóa lại một đóa, người mù cũng có thể thấy được hai người trong lúc đó rất tốt. Bất quá như vậy cũng tốt, cũng liền.... Sẽ không phát sinh sự kiện kia, chính mình cũng sẽ không bởi vì một bên tỷ tỷ, một bên là sư huynh mà cảm thấy khó khăn.

Bất quá nói đến Vũ Văn Tắc, tiểu hắc là chuyện gì xảy ra a, cứ xoay quanh hắn, còn một bộ dáng thực thân cận, ô ô, đây là muốn đổi chủ nhân sao?

“Tiểu hắc.....” Tiết Mật kêu hắc báo một tiếng, còn không kịp hỏi nó, một trận kim quang nhu hòa đem mọi người bao phủ lại, đồng thời một thanh âm trang nghiêm vang lên bên tai mọi người.

“Thí luyện bắt đầu.”

23. Chương 23: Thí Luyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa dứt lời, không gian trong nháy mắt vạn vật biến hóa, thiên địa dần dần hóa thành hư vô, Tiết Mật cũng cảm thấy chính mình cũng trở nên chậm rãi hư ảo, từng bộ phận cũng trở thành hư vô, phiêu đảng chung quanh.

Không biết bay bao lâu, Tiết Mật cảm giác đầu óc mình đã muốn mơ hồ, trí nhớ cũng xuất hiện hỗn loạn, không biết chính mình là ai, chậm rãi nhìn lại ngay cả chính mình là cái gì cũng không biết, chỉ có thể thấy mình mơ hồ một đoàn. Thời gian giống như trôi qua thật lâu, bất quá nàng ở nơi này giống như không có khái niệm thời gian, chỉ biết mình đang du đãng thật lâu trên một con đường phía cuối có điểm sáng, nhưng con đường này giống như không có tận cùng, vĩnh viễn cũng đi không xong.

Nghĩ như vậy, phương xa đột nhiên truyền đến một trận thanh âm non nớt, âm thanh Tiết Mật nghe được giống như tự nhiên, vui sướng vội vàng theo thanh âm bay qua.

“Xuân miên bất giác hiểu, xử xử văn đề điệu. Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu.”

(Đây là bài Xuân hiểu của Mạnh Hạo Nhiên. Tạm dịch:

Buổi sáng mùa Xuân: Xuân còn say ngủ mơ màng. Tiếng chim buổi sáng rộn ràng khắp nơi. Đêm qua gió tạt mưa rơi. Trong vườn nào biết hoa rơi ít nhiều.)

Tiết Mật bay bay xuyên qua một tầng hơi mỏng giống như màng, tiến nhập vào một địa phương kỳ quái, hình như là một cái sân, khắp nơi xung quanh, một tiểu cô nương tóc bím mặc cái áo hoa không chỉnh tề đang cầm một quyển sách màu sắc rực rỡ, đoan đoan chính chính ngồi trên một cái băng ghế nhỏ, nãi thanh nãi khí đọc thi từ trong cuốn sách ấy. Ngồi bên cạnh nàng là lão nhân đầu tóc bóng loãng, đang cầm một cái ấm tử sa, thích ý uống trà, vẻ mặt hiền lành nhìn nàng.

(tử sa: là một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà)

“Ông ngoại, ông ngoại, cháu đọc thật tốt phải không?” Tiểu cô nương đọc xong một bài thơ vội vàng chạy đến bên người lão nhân, ngửa đầu chờ mong nhìn hân, vẻ mặt nhanh tới khen ngợi ta đi.

“Hảo, hảo, Mật nhi của ta thật lợi hại, đọc một chút cũng không sai.” Lão nhân sủng ái sờ sờ đầu cô gái, cười đến thoải mái.

“Àn, cháu lại đọc một bài nữa.” Tiểu cô nương vui vẻ nhảy nhót chạy về chỗ cũ, ở trên ghế nhỏ ngồi xuống, đang chuẩn bị bắt đầu ngâm nga một bài thơ cổ mới thì, trong phòng điện thoại vang lên.

Lão nhân vội vàng đem ấm tử sa đặt lên bàn, hướng trong phòng đi đến. Tiểu cô nương thấy thế cũng đem sách đặt sang một bên, giống cái đuôi nhỏ theo lão nhân chạy chậm đi vào.

Nhìn tiểu cô nương cũng tiến vào theo, lão nhân cười cùng nàng nói, “Khẳng định là ba mẹ cháu sắp về đây, đem cháu thả ở chỗ ông lâu như vậy, bọn họ cũng muốn tiểu Mật nhi, ha ha.”

“Thật vậy chẳng, ba ba bọn họ là muốn đem cháu đi sao? Chính là cháu có điểm luyến tiếc ông ngoại.....” Tiểu cô nương nước mắt lưng tròng ôm chân lão nhân.

“Còn không nhất định a, giờ cháu trở về lần sau còn có thể lại đến mà, trước buông chân ông ngoại ra, ông ngoại đi nghe điện thoại đã.” Lão nhân ha ha cười nhẹ nhàng lấy cánh tay tiểu cô nương ra, đi đến buồng trong cầm lấy điện thoại.

“Alô, xin chào.”

“.....”

Nghe lời nói trong điện thoại, lão nhân nguyên bản mặt mỉm cười đột nhiên trở nên trắng bệch, điện thoại nháy mắt theo trong tay rơi xuống, cả người đứng ngốc tại chỗ, nửa ngày không hề động đậy.

Tiểu cô nương nhìn cái dạng này của hân, nhất thời có chút sợ hãi, vội vàng đi qua ôm chân hân lắc lắc, “Ông ngoại, ông ngoại, ông làm sao vậy.....”

Kêu liên tiếp vài tiếng, lão nhân vẫn là không có phản ứng gì, tiểu cô nương oa một tiếng khóc rống lên.

Lúc này lão nhân mới đột nhiên tỉnh lại, ngồi xổm xuống thể xác và tinh thần đau đớn ôm tiểu cô nương, “Mật nhi, làm sao vậy, Mật nhi, ngoan, không khóc, không khóc a.....”

Khóc một lúc lâu tiểu cô nương mới chậm rãi dừng lại, nhưng vẫn không ngừng thút thút, lão nhân nhìn thấy càng đau lòng.

“Ông..... Ngoại, ba ba bọn họ nói gì..... Khi nào thì về..... Đến?” Tiểu cô nương lôi kéo ống tay áo lão nhân, ánh mắt hồng hồng nói.

Lão nhân nghe cháu hỏi, cả người có chút suy sụp, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, sờ sờ đầu tiểu cô nương, nhẹ nhàng nói, “Ba ba cháu..... Ba ba bọn họ tạm thời chưa trở lại, bọn họ hiện tại bận nhiều việc, mấy ngày nay cháu ở cùng ông ngoại được không?”

“Nhưng..... mà, cháu muốn..... ba ba với mẹ..... mẹ cơ.....” Cô gái bĩu môi lại có điểm muốn khóc.

“Nhưng là bọn họ hiện tại bề bộn nhiều việc, cần một khoảng thời gian mới có thể về với cháu.” Lão nhân kiên nhẫn giải thích, nhìn thấy bộ dáng tiểu cô nương muốn rơi nước mắt, vội vàng làm bộ có chút không vui nói, “Ông ngoại có một mình thật cô đơn, Mật nhi cũng không muốn ở cùng với ông ngoại sao?”

“Không có, không có.” Tiểu cô nương vội vàng ôm lấy cổ lão nhân dùng sức lắc đầu, “Mật.... nhi muốn ở cùng ông ngoại, cháu..... sẽ ngoan ngoãn chờ ba ba..... ma ma trở về.....”

Lão nhân nghe vậy cũng ôm lấy cơ thể tiểu cô nương, thanh âm có chút nức nở nói, “Hảo, hảo, Mật nhi là ngoan nhất, hảo.....” Nói xong khóe mắt cũng đã ướt ướt, một giọt nước mắt theo nếp nhăn trên mặt trượt xuống dưới, cả người như già đi mấy chục tuổi.

Lúc này, Tiết Mật phiêu dang ở không trung cảm giác mắt mình cũng khô khô, chính là mặc kệ thế nào nước mắt cũng không chảy được, cố gắng vươn tay nghĩ muốn lau nước mắt trên mặt lão nhân, nhưng tay lại xuyên qua mặt lão nhân, bất luận thử vài lần đều như vậy, điều này làm cho Tiết Mật cảm thấy thật khó hiểu.

Cứ như vậy, tiểu cô nương vẫn theo bên người lão nhân, Tiết Mật cũng vẫn ẩn ở một bên nhìn hai người ngẫu nhiên lòng chua xót, ngẫu nhiên thấy cuộc sống thật khoái hoạt.

“Ông ngoại, ba ba bọn họ có phải hay không không cần cháu nữa, vì cái gì còn chưa về xem cháu?” Lâu lâu tiểu cô nương ngẫu nhiên lại hỏi lão nhân một câu như vậy.

Nhưng mỗi lần lão nhân đều là sờ sờ đầu nàng, nói, “Sao vậy? Ba ba ma ma thật sự bề bộn nhiều việc, khi nào cháu lớn lên một chút, bọn họ sẽ đến thăm cháu!”

“Ân, được rồi.” Mỗi lần tiểu cô nương đều không ầm ĩ không nháo tránh ra, nhưng lần sau vẫn lại hỏi tiếp.

Mà mỗi lần cô gái hỏi xong, lão nhân luôn ở trong phòng tối nhìn ảnh chụp hé ra bốn người, không nói được một lời, đôi khi thậm chí nước mắt chảy xuống, không thể kìm nén mà bật khóc. Lúc này, Tiết Mật sẽ yên lặng đợi ở bên cạnh hắn, cùng hắn cùng nhau khổ sở. Bởi vì nàng cảm thấy chính mình cùng lão nhân có một mối liên hệ nào đó, nhìn thấy hắn khổ sở chính mình cũng sẽ khổ sở chịu không nổi.

Đợi tới lúc tiểu cô nương lớn hơn chút nữa, nàng cũng không có hỏi qua vấn đề ba ba ma ma vì sao không đến thăm nàng nữa, hơn nữa cả người suốt ngày đều vui vẻ, giống như không có gì phiền não, điều này làm cho lão nhân được an ủi không ít, cũng rất ít lên một mình tránh ở trong phòng xem ảnh chụp.

Theo tiểu cô nương càng lúc càng lớn, lão nhân tuổi càng ngày càng lớn, thân thể càng dần dần trụ không nổi nữa, rốt cục vào lúc chạng vạng mùa thu se lạnh năm đó, té ngã trên đất, không thể đứng dậy nữa.

Khi cô gái nghe được tin tức này, liều lĩnh chạy tới, nhưng cũng chỉ thấy được khuôn mặt cuối cùng của lão nhân.

Trong phòng bệnh.

Cô gái vẫn nắm tay lão nhân, cả người không ngừng run rẩy, “Ông ngoại, không cần rời khỏi cháu, nếu ông cũng đi rồi, cháu cũng chỉ còn lại một mình, ô ô.....”

Lão nhân miễn cưỡng mở mắt ra, tay khẽ nhúc nhích, suy yếu cười cười nói, “Mật nhi, cháu đã sớm..... Đã sớm biết đi, kỳ thật..... thời điểm cháu không hỏi ông vấn đề kia nữa ông liền..... ông liền hiểu được..... rất cuộc không lừa được cháu.....”

Cô gái ở một bên khóc ngay cả nói cũng nói không nên lời, nắm tay lão nhân không ngừng buộc chặt, sợ buông lỏng tay lão nhân sẽ không thấy tăm hơi.

Lão nhân thấy cái dạng này của nàng, nước mắt chính mình cũng không ngừng chảy xuống dưới, “Về sau..... Cháu một mình phải sống thật tốt..... Mỗi ngày đều phải vui vẻ..... Không cần khổ sở..... Ba mẹ cháu sẽ ở bên kia hảo hảo..... Chiều cố ông, cháu cũng phải..... Cũng phải hảo hảo chiều cố chính mình..... Ông lo lắng.....” Lời còn chưa dứt, tay đã buông xuống, ánh mắt nhắm lại.

“Ông ngoại!” Cô gái tê tâm liệt phế hô to một tiếng, chính mình cũng té ngã xuống đất, cả người giống như bị mất hồn, chỉ còn lại nước mắt không ngừng chảy.

Mà Tiết Mật ở một bên giống như bị lầy cảm động, không ngừng bắt lấy tay lão nhân đã buông xuống, cứ lại một lần rồi lại một lần nhưng cũng không được. Mà lúc này nàng hăm sâu trong thống khổ cũng không có phát hiện thân hình của mình càng lúc càng mờ nhạt, nhạt giống như sắp dung nhập vào trong không khí.

Một tuần sau, cô gái lo xong xuôi hậu sự cho lão nhân, không còn có chảy xuống một giọt nước mắt, Tiết Mật ở một bên theo nàng đi hết tất cả trình tự.

Sau đó cô gái liền đem chính mình khóa ở tại trong phòng, mau một đồng lớn tiểu thuyết cùng đồ ăn, bắt đầu một đoạn cuộc sống vất vả, cùng người trong tiểu thuyết cùng khóc cùng cười, bằng không nàng cũng không biết chính mình còn có thể làm ra cái biểu tình gì. Mà tại lúc nàng xem quyển tiểu thuyết “Tu chân linh duyên” gần xong thì, cả người giống như không có khí lực, bởi vì lúc này nàng đã không ăn cơm hai ngày, chờ lúc nàng rửa mặt trở lại giường thì cũng đã khuya, cả người mỗi một không chịu nổi, liền ghé lên trên giường ngủ, giống như không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tiết Mật đứng một bên xem tình huống này, đột nhiên cảm thấy đau đầu lợi hại, bởi vì hết thấy giống như đã từng quen biết, làm cho nàng cảm thấy chính mình phải nên nhớ tới, hơn nữa hẳn là đem cô gái đánh thức, nói cho nàng không thể cứ như vậy, hẳn là phải ngoan ngoãn nghe lời lão nhân hảo hảo chiếu cố chính mình, mà không phải giống như bây giờ từ chà đạp bản thân.....

Thế nhưng đầu càng lúc càng đau, thân mình phiêu ở không trung đã nhạt như làn khói mỏng, tùy thời đều có thể biến mất.

Thời điểm nàng sắp biến mất, cô gái nằm trên giường cùng bối cảnh chung quanh nàng đột nhiên biến thành cảnh sắc đen trắng, không trung thoáng chốc một mảnh màu đỏ, cơ thể Tiết Mật thoáng chốc bị không gian lôi kéo, cùng cô gái bên cạnh biến mất. Sau đó xuyên qua một khoảng hư vô, một trận kim quang hiện lên, Tiết Mật mở hai mắt ra.

Lấy tay sờ sờ khóe mắt mình vẫn còn đọng lại nước mắt, Tiết Mật thấp giọng lầm nhảm nói, “Ông ngoại.....”

Đột nhiên “Thịch” một tiếng nổ, đánh vỡ bi thương của nàng, ngẩng đầu nhìn chỗ thanh âm phát ra, chỉ thấy Vũ Văn Tắc bị một người áo xám cho một chưởng nặng nề mà té trên mặt đất, sau đó một ngụm máu tươi phun ra, lại vẫn dốc sức đứng lên, bảo vệ Tiết Linh hôn mê ở phía sau, mà trước mặt bọn họ lúc này chính là vẻ mặt hung ác nham hiểm của Độc Cô Ý.

Tiết Mật nhìn bộ dáng kia của Tiết Linh, lo lắng đang chuẩn bị tiến lên thì, cơ thể giống như không thể khống chế, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Lướt qua bọn Hồng Anh vẫn còn đang giãy dụa trong ảo cảnh, đúng vậy, thí luyện lần này chủ yếu là thông qua đào móc bi thương cùng bí mật ở sâu trong lòng của mọi người, sau đó chế tạo ảo cảnh, đem người vây trong ảo cảnh, nếu người có thể vượt qua là có thể thông qua thí luyện được đến truyền thừa, nếu không thể vượt qua có thể vĩnh viễn sống trong ảo cảnh, thậm chí tẩu hỏa nhập ma, hồi phi yên diệt.

Lại đi qua Thích Vô Thương ánh mắt đã bắt đầu có chút phiếm hồng, lướt qua Tiết Linh hôn mê cùng Vũ Văn Tắc đang bảo vệ trước người nàng, còn có nụ cười âm độc nhưng cả người dường như bị định trụ của Độc Cô Ý, Tiết Mật càng không ngừng đi về phía trước.

Sao lại thế này, chính mình vừa mới ở trong ảo cảnh hẳn là thất bại, hơn nữa cũng sắp hồi phi yên diệt, vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này? Hơn nữa quyền khống chế thân thể còn không ở trong tay mình, chính mình còn sống sao?

Mang theo nghi hoặc, Tiết Mật vẫn đi về phía trước tới một khối màu kim quang, sau đó cả người dung nhập đi vào.

24. Chương 24: Tiên Tôn Cốc Thiên Thu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một trận cảm giác ầm áp dào dạt trôi qua, Tiết Mật mở hai mắt, ánh sáng trước mặt thực nhu hòa, thực mông lung, nhưng nhìn không ra đây là địa phương nào.

Thử giật giật tay chân, phát hiện chính mình có thể khống chế thân thể, Tiết Mật la lớn, “Là ai? Ai ở trong này?”

“Ha ha ha.....” Một trận tiếng cười sang sảng truyền đến, Tiết Mật cả kinh lập tức cả người căng thẳng, nhưng mà không có cách nào có thể nghe ra tiếng cười là từ đâu mà đến, chỉ có thể cảnh giác quan sát chung quanh. Nơi này như thế nào có thể sẽ có người, rõ ràng trong tiểu thuyết cũng chỉ viết Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc ở trong này chiếm được viễn cổ truyền thừa, nhưng cũng không có người khác a.

“Ai? Mau ra đây, không cần giả thần giả quỷ!” Tiết Mật xiết chặt tay phải, chuẩn bị nếu có tình huống gì đột phát, trước hết trốn vào không gian, dù sao ngay cả Độc Cô ý đại năng như vậy cũng có khả năng bị người khống chế tuyệt đối không phải chính mình có thể địch nổi.

“Tiểu nha đầu cũng thật không lễ phép, lão phu đem ngươi từ trong ảo cảnh giải cứu đi ra, ngươi định hỏi báo như vậy sao?” Thanh âm uy nghiêm.

Vừa nói xong, ánh sáng nhu hòa trước mắt bỗng chốc biến mất vô tung vô ảnh, Tiết Mật lúc này mới thấy rõ mình đang đứng ở địa phương nào, nhất thời hách liêu nhất đại khiêu (sợ đến mức tim đập mạnh).

Nguyên lai mình vẫn đang treo lơ lửng ở không trung, nhưng dưới chân xúc cảm kiên cố làm cho nàng có chút mê hoặc. Nhìn quanh bốn phía, dải tinh quang nằm trên bầu trời tối đen, tựa như chỗ sâu trong vũ trụ, sâu thẳm mà thần bí.

Thời điểm nàng đang nghi hoặc, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người, là một lão nhân, râu tóc bạc trắng, mặc cẩm bào màu vàng, hai tay chấp sau người, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Lão nhân đột nhiên xuất hiện làm nàng cả kinh lập tức toàn thân đề phòng, tay phải càng nắm chặt, không được, bây giờ còn không thể, không thể trốn, tỷ tỷ bọn họ còn tại bên ngoài, phải cứu bọn họ.

“Nha đầu, phòng bị như vậy để làm chi, lão phu nếu muốn mạng của ngươi, tiên gia giới tử không gian trong tay ngươi có thể cứu không được ngươi!” Lão nhân dễ dàng chỉ ra đường lui của Tiết Mật, làm cho mặt của nàng thoáng chốc trở nên trắng bệch, lui lui về sau, đề phòng còn lợi hại hơn.

“Ha hã, tiểu nha đầu cảnh giác còn ghê hơn, ta nếu muốn ngươi chết, làm chi phải phiền toái cứu ngươi như vậy, trực tiếp cho ngươi ở ảo ảnh hội phi yên diệt không phải tốt hơn sao, cứu ngươi còn làm ta mất một phen công phu thật lớn a!” Lão nhân buồn cười nói.

Tiết Mật nghe xong, cảm thấy cũng giống như vậy, nhưng cơ thể vẫn không có thả lỏng, hỏi, “Vậy ngươi định trụ mọi người, làm cho ta lại đây là vì cái gì?”

“Ha hã, lão phu sống trên vạn năm, hiện tại ngươi nhìn thấy chỉ là một đạo thần thức của ta, bản thân ta đã chết từ lâu, cho nên ngươi không cần sợ ta như vậy. Về phần đem ngươi lại đây chủ yếu là nhớ lại một chút tâm nguyện của ta khi còn sống.” Lão nhân cười ha hã nói.

“Tâm nguyện?” Tiết Mật càng mơ hồ, một tu sĩ đại năng sống trên vạn năm có cái tâm nguyện gì mà mình có thể giúp hần chứ?

“Àn, tâm nguyện. Cốc Thiên Thu ta từ khi đạt tới tu vi tiên tôn, vẫn luôn muốn hướng tới giống tiên đế trong truyền thuyết có thể tại tam thiên thế giới tùy ý xuyên qua thời không, chính là không biết tại sao, cả đời ta đến cuối cùng cũng không tới cảnh giới kia, cuối cùng chỉ có thể buồn bực mà chết.....” Nói đến đây, trên mặt lão nhân dần theo chút buồn nản.

“Tiên tôn?” Tiết Mật đột nhiên trừng lớn hai mắt, kia chính là tiên tôn a, chỉ kém tiên đế trong truyền thuyết chỉ có một chút a, đó là tu luyện bao lâu mới có thể đạt tới tu vi như vậy a!

Nhìn đến biểu tình giật mình của Tiết Mật, Cốc Thiên Thu nở nụ cười, nghĩ đến nàng là hâm mộ, liền nói tiếp, “Nha đầu, ta sinh ra chính là tiên, sau đó tu luyện trên vạn năm, các loại kỳ ngộ gia tăng cơ thể mới có thể tới cảnh giới kia, hơn nữa chúng ta khi đó linh khí dồi dào, tu vi người tu tiên đều tương đối thâm hậu!”

Tiết Mật gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được, sau đó nghi hoặc hỏi han, “Chính là ta có thể giúp ngươi cái gì chứ, ta hiện tại chỉ có tu vi kim đan ba tầng.....”

“Đương nhiên có thể, lực lượng thần thức của ta không nhiều lắm, rất nhanh sẽ tiêu tán, trước khi tiêu tán ta muốn biết tiên đế có thực là tồn tại.” Cốc Thiên Thu nhìn thấy vẻ mặt càng mê mang của Tiết Mật, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng nói, “Ngươi có biết lúc trước ta vì sao mất thật lớn một phen công phu mới đưa ngươi từ trong ảo cảnh cứu ra không? Bởi vì ta phát hiện ảo cảnh của ngươi cùng người khác hoàn toàn không giống nhau, ngươi rơi vào quá khứ, ta thể nhưng vào không được. Đó là bởi vì ngươi căn bản không thuộc thời không này! Ngươi cùng tiên đế giống nhau đều xuyên qua thời không mà đến, sau đó đoạt xá chiếm cứ thân thể người khác.....”

Nghe đến đó, Tiết Mật vội vàng kinh hoàng khoát tay áo, “Không có, không có, ta không có đoạt xá! Thời điểm ta tới người của thân thể này đã qua đời, sau đó ta mặc danh kỳ diệu liền đi vào.....”

“Vậy là ngươi thừa nhận ngươi là xuyên qua thời không mà đến?” Lão giả vội vàng hỏi.

Tiết Mật nhìn hần, gian nan gật đầu, “Vâng, ta là từ thời không khác mà đến, chúng ta nơi đó cùng người ở đây tuyệt không giống nhau, chúng ta chưa bao giờ tu chân.” Bí mật lớn nhất trong lòng mình không nghĩ tới thế nhưng như vậy liền bại lộ.

Cốc Thiên Thu vuốt vuốt chòm râu màu trắng của mình, thân ảnh ở không trung qua lại bước đi thông thả hai bước, “Àn, ta cũng đã nhìn ra, các ngươi nơi đó chính là sống trong mấy cái nhà cao ở khắp nơi, xuất hành cũng là ngồi trong cái hộp sắt hình dạng kỳ quái, hơn nữa tốc độ cùng chúng ta ngự kiếm phi hành không kém là bao, còn không tiêu hao linh lực. Nguyên lai thật sự tồn tại dị thời không, chẳng lẽ tu vi tới

tiên đế thật sự có thể xuyên qua thời không? Trước kia lúc tới tiên tôn đỉnh không hiểu vì sao mất tích, rất có thể là xuyên thủng dị thời không đi! Các người ở nơi đó có nhìn thấy tiên đế không?”

Tiết Mật nhin không được ở trong lòng cho một cái xem thường, người cũng sống lâu như vậy, có thể không cần ngu như thế chứ, ta như thế nào có thể nhìn đến! Nhưng sắc mặt vẫn bình thản nói, “Không có, chưa từng có.”

“Được rồi, người vừa mới nói người xuyên đến đây thì nguyên chủ thân thể này đã chết, ta đây nhìn thấy linh hồn của người cùng thân thể này như thế nào lại rất phù hợp, giống như cùng nguyên bản là giống nhau, một chút cũng không có vì đoạt xá mà bài xích.....”

“Ta không có đoạt xá!” Tiết Mật đánh bạo quát.

“Mặc kệ chết hay không chết, vào thân mình người khác đã kêu là đoạt xá, tiểu nha đầu không cần cùng ta ngụy biện!” Lão nhân khoát tay chặn lại khỏi bày giải nói.

Tiết Mật nghe vậy nhất thời có chút chán nản, đem mặt ngoảnh sang bên kia, không có nói nữa.

“Bất quá nha đầu, người này trong thân thể có đại bí mật a!” Lão nhân đột nhiên thần bí hề hề nói.

Tiết Mật nghe vậy vội vàng nhìn về phía hắn, vẻ mặt tràn đầy tò mò, nàng sớm biết rằng thân thể chính mình có bí mật, mẫu chốt chính là không biết là cái gì a!

Lão nhân nhìn vẻ mặt chờ đợi của Tiết Mật, đắc ý dào dạt hân, “Hắc hắc, nha đầu, muốn biết sao? Kia vừa mới không muốn để ý ta a!”

Tiết Mật nghe hân nói một phen nhất thời trên đầu vạch mấy vạch hắc tuyến, uy, người là tiên tôn a, phong phạm cao thủ của người đầu, có thể hay không không cần như vậy a!

Lão giả nhìn Tiết Mật bày cái bộ dáng này, giống như nhận ra chính mình không ổn, “Khụ khụ.....” Vội vàng thanh thanh cổ họng, lại khôi phục thành bộ dáng bí hiểm, bình tĩnh nói, “Thể chất của người cùng tiểu nha đầu bị thương bên ngoài kia ở viễn cổ thì đối với các đại môn phái mà nói, chính là phi thường muốn cướp đoạt, bất quá có điểm kỳ quái là kia rõ ràng phải là một người có đầy đủ, không biết vì cái gì lại chia ra ở trên người hai người!”

“Một người đầy đủ? Có ý tứ gì? Trên người nàng cùng ta đến tột cùng là cái gì?” Tiết Mật sốt ruột hỏi liên mấy vấn đề.

“Kia kêu là tu chân ngự thú bí quyết. Đừng thấy nó kêu bí quyết, kỳ thật là một loại thể chất, bình thường chỉ xuất hiện trên người nữ tử, là từ thượng cổ Lưu Ly tiên tôn truyền xuống. Người tu luyện tu chân bí quyết, thân thể có được nó tự linh trận cũng sẽ không khô cạn mà vĩnh viễn đầy, thời thời khắc khắc đều có thể hấp thu linh khí thiên địa, tăng lên tu vi, tốc độ tu luyện so với người khác là gấp trăm lần, hơn nữa không có bình cảnh. Ngự thú bí quyết chủ ngự thú, cùng vô số thú loại thuộc tính bất đồng ký kết khế ước mà làm tu vi của mình mạnh thêm, đồng thời còn có thể vì mình chiến đấu mang đến rất nhiều trợ giúp, đồng dạng cũng không có bình cảnh. Những nữ tử kế thừa Lưu Ly tiên tôn đều không ngoại lệ, cũng trở thành tu sĩ có tu vi cao thâm, thậm chí còn có thể đạt tới tu vi tiên tôn ngay cả tu vi tiên đế cũng có. Nhưng bình thường tu chân ngự thú chỉ xuất hiện trên người một nữ tử, như thế nào lại ở trên người hai người đâu! Kỳ quái!” Cốc Thiên Thu nói xong chính mình lắc lắc đầu, giống như cảm thấy vạn phần nghi hoặc.

Tiết Mật nghe xong khiếp sợ cùng kinh hãi, nguyên lai trên người của mình cùng Tiết Mật còn có bí mật như vậy, chỉ truyền nữ tử vậy hân là mẫu thân hai người kia truyền lại a, vì phần nguyên nhân tại sao thể chất này vốn chỉ là một người nay lại xuất hiện trên hai người, vậy công lao này là thuộc về tác giả vạn năng a, hết thấy nơi này đều là tác giả kia sáng tạo, còn không phải nàng muốn như thế nào liền như thế đấy, không cần lý do.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Tiết Mật cũng không có nói ra, dù sao hân là không ai hy vọng được nghe nói chính mình là một cái nhân vật trong sách a.

“Tiểu nha đầu nghĩ cái gì vậy?” Lão giả nghi hoặc nói.

“Không có!” Tiết Mật giật mình chợt dạ lớn tiếng đáp.

“Không có?” Lão nhân hồ nghi nhìn nhìn nàng, sau đó hoàn toàn thất vọng, “Hảo, không có thì là không có! Nha đầu, một đám người các người đến đây là vì Cửu khuyết truyền thừa đi!”

Tiết Mật nghe câu hỏi của hắn, do dự, đắn đo đáp, “..... Kỳ thật chúng ta..... Chủ yếu là.....”

Còn chưa có nói xong, đã bị lão giả ngắt lời, “Đúng là đúng, không phải là không phải, phải dứt khoát cứ ập a ập ứng!”

“Đúng vậy, chúng ta chính là vì Cửu khuyết truyền thừa mà tới!” Tiết Mật bị hắn kích lớn tiếng nói ra, sau đó biết đã nói lỡ, vội vàng che miệng lại.

“Ha ha, lúc này mới đúng đi, muốn chính là muốn, che che lấp lấp nhiều không có ý nghĩa!” Không nghĩ tới nhất thời bực bội nói thế nhưng được ý lão nhân, còn cùng tương đồng nhận thức của hắn.

“Bất quá tiểu nha đầu, truyền thừa này ta không thể cho người!” Lão giả sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc hẳn, “Không phải ta cố ý lừa người, chủ yếu là truyền thừa này không thích hợp với người, đến trong tay người sẽ không có biện pháp phát dương quang đại. Ta xem bên ngoài kia có ba người tỉnh sớm nhất là tương đối thích hợp, bất quá nam tử áo xám kia lệ khí quá nặng, nếu truyền thừa tới tay hắn, tuyệt đối lại làm ra một cái tai tinh. Về phần hai người còn lại, tỷ tỷ ruột của người là tu chân bí quyết, rất thích hợp, bất quá tiểu tử áo trắng kia là có tiên căn tiên cốt, cũng là khả tạo tài!” Nói xong lại nấn vuốt chồm râu, cẩn thận đánh giá biểu tình Tiết Mật, muốn nhìn xem đối mặt với một thứ hấp dẫn như vậy thì có biểu tình gì.

Đã thấy nàng kinh dị hỏi han: “Tiên căn tiên cốt? Có ý tứ gì?”

Này không phải trọng điểm, lão giả có chút thất vọng buông tay, giải thích nói, “Chính là trời sinh thể chất có sẵn thành tiên, sinh ra so với người khác là có khởi điểm cao hơn, hơn nữa hắn căn cốt thượng giai, tương lai sẽ dễ dàng thành tiên hơn bất luận kẻ nào, căn bản không cần tiếp nhận nỗi khổ kiếp lôi. Cho dù như vậy, tư chất so ra vẫn kém hai tỷ muội các người, nhưng cũng là ngàn dặm mới tìm được một. Nhóm người của các người tư chất cũng được, còn có tiểu tử hồng nhan (mắt đỏ) kia..... Ai, này đừng nói, khó mà nói, khó mà nói.....” Nói xong nhú nhú mày, lại ra vẻ thần bí vuốt râu.

“Vì sao khó mà nói, hắn rốt cuộc làm sao vậy?” Tiết Mật sốt ruột truy vấn.

Lão giả thấy cái dạng này của nàng, nhìn Tiết Mật quái dị chớp mắt vài cái, “Như thế nào? Tiểu tử kia là tình lang của người a, sao quan tâm như vậy! Trách không được lúc trước thấy các người còn hôn môi mà! Hắc hắc.....”

Tiết Mật nguyên bản nhìn hắn tề mi lộng nhơn (liếc mắt) còn có chút kỳ quái, đợi nghe hắn nói xong, cả mặt bùng một phát đỏ hẳn, giống như là bị bỏng, “Người, người nhìn thấy sao? Người như thế nào có thể thấy? Người.....”

“Hắc hắc, ta cái gì cũng nhìn thấy a, không chỉ có nhìn đến hai người các người, ta còn nhìn thấy tỷ tỷ người cùng tiểu tử đang che chở cho nàng kia cũng ôm nhau cùng một chỗ đâu, a yêu uy, tiểu bộ dáng kia a..... Sách sách.....” Nói xong hắn còn chép chép miệng, một bộ mặt không thể nói thành lời.

Tiết Mật nhìn hắn bày cái dạng này, nhiệt độ trên mặt chậm rãi tụt hẳn, ót lại bắt đầu vạch mấy hắc tuyến, tiên tôn viễn cổ đều là cái kiểu đức hạnh này sao?

Cốc Thiên Thu nhìn biểu tình này của nàng, biết chính mình có chút bất thường, vội vàng thu liễm, lại “Khụ khụ” hai tiếng, chỉ vào Tiết Mật nói, “Nha đầu người không đúng a, sao lại nói lạc đề rồi, như vậy không tốt, không tốt.....”

Tiết Mật nghe xong, trên ót lại xuất hiện hắc tuyến, nhiều hơn một tầng, người có thể bài bản một chút không?

25. Chương 25: Quang Và Âm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn đến bộ dáng vô lại của lão nhân, Tiết Mật chậm rãi khôi phục thành biểu tình bình thản, có chút bất đắc dĩ nói, “Chúng ta trước không nói chuyện này, ngài có thể nói cho ta biết, lúc trước ngài nói sư huynh ta hẳn rất cuộc làm sao vậy? Ngài có biết ánh mắt hẳn vì cái gì lại đỏ không?”

Tuy rằng vì phòng ngừa lão nhân không nói, Tiết Mật tận lực làm cho vẻ mặt mình nhìn qua như là không cần, nhưng bàn tay nắm chặt vẫn là tiết lộ nàng rất khẩn trương.

Cốc Thiên Thu nhìn hai tay nàng nắm chặt, cũng không tiếp tục đùa nàng, biểu tình hơi hơi có chút nghiêm túc nói, “Ta nghĩ người hẳn biết người bình thường có thể tu chân, đều là có linh căn, mà đại đa số linh căn của người trên cơ bản đều là kim mộc thủy hỏa thổ năm hệ, còn có vài người đặc thù có linh căn biến dị, ví như tỷ tỷ người là băng linh căn, tiểu tử áo trắng kia là phong linh căn, còn có tiểu tử hắc y là lôi linh căn....”

Tiết Mật có chút nghi hoặc nhìn về phía hẳn, “Cái đó ta đều biết, chính là cái này cùng với mắt đỏ của sư huynh có quan hệ sao?”

Lão giả nghe xong lời của nàng, biểu tình càng thêm nghiêm túc, “Ta đương nhiên biết người hiểu biết cái đó, nhưng ta muốn nói chính là biến dị linh căn căn bản không giống với hiểu biết của thế nhân, chỉ có băng lôi phong ba loại, mà hẳn là phải năm loại!”

“Năm loại?” Giải thích như thế Tiết Mật càng phát ra nghi hoặc, “Theo ta được biết, hẳn là chỉ có ba loại này a, như thế nào có thể sẽ có năm loại, kia hai loại khác là gì?” Trong tiểu thuyết viết như vậy, hẳn là chỉ có ba loại, như thế nào sẽ có năm loại? Hay có thể trong quyển hạ có tăng thêm cái gì, ai, nếu nhìn thì tốt rồi, cũng sẽ không giống như bây giờ chuyện gì cũng không hiểu rõ!

“Hai loại khác.....” Lão giả thanh âm trở nên ngân nga, “Chính là quang và âm.”

“Quang và âm? Đây cũng là linh căn sao? Ta như thế nào đến bây giờ cũng không có nghe nói qua?” Tiết Mật vội vàng hỏi.

“Người đương nhiên không có nghe nói qua, ta cũng vậy từ trong miệng sư tổ mới biết được. Nghe nói hai loại linh căn kia vô cùng cường đại, nhân tài có được hai loại linh căn này chân chính xem như là thiên chi kiêu tử.....” Trong giọng nói lão giả dẫn theo một tia phỏng đoán.

“Chính là ta chưa bao giờ nghe qua có người đại năng nào có được quang linh căn hoặc là âm linh căn, đây là có chuyện gì?”

Lão giả nghe vậy, có chút tiếc hận thở dài, “Đúng vậy, không có người đại năng nào có được hai loại linh căn này cho dù là một loại..... Chủ yếu là bởi vì quang, âm hai loại thuộc tính linh căn thật sự quá mức bá đạo, cơ hồ không ai có thể khống chế, người có được hai loại thuộc tính kia, nếu không buông tha cho tu luyện tầm thường cả đời, thì chính là lúc tu luyện bị linh căn phản phệ mà chết! Bất luận là kiểu nào thì cũng sẽ không bị thế nhân biết.....”

Tiết Mật có chút khiếp sợ, không nghĩ tới thế nhưng chính là như vậy, nói vậy thật sự thà không có, giống như tu sĩ tu chân bình thường còn tốt hơn có loại linh căn quý hiếm này, tốt xấu gì còn có hi vọng, không giống như cái kia có thể hoàn toàn đoạt tuyệt tu luyện, chính là.....

“Ngài nói cho ta cái này để làm chi, ta hỏi về sư huynh mà!” Tiết Mật còn chăm chú hỏi, đột nhiên như nghĩ tới cái gì, sắc mặt đột biến thập phần khó coi, lẩm bẩm nói, “Không..... Sẽ không..... Không có khả năng..... Hẳn tuyệt không giống, tu vi hẳn rất cao thâm, cho nên không có khả năng!” Nói càng về sau, thanh âm phát ra càng lớn, cũng càng phát ra chắc chắn.

Cốc Thiên Thu xem nàng có vẻ hoàn toàn không tin, cũng không có làm gì, chỉ là khẽ cười nói, “ Dù sao theo ý ta, nhìn biểu hiện của hẳn hẳn là âm linh căn, hơn nữa ảo cảnh của hẳn ta cũng không vào được, chắc là cùng linh căn của hẳn có quan hệ.”

“Nhưng mà, không có khả năng a, không phải ngài nói người có quang âm linh căn thì tu vi sẽ không cao lên sao? Sư huynh ta rõ ràng là tu vi hóa thần kì, cho nên ngài nói tuyệt đối không chính xác!” Tiết Mật khẳng định nói, nhưng mặt nhăn mày nhú không có chút thả lỏng.

“Tu sĩ tài ba trong Tu Chân Giới rất nhiều, có thể hấn gặp được người có khả năng giúp hấn tạm thời ngăn chặn linh căn bá đạo, hoặc..... Chính hấn cũng có thể ngăn chặn, chỉ có dưới tình huống nguy cấp, linh căn bá đạo mới có thể bộc phát, đồng thời cũng sẽ mang đến một ít di chứng, tỷ như đánh mất thần chí, tỷ như thị sát (ham thích giết).....”

Tiết Mật nghe xong lời hấn nói, bỗng dưng nhớ tới tình hình mình cùng Thích Vô Thương ở trong cái động phủ kia, tâm chậm rãi lạnh xuống, cúi đầu hồi lâu không nói gì, chẳng lẽ thật là..... Chẳng lẽ trong nguyên tác cho dù hấn không vì Tiết Linh mà chết, chính mình cũng..... Sống không bao lâu?

Nghĩ vậy, không biết vì sao, nàng cảm thấy trái tim mình như xiết lại, qua thật lâu mới tìm về thanh âm của mình, đối với Cốc Thiên Thu nói, “Chẳng lẽ không có phương pháp nào giải cứu sao? Ngài không phải tiên tôn sao? Hấn là hiểu biết rộng, khẳng định sẽ có biện pháp phải không?” Nói xong trong thanh âm dẫn theo một tia vội vàng.

“Nha đầu, ngay cả ta cũng chỉ nghe đến hai loại linh căn kia từ sư tổ, làm sao có thể sẽ có phương pháp giải cứu đây? Ngay lúc này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thôi.” Lão nhân nói xong, nhìn thấy sắc mặt Tiết Mật có chút xám, kiên nhẫn nói thêm một câu, “Ta thấy tiểu tử kia bình thường đều có thể ngăn chặn linh căn, hấn là có cao nhân tương trợ, cho nên nói không chừng người ta sớm có phương pháp giải quyết đi!”

Nghe được hai chữ cao nhân, Tiết Mật đột nhiên nghĩ tới “Sư phụ” mình mạo nhận, ông nội của Thích Vô Thương luôn vãn du kia, căn bản không phải là dạo chơi, mà là đang tìm biện pháp chữa khỏi linh căn cho cháu trai mình. Hơn nữa nếu có thể bị áp chế, kia thuyết minh bọn họ có thể tìm được biện pháp nào đó, hơn nữa vẫn dựa theo biện pháp kia để trị liệu. Đạo chơi gì gì đó chính là cái cớ trong tiểu thuyết, kỳ thật có lẽ là phải đi tìm các loại kỳ trân dị bảo gì đó.

Nghĩ như vậy, Tiết Mật hơi hơi có chút được an ủi, nhưng lại nghĩ hấn với mình đâu có quan hệ gì, ta lo lắng như vậy để làm chi, bất quá chỉ là sư huynh trên danh nghĩa thôi, tuy rằng xác thực là cứu nàng vài lần.....

Nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của lục y nữ tử trước mặt, Cốc Thiên Thu nhận không được đánh gãy nàng, lại nhớ tới đề tài ban đầu kia, “Ta không còn thừa lực lượng nhiều lắm, phải mau chóng đem truyền thừa truyền xuống đi.”

“Ân.” Tiết Mật nhìn hấn gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, trong ánh mắt cũng dẫn theo chút ngưng trọng.

“Lúc này ta nói ngươi còn nhớ rõ không? Ta là định đem truyền thừa truyền cho tỷ tỷ ngươi cùng tiểu tử áo trắng kia.....” Lão giả thử thăm dò nói.

“Ân, được.” Tiết Mật lại gật gật đầu.

“Cứ như vậy, không có ý kiến?” Lão nhân có chút kinh ngạc nhìn nàng, “Ta chính là có ý đem ngươi đưa tới đây, nhưng mà truyền thừa này lại truyền cho người khác.”

Lần này lại đến phiên Tiết Mật có chút kinh ngạc, “Ân? Còn có ý kiến? Ngài đem ta tới đây không phải vì muốn hiểu rõ chuyện về dị thời không sao? Truyền thừa còn cần ta làm chút gì nữa nào?”

Một câu như vậy liền khiến lão nhân cười ha ha, “Ha ha ha..... Thú vị, nha đầu, ngươi thực sự thú vị!”

Tiết Mật bị hấn cười có chút nghĩ không thông, đây là làm sao vậy?

Cốc Thiên Thu cười cười rồi chợt dừng lại, nghiêm mặt, ý vị thâm trường nhìn Tiết Mật nói, “Nha đầu, ngươi không nghĩ tới sẽ được truyền thừa sao?”

Tiết Mật nghe vậy càng thêm kinh ngạc, “Ta? Ta cũng có thể sao? Chính ngài vừa mới không phải nói, ta không thích hợp, tới trong tay ta không thể phát dương quang đại sao? Hiện tại sao lại có thể được?” Rất kỳ quái, trong tiểu thuyết hình như chỉ có Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc mới được, chính mình cũng có? Không thể nào.....

Ngay câu đầu tiên đã hỏi ngược lại lão nhân, nhìn Tiết Mật đầy mắt mang theo tia khen ngợi không dễ phát hiện, thở dài, “Ai, nha đầu, cũng không biết người làm thế nào tại cái Tu Chân Giới coi mạng người như rơm rác sống đến lớn như vậy, chẳng lẽ người của dị thời không đều như vậy? Cũng không biết là họa hay phúc a!”

Tiết Mật ngăn người, sao trả lời không giống ta hỏi a, kia mình có thể hay vẫn là không thể?

Lão nhân xem nàng cái dạng này, cười cười, một tay chấp sau lưng, một tay vuốt râu nói, “Truyền thừa này không thể cho người, người quả thật không thích hợp.....”

Tiết Mật thoáng có chút thất vọng than thở, ta đã nói mà, sao có thể bởi vì xuyên qua liên mở rộng bàn tay vàng đầu, chính mình cũng nhận được quá nhiều, không thể nổi lòng tham!

“Bất quá.....” Lão nhân ra vẻ bí mật, chờ nhìn thấy vẻ mặt chờ mong nhìn hẩn của Tiết Mật, mới cảm thấy mỹ mãn nói, “Ta còn có đồ vật này cho cấp cho người, bởi vì chỉ có người thích hợp.”

Tiết Mật bỗng nhiên kinh hãi có chút mộng, thật sự có thứ gì a? Tuy rằng nói mình chiếm được rất nhiều, nhưng mà thứ tốt có ai ngại nhiều a, hắc hắc.....

Lão nhân thấy thế, đem tay ở sau lưng cầm ra phía trước, chỉ thấy trên tay hẩn nằm cái.....

Trứng???

Lại là trứng, hơn nữa cùng quả mình gặp lúc trước giống nhau như đúc, chính là quả trứng mới ban đầu là màu trắng óng ánh hơi hơi phiếm hồng sau lại biến thành màu hồng phấn, quả trước mặt này như cũ vẫn là màu trắng óng ánh, nhưng mặt ngoài cũng đã hiện ra kim quang mờ mờ.

“Đây là.....” Tiết Mật lấy tay sờ sờ nó, chỉ thấy bạch đản trong tay lão nhân lặn lộn hai cái, phát ra thanh âm “Khanh khách” giống như tiếng cười của tiểu hài tử, bất quá hoàn hảo không có cần mình.

“Quả này cùng với quả lúc trước ở động phủ sư muội lam tinh của ta mà người phát hiện được xác thực là một đôi, thượng cổ tiên thú ngũ trảo kim long cùng li chu hỏa phượng. Cha mẹ chúng nó trước kia vẫn đi theo sư tổ ta, sau lại vì bảo hộ cửu khuyết mà chiến đấu đến chết, xem như là bảo vật trân quý của Cửu khuyết đi, hiện tại đem chúng nó giao cho người, ta cũng yên tâm, ngự thú bí quyết của người mới thích hợp với chúng nó.” Nói xong lão nhân đem trứng đưa vào trong tay Tiết Mật, biểu tình hơi hơi có chút hiu quạnh, cũng không có bày ra bộ dáng kỳ quái như lúc nãy, lại làm cho Tiết Mật có chút thương cảm.

“Hảo hảo chiếu cố chúng nó.” Lão nhân đối với Tiết Mật dặn nói, biểu tình nghiêm túc.

“Ân, nhất định.” Tiết Mật dùng sức gật gật đầu.

“Kia hiện tại liền lấy máu nhận chủ đi, ta có thể che chở cho người một phen. Ra bên ngoài không tiện.....”

Tiết Mật nghe xong lời hẩn nói, đem ngón trỏ cắn, máu chảy ra, nhanh chóng thấm vào, nhất thời xuất hiện trận pháp quen thuộc ở dưới chân nàng, Tiết Mật cảm thấy đầu óc mình mê muội giống như lúc trước, loạn choạng vài bước, sắp té ngã.

Sau đó một trận ánh sáng nhu hòa tát lên người mình, đầu óc nhất thời thanh minh không ít, không có hoa mắt nữa, ngẩng đầu nhìn lão nhân thần tình hiền lành đang nhìn mình, biết hẩn là hẩn trợ giúp chính mình, vội vàng nói ta ợn, “Cám ơn tiên tôn!”

Nhìn nhìn dưới chân, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy trận pháp khế ước, hai lần trước đều là ngắt đi, hoàn hảo không có gặp gì nguy hiểm, lần sau nếu mà lập khế ước, nhất định phải tìm địa phương an toàn, hoặc là phải có người hộ pháp.

“Khanh khách lạc.....” Chỉ thấy quả trứng phiếm kim quang cười càng vui, giống như một tiểu oa nhi, nghe mà làm Tiết Mật tâm tình đều thực khoái trá.

Trận pháp phức tạp kia dần dần hoàn thành, Tiết Mật cảm giác chính mình cùng vật nhỏ trước mặt không hiểu vì sao có liên hệ, tu vi trong phạm vi mình có thể cảm thụ, không ngừng tăng lên, từ kim đan ba tầng tăng tới kim đan bảy tầng, linh khí khởi động chung quang mới chậm rãi bình ổn lại. Sau đó nghỉ ngơi một lúc, Tiết Mật cẩn thận đem quả trứng đã biến thành màu vàng kim nhặt để vào trong không gian, nằm cùng với quả màu phấn hồng, vì thế hai quả trứng người chạm ta ta chạm người chơi đến phi thường vui vẻ.

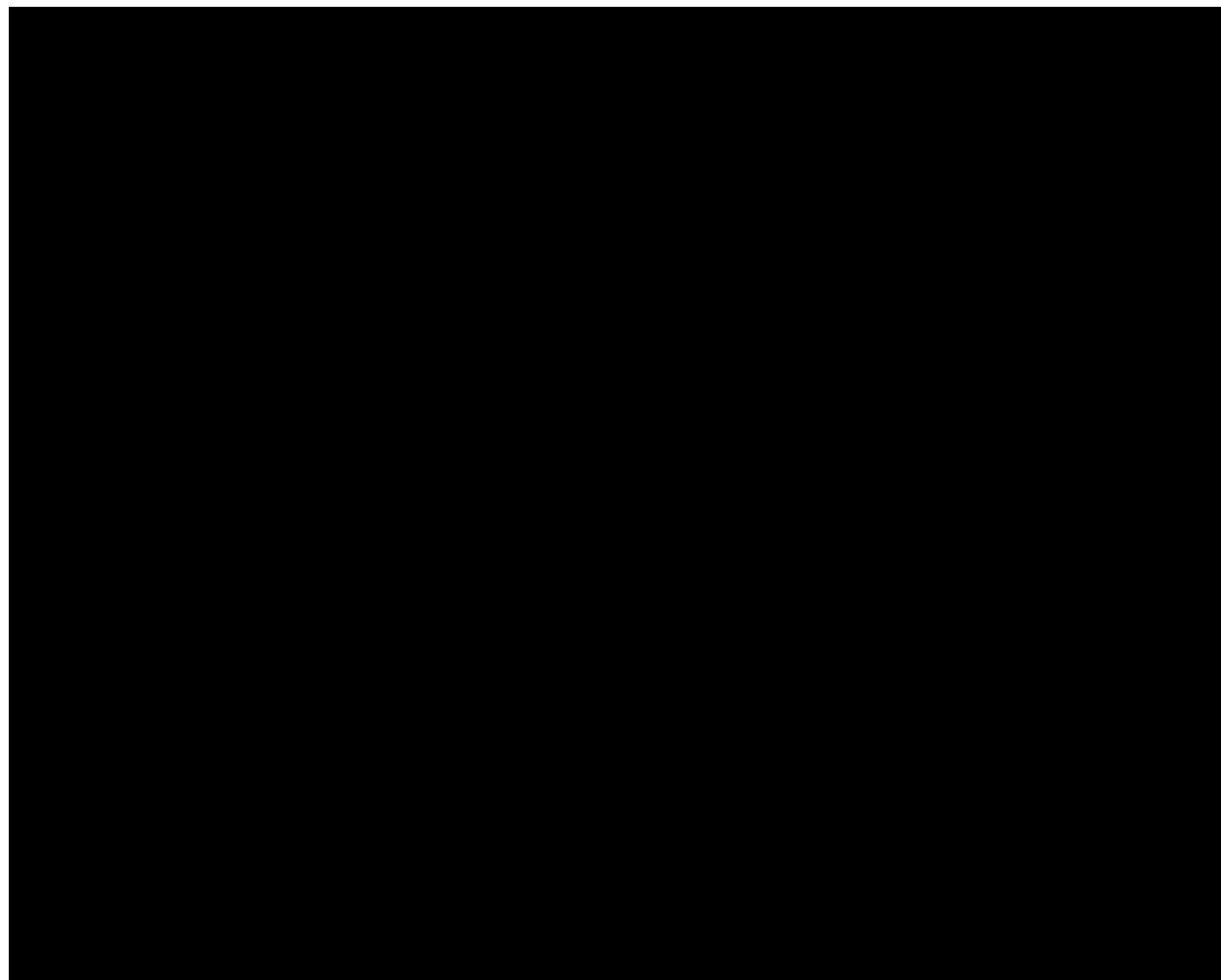
“Tu chân ngự thú bí quyết quả nhiên bất phạm, nhìn tốc độ tu vi ngươi tăng lên ngay cả ta cái ông lão xương cốt này cũng có chút ghen tị, ha ha.....” Cốc Thiên Thu nói giỡn.

Tiết Mật nghe xong, có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Ta cũng vậy lần đầu tiên nhìn thấy.....”

“Ha ha, nha đầu, thời gian của ta không nhiều lắm.....” Lão nhân biểu tình bình thản nói, “Cũng đến lúc nên đưa các ngươi ra ngoài, ta sẽ lưu lại tỷ tỷ ngươi cùng tiểu tử áo trắng, có thể bọn họ sẽ ở đây một khoảng thời gian, ngươi cũng không cần lo lắng. Về phần tiểu tử mắt đỏ kia, tuy rằng không vào được ảo cảnh của hắc, nhưng mà ta có thể triệt hồi ảo cảnh, hắc là cũng không có trở ngại gì, ngươi yên tâm.”

Tiết Mật nghe hắc giao đãi xong, hơi hơi gật đầu, trong lòng đột nhiên đối với lão nhân mới gặp không bao lâu này có một phần không nở rời, có thể hắc là người duy nhất trên thế giới này biết mình đến từ đâu, liền không tự giác đối hắc có chút thân cận.

Cốc Thiên Thu thấy nàng như vậy, hừ không sờ sờ đầu của nàng, sau đó vung tay lên, thanh âm xa xưa, “Đi thôi.....”

26. Chương 26: Phát Sinh Xung Đột

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lão nhân vừa dứt lời, Tiết Mật chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền cái gì cũng không biết.

Không biết trải qua bao lâu, thần trí nữ tử dần dần thanh tỉnh lại, sau đó cảm giác dưới thân có luồng nhiệt mềm mại, nghĩ thầm, tiên tôn kia đúng thật là không tồi, cố ý cấp cho mình một chỗ ngồi thoải mái.

Chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt chính là một mảnh y phục màu đen, mặt trên thêu hoa văn phức tạp, nhất thời Tiết Mật không phản ứng kịp nhìn chăm chăm y phục nghiên cứu một phen, đột nhiên biểu tình trở nên vô cùng cứng ngắc, trong lòng quát to một tiếng không xong, sau đó hơi hơi ngẩng đầu lên.

Vừa lúc đụng vào đôi mắt đen như mực, trong mắt không có chút biểu cảm, giống như người đè nặng trên người hắn không phải là một nữ nhân, mà là phiến lá cây.

Ngược lại làm cho Tiết Mật càng thêm xấu hổ, trên mặt hồng lợi hại, thừa dịp không ai nhìn thấy vội vàng từ trên người hắn đứng dậy, nhỏ giọng nói, “Sư huynh, ta không phải cố ý.....” Lão nhân đáng chết, thời điểm đi ta còn thấy luyến tiếc người, người hỏi báo ta như vậy sao? Ô ô..... Thật là mất mặt mà!

Ở nơi khác, Cốc Thiên Thu đột nhiên cảm thấy lỗ tai có chút nóng lên, khẳng định có người đang nhắc hắn. Tính ra thì đám người kia đi ra ngoài cũng đã tỉnh, tiểu nha đầu khẳng định thích lễ vật cuối cùng ta cho nàng, hắc hắc.....

“Không ngại.” Thích Vô Thương đứng dậy bình tĩnh nói.

Tuy rằng nghe hắn nói như vậy, Tiết Mật vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, dời đi chú ý bắt đầu đánh giá chung quanh, liếc một bên thấy Cảnh Trung Lưu đã thanh tỉnh nhìn thẳng hai người bọn họ, ánh mắt phức tạp.

Tiết Mật cả kinh lập tức thu hồi tầm mắt, hắn nhìn thấy rồi sao? Thấy được đi! Khẳng định thấy được! Ô ô..... Trong sạch của ta a! Lão nhân đáng chết, ta với người không đội trời chung!

Thời điểm Tiết Mật vô cùng rối rắm, người chung quanh cũng lục tục tỉnh lại.

“Di, như thế nào lại đi ra? Ta còn không đụng được truyền thừa mà!”

“Coi như hết, dựa vào người, không thấy Lung Nguyệt cốc chủ ở bên kia sao?”

“Ai, đúng vậy, như thế nào.....”

Bên này, Lận Thương Lan cũng lớn giọng, “Tam ca, chúng ta như thế nào đều đi ra, ta nhớ ta giống như đang ở trong ảo cảnh mà, như thế nào lập tức lại đi ra?”

“Chúng ta không thông qua thí luyện.” Cảnh Trung Lưu thanh âm trước sau như một lạnh như băng.

“Người đó thông qua? Hiện tại ngay cả cánh cổng đều không còn.....” Lận Thương Lan nhìn về phía hồ sâu trống rỗng, đại môn màu đỏ tươi không rõ tung tích.

“Tỷ tỷ Tiết Mật, cùng bạch y nam tử đi cùng nàng, còn có người mặc áo bào màu xám lúc trước tự mình tiến vào Cửu khuyết, cùng tử y lão giả kia đều có thể.” Cảnh Trung Lưu nhìn quanh bốn phía, phân tích nói.

Tiết Mật nghe xong vội vàng nhìn chung quanh, quả nhiên không nhìn thấy thân ảnh Độc Cô Ý, xem ra chắc là bị lão nhân kia cho tới địa phương khác đi, nghĩ như vậy, Tiết Mật lại thấy tiên tôn kia cũng không sai, chỉ là mới nảy thật sự xấu hổ.....

“Nguyên lai là bọn họ.” Lận Thương Lan trầm tư, sau đó nói với Tiết Mật, “Tiết sư muội, tư chất tỷ tỷ, tỷ phụ người thật sự là không tồi a, ta cùng Tam ca cũng chưa được lưu lại, bọn họ thể nhưng được lưu lại, xem ra về sau ta còn phải cố gắng tu luyện thêm!”

Tiết Mật nghe xong sững sốt, tỷ phụ? Qua một lúc mới phản ứng lại, hắn nói Vũ Văn Tắc, cảm thấy có chút buồn cười, đang chuẩn bị phản bác Vũ Văn Tắc không phải tỷ phụ nàng thì, một giọng nữ quyến rũ vang lên, “Thích cốc chủ, Tiết Mật là người Ngọc Linh sơn ta, ta mang nàng trở về được chứ?”

Tiết Mật nghe thấy tiếng nói quen thuộc, vội vàng quay đầu lại, chờ nhìn thấy quần màu đỏ quen mắt, cùng một mảng lớn màu đen phía sau, biểu tình bỗng nhiên trở nên có chút khó coi.

“Hong Anh, người không cần trốn mất nói dối, Ngọc Linh sơn rõ ràng bị người cấu kết ngoại nhân phá hủy, người hiện tại còn mặt mũi nhắc đến Ngọc Linh sơn!” Tiết Mật nhớ đến Lệ chương môn từng quan tâm

mình, cùng đồng môn ngày thường cùng mình tu luyện, tất cả bị nữ tử trước mắt hại chết, tức thì dưới đáy lòng trào ra một cổ oán giận.

“Không biết điều!” Tiểu Doanh đứng bên cạnh Hồng Anh đột nhiên rat ay, một đạo kiếm quang thẳng sát Tiết Mật mà đi.

Tiết Mật còn chưa kịp phản ứng thì, Thích Vô Thương đã kéo nàng ra sau mình, nâng tay chống lại, thoáng chốc kiếm quang liền biến mất ở bàn tay hắn.

Tiết Mật phía sau có chút kinh hồn bất định nhìn Thích Vô Thương, từ phía sau hắn đi ra, ánh mắt tràn ngập phần hận nhìn về phía đối diện, một lời không hợp sẽ đã thương tính mạng người, có người không biết nói lý lẽ sao?

“Ai, phu quân, người sao lại như vậy? Mật nhi chỉ là có chút không hiểu chuyện, sau khi trở về cùng chúng ta chậm rãi chỉ giáo thì tốt rồi.” Hồng Anh thấy Tiết Mật không có thương tổn, khuyên Tiểu Doanh, sau đó quay đầu nhìn Tiết Mật làm bộ sinh khí nói, “Mật nhi, người sao có thể vô lễ như vậy, mau cùng ta trở về, ngọc Linh sơn trong tay ta đã chấn hưng đi lên, rất nhiều sư huynh, sư tỷ hiện tại đang ở trên núi chờ người cùng Linh nhi trở về đâu.”

Tiết Mật nghe nàng nói một hồi, quả thực bị chọc giận mà nở nụ cười, thật sự là người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ, sao lại có người cực phẩm như thế này tồn tại chứ, nhiều năm trước mình sống thực là uống phở, hồi phục tâm tình, lạnh lùng nói, “Ta hiện giờ không phải người Ngọc Linh sơn, cho nên sẽ không theo người trở về!”

“Tiết sư muội hiện tại là người Lung Nguyệt cốc ta!” Lận Thương Lan ở một bên lớn tiếng phụ họa.

Nghe vậy, tươi cười trên mặt Hồng Anh chậm rãi thu lại, hừ lạnh một tiếng, “Thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Vừa dứt lời, liền liếc mắt ra hiệu Tiểu Doanh bên cạnh.

Tức khắc nam tử lấy ra một ngọc kính màu đỏ to bằng lòng bàn tay từ trong tay áo, rót linh lực vào, màu đỏ quang hoa đại thịnh, thẳng hướng hai người Tiết Mật mà đến, cảm nhận được nguy hiểm từ huyết quang (ánh sáng đỏ), Thích Vô Thương vội vàng kéo Tiết Mật lui nhanh về phía sau, cho đến khi không thể lui nữa, ánh mắt hung ác, nâng tay chuẩn bị đón đỡ.

Tiết Mật lập tức nhớ đến lời Cốc Thiên Thu nói với mình, một phen giữ chặt tay hắn, sợ hãi hắn sẽ lại xuất hiện tình trạng như vậy, đang chuẩn bị đem hắn mang vào không gian.

Một đạo hắc quang từ sau hai người đột nhiên lao ra, cùng huyết quang trực diện đối kháng, va chạm vào nhau chấn động bốn phía, Thích Vô Thương vội vàng ôm sát che chở Tiết Mật lui về sau vài bước.

Một trận hào quang qua đi, bởi vì va chạm mà trên mảnh đất trống trơn chỉ còn lại hai người.

“Không nghĩ tới còn có người có thể tiếp được một kích của khuy thiên kính, trên tay người hắn là.....” Tiểu Doanh ý vị thâm trường không nói tiếp.

Huyền Vũ mặt lạnh cầm trong tay trọng kiếm (kiếm nặng) màu đen, “Loảng xoảng” một tiếng nổ, đem mọi người đang trợn mắt há mồm tỉnh lại, nhưng chung quanh vẫn một mảnh lặng ngắt như tờ, không ai phát ra một tia thanh âm.

“Vậy thì sao?” Ngữ khí băng hàn.

Vừa nói xong, theo sau cũng xuất hiện hai nam một nữ mặt không biểu tình, đúng là ba người thủ hạ khác của Vũ Văn Tắc, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước.

Chỉ thấy Chu Tước đã quay đầu nhìn về phía Tiết Mật, hi hi cười nói, “Tiết muội muội, có bị thương hay không?”

Tiết Mật nhìn bốn người đứng trước mặt mình, thập phần cảm kích đối nàng cười cười, sau đó lắc lắc đầu, “Không có, cảm ơn!”

“Không có việc gì, người là muội muội Tiết Linh, cũng chính là muội muội ta, hiện tại Tiết Linh không ở đây, chúng ta làm sao có thể để người khác khi dễ người chứ?” Nói xong ẩn ý nhìn thoáng qua Hồng Anh.

Hồng Anh nghe vậy nguyên bản đang mỉm cười nhìn Tiểu Doanh chiêm thể thượng phong mặt cũng dần dần lạnh xuống, nhìn Chu Tước trong mắt hiện lên một mặt sát ý.

Bên kia, thuộc hạ Thích Vô Thương cũng đi tới bên cạnh hắn cùng Tiết Mật, sắc mặt đông lạnh nhìn một đám người Phù Diễm đảo, song phương giằng co.

Cảnh Trung Lưu là người cuối cùng đi qua, lúc trước thấy Thích Vô Thương cùng Tiết Mật hai người tay trong tay, đáy mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Cảm nhận ánh mắt nóng rực của hắn, Tiết Mật mới phát hiện hiện tại cả người mình đang được Thích Vô Thương ôm ấp, tư thế của hai người rất mập mờ. Thừa dịp những người khác không để ý, ngược lại nhanh chóng thoát khỏi cái ôm ấp này, hai má đỏ bừng, làm bộ bình tĩnh đứng ở một bên, không dám nhìn Thích Vô Thương và Cảnh Trung Lưu.

Thời điểm nàng trợn mắt xấu hổ lúng túng, Thích Vô Thương đứng bên cạnh nàng cũng buông lỏng hai tay, nhìn Cảnh Trung Lưu, hiểu được hàm nghĩa trong mắt hắn, lại cúi đầu nhìn thoáng qua Tiết Mật trên mặt vẫn còn đỏ ửng, sau đó đối với Cảnh Trung Lưu lắc lắc đầu, liền chuyển tầm mắt về phía đám người Phù Diễm đảo, lại không phát hiện ra Cảnh Trung Lưu ở phía sau tia phức tạp trong mắt cũng không có nhát đi, nhìn hai người đứng chung một chỗ, dưới đáy mắt lại dâng lên một mặt lo lắng.

Ngay tại lúc Tiểu Doanh lại chuẩn bị động thủ, thanh âm ôn nhu của Hồng Anh vang lên, “Phu quân đừng tay.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Doanh, nàng trấn an cười cười, ngược lại nhìn về phía đám người Chu Tước, nhu nhược yếu đuối hạ lễ, xin lỗi nói, “Ta nhất thời tình thế cấp bách, thăm nghĩ Mật nhi có thể theo ta trở về, dù sao ở sư môn rất nhiều người nhớ nàng, bất quá nếu hiện giờ nàng đã tìm được người ngưỡng mộ trong lòng, ta cũng không làm khó nàng, hiện tại nàng có các người, có Lung Nguyệt cốc chủ che chở, ta cũng yên tâm. Mật nhi, có rảnh nhớ trở về nhìn xem, dù sao nơi này cũng từng là sư môn của ngươi, tuy rằng so ra kém Lung Nguyệt cốc.....” Càng về sau thanh âm của nàng dần dần thấp xuống, biểu tình cô đơn, một ít người chung quanh không rõ chân tướng ánh mắt nhìn về phía Tiết Mật có chút khinh thường, nhưng ngại uy danh của Lung Nguyệt cốc cùng tài giỏi vừa rồi của Huyền Vũ, cũng không dám biểu hiện thái độ rõ ràng, chỉ có thể nhỏ giọng cùng người bên cạnh thảo luận.

Tiết Mật phát hiện người chung quanh ánh mắt nhìn mình có tia khác thường, còn tự cho là không bị phát hiện đều giống nhau cười đến đáng khinh, cảm thấy Hồng Anh dụng tâm hiểm ác, đang muốn mở miệng vạch trần lời nói dối của nàng.

Một đạo thanh âm trong trẻo bỗng vang lên, “Đã gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy người không biết xấu hổ như ngươi, lớn tuổi còn bày cái điệu bộ này, thật làm người ta ghê tởm!” Chu Tước vẻ mặt ghét bỏ nói.

“Muốn chết!” Tiểu Doanh giơ tay một đạo hồng quang bắn thẳng vào Chu Tước, nàng chưa kịp phản ứng, Bạch Hổ bên cạnh vội vàng vung đao phát ra một kích bạch nhận, cùng hồng quang triệt tiêu, sau đó đem đao nhọn chỉ vào Tiểu Doanh, bày ra tư thế nghênh chiến.

“Ngươi mới tìm chết!” Thấy thế, Chu Tước hỗn hển từ bên hông lấy ra một đoạn hồng lãng (vũ khí làm bằng vải) diễm sắc, hồng lãng giống như cự long khiêu vũ hướng Tiểu Doanh mà đi, Tiểu Doanh không dự đoán được nàng đột nhiên tức giận, dưới tình thế cấp bách dùng huyết kính đối kháng, nhưng cũng chỉ triệt tiêu một phần, Hồng Anh ở một bên vẫn nhìn chăm chú vào nàng, trong nháy mắt nàng ra tay cũng lập tức rút cây tram trên đầu xuống, thoáng chốc cây tram xanh ngọc biến thành một thanh ngọc kiếm cùng hồng lãng đối đánh, giải cứu cho Tiểu Doanh.

“Phu quân, ngươi không sao chứ? Các người thật khinh người quá đáng, Tiết Mật ngươi chẳng lẽ muốn phản bội sư môn sao?” Hồng Anh tình cảm chân thành nói.

Tiết Mật thấy nàng cái dạng này, từ trong đám người đi ra, chỉ cảm thấy một cỗ khí tắc nghẹn ở ngực sinh đau, tức giận nói, “Rốt cuộc là ai phản bội sư môn, Ngọc Linh sơn chính là bị Phù Diễm đảo tiêu diệt, hiện tại ngươi cũng là phu nhân của Phù Diễm đảo chủ, còn có mặt mũi nói ta phản bội sư môn, rõ ràng là người cầu kết ngoại nhân đem Ngọc Linh sơn chôn vùi, chẳng môn cũng bị ngươi hại chết, hiện tại bày bộ đáng này là muốn cho ai xem!”

“Người không cần ngậm máu phun người, rõ ràng là Lí Khánh Dương phát động nội chiến, đem chưởng môn hại chết, Phù Diễm đảo là cứu một đám người chúng ta còn sót lại. Đảo chủ mặc dù lấy ta làm vợ, nhưng vẫn cho phép ta chấn hưng Ngọc Linh sơn, vậy còn chưa đủ sao? Như thế nào hiện tại đến miệng người là ta cấu kết ngoại nhân đem Ngọc Linh sơn tiêu diệt. Tiết Mật, vì Thích cốc chủ, người thật sự không nhận Ngọc Linh sơn ta sao?” Nói xong hồng y nữ tử thể nhưng rơi lệ, nhìn qua phá lệ động lòng người, làm cho mọi người vây xem không biết tình hình không khỏi trợn mắt nhìn Tiết Mật.

“Người....” Tiết Mật nhìn nàng ra vẻ ủy khuất, tức giận không chịu được, nếu chưa nghe Tiết Linh nói chắc hiện tại không chừng đã tin lời nàng, làm sao lại có người như thế, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua. Bực bội một lúc thể nhưng chậm rãi bình phục lại, người như thế người càng để ý nàng càng hăng hái, mặc nàng nói lung tung đi, người biết rõ sẽ không bị nàng mê hoặc, người không biết Tiết Mật cũng không quan tâm.

“Thôi, thôi, Mật nhi, ta hy vọng người cùng tỷ tỷ của người đều có thể hạnh phúc, cánh cửa Ngọc Linh sơn vẫn luôn đón chào các người.” Hồng Anh thấy Tiết Mật dần dần thờ ơ lạnh nhạt, cũng thu lại bộ dạng làm vẻ ta đây, lau nước mắt nói. Sau đó ra lệnh một tiếng, mang theo đám người Phù Diễm đảo ly khai.

Còn lại người xem không còn gì náo nhiệt, thấy đám người Chu Tước nhìn chằm chằm cũng sợ tới mức lập tức giải tán.

Nhất thời trước hồ sâu chỉ còn lại người Lung Nguyệt cốc, cùng đám người Chu Tước Huyền Vũ, mặt đối mặt nhìn nhau, tràng diện một mảnh im lặng.

“Phế vật.” Lại một đòn nghiêm trọng xuất ra đem nam tử đánh lui về sau, ánh mắt Tiểu Doanh trở nên âm độc không kiên nhẫn, tay phải mở ra, một viên ngọc thạch màu sắc rực rỡ xuất hiện trong không trung, chỉ thấy hần rớt vào đó hơn phân nửa linh lực trong đan điền, ngọc thạch mới dần dần tản mát ra ánh sáng thất sắc, sau đó tay trái thúc giục, ngọc thạch liền bay nhanh về phía Huyền Vũ.

Bạch y nam tử vội vàng giơ lên trọng kiếm, ngăn trở ngọc thạch trước mặt không hiểu vì sao làm hần có cảm giác nguy cơ quý dị, lại không nghĩ đến ngọc thạch căn bản không có công kích, trực tiếp lướt qua kiếm hần, hướng người bay qua, tiếp theo ánh sáng thất sắc bao phủ trên đỉnh đầu hần, cơ hồ là trong nháy mắt, nam tử liền té xỉu trên mặt đất, sinh tử không biết.

“Huyền Vũ!” Tiết Mật nghe thấy thanh âm nam tử ngã xuống đất, kinh hô. Làm sao vậy, không có vang lên tiếng nào người liền gục xuống, khối ngọc thạch kia đến tột cùng là cái gì, vì sao bọn họ có bảo vật nhiều vậy?

Không đợi Tiết Mật nghĩ ra đáp án, ngay sau đó, khối ngọc thạch kia như có linh tính bay thẳng lại nàng cùng hắc báo, tốc độ không nhanh không chậm, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách, có chút không thở nổi.

“Rất nguy hiểm, chúng ta phải cẩn thận.” Hắc báo nói.

“Ta biết, không thể miễn cưỡng chống lại.....” Tiết Mật nhìn thấy ngọc thạch gần đuổi tới, nhảy lên lưng hắc báo, “Tiểu hắc, chúng ta sang Huyền Vũ bên kia.”

Hiểu biết ý đồ của chủ nhân, hắc báo lập tức đạp chân sau một cái, nhảy qua mấy cái cây, tránh thoát ngọc thạch tới bên người Huyền Vũ đã té xỉu.

Tiết Mật một bên quay đầu lại nhìn phương hướng linh thạch sau đó nhe răng cười với Tiểu Doanh, một bên đem tay phải đặt lên người Huyền Vũ, trong lòng sốt ruột mặc niệm, đi vào.

Nhưng không nghĩ tới, mặc kệ nàng niệm thể nào, bạch y nam tử vẫn đang hoàn hảo nằm té trên mặt đất, sắc mặt an lành, giống như đang ngủ.

Tiết Mật không thể tin lại thử lần nữa, nhưng vẫn như vậy, không có chút biến hóa, sao lại thế này, vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, rõ ràng trong tiểu thuyết Tiết Linh có thể đem Vũ Văn Tắc mang vào không gian mà, sao đến mình lại không được? Tiết Mật cấp bách muốn khóc, tay càng run rẩy lợi hại.

“Sao vậy?” Hắc báo cũng có chút sốt ruột, không có biện pháp, khối ngọc thạch kia thật sự rất quý dị.

“Vào..... Không được.....” Thanh âm Tiết Mật cũng dần theo tia run rẩy.

Quay đầu lại nhìn hắc báo, thấy ngọc thạch đã tiến lại gần nó, “Cẩn thận!” Tiết Mật hoảng sợ đem nó thu vào trong không gian, cả người cùng ngọc thạch trực tiếp đụng phải nhau, nhất thời cảm thấy một trận lại một trận ánh sáng bảy màu, cả người say khướt, tiếp theo trước mắt tối sầm, ngã lên trên người bạch y nam tử, bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Doanh thấy thế, đem ngọc thạch thu về, sắc mặt có chút trắng bệch, thoáng điều chỉnh, âm ngoan nhìn thoáng đôi nam nữ trên mặt đất, cũng không quay đầu nhìn bọn họ hắc y nhân phía sau vẫy tay một cái, “Mang về!”

Chờ đám người phân phát ly khai, mảnh đất bị linh lực tàn sát bữa bãi im lặng quý dị, nhưng trong bụi cỏ không xa một khối ngọc bội phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bên kia, bọn người Chu Tước nhìn thấy đại môn đỏ thẫm dâng lên cùng năm năm trước giống nhau như đúc, mặt mang kích động.

“Là Thiếu chủ bọn họ phải không?” Bạch Hồ khẩn trương hỏi.

“Khẳng định đúng vậy, phía sau không phải là Tiết Linh cùng Thiếu chủ thì còn có thể là ai đây?” Chu Tước chắc chắn nói, đột nhiên cảm thấy ngọc bội dắt bên hông mình nóng rực lợi hại, vội vàng nắm lên xem, đã thấy mặt ngoài ngọc bội thể nhưng dần theo chút tơ máu, sắc mặt trở nên âm trầm, nhìn hai người khác nói, “Không tốt, lão Tứ đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì? Không có khả năng, trong tay lão Tứ có cự uyên kiếm mà!” Bạch Hổ kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ) nói.

Thanh Long nghe vậy cầm ngọc bội trong tay Chu Tước, cẩn thận đánh giá, không thể không gật đầu nói, “Đúng vậy, xem ra lão Tứ gặp phải cường địch, cho dù cự uyên kiếm cũng đánh không lại, chính là không biết hắn có đi cùng Tiết Mật không?”

“Sao có thể có cường địch như vậy? Trừ phi là lão quái vật, bằng không không có người nào ở Tu Chân Giới là địch thủ của cự uyên!” Bạch Hổ nói.

“Phải không? Có lẽ cự uyên gặp phải pháp bảo lực lượng ngang nó thì sao!” Thanh Long hí mắt nói.

“Sẽ không? Tu Chân Giới không có khả năng có.....” Nói đến đây ánh mắt Bạch Hổ bỗng trừng lớn, “Không phải là.....”

Hai người nhất thời hiểu ý cho nhau ánh mắt, sau đó Thanh Long nhìn về phía hồng môn sắp hiện ra toàn bộ, ngừng thanh nói, “Mặc kệ như thế nào, chúng ta trước chờ Thiếu chủ đi ra, rồi quyết định sau!”

Chu Tước cùng Bạch Hổ tuy trong lòng thập phần lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể dè nén chờ Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc từ di tích đi ra.

Qua một lúc lâu, trong khi ba người lo lắng chờ đợi, đại môn màu đỏ mới hàn toàn xuất hiện toàn bộ trước mắt mọi người, sau đó hồng môn mở rộng cửa, một đôi mặc y phục màu trắng từ phía sau cửa đi ra, phong hoa tuyết đại, thế gian vô song, giờ tay nhắc chân đều ý nhị không giống người thường.

Ba người Chu Tước sớm đã lo lắng nên không có tâm tình đi thưởng thức phong tư của hai người, đều cùng tiến lên, Thanh Long mở miệng nói, “Thiếu chủ, lão Tứ không thấy, hơn nữa Tiết Mật có thể cùng hắn một chỗ.....”

Nghe vậy Tiết Linh bỗng biến sắc, Vũ Văn Tắc cầm tay nàng, “Sao lại vậy? Dem sự tình nói rõ ràng!”

Vì thế Thanh Long liền nói một phen chuyện Tiết Mật năm năm trước nói với bọn họ, nàng biết Vũ Văn Tắc cùng Tiết Linh năm năm sau sẽ từ di tích đi ra, vì thế bọn họ cùng Tiết Mật giao ước năm năm sau cùng nhau tới nơi này đón hai người, Chu Tước nguyên bản là muốn Tiết Mật theo chân bọn họ cùng nhau quay về Ảnh Nguyệt, nhưng Lung Nguyệt cóc chủ Thích Vô Thương cự tuyệt. Cứ như vậy qua năm năm, bọn họ phải Huyền Vũ tới Lung Nguyệt cóc đón Tiết Mật, không biết vì sao truyền âm bội của hắn thế nhưng bị bể nát, cho nên hắn hẳn là gặp phải cường địch, cũng không biết hắn rốt cuộc có đi cùng Tiết Mật không.

Vũ Văn Tắc nghe xong, mày nhăn lại một chút, nhìn sắc mặt Tiết Linh trở nên trắng bệch, nắm tay nàng càng chặt, “Hắn là có thể tìm được truyền âm bội của Huyền Vũ, chúng ta trước đi nơi đó xem sao, đi!”

Sau đó một đám người liền rời đi, theo cảm giác của ngọc bội Chu Tước mà tiến về phía trước.

Đồng thời lúc bọn họ vừa rời đi, đại môn màu đỏ phía trên hồ sâu cũng biến mất vô tung, như là chưa bao giờ xuất hiện qua.

30. Chương 30: Mở Màn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chờ mấy người đi theo dao động của ngọc bội tới nơi Huyền Vũ, Tiết Mật bị tập kích thì đã là một ngày sau.

“Thiếu chủ, nơi này còn sót lại linh lực dao động chẳng lẽ là.....” Thanh Long kinh nghi nói.

Vũ Văn Tắc nhìn hắn, sắc mặt nghiêm túc gật đầu.

“Thiếu chủ, ngọc bội của lão Tứ!” Chu Tước cùng Bạch Hồ từ trong bụi cỏ rậm rạp một bên tìm được ngọc bội bị vỡ thành mấy mảnh lóe ánh sáng mờ nhạt, cầm lại đưa cho Vũ Văn Tắc xem.

Nam tử cẩn thận đánh giá, sắc mặt càng thêm nghiêm túc, “Không sai! Là truyền âm bội của Huyền Vũ.”

“Chúng ta giờ làm gì đây?” Mấy người cùng nhau nhìn về phía hắn, trong đó Tiết Linh biểu tình lo lắng nhất.

Biết mọi người lo lắng cho an nguy của Tiết Mật và Huyền Vũ, hắn tinh tế nhìn nhìn chung quanh, “Xem linh lực bên này dao động, đối phương hẳn là đám người chúng ta biết, chỉ có trong tay bọn họ mới có loại pháp khí này!”

“Thật là.....” Ba người Chu Tước kinh dị nói.

“Ừ, Phù Diễm đảo.” Vũ Văn Tắc trầm đình tiết thiết (như đinh đóng cột) nói.

“Phù Diễm đảo? Muội muội ta cũng bị bọn họ bắt đi sao?” Tiết Linh gấp đến độ mắt đều đỏ lên. Phù Diễm đảo cùng nữ nhân tên Hồng Anh kia chính là đầu sỏ làm Ngọc Linh sơn bị diệt môn, sư phụ cùng đồng môn

“Thân thể hai người không giống nhau, Huyền Vũ có thể còn cần thanh minh châu trị liệu vài lần nữa.” Vũ Văn Tắc nói.

Nghe vậy, Chu Tước cũng không nói gì, chỉ là nhìn đám người Tiểu Doanh càng thêm phần hận.

Nhưng Tiểu Doanh lại tuyệt nhiên không để ý ánh mắt của nàng, nhìn hai người Tiết Mật cùng Tiết Linh, ánh mắt âm ngoan, thâm nghĩ, nha đầu phiền phức! Lại chớp mắt một cái đối với Vũ Văn Tắc giả mù sa mưa mở nụ cười, “Vũ Văn trang chủ, ta thấy hạt châu trên tay ngươi hẳn là tiên bảo đi, còn có thanh kiếm kia cũng vậy, thượng tiên gia pháp bảo trong tay các ngươi cũng không ít, làm cho người ta thật hâm mộ a!”

Tiên bảo? Thích Vô Thương cùng mấy người Cảnh Trung Lưu nhìn nhau, ánh mắt trở nên vô cùng ngưng trọng, tiên bảo là khái niệm gì? Kia chính là pháp khí mà tiên nhân trên thượng giới mới có, không nghĩ tới Tu Chân Giới cũng sẽ có!

Nguyên lai là tiên bảo, đúng vậy, chỉ có tiên bảo mới có uy lực như thế, nhưng mà tiên bảo bọn họ từ đâu mà có? Tiết Mật trong mắt mang theo tia nghi hoặc.

“A.....Tiểu đảo chủ sao lại hâm mộ chứ, mặt ngọc kính trên tay ngươi lúc đó chẳng phải là tiên bảo sao, hơn nữa hẳn là còn nhiều thứ lợi hại mà không có lấy ra đi!” Vũ Văn Tắc cười cười cũng theo hắc giả mù sa mưa, một chút cũng không có cảm giác gương cung bật kiếm lúc này.

Nghe vậy, mấy người Thích Vô Thương ánh mắt càng thêm ngưng trọng, xem ra Tu Chân Giới thật sự là ngọa hổ tàng long, Lung Nguyệt cốc có chút giậm chân tại chỗ rồi.

“Mấy đồ vật của ta sao có thể cùng Vũ Văn trang chủ đánh đồng chứ!” Trên mặt Tiểu Doanh cười càng đậm, ngay cả vết sẹo đều vặn vẹo, sau đó cười khanh khách mời, “Nếu không chúng ta đi nơi khác ngồi, nơi này dù sao cũng là tể đàn của tộc ta, không thích hợp đàm thiên thuyết địa (nói chuyện trên trời dưới đất)!”

Vũ Văn Tắc nghe hắc giả mới, không đáp ứng cũng không phản đối, chỉ là nhìn hắc giả, khóe miệng tươi cười không thay đổi, vẻ cảnh giác trong mắt càng thêm dày đặc.

Thấy đám người kia không có ý tứ muốn rời đi, tươi cười trên mặt Tiểu Doanh dần dần thu liễm, trầm mặc nói, “Đây là không cho ta mặt mũi sao! Ban đầu các ngươi chủ động đến, còn tùy tiện hạ thủ, giờ.....” Vừa dứt lời, một sợi tơ màu vàng rực rỡ từ trong tay áo bay ra, thẳng hướng đám người Tiết Linh.

Thời điểm Vũ Văn Tắc chuẩn bị tiếp một kích này, thể nhưng sợi tơ vàng óng ánh chỉ cách bọn họ một trượng thì ngừng lại, sau đó giống như xuất hiện cơ quan, một trận pháo thật lớn hiện ra dưới chân mọi người, không có ai may mắn thoát khỏi.

“Đây là.....” Vũ Văn Tắc sắc mặt tối sầm.

34. Chương 34: Linh Xu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Phệ hồn trận!” Vũ Văn Tắc ngẩng đầu gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Doanh, “Sao ngươi có phệ hồn thạch làm mất trận? Kia chính là bảo vật ở thượng giới cũng khó tìm!”

“Ha hã, thượng giới khó tìm sao? Thật sự rất khó tìm sao?” Nói xong Tiểu Doanh từ trong tay áo lấy ra một tảng đá màu vàng óng ánh như trứng chim, đặt trong tay thường thức, “Cứ nghĩ các ngươi tự chạm vào trận pháp thì tốt rồi, không ngờ vẫn là cần ta tự động thủ, ai.....” Sau đó ngữ khí đột nhiên trở nên âm trầm, “Lúc này các ngươi còn có biện pháp gì, Phù Diễm đảo ta cũng không phải nơi dễ xông vào phải không?”

Hồng Anh nhìn thấy Tiết Mật có chút tái nhợt, mặt mang thương hại, “Mật nhi, lần này cũng không phải là sư thúc không giúp người, ai kêu người không chịu nghe lời, người xem giờ thì chặt vật như vậy, nếu sớm nghe lời sư thúc nói không phải tốt hơn sao, sư thúc vẫn là thực thích người!”

“Không cần người giả mù sa mưa, ta tốt lắm!” Tiết Mật cảm thấy cơ thể mình có thể khôi phục lại, liền giãy dụa khỏi cái ôm của Tiết Linh ngồi dậy, nhìn Hồng Anh oán hận nói. Thích ta? Mấy ngày hôm trước là ai như rắn độc cứ ngắt véo ta? Nghe lời người, thì ta sống trong bọc mình sao?

Nghe vậy, tươi cười trên mặt Hồng Anh dần dần phai nhạt, không đợi nàng nói gì, Tiểu Doanh liền hung hăng nói, “Thật sự là không biết tốt xấu!” Sau đó lại phóng sợi tơ vàng óng ánh trong tay áo ra, khiến pháp trận dưới chân mọi người rất nhanh hoàn thành, đem tất cả mọi người bao lại.

Mọi người nhất thời cảm giác linh lực trong đan điền của mình mau chóng xói mòn.

“Này.....” Cảnh Trung Lưu trong mắt dày đặc nghi hoặc, hẳn chưa bao giờ gặp qua trận pháp như vậy, hơn nữa nghe ngữ khí bọn họ, trận pháp này hẳn là vật của thượng giới, xem ra tầm mắt của hắn thật có chút hạn hẹp.

“Phệ hồn trận, là trận pháp thượng cổ truyền lưu, hiện giờ ở thượng giới cũng không nhiều người biết, trận này rất bá đạo chính là đem người vây chết trong trận, hút khô linh lực trong cơ thể người để mở rộng, không có dừng lại, trận pháp càng lớn thì người lại càng yếu. Nếu linh lực trong cơ thể người bị hút cạn, nó sẽ hấp thu tinh khí của người, thẳng đến khi đem người hấp thành một bộ xương thì thôi.....” Vũ Văn Tắc khẩu khí trầm trọng.

“Cái gì?” Mọi người kinh hô.

“Ba, ba, ba.....” Tiểu Doanh vỗ vỗ tay nói, “Quả thực không hổ là Vũ Văn trang chủ, tri thức uyên bác, xem ra ta đã coi thường người! Chính là không biết Vũ Văn trang chủ đối với phệ hồn trận này có phương pháp giải quyết không?” Nam tử cười trên tức.

Vũ Văn Tắc nghe vậy híp mắt, cảm thụ linh lực trong cơ thể biến mất, không nói gì.

“Thiếu chủ.....” Chu Tước nhìn Vũ Văn Tắc sững sờ, có chút lo lắng.

“Đây chính là lễ vật ta bố trí riêng để hoan nghênh các người, hảo hảo hưởng thụ đi!” Tiểu Doanh nhìn bọn họ bị nhốt ở bên trong, trong mắt mang theo thống khoái, bất quá cũng không nghĩ muốn đem bọn họ giết chết, tỷ muội Tiết gia là người chủ thượng cần, không thể chết được. Đám người Ảnh Nguyệt sơn trang trong tay còn có rất nhiều tiên bảo, phải lấy lại đây. Về phần đám người Lung Nguyệt cốc, từ trước đến nay đều tồn tại cái vẻ cao cao tại thượng, hiện tại rốt cục đến phiên bọn họ bị yếu thế, sao có thể làm cho bọn họ khinh địch như vậy mà chết đâu. Nghĩ vậy, Tiểu Doanh trong mắt trêu tức càng đậm.

Nghe vậy, Cảnh Trung Lưu trong mắt chợt lóe tinh quang, xem ra bọn họ bị nhốt vào trận pháp này là do người ta đã sớm tính kế, có thể thời điểm bọn họ vừa bước vào Phù Diễm đảo là đã bị tính kế, trách không

được hấn có cảm giác rất kỳ quái, nguyên lai thật sự có người rình bọ họ, nhưng bắt đắ dĩ chính là, cho dù có âm mưu nhưng không thể không bước vào a.

Vũ Văn Tắc không để ý Chu Tước la lên, chỉ là nhìn Tiểu Doanh, sau đó quay đầu đối Tiết Linh, chậm rãi nói, “Linh nhi, nàng còn nhớ chúng ta ở di tích luyện linh xu kiếm pháp chứ?”

“Linh xu.....” Tiết Linh phần chấn, nguyên bản biểu tình hơi bối rối dần trấn tĩnh lại, hai mắt nhìn chăm chú nam tử đối diện.

Lúc trước ở trong di tích, sau khi nàng cùng Vũ Văn Tắc từ ảo cảnh tỉnh lại, người mặc áo bào màu xám nhìn qua có vẻ thần bí khó lường cũng tỉnh lại, hơn nữa vừa thấy bọ nàng, liền lập tức công kích, đánh bọ họ trở tay không kịp. Bọ họ lúc trước cũng biết tu vi người mặc áo bào màu xám rất cao, nhưng không ngờ lại cao như vậy, hai người hoàn toàn không thể đánh trả.

Nhưng kỳ quái chính là, thời điểm nàng cùng Vũ Văn Tắc sắp bị áo bào xám đánh chết, thì lại không nhớ gì đến chuyện phát sinh tiếp theo. Đợi đến khi có trí nhớ, thì gặp được tiên tôn Cốc Thiên Thu. Hấn là lão nhân hiền lành (Tiết Mật: tỷ xác định?), cũng chính là sư phụ của hai người, trong năm năm, vẫn luôn chỉ dạy, đem tất cả cừu khuyết dạy cho bọ họ, trong đó có Cừu Khuyết kiếm pháp tối cao — linh xu.

Linh xu kiếm pháp cần đôi nam nữ tâm ý tương thông thì mới có thể tu luyện bản lĩnh cao cường của loại tiên gia này, hơn nữa cũng phải hai người cùng nhau luyện thì mới có thể phát huy uy lực lớn nhất. Nghe tiên tôn nói, người tu luyện loại kiếm pháp này càng đề cao độ ăn ý, càng phát ra lực lượng không tưởng.

Mà hiện giờ tình hình này, cũng không cho phép nàng do dự, chỉ có thể kiên trì, mặc kệ như thế nào, Mật nhi ở đây, người Ảnh Nguyệt sơn trang cũng ở đây, nàng nhất định sẽ bảo hộ bọ họ chu toàn!

Nhìn nữ tử đi về phía hấn, ánh mắt dần dần trở nên kiên định, Vũ Văn Tắc trong mắt toàn là yêu thương, sau đó hai người nhìn nhau gật gù đầu, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh kiếm xanh ngọc, toàn tâm rót linh lực mà trong cơ thể còn thừa không nhiều, hai thanh ngọc kiếm chậm rãi tản mát bạch sắc quang mang.

Hai người vung tay lên, hào quang giao nhau, càng thêm chói mắt, thẳng đến khi người chung quanh không mở mắt ra được.

Tiểu Doanh hơi hơi hí mắt, tươi cười cũng dần thu lại, trong mắt hiện ra một tia ngưng trọng. Tiên bảo, lại là tiên bảo, còn là cừu phẩm tiên bảo, xem ra hấn thực sự đánh giá thấp bọ họ.

Tia trầm trọng khi nghe thấy một tiếng “Ca sát” rất nhỏ vang lên, thì biến thành khiếp sợ, sao có thể phá vỡ được phệ hồn trận, xem ra không chỉ bảo vật trong tay bọ hấn có vấn đề, mà chiêu thức phát ra cũng có chút cổ quái. Sau đó phóng ra sợi tơ vàng óng ánh đánh mấy cái vào trận pháp, đem chỗ bị hỏng tu bổ lại.

Bọ họ ở trong trận pháp, linh lực càng không ngừng biến mất, hấn là cũng chống đỡ không được bao lâu, đến lúc đó, mấy pháp bảo này, từng cái thần thông đều chạy không được, trong mắt nam tử xẹt qua một mặt tham lam.

Do cung cấp linh lực, Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc sắc mặt chậm rãi có chút trắng bệch, bọ nàng đang còn tại trong trận, linh lực xói mòn quá nhanh, muốn phá vỡ trận pháp, căn bản là lòng có thừa mà lực không đủ, làm sao bây giờ, Tiết Linh dần có chút lo âu.

“Tỷ tỷ.....” Tiết Mật nhìn thấy Tiết Linh khổ sở cắn răng chống đỡ, cực kỳ đau lòng, giấy dựa từ dưới mặt đất đứng dậy, nhưng làm thế nào cũng đứng không nổi, đúng lúc này một đôi tay đột nhiên giơ ra, đỡ nàng.

Đôi nàng về mặt thê lương quay đầu lại, phát hiện đứng ở phía sau là Thích Vô Thương, mắt hấn nhìn thẳng phía trước, không nhìn nàng thấp giọng nói, “Yên tâm!” Sau đó liền ly khai, đi đến chỗ Vũ Văn Tắc cùng Tiết Linh, ánh mắt nghiêm túc, nâng tay dùng sức đặt sau lưng hai người.

Hai người Tiết Linh được bổ sung linh lực, sắc mặt cũng dịu lại, quay đầu lại thấy hai trông mắt bình tĩnh của Thích Vô Thương, liếc nhau một cái, đối hấn cảm kích cười.

“Sư huynh.....” Tiết Mật về mặt cảm động.

Mặt khác mấy người thấy biểu hiện này của Thích Vô Thương, cho nhau ánh mắt, cũng đều tự giác đi ra phía sau nam tử, từng người từng người đưa tay đặt sau lưng Thích Vô Thương, hai người Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc lập tức áp lực giảm đi, bạch sắc quang mang càng sâu, trận pháp cũng bởi vậy mà bị hồng một lỗ thật lớn, làm cho bạch mang trực tiếp bắn ra ngoài.

Tiểu Doanh vừa thấy, chuẩn bị phóng sợi tơ vàng óng ra, thì bỗng nhận thấy nguy hiểm tới gần, một đạo bạch nhận hướng hần mà đến, vọi vàng nhảy sang bên cạnh trốn, nhưng không ngờ bạch nhận nhanh hơn, xuyên qua bờ vai của hần.

Cũng bởi vậy bỏ lỡ thời cơ tu bổ trận pháp, chỉ có thể trở mắt nhìn lỗ hồng càng lúc càng lớn, cho tới khi, giống như gỗ mục mà vỡ tan tiêu tán.

Chớp mắt lúc trận pháp bị triệt hồi, tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhàng, linh lực trong đan điền cũng đình chỉ xói mòn.

“Mật nhi.....” Sau khi phá hủy trận pháp, Tiết Linh vọi vàng chạy lại bên người Tiết Mật, giúp nàng đứng lên, tựa vào trên người nàng (chỉ Tiết Linh).

“Tỷ, ngươi không sao chứ?” Tiết Mật thân thiết hỏi.

“Không có, không có việc gì! Chỉ cần muội không có việc gì, thì ta hết thấy đều tốt.....” Tiết Linh mỉm cười nói, nụ cười đó giống như tuyết liên nở trên băng sơn, tinh khiết mà mỹ lệ.

Tiết Mật nghe vậy, môi khẽ mở vài lần, trong lòng xúc động không biết dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt, chỉ nhìn nàng thật lâu không nói gì.

Bên này tỷ muội hai người còn đang dịu dàng thăm thiết, bên kia cũng đã bắt đầu xuất thủ.

“Lên!” Hồng Anh sắc mặt âm ngoan nói.

Nhất thời không biết từ đâu xuất hiện một đám lại một đám hắc y nhân mặt không biểu tình, tư thái không sợ sống chết chặn mấy người Vũ Văn Tắc.

Tiểu Doanh đứng phía sau hắc y nhân, vừa nhìn là biết có xu hướng suy tàn, trong mắt hần hiện lên một mặt không cam lòng, ngừng một chút, âm thầm cắn ngón tay, trong lúc hỗn loạn, dùng huyết họa một cái phù ấn, sau đó chạm vào pho tượng nữ tử trong tử y điện, lập tức pho tượng tản mát ra ánh sáng tím.

Tiểu Doanh thấy thế, tâm hung ác đem máu của hần cuộn cuộn không ngừng rót vào phù ấn trên pho tượng, tử quang càng ngày càng đậm.

Thích Vô Thương thấy điệu bộ của Tiểu Doanh, lại nhìn pho tượng màu tím càng ngày càng thâm, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, cảm thấy nếu cứ để cho hần tiếp tục như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục. Vì thế trực tiếp đánh lui hắc y nhân ngăn cản trước mặt hần, lấy tốc độ cực nhanh chạy lại chỗ Tiểu Doanh.

Bên này Tiểu Doanh thấy pho tượng sắp phát ra sáng rực, cả người kích động không chịu được, hoàn toàn không nhận thấy nguy hiểm tới gần, thẳng đến khi Thích Vô Thương chỉ cách hần có một thước, mới phát hiện hần đã đến, nhưng dĩ nhiên không kịp, bị hần (Vô Thương) đánh một kích bay vào trong cung điện, máu tươi phun lên pho tượng nữ tử, pho tượng lập tức phát ra ánh sáng màu tím xinh đẹp, đồng thời, thanh âm của nữ tử giống như từ phương xa truyền đến, uy nghiêm mà trang trọng.

“Làm càn!”

Một bàn tay bạch ngọc ở giữa không trung xuất hiện, hướng Thích Vô Thương mà đến.

Thích Vô Thương nhìn thấy bàn tay kia tới gần hần, hần cảm giác toàn thân nhúc nhích không được, chỉ có thể trở mắt chờ đợi đòn nghiêm trọng.

Ngay tại lúc công kích sắp đánh lên người hần, không biết một lực va chạm từ đâu đến, Thích Vô Thương cả người bị đâm bay ra ngoài, cũng bởi vậy tránh thoát một kích kia.

Tiết Mật thấy Thích Vô Thương đứng tại chỗ bất động, thời điểm hần sắp bị cái tay kia đánh, cảm giác máu toàn thân đều dồn lên não, cả người không biết từ đâu xuất hiện một cỗ khí lực, bay nhanh xuyên qua đám người, đem Thích Vô Thương xô ra ngoài, nàng thì vừa vặn bị công kích, sau đó cũng bay ra ngoài.

Trong nháy mắt lúc bay ra, nàng cảm thấy linh hồn thiếu chút nữa muốn tách ra khỏi cơ thể, trước khi hôn mê, trong đầu là bốn chữ thật to không ngừng vọng Sát bút đa nhĩ (không hiểu a)!

“Đi?” Giọng nữ uy nghiêm kia lại vang lên, dẫn theo chút nghi hoặc cùng hơi hơi kích động.

35. Chương 35: Tử Y

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Mật nhi!”

“Tiết sư muội!”

“Tiết Mật.....”

Mọi người kinh hô, sau đó vội vàng đánh lui mấy hắc y nhân trước mặt hướng Tiết Mật bên này chạy tới.

Thích Vô Thương sau khi nghe mọi người kinh hô, từ trên đất giãy dụa đứng dậy, quay đầu nhìn, lại thấy được một hình ảnh mà cả đời hắn sẽ không bao giờ quên.

Một nữ tử y phục màu hồng nằm ở đám cỏ trên mặt đất cách hắn không xa lặng yên không tiếng động, mặt đầy máu, nhìn qua còn đỏ hơn xiêm y nàng mặc trên người, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhờ máu đỏ phụ trợ, nhìn thấy ghê người.

“Sư muội.....” Thích Vô Thương sững sờ nhìn nữ tử mặt không còn tí máu, lảo đảo, vẻ mặt ngàn năm lạnh nhạt đã hoàn toàn biến mất, giờ chỉ còn kinh ngạc cùng khiếp sợ, thân thể không tự chủ hướng Tiết Mật chạy lại, mắt nhìn chăm chăm vào hồng y nữ tử, giống như mất hồn.

Còn chưa đi được hai bước, liền ngừng lại, thân thể đứng thẳng bất động tại chỗ, không nhúc nhích. Kỳ thực không phải hắn không muốn động, mà là không động được, thân thể giống như bị cái gì không chế, mặc kệ cố gắng thế nào cũng đều cứng ngắt tại chỗ không động đậy. Thích Vô Thương cứ thế nhìn một bên mặt nữ tử ở không xa không gần, trong lòng không khỏi hỗn loạn, mắt cũng bắt đầu hơi hơi phấp phồng.

Kỳ thật không chỉ có hắn, người chung quanh cũng đồng dạng không động đậy, thậm chí có người chân vừa mới bước còn chưa chạm đất đã bị một lực lượng vô danh làm đứng nguyên tại chỗ. Mọi người có thể nhìn, cũng có thể nghe, nhưng không thể động đậy không thể nói.

Nhìn thấy bàn tay đánh úp hắn lúc trước giờ đang chậm rãi tìm kiếm Tiết Mật, Thích Vô Thương trợn to hai mắt, màu đỏ trong mắt nhanh chóng lan tràn, cuối cùng giống như chảy ra máu.

Ở bên kia, Tiết Linh cũng nhìn thấy tay nữ nhân đó từ từ tiến lại gần Tiết Mật, mà nàng lại chỉ có thể đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong lòng khủng hoảng không biết dùng ngôn ngữ gì để diễn đạt, nước mắt từng giọt từng giọt lăn trên gò má, ý niệm muốn trở nên mạnh mẽ ở trong đầu như từng đao khắc vào lòng, không lay động, máu tươi đầm đìa.

Thấy tay của nàng kia đã sắp tới gần người Tiết Mật, nhưng không thấy bóng dáng ở đâu. Vì thế, mọi người đều chăm chú nhìn, màu tím quang mang chợt lóe, bỗng thân thể Tiết Mật liền biến mất không thấy.

Lúc này, ánh mắt Thích Vô Thương trừ bỏ màu đỏ thì thần sắc cũng khác mọi khi, từng trận sương mù màu đen từ cơ thể hắn trào ra, hắc vụ vừa lướt qua, nơi đó đã không còn một ngọn cỏ, làm cho tất cả mọi người không khỏi kinh hồn táng đả.

Vô Thương..... Cảnh Trung Lưu lòng phi thường lo lắng.

Tiết Linh cũng đành chỉ rơi lệ, mặt không biểu cảm nhìn địa phương Tiết Mật biến mất mà xuất thần, trong mắt không buồn không vui, làm Vũ Văn Tắc ở một bên nhìn nàng tràn đầy lo lắng.

.....

“A!” Tiết Mật quát to một tiếng tỉnh lại. Theo bản năng sờ sờ nơi bị chưởng kia đánh trúng, kinh ngạc phát hiện thế nhưng không đau, sao lại thế này? Rõ ràng là bị đánh mà, lúc đó cảm giác giống như người sắp chết, hiện tại sao lại không đau, chẳng lẽ..... Là..... Đã chết rồi sao?

Tưởng tượng vậy, Tiết Mật sợ hãi không chịu nổi, tuy rằng từng chết qua một lần, nhưng bỗng nhiên sống lại, căn bản không biết sau khi người đã chết thì đi tới địa phương nào, hiện tại là có thể biết ư?

Đang lúc nàng cẩn thận chuẩn bị ngẩng đầu đánh giá một chút hoàn cảnh chung quanh, đột nhiên một giọng nữ dễ nghe nhưng cũng không mất uy nghiêm vang lên bên tai nàng.

“Tĩnh?”

Tiết Mật cả kinh lập tức ngẩng đầu nhìn hướng thanh âm phát ra, nháy mắt cả người đều ngây dại.

Chỉ thấy ở trước mặt nàng là đài cao chín tầng, một nữ tử đang nằm nghiêng ở tít trên cao, giữa trán của một bông hoa đào xinh đẹp, mày dài thanh nhạt như lướt qua, mắt phượng mỉm cười, búi tóc lỏng lẻo buông xuống một bên, cây trâm đào bạch ngọc cắm lệch, nhìn qua có một loại quyến rũ cùng lười biếng khó tả, người mặc cung trang màu tím, trên eo là một mảnh ngọc đai không được buộc mà thả lỏng xuống, bộ dáng kia chính là nữ tử được thờ phụng ở cung điện đó.

“Người là.....” Tiết Mật hơn nữa ngày mới phản ứng lại, nhìn nữ tử kinh ngạc nói.

“Người gặp qua ta?” Nữ tử hé mở đôi môi đỏ thắm, cười nói.

“Ách..... Ân, tại cung điện kia, thờ phụng pho tượng của người.” Tiết Mật ngây ngô nói.

“Nga, phải không? Kia cũng thật là.” Nữ tử lấy tay hơi hơi nâng cằm nàng, nhìn thẳng Tiết Mật nói, “Biết vì sao ta cho người gặp mặt ta không?”

“.....” Tiết Mật trong mắt tràn ngập nghi hoặc, nàng làm sao mà biết, còn có nàng có phải đã chết hay chưa a..... Vì cội lòng gì mà thấy mỹ nữ đây?

Nữ tử cũng nhìn ra ý tưởng của nàng, bật cười nói, “Thương thế của người đã không sao.....” Tươi cười kia thoáng chốc làm Tiết Mật cảm thấy như có cây hoa đào đang nở rộ, gió mát phất qua, diêm dúa mà mỹ lệ. Nếu nói Tiết Mật có vẻ đẹp thanh cao, thì nữ tử trước mặt này có một loại vẻ đẹp cực hạn, chân chính có thể xứng với khuyên quốc khuyên thành.

“Người là từ đệ thế mà đến phải không?” Nữ tử cười xong, đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, Tiết Mật nhất thời tròng lớn hai mắt, sao lại thế này, như thế nào có thể nhìn một cái là ra lai lịch của nàng, rõ ràng không phải ảo cảnh a!

“Linh hồn người tuy cũng phù hợp, nhưng trong nháy mắt lúc bị ta đánh tới, vẫn làm cho ta có cảm giác không thích hợp.....” Nữ tử nói đến đây bỗng ngừng lại, sâu trong đáy mắt xẹt qua một mặt xúc động bị che giấu, sau đó chậm rãi nói, “Đó là một loại..... Hương vị rất quen thuộc, có thể làm cho ta cảm thấy quen thuộc chỉ có..... Người nơi đó.....”

Tiết Mật lúc này đã không thể chỉ dùng hai chữ kinh ngạc để miêu tả tâm tình của nàng, trong mắt rõ ràng hiện ra một tia kích động, quen thuộc? Nơi đó? Có ý tứ gì? Rất cuộc có ý tứ gì?

“Người.....”

“Đúng, chính là như người nghĩ!” Nữ tử nhún mày nói, “Ta, với người giống nhau, đến từ cùng một địa phương.”

Cùng địa phương? Địa..... Cầu sao? Thật không? Thật sẽ có người giống nàng xuyên vào quyển sách kia?

Tiết Mật từ trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, nhìn nữ tử trên đài cao, bỗng chân tay có chút luống cuống, lúc này nên làm gì, so ám hiệu, Sàng tiền minh nguyệt quang, Địa thượng hải lương song? Có cần phải cùng nhau hoài niệm một chút về cuộc sống hiện đại?

“Nhưng ta so với người thì tới sớm hơn rất nhiều..... Sớm nhiều lắm.....” Nói xong biểu tình nữ tử bỗng dưng sợ sệt hẳn, giống như hồi tưởng tới cái gì.

Tiết Mật nhìn nàng, chỉ cảm thấy bao phủ nàng một cỗ hương vị đau thương, nàng..... Không vui.

Thật lâu sau, nàng mới phản ứng lại, sau đó nhìn Tiết Mật, ánh mắt nghiền ngẫm, “Tuy rằng người cùng ta giống nhau đến từ địa phương kia, nhưng túi da của người ta cực kỳ không thích, thân thể kia làm ta có sự chán ghét quen thuộc gì đó, nhưng cũng làm ta yêu thích, người nói ta có nên hủy diệt không?”

Hủy diệt? Có ý tứ gì? Còn..... Muốn giết nàng? A uy, tiết tấu này sao không đúng vậy, không phải đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng sao? Như thế nào mà nàng sẽ bị đánh giết vậy!

“Bất quá, khó khăn lắm mới nhìn thấy một người từ nơi đó, sao lại để người chết đây, bởi vì lúc đó người cũng không dễ dàng tìm được thân thể thích hợp!” Nữ tử tự hỏi tự trả lời.

Cơ thể thích hợp với nàng sao nghe có vẻ không được tự nhiên, đổi cơ thể mà có thể giống như đổi quần áo?

“..... Nếu không lần này bỏ qua cho người, nhưng lần sau không nên gặp lại ta nga.” Nữ tử cười tủm tỉm nói.

Thỉnh không cần dùng biểu tình thần nhiên như vậy mà nói ra lời khủng bố thế chứ?

“Vẫn là thả người đi ra ngoài đi, ta cũng nên ra ngoài xem vì sao những người đó muốn gọi ta xuống, thời gian không nhiều lắm.....” Nữ tử đứng dậy, nâng ống tay áo nhẹ nhàng vung về hướng Tiết Mật.

Giây tiếp theo, hai người liền xuất hiện ở ngoài cung điện, mà người ban đầu bị định trụ cũng trong một khắc bọn họ xuất hiện có thể động dậy.

Bỗng một bóng đen như gió xoáy thẳng hướng đánh tới hai người Tiết Mật, tử y nữ tử thấy thế lập tức vung tay ngăn cản, một băng nhận (lưỡi dao băng) âm hàn xen lẫn chút lôi quang hướng người kia công kích, khi băng nhận đụng vào nam tử nháy mắt đã bị hắc vụ chung quanh hấn cản nuốt, nhưng đồng thời cũng làm cho nam tử phun ra một búng máu, té ngã lên mặt đất, xem ra là vượt qua năng lực cản nuốt của hấn!

“Sư huynh!” Tiết Mật che miệng lại cả kinh nói. Sao lại có bộ dáng như vậy, chẳng lẽ gặp cường nhân sao? Nhớ lúc đó nàng đẩy hấn ra ngoài vẫn còn tốt cơ mà.....

“Ám linh căn? Có ý tứ.....” Tử y nữ tử nâng tay lên, đang chuẩn bị cho nam tử kia một kích.

“Không cần!” Tiết Mật chạy đến bên người Thích Vô Thương nhìn nữ tử nói, “Hấn là sư huynh ta, van cầu người giơ cao đánh khẽ!”

“Giơ cao đánh khẽ? Ta thấy hấn hấn là bị nhập ma, cho dù ta không động thủ, hấn cũng sẽ không buông tha!” Tay nữ tử vẫn không có hạ.

“Ta..... Có thể làm cho hấn tỉnh lại!” Tiết Mật ngập ngừng nói.

“Người? Sao có thể.....” Nữ tử như nghĩ tới cái gì, khoe miệng gọi lên chút quỷ dị, vung tay lên ngăn cước bộ của đám người ở phía sau, “Người thử xem.....”

Tiết Mật quay đầu nhìn Thích Vô Thương nửa quỳ trên mặt đất, cắn chặt răng, thời điểm này cũng chỉ có thể thử xem, nữ tử này tâm tình bất định, xem cái tư thế của nàng tuyệt đối sẽ động thủ giết Thích Vô Thương. Nhớ lần kia ở di tích, Thích Vô Thương hình như là hôn nàng một chút liền khôi phục, hiện tại chỉ có thể ôm thử phương pháp đó, hôn hấn một chút, hy vọng nàng có thể làm được, hy vọng!

Tiếp theo, nữ tử ngồi chồm hổm trước mặt nam tử hai tròng mắt màu đỏ, nắm chặt hai tay, nhắm mắt lại đối với đôi môi dính đầy máu của hấn hôn xuống.....

Vừa mới hành động vậy, đối với những người phía sau bọn họ mà nói, chỉ là nhìn thấy Thích Vô Thương cùng Tiết Mật hai người giống như ghé vào nhau làm chuyện gì, mà hành vi bọn họ hôn nhau thì không thấy rõ ràng.

“A.....” Tiết Linh dùng sức công kích phía dưới tấm màng mỏng lúc trước ngăn cản cước bộ bọn họ, ban đầu trên mặt từ kinh hỉ khi thấy Tiết Mật hoàn hảo dần biến thành lo lắng.

Nghe thấy thanh âm công kích, tử y nữ tử ngẩng đầu lên nhìn nàng, trêu đùa trên mặt chậm rãi thu liễm lại, chính là một cổ phần hận khó có thể nói thành lời, trực tiếp triệt hồi ngăn cản trước mặt mọi người, nâng tay lên một đạo lôi điện màu tím mang ánh đen hướng về Tiết Linh.

Tiết Linh nhìn thấy công kích trước mặt rất nhanh sẽ đánh úp, biết chính mình không thể kháng cự, mũi chân nhích một chút hướng bên cạnh trốn đi, nhưng không ngờ công kích kia cũng đi theo nàng, thời điểm mắt thấy sẽ đánh tới thân thể nàng, Vũ Văn Tắc vội vàng tiến lên ôm lấy nàng. Vì thế lôi điện trực tiếp

đánh lên lưng Vũ Văn Tắc, nam tử tức khắc phun ra một ngụm máu lớn, tụt vào trên người Tiết Linh ngất đi.

Tiết Linh mặc dù được Vũ Văn Tắc giúp nàng chặn đi phần lớn công kích, nhưng vẫn có một tia lôi điện xuyên qua người Vũ Văn Tắc đung vào trước ngực nàng, chỉ nghe nàng kêu lên một tiếng đau đớn, một dòng máu tươi theo khoe miệng nàng chảy xuống dưới, nhưng nàng cũng mặc kệ.

“Vũ Văn.....Vũ Văn..... Huynh sao vậy? Không cần làm ta sợ!” Tiết Linh ôm nam tử kinh hoàng nói.

“Thiếu chủ.....”

36. Chương 36: Chấm Dứt?

Tiết Mật mơ hồ như nghe thấy một trận tiếng gào, bỗng mở mắt ra, không nghĩ tới vừa lúc chống lại một đôi huyết mâu sâu thẳm.

Đôi mắt kia không có một tia biểu tình, chỉ có vô tận lạnh lùng, nhìn Tiết Mật tựa như nhìn một người xa lạ. Nữ tử nhìn vào mắt hắn, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim của nàng đập dồn dập, mặt cũng xoát một cái đỏ ửng, màu đỏ giống như mắt nam tử.

Từ từ, màu đỏ trong mắt nam tử cũng nhạt dần, con ngươi từng chút từng chút khôi phục thành màu đen, thẳng đến khi không còn một điểm đỏ, Tiết Mật trong nháy mắt rời khỏi môi nam tử, sắc mặt đỏ bừng đứng ở một bên không dám nhìn hắn.

“Chủ thượng!”

Đột nhiên một trận tiếng la chảnh tề rung trời động đất ở sau lưng hắn vang lên, Tiết Mật cả kinh lập tức

quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mảng đen tuyền quỳ ở trước mặt, những người đó thân hình ai cũng cao ngất, động tác tiêu chuẩn, giống như được huấn luyện thật lâu.

Nhìn theo phương hướng bọn họ quỳ xuống, phát hiện đúng là hướng về tử y nữ tử. Nhưng mà lúc này trên mặt nữ tử là một mảnh băng hàn, như tuyết đọng trên núi cao vạn năm không tan, làm đông lạnh xương cốt người. Tiết Mật nhìn nàng, toàn thân không tự giác run rẩy, nhưng bọn nam tử hắc y quỳ xuống lại giống như hoàn toàn bình thường, vẫn đang cung kính thẳng tắp quỳ, giống như đang chờ đợi chỉ thị tiếp theo của nữ tử.

“A.....” Một giọng nữ quen thuộc vang lên, sau đó một bóng dáng màu trắng như gió đánh úp tử y nữ tử, tốc độ quá nhanh Tiết Mật căn bản không thấy rõ bộ dáng người đó. Tử y nữ tử vừa thấy, khóe miệng nhếch lên, một tay vung lên, bóng dáng kia liền bay ra ngoài, sau đó nặng nề té ngã trên đất, “Phốc” một ngụm máu tươi phun ra nhuộm đỏ trên người áo trắng, tựa như một đóa hoa mai kiều ngạo nở rộ.

Lúc này Tiết Mật mới nhìn rõ người nọ là ai, trong nháy mắt máu toàn thân như đông lại, từng trận rét lạnh từ trong tâm tỏa ra, cả người bất giác run rẩy lợi hại, hàm răng cũng bắt đầu phát run.

“Tỷ..... Tỷ.....” Tiết Mật nhìn nữ tử nằm té trên mặt đất hấp hối hô to, không phải người khác, mà là tỷ tỷ Tiết Linh người đối với nàng tươi cười như hoa, ôn nhu như nước.

Bước hai chân giống như nặng ngàn cân, từ từ tiến lại chỗ Tiết Linh, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng cả người như tên rời cung, nháy mắt đã tới bên người Tiết Linh.

Run rẩy nâng Tiết Linh miệng mũi còn đang xuất huyết, nhẹ nhàng lau chùi vết máu trên mặt nàng, nhưng mà mặc kệ chùi như thế nào, máu vẫn không ngừng trào ra, nhìn bộ dạng Tiết Linh, Tiết Mật chỉ cảm thấy cả người run rẩy lợi hại, mắt xót xót, cuối cùng từng giọt từng giọt nước mắt rơi lên xiêm y màu trắng đã nhuộm máu của nữ tử, cùng máu tươi hòa cùng một chỗ.

“Người.....” Tiết Mật đỏ mắt nhìn nữ tử ở phía đối diện, trong mắt tràn đầy phần hận, cắn răng nói, “.....Vì sao?”

Lúc này, đám người Cảnh Trung Lưu cũng đi tới bên cạnh Tiết Mật, bọn họ cũng đem Thích Vô Thương vẫn đang hôn mê ở bên kia sang chỗ Tiết Mật, về mặt mọi người đều giận dữ nhìn tử y nữ tử.

“Vì sao? A..... Người đang hỏi ta sao?” Tử y nữ tử ánh mắt lạnh như băng nói, “Người là ai? Cũng xứng chất vấn ta?” Khẩu khí trên đầu của nữ tử cũng trở nên hung ác nham hiểm vô cùng.

“Người..... Chúng ta không phải.....” Tiết Mật sờ soạng lung tung nước mắt trên mặt, nhất thời trên mặt là một mảnh màu đỏ.

“Chúng ta?” Tử y nữ tử cười nhạo một tiếng, “Khi nào thì con kiến cũng có thể cùng tiên tôn xưng chúng ta?”

Nghe thấy nữ tử cười nhạo, bọn nam tử hắc y bỗng đứng dậy, hai mắt nhìn chăm chăm đám người Tiết Mật.

Tiên tôn? Đám người Cảnh Trung Lưu cả kinh, sau đó lập tức xuất ra mười hai vạn phần tinh thần đề phòng, nơi này sao lại có tiên tôn? Nơi này chính là Tu Chân Giới, ngay cả thượng giới cũng không dễ nhìn thấy tiên tôn, sao ở Tu Chân Giới cũng gặp được, hơn nữa đầu đầu nhất là tiên tôn này là người của bọn hắn!

Tiết Mật nhìn về mặt kia của nữ tử, liền ngậm miệng lại không nói gì, ngược lại từ trong không gian lấy ra một gốc dược thảo, dứt Tiết Linh ăn.

Nhưng không ngờ đột nhiên bị người đoạt mất, ngẩng đầu nhìn, tử y nữ tử đang thưởng thức thảo dược hình hoa sen màu xanh ngọc, trong mắt hiện ra ngạc nhiên, “Cửu diệp thanh liên? Cũng mạnh tay a.....”

“Người làm gì vậy? Trả lại cho ta!” Tiết Mật vội la lên.

Ngay sau đó, má phải bị một bàn tay xanh xao tát lệch sang một bên, máu tươi nháy mắt theo khóe miệng chảy xuống dưới, hai má cũng chậm chậm sưng đỏ lên.

“Cái gì vậy! Cũng dám cùng ta nói chuyện như vậy!” Nữ tử thu hồi tay, tiếp tục nhìn chăm chú dược thảo trước mắt, bộ dáng chuyên chú kia tựa như không nhìn thấy sự vật khác.

“Tiết sư muội! Người nữ nhân kia sao có thể đả thương người như thế.....” Lận Thương Lan tức giận nói, Cảnh Trung Lưu sợ tới mức nghĩ che cái miệng của hắn lại, nhưng đã không còn kịp.

Lận Thương Lan giống như đứa trẻ không có sức lực bị bóp cổ giữa không trung, hai tay giãy dụa xung quanh, sắc mặt nhất thời biến thành đỏ tía.

“Lận sư huynh.....” Tiết Mật nhìn thấy tình hình này, vô cùng cấp bách, ‘Cầu người vì ta với người cũng đồng dạng hoàn cảnh, mà thả hắn, hắn chỉ là khẩu bất trạch ngôn (nói bậy bạ, không suy nghĩ), không có ác ý.....’

Tử y nữ tử lạnh nhạt nhìn thoáng qua Tiết Mật, bỗng cười khê, đưa tay vung lên, Lận Thương Lan lập tức giống như điều đứt dây, ngã xuống thật mạnh ở lùm cây cách đó không xa. Cảnh Trung Lưu vội vàng chạy qua giúp hắn đứng dậy.

“Khụ khụ..... Người đồ..... Ngô ngô.....” Còn chưa nói xong, đã bị Cảnh Trung Lưu bịt kín miệng, kéo trở về.

“Cảm ơn.....” Tiết Mật cắn môi nói.

Tử y nữ tử thấy thế, không nhìn nàng nữa, ngược lại nhìn Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc đang hôn mê, biểu

cảm trên mặt có chút lạnh khốc, nói, “Quen thuộc thật đúng là nhiều, thực làm cho ta thấy ngán, không ngờ cũng có thể tình cờ gặp..... Hai người bọn họ..... Âm hồn không tan, vẫn nên biến mất đi.....”

Một đoạn tự thị nhi phi (giống thật mà là giả, như đúng mà là sai) của nàng vừa nói xong, vẻ mặt nữ tử đột nhiên trở nên tàn nhẫn, hai tay giơ ra phía trước, cách không mà hút lấy, hai người Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc bỗng đi vào tay nàng.

“Tỷ tỷ.....”

“Thiếu chủ.....”

Nhưng không đợi bọn họ tiến về phía trước nửa bước, một đạo công kích phát ra dưới chân bọn họ, “Tiến thêm một bước, chết!” Nữ tử mặt không biểu tình nhìn mọi người liếc mắt một cái, nhất thời tất cả mọi người đều cảm giác chính mình như bị vật gì nhìn, trong lòng sợ hãi như giòi ở xương mu bàn chân làm cách nào cũng diệt không hết.

Qua một hồi lâu, mọi người mới từ loại cảm xúc này tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn nữ tử càng thêm kinh hãi.

Tiết Mật nhìn nữ tử đánh giá Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc trong tay giống như đang đánh giá một món đồ chơi, miệng lẩm bẩm, “Nguyên lai thật sự đều còn sống, loại hương vị này thật sự là cảm nhận một lần sẽ không muốn lặp lại lần thứ hai..... Tỷ tỷ..... Người nói ta nên làm cái gì bây giờ cho tốt đây?” Nói xong, trên mặt kỳ lạ xuất hiện một tia ôn nhu.

Sau đó lại một chuồng đem Tiết Mật hút lại, Cảnh Trung Lưu ngăn lại mọi người định rục rịch, lúc này ngàn vạn lần không thể thêm phiền, không biết vì sao, hắn cảm thấy Tiết Mật có lẽ có biện pháp.....

“Người nói, ta nên làm gì bây giờ, nếu trên tay ta nhiễm máu tươi, hẳn khẳng định sẽ tức giận, chính là ta lại rất muốn giết bọn họ, ta phải làm sao đây.....” Nữ tử hỏi xong, trên mặt còn mang theo tia mê mang.

“Hắn” Tiết Mật bắt được trọng điểm trong lời nói.

“Đúng vậy, hắn. Hắn là tiên quân đầu tiên ở thượng giới Phượng Tần Du,..... Cùng hắn..... Cùng bộ dạng hắn giống như..... Cơ hồ là giống nhau.....” Nữ tử trong mắt hiện lên một mặt hoài niệm.

Lại hắn? Sao lại có hai hắn? Có phải là một người ở hiện đại không? Nữ tử này ở dị giới gặp một nam tử tương tự như bạn trai ở hiện đại, nhưng lại là tiên quân. Tiết Mật thử nói ra suy nghĩ của mình, “Hắn khẳng định không hy vọng người giết người, ở thế kỷ hai mươi mốt, người cùng hắn sẽ vì việc nhỏ như vậy mà giết người sao? Tất cả mọi người nhiều nhất là tức giận hai ngày, khi nào thì mạng người trở nên rẻ mạt như vậy, một lời không hợp đều có thể mất đi tính mạng, không có thần thông, bảo vật gì đó chúng ta cũng thật sự vui vẻ mà.....” Nói càng về sau, thanh âm Tiết Mật dần dần thấp xuống, đúng vậy, mặc kệ qua bao lâu, mặc kệ ở hiện đại nhiều như thế nào thì cũng vui, nàng vẫn không thích ứng được cái thế giới coi mạng người như cỏ rác này, nhưng giờ không thể quay về được, chỉ có thể ở lại đây cố gắng, cố gắng sống sót.

Nghe Tiết Mật nói vậy, nữ tử giống như đang nghĩ gì, biểu tình bỗng trở nên sợ sệt, tay chậm rãi hạ xuống, tức khắc hai người Tiết Linh cũng Vũ Văn Tắc đều bị ném trên mặt đất, vô thanh vô tức.

Ngay sau đó, thân ảnh nữ tử đột nhiên có chút mơ hồ, nàng ngẩng đầu lên, “Đã đến giờ.....”

Tiết Mật khẩn trương nhìn nàng, làm nàng xem có chút buồn cười, “Biết không? Cho tới bây giờ làm người cảm thấy được mạng người như cỏ rác chính là ta, ta muốn đồ vật trên người của ngươi và nàng, thuận tiện cũng muốn mạng các ngươi, nhưng không nghĩ tới các ngươi phúc thiên mệnh đại như vậy, làm sao cũng không chết được, ha ha..... Ngươi so với ta lúc trước tốt hơn nhiều lắm.....”

Tiết Mật nghe thế, mày liền nhăn thật chặt, tuy rằng cũng đoán được đôi chuyện lúc trước, nhưng cứ nghe vậy vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

“Lại nói tiếp thân phận hai người chúng ta tại thế giới này cũng có chút liên quan đấy.....” Nữ tử nói đến đây thì dừng lại một chút, “ Có lẽ ngươi hẳn phải gọi ta là A di!”

Một câu làm lỗ tai Tiết Mật ồm một phát ong ong, a..... Di? Sao lại vậy? A di không phải là muối muối của mẹ sao? Cho dù không cảm tình, cũng không nên đui giết nàng chết nữ trên danh nghĩa chứ?

“Những lời nói này của ngươi làm ta có chút cảm động, hơn nữa ta cũng biết mấy năm nay đui giết vô cùng vô tận, có chút chán nản, nếu không thì định chỉ đi, làm cho ta nhìn xem, ngươi có thể từng bước phát triển như thế nào!” Nữ tử nhìn Tiết Mật, biểu tình nghiền ngẫm, sau đó lại chậm rãi nói, “Bất quá lời này cũng không đại biểu cho các ngươi có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, nếu có một ngày ta mà thấy trong các ngươi có người nào mưu toan lên thượng giới, chết!”

Tiết Mật cảm nhận trong lời nói của nữ tử có chút xơ xác tiêu điều, mím môi không nói gì.

“Được rồi, thời gian thật sự đã tới, ta nên đi.....” Ông tay áo nữ tử vung lên, đám hắc y nhân mặt không biểu tình kia lập tức chỉnh tề đứng sau lưng nàng, theo nàng hướng nội điện đi tới.

“Chờ một chút.....” Hai thanh âm đồng thời vang lên, một là Tiết Mật, còn cái kia là Hồng Anh.

Hai người thoáng nhìn nhau, Hồng Anh vội vàng mở miệng nói, “Chủ thượng, khẩn cầu người có thể mang ta đi lên thượng giới, cho dù tu vi bị tổn hại ta cũng không để ý!” Thanh âm nữ tử tràn ngập quyết tuyệt. Nàng biết sau khi đám Hắc y nhân rời đi, Phù Diễm đảo cũng xong rồi, nàng có nhiều cừu nhân như vậy, tuyệt đối không có trái cây ngon mà ăn, còn có nàng muốn gặp một người trên thượng giới.....

“Ngươi?” Tử y nữ tử nhíu mi, sau đó hướng bên cạnh nhìn nhìn, “Phu quân của ngươi còn ở bên kia hôn mê bất tỉnh nga!”

Nghe vậy, Hồng Anh cũng liếc Tiểu Doanh một cái, đáy mắt đột nhiên hiện ra một mặt tàn khốc, “Không phải, từ giờ trở đi, hắn đã không phải là phu quân của ta, ta chưa từng yêu hắn, người ta yêu từ đầu đến

cuối chỉ có một.....”

Nghe nàng nói vậy, Tiết Mật đáy lòng phát lạnh, nàng tận mắt nhìn thấy Phù Diễm đảo đảo chủ này có

Vũ so với cái sư huynh mặc danh kỳ diệu kia của Tiết Mật thì tốt hơn nhiều, nguyên bản còn muốn đem Mật nhi giao cho hắn, thật sự là.....

Nghỉ ngơi đủ, mấy người lại bắt đầu lên đường, một ngày sau bọn họ đi tới một ngã rẽ dưới chân núi cao, lúc này Tiết Linh lại ngừng lại.

“Linh nhi, làm sao vậy?” Nhìn Tiết Linh trì trệ không tiến, Vũ Văn Tắc nghi hoặc hỏi.

Tiết Linh nhìn hắn không nói gì, vẻ mặt muốn nói lại thôi, giống như đang lo lắng gì đó, sau đó như hạ quyết tâm ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Vũ Văn, ta không nghĩ sẽ cùng huynh quay về Ảnh Nguyệt sơn trang.”

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời cả kinh, Tiết Mật từ phía sau đi lên bên cạnh nàng, nắm tay nàng, trên mặt tràn đầy khó hiểu.

Vũ Văn Tắc vội hỏi, “Vì sao, vì sao không cùng ta quay về Ảnh Nguyệt sơn trang? Nàng muốn đi đâu?”

Tiết Linh im lặng một hồi, chỉ vào một con đường trong hai đường trước mặt, chậm rãi nói, “Con đường này là thẳng hướng Ngọc Linh sơn, hiện giờ chưởng môn, sư phụ bọn họ đều đã tạ thế, nữ nhân Hồng Anh kia cũng đi rồi, Ngọc Linh sơn giờ phút này chân chính là rối loạn, người thì rải rác, ta thực lo lắng, dù sao đó là nơi chưởng môn tâm tâm niệm niệm muốn bảo hộ, chưởng môn đối với ta và Mật nhi tốt như vậy, ta không thể cứ như vậy để Ngọc Linh sơn tiêu thất, ta muốn một lần nữa làm cho nó phát lên, khôi phục lại huy hoàng trước kia!”

“Tỷ.....” nghe xong lời nàng nói, Tiết Mật đột nhiên nắm chặt tay nữ tử, hy vọng có thể tăng thêm nghị lực cho nàng.

Tiết Linh cảm thấy độ ấm trong lòng bàn tay, quay đầu nhìn nàng cười cười.

Nghe vậy, Vũ Văn Tắc quay đầu nhìn đại lộ bằng phẳng được bóng cây bao phủ, thật lâu sau mới thở dài, đưa tay đặt lên đầu Tiết Linh, nhẹ nhàng xoa xoa, “Muốn làm gì thì làm đi, bất quá nàng phải nhớ kỹ, ta vẫn luôn ở bên cạnh nàng, nếu xảy ra việc gì thì phải tới tìm ta, biết không?”

Tiết Linh kích động đem tay nam tử lấy xuống dưới, nắm trong tay vui vẻ nói, “Cám ơn huynh, Vũ Văn!”

Hai người nhìn nhau thâm tình, loại cảm giác này tựa như trong lúc đó bọn họ không thể chứa thêm đồ vật gì, đó là thế giới nhỏ thuộc riêng hai người bọn họ.

Tiết Mật đứng một bên nhìn biểu hiện này của bọn họ, khẽ cười cười, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, tươi cười biến mất, quay đầu nhìn về phía chân trời rắng hồng đỏ rực, cùng một mảnh xanh đậm phía sau, tựa như nhìn thấy mặt của người nào đó.

“Ách..... Thiếu chủ, vậy hiện tại thì như thế nào a? Chúng ta tách ra sao?” Chu Tước thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, thoáng chà xát da gà nổi trên người, hỏi.

“Ân....Vậy Linh nhi..... Chúng ta tại đây tách ra.....” Vũ Văn Tắc gian nan nói một câu, “Huyền Vũ, Bạch Hổ cùng các nàng quay về Ngọc Linh sơn, tình trạng của Huyền Vũ nàng cũng biết, hy vọng Tiết muội muội có thể hảo hảo chiếu cố hắn! Chu Tước cùng Thanh Long theo ta quay về Ảnh Nguyệt sơn trang.” Nói xong cười cười liếc Tiết Mật một cái.

“Ân, ân!” Tiết Mật nghe tỷ phụ tương lai phân phó, dùng sức gật gật đầu.

“Vâng” mấy người khác cùng kêu lên.

Thấy mọi người đồng ý, Vũ Văn Tắc lại nhìn về phía Tiết Linh, cầm tay nàng.

“Linh nhi, nàng chờ ta, chỉ cần ba tháng, ta có thể đem chuyện của Ảnh Nguyệt sơn trang xử lý xong sẽ lại tới tìm nàng, phải chờ ta!” Nhìn bộ dáng lưu luyến chia tay của Vũ Văn Tắc, Tiết Mật vội lui qua một bên, không thấy quấy nhiễu người ta ôn nhu nói lời từ biệt a, ai, tác giả an bài một đôi yêu nhau thật sự a!

Tiết Mật xa xa nhìn trời chiều buông xuống cùng một đôi nam nữ đứng kề nhau, hơi có chút hâm mộ, lúc này, đột nhiên cảm giác bên người có người đi lại, ngẩng đầu vừa thấy, đúng là Huyền Vũ.

Nhìn thấy hắn lúc này một bộ thanh tĩnh, Tiết Mật đối hắn cười, lại quay đầu nhìn về nơi cũ.

.....

Ba tháng sau.

Trong khu rừng rậm rạp.

Một nam một nữ cúi người núp ở trong bụi cỏ cao, nữ tử khuôn mặt xinh đẹp, mặc y phục màu xanh biếc, môi gắt gao mím lại, nam tử mày kiếm mắt sáng, biểu tình nghiêm túc. Nhìn kỹ, đúng là hai người Tiết Mật cùng Huyền Vũ.

Chỉ thấy bọn họ cũng không nhúc nhích ngồi xổm giữa đám bụi cỏ trùng trùng điệp điệp, mắt không chớp nhìn chăm chăm vật đang di chuyển cách đó không xa, cự xà màu đen hai mắt tà tứ.

Tiết Mật thấy hình dáng của con rắn kia, nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, nhìn Huyền Vũ ở bên cạnh, nam tử cũng quay đầu nhìn nàng, sau đó hai người đồng thời gật gật đầu, chạy thật nhanh ra ngoài.

Tiết Mật tay trái bỗng xuất ra vô số sợi dây thô chắc màu xanh biếc, hướng người cự xà quấn lại, công phu trong nháy mắt, hắc xà đã bị trói chặt kín. Trong mắt nữ tử vừa mới dâng lên một trận vui sướng, liền bị một gáo nước lạnh dập tắt, dây quấn trên người cự xà bỗng dưng bị đốt, chỉ một lát, liền hóa thành tro bụi. Trái lại cự xà vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng mà cặp mắt tam giác kia đột nhiên bốc lên bạo ngược, cả thân mình như điện phóng thẳng vào Tiết Mật.

Tiết Mật nhanh tay nhấc lên, một ngọn lửa màu xanh đánh thẳng vào hắc xà, nhưng không ngờ còn chưa tới gần hắc xà, đã bị nó há miệng nuốt mất, nuốt xong còn chép chép miệng, một bộ dạng còn chưa thỏa mãn.

“Con rắn này cũng là hỏa linh căn, hơn nữa tu vi cao hơn muối, muối cùng nó đánh không có phần thắng, ta đến!” Huyền Vũ đem trọng kiếm màu đen giơ lên trước ngực, ánh mắt ngưng trọng nói.

“Àn.” Thấy thế, Tiết Mật cũng không dây dưa, gật gật đầu, liền lui về phía sau hai bước.

Nam tử lập tức phi thân lên, “Thương” một tiếng, một kiếm chém vào trên thân rắn, tức khắc xuất hiện một vết thương dữ tợn ở bụng, máu màu xanh lá cây chảy ra.

“Tê.....” Thanh âm chói tai truyền đến, Tiết Mật vội che lỗ tai lại, biết vết thương trên người làm nó tức giận.

“Huyền Vũ, cẩn thận!”

Một tiếng nhắc nhở này Huyền Vũ còn chưa nghe rõ, hắc xà liền lập tức tránh thoát công kích tiếp theo của Huyền Vũ, đem cái đầu xấu xí chuyển hướng Tiết Mật, tốc độ như tên bay phóng tới nàng.

“Tiết Mật!” Nhìn công kích của hắn thất bại, Huyền Vũ vội vàng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh của hắc xà hướng Tiết Mật công kích, vì thế trực tiếp đem trọng kiếm phóng đi, hướng về hắc xà ném, người cũng theo kiếm chạy về phía bên kia.

Cảm giác công kích ở phía sau, hắc xà từng chịu qua nỗi khổ của trọng kiếm nên đành phải trốn sang một bên, vừa lúc cho Huyền Vũ một cơ hội, vội vàng ôm lấy Tiết Mật nhảy sang một bên, thời khắc hắc xà bỏ qua nàng, Tiết Mật liền nâng tay tung ra ngọn lửa màu xanh có chút đen hướng vào miệng vết thương của hắc xà.

“Tê..... Tê.....” Thanh âm càng chói tai truyền đến, hắc xà giống như phải chịu nỗi thống khổ cùng cực.

Nhìn hắc xà thế này, Huyền Vũ quyết định thật nhanh, nâng tay đem trọng kiếm cắm trên thân cây gọi về, một tay còn chưa kịp buông Tiết Mật, một tay thì đâm thẳng vào miệng vết thương đã đen thui của hắc xà.

“Tê.....” Hắc xà phát ra một trận rên rỉ quyết tuyệt, sau đó nặng nề ngã sấp xuống mặt đất, thời điểm ngã xuống còn đem theo vài gốc cây bị đánh bật ra, chung quanh một mảnh hỗn độn.

“A! Đã chết! Đã chết! Ha ha.....” Tiết Mật ôm cánh tay Huyền Vũ hưng phấn lắc hai cái.

Bản thân nàng sợ nhất thứ đó a, rốt cuộc vượt qua sợ hãi chiến thắng nó, có thể không hưng phấn sao được?

“Ta lúc trước nói thế nào, để cho nàng bị trước! Vì sao ngươi lại sốt ruột động thủ?” Cảnh Trung Lưu cả giận nói, lại nhìn miệng vết thương, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, “Không đúng, rõ ràng..... Ngươi! Thích Vô Thương! Ngươi hồ đồ a, hồ đồ!” Nam tử vung tay lên, nổi giận dùng dùng xoay người ly khai.

Tiết Mật nghe bọn họ đối thoại, ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn miệng vết thương trên tay Thích Vô Thương giống hệt nàng, nhất thời cũng sốt.

Thích Vô Thương cũng nhìn thấy ánh mắt của nàng, hai người tại một mảnh yên tĩnh không nói gì.

.....

Chạng vạng, Lung nguyệt cốc khẩu.

“Tỷ, các ngươi vẫn nên trở về đi, sự tình Ngọc Linh sơn bên kia khẩn cấp, không thể để tỷ chậm trễ ở đây!” Tiết Mật nhìn bạch y nữ tử nói.

“VẬY CÒN MUỘI? MUỘI Ở LẠI CHỖ NÀY SAO?” Tiết Linh vội hỏi.

Nghe vậy, Tiết Mật cười cười, chỉ chỉ miệng vết thương trên tay nói, “Nếu không làm sao bây giờ?”

“Nhưng mà.....” Tiết Linh nước mắt bỗng chảy xuống, ôm chầm lấy Tiết Mật nói, “Điều tại ta, điều tại ta, nếu không phải ta muội sẽ không bị như vậy, về sau.....” Còn chưa nói xong nước mắt càng chảy càng nhiều, cuối cùng nói không nên lời.

“Sao vậy?” Tiết Mật ôm nàng, cũng không nhịn được mà chảy nước mắt, “Chỉ là giải độc thôi mà, cũng không phải sinh ly tử biệt, đợi qua bốn mươi chín ngày ta lập tức đi gặp tỷ, được không?”

“Ân, ân.....” Tiết Linh gật đầu lung tung.

“Nếu không ta ở lại chỗ này cùng với Tiết muội muội!” Chu Tước nhìn nàng thế này, có chút không đành lòng nói.

“Không được!” Tiết Mật rời ôm ấp của Tiết Linh, nhìn về phía Chu Tước, “Ta là vì cùng bọn họ có chút quan hệ, lại bởi vì nguyên nhân có độc, cho nên ở chỗ này mới không có vấn đề, nhưng mà Chu Tước tỷ tỷ đợi ở trong này, nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao? Cho nên không được, ta có thể một mình ở lại!”

“Ta mà sợ bọn họ? Cái tên Cảnh Trung Lưu gì đó ánh mắt như hận không thể ăn thịt muội, muội mới phải cẩn thận!” Chu Tước hoàn toàn thất vọng.

“Đừng lo, ta thật sự không việc gì, Chu Tước tỷ tỷ cùng tỷ tỷ bọn họ trở về đi, cho ta một ít thời gian, khẳng định không có vấn đề!” Tiết Mật khẳng định nói.

“Được rồi, được rồi, vậy muội cẩn thận!” Chu Tước dặn dò nói.

“Mật nhi, ta chờ muội!” Tiết Linh nhìn Tiết Mật nói, lệ nơi khóe mắt còn chưa khô, còn muốn chảy ra.

“Ân!” Tiết Mật gật gật đầu, “Các tỷ đi nhanh đi!”

Sau đó một đám người lưu luyến không muốn rời Tiết Mật cũng ly khai, đi được một đoạn, Huyền Vũ đột nhiên quay người, chạy lại Tiết Mật, ôm nàng, “Ta sẽ đến thăm muội, cẩn thận!” Sau đó nhìn nàng một cái rất nhanh ly khai.

Tiết Mật cũng sốt, sau khi phản ứng lại mới khẽ tươi cười, tươi cười có chút chua chát, quay đầu đi vào trong cốc.

Vừa nhắc đầu, liền thấy Thích Vô Thương đứng trên cầu cẩm thạch nhìn nàng, hai người đều không mở miệng, nhất thời yên lặng đến đáng sợ.

Tới buổi tối, Tiết Mật tắm rửa xong lại ngồi bên giường, nghĩ kế tiếp có thể phát sinh chuyện gì, tim liền đập liên hồi.

Nàng chưa từng có kinh nghiệm trong phương diện này a, nhưng mà nghe người ta nói rất đau, xem tiểu thuyết cũng ngẫu nhiên có chút thịt nho nhỏ, căn bản là không biết cụ thể sẽ như thế nào, giữ lần đầu tiên ở cả hai đời, cứ như vậy liền giao ra, còn tại tình huống này mà giao ra.

Ở hiện đại, từng nghĩ tới nàng mặc áo cưới xinh đẹp, cùng người yêu trao nhẫn sau đó nàng mới giao bản thân nàng, hiện tại tốt lắm, không cần phức tạp như vậy.

Nghĩ vậy, Tiết Mật chưa sót cười, đột nhiên một trận cảm giác xa lạ từ cơ thể nàng bùng lên, bắt đầu còn hơi hơi, dần dần càng mãnh liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn màu bạch ngọc cũng càng ngày càng hồng, sau đó cả người vô lực ngã sấp xuống giường, tay nắm chặt ra giường, chịu đựng cổ cảm giác nói không rõ trong cơ thể kia.

“Chi nha——” cửa phòng đột nhiên mở ra, một người nam nhân đi đến.

41. Chương 41: Một Đêm

Thích Vô Thương nhìn Tiết Mật sắc mặt ửng hồng ngã ở trên giường, ánh mắt buồn bã, hướng nàng đi sang.

Lúc này Tiết Mật còn loáng thoáng thấy có người đi lại chỗ nàng, nhưng đầu óc mơ hồ, căn bản thấy không rõ. Chỉ có thể cảm rằng chịu đựng từng cơn xúc động khó hiểu trong cơ thể kia, bụng cũng nóng lên, tìm lại đập nhanh không chịu được, toàn thân giống như đặt tại hỏa lò, nóng lợi hại.

Thích Vô Thương đi đến bên giường, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống nàng, nữ tử môi đỏ bầm, hai gò má kiều diễm như hoa, đột nhiên tim đập rối loạn, đồng thời miệng đắng lưỡi khô. Hắn biết tình độc trong cơ thể cũng sắp phát tác, nhưng mà thời gian trùng độc so với Tiết Mật muộn hơn, tu vi cũng cao hơn, mới nhẫn nại cho tới bây giờ.

Nhẹ nhàng nâng đầu Tiết Mật, đang chuẩn bị đem áo ngoài của nàng cởi ra, đột nhiên một đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ hắn, môi đỏ au cũng không tự giác hôn loạn, hôn cũng lộn xộn không theo tiết tấu nào.

“Nóng.....” Nữ tử mặc áo trong mỏng vô ý thức lẩm nhẩm nói, bỗng vịn vẹo một cái, lộ ra bả vai tuyết trắng.

43. Chương 43

Huyền Vũ sau khi rời đi, Tiết Mật cảm thấy cuộc sống của nàng vô cùng yên lặng, không một tia gợn sóng.

Đám người Lung Nguyệt cốc trừ ngày đó cảnh cáo nàng, cũng không thấy ai tới tìm nàng nữa. Không chỉ không đi tìm, ngay cả ở trên đường ngẫu nhiên gặp mặt cũng giống như không nhìn thấy, Tiết Mật lúc đầu còn cùng họ cười hỏi chào đón gì đó, sau cũng làm bộ như không thấy, dù sao không phải ai cũng là thánh mẫu, người khác đối đãi với nàng như vậy, thật sự nàng không thể không có vương mặc mà tươi cười chào hỏi.

Sau lại, trong những người đó chỉ có Lận Thương Lan ngẫu nhiên gặp mặt sẽ tán gẫu với nàng hai câu, thật đúng là tán gẫu hai câu, bởi vì thường thường hần vừa mở miệng, sẽ bị nhiều người tìm đủ mọi cớ gọi hần đi, mà lấy cớ vụng về làm cho người ta không chịu được, chỉ kém không nói rõ với nàng, người bị mọi người cô lập.

Tiết Mật biết đây là quỷ kế của Cảnh Trung Lưu, nhằm vào nàng, cô lập nàng, muốn cho nàng biết nàng ở Lung Nguyệt cốc sẽ không được hoan nghênh, không được ưa chuộng cỡ nào, để loại bỏ ý niệm không thực tế trong đầu nàng.

Tưởng tượng đến cảnh này, Tiết Mật có chút buồn cười, thật sự coi nàng như hồng thủy mãnh thú sao. Bất quá nàng cũng không để ý, trước kia còn có thể cảm thấy được cảm tình nàng cùng bọn họ ở chung vài năm, có chút luyến tiếc. Nhưng hiện tại những người này không làm nàng có lý do để ý đến nữa, dù sao đối đãi như vậy tin tưởng cảm tình gì đó cũng sẽ bị xóa sạch. Trong lòng nhất thời một trận thoải mái, cảm thấy nàng cứ như vậy ngày qua ngày cũng thật tốt, sau đó kiêu quy kiêu, lộ quy lộ, tái bắt lại vắng (kiểu như đường ai nấy đi, không gặp nhau nữa)

Vì thế Tiết Mật như cũ trải qua cuộc sống bình thản, có thời gian liền tu luyện, đọc sách, ngẫu nhiên tiến vào không gian bồi hắc báo, nhìn xem hai quả trứng, tới buổi tối như thường lệ cùng Thích Vô Thương. Mấy thứ trong không gian nàng không chia cho Thích Vô Thương, dựa vào cái gì mà cho hần! Bất quá hần

cũng không đòi, chắc là quên rồi, như vậy thì tốt nhất.

Hôm nay, đã là ngày thứ bốn mươi tám hai người trúng độc thất tình đoàn tụ.

Buổi sáng trời còn chưa sáng, chung quanh một mảnh hôn ám, Thích Vô Thương phản xạ tỉnh lại, theo thói quen quay đầu nhìn nữ tử nằm bên cạnh, thấy nàng bình yên ngủ say, trong lòng an tâm.

Nhẹ nhàng ngồi dậy, mặc quần áo, sau đó đứng ở bên giường cẩn thận nhìn mặt nàng, đây là việc mỗi ngày hắn đều làm.

Nhớ rõ lúc mới gặp mặt, nàng còn là một tiểu hài tử, không nghĩ tới bất tri bất giác đã trưởng thành. Mới trước đây khuôn mặt tròn tròn mũm mĩm, hiện tại trưởng thành giống như trướng ngỗng, nét trẻ con trên mặt đã hoàn toàn biến mất, giờ lông mi cong cong, miệng nhỏ nhỏ, hai gò má bởi vì ngủ say mà hơi đỏ lên, mắt vẫn như trước đây to tròn tỏa sáng, chính là không bao giờ nhìn hắn như vậy nữa.

Đúng vậy, hắn vẫn biết có một tiểu nha đầu ngây ngốc mỗi lần nhìn hắn, hai mắt đều phát sáng, lộ ra vui mừng, làm cho hắn nhìn thấy tim không khỏi sinh sung sướng, cũng bắt đầu chú ý tới nàng. Nhưng mà không biết bắt đầu từ khi nào, ánh sáng trong mắt nữ tử không thấy đâu, bốn mươi tám ngày trước? Không, có lẽ là sớm hơn.....

Nghĩ vậy, tươi cười của Thích Vô Thương có chút lạnh, vươn tay ra định sờ sờ mặt nữ tử, đầu ngón tay vừa mới chạm được chút ấm áp kia, trên mặt giấy dựa, vội thu tay về, nhìn nàng thật sâu, sau đó xoay người ly khai.

Mà sau khi nam tử rời đi, Tiết Mật trong lúc ngủ mơ đột nhiên nhú mày, lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Chỉ nghe nàng nhỏ bé yếu ớt hô, “..... Không cần, ông ngoại..... Phụ thân, tỷ..... Sư huynh, không cần rời ta, không cần..... Bỏ lại ta..... Không cần để lại mình ta.....”

Nói xong, một giọt lệ theo khóe mắt nàng chậm rãi trượt xuống, rơi vào tóc mai biến mất không thấy.

Đến buổi trưa, Lận Thương Lan cũng không nhìn thấy Tiết Mật, có chút kỳ quái, mấy ngày nay rõ ràng vẫn thường xuyên thấy nàng ở bên hồ, sao lại đột nhiên không thấy, chẳng lẽ..... Là bởi vì bọn họ mấy ngày nay lạnh nhạt..... Ai..... Tam ca cũng thật là, vẫn nên đi xem nàng thôi!

Vừa mới đến viện Tiết Mật, Lận Thương Lan liền thấy cửa đóng chặt, vì thế tiến lên gõ gõ, “Tiết sư muội, có ở đây không? Tiết sư muội?”

Trong phòng không có ai trả lời, Lận Thương Lan gãi gãi đầu, hắn là không ở trong phòng đi, chẳng lẽ ở nơi khác?

Đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng gào thét.

“..... Không cần!”

Lận Thương Lan cả kinh, vội vàng đẩy cửa phòng ra, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Tiết Mật mặt đỏ bừng nằm ở trên giường, miệng còn nói năng lộn xộn lắm nhằm gì đó.

Nhìn nàng như vậy, Lận Thương Lan biết nàng hẳn là còn chưa rời giường, cũng không dám tới gần, liền đứng ở cửa, hô to, “Tiết sư muội, người làm sao vậy?”

Qua thật lâu thấy nữ tử vẫn không có phản ứng, Lận Thương Lan trong lòng đột nhiên có dự cảm bất hảo, chạy vội lại giường. Nhìn nữ tử thần chí không rõ, nhướn mày, lấy tay sờ sờ cái trán của nàng, phát hiện nóng bừng, sao lại thế này? Sao lạnh giống phàm nhân như vậy, chẳng lẽ người tu chân cũng phát sốt?

Thấy tình huống Tiết Mật không thích hợp, nam tử vội vàng chạy ra ngoài, chuẩn bị gọi người lại đây nhìn xem.

“Thế nào?” Lận Thương Lan khẩn trương nhìn Cảnh Trung Lưu đang cẩn thận xem xét cho Tiết Mật.

“Cái gì thế nào?” Cảnh Trung Lưu hỏi ngược lại.

“Đương nhiên hỏi Tiết Mật thế nào?” Lận Thương Lan trong lòng quýnh lên, bực bội nói, “Đã là lúc nào rồi, Tam ca người không thể nói chuyện tốt một chút sao?”

“Tạm thời không chết được, người lo lắng cho nàng làm gì?” Cảnh Trung Lưu ánh mắt lạnh lùng.

“Gì mà tạm thời không chết được? Chẳng lẽ còn sẽ có nguy hiểm đến tính mạng sao? Nàng bị bệnh gì thế? Sao mặt đỏ như vậy?” Lận Thương Lan lo lắng hỏi vài vấn đề một lúc.

“Bệnh? A.....” Cảnh Trung Lưu khước miệng giường lên nụ cười cổ quái, “Nàng đây là do giải độc! Độc thất tình đoàn tụ của hoa cái, nữ tử bốn mươi tám ngày phát độc, nam tử bốn mươi chín ngày. Đó là quá trình dị thường nguy hiểm, bất luận tu vi cao thế nào, nếu người không cố gắng kiên trì, chịu đựng được thì vui mừng. Còn không kiên nhẫn, a..... Hai người liền cùng chết đi!” Nói xong còn có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, ánh mắt oán hận chuyển hướng người đứng ở trước cửa sổ đưa lưng về phía bọn họ không nói lời nào Thích Vô Thương.

“Còn có chuyện này?” Lận Thương Lan tràn đầy kinh ngạc, lập tức nhìn nam tử phía trước cửa sổ, “Vô Thương, người cũng biết sao? Hiện tại làm sao bây giờ? Nếu Tiết sư muội không chịu được, hai người các người đều không sống nổi!”

“Hắn đương nhiên biết, lúc trước chính lão cốc chủ xuất sinh nhập tử ở Cửu đại hiểm vì hắn tìm thất tình

đoàn tụ, hấn sao không biết? Không chỉ có biết, còn lấy thân thử nghiệm a!” Nói xong, Cảnh Trung Lưu trong thanh âm còn mang theo tia phẫn hận, “Hiện tại thì tốt rồi, cực phẩm linh dược mà xem như gốc cây cảnh, cũng không biết rốt cuộc đi đâu mới tìm được một gốc khác, làm khó lão cốc chủ.....”

Nghe thế, Thích Vô Thương xoay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn nam tử đang tức giận bất bình, biểu tình không chút xúc động.

Nhìn hấn thế này, Cảnh Trung Lưu trong lòng càng tức hơn, cắn răng nói, “Việc này không phải phận sự của ta, cũng quản không được, trong cốc sự việc nhiều, đi trước!”

“Ai, Tam ca!” Lận Thương Lan vội kêu lên, sau đó trở mắt nhìn bóng dáng hấn rất nhanh biến mất không thấy.

“Vô Thương, hiện tại làm sao bây giờ a? Sao lại có loại sự tình này? Ta nguyên tưởng có thể dễ dàng giải độc chứ, không nghĩ tới hung hiểm như vậy.....” Lận Thương Lan lo âu nói.

“Thương Lan, người ra ngoài trước đi!” Thích Vô Thương đột nhiên nói.

“Vô Thương!” Lận Thương Lan nóng nảy.

Nhưng sau khi nhìn mặt nam tử không để cho phản bác, cũng chỉ ừ một tiếng, rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn nhìn hai người trong phòng, thở dài, đây gọi là việc gì a!

Chờ tất cả mọi người ly khai, Thích Vô Thương mới chậm rãi đi lại trước giường Tiết Mật, nhìn độc tố làm vẻ mặt nàng đỏ bừng, trong miệng còn hồ ngôn loạn ngữ, trong lòng đau xót, lấy tay xoa nhẹ hai má nóng bừng của nàng, ôn nhu nói, “Cố gắng chống đỡ, còn rất nhiều người đang chờ người, người không phải muốn đi gặp bọn họ sao? Ngàn vạn lần không nên bỏ cuộc!”

“Tỷ tỷ..... Thật là khó chịu.....” Tiết Mật nhú mi vô thức nói, “Phụ thân..... Huyền Vũ.....”

Nghe thế, tay nam tử chợt dừng lại, khước miệng giờ lên độ cong chưa sột.

Từ trong chăn cầm lấy tay nữ tử, nắm trong tay, nhẹ nhàng hôn xuống mu bàn tay, “..... Ai đều tốt, người có thể tỉnh lại là được!”

Sau đó ngồi ở bên giường, nhìn chăm chú vẻ mặt nhợt nhạt có chút nhu nhược của nữ tử, vẫn không nhúc nhích, biểu tình mềm mại.

Lông mi run rẩy hai cái, Tiết Mật đột nhiên tỉnh lại, nhìn bên giường trống rỗng, trong lòng hơi mất mát, vì sao cảm giác có người ở bên tai nói gì với nàng. Nâng tay lên, ánh mắt có chút sợ sệt, xúc cảm trên tay cũng chân thật như vậy.....

A..... Áo giác đi, trừ bỏ Lận Thương Lan, Lung Nguyệt cóc còn có ai đối tốt với nàng!

Ngẩng đầu nhìn, Tiết Mật nhất thời cả kinh, trời đã tối như vậy, ánh trăng đều đi ra, nàng thể nhưng ngủ lâu như vậy! Nàng biết thất tình đoàn tụ khi trúng độc ở ngày thứ bốn mươi tám nữ tử sẽ trải qua quá trình phát độc rất hung hiểm, hơn nữa cũng rất dài, nhưng không nghĩ tới lượt nàng, thể nhưng tiêu phí một ngày một đêm. Bất quá may mắn, tỉnh lại, không có chết, chứng minh nàng cũng là phúc thiên mệnh đại a!

Rời giường, theo thói quen đi đến cách cách, phát hiện nơi đó vẫn đặt một thùng tắm nước nóng lớn, Tiết Mật trong lòng vui vẻ, cởi quần áo liền nhảy vào, đem cả người chà lau sạch sẽ. Qua lúc lâu, lau khô thân mình, nhẹ nhàng khoan khoái trở về phòng, đem cửa sổ chậm rãi đẩy ra, cảm thụ gió đêm hơi có chút khô ráo, không muốn dùng phép thuật, Tiết Mật lấy một khối vải sạch sẽ, ngồi trước cửa sau lau lau tóc.

Thích Vô Thương vừa tiến vào phòng liền thấy bức tranh mỹ nhân lau tóc, nữ tử trên người mặc váy dài hơi rộng màu hồng nhạt, cả người tựa lên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, cười thật ôn hòa.

Nhìn thấy vậy, tim đột nhiên đập dữ dội, người bắt giác chậm rãi tiến lại gần nàng.

“Người đã đến rồi.....” Tiết Mật quay đầu, biểu cảm lạnh nhạt nhìn hắn, sau đêm nay là kết thúc.....

Cuộc đời này, sẽ không còn vướng mắc nữa!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôm nay ngồi xe lửa về nhà, thật là mệt a, thêm một chương ~~

44. Chương 44: Kiếp Hoa Đào

Đi tới bên cạnh Tiết Mật, Thích Vô Thương một tay tiếp vải lụa trong tay nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt về tóc đen mềm mại, biểu tình nhu hòa nói, “Ta giúp ngươi.”

Tiết Mật sững sờ nhìn nam tử lau tóc cho nàng, đầu óc ngừng hoạt động, chỉ có thể khẽ nhếch miệng ngơ ngác nhìn hắn.

Đội nàng tìm được suy nghĩ, thì nam tử đã giúp nàng lau khô tóc, hai người ngồi xuống bên giường, nhưng nàng hoàn toàn không biết nàng lại đây lúc nào.

“Đêm nay là đêm cuối cùng.” Thích Vô Thương nói.

“Ân.....” Tiết Mật cúi đầu không nhìn hắn.

“Chúng ta nghỉ ngơi đi.”

“..... Được.”

Vì thế hai người nằm song song trên giường, hai mắt Tiết Mật nhìn chăm chăm đỉnh màn, mắt không chớp, không biết suy nghĩ cái gì. Đột nhiên nam tử ngồi nửa người dậy, nhìn về bên này, mặt cũng chậm rãi cúi xuống người nàng.

Thấy tình hình vậy, Tiết Mật sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại, miệng kêu lên, “Ngọn nến!”

“Dù sao cũng là đêm cuối cùng, cứ để nó sáng, ta nghĩ.....” Vĩnh viễn nhớ kỹ, trong lòng kiên định nói ra bốn chữ, nam tử nhìn hai má đỏ ửng của nữ tử, sau đó nhẹ nhàng hất tóc trên trán nàng ra.

Nghe vậy, Tiết Mật cũng không có phản bác, từ từ nhắm hai mắt, tùy ý để nam tử cởi vạt áo trên người nàng.

Cảm nhận trên người có chút lạnh, Tiết Mật càng nhắm chặt mắt, thân mình phát ra từng trận run rẩy nho nhỏ. Độc đã giải xong, người cũng không vì dục niệm mà mất đi lý trí, làm sao bây giờ, làm loại sự tình này lúc thanh tỉnh cảm giác không được tự nhiên a!

Bỗng một trận trầm mặc đến quỷ dị, nam tử không động nữa, làm Tiết Mật đang chuẩn bị tâm lý kinh ngạc mà hé một con mắt, lại thấy Thích Vô Thương nhìn chăm chăm cánh tay nàng, ánh mắt vô cùng nóng rực, kinh ngạc.

Thấy thế, Tiết Mật mở to hai mắt, luống cuống kéo áo ngủ bằng gấm ở bên cạnh qua, phủ lên cơ thể, lấp bấp hời hợt, “Có..... Có vấn đề gì sao?”

Lúc này nam tử mới đột nhiên bừng tỉnh, mắt nhìn Tiết Mật mang theo tia kinh hãi, “Người..... Trên cánh tay người.....”

Nghe vậy, Tiết Mật nhìn lên cánh tay nàng, chỉ thấy ở giữa cánh tay có một cái bớt hồng nhạt hình hoa đào trông rất sống động, sau đó không tự giác mà lấy tay sờ sờ, chỉ thấy mềm mịn bóng loáng, Tiết Mật không khỏi có chút vui mừng, nàng vẫn cảm thấy nàng có một cái bớt đặc biệt xinh đẹp, so với mấy hình xăm ở hiện đại thì xinh đẹp hơn nhiều, mà máu chốt đây là trời sinh.

“Làm sao vậy?” Rút tay về, nữ tử ngẩng đầu nghi hoặc nhìn nam tử phía đối diện.

“Bớt này của ngươi là có từ lúc nhỏ sao?” Thích Vô Thương kìm chế hân hoan trong lòng, bình tĩnh hỏi.

“Ngươi cũng nói là bớt, đương nhiên là có từ lúc nhỏ rồi.” Tiết Mật càng thêm kỳ quái.

“Vậy người có phải có một cái..... Chuông không?” Nam tử cẩn thận hỏi han.

“Chuông?” Tiết Mật hơi nhăn mặt nhíu mày, nháy mắt ở trong đầu giống như hiện ra cái gì, nhưng quá nhanh, nàng không bắt kịp, “Ta không có, nhưng tỷ của ta có một cái!”

Thích Vô Thương trong mắt buồn bã, sau đó lại truy vấn một câu, “..... Thật sao? Người không có, không thể nào, người không phải cũng có một cái, cùng với cái kia của tỷ người là một đôi.....”

Nghe vậy, Tiết Mật hồi tưởng một chút, chuyện lúc trước thì không biết, nhưng sau này thì có thể chắc chắn, nàng không có chuông, sư huynh vẫn cứ hỏi về chuông, chẳng lẽ có chuyện trọng yếu gì sao?

“Chuông..... Ta thật sự không có, người nếu cần, có lẽ ta có thể hỏi tỷ của ta cho người mượn một chút?” Tiết Mật đề nghị nói.

Nghe nàng nói xong, nam tử đột nhiên cảm thấy cổ phiến toái không biết tên từ đáy lòng dâng lên, đầu óc cũng càng ngày càng hỗn loạn, chẳng lẽ hẳn nhớ lầm, rốt cuộc là sao? Lúc trước trong cái động tối ở núi nhỏ nọ, hẳn hôn mê quá lợi hại, cũng chỉ nhớ tiếng chuông đình đương rung động cùng mộng lung trông thấy một đóa tuyết lý hoa đào, lúc trước cảm thấy trí nhớ thứ hai rất không thực tế, cho nên liền bỏ qua, hiện tại ngẫm lại, cái gì tuyết lý hoa đào, có thể là cái bớt trên cánh tay người đó, lúc trước hẳn thật sự mơ hồ, cũng không nhất định nhớ lầm.....

Tiết Mật nhìn nam tử ánh mắt không ngừng biến hóa, càng về sau lại có xu thế biến hồng, trong lòng cả kinh, vội vàng kêu lên, “Sư huynh.....”

Nghe tiếng kêu, màu đỏ trong mắt nam tử chậm rãi biến mất, nhìn Tiết Mật, một tay ôm nàng vào ngực hẳn, miệng lẩm nhẩm, “..... Có phải là người không? Có phải không.....”

Tiết Mật mơ hồ, gì mà có phải là nàng không, còn chưa hỏi ra tiếng, môi bị một vật mềm mại ngăn chặn, mất nhất thời trường lớn, đại ra nhìn con người như đêm tối ở đối diện.

Ngày mai, ngày mai sẽ biết, chỉ cần đợi qua đêm nay có thể công bố. Thích Vô Thương chậm rãi vỗ về sau lưng nữ tử, miệng bắt đầu trần trọc mót, ánh mắt cũng giam hãm, chỉ cần là người, chuyện gì cũng có thể.....

Từ từ, Tiết Mật cũng tìm lòng không đậu nhắm lại hai mắt, bắt đầu đáp lại hẳn, sau đó hai người chậm rãi ngã xuống.

Một trận gió thổi qua, ngọn nến trong phòng nhẹ nhàng đung đưa, sau đó không biết từ nơi nào một đóa hoa đào bay vào khe hở cửa sổ mà tiến vào phòng, dừng lên tờ giấy trắng ở trên bàn, tuyết trắng tôn phần hồng, hết sức đẹp.

Một trận gió xẹt qua, cửa sổ phát ra tiếng động nhỏ, trên giường Tiết Mật đột nhiên mở hai mắt, nhìn

một bên mặt nam tử đang ngủ cạnh nàng, biểu tình có chút kinh ngạc, đợi nghĩ ra lý do nam tử ở đây, nữ tử cười cười, đứng dậy, theo thói quen đi đến cách vách, phát hiện trong phòng không có thứ gì, dừng nói nước ấm, ngay cả bồn tắm cũng không thấy, làm nàng đối với trí nhớ của mình không khỏi sinh ra hoài nghi, lúc trước nàng thật sự ở trong này tắm rửa sao?

Tìm một nơi tắm rửa qua loa, Tiết Mật trở về phòng, nhìn Thích Vô Thương vẫn nằm ở trên giường, hồi tưởng chuyện phát sinh ở cách vách, trong đầu đột nhiên nghĩ tới một khả năng, ngẩng đầu không thể tin nhìn về phía nam tử đang ngủ, lập tức cười tự giễu, phát ngốc cái gì, Thích Vô Thương sao có thể vì người khác làm loại sự tình này, cho dù có làm, người đó cũng không phải là nàng.....

Nhưng vẫn nhìn hẩn một cái, suy nghĩ sâu xa, xoay người đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa ra, bên ngoài trời vẫn là màu xanh đậm, mặt trời còn chưa đi ra, nhưng đã có chút hồng, nghĩ chắc là mặt trời cũng sắp mọc.

Hít thật sâu ngậm không khí mới mẻ lúc sáng sớm, Tiết Mật thần thanh khí sảng, ngồi ở trước bàn, tay cầm tờ giấy có cánh hoa đào ở trên kia, khẽ cười cười, đem nó nhẹ nhàng đặt ở một bên, xuất ra bút lông, bắt đầu viết gì đó trên tờ giấy.

Qua một lúc lâu, nữ tử mới buông bút, vuốt tờ giấy tràn ngập chữ một cái, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, sau đó gập gập đầu, đem gập thành hình con hạc, tay chậm rãi rót linh lực vào, hạc giấy nhẹ nhàng bay lên.

“Ngọc Linh sơn Tiết Linh.” Tiết Mật nói với hạc giấy, sau đó hạc giấy giống như hiểu ý, vỗ cánh bay ra ngoài.

Nhìn hạc giấy chậm rãi bay xa, Tiết Mật thấp giọng nói, “Tỷ, tha thứ ta tùy hứng nhất thời.....”

Thu hồi ánh mắt, Tiết Mật quay đầu nhìn nam tử vẫn mê man bất tỉnh trên giường, đi về phía hẩn.

Đi đến bên giường, nhìn nam tử ngủ không chút phòng vệ, nữ tử bật cười, “Còn chưa từng thấy bộ dạng này của người đâu, bất quá như vậy cũng tốt, làm cho ta không áp lực....”

Chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, nữ tử xuất thần nhìn sườn mặt nam tử, mềm nhẹ nói, “Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta thì lồi thối giống như tiểu khát cái, người thì tiền hô hậu ủng giống như đế vương, có lẽ lúc đó chúng ta đã có sự đối lập, ta cũng chỉ có thể đuổi theo bước chân người, vĩnh viễn không thể đứng bên cạnh người.....”

“Đôi khi ta nghĩ, ta vì sao lại đến nơi này, vì cái gì hội ngộ người, người lại vì sao một lần lại một lần cứu ta, làm cho ta từng bước hãm sâu, mà người thì cự tuyệt ta bước vào, ta không ngờ như vậy, thật bi ai....”

“Cho nên ta muốn rời đi, không nói nơi này chung quanh đều là chương khí, người còn không tốt, ha hã.....” Cười, Tiết Mật hốc mắt đột nhiên đỏ lên, khẽ sát lỗ tai nam tử nói, “Cho nên về sau ta sẽ không bao giờ gặp mấy người các người nữa, bất kể là ai!”

Nghe vậy, ở trên giường tay nam tử bỗng giật giật, nhưng Tiết Mật không có phát hiện, vẫn tự mình nói tiếp, “Người nói mấy người các người có thể sẽ gặp báo ứng chứ, khẳng định là có đi, ha ha, bắt quá cho dù có bị báo ứng ta cũng sẽ không lại đây xem, ta sợ sẽ chán, vì thế khiến cho các người theo ý ta ở nơi yên lặng mà chịu báo ứng đi, ha ha..... Vì sao nghĩ thế mà có chút vui vẻ a, xem ra ta rất dễ thỏa mãn.....” Nữ tử nở nụ cười.

Cười cười, vòng vo thật lâu rốt cuộc lệ trong mắt cũng rơi xuống, một giọt lệ rơi trên mu bàn tay nam tử, tay hắn lại động.

Hung hăng nắm ống tay áo nam tử lau hết nước mắt cùng nước mũi trên mặt, nhìn nhiều nếp nhăn trên ống tay áo màu trắng, nữ tử lại vui vẻ nở nụ cười, “Về sau hắn là không gặp lại, vẫn nên báo cho người một tiếng, nếu người thích tỷ của ta như người nói, hy vọng người không cần lại dùng thủ đoạn này, vô ích, nàng không thích! Vẫn nên quang minh chính đại tí, ví dụ chần cái dao nhỏ cho nàng, thử độc được vân vân, tin tưởng nàng rất nhanh sẽ yêu người, đương nhiên, mấy việc này chỉ trong quá trình sinh tử, hắc hắc.....”

Sau trận cười giảo hoạt, nữ tử đột nhiên đứng dậy, bĩu môi nói, “Ta thật là nhàm chán, cùng cái người hôn mê nói chuyện này nọ.....” Cúi đầu nhìn nam tử ngủ không biết cái gì, không biết vì sao, trong lòng Tiết Mật dâng lên trận khổ sở nói không nên lời. Lấy tay sờ sờ hai má nam tử, nhắm mắt lại phủ lên bờ môi của hắn, sắp gần hôn hắn, thì ngừng lại. Mở hai mắt nghĩ nghĩ, đem môi dịch lên trên, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, sau đó nhanh chóng đứng dậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nhìn nam tử nguyên bản đang mê man trên giường, mắt thế nhưng hé mở, tay cũng chậm chậm giơ lên kéo làn váy nữ tử.

“Thực chịu không nổi bản thân, rốt cuộc đang làm cái gì đây?” Nâng tay mạnh mẽ lau đi lệ trong mắt vừa chảy ra, Tiết Mật dừng một chút, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, nâng tay kéo áo, “Đi đây, sẽ không gặp lại!”

Thời điểm rời giường, Tiết Mật cảm thấy góc váy giống như bị cái gì kẹp, cũng không để ý, thoáng dùng chút lực liền kéo ra, đi về phía cửa, nhẹ nhàng đẩy, lúc này mặt trời vừa mới dâng lên, chung quanh đều sáng sủa, tâm tình Tiết Mật cũng tốt, một ngày tốt đẹp mới bắt đầu!

Mà sau khi nữ tử rời khỏi, Thích Vô Thương tay chậm rãi hạ xuống, một khối ngọc bội xanh biếc từ trong tay hắn rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lúc này, khóe mắt nam tử đột nhiên nước mắt lã lã, trong mảnh mơ hồ, lần cuối cùng nhìn thấy hình ảnh lục y nữ tử quyết tuyệt ở một trận hào quang biến mất không thấy, sau đó là một mảnh hắc ám, người lại ngất đi.

45. Chương 45: Rời Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không chút lưu luyến đi xuyên qua một hành lang, Tiết Mật đi tới cốc khẩu.

Vừa ngẩng đầu đã thấy một thanh y nam tử đứng đợi trên cầu cẩm thạch, cười không chút để ý nhìn nàng, dường như đã chờ nàng từ rất lâu.

Tiết Mật vừa thấy người nọ, mặt bỗng lạnh xuống, trong lòng thầm nghĩ, lại là Cảnh Trung Lưu, thật là âm hồn không tiêu tan. Nhưng rất nhanh liền bình ổn tâm tình, từng bước đi qua cầu, đi lướt qua người nọ.

“Phải đi sao?” Nhìn thoáng qua, tầm mắt Cảnh Trung Lưu vẫn hướng về phía trước, hỏi.

Nghe câu hỏi, Tiết Mật dừng bước, không quay đầu lại, “Như thế nào, người muốn ta ở lại sao?”

Nghe vậy, nam tử cười nhạo một tiếng, “Lưu người? Có thể a, chỉ cần người có thể đợi mà đi xuống dưới!”

Thật sự là không vừa ý một tí lời nói của hắn, nàng rút cuộc nghĩ không thoả chỗ nào, mà cùng hắn tại đây nói vớ vẩn! Tiết Mật cho cái xem thường, tiếp tục đi về phía trước.

“Hy vọng về sau người cũng không cần quay lại, nơi này không có ai hoan nghênh người.” Thanh âm nam tử có chút lạnh đậm.

Nghe hắn cảnh cáo, Tiết Mật đột nhiên quay đầu lại nhìn, thật sự là khinh người quá đáng, “Người rút cuộc có biết là người có bao nhiêu chán ghét không!”

“A, thì tính sao, người khác thích hay ghét ta chưa bao giờ để ý!” Nam tử cười đến tà tứ.

Nghe vậy, Tiết Mật nhất thời có chút chán nản, “Vây chúc người có thể cứ tiêu diêu tự tại như vậy, về sau ngàn vạn lần không thua trong tay người ta, cho dù có gặp khó khăn cũng cố gắng che dấu đừng để cho ta thấy, bởi vì ta nhất định sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi!” Nói xong cũng không đợi hắn trả lời, liền ly khai.

Trên cầu, Cảnh Trung Lưu nhìn bóng dáng Tiết Mật biến mất giữa rừng cây chướng khí, tươi cười trên mặt dần phai nhạt, cứ xuất thần nhìn, sau đó xoay người đi vào trong cốc.

Đợi Tiết Mật rút cục ra ngoài Lung Nguyệt cốc, trời cũng đã sáng, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu lên người, một chút âm hàn bị lấy dính lúc đi qua rừng chướng khí cũng bị xua tan.

Nữ tử cơ hồ theo bản năng nhìn về nơi nào đó, chỉ thấy chỗ đó thân cây trụi lủi cùng cỏ dưới tàng cây cũng đã khô vàng. Trong lòng khe khẽ thở dài, rõ ràng lúc trước nàng bảo tỷ tỷ ngăn cản hắn, không cho hắn lại đây tìm nàng, hiện tại rõ là bộ dáng già mồm cãi láo a! Ai

~Nhớ ngày ấy Huyền Vũ đi rồi, Tiết Mật suy nghĩ thật lâu, cũng muốn đồng ý, trước kia nghe người ta nói, biện pháp tốt nhất để trị liệu thất tình chính là không nên cùng người khác bắt đầu một đoạn tình cảm mới. Tuy rằng nàng cùng lắm chỉ tính là yêu đơn phương, nhưng quả thực là thất tình. Trong lòng cũng nghĩ về người đó rất nhiều, hơn nữa người kia một chút dấu vết cũng không lộ ra. Cho nên nếu lúc này cùng Huyền Vũ ở chung một chỗ không chỉ đối với hắn không công bằng, đối với phần cảm tình này cũng không đủ coi trọng. Nhưng trọng yếu chính là nàng đã không còn thân trong sạch, tội gì còn bắt lấy người ta không tha đây.....

Cho nên qua mấy ngày, Tiết Mật liền bí mật truyền âm cho Tiết Linh, nói nàng sau bốn mươi chín ngày giải độc chấm dứt thì ngăn cản Huyền Vũ, không cho hắn lại đây, thuận tiện để nàng rời đi, không chỉ rời Lung Nguyệt cốc, cũng tạm thời rời bọn họ. Ý tứ phía sau nàng đương nhiên không nói với Tiết Linh, bằng không nàng khẳng định sẽ không đi được, bất quá hạc giấy nàng gửi rất nhanh sẽ đến tay Tiết Linh, tin tưởng nàng sẽ hiểu.

Nghĩ vậy, nữ tử khẽ cười cười, sau đó tùy tiện chọn một hướng bay đi, nàng không biết con đường phía trước này cái gì sẽ chờ đợi nàng, nhưng nàng sẽ dùng mọi khả năng để trải qua từng ngày, chờ khi quay trở về, nhất định nàng sẽ là một người hoàn toàn mới.

Đi không biết bao lâu, Tiết Mật quay đầu lại nhìn đã không còn thấy Lung Nguyệt cốc. Trong chớp mắt không biết vì sao, lòng nàng đột nhiên trống rỗng, sau đó quay đầu chua xót cười, lắc lắc đầu, hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi về phía trước.

Còn chưa cất bước, Tiết Mật phát hiện một huyền y lão giả râu tóc bạc trắng đi ngược hướng nàng, mới còn thấy ở rất xa, công phu trong nháy mắt đã tới gần nàng.

Cơ lại thành cụm! Tiết Mật cả kinh, vội vàng cúi đầu không dám nhìn hấn, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của nàng, người như vậy chỉ tùy tiện dùng đầu ngón tay là có thể giết chết nàng, ngay cả thời gian trốn vào không gian cũng không có cơ hội.

Đi ngang qua Tiết Mật, tốc độ lão giả thể nhưng chậm lại, quay đầu nhìn nàng một cái, rất nhanh bay về phía trước.

Thấy lão giả rời đi, Tiết Mật hưng hăng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tay chân muốn nhuỷ ra, dựa vào một gốc cây nhỏ ven đường, không có hình tượng ngồi bệt xuống đất.

Xem ra tu vi người nọ chẳng những cao hơn nàng, hơn nữa còn trên nàng tuyệt đối không nhỏ tẹo nào, nếu không nàng cũng sẽ không vì một ánh mắt mà sợ đến nổi tay chân như nhũn ra. Ô ô, bên ngoài thật nguy hiểm, vì sao nàng vừa mới đi ra liền bị đả kích nghiêm trọng như vậy a, còn muốn ta sống nữa không.

Không được, phải vào không gian nghỉ ngơi một chút, tìm an ủi.....

Chớp mắt lúc Tiết Mật vừa tiến vào không gian, huyền y lão giả kia đột nhiên quay trở lại, trên mặt ẩn giấu kinh hãi, cẩn thận tìm tòi vị trí Tiết Mật vừa đứng, trong mắt hiện ra tia nghi hoặc, “Sao lại không thấy? Rõ ràng cảm giác còn ở nơi này, sao trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, chẳng lẽ tiểu nha đầu có cái gì cổ quái? Ai.....Khó gặp được người giống nhau, còn chưa kịp xác nhận liền..... Ai.....”

Mấy ngày sau, Ngọc Linh sơn.

Một nữ tử mặc cung trang màu trắng đang ngồi trước bàn, đối với một xấp quyển án, nhíu mày suy tư, nét mặt nghiêm túc, nhìn qua có một loại xinh đẹp động lòng người khó nói thành lời.

Vũ Văn Tắc vừa vào liền thấy Tiết Linh như vậy, trong lòng xúc động, cũng không quấy rầy nàng, chính là khoanh tay tựa vào cạnh cửa yên lặng nhìn chăm chú.

Không được một lúc, Tiết Linh tựa như nhận thấy điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía hấn, ánh mắt vừa giao nhau, hai người khẽ nở nụ cười.

“Huyền Vũ không náo loạn sao?” Tiết Linh có chút ngượng ngùng hỏi han.

“Không náo loạn, Chu Tước vẫn nhìn hấn, hiện tại im ỉm

46. Chương 46: Thức Tỉnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Trung Lưu, thế nào? Vô Thương sao đến giờ còn chưa tỉnh a?” Lận Thương Lan hấp tấp từ ngoài cửa chạy vào.

Lúc này Cảnh Trung Lưu đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bút lông từng dùng qua ở trên bàn, cũng không quay đầu lại nói, “Gấp cái gì, còn chưa quá trưa, chờ một chút.....” Sau đó tay vờ đóa hoa đào không đúng mùa trên bàn, trong mắt hiện lên mặt suy nghĩ sâu xa.

“Nga.” Lận Thương Lan đi lại gần Thích Vô Thương đang mê man, muốn nhìn một chút bộ dáng hẩn hiện tại là gì. Nhưng mà còn chưa đi lại gần, liền phát hiện ở dưới chân có vật cứng, lập tức phát ra một tiếng ‘Di’.

“Sao vậy?” Cảnh Trung Lưu quay đầu, nghi vấn hỏi.

“Không..... Không có gì.....” Lận Thương Lan vội vàng đưa tay ra sau lưng, hai tay gắt gao cầm chặt vật hẩn vừa mới sét đánh không kịp bưng tai nhặt lấy, phát hiện vật ở trong tay hẩn một mảnh ôn nhuận, bóng loáng.

Cảnh Trung Lưu nhíu mày nhìn hẩn một cái, không hỏi lại, quay đầu đi, “Cẩn thận chút, không cần luôn nóng nảy chíp bông như vậy.”

“Biết.” Lận Thương Lan vội đáp, “Nếu Vô Thương không tỉnh, ta nên ra ngoài trước, tu luyện hôm nay còn chưa xong a!”

“Đi thôi.....” Cảnh Trung Lưu như cũ không có quay đầu lại đáp.

Sau đó Lận Thương Lan giống như khi đến hấp tấp chạy ra ngoài, đợi đến một nơi yên lặng, mới xuất ra vật bị hẩn cầm thăm dăm mô hôi trái phải nhìn nhìn.

Đây không phải là ngọc bội vẫn luôn ở trên người Tiết sư muội sao, sao lại rớt cạnh giường, có thể nào là Tiết sư muội gần đi để lại? May mắn, may mắn, là hắc phát hiện trước, nếu rơi vào tay Tam ca tuyệt đối nhìn không ra.....

Lận Thương Lan trong lòng âm thầm may mắn, sau đó đem ngọc bội cẩn thận cất trong ngực, vỗ vỗ, đang chuẩn bị trở lại sân tiếp tục tu luyện. Đột nhiên thấy xa xa một thanh y tiểu đồng nghiêng ngã lão đảo chạy tới, Lận Thương Lan vội giữ hắc lại, “Đồng Quang, sao chạy nhanh như vậy?”

“Ngoài..... Bên ngoài có người đến đây.....” Tiểu đồng kêu Đồng Quang hít một hơi nói.

“Đến đây làm gì? Người xông vào cốc sao? Ta đi gặp hắc!” Lận Thương Lan đột nhiên hưng phấn hắc.

“Không.....” Tiểu đồng còn chưa kịp phản bác, Lận Thương Lan trước mắt hắc đã không thấy đâu.

Nhưng không đợi hắc đi được bao xa, chợt nghe một tiếng cười to thoải mái, “Ha ha, Thương Lan, người muốn đi gặp ai a?”

Vừa dứt lời, một huyền y lão giả râu tóc bạc trắng xuất hiện trước mắt Lận Thương Lan, khuôn mặt hắc hiền lành, tinh thần khỏe mạnh, bộ dáng này chính là vị lão giả Tiết Mật gặp lúc trước kia.

Lận Thương Lan nghe được tiếng cười liền cả kinh, nghĩ là lai giả bất thiện, chuẩn bị rat ay, thì đã bị người một chưởng chụp lên vai hắc, thanh âm giống như chuông lớn ghé vào tai hắc nổ vang, “Thương Lan tiểu tử, không nghĩ tới người cao lớn như vậy, tu vi không tồi, không tồi a!”

Lúc này không nghe rõ, giờ đã nghe rõ ràng, Lận Thương Lan nhất thời mừng như điên, “Gia gia, người đã trở lại?”

“Àn, đã trở lại, nhiều năm như vậy vẫn nên trở về nhìn các người a.” Lão giả cười nói, “Vô Thương ở đâu, sao không ra đón ta a?”

“..... Vô Thương hắc.....” Vừa nghe lão giả nhắc tới Thích Vô Thương, Lận Thương Lan lộ vẻ khó xử.

“Sao vậy, Vô Thương xảy ra chuyện gì sao?” Lão giả nghiêm mặt, lập tức đoán nói, “Chớ không phải là linh căn bạo phát chứ?”

“Không có, không có!” Lận Thương Lan liên tục xua tay, lập tức gian nan nói, “Là..... Trúng độc..... Hiện tại đang giải độc.....”

Lão giả nghe vậy, lo lắng ngược lại không thấy đâu, mà hiện ra một bộ nghi hoặc, “Trúng độc?”

Đợi hai người cấp tốc chạy lại phòng Thích Vô Thương, vừa vào cửa liền thấy người trên giường đã thức tỉnh, Cảnh Trung Lưu đang giúp đỡ hắc.

“Vô Thương, người tỉnh?” Lận Thương Lan hét lớn.

Nghe tiếng kêu, hai người bên giường đồng thời quay đầu lại, vừa lúc thấy vẻ mặt kinh hãi của Lận Thương Lan, cùng..... Lão nhân đang mỉm cười bên cạnh hắc.

“Gia gia!” Hai người khiếp sợ hô to, Thích Vô Thương cũng giãy dụa muốn ngồi dậy.

“Tốt lắm, tốt lắm. Vô Thương cháu cứ nằm đi, không vội! Gia trước xem cho cháu.” Lão giả vội đi tới, Cảnh Trung Lưu vội vàng lui sang một bên.

Lão giả giữ chặt cổ tay Thích Vô Thương, đem linh lực rót vào cơ thể hắc, biểu tình nghiêm túc, nhíu mày. Sau đó giống như nhận ra điều gì trên mặt mang theo tia mừng rỡ, sau lại hơi nhăn mi.

“Thế nào?” Cảnh Trung Lưu, Lận Thương Lan đều mang theo lo lắng thật sâu.

Lão giả không có trả lời, ngược lại hỏi, “Nữ tử kia đâu?”

Nữ tử kia? Người nao?..... Có thể nào..... Tiết Mật! Hai người liếc nhau một cái, Cảnh Trung Lưu đột nhiên có chút bất an, chậm rãi đáp, “Nàng đi rồi!”

Nghe vậy, Thích Vô Thương bỗng nắm chặt hai tay, môi khép mở vài lần nhưng cũng không nói gì.

“Đi rồi? Đã cùng Vô Thương đụng chạm da thịt, đã là người Lung Nguyệt cóc ta, người sao lại để nàng đi?” Thích Hồng Quân mày nhăn mặt nhủ lợi hại.

“Không đi chẳng lẽ ở lại bị người nhục nhã sao? Nếu đổi lại là ta, ta cũng đi.....” Nghe lão giả nói, Lận Thương Lan lúc đầu còn vì Tiết Mật có chút tức giận bất bình, nhưng sau nhìn ánh mắt Cảnh Trung Lưu, thanh âm không tự giác nhỏ lại.

“Trung Lưu, sao lại thế?” Lão giả nhìn thanh y nam tử ở một bên.

Thấy tình hình vậy, Cảnh Trung Lưu cân nhắc, liền đem chuyện từ đầu gặp Tiết Mật đến lúc Thích Vô Thương cùng nàng trúng thất tình đoàn tụ từng chuyện nhất thanh nhị sở nói với lão giả.

Nghe xong, lão giả hít một tiếng, “Tiểu cô nương này tâm trí không tồi, bất quá trừ bọn người ra, không có thu thêm đệ tử!”

Nghe vậy, mấy người đều cả kinh, Cảnh Trung Lưu tuy rằng đã sớm có ý tưởng như vậy, nhưng vẫn tránh không được giật mình, dù sao hần mỗi một lần thử, Tiết Mật đều có thể dễ dàng hóa giải, không có lộ ra sơ hở.

“Nhưng nàng rõ ràng nói ra mặc ngọc bài..... Lại biết phương pháp xuất nhập Lung Nguyệt cóc.....” Lận Thương Lan lắp bắp nói, có thể nào Tiết sư muội thật có mưu mô khác.....

“Chuyện này ta cũng không hiểu, có thể nàng cũng có bí mật đi!” Thích Hồng Quân đoán, nhưng lập tức chuyển sang chuyện khác, “Bất quá tiểu cô nương kia nhưng thật ra là quý nhân của Lung Nguyệt cóc chúng ta, có thể trị chỗ thiếu hụt của ám linh căn Vô Thương, chính là để ta thu nàng làm đồ đệ cũng có thể.”

“Cái gì!” Lận Thương Lan cùng Cảnh Trung Lưu đồng thời kinh ngạc nói.

Thích Vô Thương ngồi ở trên giường nghe một câu vậy, hai mắt bỗng nhắm lại, tay cũng nắm càng chặt, cả người đều toát ra một trận đau thương.

“Đúng vậy, nữ tử kia chính là người có nguyên khí bẩm sinh mà chúng ta luôn tìm, có thể dựa vào thất tình đoàn tụ giúp tẩy sạch huyết khí trong ám linh căn của Thích Vô Thương. Chính là.....” Thích Hồng Quân nói đến đây, ngừng lại, nhìn tôn tử âm u bi thương ngồi ở trên giường, hần là người từng trải, sao không biết tâm tình bây giờ của Vô Thương, liên tục thở dài, “Trung Lưu, lần này là người không đúng.....”

Nghe vậy, trên mặt Cảnh Trung Lưu hiện ra một bộ hối lỗi, giọng khàn khàn, “..... Ta biết, ta sẽ tìm nàng trở về, tới Ngọc Linh sơn bất luận bảo ta làm gì, chỉ cần Tiết Mật có thể trở về, ta cái gì..... Cái gì cũng đều nguyện ý.....”

“Tam ca.....” Nhìn Cảnh Trung Lưu thế này, trong lòng Lận Thương Lan xẹt qua trận khó chịu, hần biết Tam ca chính là quá quan tâm bọn họ, không muốn người khác thương tổn bọn họ dù chỉ một chút, chuyện trước đây lưu lại cho hần nhiều bóng ma, cho nên hần mới có thể dùng hết mọi biện pháp bảo hộ người hần để ý, không biết có đôi khi loại bảo hộ này không chỉ đã thương người mà cũng đã thương mình, ai.

“Nhưng mà..... Chỗ linh căn bị thiếu hụt của Vô Thương không phải đã trị rồi sao? Vì sao nhất định phải tìm Tiết sư muội trở về? Nàng ở trong này không vui.....” Lận Thương Lan lại hỏi.

Nghe xong, Cảnh Trung Lưu nhìn thoáng qua Thích Vô Thương vẫn đang nhắm hai mắt, vì sao muốn Tiết Mật trở về? A, không trở lại thì dư độc trên người Vô Thương làm sao đây? Nguyên tưởng rằng hai người lúc đó chỉ có Tiết Mật hãm sâu, hiện tại xem ra, mức độ Vô Thương rơi vào còn muốn sâu hơn so với Tiết Mật, nhưng mà Tiết Mật bây giờ, hần cũng không đoán được chủ ý của nàng, dư độc có thể giải được hay không cũng không nhất định. Nhưng chỉ có thể đi Ngọc Linh sơn thử xem, dùng hết biện pháp cũng phải làm cho Tiết Mật cùng hần trở về, nếu không Vô Thương.....

Nghĩ vậy, Cảnh Trung Lưu liền đi ra ngoài, một bộ nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không chùn bước).

“Tam ca, từ từ ta.....” Lận Thương Lan vội vàng đuổi theo, vừa tới cửa nghĩ gì đó lại quay đầu, nhìn Thích Vô Thương vẫn không mở hai mắt nói, “Vô Thương, đây là ta ở dưới giường nhặt được, sợ Tam ca hủy diệt, nên giữ lại, hiện tại đưa cho người!”

Lập tức một vật xanh biếc xẹt một độ cung, rơi vào tay Thích Vô Thương.

Lúc này Thích Vô Thương mới mở hai mắt, Lận Thương Lan lúc này mới thấy trong mắt hấn đầy tơ máu, trong lòng có loại tư vị nói không rõ, dừng một chút liền quay người đuổi theo Cảnh Trung Lưu.

Thích Vô Thương cầm ngọc bội vẫn còn chút hơi ẩm, vuốt phẳng, trong mắt mang theo cô đơn, hấn nhớ rõ lúc ấy giữ chặt gì đó chính là xúc cảm này, nguyên lai là khối ngọc bội, ha ha.....

Thích Hồng Quân nhìn hấn như vậy, lại thở dài, an ủi nói, “Vô Thương, mặc kệ nói gì, linh căn trên người cháu đã giải quyết, xem như cũng giải tỏa nỗi lòng ta, cha mẹ cháu ở dưới cửu tuyền đã có thể nhắm mắt..... Chuyện cô nương kia, ta cũng đi theo nhìn xem, nếu nàng nói là đồ đệ ta, ta đây dù thế nào cũng giúp cháu đem nàng mang về!”

“Gia gia, không cần, tự cháu đi.....” Thích Vô Thương nắm ngọc bội từ trên giường bước xuống, cười cười với lão nhân, sau đó đi ra ngoài.

Nhìn nụ cười kia, Thích Hồng Quân trong lòng đau xót, lâu như vậy, cũng chỉ gặp qua hấn hai lần cười như vậy, một lần là bởi vì cha mẹ hấn chết, một lần chính là hiện tại, cái loại hăm sâu tuyệt vọng, nhìn vẻ mặt không thấy một chút hy vọng, hấn thật sự không bao giờ muốn nhìn thấy nữa. Cầu mà không được, vì sao tôn tử hấn mệnh lại khổ như vậy? Ai

~Vì thế tất cả mọi người tập trung trước cốc khẩu, chuẩn bị xuất phát Ngọc Linh sơn.

Mà bên kia Tiết Mật đi trên con đường không biết tên đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì, nhưng giống như là gặp phải cái vấn đề gì đó.

Quay đầu lại, lại đi hai bước, dừng lại, lại quay đầu, bởi vì dùng sức quá lớn, thiếu chút nữa trật cổ.

Tiết Mật xoa xoa, phát hiện vẫn như cũ cái gì cũng đều không có, chỉ có một đóa hoa hồng nhạt ở giữa đường lác lác, rất xinh đẹp.

Hoa..... Loại này, hiện tại sắp vào thu, không nên có chứ? Hơn nữa vừa mới còn tại bên đường, giờ đã đi ra giữa đường, sao lại thế này?

Nghĩ như vậy, Tiết Mật chậm rãi đi về phía nó.....

47. Chương 47: Nguyệt Kiến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chậm rãi tới gần đóa hoa phấn hồng kia, Tiết Mật vẫn âm thầm phòng bị, nhưng thấy hoa kia cũng không có cái gì cổ quái, Tiết Mật lá gan lớn một chút, liền dùng tay dò xét.

Nhưng không ngờ đụng tới đóa hoa, chợt nghe đóa hoa truyền đến một trận tiếng cười như chuông bạc, sợ tới mức nàng rụt tay lại, liên tục lui vài bước.

“Là cái gì, không cần giả thần giả quỷ! Đi ra, nếu không ta sẽ không khách khí!” Nói xong trong lòng bàn tay cũng toát ra ngọn lửa màu xanh, đừng đưa lay động.

“Không cần, không cần đốt, ta đi ra là được!” Một giọng nữ mềm mại từ bên trong đóa hoa truyền ra.

Tiết Mật nhất thời bị kinh hách, sao lại thế này, hoa còn có thể nói chuyện.....

Bỗng đóa hoa kia từ từ lớn lên, sau đó từ hai bên huyền hóa ra tay cùng chân người, cánh hoa rụng xuống, để lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn có lúm đồng tiền như hoa.

Tiết Mật chứng kiến hết thấy, một gốc cây hoa thế nhưng biến thành một tiểu la lị mười ba mười bốn tuổi, chỉ thấy nàng chải kiểu tóc song nha kế, khuôn mặt phấn nộn, hai mắt to giống như quả nho đang quay tròn chuyển động, cái mũi héch lên, miệng khéo léo hồng nhuận, trên người mặc váy màu phấn trắng, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.

“Người là?” Tiết Mật nghi hoặc.

“Tỷ tỷ, ta gọi là Nguyệt Kiến.” Tiểu la lị trên mặt mang theo tươi cười nhích lại gần Tiết Mật.

“Nguyệt Kiến?” Trong trí nhớ, hình như cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái tên này.

“Ừ, đúng vậy, Nguyệt Kiến chính là nguyệt kiến thảo, bản thể của ta chính là một gốc nguyệt kiến thảo, vừa nãy tỷ cũng gặp qua.....” Tiểu la lị kêu Nguyệt Kiến lại tiến gần Tiết Mật.

“Bản thể? Người nói bộ dáng hiện tại của người là sau khi biến hóa sao?” Tiết Mật hỏi,

“Ừ, đúng vậy.” Nữ tử cười ánh mắt đều mị lên.

“Nói dối, nếu có thể biến hóa, vì sao người còn ở Tu Chân Giới? Chỉ có tu luyện đến Độ kiếp kỳ mới có thể biến hóa giống như người, nhưng độ hết kiếp là đi lên thượng giới, sao có thể còn ở lại Tu Chân Giới?” Thanh âm Tiết Mật đột nhiên nghiêm khắc.

“Thật sự, thật sự, ta không gạt tỷ, ta thật là một gốc nguyệt kiến thảo, chính là trên đường tu luyện không cẩn thận ăn phải gốc cây biến hóa, mới có thể biến thành dạng này!” Nữ tử gấp đến độ ánh mắt đều đỏ lên, vội vàng giải thích.

Biến hóa thảo! Tiết Mật trong lòng rung mình, biến hóa thảo chính là một trong những tiên thảo thế gian rất trân quý a, đừng nói Tu Chân Giới, ngay cả thượng giới cũng rất khó tìm được một gốc, tiểu cô nương này thế nhưng đánh bậy đánh bạ ăn một gốc, cơ duyên thật tốt!

“Vậy vì sao người theo dõi ta?” Thu hồi khiếp sợ trong lòng, Tiết Mật lại hỏi.

“Ta..... Ta thích..... Mùi vị trên người tỷ.....” Tiểu la lị có chút thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Trên người ta nào có.....” Còn chưa nói xong, Tiết Mật liền ngừng lại, đột nhiên nghĩ tới lúc trước ở trong Cửu Nguyệt tiên tôn Thiên Thu từng nói với nàng, hẳn nói cơ thể nàng có ngũ thú bí quyết, chẳng lẽ bởi vì tác dụng của cái đó?

“Có, có, tỷ mỗi lần đi tới gần ta, ta đều cảm thấy, đặc biệt thoải mái.” Nói xong, cái mũi nhỏ để sát vào Tiết Mật, hít lấy hít để, còn bày ra bộ dáng thực say mê, “Tỷ tỷ, ta muốn đi theo tỷ, được không?” Nữ tử ngẩng đầu, hai mắt chớp chớp, trong mắt còn có nước lấp lánh, nhìn qua..... Hảo mạnh!

Tiết Mật cúi đầu nhìn nàng kia đôi mắt nhỏ như nai con, tâm đều bị manh hóa, (cười) đến gập cả lưng, nhìn thẳng nàng nói, “Người ở đây không có cha mẹ thân nhân sao? Cứ theo ta rồi đi như vậy có thể chứ?”

“Có thể, có thể, ta không có cha mẹ thân nhân, chỉ có mình ta, từ nhỏ đến lớn đều một mình tu luyện, có thể đi theo tỷ, tỷ tỷ, dẫn ta đi với!” Tiểu la lại giữ chặt vạt áo Tiết Mật, lắc lắc nói.

Tuy rằng thực mạnh, nhưng nàng một mình bên ngoài, phòng người có tâm rất khó a, “Mang người đi theo cũng được, bắt qua người cùng ta ký kết khế ước ta mới có thể mang người theo.” Tiết Mật tận lực bình thần nói, nhưng trong lòng vẫn có chút cảm giác tội ác, nàng sao giống đang lừa tiểu la lì a.

“Có thể!” Nghe vậy, Nguyệt Kiến trong mắt phát ra ánh sáng kinh hỉ, nguyên tưởng sẽ rất khó, không nghĩ tới dễ dàng như vậy, hắc hắc.....

Vừa nghe nàng không ngừng đáp ứng, tội ác trong lòng Tiết Mật càng đậm, đề nghị nói, “Kỳ thật không ký khế ước cũng có thể.....”

“Không được, chỉ có khế ước tỷ mới không bỏ lại ta, nhất định phải!” Nữ tử trong mắt hiện lên một mặt giảo hoạt, nàng (Tiết Mật) khẳng định giúp nàng (Nguyệt Kiến) tiến giai, cần phải gắt gao bám dính, bằng không nàng cả đời sẽ ở huyệt thú sơ giai này a.

“Nhưng mà..... Nhưng mà..... Có thể ôn nhu một chút không, ta sợ đau.....” Nguyệt Kiến đột nhiên trở nên lấp bắp, trên mặt cũng mang theo chút sợ hãi.

Ân? Ôn nhu? Tiết Mật nghi hoặc, khế ước chẳng lẽ rất đau sao? Chính nàng vẫn thực thoải mái mà.

Kỳ thật chủ yếu là nàng chưa thấy qua quá trình tu sĩ Tu Chân Giới khác cùng linh thú ký khế ước, sau này mới biết vì sao Nguyệt Kiến bảo nàng ôn nhu một chút. Bởi vì những người khác ký khế ước đầu tiên là dùng mọi thủ đoạn đánh linh thú chết ngất, sau đó nhân cơ hội nó suy yếu mạnh mẽ ký khế ước. Lúc này linh thú chỉ có thể trở thành nô bộc của tu sĩ, trừ bỏ sử dụng đan dược bên ngoài, nếu không suốt đời tu vi không thể tiến thêm một bước, chỉ có thể cứ như vậy bị người nô dịch đến chết.

Mà hai vị trước mặt này một người bởi vì nguyên nhân thân thể cũng không biết quá trình khế ước chính là như vậy. Người kia cũng bởi vì quanh năm suốt tháng sinh hoạt tại thâm sơn rừng già, không cùng người tiếp xúc, chỉ ở xa xa thấy qua tu sĩ ký khế ước với linh thú, không cẩn thận quan sát, đối với quá trình kia cũng không hiểu rõ hết, cho nên nàng mới chủ động yêu cầu khế ước, bất quá vì cơ thể của Tiết Mật cũng là nguyên nhân lớn hấp dẫn nàng, dù sao tới tu vi này của nàng, tỷ như mấy người dạng Thích Hồng Quân, đối với thể chất thượng cổ vẫn có cảm ứng rất lớn.

Trong lúc tỉnh tỉnh mê mê, Tiết Mật cắt đầu ngón tay nàng, đặt lên trán tiểu cô nương, ánh sáng chợt lóe, khế ước trận dưới chân còn chưa tạo, hai người liền biến mất tại chỗ.

Trong rừng chỉ còn gió nhẹ nhàng thổi, lá cây khô vàng bay bay, chỉ chốc lát rơi hết xuống mặt đất.

Bên kia, đám người Lung Nguyệt cốc chạy một ngày một đêm hướng Ngọc Linh sơn, cũng dừng lại nghỉ ngơi.

Thích Vô Thương tìm một gốc cây đại thụ chậm rãi ngồi xuống, tay nắm khối ngọc bội xanh biếc, ngậy ngọc xuất thần.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, nàng chỉ có mười ba mười bốn tuổi, cũng không biết làm sao mà xông qua rừng chướng khí tới đây, tại cốc khẩu ôm một con hắc miêu bản ơi là bản, đang chuẩn bị hái trộm giải độc thảo.

Sau khi bị Trung Lưu quát một tiếng, thì cực kỳ hoảng sợ, nhưng thời điểm nhìn sang hắc, ánh mắt lại trở nên rất kỳ quái, giống như là biết hắc từ lâu, làm cho hắc cảm thấy thực ngạc nhiên. Sau lại nghe nàng giải thích bởi vì đi theo gia gia nên có nghe nói qua hắc, hơn nữa Trung Lưu cũng thử nàng rất nhiều lần, hắc mới chậm rãi yên tâm chấp nhận sư muội này. Nhưng không nghĩ tới tất cả là giả, vì sao nàng lại biết nhiều chuyện như vậy chứ.....

Sau đó nàng ở lại Lung Nguyệt cốc, cùng mọi người trong cốc từ trên xuống dưới chơi đùa rất vui, trong cốc cũng vui vẻ hơn trước kia. Nhưng Trung Lưu vẫn lo lắng, cảm thấy nàng có ý đồ khác, không ngừng thử nàng. Kỳ thật cũng không thể trách Trung Lưu, trên người nàng bí mật quá nhiều, con hắc bảo kia

chính là một, linh thú tăng năm thế mà ký khế ước với nàng. Kỳ thật hẳn nên sớm phát giác, thể chất như vậy sao đơn giản được, nếu hẳn sớm phát hiện, hiện tại có thể hay không..... A.....

Sau lại đi Cửu Khuyết mới phát hiện nguyên lai nàng không có một mình, còn có một tỷ tỷ gọi là Tiết Linh, nhưng bộ dạng hai người lại không giống nhau, thậm chí còn có môn phái, Ngọc Linh sơn. Nàng nói dối, hẳn biết nàng nói dối, nhưng không có chút tức giận, hẳn còn đợi nghe giải thích của nàng, nàng nói nàng có môn phái, nhưng chưa bái sư, hẳn cũng tin.

Lúc ở trong di tích, hẳn cùng nàng truyền tống tới cùng một nơi, vừa nghe thanh âm của nàng, liền không tự giác tiến lại nhìn, cứu nàng từ trong miệng của xích luyện tiên xà.

Lúc sau hai người cùng nhau trải qua một đêm trong Cửu Khuyết, cùng nhau đồng hành, cùng nhau chiến đấu, lúc trong động nhìn thấy nàng gặp nguy hiểm, hẳn có một đoạn thời gian dài không có trí nhớ, trước kia cũng xuất hiện qua tình huống như vậy, bình thường khi linh căn bùng nổ mới như thế, cho nên hẳn biết đoạn thời gian đó khẳng định là mất đi thần trí.

Nhưng không biết vì sao lại tỉnh, điều này làm cho hẳn không thể nào lý giải, kỳ thật có gì khó hiểu đâu, khi đó bên cạnh hẳn chỉ có nàng, trừ bỏ nàng thì còn có ai có thể giúp hẳn chứ, nên sớm biết không phải sao? Phải sớm hiểu chứ.....

Lúc ra ngoài Cửu Khuyết, Trung Lưu phát hiện hẳn không thích hợp, cho nên người Ảnh Nguyệt sơn trang muốn mang nàng đi, hẳn (Trung Lưu) lập tức đồng ý, chính là không biết vì sao, ma xui quỷ khiến thế nào hẳn giữ nàng lại.

Thời gian năm năm, hai người cũng không gặp nhau nhiều, việc này cũng do Trung Lưu quấy nhiễu, lần nào hẳn ở trong đám người cũng theo bản năng tìm kiếm thân ảnh nàng, nhưng mỗi lần đều là thất vọng. Có lần ở xa xa liếc nàng một cái, nhìn thấy ánh mắt sáng lên của nàng, hẳn ngay cả một câu cũng không kịp cùng nàng nói liền ly khai, nhưng trong lòng đã vui sướng.

Sau đó, càng nghiêm trọng, đôi khi buổi tối ngủ cũng mộng thấy nàng, hẳn không rõ hẳn bị làm sao, vì sao lặp đi lặp lại nhiều lần nhớ tới một người.

Rốt cục có một ngày hẳn nhịn không được nữa đi nhìn nàng một cái, nháy mắt nhìn thấy nàng, trong lòng hẳn tràn ngập thỏa mãn, nguyên lai hẳn đối nàng phát sinh tình yêu nam nữ. Ngày đó hẳn cơ hồ là trốn trở về, cả người chật vật, sau cũng không đi gặp nàng nữa, không phải không muốn, mà là không thể.

Qua năm năm, nàng ly khai, hẳn không để ý lời cảnh cáo của Trung Lưu, vẫn đi tìm nàng, một khắc nhìn thấy nàng xuất hiện, tâm bất đầu loạn cả lên, trên mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng chỉ có hẳn mới biết, hẳn lúng túng không biết phải làm sao.

Trung Lưu vẫn không cho nàng cùng hẳn nói chuyện, nhưng thấy nàng cứ vậy sẽ rời đi, tim đột nhiên như bị nhéo mạnh một cái, rất khó chịu, không nhịn được nói với nàng một câu “Trên đường cẩn thận”, có trời mới biết hẳn nói ra lời này có biết bao giãy dụa.

Lúc nàng đi rồi, Trung Lưu nói hẳn đã thay đổi, đúng vậy, hẳn thay đổi, loại thay đổi làm cho hẳn vừa sợ hãi vừa vui sướng.

“Người phải nhớ kỹ cơ thể người không cho phép.....” Đột nhiên một câu đánh vỡ tất cả ảo tưởng của hẳn, đúng vậy, không cho phép, thể chất của hẳn, linh căn của hẳn, luôn một mực nói cho hẳn, không thể, không được, không thể.

Hẳn không thể có tình cảm giống phạm nhân, cha mẹ đã vì hẳn mà chết đi, sao có thể làm hại Mật nhi, làm hại người hẳn yêu.....

Đêm hôm đó hẳn ngồi trong phòng nàng, suốt một đêm, trừ bỏ Trung Lưu không ai biết.

Một đêm trôi qua, hẳn đã chuẩn bị tốt, không bao giờ buông thả bản thân như vậy nữa, một lần nữa trở về cuộc sống bình thản vô ba như trước.

Nhưng mà không quá mấy ngày, chợt nghe tin nàng bị người bắt đi, lúc ấy hẳn cảm thấy cả người như bị sét đánh, trong đầu thậm chí lập tức đi cứu nàng, không thể cho nàng chịu khổ.

Vào lúc này lại nghe thấy tiếng chuông hân tâm tâm niệm niệm nhiều năm, cái chuông kia lại ở trong tay tỷ tỷ Tiết Linh của nàng, nguyên lại vận mệnh lại trêu cợt người như vậy, cứ nghĩ cho dù ly khai, cũng có thể khiến nàng lưu lại hoài niệm tốt, làm cho nàng có thể nhớ kỹ hân, hiện tại xem ra, hai người vĩnh viễn cũng không thể.....

Ở Phù Diễm đảo sau khi cứu nàng ra, hân nói thẳng muốn cùng tỷ tỷ của nàng trở thành bạn đời song tu, hân không biết về mặt của nàng lúc này là thế nào, hân không dám nhìn, hân chỉ biết trong miệng mùi máu tươi nồng đậm, nồng muốn phun ra, nhưng chỉ có thể ráng chịu đựng.

Tỷ tỷ nàng như hân đoán trước không có đáp ứng, chính là hân muốn đi tới bước này, hân không hy vọng hân có đường lui, hân phải hoàn toàn chặt đứt ý niệm không thực tế.

Chia lìa ba tháng, trong ba tháng kia tâm tình hân như vũng nước đọng, cứ dần dần trôi qua mỗi ngày, nhưng linh căn lại càng bùng phát rõ ràng, một ngày có vài canh giờ hân đều không có trí nhớ, hân chỉ có thể nhốt mình trong phòng, không dám đi ra ngoài, sợ đi ra sẽ làm người khác bị thương.

Chờ Trung Lưu chuẩn bị sinh lễ đi Ngọc Linh sơn, hân giống như sống lại, sinh ra một cỗ chờ mong, chờ mong có thể nhìn thấy nàng.

Chính là hân tràn đầy vui mừng nhìn thấy nàng, nàng lại ở trong ngực nam nhân khác, người cùng nàng mất tích Huyền Vũ, hân lúc ấy căn bản không biết suy nghĩ cái gì, liền như vậy rat ay. Cái loại thô bạo thiếu chút nữa phá tan lý trí hân, nguyên lai hân không thể chịu đựng được việc nàng ở cùng một chỗ với người khác, một khắc cũng không thể.

Sau đó Trung Lưu bảo ta cùng nàng ở lại, hy vọng ta kết thúc mọi chuyện. Nhưng nghe nàng hỏi hân có thật tình thích tỷ tỷ nàng không, trong lòng hân thật sự vui vẻ, bởi vì nàng còn nghĩ tới hân. Lúc hân chuẩn bị trả lời, linh căn lại đúng hạn phát tác, đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn, thành linh làm hân hiểu được, không có khả năng, hai người là không có khả năng.....

Thời điểm mang Tiết Linh về Lung Nguyệt cốc, hân không có lập tức đem máu nàng nhỏ vào thất tình đoàn tụ, hân cũng không biết hân đang đợi cái gì, rõ ràng nên nhanh lên, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn không phải sao? Nhưng hân không hề động, đợi lúc Tiết Mật chạy vào hân mới hiểu đến tột cùng hân chờ cái gì.

Thấy tay nàng bị thất tình đoàn tụ cắn, hân trừ bỏ khiếp sợ còn dẫn theo tia mừng thầm, có lẽ có thể giữ lại chút ràng buộc, có lẽ có thể làm nàng nhớ kỹ hân. Hân biết nghĩ như vậy là ích kỷ, nhưng lúc tỷ muội hai người đi ra, vẫn nhìn không được đem máu dứt cho hoa đực thất tình đoàn tụ, chớp mắt nhìn thấy vết thương trong lòng đều bị niềm vui sướng bao phủ.

Bốn mươi chín ngày đó là đoạn thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời hân, cũng là đoạn thời gian hân tranh thủ. Hân biết nàng sẽ bị thương tâm mà khổ sở, nhưng vẫn ngầm đồng ý ý đồ của Trung Lưu, đem nàng từng chút đẩy ra xa, khổ sở cũng tốt, thương tâm cũng tốt, chỉ cần nàng còn sống, vẫn hảo hảo còn sống thì so với cái gì cũng tốt hơn.....

Chính là không ngờ đêm cuối cùng thế nhưng hân phát hiện vết bớt hình hoa đào trên cánh tay nàng, tương tự tuyết lý hoa đào trong ấn tượng của hân, điều này làm hân đối với trí nhớ của mình sinh hoài nghi, cứ nghĩ tới ngày mai, chỉ cần ngày mai khi hân tỉnh lại có thể biết nàng có phải người mà hân vẫn luôn tìm kiếm kia, lúc hân mười tám tuổi khi linh căn bùng phát là người nọ cứu giúp, sau khi gia gia xem xét linh căn của hân, đã luôn ở bên ngoài nhiều năm vì hân tìm người có nguyên khí bẩm sinh, chỉ cần tới ngày mai.....

Đáng tiếc, nghĩ sai thì hỏng hết, tạo nên hiện tại chia lìa, cũng không biết nàng có thể cùng hân trở về hay không, Thích Vô Thương chưa sót cười. Đem ngọc bội cẩn thận cất trong ngực, mắt chát chát, nhắm mắt lại, dựa lưng vào gốc cây, không nói một lời.

Mật nhi.....

“Vũ Văn, huynh thấy thế nào?” Chờ tất cả mọi người đi rồi, Tiết Linh nghiêm túc hỏi nam tử bên cạnh.

“Tu vi hẳn ta nhìn không thấu, có thể chính là lão cốc chủ Lung Nguyệt cốc, Hồng Quân lão tổ.” Vũ Văn Tắc phân tích.

Tiết Linh nghe xong trong lòng có chút ảo não, tuy nàng cũng biết, nhưng thấy Mật nhi cùng Lung Nguyệt cốc có quan hệ, một cỗ không vui thủy chung không tản đi.

Dưới chân núi.

“Gia gia, vì sao người hỏi câu kia? Chẳng lẽ người gặp qua Tiết Mật sao?” Xuống dưới núi, Cảnh Trung Lưu liền vội vàng hỏi.

Lời này vừa ra, Thích Vô Thương cùng Lận Thương Lan đều chờ mong nhìn hẳn.

“Đúng là có gặp qua, ngày ấy ta trở về, ở trên đường gặp một nữ hài tử, linh khí dao động trên người cùng nữ tử vừa rồi cơ hồ hoàn toàn giống nhau, chính là ta chạy nhanh quá, không cẩn thận liền chạy qua người nàng, đợi đến khi quay lại thì người đã không thấy đâu, hơn nữa tìm khắp chung quanh cũng không thấy, thật sự là kỳ quái!” Thích Hồng Quân nghi hoặc nói.

“Hẳn là nàng, trong tay nàng có giới tử không gian, phẩm giai rất cao, người có thể đi vào, gia gia không thấy cũng bình thường thôi.” Thích Vô Thương sắc mặt tái nhợt nói.

“Giới tử không gian? Thật ra cũng có thể.....” Thích Hồng Quân gật gật đầu nói.

“Gia gia, người vừa mới nói, trên người nàng cùng tỷ tỷ nàng linh khí dao động giống nhau, sao có thể? Tiết Mật rõ ràng là hỏa mộc song linh căn, Tiết Linh là biến dị băng linh căn, hai người sao giống nhau chứ?” Cảnh Trung Lưu lại hỏi.

“Hai người các nàng đều có nguyên khí bẩm sinh.” Thích Hồng Quân biểu tình hơi nghiêm túc, không ngờ hẳn ở bên ngoài tìm kiếm nhiều năm như vậy, thế nhưng ở bên cạnh có đến hai người.

“Đều là?” Ba người kinh hô.

“Ân, đúng vậy, rất có thể tổ tiên các nàng di truyền.” Thích Hồng Quân phỏng đoán.

Ba người nhất thời nhìn nhau, Thích Vô Thương chưa sót cười, nguyên lai là như vậy, nguyên lai đều là.....

Mặc cho bên này lòng người phức tạp thế nào, Tiết Mật mang theo Nguyệt Kiến tới một trấn nhỏ nàng chưa từng nghe qua, chơi đến quên trời quên đất.

“Mật nhi, vì sao không phóng tiểu hắc ra?” Nguyệt Kiến gờ gờ râu mép quả, liếm liếm nói.

“Đây là nơi phàm nhân sống, phóng tiểu hắc ra, tất cả mọi người bị dọa chạy mất, làm sao người còn ăn gì đó a!” Tiết Mật cũng đồng dạng gờ một râu mép quả, vui vẻ nói. Mấy ngày nay trải qua thật tốt, cuộc sống này mới thích hợp với nàng, mấy ngày hôm trước vừa lúc đêm trăng tròn, còn tưởng nàng sẽ độc phát, không ngờ không có chuyện gì xảy ra, xem ra nàng đối với Thích Vô Thương căn bản là chưa sâu đậm, như vậy tốt nhất, bằng không nàng sẽ có suy nghĩ làm cho hẳn yêu nàng, hơn nữa giúp nàng giải độc. Như vậy thật sự.....

Nô tì làm không được a!

“Vậy đem A Chu với A Kim lấy ra đi, chúng ta mỗi người ôm một cái.” Nguyệt Kiến chớp mắt to, chưa từ bỏ ý định nói.

“Người thấy qua người ôm quả trứng màu sắc kỳ lạ đi dạo phố chưa?” Tiết Mật trên ót treo đầy râu mép, “Còn nữa, chúng nó âm ỉ như vậy, người nghĩ muốn hù chết ai nha?”

Nghe vậy, Nguyệt Kiến bĩu môi, thờ phỉ phỉ gặm râu mép quả, không nói nữa.

“Được rồi, được rồi, lần sau chúng ta tới thâm sơn rừng già nhất định phóng chúng nó ra được chứ? Hiện tại thật sự không được, Nguyệt Nguyệt nghe lời!” Tiết Mật trấn an.

“Ân, được.” Nguyệt Kiến bỗng nở nụ cười, lôi kéo Tiết Mật tiếp tục dạo khắp nơi.

Chính là cùng lúc đó một nam một nữ đi thoáng qua, Tiết Mật đột nhiên ngửi thấy một mùi vị kỳ quái.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nam tử mặt như thoa phấn, môi như châu ngọc, tinh thần sáng láng, trái lại nàng kia sắc mặt màu vàng, ánh mắt đại ra, không có tinh thần.

Tiết Mật chợt rùng mình, lặng lẽ lôi kéo Nguyệt Kiến, che miệng nàng, ánh mắt nhìn nàng ẩn ý, Nguyệt Kiến vội gật đầu, hai người liền bí mật theo sau một đôi kia.

Đi theo đã lâu, phát hiện hai người kia cũng không mua cái gì, ngược lại đi thẳng hướng ngoài thành.

Tiết Mật hí mắt, ý niệm trong đầu liền xuất ra, nếu nàng đoán không sai, nam tử kia hẳn là tà tu, chuyên môn hấp thụ huyết khí phạm nhân cùng tu sĩ tu vi thấp hơn bọn hắn, tinh khí, giúp tu vi bản thân tiến lên. Cái loại phương pháp này tu vi sẽ rất nhanh nâng cao, nhưng ngược lại, suốt đời sẽ không tăng quá cao, thời điểm độ kiếp sẽ bị hôi phi yện diệt, vĩnh viễn không siêu sinh. Nhưng thế gian vẫn có người theo đuổi loại cường đại nhất thời này, không ngừng tạo nghiệp chướng.

Tới rừng cây ngoài thành, thân ảnh hai người kia đột nhiên biến mất, Tiết Mật có chút nóng nảy, đều do nàng không sớm ra tay, muốn nghĩ xác định cho kỹ, giờ thì tốt rồi, nếu tai nạn chết người thì làm sao bây giờ?

“A.....” Không biết từ đâu đột nhiên truyền đến một trận kêu thảm thiết.

Tiết Mật cùng Nguyệt Kiến đồng thời liếc đối phương một cái, vội vàng chạy sang bên kia.

Vừa tới nơi nhìn thấy, nam tử mi thanh mục tú kia đang nằm trên người nữ tử sắc mặt vàng vọt, gặm hút máu ở cổ nàng, mắt nữ tử tròng thật lớn, xem ra là đã chết.

Nhìn thảm trạng này, Tiết Mật lửa giận đều vọt lên đỉnh đầu, cả người nhanh chóng phóng lại gần nam tử, một chưởng bổ vào hắn. Cẩn thận nâng nữ tử trên mặt đất dậy, còn không nhìn rõ, sương khói hồng nhạt liền đánh úp vào mặt nàng. Tiết Mật cảm thấy đầu óc choáng váng, lui về sau vài bước, lắc lắc đầu, nhưng vẫn không thể thanh tỉnh, hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không, bụng nàng thế nhưng cũng hơi đau.

“Tỷ tỷ!” Nguyệt Kiến kêu lên, sau đó bay nhanh lại chỗ nàng.

“Ha ha..... Đã sớm biết các người đi theo ta, cố ý thiết kế bẫy rập làm các người mắc câu, xem ra là hai người tu chân, ta chiếm được tiện nghi thật lớn.....” Nam tử còn chưa nói xong, đã bị Nguyệt Kiến chưởng một cái bay thật xa, máu tươi văng đầy đất, thời khắc chết ánh mắt cùng tròng thật to, mang vẻ mặt không thể tin. Nguyên hắn nghĩ chỉ có Tiết Mật tu vi cường đại, đem nàng chế phục là được, không nghĩ tới tu vi tiểu nha đầu này còn lợi hại hơn, hắn không cam lòng.....

Cũng không quan tâm nam tử bên kia chết chưa, Nguyệt Kiến vội vàng đỡ Tiết Mật té xỉu trên mặt đất, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Không cần làm ta sợ..... Ô ô.....”

“Cho ta xem.” Một giọng nam ôn hòa ở sau lưng Nguyệt Kiến vang lên.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy một bạch y nam tử cười cười nhu hòa nhìn nàng, ánh mặt trời sau lưng hắn chiếu rọi, làm phía sau hắn bao phủ một tầng viền màu vàng, lại không thấy rõ mặt hắn, nhìn thấy vô cùng thanh cao, không nhiễm bụi trần, không tự giác giao Tiết Mật cho hắn.

49. Chương 49: Quân Ngọc Hàn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời tiết sáng sủa vui vẻ, ánh sáng mặt trời chiếu lên người thập phần ấm áp dào dạt.

Tiết Mật một mình một người đi trên con đường nhỏ ngoài đồng ruộng, khắp nơi hoa nở đầy nhiều màu sắc, đỏ sồi nổi, vàng chói mắt, tím thân bí.... Làm nàng hoa mắt chóng mặt, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, đây là đâu? Sao nàng lại tới đây?

Đến khi nhìn thấy phía trước không xa có một gốc nguyệt kiến thảo, Tiết Mật lòng vui vẻ, gấp gáp chạy tới, “Nguyệt Nguyệt.....”

Đi được một nửa đường, nữ tử đột nhiên nghe thấy trong bụi cỏ một trận tất tất tác tác, quay đầu, không đợi nàng nhìn thấy, hai bóng đen liền hướng nàng đánh tới, Tiết Mật bất ngờ không kịp phòng bị thiếu chút nữa té ngã trên đất, đợi ổn định cơ thể, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai con đại xà màu đen nhanh chóng phóng lại nàng.

Thấy thế, Tiết Mật cả kinh, vội vàng điều động linh lực, lại phát hiện đan điền một mảnh trống rỗng, cái gì cũng không có, nàng bắt đầu luống cuống, tay không làm sao đấu với hai con hắc xà to như thế, vì thế không ngừng lui ra sau cho tới khi chạy thẳng một đường, bất quá hai hắc xà kia tốc độ thật sự quá nhanh, mắt thấy sẽ bổ nhào vào người nàng, khoảng cách gần đến nỗi Tiết Mật có thể tưởng tượng thấy răng nanh trong miệng chúng, loại sợ hãi khi đến gần cái chết làm Tiết Mật nhận không được há miệng kêu to.

“A!”

Tiết Mật lòng còn sợ hãi tỉnh lại, thoáng chốc bình tĩnh, sờ sờ mồ hôi trên trán đã ướt lạnh, nằm mơ? Nằm mơ.... Lại là nằm mơ! Sao lại mộng như vậy a?

“Tỷ tỷ! Tỷ tỉnh rồi a?” Nguyệt Kiến kinh hỉ kêu bên tai nàng.

Nghe thấy thanh âm, Tiết Mật quay đầu nhìn, thấy cô bé đang đứng ở bên giường quan tâm nhìn nàng, “Nguyệt Kiến.....”

“Tỷ tỷ, tỷ có chỗ nào không thoải mái không? Người nọ thật là nham hiểm, thế mà lại hạ độc trên thi thể, tỷ hiện tại thế nào? Còn có thấy choáng váng đầu nữa không?” Cô bé dựa vào càng gần, vẻ mặt thân thiết.

“Không còn, đã tốt hơn nhiều rồi.....” Tiết Mật xoa xoa huyệt Thái Dương, ngẩng đầu đánh giá bốn phía, phát hiện hai người giờ đang ở một nơi không quá lớn, trừ bỏ cái giường nàng đang nằm cùng cái bàn ở giữa phòng, cũng chỉ còn lại sách đầy phòng, từ đơn sơ đến phong phú, chớp mũi truyền đến mùi thảo dược cay đắng, cảm thấy nghi hoặc, “Nguyệt Kiến, chúng ta đang ở đâu?”

“Ở nhà Quân ca ca, là Quân ca ca giúp Mật Mật người giải độc đó, thật lợi hại!” Nữ tử khuôn mặt đỏ bừng, xem ra nàng thực sự thích vị Quân ca ca đó a.

“Ai.....” Tiết Mật nghi ngờ nói, nhưng còn chưa nói xong, cửa “Chi nha” một tiếng đẩy vào, đi vào là một vị bạch y nam tử.

Chỉ thấy hắn có một đôi lông mày lưỡi mác không đậm không nhạt, hai mắt sáng ngời nhu hòa, mũi cao thẳng, môi như ôn ngọc, khóe miệng khẽ nhếch, thần nhiên tươi cười, như ánh mặt trời tháng ba, thoải mái thích ý. Tóc dài đen nhánh tùy ý dùng thanh mộc trâm vấn lên, có một loại tự tại, tao nhã nói không nên lời.

Người nào nhìn thấy hắn cũng không khỏi cảm thán một câu, mạch thượng quân tử nhân như ngọc!

Nam tử thấy Tiết Mật tỉnh lại, cười đi tới, “Cô nương tỉnh? Tại hạ là Quân Ngọc Hàn.”

“Nga, xin chào, ta gọi là Tiết Mật.” Tiết Mật sMậ nên

50. Chương 50: Tâm Định

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu đã quyết định sống ở đây, Tiết Mật liền mang theo Nguyệt Kiến chọn một gian phòng, quét tước sạch sẽ sau đó dọn vào ở.

Ở đây mấy ngày, Tiết Mật cảm thấy đã khỏe lại, nhưng không biết chuyện gì mà vào thời gian cố định mỗi ngày, Nguyệt Kiến liền biến mất vô tung vô ảnh, nàng tìm khắp cũng không thấy.

Buổi sáng hôm nay, Tiết Mật vừa tỉnh lại phát hiện Nguyệt Kiến không ở trong phòng, trong nhà chỉ còn lại mình nàng.

Về phần Quân Ngọc Hàn, sáng nào hắn cũng ở trên núi tu luyện, sau giữa trưa mới trở lại, buổi chiều thì giúp mấy người trong thôn cùng phụ cận xem bệnh, đôi khi cũng ra ngoài trừ bỏ tà tu cùng một ít tà vật, nhìn giống như đang tích lũy công đức vậy. Lần đó gặp Nguyệt Kiến cùng nàng cũng là vì truy đuổi tà tu kia.

Bất quá phương thức tu luyện của hắn Tiết Mật cảm thấy rất kỳ quái, còn có người tu luyện như vậy sao, giống như người bình thường sinh hoạt ở núi nhỏ trong thôn, tu luyện cũng không dài, chính là sáng sớm đi hái thuốc thì thuận tiện tu luyện, thật sự tò mò a. Bất quá mỗi người có cách tu luyện khác nhau, hơn nữa lúc trước nàng cùng Nguyệt Kiến lập khế ước nên hiện tại tu vi cũng đến Nguyên Anh kỳ, nhưng vẫn nhìn không thấu tu vi hắn, chứng minh phương pháp của người ta rất là hữu dụng.

Tiết Mật ở một mình trong nhà không có ai tán gẫu, đang chuẩn bị đi ra ngoài nhìn phong thổ thôn này, thuận tiện tìm Nguyệt Kiến, đại môn đột nhiên bị gõ.

Nữ tử có chút nghi hoặc nhìn bên kia, sao lại có người đến, mọi người đều biết Quân Ngọc Hàn là không có ở

51. Chương 51: Giá Thú (lấy Chồng Cưới Vợ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bên cạnh chợ, ở ngõ nhỏ âm u, một nam một nữ ghé vào nhau khe khẽ nói nhỏ.

“..... Rất xinh đẹp?”

“Thật sự, thật sự, giống như tiên nữ vậy.....”

“Được, tiền giao cho người, ta đi báo cho thiếu gia, nếu người nói dối, người biết hậu quả rồi chứ.”

“Ta biết, ta biết, không nói dối, các người đi xem sẽ biết.”

“Tốt, nếu đúng như vậy, đến lúc đó sẽ thưởng thêm, ha ha.....”

Tiếng cười qua đi, ngõ nhỏ cũng dần dần không còn tiếng vang, ngay sau đó một nam tử hơn bốn mươi tuổi mặc một bộ cẩm y màu xám đi ra từ ngõ nhỏ.

Một lúc sau, một vị nữ tử mặc xiêm y toái hoa cũng từ nơi đó đi ra, ước lượng bạc vụn trong tay, trong mắt tràn đầy tham lam cùng oán độc.

Nghĩ sẽ sống thật tốt ở thôn trang nhỏ này, nên hàng ngày Tiết Mật cũng đi ra ngoài một chút, không thể giống Nguyệt Kiến cùng tiểu hài tử lên núi xuống sông chơi, đành phải cùng một ít cô nương, đại thẩm ở trong thôn ngồi dưới tàng cây hòe lớn nói chuyện phiếm, nhìn các nàng thêu thùa may vá.

“Chu đại nương, người xem cô nương kia có phải rất xinh đẹp hay không?” Một phụ nhân mặc bố y màu xám chỉ Tiết Mật đang đi lại chỗ các nàng.

“Đẹp, thật là đẹp mắt, so với tiểu thư nhà quan lớn ở trấn trên cũng hơn a.” Chu đại nương tóc hoa râm trên mặt tràn đầy tán thưởng.

“Hơn nữa xem ra hẳn là tức phụ của Quân đại phu, ai, nha đầu nhà ta không trông cậy được rồi.” Phụ nhân mặc xiêm y màu xanh mấy ngày hôm trước đi cùng với mấy nữ nhân tới nhìn Tiết Mật nói.

“Vốn nghĩ Quân đại phu có khả năng coi trọng Nhị muội nhà người, ai mà biết Tiết cô nương có bộ dáng này.” Phụ nhân mặc bố y màu xám mỉa mai nói.

Nghe vậy, phụ nhân mặc xiêm y màu xanh biểu tình ngưng ngừng lùi sang một bên, người chung quanh nhất thời cũng đều im lặng, không nói gì nữa, xem ra đều biết quan hệ hai nhà cũng không tốt lắm.

Đợi Tiết Mật đến gần, mọi người mới đều cười rộ lên, cùng nàng chào hỏi, hàn huyên.

Tiết Mật cũng mỉm cười cùng bọn họ nói chuyện phiếm, phát hiện những người này cùng người ở thôn mà Tiết phụ sống trước kia không khác là bao, tâm cũng dần dần thân cận. Chính là hôm nay không biết vì sao luôn có cảm giác có người nhìn nàng, quay đầu lại, nhưng không thấy người nào, thật sự là tò mò kỳ quái. Nàng biết thần thức mình thời gian này có chút trì độn, bằng không sao có người nhìn lên mà nàng tìm không thấy chứ.

Hàn huyên cùng đám người kia nửa ngày, các nàng bởi vì trong nhà có việc nên đều đi mất, Tiết Mật cũng bắt đầu trở về nhà, nhưng cảm giác có người nhìn trộm vẫn không tản đi, thẳng đến khi nàng vào trong nhà, loại cảm giác này mới biến mất, điều này làm nàng càng kỳ quái.

“Thiếu gia, thiếu gia, thế nào? Đẹp chứ?” Nam tử mặc cẩm y màu xám cười chảy nước miếng nói.

“Đẹp, thật là đẹp mắt, ai trong nhà cũng đều kém hơn....” Nam tử còn trẻ khoảng hai mươi tuổi hai mắt tỏa sáng nói.

“Vậy trở về tìm bà mối?”

“Nhanh lên, nhanh lên, ta muốn tìm bà mối tốt nhất, còn có đem viên dạ minh châu kia làm sính lễ, nga, còn có khối hồng san hô, đều lấy lại đây....” Nam tử trẻ tuổi rống to.

Vừa nghe hắn nói vậy, nam tử mặc cẩm y màu xám con mắt đều trừng thật lớn, mấy thứ kia đều là cữu cữu ở kinh thành cho thiếu gia, nghe nói dạ minh châu đó là vật trong hoàng cung, hiện tại thế nhưng vì một nữ tử mà đem mấy thứ này làm vật sính lễ, xem ra thiếu gia bị mê đắm a, cũng khó trách, nàng kia bộ dạng không giống phàm nhân. Ai..... Nguyên bản thầm nghĩ lấy lòng thiếu gia, nhưng, lão gia, phu nhân ở đó hẳn hẳn là tránh không được giáo huấn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quân Ngọc Hàn đã đi ra ngoài, Nguyệt Kiến đồng dạng cũng không thấy bóng dáng, chỉ còn Tiết Mật một mình ở nhà.

Tiết Mật đang nghĩ có nên theo mấy đại nương học thêu thùa may vá gì đó không, dù sao lúc cục cưng sinh ra vẫn hy vọng bọn chúng có thể mặc quần áo do chính tay nàng làm. Vì thế tìm kiếm một ít vải dệt ở trong không gian chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, cửa bị gõ vang.

Tiết Mật ra mở cửa, chỉ thấy một người ăn mặc quá mức tướng tượng, phu nhân trên mặt một lớp phấn son thật dày đang đứng ở cửa cười tủm tỉm nhìn nàng.

“Đây là Tiết Mật Tiết cô nương phải không? Bộ dạng rất xinh đẹp a!” Người tới trái phải đánh giá nàng, tán thưởng nói.

“Ân.....” Tiết Mật gật gật đầu, cách ăn mặc này sao kỳ quái như vậy.....

“Lão thân vội tới chúc mừng ngươi, đại hỷ sự!” Phu nhân khoa trương nói.

“Ách.....” Tiết Mật nhìn nàng kích động, có chút không hiểu, “Việc vui gì?”

Lúc này, người nọ không có trả lời nàng, ngược lại có chút bất mãn nói, “Đứng ngoài cửa cả buổi, cũng không mời ta vào ngồi sao.”

“Nga, mời vào.” Tiết Mật vội vàng nhích người sang một bên thỉnh nàng đi vào.

Phu nhân kia ngồi ở trên ghế, nhấp hai ngụm trà mới chậm rãi bắt đầu nói, “Tiết cô nương, Quân đại phu không ở nhà sao? Việc này vẫn nên nói cùng trưởng bối.”

“Nga, hẳn.....” Tiết Mật còn chưa nói xong, chốt cửa bị đẩy ra, không nghĩ tới Quân Ngọc Hàn đã trở lại.

“Hôm nay sao về sớm như vậy?” Tiết Mật ngạc nhiên nói.

“Ngày hôm qua đáp ứng với Chu thẩm tử giúp nàng chút việc, nên về sớm, vị này.....” Quân Ngọc Hàn nhìn phu nhân mặc đồ đồ phối xanh ngồi ở cạnh bàn, mắt hơi híp lại, nếu hắn không đoán sai, người phục trang như vậy chính là.....

“A nha, Quân đại phu đã trở lại a, lão thân vội tới nhà người chúc mừng đây, công tử Trần quận thủ gia (nhà cai quản một quận) cố ý dẫn lão thân tới đây cầu hôn biểu cô nương nhà ngài, muốn nàng trở thành trắc phu nhân a.” Phụ nhân khoa trương nói, vẻ mặt đắc ý chuẩn bị xem Tiết Mật sẽ thẹn thùng kinh hãi. Dù sao nữ tử không có chút gia thế được quận thủ gia thú về làm trắc phu nhân thật sự rất ít, càng đừng nói Trần quận thủ gia kia ở kinh thành có thân thích là quan lớn. Bất quá Tiết gia Tiết cô nương này khuôn mặt đáng người thật sự là không thể chê, đừng nói là thú về làm trắc phu nhân, nếu đưa vào hoàng cung làm phi tử cũng có thể.

Bất quá biểu hiện của đương sự làm cho nàng thất vọng rồi, không có một chút thẹn thùng kinh hãi, chỉ có vẻ mặt khiếp sợ miệng mở lớn, ta nói quần áo sao kỳ quái như vậy, nguyên lai là bà mối..... Ta#\$%.....

“Ta sẽ không!” Tiết Mật phản ứng lại lập tức nói.

“Vậy là tốt rồi..... Cái gì? Người không lấy chồng? Đối phương chính là công tử quận thủ gia, gả qua đó sẽ mang vàng đội bạc, được người người ngưỡng mộ, phúc khí gì cũng hưởng không dứt?” Bà mối kinh ngạc nói.

“Ta không lấy chồng chính là không lấy chồng.” Tiết Mật tức giận, sao lại thế này, sao còn có chuyện lập gia đình chứ?

“Người không lấy chồng cũng không phải ý kiến của người, còn phải hỏi Quân đại phu.....” Bà mối cũng không nhìn Tiết Mật, quay đầu nhìn Quân Ngọc Hàn.

“Ý tứ của biểu muội ta chính là ý tứ của ta.” Quân Ngọc Hàn cười nói.

“..... Các người..... Các người đừng không biết tốt xấu, công tử quận thủ gia coi trọng người chính là phúc khí của người. Không lấy chồng? Loại dân thường như các người đặc tội với quận thủ không có quả ngon mà ăn đâu. Tiết cô nương, Quân đại phu ở đây cũng không dễ dàng, người không nghĩ tới vạn nhất liên lụy làm hấn bị đối xử tệ ư? Nếu xảy ra chuyện gì.....” Bà mối nửa uy hiếp nửa khuyên bảo.

Nghe vậy, Tiết Mật nhìn Quân Ngọc Hàn, thấy hấn vẫn cười tủm tỉm, cắn cắn môi nói, “Ta không lấy chồng.”

Bà mối vừa nghe liền nổi cơn tức, bước nhanh ra ngoài, “Tốt, tốt, người không lấy chồng, chờ người bị thương, đừng nói lão thân ta không nhắc nhở người!” Sau đó rầm một cái đem cửa đẩy ra, ly khai.

Thấy bà mối đi rồi, Tiết Mật có lỗi nhìn về phía Quân Ngọc Hàn, “Thực xin lỗi.....”

“Xin lỗi cái gì? Người là người tu tiên, lại đang có thai, sao có thể đáp ứng nàng?” Quân Ngọc Hàn cười nói, sau đó nhìn nàng một cái trở về phòng.

Còn Tiết Mật một người đứng trước phòng, cất dụng cụ pha trà, sau đó ngây ngốc ngồi xuống.

Bên kia, bà mối vừa ra cửa thôn đã bị người kéo đến bên cạnh gốc cây.

“Bà mối, bà mối, thế nào? Có phải đáp ứng rồi không?” Công tử trẻ tuổi kích động nói.

Phụ nhân kia thở dài nói, “Đáp ứng cái gì a, cô nương kia không muốn, Quân đại phu cũng nghe theo cô nương đó. Có thể, hai người kia chính là một đôi a!”

“Cái gì, ta cho nàng làm trắc phu nhân, sao lại không đáp ứng?” Công tử trẻ tuổi tức giận không chịu nổi, bỗng nghĩ tới bộ dáng Quân Ngọc Hàn, oán hận nói, “Sao có thể vì Quân đại phu chứ? Trần Nhị, hiện tại làm sao bây giờ, có nên giống như trước đây tìm người phét Quân đại phu kia đi, sau đó đem tiểu nương tử bắt lại đây.....”

Áo xám nam tử kêu là Trần Nhị nghe vậy, vội vàng cho bà mối ánh mắt, bà tử kia liền gấp gấp chạy đi, không trốn để ở đó nghe bí mật của người ta sao.

“Thiếu gia, không thể a, mấy ngày tới khâm sai đại thần ở kinh thành sẽ tới đây tuyển tú, đến lúc đó hấn mà biết, quay về kinh báo cho cấp trên, ô sa trên đầu lão gia sẽ mất a!” Trần Nhị tận tình khuyên nhủ.

“Tuyển tú? Có thể sẽ tuyển Tiết cô nương sao?” Nam tử cả kinh, vội hỏi, “Mặc kệ, mấy ngày tới ta nhất định sẽ đem nàng cưới về nhà.....” Nói xong liền vội vã ly khai, phía sau hắn, nam tử áo xám phỉ phỉ miệng mình, này thì tốt rồi, thiếu gia đã quyết tâm, cũng không biết sẽ sử dụng thủ đoạn gì đây a.

Ngồi ở trong nhà nhìn hết thấy mọi việc phát sinh ở cửa thôn, Quân Ngọc Hàn cười cười, sau đó chỉnh đốn đơn thuốc trong rương liền hướng phòng ngoài đi ra, thời điểm đi qua đại sảnh, thấy Tiết Mật vẫn bất động một chỗ, bước qua.

“Vừa mới dùng thần thức, nhi tử của quận thủ kia ở cửa sau thôn, nhìn hắn như vậy, có thể lúc trước người ở nơi nào bị hắn thấy được, cho nên hắn mới nghĩ tới thú người.” Nam tử nói.

“Ách.....” Nghe hắn nói, Tiết Mật đột nhiên nhớ tới cảm giác bị người nhìn trộm ngày hôm qua, “Có thể là ngày hôm qua, ta đi ra ngoài một chút..... Cảm giác có người nhìn ta.....”

“Phải không? Hiện tại nhi tử của quận thủ kia nhất định phải thú người, có thể sẽ có một ít phiền toái, hơn nữa trọng yếu nhất là hoàng đế bọn hắn vài ngày tới sẽ bắt đầu tuyển tú, lấy tướng mạo của người rất dễ bị người biết, báo cho khâm sai, đến lúc đó liền.....” Quân Ngọc Hàn nói tiếp.

“Cái gì?” Tiết Mật cả kinh nói, lúc trước nàng căn bản là không nghĩ tới chuyện này, thế giới phạm nhân không giống Tu Chân Giới, bọn họ có quan có dân có hoàng đế. Ngay từ đầu nàng nên che bớt dung mạo, cũng sẽ không phiền toái như bây giờ, ai, này cũng là nguyên do vì sao tu sĩ không tiếp xúc nhiều với phạm nhân. Làm sao bây giờ, lập tức mang theo Nguyệt Kiến rời đi sao? Nhưng mà.....

“Ta có biện pháp.” Quân Ngọc Hàn nhìn nàng cười nói.

“Biện pháp gì?” Tiết Mật vội hỏi.

“Gả cho ta!”

“Cái gì?!” Tiết Mật cả kinh đứng hình.

“Lúc này việc tu luyện của ta cũng chưa xong, sẽ ở trong này nghỉ ngơi bảy tám năm, nếu ở đây mà không thành thân, chắc sẽ có nhiều lời đồn đãi. Mà người ở chỗ này, còn phải sinh nở, không thể giấu diếm, ánh mắt chỉ trích của phạm nhân sẽ làm người khó xử đi, cho nên hai người chúng ta có thể tạm thời thành thân giả, hợp với nhu cầu, giải vây cho ta cũng giúp người giảm bớt khó khăn.” Nam tử lạnh nhạt nói, nhìn nữ tử cúi đầu không nói gì, “Người cứ suy nghĩ, ta có việc đi ra ngoài trước!”

Tiết Mật như không thấy hắn rời đi, vẫn đứng tại chỗ, suy tư chuyện gì.

Thấy thế, Quân Ngọc Hàn cầm cổ tay nàng, đem linh lực rót vào trong cơ thể nàng, giúp nàng mau chóng tiêu hóa linh lực tiên thảo.

Qua một lúc, nam tử mới nhẹ nhàng buông cổ tay nàng, trên trán cũng thấm một tầng mồ hôi mỏng, dù sao vừa mới trải qua một hồi chiến đấu, linh lực cũng đã hao phí đi không ít.

“Sao rồi?” Tiết Mật sốt ruột hỏi.

“Thương thế sắp khỏi, chính là linh lực lúc này tiêu hao nhiều, hiện tại đang phong bế tĩnh dưỡng, linh được của ngươi không tồi!” Quân Ngọc Hàn lau mồ hôi trên trán, môi hơi có chút trắng bệch nói.

“Cám ơn!” Tiết Mật nói, sau đó thấy hần thể này có chút không đành lòng, đưa cho hần một viên đan dược màu nâu tím, “Ăn hàm nguyên đan này đi, rồi đi nghỉ ngơi, ta sẽ trông chừng.”

“Nhưng mà ngươi.....”

“Không sao, một đêm không có gì đáng lo, hơn nữa ta còn có tiểu hắc, nó sẽ giúp ta, ngươi nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Tiết Mật không cho hần giải thích đẩy hần về phòng Nguyệt Kiến ở lúc trước.

Trong phòng, Quân Ngọc Hàn ngồi xếp bằng, nhìn đan dược to tròn trong tay, ánh mắt sâu xa.

Trong mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Quân Ngọc Hàn đều ra ngoài tìm kiếm tung tích yêu vương kia, chính là không biết vì sao, tìm khắp nơi cũng không thấy, nhưng trong thành lân châu mỗi ngày đều có người chết, khiến cho tất cả mọi người trong lòng đều hoảng sợ.

Tiết Mật vẫn lưu lại chiếu cố Nguyệt Kiến như cũ mê man bất tỉnh, thời gian này có rất nhiều người Tô phủ đến đây, tiếp đãi hai hần, sau đó Tiết Mật cũng không thấy nữa, thời điểm này thật sự không có tâm tình cùng người ta cảm thán trong thành lại có nhà ai có người mất tích, nhưng Tô gia thiên kim mỗi ngày đều tới.

Ngày hôm nay, Tô Uyển lại tới sân Tiết Mật.

Nghe thông báo, Tiết Mật sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Nguyệt Kiến, loay hoay không biết nên đi ra hay là không ra, không được, nói uyển chuyển như thế nào cũng không được, xem ra vẫn nên đi ra ngoài tiếp đãi nàng một hồi.

Chờ Tiết Mật đi ra ngoài, thấy bạch y nữ tử đang ngồi trên ghế đá trong viện của nàng.

“Tô tiểu thư.” Tiết Mật đi sang, cất tiếng chào.

“Quân phu nhân.” Tô Uyển ôn ôn nhu nhu nói.

“Có chuyện gì sao?” Tiết Mật ngồi xuống đối diện nàng, cười hỏi, không được, xưng hô này cho dù nghe mấy lần vẫn không quen a!

“Nguyệt Kiến cô nương thân thể đã tốt rồi chứ, ta đem nhân sâm, đông trùng, hạ thảo tới đây, hy vọng có thể dùng được.” Nói xong thị nữ bên cạnh nàng xuất ra một hộp gỗ lim tinh xảo, vừa mở hộp, được thảo trân quý nhất tề được bày ra, xem hình dáng nhân sâm này, ít nhất là vài trăm năm, không ngờ trừ Tiết Linh, thế nhưng nàng còn gặp một nữ tử vừa xinh đẹp lương thiện vừa ôn nhu thế này.

“Cám ơn, ta.....” Còn chưa nói xong, hắc miêu trên đùi Tiết Mật bỗng nhảy xuống, nháy mắt biến thành hắc báo, nhìn đầu tường phía bên phải, cong lưng lại.

“A!” Thấy thế, hai thị nữ lập tức sợ tới mức hôn mê bất tỉnh, sắc mặt Tô Uyển vẫn còn trấn định, nhưng cơ thể không ngừng run rẩy.

Tiết Mật lập tức đứng dậy, nhìn chăm chú thân ảnh màu đen trên tường, không nói gì.

“Nguyên lai là ở đây, làm ta tìm mãi.....” Thanh âm hung ác nham hiểm vang lên, hắc y nam tử cúi đầu ngửi ngửi, liếm liếm môi nói, “Nguyên tướng tiểu nha đầu kia là vật đại bổ, không ngờ nơi này còn có người có tiên thiên nguyên khí, thật là nhật được tiện nghi lớn.....” Nam tử thanh âm hưng phấn.

Nghe vậy, Tiết Mật hai tay nắm chặt, nàng biết người được nhắc đến chính là nàng, nhưng hiện tại làm sao bây giờ, Nguyệt Kiến hôn mê bất tỉnh, Quân Ngọc Hàn còn chưa trở về, trên người nàng tuy rằng có pháp bảo, nhưng căn bản không có linh lực để tiến hành, nếu chỉ dựa vào hắc báo thật sự có chút khó khăn.

Hắc báo lại hoàn toàn không nghe hắn nói chuyện, trực tiếp phi thân lên, phun ngọn lửa tử hắc vào người nam tử.

Nam tử gian nan tránh né, quay đầu nhìn vách tường bị ngọn lửa ăn mòn, trong mắt hơi chút ngưng trọng, “Không nghĩ tới một linh thú nho nhỏ mà uy lực không hề nhỏ a.....”

Cách không đánh hắc báo một chuồng bay ra ngoài, Tiết Mật cả kinh, “Tiểu hắc.....” Không ngờ tu vi người này cường đại như vậy, làm sao bây giờ, hiện tại làm sao bây giờ?

Nhìn người nọ cách mình càng ngày càng gần, Tiết Mật chậm rãi lui về sau, lại không nghĩ tốc độ người nọ đột nhiên nhanh hơn, công phu trong nháy mắt đã tới trước mặt nàng, hai tay nhanh chóng chụp vào người nàng.

Chính là còn chưa bắt được, người đã bị một đạo kim quang bắn bay ra ngoài.

Nhìn bóng đen té trên mặt đất, Tiết Mật trong lòng buông lỏng, xuất ra một viên hạt châu trong suốt để ở trên cổ, ánh mắt phức tạp, không nghĩ tới người lại cứu ta một lần.

Nhưng trong một khắc, người nọ liền đứng dậy, xem ra không bị nhiều thương tích, kỳ thật cũng không có biện pháp, thủy ngũ châu này chỉ có thể phòng thủ, không thể công kích, hơn nữa phương thức phòng thủ vẫn tương đối ôn hòa.

“Xem nó có thể cứu người bao nhiêu lần!” Thấy tình hình vậy, nam tử âm ngoan nói.

Sau đó đánh tới, nhưng còn chưa được nửa đường, thế nhưng quay đầu hướng về Tô Uyển.

“Không cần!” Tiết Mật cả kinh vội vàng chạy lại chỗ nàng, bổ nhào vào thân thể hần, nàng có pháp bảo hộ thân nên không lo, nhưng Tô tiểu thư là người bình thường a!

“Quân đại ca.....” Tô Uyển nhìn phía sau Tiết Mật, đột nhiên kêu lên.

Nữ tử chỉ cảm thấy sau lưng nóng lên, một cổ chất lỏng sền sệt dính dính ở sau lưng nàng chảy xuống.

Cơ thể có chút run rẩy quay đầu nhìn, chỉ thấy Hắc y nhân kia cùng Quân Ngọc Hàn đều ngã xuống sau lưng nàng, hôn mê bất tỉnh.

“Quân..... Ngọc Hàn.....”

Lúc này, hắc bào cũng từ đồng đồ nát đi ra, nhìn hai người té trên mặt đất, há miệng đem Hắc y nhân nuốt sạch sẽ.

Nghे thấy thanh âm mọi người chạy lại bên này, Tiết Mật đem tiểu hắc thu vào trong không gian, run rẩy nâng nam tử hôn mê bất tỉnh, bắt lấy cổ tay hần, rất suy yếu.....

Sau đó vội vàng đưa hần vào trong phòng, đóng cửa lại, không để ý tới thanh âm ồn ào ngoài cửa. Không được, cần nhanh nhanh chữa trị, nhưng Cửu diệp thanh liên trị thương tốt nhất đã không còn, chỉ có thể đổi thảo dược khác, cộng thêm một ít linh đan, tuy thời gian có thể sẽ hơi lâu, nhưng hần là có thể. Nghĩ như vậy, Tiết Mật dần dần trấn định lại.

Kể tiếp vài ngày, đối với khách tới thăm ngoài cửa, Tiết Mật vẫn đóng cửa không gặp, chuyên tâm chiếu cố Nguyệt Kiến cùng Quân Ngọc Hàn, cũng cho tiểu hắc ở trong không gian ăn không ít thảo dược.

Hoàn hảo không tới hai ngày Nguyệt Kiến liền tỉnh, hắc bào cũng dần dần khôi phục, cũng chỉ còn lại Quân Ngọc Hàn vẫn đang ngủ ở trên giường không chút động tĩnh.

Liên tục mấy ngày tập trung tinh thần dốc lòng chiếu cố, nguyên bản Tiết Mật còn không nhiều linh lực cũng duy trì không nổi, tựa vào trước giường Quân Ngọc Hàn ngủ say.

Vì thế, nam tử vừa tỉnh lại ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy vẻ mặt mỗi một của nữ tử tựa vào bên giường hân ngủ say, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, không tự giác vươn tay sờ sờ tóc của nàng, ánh mắt nhu hòa.

54. Chương 54: Sinh Đôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu Quân Ngọc Hàn đã tỉnh, mà bọn họ cũng ở đây gần một tháng, hiện tại trong thành lân châu cũng dần dần yên ổn, không còn có người mất tích, chuyện ở đây xem như giải quyết xong, ba người Tiết Mật cũng chuẩn bị rời đi.

Đêm trước ngày xuất phát, Tô Uyển một mình tới tìm Tiết Mật.

Chuyện phát sinh ngày hôm đó, nàng ở bên cạnh thấy toàn bộ, đây cũng là thời điểm nói chuyện với nàng, nghĩ vậy Tiết Mật liền cùng nàng đi ra ngoài, hai người đi vào vọng nguyệt đình bên cạnh hồ, mới dừng lại.

Sau khi ngồi xuống, hai người nhất thời đều có chút im lặng.

Tiết Mật ngẩng đầu nhìn trời, trăng đêm nay thật tròn thật sáng, gió đêm nhẹ nhẹ, trong không khí truyền đến mùi thanh ngọt, nghĩ chắc đây mới là hương vị nguyên bản của địa phương này.

“..... Hiện tại rốt cuộc biết vì sao Quân đại ca thú người, thì ra các người là người cùng một thế giới.....” Giọng nói nhu hòa của nữ tử vang lên.

“Người cũng là người tu chân.” Không phải nghi vấn, là khẳng định.

Tiết Mật cả kinh, “Người đã sớm biết?”

“Ân, mấy năm trước Quân đại ca tới đây ta đã biết.....” Nữ tử sâu kín thở dài, “Lúc ấy ta còn quán quýt nhờ hân giúp ta kiểm tra linh căn xem ta có thể tu tiên được hay không, kết quả thật sự không được.....”

Nhìn vẻ mặt Tô Uyển, Tiết Mật cũng có chút khổ sở, an ủi nói, “Kỳ thật..... Người không tu chân cũng rất tốt a, chân mẹ thân nhân ở bên cạnh, trong nhà cũng coi như giàu có. Tu Chân Giới cũng không phải trong tưởng tượng của người.....”

“Ha ha..... Đúng vậy, ta hiện tại cũng rất hạnh phúc, làm người không nên tham lam quá.....” Nghe vậy, nữ tử cười khê, trong bóng đêm Tiết Mật thấy khóe mắt nàng lóe chút ánh sáng, nhưng giât lát đã không thấy tăm hơi.

“.....Người rất tốt, rất thích hợp với Quân đại ca.” Nữ tử đứng dậy nói, “Thời điểm mới vừa gặp mặt, ta vốn không thích người. Luôn tìm mọi cơ hội để tiếp cận người, tìm hiểu tin tức về người, hiện tại ngẫm lại thực không nên a, thực có lỗi, hy vọng người có thể tha thứ cho ta!” Nói xong nữ tử thể nhưng cúi người xuống.

“Cái kia..... Không có việc gì, người cũng không làm gì a, không cần xin lỗi!” Tiết Mật vội vàng đỡ nàng dậy.

“Cám ơn..... Người đúng là người tốt.....” Nữ tử ôn hòa nói, “Hy vọng người có thể cùng Quân đại ca bạch đầu giai lão, Uyển nhi cáo từ trước.” Nói xong nữ tử liền rời đi, chính là bóng dáng có chút lão đạo.

Nhìn thân ảnh nàng đi xa, trong lòng Tiết Mật có chút thần thờ, có ai có thể thuận buồm xuôi gió đâu, chính là hy vọng nàng trải qua chuyện lần này, có thể trở nên càng thành thực càng cường đại a!

Ngày thứ hai, cả nhà Tô gia tới đưa tiễn, Quân Ngọc Hàn bọn họ sẽ ly khai. Tiết Mật ở trong đám người tìm kiếm, cũng không thấy bóng dáng Tô Uyển đâu, trong lòng khe khẽ thở dài, xem ra vẫn có chút không buông xuống được.

Cáo biệt những người đó, ba người Tiết Mật bắt đầu đi về phía trước, đi được một đoạn, nữ tử quay đầu lại nhìn, ở bên cạnh đại môn Tô gia thấy một chiếc giày thêu màu hồng nhạt, xem ra hẳn là Tô Uyển, nguyên lai vẫn ra đây.

Lại quay đầu nhìn Quân Ngọc Hàn, thấy hắn giống như không nhìn thấy, chỉ cười nhạt với nàng, “Đi thôi.” “Ân.” Tiết Mật gật gật đầu.

Sau khi trở lại thôn, Tiết Mật bỗng cảm giác nàng đối với thôn trang nhỏ này thế nhưng cũng có tưởng niệm. Dọc theo đường đi, thấy thôn dân không người nào là không nhiệt tình chào đón bọn họ, Tiết Mật nhìn tươi cười sáng lạn kia tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

Qua đại khái hai ngày, Quân Ngọc Hàn gọi toàn bộ mọi người trong thôn vào trong nhà, nói cho bọn họ biết hắn đã cùng biểu muội thành thân ở quê, hôm nay mời mọi người ăn bữa cơm xem như thông báo.

Vừa nghe tin tức này, mọi người ở đây, có kinh ngạc, có biết tổng, còn lại là nghiêng răng nhìn Tiết Mật.

Nhưng lúc này Tiết Mật mặc giá y màu đỏ ngồi ở trong phòng căn bản là không có tâm tình đi quán, lần này xem như là lần thứ hai nàng mặc giá y, vì sao cả hai lần đều là giả, ai.

Rất nhiều đại nương, nãi nãi trong thôn tiến vào, cơ bản đều truyền thụ cho Tiết Mật ít đạo làm vợ, hy vọng bọn họ vợ chồng hòa thuận, sau đó đều tán thưởng một câu Kim Đồng Ngọc Nữ, ông trời tác hợp linh tinh gì đó, cuối cùng còn chúc nàng cùng Quân Ngọc Hàn vĩnh kết đồng tâm, bạch đầu giai lão.

Nghe những lời này, Tiết Mật mặt đỏ ửng còn hơn cả màu đỏ của giá y, người bên ngoài nhìn vào thì chỉ nghĩ là thẹn thùng, kỳ thật Tiết Mật biết đây là bệnh cũ của nàng, nghe người ta khen thái quá, mặt liền đỏ hồng.

Huyền não qua đi, Tiết Mật ở trong thôn bắt đầu cuộc sống làm thê thử của Quân Ngọc Hàn, mỗi ngày xuất môn cùng mấy đại nương trong thôn học thêu thùa may vá, bụng cũng dần dần lớn lên, nhìn bộ dạng Tiết Mật, tất cả mọi người ở sau lưng đều cảm thán Quân đại phu xuống tay thật mau a!

Đi ở trên đường thường sẽ có người cùng nàng chào hỏi, gọi nàng là Quân gia nương tử, hoàn hảo thời điểm nàng ở Tô phủ đã miễn dịch, bằng không hiện tại khẳng định rất không tự nhiên.

Nguyệt Kiến như cũ mỗi ngày cùng mấy tiểu đồng trong thôn chơi đùa, còn thêm mắm thêm muối nói nàng biết rất nhiều kiến thức ở bên ngoài, hừ bọn họ sống sót, nhìn thấy Tiết Mật liền phì cười.

Quân Ngọc Hàn cũng tiếp tục cuộc sống lúc trước, buổi sáng mỗi ngày tu luyện hái thuốc, sau đó trở về chữa bệnh cho mọi người. Nhưng làm cho Tiết Mật cảm thấy kỳ quái chính là, hắn giống như xem nàng là thê tử để yêu thương, mỗi ngày đều cẩn thận chiếu cố. Đôi khi thậm chí làm Tiết Mật sinh ra ảo giác, ba người bọn họ chính là người một nhà, Quân Ngọc Hàn là phu quân của nàng, hết thấy chuyện phát sinh lúc trước chỉ là một giấc mộng mà thôi, hiện tại cuộc sống này mới đích thực là cuộc sống của nàng, nghĩ nghĩ, lại cảm thấy bản thân có chút buồn cười, sao có thể như vậy chứ?

Cứ như vậy qua bảy tháng, bụng Tiết Mật cũng chậm chậm lớn dần, so với nữ nhân khác mang thai ở trong thôn thì lớn hơn rất nhiều.

“Xem bộ dạng của Quân gia nương tử, không phải song bào thai thì cũng là long phượng thai, Quân đại phu thật là có phúc a!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Nhìn thấy Tiết Mật, mọi người thường ở sau lưng nghị luận như vậy, bất quá nàng không có biết.

Trong lúc Tiết Mật vẫn lo lắng về công tử của quận thủ gia, còn khâm sai tuyển tú gì đó, nhưng đều không có phát sinh, nàng cũng từng hỏi qua Quân Ngọc Hàn, nhưng đối phương chỉ nhìn nàng cười mà không nói.

Kỳ thật lúc Tiết Mật không biết ở đâu, Quân Ngọc Hàn đã đem tất cả chuyện tình giải quyết. Đầu tiên đem chứng cứ một nhà quận thủ ức hiếp dân chúng, ngang ngược hống hách, chiếm đoạt dân nữ sau còn giết người giết khẩu trình lên khâm sai đại nhân. Khâm sai kia tuy phụ trách tuyển tú, nhưng tính tình cương trực công chính, vừa thấy chứng cứ, giận tím mặt, trực tiếp truyền thư tới kinh thành muốn hạch tội Trần quận thủ, hơn nữa còn nhắc tới thân thích của bọn họ ở kinh thành.

Thân thích kia ở kinh thành kỳ thật làm quan cũng không lâu, gặp chuyện như vậy, lập tức phải sạch quan hệ, cứ như vậy, một nhà quận thủ không có chỗ dựa đỡ, trực tiếp bị khâm sai tống vào ngục, đợi mùa thu sang năm sẽ trảm, sao còn sức mà tìm Tiết Mật gây phiền toái.

Về phần tuyển tú, có người làm việc tốt đem bức họa của Tiết Mật đưa cho khâm sai, nhưng không đợi khâm sai nhìn thấy, cũng đã mất tích không thấy đâu, cứ như vậy chuyện cũng qua.

Buổi sáng ngày hôm nay, Tiết Mật cảm thấy cả người không thoải mái, bụng cũng có chút đau, trong lòng hoảng hốt, nhưng Quân Ngọc Hàn không ở nhà, đành phải ở trong phòng chờ hần trở về, không có đi ra ngoài.

Một lát sau, đau đớn dần tăng lên, lưng, bụng ngay cả xương cột sống đều bắt đầu đau, Tiết Mật dựa vào bàn, tay hơi hơi run rẩy. Đúng vậy, nàng bắt đầu sợ, rất sợ.....

Nhưng vào lúc này, Quân Ngọc Hàn đột nhiên trở về, nhìn Tiết Mật như vậy, lập tức chạy vội tới, “Sao vậy? Tiết Mật.....”

Nghe được giọng nói của hần, Tiết Mật nắm chặt ống tay áo hần, “Quân..... Ngọc Hàn..... Ta sắp..... Sắp sinh.....” Tay bởi vì dùng quá sức, móng tay có chút trắng bệch.

“Được, ta đã biết, trước đỡ nàng lên giường nằm, ta đi mời Tống bà bà, rất nhanh.” Quân Ngọc Hàn lạnh giọng coi như bình tĩnh, giúp Tiết Mật nằm lên giường, rót vào người nàng ít linh lực, xoay người ly khai.

Chỉ chốc lát liền mang theo một lão bà bà tóc hoa râm trở lại, lúc này Tiết Mật nằm trên giường thanh âm có chút nức nở.

Bà bà đó nhìn Tiết Mật, bình tĩnh nói, “Nước ối đã vỡ, sắp sinh, Quân đại phu ngài đi ra ngoài trước, đun một ấm nước.” Nói xong liền đẩy Quân Ngọc Hàn ra ngoài.

Kế tiếp là một hồi chờ đợi buồn chán, trong lúc đó không ít người trong thôn cũng lại đây, Nguyệt Kiến cũng đã trở về, đứng ở hành lang lôi kéo vạt áo Quân Ngọc Hàn, “Tỷ phu, Mật Mật phải sinh cực cực sao?” Đúng vậy, sau khi Tiết Mật cùng Quân Ngọc Hàn thành thân, Nguyệt Kiến bắt đầu gọi hần là tỷ phu.

“A!” Quân Ngọc Hàn còn chưa trả lời, trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng thét to, sợ tới mức hai người đồng thời cả kinh. Tiếp theo không nghe thấy thanh âm gì nữa, nghĩ chắc Tiết Mật đang chịu đựng.

Lại qua một lúc lâu, một tiếng khóc nỉ non của hài đồng bỗng từ trong phòng truyền ra.

Ngay sau đó một vị đại nương từ trong phòng đi ra, đem đứa nhỏ được bao trong một cái bọc giao vào tay Quân Ngọc Hàn, “Quân đại phu, sinh được một tiểu tử béo tốt, ha ha!”

Nam tử ngậy ngốc tiếp nhận đứa nhỏ, ôm vào trong ngực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn của nó, trong lòng thế nhưng dâng lên trận kích động cùng vui sướng.

Sau đó mọi người vội đi tới chúc mừng, Nguyệt Kiến níu cánh tay Quân Ngọc Hàn, “Ta nhìn với, ta nhìn với.....”

“Không đúng, trong bụng còn một đứa nữa!” Thanh âm già nua phát ra tiếng thét kinh hãi.

Lập tức lại chờ đợi một hồi, đại nương lúc trước lại bế một tã lót đi ra, “Lúc này là một nha đầu, long phượng tốt lành, Quân đại phu thật là có phúc khí a!”

Thấy thế, mọi người lại một trận chúc mừng, nhiều người trong mắt mang theo cực kỳ hâm mộ, trai gái đầy đủ, ai không hâm mộ chứ.

Ngoài phòng là một mảnh ồn ào, còn Tiết Mật nằm mê man ở trên giường thì không biết gì, tay phải đặt trong chăn hiện lên mặt ánh sáng màu vàng xen lẫn hồng, nhưng không có bất luận kẻ nào thấy.

Cùng lúc đó, trong một tòa cung điện bạch ngọc trên đỉnh núi vô danh tuyết trắng bao phủ, một bạch y lão nhân bỗng đứng mở hai mắt.

“Tình kiếp của Ngọc nhi bắt đầu rồi.....” Thanh âm xa xưa kéo dài.

“Cái gì? Vừa mới đến sao?” Một vị lão nhân khác đầu bóng lưỡng ngồi ở bên cạnh hắn cũng mở hai mắt, vội hỏi.

“không phải, có thể là mấy tháng trước, nhưng mà ta vừa mới cảm nhận được.....” Bạch y lão giả tiếp tục nói.

“Này.....” Lão giả đầu bóng lưỡng đang chuẩn bị mở miệng, bỗng nghe thấy thanh âm tuyết động bị sục ở ngoài điện cách đó không xa, lộng mây dựng thẳng, “Người nào?” Nói xong định phát ra công kích.

Lại bị bạch y lão giả kéo lại, “Là Ngô Đồng.....”

“Ngô Đồng?” Lão giả đầu bóng lưỡng cả kinh, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn bạch y lão giả, “Sư huynh, chứ không phải là người cố ý làm vậy..... Ai, sư huynh người hồ đồ a..... Ngọc nhi hắn có cơ duyên của hắn, người cứ như vậy nếu xảy ra sai lầm gì thì sao? Tương lai Ngọc nhi sẽ oán người.....” Lập tức nặng nề ngồi xuống.

Nhưng bạch y lão giả chỉ từ từ nhắm hai mắt, một bộ mắt điếc tai ngơ.

Nhìn hắn như vậy, lão nhân đầu bóng lưỡng lại thở dài.

55. Chương 55: Ngô Đạo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn hai tiểu tử trắng nõn mềm mịn nằm trong tã lót, Tiết Mật đáy mắt tràn đầy yêu thích, không nghĩ tới đứa nhỏ của mình như vậy, thời gian nàng vừa sinh cũng đã qua hơn hai tháng, cũng đã khôi phục linh lực. Hơn nữa quan trọng nhất là, một khắc nàng tỉnh lại kia, tiểu hắc liền nói với nàng hai quả trứng kia đã nở, cơ hồ cùng đứa nhỏ của nàng sinh cùng lúc, xem ra thật sự rất có duyên phận a.

Mắt xẹt qua ngoài cửa, bỗng nhìn thấy Nguyệt Kiến rón ra rón rén đi qua phòng nàng, Tiết Mật lập tức gọi nàng, “Nguyệt Kiến! Làm gì vậy?”

Nhìn thấy nàng bỗng đưa tay ra sau lưng, Tiết Mật mắt híp lại, “Lén la lén lút, giấu cái gì ở phía sau thế?”

“Không có, không có gì!” Nữ hài lui về sau hai bước.

“Còn nói không có!” Tiết Mật lập tức vòng ra sau lưng, đem hai tay nàng giấu phía sau kéo ra trước mặt.

Thấy trong tay nàng nắm một khối trúc bài màu tím hình chữ nhật, ở phía trên có một cái lỗ, dùng tơ hồng buộc lại.

Nhìn vẻ mặt Nguyệt Kiến lo lắng, Tiết Mật có chút buồn cười, “Chỉ là đồ chơi của trẻ con thôi mà, có cái gì khấn trương như vậy!” Nói xong vô tình lật mặt sau của trúc bài.

Đã thấy trên đó khắc tên nàng và Quân Ngọc Hàn, Tiết Mật kỳ quái, “Đây là.....”

“Cái này..... Hôm nay là lễ nữ nhân, mọi người trong thôn đang chào mừng, bọn họ có một tập tục, chính là đem tên nam nữ khắc lên trúc bài màu tím, sau đó tặng cho đối phương bày tỏ ái mộ. Ta thấy người cùng tỷ phu thành thân đã lâu như vậy, nhưng vẫn cứ như cũ, cũng có chút sốt ruột, liền..... Liền.....” Nói về sau, Nguyệt Kiến cúi đầu, thanh âm cũng nhỏ dần.

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Tiết Mật cũng không thể trách cái gì, có thể hình thức ở chung của nàng cùng Quân Ngọc Hàn thật sự rất kỳ quái, tuy giống như một đôi vợ chồng thật quan tâm chiếu cố lẫn nhau, nhưng trên thực tế căn bản không phải là vợ chồng, đôi khi chính nàng cũng mơ hồ, cũng thấy khó hiểu.

“Mật Mật.....” Nguyệt Kiến thấy Tiết Mật sững sờ nửa ngày không nói gì, nghi hoặc lôi kéo nàng.

“Nguyệt Kiến, người cũng thấy chúng ta thích hợp ở cùng một chỗ sao?” Tiết Mật thanh âm ngân nga.

“Ách..... Đúng vậy, Mật Mật, tỷ phu đối với người rất tốt a, hai người các người nên ở cùng một chỗ, tiểu Thịnh cùng tiểu Hành cũng cần có phụ thân, chúng ta cứ như vậy cùng nhau sống thật tốt a, được không?” Nguyệt Kiến bắt lấy tay Tiết Mật, vẻ mặt chờ mong nói.

Nghe nàng nói, Tiết Mật biểu tình càng thêm sợ sệt, nắm trúc bài trong tay, xoay người đi vào phòng, nhìn đứa nhỏ ngủ say ở trên giường, khoe miệng khe khẽ, nhẹ nhàng chọt chọt khuôn mặt trắng nõn của chúng, nụ cười trên mặt càng sáng lạn, sau đó nắm chặt trúc bài trong tay, đứng dậy nhìn Nguyệt Kiến vẫn đứng ngoài cửa vẻ mặt thực khấn trương, nhìn nàng nở nụ cười.

“Nguyệt Kiến, giúp ta chiếu cố cục cưng một chút nhé?”

“Àn, được!” Nguyệt Kiến dùng sức gật gật đầu, sau đó vội vàng chạy vào, “Mật Mật, người mau đi đi, Quân đại ca hiện đang ở bên cạnh con sông nhỏ!” Nói xong còn hươ hươ nắm tay, vẻ mặt kinh hãi không kìm hãm được.

Nghe thấy Quân Ngọc Hàn ở chỗ nào, Tiết Mật đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cười điểm điểm cái trán của nàng, “Người a.....”

Nói xong lại liếc mắt nhìn hai tử quần trong bọc ở trên giường, quay đầu đi ra ngoài, mặc kệ thế nào, nên thử một lần không phải sao? Quân Ngọc Hàn rất tốt, đối với nàng, đối với Nguyệt Kiến, đối với đứa nhỏ đều rất tốt, hơn nữa nàng hiện tại coi như là gả cho hắn, có lẽ thật sự có thể thử một lần, tranh thủ hạnh phúc, hiện tại nàng đối với hắn có một chút hảo cảm, có thể còn không thích lắm, nhưng tin tưởng ở chung có một ngày nàng có thể yêu thương hắn thật lòng, hắn tốt như vậy mà.

Đến khi ra bờ sông, Tiết Mật nhìn thấy Quân Ngọc Hàn đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên trời, giống như đang chờ người nào.

Tiết Mật lại nhìn trúc bài trên tay, cười cười, chuẩn bị đi lại.

Đột nhiên phát hiện từ bên phải bờ sông lao ra một thân ảnh màu tím, trực tiếp ôm thắt lưng Quân Ngọc Hàn, “Sư huynh, ta rốt cuộc tìm được huynh, ta một đường từ tuyết sơn chạy xuống, đi qua rất nhiều địa phương, rốt cuộc tìm được huynh ở đây, huynh có biết ta tìm huynh vất vả thế nào không?”

Thấy thế, Tiết Mật không tự giác tránh phía sau thân cây bên cạnh, đợi trốn xong cảm thấy bản thân có chút buồn cười, nàng đang làm cái gì, chẳng lẽ không thể gặp người sao? Trốn ở chỗ này nghe lén có gì khác nhau chứ, nhưng nàng cũng không có động.

Nam tử kéo cái ôm của nữ tử ra, quay đầu nhìn nàng, “Ngô Đồng, người sao lại tới đây?”

“Ta..... Ta tới đây tìm huynh.....” Nữ tử kêu là Ngô Đồng nói lấp bắp.

“Tìm ta? Người tìm ta làm gì?” Quân Ngọc Hàn có chút nghi h ắc

56. Chương 56: Trở Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn hài tử nằm ngủ trên giường, Tiết Mật nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của chúng, lệ nhất thời chảy xuống.

Nguyên lai là nàng, nguyên lai không phải nàng đối với Thích Vô Thương không có cảm tình, nguyên lai đã sớm yêu thương hắn, ha ha, nàng sao còn cười được như thế. Độc kia có thể báo ứng ở trên người nàng, là nàng tự tìm, vì sao lại rơi vào người cực cứng, chúng còn nhỏ như vậy, nhỏ như vậy.....

Nói xong ôm hài tử vào lòng, không dám dùng sức, cứ ôm như vậy, lệ trong mắt không ngừng chảy, nhưng không phát ra chút thanh âm.

Ngoài phòng, nhìn Tiết Mật như vậy Nguyệt Kiến cũng chịu không nổi mà khóc theo, “Tỷ phụ, huynh giúp tỷ tỷ được không? Nếu lúc này huynh có thể làm ngừng thống khổ của cực cứng, chắc có thể giải được độc của chúng.....”

Quân Ngọc Hàn xuyên qua cửa sổ nhìn Tiết Mật nằm trên giường ôm hài tử, môi mím thành một đường, tay bắt giắc nắm chặt lại, sau đó chậm rãi xoay người bỏ đi.

“Tỷ phụ!” Nguyệt Kiến nhỏ giọng kêu, sợ quấy rầy ba người trong phòng. Nhìn Quân Ngọc Hàn rời đi cũng không quay đầu lại, lại nhìn nhìn trong phòng, tìm co rút, sao lại vậy? Rõ ràng lúc trước còn tốt mà, vì sao lại thế.....

Ngày thứ hai, Tiết Mật thu thập tốt mọi thứ, ôm hai hài tử đi ra ngoài, trên mặt không chút biểu tình, Nguyệt Kiến đi theo phía sau cũng thu thập hành lý ổn thỏa.

“Người đi đâu?” Quân Ngọc Hàn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

“Trở về, tìm người kia, giải độc cho hài tử.” Tiết Mật nghiêm mặt nói.

Bất luận thế nào, dù phải quần quýt bị đánh đập cũng tốt, bị nhục nhã cũng tốt, bị người khinh thường cũng tốt, nàng đều phải trở về tìm Thích Vô Thương, làm cho hắn yêu thương nàng, tuy biết là khó, nhưng mặc cho gặp chuyện gì nàng cũng sẽ không bỏ cuộc.

Cúi đầu nhìn hài tử nằm trong ngực ngủ say, Tiết Mật cong cong khóe miệng, nở nụ cười, cực cứng không sợ, sẽ không còn đau nữa đâu, không sợ.....

Sau đó đi qua bên người Quân Ngọc Hàn, “Cám ơn huynh thời gian này đã chiếu cố, ta cùng Nguyệt Kiến ly khai trước, đại ân của huynh ta nhất định sẽ báo đáp, đợi bọn nhỏ giải độc xong ta sẽ trở về, tái kiến!”

“Quân ca ca tái kiến!” Nguyệt Kiến cũng đi qua bên người hắn.

“Nàng nghĩ làm như vậy có thể giải được độc trên người bọn nhỏ sao?” Thanh âm Quân Ngọc Hàn bỗng vang lên.

Tiết Mật bỗng dừng bước, quay đầu nhìn bóng dáng Quân Ngọc Hàn, “Huynh có ý gì?”

“Tiểu Hành cùng tiểu Thịnh trúng dư độc thất tình đoàn tụ phải không?” Quân Ngọc Hàn xoay người lại, nhìn vào mắt Tiết Mật hỏi.

Tiết Mật nắm chặt tã lót trong tay, cắn môi, vẻ mặt đỏ bừng, sắp xuất huyết, nữ tử nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “..... Phải.”

Nghe Tiết Mật thừa nhận, trong lòng Quân Ngọc Hàn đột nhiên xẹt qua một loại cảm giác kỳ quái, có chút chua xót có chút buồn bực, đó là tư vị hắn chưa từng cảm nhận, không chán ghét thậm chí còn có chút thích, qua một lúc mới nói tiếp, “..... Thấy nàng mang thai cũng không trở về, chúng tổ nam tử đó đối với nàng cũng không ái mộ, nàng cứ đi như vậy liệu có nắm chắc không?”

Nghe vậy, Tiết Mật mở mắt ra, mắt giống như không có tiêu cự, “Mặc kệ thế nào, ta cũng nên thử không phải sao? Nói không chừng liền.....”

“Thực không có nắm chắc phải không?” Quân Ngọc Hàn cắt đứt lời nàng, “Nàng cứ như vậy trở về, nếu nam tử đó không đối với nàng.....Thời điểm hài tử độc phát làm sao giờ?”

Nghe lời hắn nói, Tiết Mật nhìn thẳng Quân Ngọc Hàn, đúng vậy, nàng có thể mặc kệ ánh mắt những người khác ở Lung Nguyệt Cốc, nhưng còn hài tử thì sao? Nếu Thích Vô Thương vẫn không yêu nàng, vào đêm trăng tròn, bọn nhỏ làm sao bây giờ, không có người giống Quân Ngọc Hàn giúp chúng nó.....

“Cầu huynh.....”

Tiết Mật còn chưa nói xong, Quân Ngọc Hàn liền cắt ngang, “Nàng đừng cầu ta cùng nàng quay trở về, phải biết loại độc này thập phần bá đạo, tiểu Hành cùng tiểu Thịnh còn nhỏ như vậy, căn bản không chịu nổi, ít nhất phải qua ba năm mới có thể giải độc, Hơn nữa ta nghe nói trên đời có một loại hoa cùng thất tình đoàn tụ tương sinh tương khắc, tên là thất nhật túy. Nàng có thể dành ba năm thời gian kia, đi tìm thất nhật túy, trong ba năm này ta sẽ giúp nàng khắc chế độc trên người hài tử. Sau ba năm, nếu vẫn không được, lại đi..... Lại đi tìm người nọ.....” Càng nói về sau, nam tử mày cũng nhíu lại, hắn không rõ vì sao hắn lại bài xích việc Tiết Mật trở về tìm người nọ?

Tiết Mật nghe vậy, môi khép mở vài lần, nhưng không có nói gì, trong mắt tràn đầy lo âu, như vậy là tốt nhất sao? Trở về nàng căn bản một điểm cũng không nắm chắc, chỉ cần ba năm, nếu tìm được thất nhật túy đương nhiên là tốt nhất, tìm không thấy..... Tìm không thấy nàng sẽ trở về, có thể khi đó người Lung Nguyệt cốc sẽ không chán ghét nàng nữa, lúc đó nàng mới có thể nắm chắc.....

Tiết Mật nhìn nam tử trước mặt, chậm rãi gật gật đầu.

“Nương, chúng ta bây giờ đi gặp di di sao?” Một tiểu cô nương phấn điều ngọc mài tết hai bím tóc, ôm chân Tiết Mật nói.

“Nương không phải đã sớm nói sao? Muội sao lại hỏi a, nương không phiền nhưng ta phiền.” Ngồi bên cạnh tiểu cô nương một tiểu nam tử hài diện mạo tương tự nàng, đối với nàng thè lưỡi, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Ai cần huynh lo, quý đáng ghét!” Tiểu cô nương quay đầu làm mặt quỷ với hắn. “Ta cứ thích cùng nương nói chuyện!”

“Được rồi, được rồi, đừng ầm ĩ, mỗi ngày đều nháo vài lần. Sao giống một đôi oan gia thế, một hồi chờ phụ thân trở về chúng ta sẽ đi.” Tiết Mật nhìn hai hài tử không chịu nhường nhau, trong mắt hiện lên mặt bất đắc dĩ.

Không ngờ nháo một cái, đã qua ba năm, trong ba năm này cùng Nguyệt Kiến, Quân Ngọc Hàn đi khắp nơi, ngay cả Cửu đại cấm địa cũng xông vào nhiều lần, nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của thất nhật túy, có vài lần trên bờ vực sống chết, thiếu chút nữa cũng chống đỡ không nổi, nhưng nghĩ tới hai hài tử còn chờ nàng ở nhà, lại cố gắng, hiện tại nhìn chúng nó đầu võ mồm, đôi khi nàng cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Rốt cục vẫn đi tới bước này, vẫn phải trở về tìm Thích Vô Thương, nói không chừng người ta đã sớm quên nàng, để hắn yêu nàng, tựa như thiên phượng dạ đàm..... Tiết Mật trong lòng tràn đầy không xác định.

(thiên phượng dạ đàm – nghìn lẻ một đêm: ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực)

Ngồi chồm hồm ôm hai hài tử vào ngực, chính là mặc kệ chuyện gì, nàng đều sẽ làm, để bọn chúng cứ mãi như vậy.....

Hai đôi tay nhỏ bé ôm cổ Tiết Mật, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nhau, đem đầu nhẹ nhàng tựa vào bả vai Tiết Mật, cũng không còn bộ dáng vui cười lúc trước, chúng kỳ thật sớm biết chúng sinh bệnh, nương, phụ thân cùng Nguyệt Kiến tỷ tỷ hàng năm sẽ biến mất một đoạn thời gian, chính là đi tìm được cho chúng, khi đó chúng sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ bọn họ trở về.

Kỳ thật chỉ có trước mặt bọn họ, hai đứa chúng nó mới làm ầm ĩ như vậy, hy vọng bọn họ có thể biết, chính mình cùng muội muội (ca ca) thật sự rất khỏe mạnh, hy vọng bọn họ không lo lắng.....

Quân Diệc Thịnh nhìn muội muội của hắn, trừng mắt với nàng, nữ hài của đồng dạng chớp chớp mắt, không tiếng động nở nụ cười.

“Mật Mật, chúng ta đã trở lại.....” Nguyệt Kiến vừa vào cửa liễn hô lớn, qua ba năm, Nguyệt Kiến cũng trưởng thành trở thành một đại cô nương, trải qua mấy năm này cũng làm nàng càng thêm thành thực, không còn cùng bọn tiểu đồng trèo núi lội sông chơi đùa, mấy đám bạn chơi đùa cùng nàng cũng đều trưởng thành, có nhiều người đã thành thân. Mà Nguyệt Kiến bởi vì bộ dạng xinh đẹp, bà mỗi đều đem đại môn Quân gia đập phá, nhưng lần nào cũng bị Tiết Mật lấy cớ từ chối.

Hiện tại phải đi, hẳn là không phải làm mấy chuyện này nữa, phiền não tìm cớ gì.

Mấy người đi gần nửa tháng rốt cục tới Ngọc Linh sơn, Ngọc Linh sơn lúc này cũng có nhiều thay đổi, dưới chân núi có một trấn nhỏ, ở đó còn thực phồn hoa, giảng đền kết hoa, nơi nơi đều là người, phần lớn là người tu chân, trên mặt mọi người còn hớn hở, giống như tụ tập lại đây làm cái gì.

Tiết Mật kinh ngạc nhìn phía trước, có chút nghi không thông, Ngọc Linh sơn khi nào thì biến thành kiểu này, nhớ lúc trước nơi này toàn là cỏ dại cây cối, không ngờ hiện tại lại thành thế này.

Giữ chặt một người qua đường, thấy hẩn hẩn là mới vào trúc cơ không lâu, Tiết Mật ôn hòa hỏi han, “Vị tiểu ca này, chúng ta đã lâu chưa tới Ngọc Linh sơn, muốn hỏi thăm người một chút, Ngọc Linh sơn sao lại biến thành thế này a?”

Phụ Phong nhìn Tiết Mật trước mặt thấy nàng che một lớp lụa trắng, mắt như làn thu thủy, cả người đều ngây ngẩn, tiên tử a!

“Người nói chuyện!” Nguyệt Kiến đi tới, nhìn nam tử kia ngây ngốc ngơ ngác, có chút bất mãn, Mật Mật sao tìm người như vậy hỏi a, có thể hỏi được cái gì nha.

Oa, lại thêm một tiên tử, còn có..... Di? Sao còn có một nam..... Và hai hài tử đi cùng?

Nam tử quay đầu nhìn hai tiểu oa nhi phẩn nộn nằm trong lòng Quân Ngọc Hàn, suy nghĩ xoay chuyển.

“Nương, người nọ nhìn qua thực là ngốc, nương hỏi không được đâu.” Quân Diệc Hành vỗ tay nhỏ bé cười hì hì nói.

“Hành nhi!” Tiết Mật không tán đồng nhìn tiểu cô nương, thấy nàng thè lưỡi, đem mặt chôn vào cổ Quân Ngọc Hàn lại còn cười to hơn, sau đó quay đầu nhìn nam tử kia, ôn hòa hỏi lại một lần, “Ngượng ngừng, tiểu nữ không tốt, người có biết nơi này đã xảy ra chuyện gì không?”

Phụ Phong nhìn tiểu nha đầu kia, lại nhìn nhìn Tiết Mật trước mặt, oa, thiên lý bất dung a, khó được gặp một nữ tu sĩ ưu tú như vậy, thế nhưng đã có bạn đời song tu, hơn nữa tu vi nam tử kia hẳn một chút cũng nhìn không thấu, ai

~Nam tử thở dài, chậm rãi nói, “Ngọc Linh sơn này lúc trước bởi vì bên trong có phản đồ nên gặp đại họa, cơ hồ sắp diệt môn, sau lại xuất hiện một nữ tử tên là Tiết Linh, tu vi rất cao, sau lưng lại có người chống đỡ, liên tục chút đem Ngọc Linh sơn chấn hưng, hơn nữa nghe nói bộ dạng còn rất đẹp, ngay cả Lung Nguyệt cốc chủ và Ảnh Nguyệt sơn trang trang chủ đều thần phục dưới váy nàng, hàng năm ngọc linh đại hội Thích cốc chủ đều tới đây, chỉ vì muốn nhìn thấy mặt nàng.....”

“Tiết Linh?” Nguyệt Kiến nghi vấn nhìn về phía Tiết Mật, sao cùng họ Tiết với Mật Mật a? Chẳng lẽ có quan hệ gì sao?

“Ngọc Linh đại hội?” Tiết Mật hiển nhiên thấy bốn chữ này là trọng điểm.

“Đúng vậy, nghe nói trong tay Tiết trưởng môn có một viên cổ di tích, chỉ có nàng mới có thể mở ra, ban đầu Ngọc Linh đại hội chỉ cho đệ tử ưu tú của môn phái, sau lại dần dần mở ra cho toàn bộ tu sĩ Tu Chân Giới, tu sĩ dưới hai trăm tuổi tu vi cao thâm đều có thể đến Ngọc Linh đại hội tỷ thí, đủ hai mươi lăm người là có thể tiến vào di tích bấy ngày, có thể sẽ gặp được kỳ ngộ cùng cơ duyên gì đó. Tất cả mọi người là nghe tin mà đến, được rồi, không nói nhiều, hiện tại tỷ thí sắp bắt đầu rồi, ta phải nhanh chạy tới.....” Nói xong, nam tử liền vội vã ly khai.

Di tích? Chẳng lẽ là Cửu Khuyết? Tỷ tỷ ngay cả di tích cũng mang ra? Tiết Mật có chút nghi hoặc.

“Mau nhìn, kia có phải là thanh diên (diều hâu màu xanh) kéo xe, thật là xa hoa, có phải là người Lung Nguyệt cốc tới?”

“Tiết Mật!”

“Tiết sư muội!”

“Sư muội.....” Một tiếng lưu luyến nhu hòa ở gần bên tai nàng, Tiết Mật quay đầu lại, vừa lúc chống lại đôi mắt dầu điểm kích động, Thích Vô Thương.....

Theo bản năng giãy khỏi tay hắn, lại không nghĩ càng giãy dựa đối phương càng nắm chặt, bỗng ở phía sau có lực kéo, giúp nàng giãy ra.

Cánh tay người nọ nắm vào bả vai nàng, khí lực rất lớn, làm Tiết Mật có chút đau.

Quay đầu nhìn, thì ra là Quân Ngọc Hàn, thấy môi hắn mím chặt, nhúu mày, trong mắt có chút tức giận.

“Quân Ngọc Hàn.....” Tiết Mật kêu.

Nghe Tiết Mật gọi, tức giận trong mắt nam tử tan đi, cúi đầu ôn hòa nhìn nàng, “Không sao chứ?”

Nghe vậy, Tiết Mật lắc lắc đầu, khẽ cười cười, sắc mặt có chút trắng bệch, vì sao qua ba năm, vừa gặp lại hắn hết thấy chuyện trước kia đều nhớ lại, nàng không muốn lại nhớ tới, không muốn.....

Thích Vô Thương nhìn hai người trước mặt dựa sát vào nhau, trong mắt xẹt qua tia u ám, tìm lại bắt đầu giống lúc trước đau đớn, nam tử đi từng bước về phía trước, còn chưa mở miệng, đã thấy Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc ở phía trên bậc thang phi thân xuống dưới.

Bạch y nữ tử đem Tiết Mật ôm vào lòng, run rẩy nói, “Mật nhi, Mật nhi, đúng là muội, mấy năm nay muội đi đâu, muội có biết ta nhớ muội nhiều lắm không?” Nói về sau thanh âm lại có chút nức nở.

“Tỷ tỷ, thực xin lỗi, thực xin lỗi, là ta sai rồi, ta hiện tại đã trở lại.....” Ôm Tiết Linh, Tiết Mật nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

Khóc đã, Tiết Linh giúp muội muội nhà nàng lau khô nước mắt, liếc thấy nam tử đứng bên cạnh nàng, trong mắt hiện lên mặt nghi hoặc, “Mật nhi, đây là.....”

“Hắn.....” Tiết Mật có chút khó xử, do dự không biết giới thiệu Quân Ngọc Hàn như thế nào?

“Ta là phu quân Mật nhi.” Quân Ngọc Hàn cười nói.

“Cái gì!”

Tiết Mật khiếp sợ nhìn Quân Ngọc Hàn, cũng không phải ở trong thôn, còn giới thiệu như vậy sao? Người khác sẽ hiểu lầm.....

Nhưng Quân Ngọc Hàn chỉ cười nhìn nàng, như không hiểu hàm ý trong ánh mắt của nàng. Chính là một phen biểu hiện này của hai người ở trong mắt người khác, giống như là mặt mày đưa tình.

Nghe vậy, Thích Vô Thương cảm thấy ngực hắn giống như có một cỗ khí không ngừng dâng lên, miệng một mảnh tinh ngọt, thân mình lắc lư hai cái. Cảnh Trung Lưu đứng sau hắn thấy thế, vội vàng đỡ hắn, trong mắt tràn đầy lo lắng, y từng nghĩ Tiết Mật sau khi trở về sẽ không thêm nhìn bọn họ, sẽ làm khó dễ bọn họ, nhưng chưa từng nghĩ nàng thế nhưng đã có bạn đời song tu, rõ ràng lúc trước nàng đối với Thích Vô Thương như vậy..... Chẳng lẽ do hắn.....

Bên kia Lận Thương Lan cũng vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tiết Mật cùng nam tử bên cạnh, lại quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Thích Vô Thương, trong lòng than thở.

Mà mấy người Vũ Văn Tắc cũng bất giác nhìn mắt Thích Vô Thương, bọn họ vài năm này thông qua Chu Tước, từ miệng Lận Thương Lan biết được chuyện năm đó, tuy không ủng hộ cách của bọn họ, cũng không thích, nhưng vẫn biết Thích Vô Thương một lòng chung thủy yêu Tiết Mật, cũng không giống ngoại giới đồn như vậy. Không ngờ Tiết Mật sau khi trở về đã thành thân, cứ như vậy.....

“Mật nhi, là thật sao?” Tiết Linh không nhìn Thích Vô Thương, nàng là thật không thích hắn, đối Mật nhi như vậy, còn muốn nàng phải hòa nhã sao, Mật nhi thành thân là tốt nhất, nam tử bên cạnh nàng (Tiết Mật) nhìn qua đúng là người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc a, ánh mắt Mật nhi vẫn là không tồi.

“Ta.....” Tiết Mật quay đầu nhìn nàng, còn chưa nói xong.

“Nương!”

“Nương!”

Hai hài tử được Nguyệt Kiến dắt đi lên, mỗi người ôm một chân Tiết Mật, ánh mắt trông mong nhìn nàng, ướt sũng, làm lòng người thấy đau.

“Nương, người sao lại bỏ Hành nhi ở lại....” Nữ hài bửu môi nói.

“Còn có phụ thân, cha cũng đem con đưa cho Nguyệt Kiến tỷ tỷ....” Nam hài cũng nghiêm mặt nói, một bộ tức giận không nhẹ.

Tiết Mật nhìn hai đứa, vội liếc mắt nhìn Thích Vô Thương, sau đó ngồi chồm hổm an ủi chúng, “Không có, không có, cha cùng nương sẽ không đi đâu, không phải còn ở đây à, đừng tức giận nữa nhé!”

Quân Ngọc Hàn cùng đồng dạng ngồi chồm hổm xuống, sờ sờ đầu hai hài tử, cười nói, “Là cha không đúng, trở về giúp các con làm cháo bát trân được không?”

“Thật sao?” Hai hài tử trong mắt nhất thời phát ra ánh sáng, quay đầu nhìn Tiết Mật, chúng thích ăn cháo bát trân nhất, chính là nương vẫn không cho chúng ăn nhiều, cha cũng nghe lời nương, hiện tại hai người bọn họ làm chúng tức giận mới có thể ăn, thật sự rất vui vẻ a!

“Ha ha, được!” Nhìn hai hài tử một bộ thèm ăn, Tiết Mật cười gật gật đầu.

“Mật nhi, muội đã có hài tử?” Tiết Linh cả kinh nói, nhanh như vậy?

“Ân, còn không mau kêu di di!” Tiết Mật đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hai tiểu oa.

“Di di xinh đẹp!” Hai tiểu hài tử vội vàng ngào kêu lên.

“Ngoan, ngoan!” Tiết Linh vẻ mặt kinh hãi ngồi chồm hổm, nhìn hai hài tử, từ túi trữ vật xuất ra hai khối ngọc bội đeo lên cổ chúng, “Tặng cho các cháu lễ gặp mặt, không nghĩ tới hài tử của Mật nhi đã lớn như vậy, nhưng lại rất đáng yêu....” Nữ tử kích động.

Nhìn hai khối ngọc bội kia, Quân Ngọc Hàn hai mắt híp lại, cùng cái gương của Tiết Mật giống nhau, khi nào mà tiên khí tràn lan như vậy?

“Cám ơn di di xinh đẹp!” Hài tử như cũ ngọt ngào tạ ơn, sau đó cúi đầu nhìn ngọc bội trên ngực, trong lòng thật là thích.

“Phốc.....”

“Vô Thương!” Cảnh Trung Lưu đột nhiên kêu lên.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Thích Vô Thương miệng phun một ngụm máu, cả người chậm rãi té xuống đất.

Thấy thế, Tiết Mật không tự giác nắm chặt hai tay, nhìn hai mắt hấn sắp khép lại, khắc chế bản thân muốn chạy qua, đứng tại chỗ không nói một lời.

“Vô Thương!” Lận Thương Lan đứng phía sau bọn họ chạy qua, cùng Cảnh Trung Lưu đỡ nam tử đã hôn mê, trên mặt lo lắng.

Đến gần phòng Thích Vô Thương nghỉ ngơi, Tiết Mật đứng ở cửa, có chút do dự, nàng không rõ vì sao Lận Thương Lan cùng Cảnh Trung Lưu đều cầu nàng lại đây xem Thích Vô Thương, nàng đến có tác dụng gì chứ? Còn không bằng cầu tỷ tỷ lại đây....Có thể hấn nhìn thấy nàng lại học máu thì sao?

Nghĩ như vậy, Tiết Mật hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, nếu đã đáp ứng bọn họ, vẫn nên tiến vào nhìn một cái, xem xong cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Vừa đi vào trong phòng, Tiết Mật tâm khắc chế không được mà kinh hoàng, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, nàng đang khẩn trương, có cái gì phải khẩn trương chứ? Thực không có tiền đồ.....

Nữ tử cười cười tự giễu, sau đó hồi phục tâm tình, chậm rãi đi lại gần giường, nhìn Thích Vô Thương nằm ở trên giường.

Hắn hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt hơi tái nhợt, môi đỏ bầm, là vì mới dính máu, hai gò má hóp lại, rất gầy, nhìn qua tiều tụy hẳn đi so với bốn năm trước.

“Sư huynh.....” Tiết Mật bất giác ngồi chồm hổm, đưa tay hướng hai má nam tử, vài năm không gặp vì sao lại gầy đi như vậy? Vừa này còn học máu, trước kia không như thế, chẳng lẽ vài năm này bị thương sao?

Nhưng tay còn chưa đụng tới hai má nam tử, liền lập tức như giật điện rút trở về, đứng dậy, nàng đang làm cái gì, không phải chỉ đến nhìn một cái thôi sao? Hiện tại đã xem rồi cũng nên đi.....

Nghĩ như vậy, không dám nhìn nam tử trên giường nữa, xoay người rời đi.

Còn chưa nâng chân, tay trái đã bị người dùng sức bắt lấy, thanh âm sâu kín vang lên.

“Bốn năm trước ta không giữ nàng lại, hiện tại sẽ không buông tay.....”

58. Chương 58: Đồng Ý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thấy tay bị kéo, Tiết Mật cả kinh, không quay đầu lại, theo bản năng dùng sức ngo ngoài, nhưng không giãy được.

Thử vài lần nhưng vẫn không thoát được gông cùm của nam tử, trong lòng nữ tử đột nhiên dâng lên một cổ lửa giận vô danh, xoay người sang chỗ khác, “Thích Vô Thương, người buông tay cho ta!”

“Nếu như buông tay, nàng sẽ biến mất..... Ta..... Có chuyện muốn nói với nàng.....” Không biết có phải vì sắc mặt hiện tại của hắn không, mà nhìn qua lại có chút đáng thương.

“Vậy người rốt cuộc muốn nói gì!” Tiết Mật tức giận nói, chỉ biết chuyện Cảnh Trung Lưu bảo nàng làm không có gì hay ho mà, làm khó nàng còn giống đứa ngốc lại đây, nàng thật sự bệnh không nhẹ! Nhưng Hành nhi và Thịnh nhi..... Còn cần phải cầu bọn họ.....

Nghĩ vậy, Tiết Mật nhắm mắt lại sau đó mở mắt ra, hít sâu một hơi, mặt không biểu tình nói, “Ta không đi, người mau bỏ tay người ra!”

Nam tử thấy thế chậm rãi buông tay, nhìn nàng không nói được một lời.

“Muốn nói gì thì nói mau lên!” Tiết Mật không nhìn hắn.

Chính là qua thật lâu nam tử cũng không có mở miệng, ngay tại lúc Tiết Mật sắp hết kiên nhẫn, thì một câu nói rơi vào tai nàng.

“Vài năm này nàng thế nào.....”

“..... Rất tốt!” Tiết Mật như trước vẫn không nhìn hắn.

“Ta cũng đã nhìn ra, cái kia..... Nam tử đó đối với nàng rất tốt.....Hài tử của các nàng..... Thực đáng yêu.....” Nói xong, Thích Vô Thương nằm ở trên giường nhìn một bên mặt của Tiết Mật, giống như muốn từ vẻ mặt của nàng mà nhìn ra cái gì.

“..... Cám ơn.....” Tiết Mật sắc mặt nháy mắt sợ sệt, sau đó khôi phục lại như cũ, liền như vậy..... Làm cho hắn hiểu lầm cũng tốt, Hành nhi cùng Thịnh nhi là hài tử của nàng, cùng người trước mặt này một chút quan hệ cũng không có, hiện tại ba người cũng không biết, cũng không cần biết đối phương với mình có quan hệ huyết thống không, như vậy là tốt nhất.

Nhìn vẻ mặt Tiết Mật biến hóa, nam tử đột nhiên bối rối, huyết khí trong ngực như muốn phun ra, “Ta và tỷ tỷ nàng.....”

“Người cùng tỷ tỷ ta như thế nào, cùng ta không quan hệ!” Tiết Mật cắt ngang lời hắn, hướng bên cạnh bước tới.

“Ha ha, đúng vậy, cùng nàng không quan hệ.....” Thích Vô Thương cười cười, trong thanh âm dẫn theo chút cô đơn.

“Nếu người không còn chuyện khác muốn nói, ta đi trước!” Nói xong, Tiết Mật liền đi ra cửa.

Không đợi nàng bước ra cửa, phía sau đột nhiên truyền đến một câu.

“Độc thất tình đoàn tụ của ta còn chưa có giải.....”

Nghe vậy, Tiết Mật bỗng ngừng bước, không thể tin quay đầu lại, nhìn người ở trên giường, có ý gì, gì mà độc còn chưa có giải, không phải sau bốn mươi chín ngày đó là giải rồi sao? Vì sao vẫn còn? Chẳng lẽ cũng giống nàng..... Không có khả năng, suy nghĩ này của nàng để thiên hạ chê cười a.....

“Người muốn nói gì? Gì mà độc của người còn chưa có giải? Chẳng lẽ người muốn nói bởi vì có tình cảm với ta sao?” Tiết Mật vẻ mặt có chút kích động, “Đủ rồi, thật sự đủ rồi, đùa giỡn ta như vậy rất vui sao? Tiết Mật ta đến tột cùng có đức hạnh gì, đáng giá để người Lung Nguyệt cớ các người từ trên xuống dưới, đồng tâm hiệp lực đến đùa giỡn ta! Thích Vô Thương!”

Nghe vậy, cổ uất khí trong ngực nam tử rớt cuộc nín không được, đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, nhuộm đỏ áo ngủ bằng gấm mỏng ở trên người.

Nhìn nam tử mặt càng ngày trắng bệch, Tiết Mật vẫn đứng tại chỗ không hề động, nhưng vẫn nhìn.

“Vô Thương!” Cảnh Trung Lưu đẩy Tiết Mật đang đứng ở cửa ra, chạy vào trong phòng, một tay đỡ thân mình lung lay sắp đổ của Thích Vô Thương, tay kia thì rót linh khí vào cơ thể hắn.

Sau đó, Lận Thương Lan cũng đi theo hắn chạy vào, quay đầu ngược nhìn Tiết Mật, “Tiết sư muội, là thật, Vô Thương đối với người là có tình, sau khi trúng thất tình đoàn tụ, trong cơ thể vẫn còn thừa độc, vài năm này hắn luôn chịu sự tra tấn của độc tố, cũng không cho phép chúng ta vì hắn trị liệu.....Vài năm này công phu thân thể hắn cũng bị cái loại thống khổ này đục khoét trống rỗng..... Thật sự là sống.....”

Tiết Mật nghe hắn nói, hai tay dùng sức nắm chặt, “Nói vậy tức là sai lầm của ta sao, lúc trước chính miệng hắn nói muốn kết hôn với tỷ tỷ của ta, như thế nào, hiện tại yêu ta sao? Có phải về sau muốn thú cả hai người a, Tiết gia hai tỷ muội ta không phải sinh ra để mua vui cho các người!”

“Tiết sư muội, người không nên cực đoan như vậy, Vô Thương hắn lúc đó làm vậy là không đúng, hắn vẫn luôn thích người, chính là tình thế cấp bách mới có thể nói ra muốn thú tỷ tỷ người.....” Lận Thương Lan tiếp tục nói.

“Hảo cho cái tình thế cấp bách, hiện tại không phải tình thế cấp bách phải không? Người cũng không cần phải nói nhiều để lấy đồng tình của ta, nói thẳng đi, các người rớt cuộc muốn gì?” Tiết Mật bắn khoả nhìn ba người trong phòng.

“Hy vọng người có thể giúp Vô Thương giải dư độc thất tình đoàn tụ.” Cảnh Trung Lưu nhìn nàng nói, sau đó cẩn thận đem Thích Vô Thương nằm trên giường, hướng Tiết Mật đi tới.

A, nàng nói mà sao đột nhiên đối với nàng tốt như vậy, thì ra không phải bọn họ lương tâm cắn rứt, mà là bọn họ có chuyện cầu nàng, nghĩ vậy ánh mắt Tiết Mật đột nhiên rét lạnh, cũng không nhìn bọn họ, “Được, có thể! Ta giúp các người, nhưng trị được hay không ta cũng không nắm chắc, nếu trị khỏi, ta muốn máu trong tim Thích Vô Thương!”

Cảnh Trung Lưu còn nghĩ kế tiếp sẽ có đủ loại lí do thoái thác, không ngờ Tiết Mật dễ dàng đồng ý như vậy, sao lại thế? Cùng Lận Thương Lan cho nhau ánh mắt, trong mắt hai người đều tràn ngập không thể tin, không nghĩ tới bọn họ đối với nàng như vậy, nàng lại nguyện ý cứu Thích Vô Thương!

“Tiết sư muội, trước kia chúng ta đối với người như vậy, người lại nguyện ý cứu Vô Thương, thật sự.....” Lận Thương Lan xấu hổ nói.

“Chuyện trước kia ta không muốn nói nữa, dù sao đây là lần cuối chúng ta gặp nhau, chính là hy vọng sau khi hắn giải độc xong, các người không bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!” Nói xong Tiết Mật đi ra ngoài.

Còn chưa đi xa, ngẩng đầu liền thấy Quân Ngọc Hàn đứng ở ven đường chờ nàng, nhìn nàng lại gần, mỉm cười, “Việc đã giải quyết?”

“Àn.....” Tiết Mật gật gật đầu.

“Vậy trở về thôi, Hành nhi cùng Thịnh nhi còn đang chờ nàng!” Quân Ngọc Hàn nhìn nàng.

“Được.” Tiết Mật liền đi theo nam tử đi ra ngoài.

Người trong phòng nhìn bóng dáng hai người hợp nhau, đều không nói gì.

Chờ hai người đi khuất, mới nói chuyện.

“Trung Lưu, không ngờ Tiết sư muội lại đáp ứng?” Lận Thương Lan vẻ mặt kinh hỉ nói.

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ, rõ ràng nàng đã có bạn đời song tu, thế nhưng lại nguyện ý dùng biện pháp này cứu Vô Thương, hơn nữa vì sao nàng lại muốn máu trong tim Vô Thương chứ?” Cảnh Trung Lưu đứng tại chỗ suy tư.

“Ta cảm thấy Tiết sư muội đối với Vô Thương còn có cảm tình.....”

“Cảm tình? Chưa chắc, thân thể của nàng căn bản là không có dư độc của thất tình đoàn tụ, làm sao có cảm tình.....” Cảnh Trung Lưu nhíu mày nói, “Quên đi, không cần lo lắng chuyện này, hiện tại độc của Vô Thương có thể giải, ta còn nhanh đi truyền âm với gia gia, bảo người lại đây, dù sao việc điều trị sau khi giải độc chúng ta cũng không hiểu lắm.”

“Ân, cũng tốt!” Lận Thương Lan gật gật đầu.

Ở bên cạnh, Thích Vô Thương mở hờ hờ hai mắt, lại nhắm lại, khước miệng giờ lên độ cung chưa sót.

Ngày thứ hai.

“Vô Thương, người nói cái gì? Tiết Mật đã đáp ứng rồi, vì sao người không muốn?” Cảnh Trung Lưu kinh ngạc nói, “Người đã quên cảm giác lúc độc phát rồi sao? Chúng ta tìm Tiết Mật lâu như vậy không phải hy vọng nàng giúp người giải độc sao?”

“Không cần nhiều lời, ta đã quyết!” Nam tử khoác trên người y phục màu đỏ ngồi trước cửa sổ, không phân trần nói.

“Ta biết, người không phải là thấy nàng hiện tại gia đình hòa thuận, cuộc sống hạnh phúc nên không muốn quấy rầy sao, nhưng gia gia từng nói độc trong người nếu không giải, không còn nhiều thời gian mà sống, người đều đã quên sao?” Cảnh Trung Lưu thanh âm có chút run rẩy, “Người yêu Tiết Mật như vậy sao? Yêu đến ngay cả mạng mình cũng không cần sao? Bốn năm trước như thế, bốn năm sau cũng vậy, nàng đúng là mệnh khắc tinh của người.....”

Nghe vậy, Thích Vô Thương không có trả lời, thật lâu sau mới nói, “Người đi ra ngoài trước, ta cần yên lặng một chút! Nếu người truyền tin cho gia gia, nói với người, qua mấy ngày chúng ta sẽ trở về!”

“Vô Thương!” Cảnh Trung Lưu kêu lên.

“Đi ra ngoài!”

“Ai.....” Cảnh Trung Lưu thở dài, xoay người đi ra ngoài, hiện tại là ai cũng không thuyết phục được Vô Thương, ngoài đầu nhìn phòng ở phía sau, Vô Thương, ta sẽ không cho người chết như vậy, chỉ cần gia gia tới đây là có thể giải quyết được cục diện bế tắc hiện tại.....

Nam tử nhìn chỉ hạc màu xanh trong tay, mắt xẹt qua mặt kiên định.

“Mật nhi, muội có biết muội đang nói gì không? Muội giúp Thích Vô Thương giải độc? Muội đừng cho là ta không biết giải độc thể nào, chính là phải song tu, Quân Ngọc Hàn cũng đồng ý sao?” Tiết Linh không thể tin được hỏi han.

“Đúng vậy, đây là kết quả ta cùng hần thương lượng.”

“Sao có thể, hần sao lại đáp ứng? Mật nhi muội như thế nào mở miệng nói với hần? Chẳng lẽ..... Muội bây giờ còn nghĩ tới Thích Vô Thương, vì sao? Mật nhi, muội nói cho ta biết, vì sao?” Tiết Linh lời kéo bả vai nàng, vẻ mặt đau lòng.

“Tỷ.....” Tiết Mật ngẩng đầu, mặt đầy lệ, “Ta không còn cách nào, ta không thể nhìn Hành nhi cùng Thịnh nhi thống khổ, ta chỉ có thể giúp Thích Vô Thương giải độc, chỉ có hần giải độc, hai hài tử mới có thể thoát khỏi thống khổ.....”

“Có ý gì! Muội nói lời này là ý gì? Hài tử cùng Thích Vô Thương có quan hệ gì?” Tiết Linh vội vàng hỏi, lập tức như nghĩ tới cái gì, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, “Chẳng lẽ, hài tử là.....”

“Ân.....” Tiết Mật từ từ nhắm hai mắt hơi gật đầu, sau đó chậm rãi đem chuyện vài năm này nói cho Tiết Linh.

.....

“Nói vậy vài năm này muội ở bên ngoài chịu khổ rồi.....” Tiết Linh bắt lấy cánh tay Tiết Mật, dùng sức hơi lớn.

“Không có, không chịu khổ, tỷ xem hiện tại không phải là rất tốt sao, có phải không?” Tiết Mật nhìn nàng cười.

“Mật nhi.....” Tiết Linh ôm muối muối nhà mình, nước mắt không ngừng chảy, thì ra muối muối của nàng vài năm qua sống như vậy, vì sao, vì sao nàng chịu khổ như vậy, vì sao.....

Khóc đã lâu, Tiết Linh mới buông Tiết Mật ra, giúp nàng lau nước mắt, “Nói vậy, giúp Thích Vô Thương giải độc là biện pháp duy nhất.....”

“Ân.....” Tiết Mật gật gật đầu, “Bất quá bọn họ còn không biết thân thể của Hành nhi cùng Thịnh nhi, sau khi ta giúp hấn giải độc, lại lấy máu trong tim hấn giải độc cho hài tử, về sau sẽ không cùng bọn họ dây dưa nữa!”

“Chính là, không phải yêu hấn thì mới có thể giải độc cho hấn được sao, hiện tại muối.....” Tiết Linh nhìn nàng, ánh mắt phức tạp.

“Ta cũng không biết, chỉ có thể thử xem, chỉ một chút ta cũng không thể buông tha, Quân Ngọc Hàn sắp khắc chế không được độc trên người hài tử..... Ta không còn thời gian.....” Ánh mắt Tiết Mật thê lương.

“Mật nhi.....” Tiết Linh trong mắt tràn đầy lo lắng.

Tiết Mật đối với nàng cười an ủi, vừa lúc này, cửa phòng bị gõ, thanh âm Chu Tước vang lên.

“Tiết Linh, Tiết muối muối, các người có ở bên trong không? Người Lung Nguyệt cốc ở bên kia đến đây.....”

Nghe vậy, hai người đem lệ trên mặt lau khô, sau đó ra mở cửa phòng, đi ra ngoài.

“Ai tới?” Trên mặt Tiết Linh dẫn theo chút không kiên nhẫn, nàng hiện tại thực sự rất phiền đám người Lung Nguyệt cốc, người nào cũng không muốn gặp!

“Là..... Lận Thương Lan.....” Về mặt Chu Tước có chút nhăn nhó.

“Lận Thương Lan?” Hai tỷ muối đồng thời nghi hoặc nói, sau đó đi ra ngoài, ở phía sau các nàng, Chu Tước thở dài, cũng đi theo.

.....

“Cái gì? Không cần chúng ta giải độc? Sao lại thế?” Tiết Linh kinh hô, sau đó quay đầu nhìn Tiết Mật, chỉ thấy trên mặt nàng không có chút biểu cảm, ánh mắt một mảnh vô hồn, hoàn toàn nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì.

“Mật nhi.....”

59. Chương 59: Biết Được

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Vì sao?” Thanh âm Tiết Mật sâu kín vang lên.

Lận Thương Lan gãi gãi đầu, “Ta cũng không biết, Vô Thương nói với ta như vậy, có thể hẳn thấy người đã có phu quân, hài tử, nên không muốn người dùng phương thức này giúp hẳn giải độc đi?”

“Ta cần hẳn làm việc thừa sao?” Thanh âm Tiết Mật bằng hàn, “Ta nói giúp hẳn giải độc chính là giúp hẳn giải độc, còn lại có quan hệ gì với hẳn chứ? Hẳn quản nhiều chuyện như vậy làm gì? Ta cần hẳn quản chắc?”

“Tiết sư muội, người.....” Lận Thương Lan có chút khó hiểu, rõ ràng Vô Thương muốn tốt cho nàng, vì sao nàng còn tức giận chứ?

“Trở về nói với hẳn, ta không cần hẳn giả hảo tâm, ngoan ngoãn chờ giải độc thì tốt rồi, chuyện khác không cần hẳn quản!” Tiết Mật lớn tiếng nói.

“Người xem, Vô Thương như vậy quyết tâm.....” Lận Thương Lan khó xử nói, đây là chuyện gì xảy ra a?

“..... Vì sao, vì sao phải bức ta, vì sao không muốn giải độc? Hẳn rốt cuộc muốn làm gì.....” Tâm tình Tiết Mật đột nhiên kích động.

“Mật nhi.....” Tiết Linh vội vàng ôm nàng, quay đầu nhìn Lận Thương Lan, “Trở về nói với Thích Vô Thương, theo ta được biết, độc trên người hẳn thập phần mãnh liệt, cứ kéo dài như vậy, cũng không còn nhiều khả năng sống, hy vọng hẳn có thể hiểu rõ.....”

“Được, ta trở về nói!” Lận Thương Lan vội vàng chạy ra ngoài, đây là chuyện gì a, ai

~Quân Ngọc Hàn đứng ở ngoài cửa cùng hài đứa nhỏ nghe được tin, cùng Lận Thương Lan nhìn thoáng qua, bọn nhỏ vừa thấy Tiết Mật bộ dáng như vậy liền lập tức chạy tới, “Nương!”

Nghe vậy, Tiết Mật bỗng mở mắt ra, đem hai hài tử ôm vào lòng, Thịnh nhi, Hành nhi, nương sẽ không để cho các con gặp chuyện không may, tuyệt đối sẽ không! Các con nhất định phải mạnh mẽ khỏe khoắn lớn lên.....

“Nương, người sao vậy?” Quân Diệc Hành tò mò hỏi han.

“Không có việc gì, chính là tự dừng nhớ tới các con, xem ra a, nương rời các con một hồi là không chịu được nga!” Tiết Mật trong lúc bọn nhỏ nhìn không thấy đem nước mắt lau đi, sau đó cười cười nói.

“Chúng con sẽ không rời khỏi nương!” Hai bánh bao nhỏ cười hì hì nói.

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của hai đứa nhỏ kia, Tiết Mật bật cười, tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Quân Ngọc Hàn nhìn một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, cũng mỉm cười theo, chính là ưu sầu trong mắt thủy chung không có nhạt.

“Nàng thật sự nói như vậy?” Cảnh Trung Lưu kỳ quái hỏi lại.

“Đúng vậy, hơn nữa Tiết sư muội rất kích động.....” Lận Thương Lan có chút lo lắng nói.

“Tại sao có thể như vậy chứ? Ta còn tưởng nàng mong còn chẳng được, chẳng lẽ có chuyện gì chúng ta không biết sao?” Cảnh Trung Lưu nhíu mày suy tư nói.

“Ai nha, Tam ca, người không cần phải suy nghĩ, kỳ thực đây là chuyện của Vô Thương cùng Tiết sư muội bọn họ, người không cần phải chen vào, để cho bọn họ tự giải quyết đi, chúng ta đều là người ngoài, thật sự không biết, cũng không có biện pháp biết được cảm tình của người khác!” Lận Thương Lan đột nhiên có chút cáu kỉnh nói, trước kia hẳn không rõ, sau gặp người đó mới biết tình yêu căn bản là chuyện của hai người, người ngoài thực sự không nên tham dự vào nhiều, ai, kỳ thật hẳn cũng biết Tam ca là muốn tốt cho bọn họ, nhưng mà cứ như vậy, người thống khổ chính là Thích Vô Thương!

Đột nhiên nghe Lận Thương Lan nói vậy, Cảnh Trung Lưu nhất thời sửng sốt, môi khép mở vài lần cũng không nói được gì, tình yêu..... Chẳng lẽ so với sinh mệnh bản thân còn trọng yếu hơn sao? Không phải thường nói trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê sao? Hắn chỉ là không muốn Vô Thương về sau sẽ hối hận..... Tình yêu, rốt cuộc là gì.....

Thấy Cảnh Trung Lưu nửa ngày không nói gì, Lận Thương Lan cảm thấy hắn lúc này có chút quá đáng, vì thế vội vàng nói, “Tam ca, kỳ thật.....”

“Không cần nhiều lời, chúng ta chỉ cần đợi hai ngày nữa, hai ngày sau gia gia sẽ đến Ngọc Linh sơn, đến lúc đó sự tình có thể giải quyết!” Nói xong, nam tử xoay người rời đi.

Hai ngày sau, ánh mặt trời sáng lạn, thời tiết sáng sủa.

Tiết Mật cùng hai tử chời đùa trong sân, còn đem ba con trong không gian phóng ra, hiện tại không ở trong thôn, tùy thời có thể đem chúng nói phóng ra ngoài.

Vừa thấy ba con vật kia, hai tiểu bảo bảo vội vàng nhào tới, Quân Diệc Hành ôm ly chu hỏa phượng, còn Quân Diệc Thịnh ôm ngũ thảo kim long.

“Chu Chu, ta rất nhớ ngươi! Mấy ngày rồi chúng ta cũng chưa được gặp các ngươi!” Tiểu cô nương khoa trương nói.

Bên kia, tiểu nam hài tuy không nói gì, nhưng nhìn biểu cảm trên mặt có thể thấy được, đối với “Con rắn nhỏ” trong ngực cũng rất tưởng niệm cùng yêu thích.

Cũng không biết vì sao, đối với linh thú sinh cùng ngày với bọn nhỏ, hai hài tử kia có sự yêu thích không nói nên lời, chẳng lẽ là duyên phận? Nhớ thời điểm còn ở trong thôn, bốn tiểu quỷ đem thôn quây tung lên, còn không cho người khác phát hiện được trò đùa dai của bọn hắn, lúc cùng người ta gặp mặt còn làm cho họ khen rất ngoan, là hài tử tốt! Hai tiểu tử kia mỗi lần nghe khách lệ đều là vẻ mặt ngại ngùng, cười nhu thuận, cái này càng làm cho người ta đau lòng luyến tiếc, yêu thích. Tiết Mật ở bên cạnh không biết nói gì cho phải.

Nhìn chăm chú vào hai tiểu tử kia cùng hai quả trứng chơi thập phần vui vẻ, Tiết Mật cũng không khỏi vui vẻ theo, tay vuốt vuốt lông hắc báo nằm dưới chân, ánh mắt vẫn không rời khỏi hai tử.

Quân Ngọc Hàn cũng không biết đi chỗ nào, vừa tới Ngọc Linh sơn hắn đã bắt đầu xuất quỷ nhập thần, không biết hắn bận chuyện gì, ai, nàng thật sự thiếu nợ hắn rất nhiều..... Không biết báo đáp thế nào mới tốt đây.....

Nghĩ như vậy, bỗng một bóng đen xuất hiện trong sân, tập trung nhìn kỹ, thì ra là một lão giả đang cười tủm tỉm, hơn nữa nhìn có điểm quen mắt, nhưng không nhớ nổi gặp qua ở đâu!

Hắc báo vừa thấy, lập tức đứng dậy, cong lưng, xem ra người cho nó uy hiếp không nhỏ.

“Hành nhi, Thịnh nhi lại đây!” Tiết Mật lạnh lùng nói, sau đó quay đầu nhìn lão giả trước mặt, sắc mặt biến hóa không ngừng, “Không biết vị này là.....”

“Sao, ngay cả ta cũng không biết?” Lão giả như cũ cười tủm tỉm.

Nghe vậy, Tiết Mật không nói gì, nghe khẩu khí hắn là người nàng biết, nhìn diện mạo hắn cũng có chút quen thuộc, nhưng mà nghĩ không ra.....

“Không phải nói là đồ đệ của ta sao, còn gọi tôn tử của ta là sư huynh nhiều năm nữa chứ, hiện tại mới vài năm không gặp liền không thừa nhận sư phụ là ta sao?” Lão giả cười nói.

Đồ đệ? Sư phụ? Tiết Mật cả kinh..... Thích Hồng Quân! Hắn sao lại ở chỗ này? Hắn sao lại xuất hiện? Trong tiểu thuyết cho tới lúc này cũng chưa từng xuất hiện qua, chẳng lẽ là do nàng?

Nhìn Tiết Mật nửa ngày không nói gì, lão giả đem ánh mắt chuyển hướng hai tiểu oa nhi đang ôm chân nữ tử, vừa nhìn là thấy, loại dao động huyết thống này rõ ràng là.....

Lão giả trong mắt hiện ra mặt vui vẻ kích động, vốn muốn nhìn tu vi của bọn chúng, bất luận ngoại giới phát sinh chuyện gì đều không thể làm cảm xúc hắn biến hóa, nhưng đây chính là tử huyết của hắn a.

Chỉ thấy hần vội vàng ngồi xổm xuống, tay dang rộng hướng về hai hài tử, hiền lành nói, “Hài tử ngoan, nhanh đến bên cổ gia gia, để cổ gia gia ôm một cái.....”

Vừa nghe hần nói vậy, Tiết Mật nhất thời cả kinh, lúc này nàng mới nhớ ra lão nhân này bốn năm trước nàng từng gặp mặt một lần, nhưng không ngờ là gia gia của Thích Vô Thương, là sư phụ nàng mạo nhận, hơn nữa bây giờ còn biết Hành nhi cùng Thịnh nhi là..... Nghe nói tới một tu vi nhất định là có thể nhìn thấu, hần đã nhìn ra, thì Thích Vô Thương bọn họ sẽ biết.....

Nghĩ vậy, Tiết Mật trong lòng một trận khủng hoảng, lôi kéo hai hài tử ra phía sau vài bước, “Ngài nói bây giờ đó!”

“Nói bây?” Lão nhân có chút không rõ Tiết Mật nói gì, nữ oa nhi này giống như hy vọng hài tử cùng bọn họ không nhận thức, sao lại vậy? Có thể nào là vì Vô Thương.....

“Gia gia..... Người nói gì?” Một giọng nam ở phía sau vang lên, thanh âm trầm ngập không thể tin.

Nghe vậy, Tiết Mật vội vàng nhìn sang, chỉ thấy ba người đứng ở trước cổng viện, chính là Thích Vô Thương, Cảnh Trung Lưu và Lận Thương Lan, vẻ mặt ba người đều là không thể tin được.

Lúc này Tiết Mật thực sự luống cuống, nàng nói với bản thân phải mau tránh đi, nhưng dưới chân như dính cái gì, làm thế nào cũng nhúc nhích không được.

Hỏi xong, Thích Vô Thương chậm rãi đi lại chỗ Tiết Mật, trong mắt trừ bỏ khiếp sợ còn có vui sướng.

Chờ hần đứng trước mặt Tiết Mật, nhẹ giọng hỏi, “Mật nhi, gia gia nói đúng chứ?”

Nữ tử cúi đầu không biết suy nghĩ gì, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nam tử, “Không đúng, hài tử cùng người một chút quan hệ cũng không có, không cần phải thiếp vàng lên mặt, bọn nó họ Quân! Hành nhi, Thịnh nhi chúng ta đi!”

Nói xong xoay người mang hai hài tử đi vào phòng.

Phía sau bọn họ, Thích Vô Thương chậm rãi giơ tay, đặt trước ngực hần, mặt không chút huyết sắc, nhìn thấy ba người trước mặt cũng không nhúc nhích.

Thích Hồng Quân vượt vượt chồm râu bạc trắng của hần, xem ra nữ oa nhi này không muốn nhận Vô Thương a, bất quá cũng không thể trách nàng, nhưng mà đã biết thân thể của hai cổ tôn tử cũng..... Xem ra cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội a!

Cảnh Trung Lưu cùng Lận Thương Lan lại khiếp sợ không ngậm nổi miệng, liếc nhìn nhau, không ngờ hai tiểu hài tử này là của Vô Thương, bất quá..... Như vậy cũng tốt, Vô Thương sẽ càng muốn sống hơn!

Còn chưa tới gần cửa phòng, hai tiểu gia hỏa này đột nhiên quay đầu nhìn Thích Vô Thương, thì ra cha bọn họ có cái dạng này, bọn họ đã sớm biết cha hiện tại không phải là cha ruột, bởi vì lúc còn ở trong thôn không thấy cha nường ngủ cùng phòng, hơn nữa bọn họ từng vụng trộm sau lưng nường hỏi tiểu hắc, nguyên bản tiểu hắc không nguyện ý nói, nhưng bọn họ làm nũng chơi xấu đủ kiểu mới lộ ra một chút, nhưng cũng đủ để bọn họ hiểu được.

Bất quá nhìn nường, giống như không thích hần, hơn nữa Quân phụ thân đối với hai người bọn họ rất tốt, bọn họ cũng không cần nhận thức hần, nhưng nhìn dáng vẻ của hần thật sự có chút đáng thương.....

Sau đó, Quân Diệc Hành cùng ca ca nhà nàng nhìn nhau một cái, thề lưỡi, đồng thời lắc lắc đầu, mặc kệ thế nào, nường vẫn là quan trọng nhất.

“Gia gia, người nói gì!” Trở lại viện của mình, Thích Vô Thương lập tức hỏi.

“Trên người bọn nhỏ có thất tình đoàn tụ?” Cảnh Trung Lưu trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

“Ừ, cây đó ta nghiên cứu đã nhiều năm, chỉ một chút dao động nhỏ ta đều cảm giác được, trên người hai hài tử hần là đều có, rất có thể là từ người Tiết Mật truyền sang.....” Thích Hồng Quân trầm ổn nói.

“Vậy..... Bọn nó vài năm này sao chịu được, loại thống khổ này.....” Thích Vô Thương không đành lòng nhắm mắt lại, chỉ có hần biết tư vị thời điểm thất tình đoàn tụ bộc phát là như thế nào, loại cảm giác này giống

như hy vọng chính mình chưa bao giờ được sinh ra đời, hẳn thật sự không biết hai hài tử còn nhỏ như vậy, sống qua như thế nào.....

“Vô Thương cháu đừng vội, xem bộ dáng bọn nhỏ, độc tố hẳn là có người giúp áp chế, không để độc phát, chính là hẳn cũng áp chế không được bao lâu, đổi là ta cũng không có biện pháp gì, hiện tại biện pháp tốt nhất là giúp cháu giải độc trước, sau đó mới có thể giúp bọn nhỏ giải độc.....” Thích Hồng Quân an ủi nói.

“Giải thế nào?” Thích Vô Thương vội vàng mở mắt ra hỏi.

“Lấy máu trong tim cháu, sau đó phối hợp với linh dược khác, cộng thêm người có tu vi cao thâm trợ giúp, hẳn là có thể giải được!” Thích Hồng Quân nói.

“Máu trong tim!” Cảnh Trung Lưu cùng Lận Thương Lan đồng thời kêu lên.

“Sao vậy?” Lão giả nghi hoặc nói.

“Lúc trước Tiết Mật đáp ứng giúp Vô Thương giải độc, nhưng có một điều kiện là sau khi Vô Thương khỏi sẽ lấy máu trong tim hẳn, lúc ấy còn không rõ vì sao, hiện tại rốt cuộc hiểu được!” Cảnh Trung Lưu giải thích.

“Àn, Tiết sư muội hẳn là không muốn chúng ta biết sự tồn tại của hai hài tử! Cho nên mới.....” Lận Thương Lan bổ sung nói.

“Ai, tiểu nha đầu đúng là ương bướng!” Thích Hồng Quân thở dài nói.

Nghe vậy tất cả mọi người không nói gì, Thích Vô Thương thật sâu hít một hơi, quay đầu nhìn Lận Thương Lan, “Thương Lan, người đi nói với Mật nhi, giải độc tùy thời có thể bắt đầu, chỉ cần nàng thích, thế nào cũng được..... Nếu không thích ta tiếp xúc với hai hài tử..... Ta cũng sẽ không..... Đi gặp..... Cuộc sống của nàng..... Không có gì thay đổi.....”

“Vô Thương.....” Lận Thương Lan kêu.

“Đi thôi.....” Nói xong nam tử không nhìn ai nữa, xoay người vào phòng.

60. Chương 60: Sơ Kiến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết Mật sau khi nghe Lận Thương Lan truyền lời, ngồi trên ghế đá trong viện, nửa ngày không nói gì.

Đây không phải là chuyện nàng muốn sao, nàng còn do dự gì chứ, nếu người ta đã đáp ứng nguyện ý giúp hài tử giải độc, cũng đồng ý không gặp hài tử, nàng còn suy nghĩ cái gì?

Nữ tử quay đầu nhìn Lận Thương Lan đứng bên cạnh, “Người trở về nói cho hần, buổi tối hôm nay có thể bắt đầu giải độc, hài tử..... Hài tử..... Hy vọng hần đừng tới quấy rầy.....” Nữ tử nói xong, không nhìn Lận Thương Lan, xoay người tránh ra, váy dài màu xanh kéo đường cong quyết tuyệt.

“Ai, Tiết sư muội.....” Lận Thương Lan đi lên trước hai bước, vẻ mặt không biết làm sao, xem ra Tiết sư muội một chút cơ hội cũng không cho Vô Thương!

Lúc này bên kia Ngọc Linh sơn, Chu Tước một phen giữ chặt Tiết Linh, thấp giọng nói, “Ai ai, Tiết Linh, Tiết muội muội rốt cuộc xảy ra chuyện gì sao? Ngày đó các người cứ nói giải độc, giải độc gì?”

Tiết Linh nhìn nàng thế này, đáp, “Cũng không có chuyện gì, chuyện này người không cần quan tâm, chuyện của Mật nhi thì để nàng tự quyết định đi!”

“Chính là..... Huyền Vũ bế quan sắp ra.....” Chu Tước có chút khó xử nói.

“Huyền Vũ?” Tiết Linh sửng sốt, đúng vậy, mấy năm trước sau khi Tiết Mật rời đi, Huyền Vũ liền bế quan, tính thời gian thì cũng sắp ra, nhưng mà hiện tại rối loạn một đoàn, hẳn đối với Mật nhi lại vẫn..... Ai.....

“Biết hẳn ngày nào sẽ ra không?” Tiết Linh hỏi.

“Đại khái là mấy ngày nữa, Huyền Vũ tiểu tử kia thoát nhìn là ngại ngùng không nói lời nào, nhưng cứng đầu thì so với người khác lợi hại hơn a, đến lúc đó..... Chỉ sợ cũng chỉ có Tiết muội muội nói hẳn mới có thể nghe một chút.....” Chu Tước thở dài nói.

“Đúng vậy, nhưng mà chuyện của bọn họ giờ chúng ta có lo lắng cũng không làm gì được, đến lúc đó xem Mật nhi xử trí thế nào đi.” Tiết Linh cũng than thở nói.

Qua một lúc, nữ tử đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, lại nhìn Chu Tước, “Người hiện tại cùng người đó thế nào?”

“Ta?” Chu Tước chỉ vào mũi mình, có chút chột dạ nói, “Làm gì có người nào a? Người đừng nghe người khác nói bừa!”

“Không có? Lận Thương Lan Lung Nguyệt cốc kia không phải thường xuyên tới đây tìm người à.....” Tiết Linh mỉm cười nói, “Kỳ thật nếu người có ý thì lúc này nói ra đi, tuy nói tu sĩ sống lâu hơn phàm nhân, nhưng loại sự tình này không phân biệt người, bỏ lỡ sẽ rất khó tìm lại. Người Lung nguyệt cốc như hẳn nhìn qua là thấy có tài năng, nếu người muốn cùng hẳn ở chung một chỗ ta sẽ giúp người! Không nên vì chuyện của chúng ta.....”

Nghe vậy, Chu Tước nhìn Tiết Linh, cười cười nói, “Vấn đề của chúng ta, không phải chỉ vì chuyện này, còn có chuyện khác..... Ai, loại sự tình này lúc sau nói đi, ta hiện tại không muốn nói!”

Nhìn nữ tử trước mặt tươi cười có chút chua xót, Tiết Linh lại thở dài, cũng không khuyên nàng nữa.

Trong rừng cây rậm rạp, Nguyệt Kiến ở bên trong đảo qua đảo lại, sao lại tìm không thấy đường ra ngoài.

“A, thật là phiền mà! Vẫn nên truyền âm nói Mật Mật tới đón ta thôi, cái địa phương quỷ quái a, sao vừa vào thì ra không được!” Nữ tử phiền toái lớn tiếng nói, nàng không phải cảm thấy mấy ngày nay có chút áp lực nên đi ra ngoài giải sầu thôi mà, sao đi mãi mà tìm không ra đường về a!

Từ trong ngực lấy ra khối ngọc bội màu xanh, còn chưa rút linh lực vào, nữ tử nghĩ nghĩ lại cất đi.

“Không được, không được, Mật Mật hiện tại bởi vì chuyện của hài tử mà đủ phiền rồi, ta không nên vì chuyện nhỏ này mà làm phiền nàng, không phải chỉ là một rừng cây nho nhỏ thôi sao? Nguyệt Kiến ta loại địa phương nào mà chưa đi qua, còn có thể bị vây ở chỗ này sao!” Nữ tử phát giận xong lại bắt đầu tìm tòi xung quanh, nhưng mà tìm nửa ngày vẫn không thể đi ra ngoài.

Nhìn thấy mình đi lại chỗ cũ, nữ tử cáu kỉnh gãi gãi đầu, “Ta không tin!” Nói xong lại chui vào trong rừng.

Lúc này chưa đi được bao xa liền phát hiện phía trước không xa có một sơn động, nhìn rất lớn.

“Nếu tìm không ra thì lại chỗ đó nghỉ ngơi?” Nữ tử lẩm bẩm, dù sao nhất thời cũng ra ngoài không được.

Nói xong ngay lập tức chạy tới, còn chưa tới gần động khẩu, đã bị một đạo ánh sáng nhu hòa ngăn cản, nữ tử liên tục lui về sau vài bước.

“Di, sao lại thế?” Ổn định, nữ tử ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy có mấy khối linh thạch sắp xếp lộn xộn, trận pháp? Xem ra bên trong có người.

Nguyệt Kiến tâm có chút kích động, vừa lúc tìm người hỏi một chút, tại địa phương này một mỗi cả ngày rồi..... Chính là người ta bày trận pháp rõ ràng là không muốn bị người quấy rầy, nàng cứ như vậy đi vào? Nếu người ta đang bế quan thì sao..... Ai nha, mặc kệ, mặc kệ, nếu không trở về, trời sẽ tối, Mật Mật sẽ lo lắng!

Nghĩ như vậy, nữ tử nâng tay một đạo bạch quang đánh về phía trận pháp, nhưng không ngờ trận pháp cũng không bị phá, xem ra người bố trí trận pháp này, vẫn là có chút tài năng, bất quá người gặp chính là ta, ngưng ngừng, sao đó lại một đạo bạch quang đánh vào trận pháp.

“Răng rắc!” Thanh âm rất nhỏ vang lên, Nguyệt Kiến buông tay, nàng biết sẽ phá được mà.

Lập tức lại thêm vài tiếng “Răng rắc”, linh thạch trước mặt toàn bộ hóa thành bột phấn, trận pháp bị phá.

Nguyệt Kiến nhìn thấy, kích động một cái, vội vàng đi vào.

Còn chưa đi vào động khẩu, một tiếng gió quỷ dị từ trong động truyền ra, Nguyệt Kiến vừa nghe, vội vàng né người, một bạch quang sát qua người nàng, xem ra người trong động này không phải là hạng người lương thiện.

Nữ tử ngẩng đầu, vừa lúc chống lại một đôi mắt đen kiên nghị, cùng lúc hần giơ trọng kiếm màu đen lên chém, thấy thế nữ tử vội vàng nâng tay phát ra công kích cùng kiếm va chạm, nhưng mà quá vội vàng, sau đó liền lùi vài bước.

Thấy nam tử kia lai giơ kiếm muốn chém nàng, nữ tử vội vàng hô lớn, “Chờ một chút! Ta không có ác ý!” Sau đó đưa tay ra trước mặt, cẩn thận nhìn, đều chảy máu, đau quá, nàng là huyền thú trung kỳ, tương đương với tu sĩ tu vi Đại thừa kỳ, sao còn có thể dễ thương được nàng chứ, ô ô, đau quá, Mật Mật.....

Huyền Vũ hạ tay cầm trọng kiếm xuống, nữ tử này là người nào, sao lại ở Ngọc Linh sơn, hơn nữa tu vi hần không có nhìn thấu, chẳng lẽ Ngọc Linh sơn lại có địch nhân cường đại tới sao?

Nghĩ như vậy, nam tử sắc mặt phát lạnh, nhìn nữ tử trước mặt, lạnh lùng nói, “Người là ai? Sao lại ở Ngọc Linh sơn?”

“Ta còn phải hỏi người là ai đó? Sao đột nhiên liền động thủ, người xem, tay của ta đều bị thương.....” Nữ tử giơ tay lên, ánh mắt đỏ hồng, nhìn ủy khuất không chịu nổi.

Huyền Vũ thấy nàng thế này, nhướng mày, người tu vi cao như vậy sao lại giống như tiểu hài tử thế, “Là người phá trận pháp của ta trước, còn muốn tiến vào sơn động ta bế quan, ta chỉ là phòng vệ!”

Nghe vậy, Nguyệt Kiến mới nhớ tới nàng vừa làm chuyện gì, có chút ngưng ngừng cúi đầu nói, “Ta đã phá trận của người cho ta xin lỗi, thực xin lỗi! Ta cũng không muốn thương tổn người, nhưng người làm ta bị thương, hiện tại đổi lại người phải nói xin lỗi ta!”

Nhìn nữ tử trước mặt bày ra cái vẻ mặt đương nhiên này, Huyền Vũ mày càng nhíu chặt, nha đầu kia sao lại tới đây, nhìn thế này hần sẽ không làm gì Ngọc Linh sơn, có thể..... Chỉ là đi ngang qua.

Nghĩ như vậy, nam tử cũng không để ý nàng, đi lướt qua người nàng, cũng không biết hiện tại Ngọc Linh sơn thế nào..... Mật nhi..... Có trở về hay không?

“Uy, uy!” Nguyệt Kiến kêu lên, nhưng nam tử kia như đang nghĩ cái gì vẫn không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, nữ tử bĩu môi, “Giờ đây, thật không lẽ độ!”

Nhìn nam tử càng đi càng xa, nữ tử ánh mắt chuyển động vội vàng đuổi theo, nhìn bộ dạng hần hình như là người Ngọc Linh sơn, đi theo hần nói không chừng có thể đi ra ngoài! Ha ha.....

Cảm nhận được nữ tử đi theo hần, Huyền Vũ bỗng dừng chân, xoay người nhìn nàng, “Người là ai? Vì sao lại đi theo ta?”

“Ta..... Là người Ngọc Linh sơn, còn người là ai?” Nguyệt Kiến nghênh mặt hỏi ngược lại.

“Người Ngọc Linh sơn? Ta sao chưa thấy người bao giờ?” Huyền Vũ vẻ mặt hoài nghi nói.

“Ta cùng Mật Mật vừa mới trở về, người đương nhiên chưa thấy qua!” Nguyệt Kiến đương nhiên đáp.

“Mật Mật? Tiết Mật?” Nam tử khiếp sợ nói.

“Di, người sao lại biết tên Mật Mật?” Nguyệt Kiến có chút nghi hoặc.

Ngay sau đó, nam tử liền như gió trực tiếp nắm lấy cánh tay nàng, “Người nói Mật nhi..... Mật nhi nàng đã trở lại? Ở nơi nào? Mau dẫn ta đi gặp nàng?” Trên mặt nam tử tràn đầy vui mừng.

“Ta không biết..... Không biết đường trở về.....” Nguyệt Kiến chậm rãi nói.

Nghe vậy, nam tử vội vàng nắm eo nàng, trực tiếp bay về phía trước, “Bên này còn lưu lại một ít trận pháp lúc trước của Ngọc Linh sơn, người tìm không thấy đường về cũng là bình thường..... Nắm chặt.....”

Nghe hắn nói, Nguyệt Kiến vội vàng bắt lấy y phục trước ngực nam tử, nghe tiếng gió vù vù bên tai, trong lòng đột nhiên xẹt qua mặt khác thường.

Sắc trời dần dần tối sầm, tim Tiết Mật cũng bắt đầu đập loạn cả lên, đã dần tới giờ, một hồi phải đi bên kia, nhưng mà lúc này Nguyệt Kiến cùng Quân Ngọc Hàn cũng không ở đây, cũng không biết đi đâu, hai tử còn đang chơi, nên cũng chưa muốn ngủ.

Chuyện kia nàng cũng đã trải qua, bất quá nhìn trăng cong cong trên trời, tâm nàng cũng không tĩnh được.

“Mật Mật, Mật Mật, ta đã trở về!”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hô của Nguyệt Kiến, Tiết Mật quay đầu, liền thấy hai bóng dáng quen thuộc đứng ngoài sân, nhìn chăm chú nàng.

“Nguyệt Kiến!..... Huyền Vũ!” Tiết Mật trong lòng cả kinh, đến Ngọc Linh sơn vài ngày, vẫn không nhìn thấy Huyền Vũ còn tưởng hắn ở lại Ảnh Nguyệt sơn trang, sau hỏi qua Chu Tước mới biết mấy năm trước hắn vẫn luôn bế quan, bắt đầu từ ngày nàng đi.....

“Mật nhi.....” Nam tử chậm rãi hướng Tiết Mật đi tới, trên mặt mang theo cẩn thận, sợ trong nháy mắt nữ tử trước mặt hắn sẽ biến mất không thấy.

“Huyền Vũ..... Đã lâu không gặp!” Tiết Mật nhìn nam tử trước mặt ôn hòa nói, trong lòng có chút áy náy, nàng tự hỏi đến thế giới này chưa từng làm ai chịu thiệt, chỉ trừ nam tử trước mặt này, hắn đối với nàng rất tốt, rất thích nàng, nàng căn bản không có biện pháp đáp lại, hồi báo, nhưng hắn chưa từng so đo, vì sao, vì sao lại đối với nàng tốt như vậy.....

“Mật nhi, nàng mấy năm nay thế nào?” Huyền Vũ vội vàng hỏi.

“Tốt, rất tốt, thật sự!” Tiết Mật cảm thấy mũi của nàng có chút xót.

“Vậy là tốt rồi, như vậy ta có thể yên tâm.....” Nam tử thấp giọng nói.

“Nương!” Hai tiểu bảo bảo đột nhiên chạy ra, “Nương, người sao lại đứng bên ngoài a?”

“..... Nàng..... Đã có..... Hai tử.....” Nam tử khiếp sợ nhìn hai hài tử trước mặt, nhất thời không có phản ứng.

“Đúng vậy.....” Tiết Mật ngẩng đầu nhìn hắn, Huyền Vũ huynh nên sống tốt cuộc sống của huynh, không nên lãng phí thời gian trên người ta, thật sự không đáng! Lập tức ngồi chồm hổm xuống, vuốt đầu hai tiểu bảo bảo, cười nói, “Thịnh nhi, Hành nhi, kêu Huyền Vũ thúc thúc!”

“Huyền Vũ thúc thúc!” Thanh âm hai tử thanh thúy vang lên.

“Tốt, rất tốt..... Thực ngoan..... Rất tốt.....” Nam tử nói năng lộn xộn, sau đó từ trong túi trữ vật xuất ra hai thanh tiểu kiếm màu vàng, “Cho các con..... Lễ gặp mặt..... Thực ngoan.....”

Tiết Mật nhìn hắn thế kia trong lòng có chút khổ sở, mũi chua xót lợi hại.

“Cám ơn Huyền Vũ thúc thúc!” Hai hài tử nhận lấy, nói tạ ơn.

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn..... Nên thế, Mật nhi, Thiếu chủ cùng Chu Tước tỷ bọn họ còn không biết ta đã đi ra, ta đi trước!” Nam tử cười nói.

“Ân, được.” Tiết Mật buồn buồn nói.

Nghe vậy, nam tử xoay người đi ra ngoài, lúc đầu còn đi chậm rãi, sau đó bắt đầu phóng nhanh, chỉ chốc lát, người đã không thấy tăm hơi.

Nhìn bóng dáng nam tử rời đi, Tiết Mật đem nước mắt trong hốc mắt thu về, quay đầu nhìn hai tiểu bảo bảo, tức giận nói, “Thu lễ vật, vui vẻ đi, biết các con đi ra không phải là ý tốt mà, hiện tại Nguyệt Kiến tỷ cũng đã trở lại, có phải nên trở về giường đi ngủ không a?”

Hai tiểu bảo bảo nghe vậy thè lưỡi, chỉ là muốn nhìn một chút người tới là ai thôi mà!

Nhìn bọn nhỏ bày bộ dáng bướng bỉnh, Tiết Mật buồn cười nhẹ nhàng nhéo má bọn nhỏ, quay đầu nhìn Nguyệt Kiến đứng ở cửa, chỉ thấy nàng ngây ngốc đứng ở đó, giống như có tâm sự, “Nguyệt Kiến? Nguyệt Kiến!”

“.....A, chuyện gì?” Nữ tử bỗng tỉnh lại, nhìn Tiết Mật mờ mịt hỏi han.

“Người suy nghĩ chuyện gì thế?” Tiết Mật cười cười, “Đi vào, còn đứng phát ngốc ở đó làm gì a?”

“Nga, được!” Nữ tử quay đầu lại nhìn nhìn, vội vàng đi tới.

.....

Đợi sau khi ru hài hài tử ngủ, Tiết Mật nhìn Nguyệt Kiến, “Ta một hồi sẽ đi ra ngoài, Quân Ngọc Hàn đến giờ còn chưa trở về, ta cũng không biết hắn đi đâu, người trông hài tử một chút, được không?”

“Ân, Mật Mật người đi đi, nơi này giao cho ta!” Nguyệt Kiến gật gật đầu nói.

“Cám ơn!” Tiết Mật quay đầu nhìn hài tử nằm ngủ say trên giường, xoay người đi ra ngoài.

61. Chương 61: Duyên Phận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dọc theo hành lang đi về phía trước, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, Tiết Mật khép chặt áo choàng màu đỏ thẫm, trong lòng bình tĩnh vô cùng, cước bộ thập phần vững vàng, ở trên đường gặp người quen thì đều chào hỏi.

“Nàng suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên sau lưng nàng.

Tiết Mật quay đầu lại nhìn, ngọn đèn dầu leo lét soi rõ một vị bạch y nam tử, ánh đèn chiếu lên y phục màu trắng của hắn phát ra từng trận kỳ dị, nhưng mặt hắn lại ẩn trong chỗ tối, thấy không rõ vẻ mặt của hắn.

Mặc dù như vậy, Tiết Mật vừa nghe là đã biết, chính là người biến mất nửa ngày Quân Ngọc Hàn.

“Ân, nếu không còn có thể làm gì bây giờ?” Nữ tử hai tay siết chặt quần áo trên người.

“VẬY..... Nàng đi đi, Nguyệt Kiến cùng hài tử ta sẽ hảo hảo chiếu cố.” Thanh âm nam tử đầy lạnh nhạt.

“Cám ơn, Quân Ngọc Hàn. Thật sự cảm ơn, về sau nếu huynh có chuyện gì, cứ việc tìm ta, dù xông pha khói lửa ta cũng không chối từ.” Nữ tử cảm kích nói.

“Không cần.” Thanh âm nam tử không thay đổi, vẻ mặt u ám.

“Ta đi trước, gặp lại sau.” Nói xong nữ tử quay đầu đi về phía trước, đúng là nàng thiếu nợ Quân Ngọc Hàn, bất quá không giống Huyền Vũ, vẫn có thể trả nợ, về sau hẳn gặp chuyện gì nàng có khả năng giúp hắn.

Lúc trước nàng còn nghĩ thật gả cho hắn chứ, may mắn đối phương lấy đại đạo làm trọng, không nghĩ tới chuyện tình cảm. Đối với nàng chắc cũng không có ý gì, cũng may không đem trúc bài kia giao cho hắn, không biết rốt ở đâu, nếu không người ta trực tiếp cự tuyệt, về sau ngay cả làm bằng hữu cũng không được. Hơn nữa bây giờ nàng còn phải giúp hai hài tử giải độc, lại dùng phương pháp này, tin chắc không có nam tu sĩ nào có thể chịu đựng việc bạn đời song tu của mình làm như vậy a, may mắn.....

Nhìn nữ tử cầm ngọn đèn đi càng lúc càng xa, không biết vì sao Quân Ngọc Hàn đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa hắn và nàng cũng như bây giờ, càng ngày càng xa, đáy lòng chợt chua chát, còn có chút đau nhói, cái loại cảm giác này hắn thủy chung không rõ, cũng không tài nào lý giải.

Từ trong lòng lấy ra khối trúc bài màu tím bị hắn sờ cho bóng loáng, mặt trên có khắc tên hai người vẫn còn nhìn rõ. Nhiều lần hắn hành tẩu bên ngoài, sẽ đem khối trúc bài này lấy ra ngắm tỉ mỉ, đây là vật hắn nhất được bên trong rừng cây vào lễ nữ nhân.

Hắn biết lúc Ngô Đồng phong bế thần thức hắn, chắc chắn có người đã tới, rất có thể là Tiết Mật, nàng vì sao lại cầm khối trúc bài này đến bờ sông, hắn cũng biết phong tục trong thôn, ý nghĩa phía sau trúc bài hắn không dám nghĩ tới, rõ ràng đại đạo mới là chuyện trọng yếu của hắn không phải sao? Sao có thể bởi vì chuyện này mà làm chậm trễ, cô phụ sự bồi dưỡng của sư phụ? Cho nên hắn chưa bao giờ đem trúc bài lấy ra trước mặt Tiết Mật, nhưng hiện tại không giống.....

Nhìn bóng dáng Tiết Mật sắp biến mất, nam tử đột nhiên kêu một tiếng, “Tiết Mật!”

“Ân?” Tiết Mật quay đầu, biểu tình mờ mịt.

“Ta.....” Thanh âm nam tử do dự, người sẽ nói với nàng cái gì, kêu nàng đừng đi, dựa vào cái gì? Chẳng lẽ nói với nàng cho người thêm chút thời gian, ở sư môn người hẳn là có người có thể giúp nàng áp chế độc trên người hài tử, sau đó lại tiếp tục tìm kiếm thất nhật túy trong truyền thuyết kia? Dựa vào cái gì, người ta sẽ nghe theo lời người nói, dựa vào cái gì mà vì người lấy sinh mệnh hài tử mạo hiểm? Đúng vậy, dựa vào cái gì.....

Miệng hắn có chút khô đắng, nắm chặt trúc bài màu tím trong tay, “..... Trời tối đi cẩn thận.....”

“Cám ơn!” Nữ tử mỉm cười nói, sau đó xoay người đi về phía trước.

Nam tử đứng tại chỗ không nhúc nhích, biểu tình buồn bã, có lẽ hắn đã hiểu được tâm của mình.....

Chờ đến khi đi vào trong viện của Thích Vô Thương, phát hiện bên trong trống rỗng, không có ai, Tiết Mật còn tưởng đám người Cảnh Trung Lưu, Lận Thương Lan sẽ ở lại trong viện nói nàng gì đó, không có! Cũng không ở đây!

Thích Vô Thương đang nghỉ trong phòng lộ ra ánh sáng màu vàng ấm, nàng biết nam tử hẳn là ở bên trong chờ nàng, nhưng chân nàng như nặng ngàn cân, làm sao cũng không nhấc lên được, áo choàng đỏ thắm trong gió đêm bay phất phới, Tiết Mật cứ đứng ở nơi đó nhìn ngọn đèn trong phòng, ngây ngốc xuất thần.

Một cơn gió phất qua mặt nàng, một mặt hồng nhợt xẹt qua hai má, mang đến mùi thơm ngát.

Nữ tử quay đầu nhìn, nguyên lai trong viện này trồng một gốc đào, lúc này đang là mùa hoa đào nở, cho dù trong đêm đen cũng có thể tinh tường thấy rõ hoa đào nở rộ, màu phấn hồng đầy cây, bừng bừng sinh cơ, tâm tình Tiết Mật bỗng thấy tốt lên, không còn áp lực, không còn khó khăn.....

Nắm chặt áo choàng trên người, nữ tử hít sâu một hơi đi vào phòng, tới trước cửa, đang chuẩn bị gõ, cửa phòng lại đột nhiên mở ra, một nam tử khoác tấm áo choàng màu đỏ xuất hiện trước mặt, sắc mặt trắng bệch, nhưng tinh thần rất tốt, nhìn nữ tử mỉm cười.

“Nàng đã đến rồi.....”

Nhìn hần thể này, không biết vì sao, Tiết Mật tự dưng cảm thấy có chút muốn khóc, lúc trước chịu nhiều ủy khuất, thời điểm khó khăn nhất nàng cũng đều không khóc, cười cười cho qua. Hiện tại nhìn tươi cười của người trước mặt này, nàng tự dưng muốn khóc, hốc mắt hơi chua xót. Vì sao, lại có cảm giác này.....

Cũng không đáp lời hần, nữ tử nghiêng người lướt qua người hần đi vào phòng, nhắm mắt lại đem cổ lệ ý bức về, quay đầu nhìn nam tử đứng trước cửa, “Khi nào thì bắt đầu?”

Nam tử nắm chặt áo choàng đỏ trong tay, đóng cửa lại, quay đầu nhìn nữ tử, “Tùy nàng.”

“Vậy bây giờ đi.” Nói xong nữ tử đem áo choàng trên người mình cởi ra, treo lên giá áo bên cạnh, ngồi ở trên giường nhìn nam tử đứng ở cửa.

Thấy thế, Thích Vô Thương chậm rãi bước tới, vừa tới bên giường, Tiết Mật liền vung tay tắt ánh nến cách đó không xa, nhìn không thấy trong lòng mới có thể an ổn.....

Cứ như vậy hai người một đứng bên giường, một ngồi trên giường, trong bóng đêm nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Một lát sau, mới truyền đến một trận tất tất tác tác, nam tử cũng đem áo trên người cởi bỏ, ngồi xuống bên cạnh Tiết Mật.

Trong bóng tối, Tiết Mật cảm giác có chút mát mát ở trên tay, trong lòng cả kinh theo bản năng muốn rút ra, lại bị đối phương bắt được, hơn nữa còn nắm thật chặt.

“Thích Vô Thương.....” Còn chưa nói xong, cả người liền nghiêng một cái, ngã lên giường, lập tức bị một người đè lên.

“Mật nhi.....” Nam tử thanh âm khàn khàn vang bên tai nữ tử.

Một cổ nóng rực phun ở bên tai, Tiết Mật toàn thân run rẩy, trong lòng có chút sợ hãi.

Dùng sức đẩy ngực nam tử, nhưng đối phương cũng không nhúc nhích, ánh mắt nam tử trong bóng đêm giống như một khối hắc diệu thạch, lộ ra quang mang sáng ngời.

“Thích Vô Thương, ngươi đứng lên.....” Tiết Mật lớn tiếng nói.

Trong một khắc liền bị một vật mềm mại nhẹ nhàng ngăn chặn, nữ tử lơ mơ, hai mắt trừng lớn nhìn người trước mặt, không biết kế tiếp nàng nên làm gì bây giờ, thân mình hơi hơi run rẩy.

Chưa được một lúc liền cảm nhận đôi môi khô ráo bị người tinh tế phác họa, dần dần ướt át, nữ tử nắm chặt ra giường dưới thân, sớm muộn gì cũng phải trải qua đúng không, chẳng qua là tâm tình của nàng thôi, chậm rãi nhắm mắt lại..... Kiên nhẫn, bảy ngày sau thì tốt rồi, hết thấy tất cả sẽ tốt.....

Trong phòng cảnh xuân, ngoài phòng hoa đào vẫn nở rộ tiên diễm, dưới tàng cây hoa rụng đầy, thành một tầng mỏng trên mặt đất, gió chỉ nhẹ thổi, tựa như vũ khúc hoa đào.

Nửa đêm, Thích Vô Thương chợt bừng tỉnh, nhìn một mảnh tối đen trong phòng, bỗng quay đầu, nhìn thấy Tiết Mật vẫn nằm bên cạnh hần, vẻ mặt an tĩnh ngủ say, nhưng chỉ có hần biết, bởi vì độc tố, nên nàng vẫn chưa tỉnh lại.

Đem nữ tử ôm vào trong ngực, loại cảm giác đánh mất trân bảo mà tìm lại được tràn ngập tâm tình hần, tay hơi dùng sức, miệng than thở một tiếng, Mật nhi, ta rất nhớ nàng..... Rất nhớ nàng.....

Một giọt nước mắt rơi lên mái tóc nữ tử, tìm không thấy.

Nam tử cứ như vậy đem nữ tử ôm chặt vào ngực chậm rãi ngủ, phải biết rằng mấy năm nay hắn chưa từng ngủ an ổn như vậy, thường thường ngủ một lúc sẽ bừng tỉnh dậy, nghĩ Mật nhi có thể ở bên cạnh hắn. Nhưng mỗi lần tỉnh dậy đều là công dã tràng, bên cạnh hắn cho tới bây giờ đều không có người, cho tới bây giờ đều không có, chỉ có đau đớn kia luôn nhắc nhở hắn..... Người đã mất nàng..... Có thể không bao giờ tìm lại được.....

Ngày thứ hai, ánh sáng mỏng manh xuyên qua cửa sổ, Tiết Mật bỗng bừng tỉnh dậy.

Trợn mắt nhìn ngực rộng lớn của nam tử, cùng tiết y màu trắng. Cảm nhận khoảng cách hai người gần sát, vội đẩy hắn ra, nàng thì lui vào bên trong giường. Sao lại thế này, cứ tưởng nàng nửa đêm sẽ tỉnh, sau đó rời đi. Nhưng không ngờ vẫn không tỉnh lại, xem ra có thể là tác dụng của độc tố, nhưng nàng sao lại ngủ trong lòng hắn, sao lại.....

Bị đẩy một cái, Thích Vô Thương cũng mở hai mắt, nhìn Tiết Mật vẻ mặt cảnh giác nhìn hắn, sững sờ, bỗng phản ứng lại, khóe miệng giờ lên tươi cười chua xót, cũng không nói gì, đứng dậy mặc quần áo.

Nhìn sau lưng nam tử, Tiết Mật không nói gì, nhưng cơ thể vẫn căng cứng, không dám thả lỏng.

Nhìn đến khi nam tử đẩy cửa đi ra ngoài, Tiết Mật mới chậm rãi thả lỏng, khe khẽ thở dài, cười cười tự giễu, cũng đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

Đẩy cửa ra, bình minh sáng sớm có chút chói mắt, lấy tay ngăn ánh sáng chiếu vào mắt, Tiết Mật cảm giác như trải qua mấy đời.

Hạ tay, chuẩn bị đi ra ngoài, thì thấy Cảnh Trung Lưu đứng ở trước mặt nàng.

Nữ tử nhú chặt mày, cũng không thèm nhìn hắn, đi thẳng về phía trước.

“Cám ơn!” Thanh âm nam tử đột nhiên truyền đến.

Tiết Mật tựa như không nghe thấy không ngừng đi về phía trước, đi lướt qua người hắn, ngay cả mở miệng cũng không có, người như thế nàng chỉ kính nhi viễn chi.

Nhìn nữ tử càng đi xa, Cảnh Trung Lưu ánh mắt sâu xa, trong miệng lẩm nhẩm nói, “..... Thực xin lỗi.”

Vừa quay đầu liền thấy Thích Vô Thương đang đứng ở bậc thang phía trên nhìn bngs dáng Tiết Mật rời đi, sắc mặt nhìn qua thực bình tĩnh.

“Vô Thương.....”

“Vào nhà đi.” Nam tử xoay người đẩy cửa phòng rồi đi vào, không nói gì thêm.

62. Chương 62: Bảy Ngày

Đi qua một dãy hành lang, Tiết Mật rút cục về tới chỗ ở của nàng, vừa đi vào viện liền thấy Quân Ngọc Hàn đang ngồi ở nơi đó chờ nàng.

“Đã trở lại……” Nam tử không có quay đầu nhìn nàng, chỉ bình tĩnh nói.

“Ân.” Tiết Mật chậm rãi đi về phòng, nàng cũng không biết tâm tình hiện tại của mình là như thế nào, chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, thuận tiện sắp xếp một mớ suy nghĩ hỗn loạn lúc này.

“Đây là đan dược, nàng ăn đi.” Nam tử đi đến phía sau nàng, đưa một viên đan dược màu tím đậm.

“Đan dược?” Nữ tử kỳ quái quay đầu nhìn hắn, vì sao nàng phải ăn đan dược?

Nhưng mà còn chưa hỏi ra miệng, tầm mắt nam tử đột nhiên nhìn chăm chú vào cổ nữ tử, môi mím chặt, nửa ngày không nói gì.

Tiết Mật thấy hắn nhìn mình như vậy, nghĩ tới cái gì, vội vàng dùng tay che cổ lại, tay kia thì tiếp nhận

đan được trên tay hắn, xoay người vào phòng, “Được, cảm ơn được của huynh.”

Vào phòng, Tiết Mật lập tức đem cửa phòng đóng lại, thấy hài tử cũng không ở trong phòng, hắn là Nguyệt Kiến dẫn bọn nhỏ đi ra ngoài chơi rồi.

Dựa lưng vào cửa, nữ tử từ từ ngồi chồm hổm dưới đất, ôm đầu gối, ngây ngốc xuất thần.

Đứng ngoài cửa, Quân Ngọc Hàn nắm chặt tay, ánh mắt băng hàn, nhìn cửa phòng đóng chặt không nói một lời.

Thời gian bảy ngày nháy mắt trôi qua, đêm nay là đêm cuối cùng, Tiết Mật đi vào viện của Thích Vô Thương, mặc kệ thế nào, sau hôm nay là sẽ biết kết quả, nếu không được, lại tìm biện pháp khác. Nếu mà được, nàng cũng không biết tâm tình mình sẽ thế nào đây, vậy chứng tỏ nàng đối với hắn..... Ha hả, tuy rằng buồn cười, nhưng cuối cùng bọn nhỏ sẽ được cứu, tâm tình của nàng cũng..... Không quan trọng.....

Vào phòng, Thích Vô Thương đã ở bên trong chờ nàng, nhiều ngày nay đều như thế, chỉ cần nàng tiến vào phòng là có thể thấy hắn ở bên trong chờ nàng.

Tiết Mật liếc thấy trên bàn sách trước cửa sổ bày một bình hoa bằng ngọc, cắm mấy cành hoa đào, vài đoá hoa rớt trên tờ giấy trắng bên cạnh, nổi bật tiên diễm, rất giống với ngày nàng rời đi bốn năm trước cũng nhìn thấy đoá hoa đào không biết từ nơi nào bay tới.

Thấy Tiết Mật nhìn chằm chằm đoá hoa, Thích Vô Thương đi tới, “Hoa đào mau rụng, ta liền ngắt mấy cành.....”

Tiết Mật không đáp lời hắn, bất giác sờ sờ cánh tay mình, còn nhớ trên tay nàng cũng có một cái bớt hoa đào, nên về sau nàng đối với hoa đào có chút thích.

Thấy động tác của Tiết Mật, nam tử hai mắt ngưng trọng, “Trước đây..... Ta cũng từng gặp một người có bớt hoa đào trên cánh tay, lúc ta mười tám tuổi, nàng đã cứu ta, nhưng ta lại không nhớ rõ hình dáng của nàng, sau đó ta vẫn luôn tìm nàng..... Thế nhưng chỉ nhớ hoa đào trên cánh tay nàng cùng..... Một cái chuông.....Màu xanh ngọc.....”

Thanh âm nam tử rơi vào tai Tiết Mật, nữ tử bỗng nắm chặt cánh tay mình, có ý gì, hắn muốn biểu đạt cái gì.....

“Ta vẫn nghĩ người đó là Tiết Linh, mới có thể..... Nhưng kỳ thật.....” Nam tử đột nhiên dừng lại, nhưng vẫn làm cho người khác hiểu ý tứ kế tiếp là gì.

Tiết Mật che cánh tay, thân mình hơi hơi run rẩy, đột nhiên nhớ tới tình trạng nàng mới xuyên qua, lúc đó thân thể này té xỉu tại nơi hoang dã, trên tay mang một cái chuông ngọc, chẳng lẽ người Thích Vô Thương gặp được chính là nàng sao? Nguyên chủ cứu Thích Vô Thương nhưng sau đó gặp phải chuyện gì không tốt

nên rời đi sao?

“Mật nhi, ta đối với nàng.....” Nam tử tiến lên hai bước.

“Không cần nhiều lời, ta không muốn biết.” Tiết Mật biểu tình lạnh lùng nói, đúng, người là tìm nhầm người, thì tính sao, hiện tại người cũng không phải tìm đúng, người người muốn tìm sớm đã rời đi, hiện tại tâm sự với ta làm gì, ta cái gì cũng không muốn nghe, bởi vì đó không phải thuộc về ta, không phải của ta..... Rốt cuộc mình chỉ là ngoại lai, ha hã..... Nàng là vì người trúng độc sao? Nàng yêu..... Người sao?

Nam tử nhìn một bên mặt nữ tử, nửa ngày không nói gì, trong mắt đột nhiên xẹt qua tia tinh mịch, khóe miệng gợn độ cong chua sót, quả nhiên hắn không nên kỳ vọng, nguyên tưởng ít nhất nói rõ ràng, Mật nhi sẽ cho hắn một cơ hội, hiện tại xem ra nàng chưa từng có ý nghĩ tha thứ cho hắn, có giải thích hay không thì kết quả đều giống nhau.....

Hai người cứ như vậy đứng im nửa ngày không nói gì, trong phòng yên tĩnh quỷ dị.

Tiết Mật vung tay tắt ngọn nến cách đó không xa, ở trong bóng tối đi lại giường, là đêm cuối cùng, bất luận kết quả tốt hay xấu, ta đều tiếp nhận.

Bên ngoài phòng, một nam tử lưng đeo trọng kiếm màu đen đứng ở đầu tường, sau khi thấy trong phòng tắt đèn, vẻ mặt bình tĩnh, không nói gì thêm xoay người ly khai, dưới ánh trăng mờ lung, có thể thấy rõ diện mạo nam tử, chính là Huyền Vũ.

Mật nhi, nếu đây là lựa chọn của nàng, hy vọng về sau nàng sẽ không hối hận. Ta mong nàng có thể luôn hạnh phúc, cho dù người kia không phải là ta cũng có thể.....

“Người mỗi ngày đều tới đây theo dõi Mật Mật làm gì?” Nguyệt Kiến đột nhiên xuất hiện phía sau nam tử, xiêm y phất phơ trong đêm tối hết sức rõ ràng.

Huyền Vũ nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, không có quay đầu, cước bộ dừng lại lần nữa tiếp tục đi về phía trước.

“Ai, ai, sao lại đi rồi? Cứ không lẽ độ như vậy?” Nữ tử ở tại chỗ chà chà chân, đáy mắt hiện lên mặt không cam lòng, đang chuẩn bị đuổi theo, đột nhiên ở phía sau truyền đến một câu.

“Thì ra là tiểu nha đầu bên cạnh Tiết Mật a, đã trở thế này, người sao lại ở trong này? Người lúc này là Huyền Vũ sao?”

Nghe vậy, nữ tử quay đầu lại, thấy một lam y nam tử tựa người vào tường, mỉm cười nhìn nàng.

Đó không phải là quỷ đáng ghét bên cạnh Cốc chủ gì đó sao, hắn sao lại ở đây? Buổi tối mà thấy người

đáng ghét tâm tình thực không tốt a, hơn nữa nghe Linh tỷ tỷ nói hắc là người đối xử không tốt với Mật Mật, lúc còn ở Lung Nguyệt cốc gì đó vẫn luôn khi dễ Mật Mật! Thật đáng ghét, còn cười ghê tởm như vậy.....

“Ai cần người lo!” Nữ tử làm mặt quỷ với hắc, xoay người rất nhanh đã ly khai.

“A.....” Cảnh Trung Lưu nở nụ cười, thú vị, không ngờ tiểu nha đầu bên cạnh Tiết Mật này hắc thể nhưng nhìn không rat u vi, hơn nữa người có tu vi cao như vậy mà vẫn còn tâm tình tiểu hài tử, rất thú vị!

Ánh trăng bên ngoài đã lên cao, nhìn qua chói mắt sáng ngời, hắc là đã nửa đêm.

Trên giường, Thích Vô Thương đem Tiết Mật ôm vào trong ngực, không dám thả lỏng, Mật nhi, ta nên làm gì để giữ nàng lại đây.....

Từ nhỏ đã được suy đoán là mang ám linh căn, cha nương vì muốn cân bằng linh căn trong người hắc, muốn cho hắc sống tốt, đã thử đem linh lực rót vào cơ thể hắc, nhưng lại bị hắc hút khô linh lực, chết trước mắt hắc. Trước khi chết còn dặn dò hắc cố gắng sống cho tốt..... Nhưng sau lại mới biết thật sự rất khó khăn.....

Ở trong tộc người ta nói hắc là thiên sát cô tình, đem hắc trục xuất ra ngoài, trong mười tám năm chỉ có gia gia đem nhìn hắc, nói chuyện bên ngoài cho hắc nghe. Mười tám năm sau, sau khi hắc có thể khống chế một chút linh căn, mới được mọi người cho phép trở về. Ở trên đường gặp cao giai linh thú khiến linh căn lại bộc phát, lúc ấy đã sắp hoàn toàn mất đi lý trí, lại gặp một tiểu cô nương, hắc không biết nàng giúp hắc thể nào, nhưng hắc cuối cùng không có việc gì.

Sau khi trở về, gia gia xem xét cơ thể của hắc, nói với hắc trên cơ thể có ẩn chứa tiên thiên nguyên khí, nếu kết hợp với thất tình đoàn tụ trong truyền thuyết nói không chừng có thể trung hòa chỗ thiếu hụt trong linh căn của hắc..... Cho nên hắc vẫn luôn tìm nàng, gia gia cũng luôn tìm nàng.....

Cho đến khi gặp Tiết Linh, nhìn thấy ngọc chuông trên tay nàng, hắc mới biết người hắc muốn tìm chính là nàng, nhưng làm sao đây, lúc ấy hắc đã có người thương, nhưng nhớ tới lời dặn dò của cha nương cùng chờ đợi của gia gia, chỉ có thể lặn lội tìm nàng. Âm kém dương sai, thì ra nàng mới là người hắc muốn tìm, nhưng chuyện hắc đã làm không thể vãn hồi. Mật nhi, nàng muốn ta làm gì bây giờ, chỉ cần nàng nói ra, chuyện gì ta cũng nguyện ý, chỉ cần..... Chỉ cần nàng vẫn ở cạnh ta..... Làm ta có thể luôn thấy nàng là tốt rồi, hiện tại mới biết rốt cuộc có trẻ hay không.....

Hôn nhẹ lên trán nữ tử, nam tử vẫn không chớp mắt, cứ như vậy ôm nữ tử thẳng đến hừng đông.

Tiết Mật đứng ở một bên nhìn Thích Hồng Quân giúp Thích Vô Thương bắt mạch, nàng không biết cảm giác của nàng lúc này là gì, tuy hy vọng có thể giúp hắc giải độc, chỉ như vậy mới có thể lấy máu trong tim hắc giúp hài tử giải độc, nhưng nếu là vậy thì nàng thật sự buồn cười, hắc đối xử với nàng như vậy, cho dù đến bây giờ cũng không phải vì nàng, hơn nữa đã qua bốn năm, nàng còn nghĩ tới hắc, thật sự rất buồn cười mà.....

Thích Hồng Quân mày nhú chặt, lúc mọi người nhìn chăm chú, chậm rãi giãn ra, “Vô Thương, độc của cháu đã được giải, nhưng hiện tại cơ thể bị phá hủy nhiều, kế tiếp cần hảo hảo điều dưỡng.....”

Lão giả vừa dứt lời, ánh mắt ba người nhất thời đều chiếu vào trên người Tiết Mật, nữ tử không nói gì, hai tay nắm thật chặt, móng tay dài sắp đâm vào thịt. Vì sao, rõ ràng hẳn nên phải vui vẻ phải không? Độc của cục cứng rốt cục có thể giải, nhưng vì sao cảm thấy rất chật vật, rất muốn rời đi, trong mắt người khác sẽ cho rằng lúc trước nàng cố tình gây sự, rõ ràng là yêu hấn, còn nháo ra nhiều chuyện như vậy, ha ha.....

Nghe vậy, Thích Vô Thương đứng bật dậy, trên mặt kích động, chính là còn chưa bước tới.

Một bạch y nam tử đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiết Mật, một tay nắm bả vai của nàng, dẫn nàng đi ra ngoài, “Nửa canh giờ nữa ta sẽ lại đây lấy máu.”

“Nhưng cơ thể Vô Thương.....” Cảnh Trung Lưu nhú mày nói.

“Không sao, hài tử quan trọng hơn. Mật nhi.....” Thích Vô Thương vội đi tới trước mặt hai người, giữ chặt cánh tay nữ tử, nhìn chăm chú vào nàng cười nói, “Nàng đi đâu?”

Tiết Mật cúi đầu không trả lời, qua một chút, mới nhẹ nhàng hất tay hấn ra, nhìn mắt đối phương nói, “Về nhà.”

Sau đó đi theo Quân Ngọc Hàn ly khai.

Thích Vô Thương đứng tại chỗ, vẫn duy trì tư thế kia, nhìn hai người càng đi càng xa. Không biết vì sao trong viện đột nhiên nổi lên một trận gió, nhưng cánh hoa trên mặt đất tung bay lên, giống như vũ khúc hoa đào, tuyệt mỹ mà hoang sơ.

63. Chương 63: Rời Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đứng ở ngoài cửa, Tiết Mật có chút lo lắng, không biết Quân Ngọc Hàn luyện được thể nào, thời gian đã trôi qua rất lâu rồi.

Đột nhiên cửa được đẩy ra, Tiết Mật ngẩng đầu nhìn, bạch y nam tử đang đứng trước cửa, sắc mặt hơi trắng bệch.

Nữ tử vội vàng nghênh đón, đỡ lấy hấn, “Sao vậy?”

“Dược đã luyện xong, mau đưa cho bọn nhỏ dùng đi.” Thanh âm nam tử suy yếu nói.

“Ta không hỏi dược, ta hỏi là huynh, sao sắc mặt khó coi như vậy?” Tiết Mật vội hỏi.

“Không sao, chỉ là linh lực tạm thời bị tiêu hao, một hồi sẽ tốt thôi.....” Nam tử thấp giọng nói, “Vẫn nên nhanh lấy được cho bọn nhỏ ăn đi, thuận tiện nói Nguyệt Kiến hỗ trợ.”

Tiết Mật cắn cắn môi, tiếp nhận bình ngọc bạch đựng được, “Ta đỡ huynh vào trong nghỉ ngơi trước.....”

“Không cần, ta ở trong sân ngồi một lúc sẽ đỡ, nàng mau đi đi.” Nam tử cười khoát tay.

“Được rồi, huynh trước tiên ở nơi này hảo hảo nghỉ ngơi, ta an trí tốt cho hài tử rồi lại đây tìm huynh.” Tiết Mật lo lắng nói, nhìn sắc mặt thấy thế nào cũng không giống không có việc gì a, nghĩ nghĩ từ trong không gian xuất ra một gốc dược thảo màu xanh, đem qua, “Đây là thanh ngọc thảo, có thể bổ sung linh lực bị tiêu hao của huynh.”

“Tốt, cảm ơn, nàng mau đi đi, hài tử còn chờ nàng đó.” Nam tử tiếp nhận dược thảo, cười nói.

“Ân, được, cảm ơn huynh, Quân Ngọc Hàn.” Tiết Mật cũng cười theo hắn, sau đó xoay người ly khai.

Lúc sắp đi đến cửa viện, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng gọi, “Tiết Mật!”

Nữ tử vừa mới xoay lại, đã bị một người ôm trọn vào lòng, trên người tràn ngập mùi thảo dược, thực an tâm thoải mái.

“Huynh.....” Nữ tử vẻ mặt kinh ngạc, đại não nhất thời rối loạn, sao..... Sao lại thế này?

Nam tử nhắm mắt lại, dưới tay càng dùng sức, nhưng bỗng nghĩ tới chuyện gì, chợt thanh tỉnh mở mắt ra, chậm rãi buông Tiết Mật, ôn hòa nói, “Không có gì..... Hảo hảo chiếu cố Nguyệt Kiến và hài tử.....”

“Ách.....” Nữ tử trọn to hai mắt, đại não vẫn chưa thanh tỉnh, “..... Nga, ta..... Sê.”

“Vậy mau đi đi!” Nam tử mỉm cười giúp nữ tử chỉnh lại tóc hai bên trán, ánh mắt ôn nhu.

Tiết Mật “xoát” một cái đỏ mặt, sao lại thế này a, Quân Ngọc Hàn sao lại trở nên kỳ quái như vậy?

Nữ tử thấy nam tử để tay xuống, vội vàng lui về sau hai bước, sau đó xoay người, “Ta đi đây, huynh nhớ chú ý tới cơ thể.....”

Vừa quay đầu liền thấy Thích Vô Thương khoác áo màu đỏ đứng ở xa xa nhìn về bên này, sắc mặt bình thường, căn bản nhìn không ra vẻ mặt của hắn.

Kỳ quái, Thích Vô Thương không phải đang điều trị cơ thể sao, sao lại tới đây? Không biết vì sao, trong lòng Tiết Mật đột nhiên dâng lên cảm giác chột dạ, sau đó lập tức biến mất không thấy, thật châm biếm mà.....

Rất nhanh đi lướt qua người hắn, hiện tại quan trọng nhất là độc trên người Hành nhi cùng Thịnh nhi, chuyện khác thì mặc kệ.

Nhìn thấy Tiết Mật càng đi xa, hai người đứng tại chỗ nhìn nhau, đều không nói chuyện.

Qua một lúc lâu, vẫn là Thích Vô Thương mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc này, hắn cười cười nói, “Cảm ơn người vẫn luôn chiếu cố bọn họ!”

Quân Ngọc Hàn vừa nghe, ánh mắt lạnh lùng, nhưng không có nói gì.

Thấy thế, hồng y nam tử hướng hắn chấp tay, xoay người đuổi theo Tiết Mật vừa mới ly khai.

Quân Ngọc Hàn vẫn đứng im tại chỗ, nhìn phương hướng hai người rời đi, ánh mắt sâu thẳm.

“Sao vậy? Luyến tiếc? Sư huynh, huynh sẽ không thật sự thích nữ tử kia chứ?” Một thanh âm nữ tử vang lên sau lưng hắn, mang theo chút oán giận.

Quân Ngọc Hàn không có trả lời, xoay người, nhìn người mới tới.

Nữ tử mặc váy dài màu tím, mái tóc đen dài xinh đẹp chỉ dùng một sợi dây cột tóc màu đỏ tía buộc lại, làm khuôn mặt không to son điểm phấn, có một loại mỹ cảm tự nhiên, như hoa sen thanh linh thoát tục rồi lại ẩn giấu nét quyến rũ, ngồi ở đầu tường, dây cột tóc cùng váy dài tùy ý bay bay.

“Nếu luyện tiếc thì ở lại đi, huynh cũng ở đây lâu như vậy, dù sao sư phụ sư môn không có quan trọng lắm, ta thấy nàng kia cũng rất thích huynh!” Tử y nữ tử tiếp tục nói, khóe miệng giương lên tươi cười sáng lạn, trong mắt lại một mảnh băng hàn.

Nam tử ánh mắt bình tĩnh, giống như không nghe thấy nữ tử nói gì, phi thân nhảy lên trên đầu tường.

“Sao? Rốt cuộc cũng đi sao? Thật sự không ở lại? Còn không cáo biệt với người nhà nga, nói không chừng người ta muốn giữ huynh lại đó, đến lúc đó sẽ không muốn ly khai chứ gì?” Nữ tử cười nói, trong mắt lại hiện lên tia mừng thầm, nàng biết sư huynh đã quyết định thì ắt khó thay đổi, hơn nữa không cùng người nọ chào hỏi mà đã đi, chính là về sau sẽ không bao giờ gặp mặt nữa.

Quân Ngọc Hàn như cũ không nói gì, lấy thanh kiếm màu xanh ngọc ra, đập lên, một hồi công phu đã biến mất không thấy.

Tử y nữ tử thấy thế, không nhịn được vui vẻ nhìn bóng dáng nam tử, quay đầu nhìn Ngọc Linh sơn, khinh miệt cười, lập tức đuổi theo nam tử, tay áo tung bay. Chỉ chốc lát trong viện của Quân Ngọc Hàn đã hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ còn lại một trận gió xẹt qua, cuộn cuộn cuốn nhưng cánh hoa rơi dưới đất, bay lên cao.

Tiết Mật đi tới viện Tiết Linh, bọn nhỏ rất thích đi đi này, cho nên thường xuyên tới đây chơi, hiện tại giải độc cho bọn nhỏ trong này, nàng cũng có thể yên tâm một chút.

Mới vừa bước vào cửa viện, Tiết Mật liền thấy cảnh Nguyệt Kiến cùng hai hài tử không lớn không nhỏ nằm lẫn lộn trên cỏ, không khỏi có chút buồn cười.

Chờ độc bọn nhỏ được giải xong, sẽ mang theo hài tử, Nguyệt Kiến cùng Quân Ngọc Hàn cùng nhau ra đi, hẳn đi nơi khác tu luyện, nàng cùng Nguyệt Kiến sẽ đi đánh quái thăng cấp, tăng tu vi. Hẳn vẫn luôn giúp nàng, nàng cũng sẽ hồi báo hẳn, nàng ở bên cạnh thật sự làm chậm trễ nhiều thời gian, cũng là thời điểm bắt đầu tu luyện mới.....

“Nguyệt Kiến không chơi nữa, lại đây!” Tiết Mật hô.

“Mật Mật, sao vậy?” Nguyệt Kiến vội vàng chạy lại, trên tóc còn dính một cọng cỏ xanh.

Tiết Mật cười cười, giúp nàng lấy xuống, từ trong ngực xuất ra bình, “Quân Ngọc Hàn đã đem được luyện thành, kế tiếp ta cần trợ giúp của người, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Phấn y nữ tử vội vàng hỏi.

“Hành nhi cùng Thịnh nhi đều trúng độc, một mình người có chút bận, còn cần.....”

Tiết Mật còn chưa nói xong, phía sau đột nhiên vang lên tiếng cười sang sảng, “Ha ha, cháu dâu, chuyện của tăng tôn tử chính là chuyện của lão già ta, cũng nên để ta giúp một tay đi!”

Tiết Mật không quay đầu lại cũng biết là ai tới, trừ Thích Hồng Quân ra thì còn có ai! Vì sao nàng gặp lão nhân tu vi cao thâm nào cũng đều có bộ dáng thế này, suốt ngày gọi cháu dâu cháu dâu, hiện tại cùng Hành nhi và Thịnh nhi còn chơi rất vui, đôi khi hai tiểu tử kia còn kêu tăng gia gia nữa chứ. Nàng thật sự là bất đắc dĩ tới cực điểm a, cứ tưởng người này là một người chừng chạc oai phong a.

“Vậy cảm ơn sư phụ.” Tiết Mật xoay người cười nói, đúng vậy, hiện tại nàng gọi hẳn là sư phụ, nói dối cũng phải nói cho trọn vẹn.

Nhưng mà vừa mới xoay đầu liền thấy Thích Vô Thương đứng bên cạnh lão nhân, ánh mắt thâm thúy.

Xem ra hẳn là người kêu Thích Hồng Quân tới, Tiết Mật chỉ liếc hẳn một cái rồi không nhìn hẳn nữa, đương nhiên cũng không nhìn thấy nam tử vẻ mặt âm đạm.

Ai, Vô Thương da mặt thật là quá mỏng, cô nương người ta cùng người hài tử cũng đã sinh, lại đối với người có ý, lúc này phải liều chết không biết xấu hổ mà thân cận a, còn đứng đây rồi rắm gì a, ai, thực không thú vị! Thích Hồng Quân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trong lòng than thở.

Trong phòng.

Mấy người vây thành một vòng, hai tiểu tử kia ngồi trên băng ghế nhỏ ở giữa.

Tiết Mật ngồi chồm hồm, sờ sờ khuôn mặt bọn nhỏ, “Hành nhi, Thịnh nhi, tí nữa nương sẽ cho các con uống thuốc, đến lúc đó sẽ đau một chút, nhưng các con đều là đứa nhỏ dũng cảm phải không, lần này uống thuốc xong, về sau sẽ không cần phải uống nữa.”

“Thật chứ?” Hai hài tử trong mắt đều là kinh hãi, này chứng tỏ bệnh của bọn họ sẽ khỏi sao? Thật tốt, về sau cha, nương, Nguyệt Kiến tỷ tỷ sẽ không phải ra ngoài nữa.

“Nương, tụi con không sợ, trước kia cha cũng cho tụi con ăn rất nhiều dược mà, dược không có đắng, còn rất ngọt nữa!” Nữ hài ngây thơ ngẩng mặt nói.

“Lần này không giống, nếu lúc đó đau thì gọi nương nhé?” Tiết Mật ôm trọn hai hài tử, trong lòng có chút không đành lòng, đều do nàng.....

Một lát sau, buồng hai hài tử ra, từ trong bình lấy ra hai viên thuốc màu trắng, nhìn Nguyệt Kiến cùng Thích Hồng Quân, đem viên thuốc bỏ vào miệng đứa nhỏ, hai đứa nhu thuận ăn.

Thấy thế, Nguyệt Kiến cùng Thích Hồng Quân vội vàng đặt tay lên sau lưng bọn nhỏ, lúc đầu trên mặt bọn nhỏ không có biểu cảm gì, sau đó liền bắt đầu trở nên đỏ, hai tiểu tử kia vội mím chặt miệng.

Tiết Mật nhìn thấy bọn nhỏ thế này, lo lắng nhìn chăm chú.

Đột nhiên, nữ hài khóc lên, “Nương, đau quá, thật là khó chịu..... Ô ô.....”

“Hành nhi.....” Tiết Mật cũng bật khóc theo nàng, hài tử vẫn luôn kiên cường, từ nhỏ đến giờ cũng chưa khóc như thế, hiện tại lại khóc lợi hại như vậy, nhất định là rất đau, mới đi lên phía trước hai bước, liền bị Thích Vô Thương kéo lại.

“Không thể đi qua, phía sau không thể bị quấy rầy!” Nam tử đẩy mắt không đành lòng nói.

Tiết Mật thấy nam hài cũng khóc lên, chỉ là nước mắt không ngừng chảy, nhưng môi vẫn mím thật chặt, không có phát ra thanh âm nào. Nàng lập tức che miệng mình, cả người liền run rẩy, vì sao, đều do ta, đều do ta.....

Dần dần bọn nhỏ cũng không có thanh âm gì, giống như đang ngủ, trên mặt còn lưu lại nước mắt, nhìn qua khiến người khác đau lòng.

Lại qua một lúc lâu, Nguyệt Kiến cùng lão giả đồng thời thu tay, đặt ở bên cạnh, thở ra một hơi thật dài, “Có thể.....”

Tiết Mật vội vàng chạy qua đem hai hài tử ôm vào ngực, dùng sức hôn khắp khuôn mặt nhỏ nhắn, “Nhưng sao bọn nó vẫn chưa tỉnh lại?”

“Chỉ là tạm thời ngất đi, hơn nữa dược của nam tử kia hẳn là có tác dụng tẩy kinh phạt tủy, thật không biết hẳn sao làm được, nhưng là đối với đứa nhỏ cũng rất tốt, thời điểm giải độc tố giúp bọn nó tẩy kinh phạt tủy về sau tu luyện càng thêm dễ dàng.....” Lão giả ánh mắt kính nể nói.

Tiết Mật đột nhiên nhớ tới lúc đó mặt Quân Ngọc Hàn trắng bệch, chẳng lẽ bởi vì thế nên hẳn mới tiêu hao nhiều linh lực như vậy sao?

Đặt hai hài tử lên giường, Tiết Mật nói tạ ơn với Nguyệt Kiến cùng Thích Hồng Quân, sau đó ba người liền đi ra ngoài.

Ra ngoài phòng, Thích Hồng Quân vuốt vuốt râu, “Vô Thương, đối thủ của cháu rất lợi hại a, cẩn thận một chút, đừng để cháu dẫu và tăng tôn tử của ta chạy theo người khác.....” Nói xong liền cười ly khai.

Thích Vô Thương quay đầu nhìn Tiết Mật ngủ trên giường cùng hai hài tử, hiện tại đã tới bước này, hẳn sẽ không nhường, Mật nhi đối hẳn còn có cảm tình, bất luận thế nào, hẳn đều hy vọng người làm bọn nàng hạnh phúc chính là hẳn.....

Sang ngày thứ hai, hai hài tử đã tỉnh, đã có tinh thần, Tiết Mật vui vẻ dẫn bọn nhỏ đi tìm Quân Ngọc Hàn, hai hài tử đã tốt rồi, nhất định phải để Quân Ngọc Hàn thấy, hẳn chắc chắn cũng sẽ rất vui, cũng không biết thân thể hẳn đã tốt hơn chưa, ngày hôm qua thấy sắc mặt còn rất khó coi a.....

Vừa mới tiến vào sân, hai hài tử liền hô to, “Cha!”

Lúc ấy nàng còn không có tin, bởi vì người nọ rất thích biến mất, thường thường cả ngày đều không thấy mặt. Vì thế liền cùng hài tử ở trong phòng đợi hần mấy ngày, cuối cùng xác định hần không bao giờ trở lại nữa.

Sau đó hài tử không ngừng khóc hỏi nàng, “Cha sẽ không bao giờ trở lại nữa sao?”

“Cha chỉ là có việc nên tạm thời ly khai, về sau khẳng định sẽ gặp lại.” Tiết Mật an ủi nói.

“Thật chứ?” Hài tử chùi nước mắt trên mặt, chớp mũi hồng hồng.

“Đương nhiên, cha thích Hành nhi cùng Thịnh nhi như vậy sao lại không muốn thấy các con chứ? Hiện tại các con mau lau khô nước mắt, ngoan ngoãn ăn cơm rồi ngủ. Hơn nữa nương, di di, tăng gia gia còn ở đây, chúng ta cũng rất yêu thương các con a!” Tiết Mật sờ sờ đầu bọn nhỏ, cười nói.

“Vậy muội muội, chúng ta đi ăn cơm!” Quân Diệc Thịnh lôi kéo tay muội muội nhỏ bé, đi lại bàn ăn.

Đứng tại chỗ Tiết Mật nhìn khắp phòng, hai tay nắm thật chặt, Quân Ngọc Hàn huynh thật sự rời đi rồi sao? Không bao giờ trở lại nữa sao?

Về sau, hai tiểu tử kia mỗi ngày đều ngoan ngoãn, tới năm bốn tuổi bắt đầu theo tăng gia gia tu luyện, đôi khi có hỏi cha vì sao chưa tới thăm bọn hần. Sau này cũng không thất hỏi qua nữa, giống như đem chuyện này quên hết.

Bên kia, Nguyệt Kiến hỗn hển chạy vào phòng Huyền Vũ, thấy nam tử đang ngồi xếp bằng, không khách khí đánh một cái, còn bình tĩnh như vậy, “Người cùng họ Cảnh kia nói gì thế?”

Huyền Vũ không có trả lời, hai mắt khép hờ, giống như không nghe thấy nữ tử chất vấn.

“Ta đang nói chuyện với người đó, vì sao lần nào cũng như vậy, vì sao lần nào cũng đối xử với ta như vậy?” Nguyệt Kiến lúc đầu còn lớn giọng gào thét, về sau thì cả người vô lực dựa vào bàn, trên mặt lệ tuôn rơi, “Ta mệt mỏi quá rồi, vì sao, người phải như vậy? Vì sao người nói với Cảnh Trung Lưu đối xử tốt với ta, ta yêu ai người còn không biết sao?”

Thấy nam tử vẫn không trả lời, nữ tử quệt lệ trên mặt, xoay người đi ra ngoài, “Nếu người không muốn cùng ta một chỗ, cũng xin người không cần xen vào chuyện của ta nữa, ta với ai cùng một chỗ, cùng người không quan hệ!” Nói xong nữ tử đi ra ngoài.

Sau khi nữ tử đi rồi, nam tử mở mắt ra, trong mắt xẹt qua tia đau đớn.

Nguyệt Kiến.....

Ba ngày sau.

“Mật nhi, chuẩn bị tốt rồi chứ?” Tiết Linh nhìn lục y nữ tử trước mặt đang chờ xuất phát.

“Rất tốt, tỷ, ta đi rồi tỷ nhớ chiếu cố bản thân, Hành nhi cùng Thịnh nhi cũng sẽ làm tỷ tổn nhiều tâm tư.” Tiết Mật dặn dò.

“Ta sẽ, Mật nhi, tí nữa ta sẽ đưa muội và hai mươi lăm tu sĩ trong Ngọc Linh đại hội đi vào Cửu Khuyết, đến lúc đó muội nhất định phải cẩn thận!” Tiết Linh vẫn lo lắng nói.

“Ân, ta biết.” Tiết Mật gật gật đầu, sau đó hai tỷ muội cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc này bên ngoài phòng đã đứng đầy người, chính là hai mươi lăm người kia, bên trong nữ tu sĩ rất ít, chỉ có sáu người, chuyện này cũng không kỳ lạ, nữ tu sĩ ở Tu Chân Giới so với nam thì ít hơn rất nhiều, lần này có sáu người đã là nhiều lắm rồi.

Nhìn đám người bên ngoài kia, Tiết Linh cũng biết tâm tư bọn họ, không nói nhiều lời, trực tiếp lên tiếng, “Cửu Khuyết mở!”

Lập tức tay phải giương lên, một đại môn đồ đậm liền xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ một thoáng hồng quang bùng cháy mạnh. Tiết Mật trước mắt sáng ngời, chính là hai phiên môn lối vào Cửu Khuyết mấy năm trước nàng từng thấy, ngay cả viên cổ di tích cũng có thể thu phục, tỷ tỷ thật lợi hại!

Mấy người kia thấy thế tinh thần đều chấn động, bọn họ đến từ nhiều nơi chỉ là nghe tiếng nên mới đến, từng nghe nói về tiếng tăm của Cửu Khuyết, nhưng mà chưa từng thấy qua, hiện tại quả nhiên không thể khinh thường, chỉ một phiến môn mà có thể làm đám người bọn họ sợ run. Mà Ngọc Linh chương môn có thể thu phục vật nghịch thiên này thì có thể nói là thiên chi kiêu nữ a!

“Thu!” Bạch y nữ tử quát, nhất thời đại môn đỏ thẫm chậm rãi mở ra, mọi người ở đây trừ Tiết Linh đều bị hút vào trong.

“A!” Có mấy người theo bản năng hét lên, nhưng mà mới vừa phát ra tiếng, liền bị chôn vùi trong quang mang đỏ thẫm.

“Mật nhi, nhất định phải cẩn thận!” Nữ tử lẩm bẩm nói.

Cùng lúc đó, Thích Vô Thương vừa tới chân núi Ngọc Linh bỗng cảm thấy trong lòng hoảng hốt, có chút dự cảm bất hảo, vội vàng tiến lên núi.

65. Chương 65: Chiến Đấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết Mật ngưng thần nhìn chằm chằm hắc cự xà đang di động trước mặt, hào quang màu tím trên người không ngừng chớp động, biểu cảm chuyên chú. Là xích luyện tiên xà, còn nhớ có lần nàng tiến vào Cửu Khuyết, linh thú gặp lần đầu tiên cũng là xích luyện tiên xà, bất quá con kia tu vi thấp hơn nhiều so với con này, nàng phải cẩn thận một chút. Lần này chính là thành quả nghiệm chứng huấn luyện trong hai năm, nhất định phải thắng!

Đúng vậy, Tiết Mật đã tiến vào di tích này hai năm, nhưng thời gian trong di tích so với bên ngoài thì nhanh hơn gấp năm lần có thừa, có lẽ tỷ tỷ bọn họ bất quá chỉ mới hai tháng đi.

Nắm chặt trường kiếm màu bạc trong tay, Tiết Mật dần dần thả chậm hô hấp chính mình, cả người dung nhập vào không khí, nếu lúc này có người tới, nếu không chú ý quan sát, căn bản nhìn không ra nàng ẩn dấu ở nơi nào.

Bỗng, nữ tử như thấy một cơ hội, hai mắt nhú lại, cả người nhảy lên, thẳng hướng vào xà kia, tay vung lên, trường kiếm màu bạc tức thì họa xuất một đạo ngân quang.

Hắc xà bất ngờ không kịp phòng bị, bị ngân quang đánh trúng vào người.

“Tê!”

Cự xà kêu rên, cái đuôi to nặng nhếch lên cao, đụng trúng vào sườn núi, lập tức làm đất đá dập nát.

Tiết Mật thấy thế, vội vàng giơ kiếm lên, lại vọt tới, nhưng chưa kịp phát ra công kích, thì cái đuôi của hắc xà bỏ về phía nàng.

Nữ tử vội vàng dùng kiếm đỡ cái đuôi to khỏe kia, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Tiết Mật cẩn thận khống chế cơ thể, thời điểm sắp rơi xuống đất, đem trường kiếm chống lên mặt đất, mũi chân chạm đất, đứng im, cứ giữ tư thế này trượt dài một đoạn, trường kiếm cạ vào đất văng tia lửa, giày vải cũng bị phá mòn.

Tiết Mật lắc lắc bàn tay có chút đa, xem ra ứng phó với huyền thú nàng vẫn là có chút cố hết sức, bất quá cũng chỉ là cố hết sức mà thôi.

“Loại tu si hỗn trưởng mà cũng dám đánh lén ta?” Cự xà tức giận quát lớn, màu đỏ đậm trong mắt tràn đầy nổi giận.

“A…….” Nữ tử cười nhạt một tiếng, không có trả lời, hai chân nhún trên đất, lại phi người vào hắc xà, có chính là người!

Xà kia gặp một nhân loại yếu nhược nhưng không đem nó để vào mắt, lửa giận càng sâu, thân mình to lớn nghiêng về trước, há to miệng răn, lôi quang tử sắc tập trung lại một chỗ, phun về Tiết Mật.

Nữ tử thấy thế, biểu tình nghiêm túc, nàng biết lấy tu vi của mình tạm thời không chống lại một kích này, ngay sau đó cả người liền biến mất tại chỗ, làm cho công kích của cự xà rơi vào khoảng không.

Nháy mắt trong lúc đối phương nghi hoặc, xuất hiện phía sau lưng nó, đem linh lực rót vào trường kiếm màu bạc nhanh chóng đâm sâu vào nơi bảy tắc của hắc xà, sét đánh không kịp bưng tai đem hắc xà bị thương tổn.

“Tê!”

Cự xà rên rỉ một tiếng, thân mình té phịch lên đất, bất luận xà tu luyện đến tu vi gì, bảy tắc đều là mệnh môn của nó.

Nhưng không ngờ xà này cũng thật lợi hại, cự vĩ (đuôi) màu đen dùng hết khí lực còn sót lại, quần lôi quang màu tím về phía nữ tử.

Bởi vì công kích tới quá nhanh, Tiết Mật tay còn nắm trường kiếm nhất thời không phản ứng kịp, nên bị đánh trúng, cả người bay ra ngoài, lưng liền tiếp đập nát vài cái ụ đá mới ngừng lại, miệng “Oa” phun ra một ngụm máu tươi, ngọc nguây, nhất thời đứng dậy không nổi.

Nhìn hắc xà không còn nhúc nhích nữa, nữ tử vội vàng từ trong không gian xuất ra vài chu dược thảo nhét vào miệng, nơi này rất nguy hiểm, không thể có một chút lơ lỏng, nàng phải nhanh tốt lên. Điều động linh lực trong cơ thể nhanh chóng thúc đẩy tiêu hóa thảo dược, được lực nhất thời theo linh lực lưu chuyển toàn thân, tu bổ vết thương trong cơ thể.

Tiết Mật cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể, vội vàng ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ. Không quá một hồi, liền mở mắt, nữ tử phun ra một hơi thật dài, đứng dậy, đi lại thi thể xà kia, rút kiếm tại vị trí bảy tắc ra.

Sau đó móc lấy thú hạch trong cơ thể hắc xà, đó là một hạt châu màu tím to bằng trứng chim, trong không gian của nàng còn có rất nhiều thú hạch màu sắc khác nhau, đều là thông qua mấy loại giao chiến này mà có, đối với tu vi của nàng và tiểu hắc phi thường hữu ích, nhất là tiểu hắc, cho nên nàng đối với mấy hạt châu sắc thái rực rỡ này thập phần ưu ái.

Đánh giá hạt châu màu tím trong tay, Tiết Mật thu hồi vào không gian, tiểu hắc và nàng không ở cùng một chỗ, hiện tại không biết nó đi nơi nào, bất quá may mắn là tụi nàng có cảm ứng, bằng không với di tích lớn như thế này thật sự rất khó tìm đối phương.

Nữ tử cười xoay người rời đi, chưa đi được hai bước đột nhiên cảm nhận một trận gips tanh hôi từ phía sau truyền đến, vội vàng nhảy sang bên cạnh, đồng thời dùng kiếm chống đỡ, nhưng bởi vì quá vội, hơn nữa lúc này bị thương còn chưa khỏi, nữ tử lại “ Phốc” phun ra một ngụm máu, rớt xuống miếng đất dưới chân, nhanh chóng ngấm vào.

Tiết Mật vội vàng ngẩng đầu nhìn, hai mắt tròn to, lại tới một xích luyện tiên xà, tu vi so với con lúc này thì cao hơn, chẳng lẽ bị thanh âm nơi này hấp dẫn mà tới..... Di, không đúng.....

Nhìn con rắn chết ở phía sau không ngừng ngo ngoe, miệng còn phát ra từng đợt thanh âm rên rỉ, xem ra hai con rắn này là một đôi, không tốt, Tiết Mật đang chuẩn bị trốn vào không gian, lại bị lôi điện công kích bất ngờ, nữ tử cố hết sức né tránh.

Còn chưa ổn định thân mình, ba công kích liên tiếp phóng vào, nữ tử cả kinh, nàng thật sự không còn khí lực để né, chẳng lẽ phải chết ở nơi này, không được! Tỷ tỷ, bọn nhỏ còn đang chờ mình, sao có thể chết ở đây?

Nỗ lực cử động cơ thể, né sang một bên, tuy có thể tránh bị đánh trúng mặt, nhưng vẫn đụng trúng bả vai, nữ tử nghe thấy vài thanh âm ma sát, lập tức phun máu, ngã xuống mặt đất, tại sao có thể như vậy? Ta không muốn chết, tiểu hắc.....

Thời điểm sắp hôn mê, trong mộng lung nữ tử thấy hắc cự xà thể nhưng ngã xuống, ở phía sau lấp ló góc áo màu đen, sau đó hoàn toàn ngắt đi, cũng không nghe được người tới lo lắng gọi nàng.

“Mật nhi!”

Tiết Mật cảm thấy mình giống như trải qua một giấc mộng dài, trong mộng không ngừng chiến đấu, còn có mấy hạt châu đủ màu nhảy nhót vây quanh nàng, từng cái từng cái bị vỡ tan, chờ sau khi hạt châu màu tím cũng nổ tung, nữ tử chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt là bầu trời đầy sao, rải rác khắp trời đêm, nhìn qua khiến người say mê.

Nhưng lúc này Tiết Mật say mê không nổi, bả vai cùng ngực ần ần đau nhức nhắc nhở nàng, vừa mới trải qua một hồi chiến đấu thảm thiết, nếu không phải có người tới cứu, chính mình chỉ sợ lành ít dữ nhiều.....

Di, có, người tới? Ai tới?

Nữ tử vội nhìn nơi có ánh sáng, lập tức mở to hai mắt, chỉ thấy một hắc y nam tử đang ngồi bên cạnh đồng lửa, lâu lâu gảy một chút đồng lửa, gương mặt quen thuộc kia chính là.....

“Mật nhi, nàng tỉnh rồi sao? Cảm thấy thế nào?” Nam tử cảm giác được Tiết Mật thức tỉnh, vội vàng chạy tới hỏi.

Cảnh đối thoại này rất bình thường, nhưng ai tới nói cho nàng biết, vì sao người nói chuyện kia lại là Thích Vô Thương a? Hơn nữa vì sao một màn trước mắt này quen thuộc như vậy? Trước kia nàng cùng hắn cũng có lần ngủ ngoài trời như thế này, nhưng khi đó hắn lạnh lẽo muốn chết, hiện tại sao lại nháo ra cái bộ dáng này a?

“Không có gì.....” Nữ tử nói xong đứng dậy, nhưng liền bị đối phương đè lại.

“Mật nhi, thương thế trên người nàng còn rất nghiêm trọng, tạm thời đừng cử động, nàng muốn cái gì, ta giúp nàng lấy!” Nam tử thân thiết nói.

Nữ tử nằm đờ người nhìn hắn, “..... Không cần!” Sao lại thế này, người trước mặt này chính là Thích Vô Thương sao?

Thấy nữ tử trở mắt nhìn, nam tử không nói gì, hai người nhất thời có chút im lặng.

“Người sao lại ở đây?” Một lát sau, Tiết Mật hỏi.

“Ta vào tu luyện.” Nam tử đáp.

“Tu luyện?” Nữ tử nghi hoặc nói, “ Sao ta chưa từng thấy người, người vào khi nào?”

“Hai năm trước.” Nam tử nhìn mắt nàng nói.

“Hai năm trước? Kia không phải lúc ta..... Sao có thể, lúc ấy trong đám người đó rõ ràng không có người!” Nữ tử không tin nói.

“Sau khi tụi nàng tiến vào, ta nhờ tỷ tỷ nàng mở di tích Cửu Khuyết lần nữa.....” Nam tử hồi đáp.

“Lại mở ra?” Tiết Mật kinh ngạc nói, “Vì sao?”

Nam tử chỉ nhìn nữ tử không có trả lời.

Tiết Mật không hỏi thêm, chẳng lẽ là..... Vì..... Nàng? Ba năm ở bên ngoài kia nàng cũng hiểu một ít, nhưng đối phương cho tới bây giờ cũng không thể hiện rõ như vậy..... Hiện tại lại.....

“Người phải biết, Cửu Khuyết hung hiểm vạn phần, nếu người cũng có chuyện gì, hài tử làm sao bây giờ?” Tiết Mật nói.

“Không có việc gì, hai tử hiện tại được gia gia

66. Chương 66: Đăng Tiên Lộ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Mật nhi, đi bên này!” Thích Vô Thương đi ở phía trước, hô.

Tiết Mật ngồi trên lưng hắc báo đi theo hần, nàng đã ở trong di tích này lâu rồi, cũng đến lúc phải ra ngoài, ngẩng đầu nhìn cung điện mặc ngọc cách đó không xa, giục hắc báo đi nhanh hơn.

Đến trước cung điện, đã thấy có một nam một nữ đang ngồi ở đó, người nữ thì Tiết Mật có biết, chính là một trong sáu nữ tử cùng nàng tiến vào Cửu Khuyết, còn người nam thì không rõ lắm, có thể là người vào trước, cũng có thể là người vào sau.

Khác với bên ngoài Cửu Khuyết là hàng năm mở ra một lần, còn bên trong di tích này, thì năm năm mới mở ra một lần. Người không thể tiến vào, cũng sẽ không thể đi ra, hiện tại chính là thời gian mở ra, Thích Vô Thương và nàng từ nửa năm trước đã tìm thấy cung điện mặc ngọc, luôn hoạt động ở gần phụ cận này, không có rời đi xa, chính là đợi di tích mở ra.

“Người là?” Nàng kia đứng dậy, đánh giá Tiết Mật, “Đây không phải là muội muội của Tiết chương môn sao? Hai mươi năm trước, ta cùng vào với người, sao, giờ mới đi ra ngoài à? Ta cũng vậy hiện tại mới ra, cũng thật có duyên.” Nói xong nở nụ cười, trong mắt hiện lên mặt suy nghĩ sâu xa, nhiều năm trước nàng còn thấy tu vi nữ tử này cùng mình không sai biệt lắm, hiện tại thể nhưng nhìn không thấu, xem ra là gặp được cơ duyên a.

“Ân, ta còn nhớ người, nhưng mà không biết người tên gì.” Tiết Mật cũng cười nói.

“Ta gọi là Vân Tang, đệ tử Vô Ưu môn.” Nữ tử tự nhiên hào phóng giới thiệu.

“Vân Tang nhĩ hảo!” Tiết Mật gật gật đầu.

“Vị bên cạnh người là?” Nữ tử kêu Vân Tang hai mắt nhú lại, nếu nàng đoán không sai, vị bên cạnh muội muội Tiết chương môn hẳn là Lung Nguyệt cốc chủ Thích Vô Thương, nghe đồn Thích Vô Thương vẫn luôn mến mộ Ngọc Linh chương môn, sao giờ lại cùng với muội muội nàng ta một chỗ?

“Đây là Thích Vô Thương.” Tiết Mật giới thiệu.

“Thích cốc chủ nhĩ hảo.” Vân Tang gật gật đầu, sao không đúng a, Thích cốc chủ này mắt nhìn Tiết Mật là tràn đầy yêu thương mà, sao người ta đồn hần có ý với Ngọc Linh chương môn thế, nhưng nghe nói hần lúc trước còn đặc biệt đưa sính lễ tới Ngọc Linh sơn, chẳng lẽ nàng nghe lời đồn sai sao?

“Ân.” Thích Vô Thương thản nhiên gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Tiết Mật ôn hòa nói, “Chúng ta sang bên kia ngồi đi!”

“A? Ân.” Tiết Mật nhìn Vân Tang cười cười rồi đi theo hần, liếc mắt thấy nam tử kia vẫn chuyên tâm lau trường kiếm, không có nhìn bên này lấy một lần.

Sau khi ngồi xuống, thấy Thích Vô Thương mỉm cười, nữ tử cũng cười với hần, mấy năm nay người này đối xử với nàng thế nào, nàng có thể tinh tường cảm giác được, nhưng trong lòng nàng vẫn có một vướng mắc, không chỉ với hần, với Tiết Linh. Nàng nguyên bản không phải là Tiết Mật, thời điểm nàng biết chân tướng sự việc, kỳ thật lúc đầu Tiết Mật cứu hần một mạng, hần lại nhận sai Tiết Linh, nhưng hiện tại với mình cũng là nhận sai đúng không? Về sau khi lên thượng giới, đợi gặp được tiên tôn, thân phận nàng cũng sẽ bị bại lộ, đến lúc đó.....

Kỳ thật nàng cũng từng muốn nói cho hần biết, nhưng mỗi lần định nói thì lại có chuyện, về sau nàng cũng không muốn nói nữa, hai người cứ như vậy cho đến giờ. Quên đi, như bây giờ cũng tốt, không biết tỷ tỷ cùng hài tử hiện tại thế nào, rất nhớ bọn họ, ở trong di tích nhiều năm như vậy, nàng không dám nghĩ tới bọn họ, bởi nàng sợ một khi nghĩ tới là không thể văn hồi.

Đang suy nghĩ, di tích đột nhiên chấn động, Tiết Mật biết nó sắp mở ra, lập tức đứng dậy, Thích Vô Thương cũng đứng lên chắn trước người nàng, biểu tình cẩn thận.

Sau đó phía trên mặc ngọc cung điện đột nhiên trở nên đỏ đậm, dần dần từ giữa màu đỏ mở ra một cái động tối đen, động khẩu càng lúc càng lớn, một cỗ hấp dẫn tử trong động truyền ra, bốn người không tự giác bị lực kia hấp dẫn, thân mình bay lên cao.

“Mật nhi.....” Thích Vô Thương bỗng ôm chặt nữ tử vào người, không biết hắc động này có nguy hiểm gì không, nhất định phải giữ chặt Mật nhi không thể buông tay!

Tiết Mật nắm chặt cánh tay nam tử, ngẩng đầu nhìn chăm chú đỉnh hắc động, ánh mắt ngưng trọng, giờ đi ra ngoài sao?

Một trận mờ ảo qua đi, bốn người nặng nề ngã sấp lên mặt đất.

Tiết Mật chỉ cảm thấy một trận chấn động, mảnh u ám trước mặt cũng biến mất, cũng không thấy đau, ngược lại dưới thân mềm mềm, còn chưa mở mắt, đã liên tiếp nghe vài tiếng kêu.

“Mật nhi!”

“Tiết Mật!”

“Vô Thương!”

Nghe vậy, Tiết Mật từ từ mở mắt ra, vừa lúc chống lại đôi mắt tối đen tràn ý cười kia, hai má nóng lên, lại là loại tư thế này, vì sao, mỗi lần đều như vậy, hơn nữa đều ở trước mặt toàn dân thiên hạ, di tích này thật là muốn chơi nàng a!

Vội vàng từ trên người nam tử đứng dậy, còn chưa đứng vững, đã bị hai cơ thể mềm nhũn ôm đúi.

“Nương! Người rốt cục đi ra! Con rất nhớ người! Ô ô.....” Hai thanh âm nhuần nhu từ dưới truyền lên.

Tiết Mật cúi đầu nhìn thấy là hai tiểu tử kia, đã trưởng thành không ít, trên người đều mặc xiêm y đỏ au, khuôn mặt trắng nõn non nớt, hai mắt rưng rưng ướt át, Tiết Mật nhìn nhất thời có chút hoảng hốt.

Tuy ở bên ngoài mới có bốn năm, nhưng nàng ở trong Cửu Khuyết là hai mươi năm, hai mươi năm không thấy hai bảo bối này, thật sự cảm giác như đang mơ, nhưng hoảng hốt cũng chỉ trong chớp mắt, nữ tử lập tức ngồi chồm hổm đem hai tử ôm chặt vào lòng, trên mặt tràn đầy kích động, nước mắt không ngừng chảy xuống, rất nhớ các con, thật sự rất nhớ các con.....

Thích Vô Thương cũng ngồi chồm hổm bên cạnh ba người, vẻ mặt ý cười nhìn bọn họ.

Chờ mấy người khóc đủ, Thích Vô Thương đem hai tiểu tử kia ôm vào ngực, Tiết Mật thấy Tiết Linh mỉm cười, lập tức ôm cổ nàng.

“Tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ.”

Bạch y nữ tử nghe vậy, cũng ôm nàng, “Ta cũng vậy, ta cũng vậy. May mắn, Mật nhi, may mắn muội không có xảy ra chuyện gì, muội có biết ta lo lắng thế nào không?” Nói xong lệ tràn bờ mi.

“Tỷ.....”

Sau khi tâm sự xong, bạch y nữ tử giúp nàng lau nước mắt, trái phải đánh giá, kinh hỉ nói, “Mật nhi, muội hiện tại.....”

Nghe vậy, Tiết Mật gật gật đầu, “Ta hiện tại có thể cũng tỷ đăng tiên lộ.” Trong hai mươi năm ở di tích mỗi ngày đều chém chém giết giết, giành giật tất cả cơ hội khổ ước linh thú, rốt cục tu vi nàng cũng tăng lên, tuy tâm cảnh tu vi chưa đạt tới, nhưng có thể cùng Tiết Linh bọn họ đăng tiên lộ, về phần tâm cảnh thì cần tu luyện lâu dài cùng linh ngộ mới có thể đạt tới.

“Tốt, tốt.” Tiết Linh kích động nói. Thấy muội muội có thể sống đi ra Cửu Khuyết, hơn nữa còn đạt tu vi như vậy, nàng thật sự rất vui vẻ, cha đang ở thượng giới chờ bọn họ, hai tỷ muội cùng đi lên, mới là tốt nhất, đến lúc đó có thể một nhà đoàn viên.

“Ba ngày sau, chúng ta cùng đi lên.” Tiết Linh kiên định nói.

“Ân.” Tiết Mật gật gật đầu.

“Huyền Vũ, Mật Mật đã trở lại.” Tới cửa phòng Huyền Vũ, Nguyệt Kiến lớn tiếng kêu.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị người bên trong đẩy ra, hắc y nam tử nhìn nữ tử đứng bên ngoài vẻ mặt kinh hãi nói, “Người nói Tiết Mật nàng đã trở lại sao?”

Nhìn hắc như thế, Nguyệt Kiến chỉ cảm thấy trong lòng khổ sở, vì sao, vì sao nhắc tới Mật Mật hắc liền bày cái vẻ như vậy, không thể quên được sao? Nàng biết mình không nên lại đến đây, nhưng nàng vẫn muốn biết biểu tình của hắc sẽ như thế nào, quả nhiên không ngoài dự liệu, nàng nên sớm chết tâm không phải sao? Bốn năm nay nàng không cùng hắc gặp mặt, phỏng chừng hắc chỉ thấy thoải mái đi, đôi khi nàng có chút ghen tỵ với Mật Mật.

“Đúng vậy, nàng và Thích Vô Thương cùng nhau trở về, hiện tại một nhà người ta đang hòa thuận vui vẻ, ta nghĩ người không cần đi qua đâu.” Nguyệt Kiến tiếp tục nói, biểu cảm căm giận.

Nhìn nữ tử trước mặt có thái độ này, trong lòng Huyền Vũ cũng có chút khổ sở, hắc thật sự đối với nữ tử này không có một tia cảm tình sao? Vài năm nay hắc đã suy nghĩ rất nhiều, có phải cũng nên cho mình một cơ hội.....

Nghĩ vậy, nam tử mở miệng nói, “Nguyệt Kiến, người.....”

“Người không cần nói, ta đều hiểu, ta giờ sẽ đi, người nghĩ ta tới đây vì thích người chắc, hừ!” Nói xong nữ tử nhanh như chớp ly khai, trong khoảnh khắc xoay người nước mắt liền rơi xuống, ta không bao giờ lại đây nữa.....

Thấy bóng dáng nữ tử rời đi, Huyền Vũ trong lòng quýnh lên đuổi theo, nhưng tu vi hắc không cao bằng đối phương, không tới một hồi đã không thấy bóng dáng tăm hơi của nàng.

“Nguyệt Kiến.....”

“Ô ô..... Từ Huyền Vũ, thói Huyền Vũ, ta lần này sẽ không bao giờ..... để ý người nữa..... Ô ô.....” Nữ tử oán hận khóc lóc từ dòng suối truyền tới.

“Nha, cho người!”

Một cái khăn trắng đưa tới trước mặt nữ tử.

Nguyệt Kiến nghe tiếng nhìn lên, biến sắc, “Sao lại là người, Vì sao mỗi lần ta tới đây đều gặp người?”

“Ai kêu người mỗi lần bị ủy khuất đều lại chỗ này khóc chứ?” Cảnh Trung Lưu cười khẩy nói, “Thật không biết người rốt cuộc thích hắc điểm gì, người ta căn bản không để ý tới người!”

Nghe vậy, nữ tử hất tay hắc, đứng dậy, “Ta cần người lo chắc? Lần nào cũng tới nhục nhã ta, đùa giỡn ta như vậy người vui vẻ lắm phải không?”

“Ta quản người? Người nghĩ ta quản người sao? Ta cũng muốn mặc kệ người, nhưng lần nào cũng bắt giặc đi tới đây, người nghĩ ra muốn sao?” Nam tử hét lớn, trong mắt tràn đầy đau đớn.

Nguyệt Kiến nhìn ánh mắt đối phương, trong lòng cả kinh, nhắm mắt lại, xoay người sang chỗ khác, đi hai bước lại ngừng lại, “Vậy không cần lo thì tốt rồi, ta đối với người.....” Còn chưa dứt lời liền bỏ đi.

Nam tử thấy thế, suy sụp nằm rạp lên mặt đất, nhìn bầu trời xanh biếc ngậy người, bỗng nở nụ cười, cười càng lúc càng lớn, một lúc, cười đến chảy nước mắt.

Chẳng lẽ là báo ứng.....

Ba ngày sau, bốn người Tiết Mật đi tới chỗ trống trại phía sau núi, đi sau bọn họ là một đám người.

“Nguyệt Kiến, người không theo ta đi lên sao?” Tiết Mật nhìn phẫn y nữ tử hỏi.

“Không đi, mấy năm nay ta.....” Nữ tử muốn nói lại thôi, “Tu vi của ta còn chưa tới, sau này ta sẽ đi lên tìm Mật Mật.”

“Nguyệt Kiến.....” Tiết Mật nhìn nàng thế này, trong mắt hiện lên mặt đau đớn, khi nào mà tiểu nha đầu vô ưu vô lo lại có nhiều phiền não như vậy, trong đó còn có một phần trách nhiệm của mình.

Dùng tay ôm nàng, Tiết Mật liếc nhìn Huyền Vũ, ở trong lòng khe khẽ thở dài, “Nguyệt Kiến người sống tốt nhé.....”

“Mật Mật, người cũng vậy!” Nữ tử cũng ôm nàng.

“Mật nhi, lại đây!” Tiết Linh gọi.

“Ân.” Tiết Mật buông người trong lòng ra, sờ sờ đầu nàng, “Nguyệt Kiến, phải nhớ tìm chúng ta!”

Phấn y nữ tử gật gật đầu, cười tươi.

Đội Tiết Mật tới cạnh Tiết Linh, nhìn một lượt những người đứng xung quanh, lại nhìn đỉnh đầu, nản đã đưa hài tử vào không gian, giới tử không gian là vật tiên gia nên sẽ không bị tiên lộ bài xích, hẳn sẽ không có vấn đề gì. Tỷ tỷ, Thích Vô Thương và Vũ Văn Tắc cũng đã an bài tốt mọi chuyện, hiện tại mấy người tụi nàng chỉ cần bước cuối cùng này, là có thể lên thượng giới, tất cả bí ẩn kia hẳn là có thể giải khai.

Vì thế bốn người đem tu vi áp chế phóng ra, chỉ một thoáng bầu trời thay đổi bất ngờ, kiếp vân màu đen chậm rãi tụ lại một chỗ, từ xa nhìn, thế nhưng không thấy điểm giới hạn, nghĩ chắc uy lực của kiếp vân này không thể khinh thường, bất quá cũng khó trách, bốn người cùng nhau đăng tiên, thì kiếp vân sao có thể nhỏ được.

Nhưng bốn người bọn họ cũng đều có cách để tự bảo mệnh, tu vi bọn họ nghiêm khắc mà nói cũng không có đạt tới cảnh giới thượng tiên, bởi vì tâm cảnh đều không có đạt tới, chỉ có thể xem như là ngụy tiên, nhưng nếu thông qua kiếp vân thì tâm cảnh cũng sẽ thăng hoa. Bất quá đa phần tu sĩ sẽ không lấy phương thức này để tu luyện tâm cảnh, dù sao không phải ai cũng giống bọn họ, có thể bị cửu giai kiếp đánh mà vẫn sống sót.

Tiết Mật cầm tay Tiết Linh, hai người nhìn nhau, lập tức lại nhìn kiếp vân không ngừng hội tụ ở phương xa, trận địa sẵn sàng đón địch.

Thời điểm kiếp vân sắp hoàn thành, một bàn tay to lớn trắng thuần từ trong màn đêm hiện ra, nhẹ nhàng phát một cái, đã đem đám mây đen phải mất thời gian rất lâu tụ tập xé rách, ánh sáng chiếu xuyên qua lỗ hổng.

“Lời nói của ta đều là gió thoảng bên tai các ngươi phải không? Ai cho phép các ngươi đăng tiên?”

68. Chương 68: Thượng Giới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ân.....” Ánh sáng màu đỏ sậm chui vào cơ thể Tiết Linh, trong lòng sợ hãi, không tự giác rung mình một cái, vẻ mặt cứng đờ.

“Linh nhi, sao vậy?” Vũ Văn Tắc nhận thấy người bên cạnh không thích hợp, vội hỏi.

“Ách.....” Trong nháy mắt nữ tử thanh tỉnh lại, cũng không cảm nhận thấy thân thể có gì không thích hợp, vì thế cười cười với nam tử, “Không có gì.....”

“Thật không có việc gì chứ?” Nam tử vẫn còn có chút lo lắng.

“Ân, thật không có việc gì.” Nàng xác thực không có cảm giác không khỏe, “Chúng ta.....”

Còn chưa nói xong, sắc trời lại dần dần tối sầm, hai người ngẩng đầu lên, phát hiện kiếp vân bị tuyết y nữ tử xua tan lúc này giờ đang tụ lại, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn, xem ra không bao lâu sẽ giáng xuống lôi kiếp, nhưng tình trạng hiện tại của bọn họ.....

“Mật nhi, cẩn thận! Kiếp lôi sắp giáng xuống, nhanh nhanh đưa người khác rời khỏi đây!” Tiết Linh nhìn Tiết Mật lớn tiếng nói.

Tiết Mật nghe vậy nhìn ba người trước mặt, có chút khó xử nói, “Huyền Vũ, ta sẽ mang Nguyệt Kiến đi, tuy nàng nói, muốn ở lại, nhưng bây giờ bị thương nặng như vậy ở bên cạnh ta sẽ tốt hơn, nếu có vấn đề gì, ta có thể cho nàng thuốc, nếu để lại được cho các người, ta lo lắng.....”

Nàng biết Nguyệt Kiến muốn ở lại, nhưng tình hình này, đi cùng nàng vẫn tốt hơn, cho dù nàng (Nguyệt Kiến) tỉnh lại trách cứ nàng cũng không sao. Hơn nữa có lẽ nên cho Huyền Vũ thời gian suy nghĩ, chỉ khi ly biệt, mới có thể hiểu được đối phương trong lòng mình có ý nghĩa như thế nào.

“Nhưng giờ Nguyệt Kiến thế này, nàng còn phải độ kiếp, có thể mang đi được sao?”

Tiết Mật liếc nhìn Cảnh Trung Lưu về mặt tràn đầy lo âu, sau đó thu hồi ánh mắt, yên lặng nhìn Huyền Vũ.

“Ta biết nàng có biện pháp đem nàng ấy đi, ở bên cạnh nàng ta cũng yên tâm hơn, hy vọng..... Nàng có thể hảo hảo..... Chiêu cố nàng ấy!” Huyền Vũ hạ quyết tâm nói, chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên mặt không tha.

Tiết Mật thấy hân thế này, trong lòng vui mừng, cố gắng của Nguyệt Kiến không có uổng phí, cúi đầu nhìn phần y nữ tử vẫn đang hôn mê, vung tay đưa nàng vào trong không gian, không nghĩ tới kết cục Nguyệt Kiến vẫn phải theo nàng rời đi.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn kiếp vân sắp hoàn thành, nói với hai nam tử đứng phía sau, “Các huynh mau rời đi, lời kiếp sắp đánh xuống đây, nhanh lên!”

Nói xong liền chạy vội lại bên người Lận Thương Lan, ôm Thích Vô Thương đang hôn mê, “Lận sư huynh, người cũng đi nhanh đi!”

“Ta biết, Tiết sư muội các người cẩn thận! Hảo hảo chiêu cố Vô Thương!” Hắc y nam tử trầm trọng nói.

“Ân, người yên tâm, đi nhanh đi!”

Nghe vậy, nam tử liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, vội vàng chạy đi.

Nữ tử cúi đầu nhìn Thích Vô Thương tựa vào bả vai mình mê man, lại nhìn kiếp vân dày đặc trên đỉnh đầu, cũng không biết vì sao tỷ tỷ, hài tử, Nguyệt Kiến, thậm chí Vũ Văn đại ca đều có thể tiến vào không gian của mình, cố tình Thích Vô Thương lại không được, hiện tại làm sao bây giờ?

“Mật nhi, thế nào?” Tiết Linh và Vũ Văn Tắc đi lại gần Tiết Mật hỏi.

“Thương thế tạm thời đã ổn định, nhưng hiện tại rất suy yếu, kiếp lôi có thể không chịu nổi.....” Tiết Mật có chút lo lắng nói.

“Kiếp lôi thì chúng ta có thể giúp hắn, nhưng khảo nghiệm tâm ma của tu sĩ thì phải dựa vào hắn.....” Vũ Văn Tắc trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tiết Mật tay ôm nam tử căng thẳng, đúng vậy, tiên khí trong tay mọi người không ít, có thể ứng phó kiếp lôi, nhưng mà thí luyện đẳng tiên lộ vô hình kia làm sao bây giờ, nàng và Tiết Linh tu luyện cho tới bây giờ không có bình cảnh, hắn là cũng không có lưu lại tâm ma trong tu luyện, Vũ Văn Tắc thì có tiên cốt, đẳng tiên lộ căn bản sẽ không coi hắn là người hạ giới, cũng sẽ không thí luyện hắn. Vậy chỉ còn mỗi Thích Vô Thương, nhưng bây giờ hắn lại bị thương, làm sao bây giờ?

“Mật nhi, muội đừng lo lắng, thí luyện tâm ma chủ yếu là đối với người có tu vi cùng tâm tính không kiên định, chỉ cần Thích Vô Thương tâm chí kiên định hết thảy sẽ không sao đâu!” Tiết Linh thấy muội muội nhà mình thế này, an ủi nói.

“Ân.” Tiết Mật gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, tâm ma của Thích Vô Thương hẳn là.....

Đang còn nghĩ, thì một đạo lôi điện màu tím đen không báo trước đánh xuống.

“Cẩn thận!” Tiết Linh cùng Vũ Văn Tắc vội vàng xuất ra kiếm của mình, sử dụng kiếm pháp linh xu vô song, cùng lôi điện nghênh chiến.

“Tỷ tỷ!” Tiết Mật lo lắng hô, nhưng chỉ có thể ôm nam tử vào lòng ngồi tại chỗ mà lo lắng suông.

Mà người đứng bên ngoài căn bản là không thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy từng lôi điện to không ngừng bổ xuống vị trí của bốn người, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhiều.

Người xem bàng quang cũng không khỏi có chút lo lắng.

Đột nhiên một đạo lôi điện màu tím mang chút đen bổ sau lưng Tiết Mật, Tiết Linh và Vũ Văn Tắc thì bị vây trong từng tầng từng tầng lôi điện không thể thoát thân.

“Mật nhi!” Nhận thấy nguy hiểm Tiết Linh vội kêu lên.

Nghe vậy, Tiết Mật vội vàng buông Thích Vô Thương, đem thủy châu trên cổ mình đeo vào cổ đối phương, sau đó lấy ra một thanh kiếm xanh ngọc cùng lôi điện màu tím kia chạm nhau.

Dù sao, nàng ở Cửu Khuyết chém giết nhiều năm như vậy, có thể sợ cái lôi điện nho nhỏ này sao.

Nghĩ như vậy, nữ tử trong mắt hung quang chợt lóe, trên tay dùng sức đem lôi điện kia đánh đập nát.

Bỗng nhiên lôi điện đều vọt tới, nhưng chuyên môn chỉ chọn Thích Vô Thương mà bổ, khiến Tiết Mật chống đỡ không xuể. Bất quá may mắn, bên nàng chỉ có một ít, đa phần là tụ tập bên người Tiết Linh và Vũ Văn Tắc, bằng không nàng không chết thì cũng bị lột da.

Đại khái trải qua hai canh giờ, kiếp vân trên bầu trời rốt cục dần dần loãng đi, tốc độ cùng mật độ lôi điện rơi xuống cũng giảm hẳn, nhưng kỳ thật đối với ba người bọn họ thì đã là cực hạn, chưa từng trải qua công kích cao cường như thế, hơn nữa đối phương không biết mệt mỏi, không có cảm giác, nếu không nhanh kết thúc, thật sự có loại cảm giác tuyệt vọng quá.

Chờ đánh nát đạo lôi điện cuối cùng, ba người Tiết Mật đồng thời cảm giác toàn thân buông lỏng, ngã ngổ trên mặt đất, còn không kịp thở hết một hơi, một đạo ánh sáng màu vàng ảm áp bao phủ bốn người, người bên ngoài thậm chí không kịp liếc mắt nhìn, bốn người đã bị ánh sáng màu vàng đưa lên trời.

“Thiếu chủ!”

“Vô Thương!”

“Chưởng môn!”

.....

Mọi người la lên nhưng không có ai nghe thấy, bốn người ngay cả người bên cạnh cũng không cảm thụ được, hoàn toàn đắm chìm trong ánh sáng kia.

“Tiết Mật..... Nguyệt Kiến.....” Huyền Vũ nắm chặt chuôi hắc trọng kiếm, thấp giọng nói, nhưng rõ ràng có thể cảm giác hai chữ phía sau thì lưu luyến mềm mại hơn.

Lập tức, nam tử xoay người rời đi, chờ ta, ta nhất định mau chóng đi lên.....

Mà lúc này bốn người ở trong ánh sáng nhu hòa, hai mắt đều nhắm chặt, nhưng tình hình mỗi người lại không giống nhau, Vũ Văn Tắc thì toàn thân lộ ra kim quang, một căn màu đen từ trong cơ thể hắn thoát ra, giống như là tẩy kinh phạt tử. Mà trên người Tiết Linh thì lộ ra ánh sáng trắng thánh khiết, biểu tình nhu hòa, không có chút cảm giác không khỏe.

Tiết Mật dưới thân thì hiện ra hơi hơi hồng quang, đó là tâm ma bị vùi lấp trong mấy năm giết chóc, ở bên cạnh còn lộ ra chút hắc quang, đó là chấp niệm của nàng vì mất đi thân nhân, nói tóm lại, không có vấn đề gì lớn.

Nhưng ở bên kia, Thích Vô Thương toàn thân đều bị ánh sáng màu đen che kín, trong đó có chút hồng quang, kia hẳn là chấp niệm của hắn, về phần với ai.....

“Phụ thân! Mẫu thân! Không cần, Thương nhi không cần giải quyết chuyện linh căn, không cần!”

“Mật nhi, không cần đi, không cần rời đi! Ở lại, ở lại!”

Nam tử trong miệng lẩm bẩm.

Chưa tới một hồi, Tiết Linh đã tỉnh lại, nhìn ba người bên cạnh chưa thông qua bước cuối cùng của đẳng tiên lộ, đôi mi thanh tú hơi nhíu.

Nhìn Tiết Mật, lại nhìn Vũ Văn Tắc, nữ tử thoáng nhẹ thở ra, đảo mắt nhìn Thích Vô Thương trên người đầy hắc quang, trong lòng cả kinh, người này sao có nhiều chấp niệm vậy, hơn nữa hình như đang nói cái gì.

Nhưng còn không đợi nàng lại gần quan sát, Tiết Mật đã tỉnh lại.

Lắc lắc đầu có chút choáng váng, nữ tử nhìn về phía trước, “Tỷ?”

“A, Mật nhi, muội tỉnh? Thật tốt quá!” Tiết Linh kinh hỉ nói.

“Vũ Văn đại ca cùng sư huynh thế nào a?” Tiết Mật vội hỏi.

“Vũ Văn hần là đang rèn luyện tiên thể, về phần Thích Vô Thương.....” Bạch y nữ tử muốn nói lại thôi.

“Sư huynh làm sao vậy?” Tiết Mật lo lắng nói, sau đó liền thấy cách đó không xa Thích Vô Thương cả người bị quần trong ánh sáng màu đen, hai má cùng mu bàn tay thậm chí còn hiện lên một ít vân màu đen, đây chính là điềm báo nhập ma a!

Thấy thế, nữ tử vội vàng chạy sang, đem nam tử nằm té trên đất nâng dậy, gọi, “Sư huynh, sư huynh, huynh tỉnh tỉnh, không cần làm ta sợ, mau tỉnh lại a!”

Nhìn thấy nam tử môi khép mở không ngừng, Tiết Mật vội vàng ghé sát tai lại, nhưng chỉ nghe được mấy chữ đứt quãng “Phụ thân, mẫu thân..... Linh căn..... Mật nhi.....”, nhưng bốn từ này cũng đủ để Tiết Mật hiểu chấp niệm của hần là gì.

Vì thế vội vàng kề bên tai hần không ngừng nói, “Linh căn đã giải quyết, không sao nữa, phụ thân và mẫu thân biết nhất định sẽ cao húng! Mật nhi..... Mật nhi nàng sẽ không rời đi, nàng vẫn..... Ở lại bên cạnh huynh.....”

Nghe vậy, Tiết Linh trong lòng thở dài, nha đầu ngốc!

Theo thanh âm Tiết Mật mềm nhẹ nhắc tới, hoa văn trên hai má và mu bàn tay nam tử thể nhưng chậm rãi phai nhạt, ngón tay hơi hơi nhúc nhích.

Thời điểm Tiết Mật không hay biết, bị ôm lấy, nữ tử thân mình run lên, không nói nữa.

Thanh âm ôn hòa của nam tử vang lên bên tai, “Mật nhi, đừng rời khỏi ta! Ta yêu nàng! Chính là cái người trong thân thể này, không phải người khác! Đừng lại bỏ ta mà đi!”

Nghe thế, nữ tử toàn thân cứng đờ, kích động, không biết vì sao, nàng một chút cũng không hiểu tâm tình của mình, có chút chua xót có chút ngọt còn có chút đắng, ngay cả đẳng tiên lộ dưới chân biến mất lúc nào cũng không biết.

Mấy ngày sau, bốn người tiến vào thành gần nơi bọn họ hạ xuống nhất, Bằng Tuần thành, bắt đầu việc tu hành trên thượng giới. Điểm cuối của đẳng tiên lộ không cố định, cho nên không biết mình sẽ dừng ở vị trí nào ở thượng giới, nếu vận khí tốt, trực tiếp dừng ở đô thành phần hoa, vận khí không tốt rất có thể sẽ dừng ở phạm vi tiên thú, ngay cả cận cũng không có dư. Tiết Mật bọn họ vận khí không tốt cũng không xấu, dừng ở một nơi dã ngoại hoang tàn vắng vẻ, nhưng không có thú loại nào, xem như là may mắn đi.

Vũ Văn Tắc lại lần nữa nhúu mày quay đầu ra sau, Tiết Linh rút cuộc nhìn không được, “Vũ Văn, làm sao vậy, có người theo dõi chúng ta sao?”

“Ta cũng không rõ lắm, tuy thần thức không phát hiện được, nhưng cái cảm giác bị người theo dõi rất là mãnh liệt. Quên đi, có thể là ta chuyện bé xé ra to, bất quá tại nơi thể này, chúng ta vẫn nên cẩn thận!” Nam tử trịnh trọng nói.

“Ân.” Mấy người đồng thời gật gật đầu.

Phía sau bọn họ cách đó không xa, vài người thở ra một hơi, một người trong đó nói, “Không ngờ một phạm tiên nho nhỏ, thần thức lại mãnh liệt như vậy, thiếu chút nữa đã bị phát hiện, chúng ta vẫn nên nhanh chóng bấm báo cho đại nhân đi, hiện tại bọn họ đã lên đây!”

“Vâng”

Bên kia, một đám người mặc áo choàng đen khoa tay múa chân, cuối cùng cũng rời đi, xem ra hần là đám người theo dõi mấy người Tiết Mật.

Gió đột nhiên nổi lên.....

“Không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng thêm hai ngày là được.” Tiết Mật nhìn Thích Vô Thương nằm ở trên giường, quay đầu cười nói với Tiết Linh.

Tỷ, tỷ và Vũ Văn đại ca tìm hiểu được gì ở trong thành không? Có nghe được tin tức của cha chứ?” Tiết Mật hỏi.

‘Không thể không chú ý? Cái gì?’

289

Văn ngũ đại gia tộc thống trị, thanh danh ngũ đại gia tộc này ở thượng giới cũng là số một số hai, tộc hạ tu sĩ vô số, pháp bảo tiên khí thì nhiều không thể đếm xuể, ngay cả tiên nguyên cũng là mỗi gia tộc có một khối, tiên thảo linh dược nhiều như sao trên trời, ở thượng giới hô phong hoán vũ, chỉ nhẹ nhàng hắc xì một cái cũng làm cả thượng giới chấn động, nhiều người đều lấy việc có thể đi vào ngũ đại gia tộc này mà quang vinh, thực lực như vậy chỉ có người ở hòa trạch ma môn mới có thể đối kháng.....” Tiết Linh thổn thức nói.

“Hòa trạch? Ma môn?” Tiết Mật nghi vấn nói, ở thượng giới không phải đều là thần tiên sao? Còn có ma môn?

“Ân, một số ít yêu tu, ma tu có phương pháp tu luyện nào đó, có thể thông qua con đường khác tiến vào thượng giới, vào hòa trạch ma môn, còn có một số ít tu sĩ khi đăng tiên lộ bị tẩu hỏa nhập ma, giống như Thích Vô Thương ngày ấy, trên người sẽ xuất hiện ma văn, sau đó rơi vào ma đạo.....” Bạch y nữ tử từng chữ từng chữ nói.

Nghe vậy, Tiết Mật trong lòng căng thẳng, “Ma đạo cùng chúng ta có bất đồng sao?”

“Ma đạo chia làm nhân ma, thiên ma, ma vương, đại ma vương, ma quân, ma tôn, và ma đế, đại đa số đều là nhân ma, chỉ biết có thị huyết thị sát, thậm chí có rất nhiều người đều không có lý trí. Trong đó có người trước đây ở Tu Chân giới, là thiên chi kiêu tử, nhưng bị tâm ma xâm chiếm cuối cùng chỉ có thể cả đời trải qua việc chém giết, bình thường chỉ khi tu luyện đến ma vương mới lấy được thần trí của mình, bọn họ và tiên giới bên này là thủy hỏa bất dung.” Tiết Linh trịnh trọng nói.

“Còn có chuyện này.....” Nghe đến đó, Tiết Mật không khỏi nghĩ mà sợ, thì ra Thích Vô Thương lúc đó hung hiểm như vậy, sau đó lại nhìn Tiết Linh hỏi, “Tỷ nói là chỉ có người trong ma môn mới có thể cùng ngũ đại gia tộc đối kháng, nhưng hiện tại ngũ đại gia tộc đã biến mất, sao cùng ma môn đối kháng đây?”

“Ngũ đại gia tộc biến mất, nhưng không phải còn có Tử Y tiên tôn sao? Theo ta biết, tiên môn bên này chỉ có Ân Tử Di là tiên tôn, tu vi của nàng sâu không lường được, còn có người nói nàng cũng đã tiếp cận tới tu vi tiên đế, chỉ còn kém bước cuối cùng thôi, mà ma môn bên kia mấy năm gần đây mới xuất hiện một người vừa mới tiến vào ma tôn, sao có thể so với nàng, hơn nữa trong tay Ân Tử Di có rất nhiều chí bảo, thủ hạ tu vi cao thâm thì vô số, ma môn có thể cùng ngũ đại gia tộc đối kháng nhưng hiện tại thì không dám có ý đồ!” Nói đến đây, trong giọng nói của Tiết Linh không mang theo chút tôn kính, tuy Tử Y tiên tôn kia với đám người bọn nàng có cừu oán, nhưng cũng không cản trở việc nàng tôn kính tu sĩ có tu vi cao thâm.

Nghe vậy, Tiết Mật kinh ngạc nửa ngày nói không ra lời, thì ra đồng bào của nàng thì phong sinh thủy khởi như vậy, đối lập lại, thời gian của nàng trôi qua là vô ích a, bất quá xem nàng dường như không vui, giống như ở hiện đại có cái gì vướng bận.

“Mật nhi, lúc trước nghe nàng nói, thì là cùng muội tới cùng một nơi, muội ở nơi đó thế nào? Muội sẽ..... Sẽ rời đi chứ?” Tiết Linh đột nhiên khẩn trương hỏi han.

Nam tử nằm ở trên giường cũng theo bản năng tay siết chặt chăn, lông mi dài hơi run rẩy.

“Ta..... kỳ thật ở nơi đó cũng không còn thân nhân nào, có trở về hay không cũng không còn ý nghĩa.....”
Bỗng nghe Tiết Linh nhắc tới đề tài này, Tiết Mật trong lòng trống rỗng, chậm rãi nói.

“Nếu như vậy, Mật nhi muội hãy ở lại đây đi, chúng ta đều là thân nhân của muội, ta vĩnh viễn là tỷ tỷ của muội!” Tiết Linh vội vàng nói.

“Ân.” Tiết Mật cười gật đầu.

Tiết Linh cũng cười cười, liếc thấy nam tử trên giường thân thể cũng trầm tĩnh lại, trong lòng cười thầm hai tiếng, ai bảo lúc trước ngươi không quý trọng Mật nhi, hiện tại cho ngươi lo lắng đến chết!

Cười một lúc, Tiết Linh sắc mặt bỗng nghiêm túc hẳn, “Hai ngày sau, chúng ta sẽ vào Tử Y thành một chuyến, trừ bỏ nghe tin tức của cha, thì chuyện của ngũ đại gia tộc ta cũng thực để ý, đặc biệt là Ân gia và Vũ Văn gia. Nếu ta đoán không sai, thì nương và Vũ Văn có quan hệ!”

“Ân.” Tiết Mật cũng nghiêm túc gật đầu.

Hai ngày sau.

Bốn người cải trang tốt vừa tiến vào Tử Y thành liền thấy một tòa đại lâu cao ngất ở trong mây, toàn bộ được tạo thành từ linh thạch, ánh mặt trời chiếu rọi xuống phát ra ánh sáng rực rỡ, chính là tạo hình này.....

“Tòa cung điện kia sao kỳ quái như vậy?” Vũ Văn Tắc hỏi.

Cung điện? Không, đó không thể gọi là cung điện, rõ ràng là tòa cao ốc chọc trời ở hiện đại a, không cần nghĩ cũng có thể khẳng định đó là do tiên tôn làm ra, mặc dù có chút lập dị, nhưng người ta có địa vị có tu vi, căn bản là không e ngại người khác nói gì, cũng không có người đem năng trời lại thiêu cháy, thậm chí có thể làm cho lưu hành, thật là làm người khác ghen tỵ a!

“Ách, Mật nhi?” Tiết Linh nghi hoặc nhìn Tiết Mật.

“Nói sao đây, thật ra đó chỉ là kiến trúc ở nơi chúng ta, bình thường sẽ có rất nhiều người làm việc cùng một chỗ, ở nơi chúng ta không có tu luyện, cũng không có linh khí cung cấp cho việc tu luyện, chủ yếu là học tập công tác.” Tiết Mật giải thích nói.

Còn có người không tu luyện, thật sự rất kỳ quái, Tiết Linh và Vũ Văn Tắc hai người nhìn nhau, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Chính là như vậy.” Tiết Mật cười nói, thật sự không thể giải thích rõ ràng a, đây là sự khác nhau.

Nghe vậy, Thích Vô Thương nắm chặt tay Tiết Mật, không dám thả lỏng, hắn cảm thấy khoảng cách giữa Mật nhi và hắn càng lúc càng lớn, chỉ có thể dùng sức nắm tay nàng nơi có thể cảm nhận được nàng còn tồn tại bên người.

Cảm nhận được độ ấm trên tay, Tiết Mật không có giãy ra, quay đầu cười với hắn, lúc đang tiên lộ nàng đã hiểu được tâm ý của mình, trong thời gian Thích Vô Thương mê man, nàng đã quyết định không thể trốn tránh, cứ như vậy ở bên cạnh hắn.

Thấy Tiết Mật thuận theo, nam tử trong lòng xẹt qua một trận mừng như điên, cầm tay nữ tử càng chặt, Mật nhi.....

Tiết Linh và Vũ Văn Tắc ở một bên nhìn nhau cười, không nói gì.

“Xem, phía trước chính là Vũ Văn gia!” Tiết Linh chỉ vào một căn phòng lớn cách đó không xa nói, “ Kỳ thật tiên tôn này cũng rất kỳ quái, đem mọi người trong nhà giết sạch, cố tình giữ lại gia sản phòng ốc, tuy bên trong trống rỗng không có một người nào, nhưng cũng không cho phép người khác tùy ý tiến vào!”

Ách..... Còn có loại ham mê này, chẳng lẽ phòng ở kia có ý nghĩa đặc thù với nàng sao? Tiết Mật có chút nghi hoặc.

Đi qua đại môn đóng chặt màu đỏ sẫm, mấy người Tiết Mật ghé mắt nhìn thoáng qua, sau đó bí mật nhảy qua một bờ tường, không ngờ lại dễ dàng như vậy, làm bọn họ có chút bất khả tư nghị.

Không phải không cho phép người khác tiến vào sao? Sao ngay cả một trận pháp cũng không bố trí? Kỳ thật là bọn họ không biết, ở Tử Y thành, không ai giống như bọn họ đi khiêu chiến với quyền uy của Ân Tử Di, bởi vì hậu quả họn hấn không thể chấp nhận!

Tiến vào một căn phòng lớn nhất, đẩy cửa ra liền thấy ở giữa phòng bày ra ba bức họa, tất cả đều là tiên phong đạo cốt, lão giả tóc trắng xóa.

Vừa thấy bức họa kia, Vũ Văn Tắc bất giác run rẩy, đây là.....

“Vũ Văn làm sao vậy?” Tiết Linh vội hỏi nói, vẻ mặt Vũ Văn Tắc rất kỳ quái, chưa từng thấy hấn như thế này.

“Người nọ..... Người nọ.....” Vũ Văn Tắc chỉ vào bức họa bên trái, biểu tình kích động nói, “Đó là gia gia của ta!”

Cái gì! Ba người thập phần kinh ngạc, lúc trước cứ nghĩ là cùng dòng họ, có thể là nguồn gốc của hấn, hiện tại không phải rất xa, căn bản là người một nhà.

“Vũ Văn, huynh chắc chứ?” Tiết Linh hỏi.

“Ân, trước đây ta có nhìn thấy trong phòng thúc thúc có bức họa cùng bức này giống nhau như đúc, theo như thúc thúc ta nói thì đó là gia gia của ta, nhưng mỗi lần ta hỏi người, người sẽ không nói thêm gì, sau này người lại mất tích ta cũng chưa từng thấy người nữa!” Vũ Văn Tắc nhũn chặt mày nói.

Hiện tại tâm tình hắn vừa vui vẻ vừa chua xót, vui vẻ vì rốt cục tìm được nhà của mình, nhưng người nhà sớm đã qua đời.....

“Suy đoán của ta quả nhiên là đúng.” Một thanh âm ôn nhuận ở phía sau bốn người vang lên.

“Người nào!” Thích Vô Thương xoay người quát.

Ba người còn lại cũng lập tức đề phòng, nơi này không thể so với Tu Chân Giới, huống hồ bọn họ còn có cừu nhân, nếu không cẩn thận, thì ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Một bạch y nam tử bỗng xuất hiện trước mặt bốn người, cầm trong tay một cây sáo ngọc màu xanh, mày kiếm không đậm không nhạt, đôi mắt hẹp dài như xuân thủy róc rách, ôn nhuận như gió xuân, mũi cao thẳng, giống như ngọn núi, môi bạc mỏng, khóe miệng hơi gợi lên, càng có vẻ là một nam tử phong lưu không trói buộc.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nam tử mặc áo trắng mà phong hoa tuyết đại như thế, nụ cười có thể khuynh tấn thiên hạ.

“Người là..... Nam tử xuất hiện ngày chúng ta độ kiếp.” Tiết Linh khẳng định nói.

Nam tử mỉm cười, nhìn về phía nàng, lập tức thu lại nụ cười, khoát tay đem ngực trái của bốn người triệt hồi, “Tử Nhược?”

Bất ngờ không kịp phòng bị, bốn người lập tức hiện ra diện mạo thật, bọn họ chính là dùng tiên khí che giấu, thế nhưng bị người nhìn xuyên qua, vì thế liền bày ra tư thế nghênh chiến.

Nghe vậy, Tiết Linh tay cầm kiếm không dám thả lỏng, “Người là ai? Sao biết tên nương của ta?”

“Nương? A.....” Nam tử cười cười, “Cũng đúng, Tử Nhược không thể nhỏ như vậy.....” Lập tức nhìn chăm chú Tiết Linh cùng Tiết Mật bên cạnh, hai mắt híp lại, khóe miệng giơ lên một nụ cười chua xót, thì ra Tử Nhược đã có hài tử với người khác!

“Ta gọi là Phượng Tấn Du, là người Phượng gia của ngũ đại gia tộc, người bên kia hẳn là hài tử của Vũ Văn huynh đi, dựa theo bối phận, người hẳn là phải gọi ta một tiếng Phượng thúc thúc.” Nam tử nhìn Vũ Văn Tắc cười nhạt nói.

“Phượng thúc thúc?” Vũ Văn Tắc nghi hoặc.

“Ân, nơi này không nên ở lâu, nếu muốn biết chuyện gì, có thể đi theo ta.” Nói xong nam tử cũng không nhìn bọn họ, xoay người ly khai.

“Vũ Văn! Làm sao bây giờ?” Tiết Linh dò hỏi.

“Vẫn nên đi theo, với tu vi của hắn có thể bắt chúng ta, nhưng hắn không làm vậy, chắc là cũng sẽ không phí thời gian thiết kế bẫy, để bắt chúng ta đâu!” Vũ Văn Tắc kiên định nói.

“Ân.”

Vì thế bốn người đi theo nam tử rời khỏi nơi này,

Khi bọn họ rời đi không lâu, mười mấy hắc y nhân đột nhiên xuất hiện tại nơi bọn họ vừa đứng.

“Rõ ràng cảm giác có người tiến vào, sao lại không thấy đâu? Lại tìm không thấy phương hướng ly khai, chẳng lẽ có người có tu vi cao thâm sao? Phải nhanh về bẩm báo chủ thượng!”

“Vâng!”

70. Chương 70: Chuyện Cũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi bốn người đi theo Phượng Tấn Du vào một căn phòng tối, an vị, bạch y nam tử mới nhìn Tiết Linh mở miệng nói, “ Cha ngươi có nói ngươi và nương ngươi rất giống nhau?”

“Ách.....” Tiết Linh ngẩng đầu, “Ngài gặp qua nương ta rồi sao? Cha ta chưa bao giờ kể cho ta nghe chuyện về nương, bất quá ta đã thấy bức họa của nương ở thư phòng cha, cùng ta..... Cùng ta rất giống.....”

“Không phải là rất giống, mà là giống nhau như đúc!” Nam tử ôn hòa nói.

“Nói vậy, ta cũng đã thấy bức họa nương của nàng.” Vũ Văn Tắc đột nhiên nói.

Phượng Tấn Du nhìn về phía hắn, bỗng cười cười hiểu rõ, “Ở thư phòng của thúc thúc ngươi, phải không?”

“Ân, ngài làm sao biết? Ngài cũng biết thúc thúc ta sao?” Vũ Văn Tắc vội hỏi. Ở trong trí nhớ của hắn, bên cạnh hắn không có thân nhân nào khác, chỉ có một thúc thúc Vũ Văn Trường Thanh, nhưng hắn nuôi lớn mình xong thì biến mất, trong ấn tượng thì vị thúc thúc này không bao giờ cười, đôi khi nhìn thấy mình thì lộ ra biểu tình áy náy, hắn không rõ, rất không hiểu được.....

Tiết Linh nhìn hắn, bưng tỉnh đại ngộ nói, “Cho nên khi đó huynh mới cứu ta, vì huynh cho rằng ta và thúc thúc huynh có liên hệ gì đó phải không?”

“Ân. Lúc đầu là như vậy, nhưng sau đó ta.....” Vũ Văn Tắc không nói hết câu, chỉ cầm bàn tay mềm mại của nữ tử, hàm nghĩa trong mắt không cần nói cũng biết.

Trên mặt Tiết Linh cũng lộ ra tia ngọt ngào, tuy mới đầu Vũ Văn bởi vì nguyên nhân vậy mới cứu nàng, nhưng sau này đối với nàng rất tốt, cảm tình của hai người cũng không có trắc trở, giống như tể thủy trường lưu, chất phác âm áp.

Nhìn bộ dạng Tiết Linh, Tiết Mật cười cười, tuy trong tiểu thuyết cảm tình của hai người biến đổi bất ngờ, cái khác không nói, ngay cả Thích Vô Thương cũng là một vương bận a, hiện tại như thế này thật là tốt.

Phượng Tấn Du thấy thế, cũng cười cười, “Không ngờ Tử Nhược và Trường Thanh lại có duyên phận như vậy.....”

Bốn người đều quay đầu nhìn hắn, Vũ Văn Tắc mở miệng hỏi, “Ngài biết nương của Linh nhi và thúc thúc ta, ngài rốt cuộc là ai?”

“Ta, hiện tại có thể coi là gia chủ của Phượng gia, nếu nói về năm đó, có thể xem là hôn phu của nương các người đi.” Nam tử lạnh nhạt nói.

“Vị hôn phu? Sao có thể?” Tiết Linh kinh hô.

“Hai người chúng ta bởi vì một việc mà làm lỡ hôn kỳ, bằng không hiện tại nàng hẳn là chủ mẫu Phượng gia ta.” Phượng Tấn Du nhìn Tiết Linh nói.

Nghe vậy, Tiết Mật ngẩng đầu nhìn hắn, thử nói, “Là bởi vì..... Tử Y tiên tôn đó sao?”

Bạch y nam tử nhíu mày, “Có thể nói là do nàng, cũng có thể nói là không phải.”

Tiết Mật đột nhiên nhớ tới lúc ở Phù Diễm đảo, lần đầu tiên gặp Ân Tử Di, khi đó nàng cũng nhắc đến tên của Phượng Tấn Du, không phải là hai tỷ muội vì yêu sinh hận đó chứ? Cảm giác rất có thể là như vậy a, Tử Y tiên tôn kia vừa nhìn là biết người bốc đồng.

“Nàng nói nàng là ai di của ta, chính là muội muội của nương sao?” Tiết Mật hỏi.

“Nàng nói?” Bạch y nam tử sắc mặt quái dị, cẩn thận đánh giá Tiết Mật, “Xem ra nàng rất là thích người, ta cứ nghĩ nàng mà gặp nữ nhi của Tử Nhược, thì sẽ giết cho thống khoái chứ!”

Bốn người nhìn nhau không có trả lời, đó là vì nàng không phải là nữ nhi ruột a.

“Hai người bọn họ là tỷ muội ruột cùng cha cùng mẹ, năm đó mấy người chúng ta đi ra ngoài săn huyền thú, Tử Di không biết vì sao bị tụt lại phía sau, mất tích rất nhiều năm, sau khi trở về thì tâm tính đại biến, giống như là nén giận chúng ta bỏ rơi nàng, không hề để ý tới chúng ta. Vài năm sau đó, đã xảy ra..... một sự kiện, Tử Di liền trực tiếp động thủ, chúng ta cũng không biết vì sao nàng có nhiều thuộc hạ có tu vi cao thâm như vậy, hơn nữa ngay cả tu vi của nàng ta cũng rất cao, thậm chí mấy lão tổ của các gia tộc lánh đời không ra cũng đều đánh không lại. Sau đó là chuyện giống như các người đã hỏi thăm, Tử Di diệt Mộc gia, Thượng Quan gia, Vũ Văn gia, ngay cả Ân gia của nàng cũng giết rất nhiều người, Phượng gia xem như giữ lại được vài tộc.” Nam tử khi nhắc tới chuyện này thì cau mày, tựa như rất là phiền não.

“Vậy nương thì sao? Hai người bọn họ là tỷ muội ruột phải không? Vì sao sau đó nương lại rơi xuống Tu Chân Giới vậy?” Tiết Linh vội vàng hỏi.

“Đúng là tỷ muội ruột, nhưng chuyện này cho tới bây giờ, ta cũng không rõ nguyên nhân, người Tử Di hận nhất lại là Tử Nhược, thời điểm chúng ta không kịp phản ứng, liền tự mình dẫn theo vô số tu sĩ đuổi giết nàng, sau đó giống như không có chuyện gì phát sinh trở lại. Nghe người khác nói, Tử Nhược hình như là rơi vào một cái khe, người bình thường mà rơi vào cái khe đó, cơ hồ sẽ không sống sót, giờ nhìn thấy các người mới biết được nàng vẫn sống sót.” Phượng Tấn Du vui mừng nói.

“Nhưng sau khi sinh Mật nhi, thì có rất nhiều hắc y nhân đuổi giết chúng ta, nương ta cũng bởi vậy mà chết, sau này ta mới biết hắc y nhân này là thuộc hạ của nữ nhân kia, cho dù đã rơi xuống khe nàng cũng không buông tha cho nương ta, ta thật không biết rốt cuộc hận như thế nào, mà đáng giá để nàng phí tâm tư như vậy.” Tiết Linh oán hận nói.

“Ta cứ tưởng nàng đã sớm dừng tay, thì ra.....” Phượng Tấn Du cười khỏ, “Xem ra ta đã quá đề cao vị trí của ta trong lòng nàng.....”

“Thúc thúc của ta thì sao? Người cũng rút xuống cái khe kia sao?” Vũ Văn Tắc vội vàng hỏi.

“Đúng là như vậy gia tộc Vũ Văn lúc ấy là tộc nàng động thủ sau cùng, người trong tộc..... Mọi người đã chết hết, Trường Thanh mang người còn trong tã lót chạy thoát ra ngoài, muốn vì Vũ Văn gia lưu lại huyết mạch cuối cùng, nhưng truy binh phía sau đuổi sát không tha, chờ ta đuổi kịp, vừa lúc thấy thúc thúc người nhảy xuống cái khe Tử Nhược rút vào kia, bất quá người hẳn là không bị ảnh hưởng gì, vì người lúc ấy đang ở trong giới tử không gian.....” Nam tử nói.

“Giới tử không gian?” Tiết Mật cả kinh nói, nhớ tới mấy chuyện lúc trước, lòng nàng đột nhiên toát ra một ý tưởng, đem tay phải nâng lên, chỉ vào ba chấm màu đỏ trong lòng bàn tay, nhìn bạch y nam tử hỏi, “Có phải cái này không?”

“Nga, đã ở trên tay người.” Phượng Tấn Du nói, “Đó là vật khi chúng ta vào trong di tích Trường Thanh tình cờ có được, không gian kia hẳn là một khối thanh ngọc bội, sau khi lấy máu nhận chủ, trong lòng bàn tay sẽ hiện ra ba chấm màu đỏ.”

Khó trách, khó trách khi đó trong không gian không có cái gì, nhìn Vũ Văn Tắc bảo vật nhiều vô kể kia, hẳn là Vũ Văn Trường Thanh đó đã đem toàn bộ bảo vật linh dược để lại cho hẳn, còn hẳn thì mang theo không gian cùng nhau mất tích, sau lại gặp tiểu hắc, hơn nữa tiểu hắc đối với Vũ Văn Tắc cũng thích thân cận, khẳng định là do cảm nhận huyết mạch tương tự giữa hai người đi.

Một người tránh ở nơi thâm sơn rừng già ít người lui tới, rốt cuộc là vì sao chứ? Tu luyện? Nhưng nàng thấy giống như là đang trừng phạt bản thân thì có?

“Bất quá may mắn người là hài tử của Tử Nhược, lúc ấy Trường Thanh có đặt một trận pháp công kích trên ngọc bội kia, chỉ có máu của hẳn và máu Tử Nhược, hoặc thân nhân huyết mạch hai người này mới có thể tiến vào không gian, nếu không người chỉ cần tiến vào phạm vi công kích của ngọc bội thì sẽ bị hôi phi yện diệt, phải biết rằng một kích của tiên quân không phải tu sĩ bình thường có thể thừa nhận.” Phượng Tấn Du nói.

Nghe vậy, Tiết Mật trong lòng có chút sợ, thì ra tình hình lúc đó hung hiểm như vậy, nàng chỉ cảm thấy lúc đó không gian đột nhiên ngưng trệ, nguyên lai do nàng tiến vào phạm vi công kích của ngọc bội, xem ra nếu không phải xuyên vào thân thể này, nàng thật sự đã chết vài lần cũng không biết chết như thế nào a!

Cái gọi là người hữu duyên chính là hậu nhân của hai người, kỳ thật hẳn vẫn là hy vọng có thể tìm được Ân Tử Nhược, chẳng lẽ phía sau còn có chuyện xưa sao, xem ra cảm tình của bọn họ tuyệt đối phức tạp hơn so với Phượng Tấn Du nói.

Thích Vô Thương cầm tay nàng, hy vọng có thể không gây tiếng động mà an ủi nàng.

Tiết Mật cười với hẳn, quên đi, đều đã qua rồi, vẫn là không nên nghĩ nữa.

“Được rồi, ta gọi các người tới đây, trừ việc cho các người biết một ít chuyện năm đó cùng xác nhận xem có phải là hậu bối của Trường Thanh và Tử Nhược, thì quan trọng hơn là ta hy vọng các người có thể trốn tránh, hảo hảo tu luyện, bởi vì bằng vào tu vi hiện tại của các người căn bản vào không được tòa Tử Y điện kia, ngay cả thủ vệ giữ cửa cũng đánh không lại.” Phượng Tấn Du thần nhiên nói.

Nghe vậy, bốn người đều không nói gì, bọn họ cũng biết tu vi vừa mình không ăn thua gì, lần nào gặp nữ nhân kia đừng nói chiến đấu, ngay cả một chút phản kích cũng làm không nổi, hoàn toàn bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng mà.....

“Cha ta còn ở trong tay nàng, hiện tại sống chết thế nào cũng không biết, chúng ta.....” Tiết Linh gian nan mở miệng nói.

“Cha người?” Phượng Tấn Du nghi vấn nói, đột nhiên trong đầu hiện ra bộ dáng một thanh y nam tử, cười cười nói, “Hẳn là không có gì trở ngại.”

“Ngài gặp qua cha ta rồi sao?” Tiết Mật và Tiết Linh đồng thời nói.

“Có gặp qua một lần, hẳn là không có gì nguy hiểm, việc cấp bách hiện tại của các ngươi là đề cao năng lực bảo mệnh mình.” Nói xong nam tử đứng dậy đi ra ngoài, “Ta ở đây có hai danh ngạch vào hư vô huyền cảnh, các ngươi có thể cân nhắc, chờ nghĩ thông suốt thì tìm ta.”

“Ngài thì sao?” Tiết Linh lớn tiếng hỏi, “Tu vi của ngài hẳn là rất cao a, vì sao phải cam nguyện như vậy? Nàng rõ ràng sát hại thân nhân, bằng hữu, người yêu của ngài không phải sao? Nhiều người chết trong tay nàng như vậy, vì sao ngài có thể cho rằng chuyện gì cũng chưa xảy ra?”

Nam tử mở cửa phòng, ánh sáng sáng ngời phá tan vẻ u ám trong căn phòng, bốn người phía sau cứ như vậy nhìn hẳn.

Phượng Tán Du quay đầu, ánh sáng sau lưng quá mức sáng ngời, nhất thời không thấy rõ vẻ mặt hẳn.

“Ta có trách nhiệm của ta, sau lưng ta còn có rất nhiều người, bọn họ muốn sống cuộc sống như vậy, ta vì sao phải đánh vỡ cục diện bình thản này? Mỗi một quyết định đều liên quan đến toàn bộ tánh mạng, ta không thể không cân nhắc trước sau. Huống hồ.....” Nam tử dừng một chút, câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, đã bước ra ngoài, nhẹ nhàng đem cửa phòng khép lại.

Chỉ để lại bốn người trong phòng nhìn chằm chằm cánh cửa, ai cũng không nói gì.

Hai ngày sau.

Đứng ở trong rừng cây Tiết Mật nhìn hai người đối diện, “Tỷ, người nọ nói cũng đúng, chúng ta bây giờ còn quá yếu. Ta đã hỏi thăm về hư vô huyền cảnh, hình như đó là tiên tôn chi vật, đối với tiến giai của người tu tiên thì phi thường hữu ích, cứ bốn năm mở một lần, chỉ có mười danh ngạch. Hẳn cho chúng ta hai danh ngạch, chúng ta có thể đi, nghe nói huyền cảnh kia ba ngày sau sẽ mở, giờ phải lo chuẩn bị trước. Tỷ và Vũ Văn đại ca đi trước, các tỷ tư chất rất tốt, hẳn sẽ có tiến bộ không nhỏ.”

“Vậy muội và Thích Vô Thương thì sao?” Tiết Linh hỏi.

Nghe vậy, Tiết Mật nhìn nam tử bên cạnh, hai người nhìn nhau cười, “Chúng ta đã hỏi thăm được vài nơi hiểm yếu của thượng giới, chúng ta dự định sẽ đi nơi đó, chờ tụi tỷ đi ra, chúng ta sẽ ở đây hội họp với tỷ.”

“Nhưng mà hai người tụi muội.....”

Tiết Linh còn chưa nói xong, đã bị Tiết Mật chen ngang, “Được rồi, tỷ, cứ quyết định như vậy đi, các tỷ mau đi đi, không cần nhưng mà nhưng mà nữa.”

“Vậy Mật nhi muội và Thích Vô Thương cẩn thận một chút!” Tiết Linh không tiếp tục ngại ngùng, dặn dò nói.

“Vâng, các tỷ cũng phải thật cẩn thận đó!” Tiết Mật cũng căn dặn.

“Thích Vô Thương, hảo hảo chiếu cố muội muội ta, nếu ngươi lại lần nữa tổn thương nàng, ta.....” Tiết Linh nhìn Thích Vô Thương, biểu tình đông lạnh nói.

“Nhất định.” Thích Vô Thương khẳng định nói.

“Được rồi, tỷ, mau đi đi!” Tiết Mật cười nói.

Nhìn thân ảnh hai người Tiết Linh dần dần biến mất trong tầm mắt bọn họ, Thích Vô Thương cười hỏi, “Mật nhi, chúng ta giờ đi nơi nào?”

“Chúng ta.....” Tiết Mật còn chưa nói xong, thì thấy trước mắt là một màn đen, té xỉu lên người Thích Vô Thương.

“Mật nhi, Mật nhi, nàng làm sao vậy.....” Thích Vô Thương lo lắng nói.

Nhưng còn chưa nói xong, đầu hẳn cũng có chút choáng váng, ôm Tiết Mật quỳ rạp trên đất, một tay chống trên mặt đất, trong朦胧 lung, thấy vài người mặc áo choàng màu đen, thủ thế kỳ quái hướng tới bọn họ, phục sức kia không phải....

Còn không đợi đối phương đến trước mặt, hẳn cũng ngất đi.

71. Chương 71: Hòa Trạch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bên kia Tiết Linh đang đi cùng với Vũ Văn Tắc đột nhiên trong lòng cảm giác một trận kinh sợ, bất giác quay lại nhìn phía sau, hiện tại bọn họ đã cách Tiết Mật một khoảng khá xa, nhưng không biết vì sao, trong lòng cứ có cảm giác bất an.

“Sao vậy?” Thấy Tiết Linh bất an, Vũ Văn Tắc hỏi.

“Ân..... Không có gì, chính là trong lòng không an tâm, có chút lo lắng cho Mật nhi.....” Tiết Linh ưu sầu nói.

“Không cần lo lắng, chẳng phải còn có Thích Vô Thương sao? Hắn hiện tại thập phần che chở cho Mật nhi, sẽ không để nàng rơi vào hiểm cảnh. Hơn nữa, hai người bọn họ cũng ở trong Cửu Khuyết mười mấy năm, gặp chuyện không thể giải quyết cũng sẽ biết tránh thoát, chắc là không gặp chuyện không may đâu!” Vũ Văn Tắc an ủi nói.

“..... Ân, được.” Tiết Linh lại thoáng nhìn ra phía sau, chắc là không có vấn đề gì.

Ba ngày sau.

Tiết Linh và Vũ Văn Tắc đã tiến vào huyện cảnh, mà lúc này trong rừng cây —

“Tê.....” Thích Vô Thương xoa xoa cái đầu có chút đau, sau đó kinh hãi ngồi xuống, tìm kiếm chung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Tiết Mật ở đâu.

“Mật nhi..... Mật nhi.....”

Nam tử đứng dậy gọi to, tựa như con ruồi tìm kiếm khắp nơi, nhưng mặc kệ hắn làm thế nào cũng đều không thấy thân ảnh hắn tâm tâm niệm niệm kia.

Không đúng, Thích Vô Thương trong đầu đột nhiên hiện ra một đoạn trí nhớ, trước khi hắn hôn mê có một đám người mặc áo choàng màu đen tiến lại gần, trang phục kia hình như là..... Người ma môn!

Xem ra hắn và Mật nhi hôn mê có thể liên quan đến đám người kia, nghe nói ở ma môn có một loại được gọi là mê tâm, rất thích hợp đối phó với tiên sĩ có tu vi không cao, hơn nữa nó vô sắc vô vị, cho dù người ngửi phải cũng không phát hiện, chắc bọn hắn vẫn luôn bị người theo dõi, hơn nữa đối phương không phải là người của tiên tôn kia, mà là người của ma môn.

Hiện tại không biết đã qua bao lâu, Mật nhi có xảy ra chuyện gì không!

Xem ra hắn cần phải đi một chuyến hòa trạch, Mật nhi chờ ta, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì!

Nam tử trên mặt tràn đầy lo lắng, trong lòng sợ hãi không nguôi.

Dĩnh thành Hòa Trạch.

Tiết Mật vừa mới tỉnh dậy, trợn to hai mắt, phát hiện chung quanh là một mảnh tối đen, im ắng một chút thanh âm cũng không nghe thấy, cảm giác như hai tai và mắt của mình bị bịt lại vậy.

Nữ tử ngồi dậy, cảm giác dưới thân mềm mại, hình như là đệm giường, trên người đắp một tấm chăn tơ lụa mỏng, Tiết Mật kỳ quái, rõ ràng nàng và Thích Vô Thương đang ở vùng dã ngoại hoang vu, hơn nữa nàng bỗng nhiên bị hôn mê, hiện tại sao lại nằm ở trên giường, chẳng lẽ là nơi Vô Thương tìm?

Tuy nghĩ như vậy, nữ tử vẫn không khỏi nghi hoặc, bởi tình hình lúc này thật sự rất kỳ quái.

“Vô Thương! Vô Thương! Huynh ở đâu?” Tiết Mật đi chân trần từ trên giường xuống đất.

Bỗng “Răng rắc” một tiếng rơi vào trong tai Tiết Mật.

“Người nào?” Nữ tử nhìn về nơi phát ra thanh âm, lạnh lùng nói.

Không nghe thấy trả lời, ngược lại chung quang đột nhiên càng tối hơn, Tiết Mật cả kinh, nhìn quanh.

Chờ thấy được nơi nàng đứng thì là một đại diện để nghị sự, thập phần rộng lớn, hôn ám này là từ cái giá cắm nền bằng đồng thau hình hạc phát ra, mà vị trí nàng đang đứng chính là bậc thứ chín của đài cao, trên có một ghế dựa màu đỏ chạm rồng, đã có người ngồi trên đó.

Người nọ mặc trang phục đồ đen giao nhau, hơi lộ ra một mảng ngực trắng nõn như ngọc, hai tay tùy ý đặt trên ghế dựa, tóc đen nhánh buông thả, cứ như vậy xỏa trước ngực, mặt mang một mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra môi mỏng như cánh hoa, đỏ sẫm như máu, lúc này cong cong mỉa mai.

Ở dưới chân hắn, một khối ngọc bội màu tím vỡ vụn thành hai nửa, chắc tiếng vang khi nãy là thanh âm ngọc bội này bị vỡ đi.

Bất quá vì sao nàng ngủ ở đây, cái giường lớn phía sau nàng đặt tại đại diện trang nghiêm thế này có chút ngược đời, này chứng tỏ nàng cứ không coi ai vào đâu mà ngủ, nghi hoặc càng lớn, nhưng không đợi nàng hỏi thăm, nam tử trên đài cao kia đã mở miệng trước.

“Tĩnh? Đã ngủ bảy ngày rồi đó.....” Nam tử chậm rãi đứng dậy, đi lại phía Tiết Mật, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Tiết Mật thề nàng chưa từng nghe qua thanh âm này, cũng chưa từng gặp người này, nhưng vì sao hắn lại làm như quen biết nàng, ngữ khí cũng rất là thân quen.

“Người là ai? Đây là đâu? Người đi cùng ta đâu?” Tiết Mật ngẩng đầu nhìn chăm chú đối phương.

“Nơi này là Hòa Trạch dinh thành, chỉ có một mình ngươi ở đây, không có người khác.” Nói tới đây nam tử dừng một chút, sau đó khẽ cười nói, “Về phần ta là ai, nàng không biết sao?”

Hòa Trạch? Tiết Mật trong lòng sợ hãi, này không phải là nơi ma môn sao? Nàng sao lại tới đây? Vô Thương đâu? Hơn nữa đối phương hình như có biết nàng, nhưng nàng có thể biết người trong ma môn sao?

“Người không cần phải cùng ta chơi trò đoán đố, ta sao lại ở chỗ này? Rõ ràng còn có một người nữa đi cùng ta mà, hắn ở đâu?” Tiết Mật hỏi.

Lúc này nam tử đã tới sát bên cạnh nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, hai mắt đỏ đậm, không có một tia cảm tình.

Tiết Mật ngẩng đầu nhìn, không tự giác lui về sau vài bước, nàng nghe nói ma đạo tu vi khác nhau nên màu mắt cũng khác nhau, mà mắt màu đỏ thì tu vi đại ma vương mới có, xem ra người này không phải là người tốt. Bất quá không biết vì sao nàng thấy ánh mắt hắn có chút quen thuộc, chẳng lẽ nàng thật sự biết hắn?

“Không có người khác, chỉ có nàng. Về phần vì sao nàng ở đây?” Trong mắt nam tử hiện lên一抹 cười, nhìn qua lại có chút ôn hòa, “Là ta phái người mời nàng tới đây, còn người kia ta không có mời hắn, đương nhiên hắn sẽ không ở đây.”

Mời tới? Có ý gì? Chẳng lẽ nàng hôn mê là do người trước mặt này ra tay sao? Chẳng lẽ tội nàng kỳ thật vẫn luôn bị người khác giám thị? Tại sao lại vậy? Vậy Vô Thương đâu? Hắn hiện tại đi nơi nào? Có thể gặp chuyện gì nguy hiểm không?

Nghĩ vậy, vẻ mặt Tiết Mật đột nhiên trở nên lo lắng.

Nhìn nữ tử thế này, trong mắt nam tử bỗng hiện lên一抹 băng hàn, nhưng miệng vẫn ôn hòa hỏi, “Nghĩ cái gì vậy?”

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Bất ta tới đây làm gì?” Tiết Mật ngẩng đầu, biểu tình ngưng trọng hỏi.

Nàng tuyệt đối đánh không lại hắn, xem ra cũng chỉ có thể tìm cơ hội chạy trốn, không gian đối phương không biết, đó là đường thoát duy nhất của nàng.

“Không muốn làm gì, chỉ là muốn nhìn nàng, dù sao thật lâu không gặp, thật sự rất lâu.....” Nói về sau ánh mắt nam tử bỗng trở nên xa xưa tang thương, nhìn qua giống như cùng nàng mấy trăm mấy ngàn năm không gặp nhau vậy.

“Ta căn bản không biết ngươi, sao lại có cái chuyện thật lâu không gặp chứ? Người rốt cuộc là ai, không cần giả thần giả quỷ!” Tiết Mật lớn tiếng nói.

Sau đó đưa tay ra sau lưng, cẩn thận rút linh lực, thành bại ngay lúc này, Vô Thương bây giờ không biết sống chết thế nào, nàng phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng trong một khắc, nam tử lại đột nhiên cầm tay phải nữ tử, đưa ra trước mặt.

Kỳ thật đối phương cũng không có dùng nhiều khí lực, nhưng Tiết Mật lại không thể phản kháng, xem ra đây là sự khác biệt giữa thực lực!

“Mật nhi, sao cứ không ngoan như vậy?” Nam tử hơi dùng lực một chút đã kéo nàng tới trước người hắn, tựa sát vào nàng đối mặt loại thanh âm lưu luyến nói.

Nghe vậy, Tiết Mật toàn thân nhịn không được mà run rẩy, giọng nói này..... Sẽ không! Sao có thể? Không có khả năng! Không có khả năng!

Nữ tử không thể tin nhìn đối phương, nhưng nam tử mặt nạ bạc mắt vẫn mang ý cười nhìn nàng, giống như ánh mắt nhìn nàng trước kia.

Tiết Mật bỗng gỡ mặt nạ màu bạc trên mặt đối phương, khoanh khắc nhìn thấy khuôn mặt nam tử, nhẹ buông tay, mặt nạ lập tức rút lên tấm thảm màu đỏ, phát ra tiếng vang nặng nề.

Lúc này, Thích Vô Thương đã tới ranh giới Hòa Trạch, vừa tiến vào nơi đây, hắn đã thấy không thể thích ứng nổi, chung quang trần ngập không khí vẫn đục, thậm chí ẩn ẩn có thể ngửi được một tia huyết tinh.

Ven đường không có nhiều cây cối cao lớn, chỉ có từng bụi từng bụi hoa cỏ màu tím, màu đỏ hoặc màu đen, toàn bộ lá cây cũng đều ảm đạm, nhìn qua không có một chút sinh khí, ngược lại trần ngập tà khí, người nhìn thấy thì tâm tình cũng không khỏi trở nên u ám, thậm chí có thể sinh ra chút tàn bạo.

Thích Vô Thương cũng không biết hắn xảy ra chuyện gì, vừa tiến vào địa phương này, cả người liền thấy không thoải mái, một cảm giác không biết tên trong cơ thể cứ nhảy nhót, dường như muốn chui ra, nam tử ngăn chặn cổ xao động từ sâu trong cơ thể, lại bắt đầu đi về phía trước.

Nhưng còn chưa đi được hai bước, liền tình tường cảm nhận thấy có người theo dõi.

Liền quay đầu, thì thấy có ba nam tử quần áo lôi thôi đi theo sát sau hắn, mắt màu vàng, miệng phát ra thanh âm “Ồi ời”, thấy thế Thích Vô Thương rung mình, thiên ma!

Hắn đã từng hỏi thăm, người ma đạo tu vi khác nhau không chỉ xưng hô khác nhau, mà màu mắt cũng khác nhau, bình thường nhân ma cấp bậc thấp nhất thì mắt sẽ màu trắng, nhìn qua giống như chỉ có tròng mắt, không có đồng tử, không có một chút thần trí, chỉ biết chém giết.

Mà con người của thiên ma là màu vàng, vẫn đục không chịu nổi, vẫn không có thần trí, nhưng gặp ma nhân có đẳng cấp cao hơn thì biết trốn chạy, không giống như nhân ma, không sợ mà tiến về trước.

Mà tới tu vi ma vương giống như là một bước ngoặt, sẽ khôi phục thần trí, trí nhớ bị phong tỏa trước kia sẽ lấy lại được, bắt đầu có kế hoạch tu luyện, mà không phải chém giết. Nhưng đại đa số nhân ma, thiên ma đều không tới được cảnh giới kia, thường thường lúc tu vi không cao mà do nguyên nhân nào đó mà chết đi.

Ánh mắt ma vương màu hồng nhạt, đại ma vương là đỏ đậm, còn ma quân chính là màu xám.

Trước kia mọi người không biết ma tôn có mắt màu gì, nhưng từ sau khi Hồng Liên lão tổ thần long kiến thủ bất kiến vĩ đột phá lên ma tôn, mọi người mới biết nguyên lai ánh mắt ma tôn là màu đen, về phần ma đế thì không biết, bởi vì cho tới bây giờ chưa có ma nhân nào đột phá tới tu vi ma đế, đồng dạng tiên đế cũng không ai đột phá.

Tu vi của hắn hiện tại chỉ mới là phạm tiên, đối mặt với ba thiên ma thì sẽ có phần thắng sao, làm sao bây giờ?

Thích Vô Thương trong lòng lo lắng, nhưng Mật nhi còn đang chờ hắn, nhất định không thể thua! Nhất định phải sống sót rời khỏi nơi này!

Nghĩ vậy, nam tử hai mắt đột nhiên trở nên đỏ đậm, một dòng khói đen từ cơ thể trào ra, chẳng qua tình trạng hiện tại so với trước kia thì tốt hơn rất nhiều, ít nhất hắn vẫn biết mình đang làm cái gì.

“Đi?” Một giọng nói nghi vấn đột nhiên vang lên, nhưng không có ai nghe được, lập tức người nọ tiếp tục nói, “Không tồi!”

72. Chương 72: Cố Nhân Gặp Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thích Vô Thương ngẩng đầu nhìn chăm chú ba người trước mặt, hai tay vung lên, từng làn khói đen như tên bắn vọt về hướng ba người kia.

Nhưng không ngờ thân thủ đối phương lại rất thoăn thoắt, nhoáng một cái đã tránh thoát, chỉ có một đạo bắn trúng vào một người, nhưng không phát huy hết uy lực, trước đây chỉ cần dính vào người là không ngừng thiêu đốt, cho đến khi đem đối phương đốt thành tro bụi mới thôi. Chính là trên cánh tay hắn chỉ bị đốt thành một hắc động, không còn bị gì nữa.

Người nọ chợt dừng lại cước bộ nhìn nhìn miệng vết thương bị cháy đen nhưng không có chảy máu, trong mắt hiện lên mặt nghi hoặc, chắc là nghĩ không có việc gì xảy ra nên rất nhanh bay lại chỗ Thích Vô Thương, giống như là không cảm thấy một chút thống khổ nào.

Thấy thế, Thích Vô Thương hai mắt phát lạnh, không nghĩ tới hắc điểm của hắn chỉ có một chút ảnh hưởng như vậy, nghĩ kế tiếp chắc phải một khổ chiến đây.

Mới vừa nghĩ thế, đối phương liền nâng tay phát ra một đạo hồng quang về phía hắn, Thích Vô Thương gian nan tránh thoát, quay đầu nhìn, thì thấy mặt đất phía sau hắn bị công kích kia làm lủng một lỗ lớn. Có thể nghĩ, nếu vừa nãy công kích mà rơi vào người hắn, thì hậu quả sẽ ra cái dạng gì.

Bình tĩnh quay đầu nhìn ba người trước mặt, Thích Vô Thương lấy từ trong túi trữ vật một thanh trường kiếm màu đen, đó là tiên gia bảo vật của hắn và Mật nhi trong vài năm ở Cửu Khuyết lấy được, hắn tu vi thấp, nhìn không ra loại bảo vật này có phẩm chất gì, bất quá vật trong Cửu Khuyết, hẳn là không thấp đi.

“Nga?” Thanh âm tò mò lúc trước lại hứng thú nói, nhưng vẫn không ai nghe thấy.

Thích Vô Thương đem kiếm đặt ngang trước ngực, giơ tay trái, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, nhẹ nhàng xẹt qua thân kiếm, lập tức hắc kiếm phóng ra ánh sáng màu tím sẫm. Nam tử giơ kiếm lên đỉnh đầu, bổ xuống ba người kia.

Hai người trong đó trong mắt hiện lên một mặt kinh hãi, vội trốn sang một bên, nhưng có một người trốn không kịp, bị mũi kiếm đụng trúng.

“A!”

Người nọ hét lên một tiếng thê thảm, cả người giống như đang nóng mà bị dội nước lạnh, xuất hiện từng làn khói trắng, liền phịch một tiếng ngã xuống đất.

Khói trắng dần tan, vị trí người nọ ngã xuống giờ chỉ còn một đồng quần áo rách rưới.

Hai người còn lại thấy thế, chỉ vào đồng quần áo kia miệng không ngừng “Ô ô”, trong mắt kinh sợ càng sâu, nhưng giống như không muốn buông tha, lấy tốc độ cực nhanh hướng về Thích Vô Thương, giống như trên người hắn có đồ vật gì hấp dẫn bọn họ vậy.

Bên kia, Thích Vô Thương nặng nề chống thanh kiếm xuống đất, miệng thở dốc, xem ra kiếm này phẩm giai rất cao, đối với hắn mà nói, phải cố hết sức, nhiều nhất chỉ có thể phóng thêm một kích nữa, hơn nữa tuyệt đối không thể hụt.

Nhìn hai người kia cách mình càng gần, Thích Vô Thương nhắc thanh kiếm lên, mắt chợt lóe qua mặt đỏ đậm.

Hai người kia nhìn hắn như vậy, tốc độ chợt chậm rãi ngừng lại, sau đó nhanh chóng tách ra, một trái một phải tấn công Thích Vô Thương.

Nam tử không ngờ với thần trí của bọn họ còn có thể nghĩ được biện pháp này, mắt thấy hai người cách mình càng gần, mắt hung ác, quyết định đánh cuộc một phen, công kích của người bên trái làm hắn có cảm giác người này cường hãn hơn, mặc kệ, giết hắn trước.

Lập tức người nghiêng sang trái, giơ hắc kiếm bổ xuống người kia, đồng thời sau lưng mở ra một hắc động, giống như lỗ xoáy.

Kết quả, người trước mặt kia không nghĩ ngờ hóa thành một làn khói trắng, mà phía sau công kích của người kia cũng vừa tới, một đạo quang mang màu đen vừa vận dụng trúng hắc động sau lưng nam tử, nháy mắt bị hắc động này cắn nuốt. Thích Vô Thương không thể nhúc nhích, đem kiếm chống xuống đất để đỡ cơ thể, miệng mũi không ngừng trào máu, nhìn qua thật là ghê người.

Hắc quang kia sau khi bị Thích Vô Thương cắn nuốt, mắt hắn thoáng chốc trở bên đỏ, một cỗ uy áp kỳ dị tản ra.

Cảm nhận được cỗ uy áp kia, thiên ma vừa mới tấn công hắn nhất thời sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Đây là.....” Người ở một bên xem cuộc chiến trong thanh âm tràn đầy kinh ngạc, thậm chí còn dẫn theo chút kinh hãi, lập tức thoát khỏi trạng thái ẩn thân đi ra.

Thiên ma quỳ trên đất kia nhìn thấy bên người nam tử đột nhiên xuất hiện một hồng y lão giả, cảm nhận được uy áp trên người đối phương, nhất thời sợ tới mức nằm úp sấp xuống đất, cả người đều run rẩy, miệng sùi bọt mép.

Hồng y lão giả ghét bỏ nhìn thoáng qua một đồng ở trên đất kia, đỡ Thích Vô Thương đứng dậy, nháy mắt hai người đã biến mất.

Hòa Trạch dinh thành.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, Tiết Mật nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình, khàn giọng nói, “Huynh..... Huynh sao lại ở chỗ này? Vài năm nay huynh đi đâu? Vì sao không nói gì đã rồi đi?”

Nhìn chăm chú vào nữ tử hốc mắt đã ứng đỏ, cùng vẻ mặt chất vấn kia, nam tử nhú mày, không nói gì.

“Vì sao không nói lời nào? Huynh có biết Hành nhi và Thịnh nhi nhớ huynh nhiều lắm không?” Nói xong nước mắt nữ tử đã chảy xuống, “Nơi này là địa phương nào huynh không biết sao? Vì sao huynh lại ở chỗ này? Vì sao?”

Nam tử dùng tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt của nữ tử, nhìn óng ánh trên ngón tay, nở nụ cười, “Nàng thì sao? Nàng cũng nhớ ta chứ?”

“Đương nhiên, huynh giúp ta nhiều như vậy.....” Còn chưa nói xong, đã bị đối phương dùng ngón trỏ che miệng.

“Hừ, không phải là loại này, mà là nhớ chung giữa nam nữ, có chứ?” Nam tử chuyên chú nhìn nàng, trong mắt lác đác tinh quang, nhìn qua muốn mê lòng người.

Nghe vậy, Tiết Mật mở to hai mắt, cứ ngây ngốc nhìn hắn, đầu óc xoay chuyển, nhớ nhung giữa nam nữ? Có ý gì? Hắn muốn nói gì đây?

Nhìn bộ dáng của nàng, nam tử cười ra tiếng, thanh âm trầm thấp dễ nghe, đó là tươi cười mà trong trí nhớ chưa từng gặp qua.

“Mật nhi, ta rất nhớ nàng, không có lúc nào là không nhớ nàng, nhớ nhung xâm nhập vào xương tủy.....” Nói xong, nam tử dang rộng tay không đợi Tiết Mật phản ứng ôm nàng vào ngực, nhẹ than một tiếng.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, thời gian giống như ngừng trôi, chỉ có ánh nền màu vàng vẫn đang nhảy nhót, nhìn qua giống như một bức cổ họa trong tĩnh có động, yên lặng trôi qua năm tháng.

Ngay sau đó, Tiết Mật bỗng nhiên bừng tỉnh lại, nhẹ nhàng đẩy, nam tử liền buông lỏng ôm ấp.

Nữ tử mím môi ngẩng đầu nhìn hắn, thanh âm cố gắng bình tĩnh hỏi, “Quân Ngọc Hàn, ta không rõ ý của huynh. Ta chỉ muốn biết vì sao huynh lại ở chỗ này, vì sao mắt của huynh lại màu này? Mấy năm nay huynh rốt cuộc đi nơi nào?”

Nghe vậy, nam tử nhú mày, khóe miệng gợi lên一抹 cười, thấy Tiết Mật nhướng mày, nhưng không có nói gì.

“Nàng hẳn là biết màu mắt này có ý nghĩa gì, đại ma vương, tu vi của ta. Cho nên nàng nói ta vì sao lại ở chỗ này?” Nam tử cười nói.

“Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng huynh hẳn là.....” Tiết Mật trong mắt tràn ngập không thể tin, nàng không dám tin, rõ ràng lúc trước mấy người bọn họ còn tại Lân Châu tiêu diệt yêu tu, vì sao chỉ chớp mắt, người lúc trước lại biến thành như bây giờ? Rõ ràng đây là loại hẳn ghét nhất sao? Rõ ràng.....

“Rõ ràng ra hẳn là cao phong lượng tiết (người có đức độ tốt), vì dân tạo phúc, như một quân tử, hiệp sĩ phải không?” Quân Ngọc Hàn cười nói, khóe miệng lại nhếch lên mỉa mai.

Nhìn hẳn thế này, Tiết Mật đột nhiên nói không ra lời, chính là cứ nhìn hẳn.

“Mật nhi, đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ khổ sở.” Nam tử tiếp tục cười nói, nhưng trên mặt lại nhìn không ra tia khổ sở nào.

“Huynh vài năm này rốt cuộc gặp chuyện gì?” Tiết Mật nhíu mày hỏi, Quân Ngọc Hàn rõ ràng không phải như vậy, trừ khuôn mặt kia, nàng căn bản không cảm giác chút quen thuộc nào trên người này, tươi cười kia, biểu tình kia, lời nói kia, căn bản là một người, một bộ dạng giống Quân Ngọc Hàn như đúc.

“Không gặp chuyện gì, chính là đột nhiên phát hiện ma đạo thích hợp với ta hơn.” Nam tử thần nhiên nói.

Nhìn thấy hắc bầy cái vẻ không sao cả, Tiết Mật đột nhiên dâng lên một trận tức giận, gì mà nói ma đạo thích hợp với hắc hơn, ở chung nhiều năm như vậy, nàng chẳng lẽ còn không nhìn ra hắc hiện tại có thích hay không sao?

Nhìn vẻ mặt Tiết Mật, Quân Ngọc Hàn cười cười, “Không nói chuyện này nữa, khó được đến Hòa Trạch một chuyến, muốn ra ngoài đi dạo không? Bên này có rất nhiều.....”

“Vô Thương đâu? Sư huynh ta đâu?” Tiết Mật đột nhiên hỏi, nếu không thể hỏi hắc trải qua thế nào, vậy sẽ tạm thời không hỏi, nhưng sư huynh hắc là phải ở cùng nàng chứ.

Nghe vậy, Quân Ngọc Hàn thu lại tươi cười trên mặt, ánh mắt đột nhiên trở nên băng hàn, thanh âm lãnh đạm nói, “Không có Thích Vô Thương, chỉ có một mình nàng!”

“Không có khả năng! Rõ ràng chúng ta ở cùng nhau.....” Nhắc đến người này, Tiết Mật đột nhiên ngừng lại, như nghĩ tới chuyện gì, ngẩng đầu nhìn đối phương, “Là huynh phái người hạ được, huynh vẫn luôn theo dõi chúng ta phải không?”

“A.....” Nam tử tựa như có chút buồn rầu dè mi tâm, “Đúng vậy, các nàng vừa tiến vào thượng giới thì người của ta đã truyền tin cho ta, sau đó ta nói bọn họ tìm cơ hội đưa nàng về đây, về chuyện hạ được ta không có lắm, bất quá làm cũng không tệ!”

Nghe vậy, Tiết Mật kinh ngạc há miệng, “Vì sao huynh phải như vậy? Được kia làm ta mê man đến bảy ngày, không có tri giác, nếu Vô Thương ở bên ngoài xảy ra chuyện gì thì làm sao đây? Không được, ta phải đi tìm hắc!” Nói xong nữ tử đi ra ngoài.

Thấy thế, Quân Ngọc Hàn mày nhíu chặt lại, chỉ động thủ một chút đã đem Tiết Mật bắt trở về, nhẹ nhàng vung lên, nữ tử liền bị ném lên trên giường.

“Nàng chỉ có thể ở trong này, không được đi đâu hết!” Nam tử biểu tình đột nhiên trở nên quỷ dị, ánh mắt đỏ như muốn chảy máu.

Tiết Mật nhìn hắc, hình như bị dọa, nhất thời không thốt lên được lời nào, trong mắt mang theo tia sợ hãi.

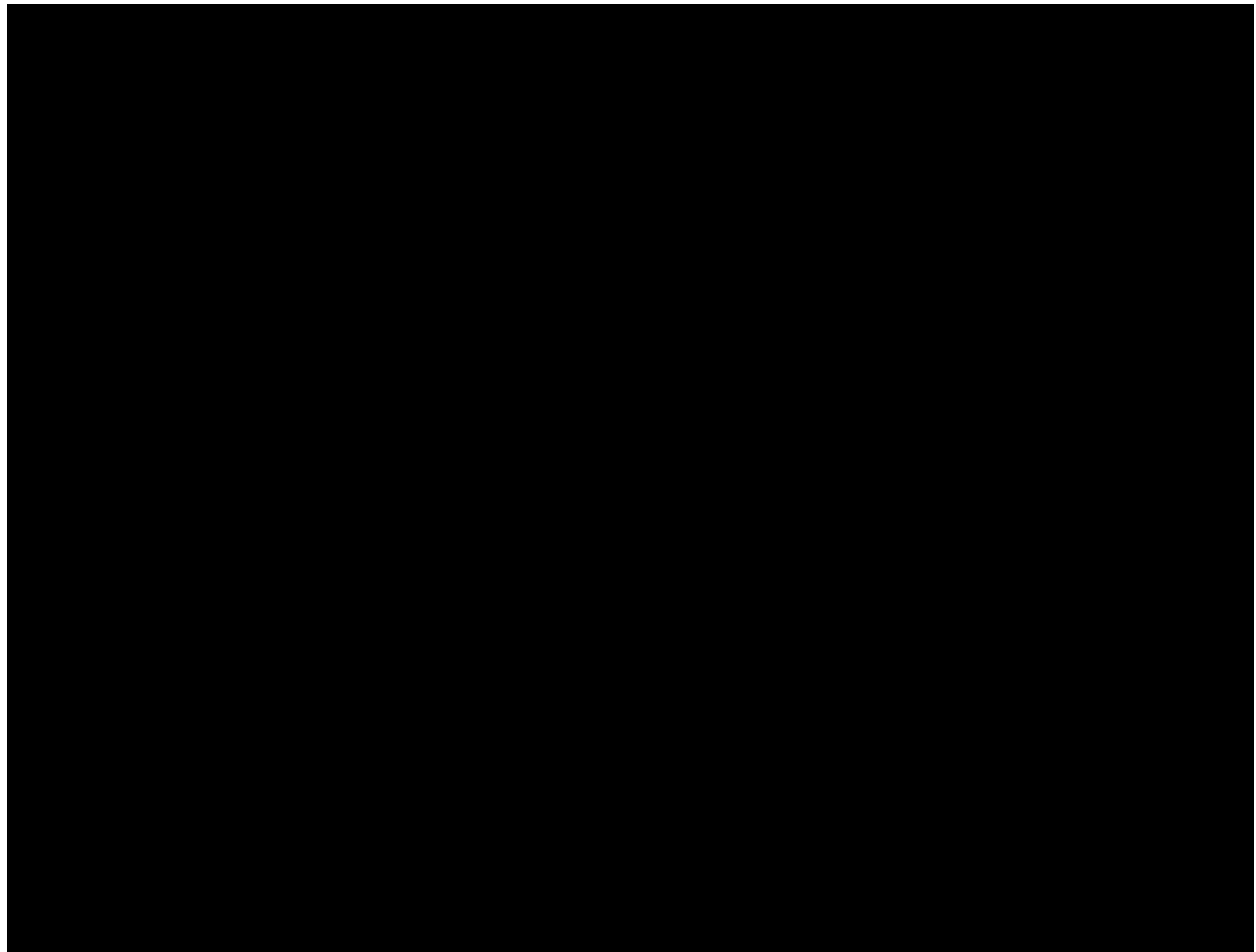
Nhìn thấy ánh mắt của nàng, nam tử bỗng khôi phục lại thái độ bình thường, cúi đầu nhìn, không nói gì nữa, như suy nghĩ chuyện gì. Ông tay áo màu đen phát một cái, xoay người đi ra ngoài, tới cửa, dường như ra mệnh lệnh gì đó cho người trông coi, sau đó hoàn toàn biến mất.

Nhưng Tiết Mật không nghe thấy họ nói gì, lúc hắc vừa đi, cảm giác áp bách trên người kia cũng lập tức tán đi, hai tay chống đỡ cơ thể, thở ra từng ngụm từng ngụm, vừa mới này giống như hít thở không thông, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Quân Ngọc Hàn.....

Không đúng! Tiết Mật vội vàng từ trên giường đứng dậy, chạy vội ra cửa, nhưng chưa kịp bước tới, đã bị một đạo quang sáng đỏ bắn trở về, nặng nề té trên mặt đất.

Sao lại thế này? Nữ tử từ mặt đất đứng dậy, dùng tay dò xét phía trước, thì ra cửa có thiết lập giới hạn, nàng căn bản ra không được, trong lòng quỳnh lên, đứng trước cửa lớn tiếng kêu.

“Quân Ngọc Hàn, huynh trở về! Huynh mau thả ta ra ngoài! Quân Ngọc Hàn!”

73. Chương 73

Bảy ngày sau.

Nữ tử mặc xiêm y màu xanh bưng một chậu nước, xuyên qua hành lang, đi tới trước cửa một phòng, nhẹ nhàng đẩy ra, đi vào. Thấy nam tử vẫn đang ngủ ở trên giường, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhu hòa, bưng chậu đi qua.

Đến bên giường, đem chậu đặt trên ghế, nhẹ nhàng nhúng khăn tay vào trong chậu, giúp nam tử lau mặt, đây là việc mấy ngày nay nàng đều làm, tuy phụ thân bảo nàng làm, nhưng chính nàng cũng không có bài xích.

“Mật nhi, Mật nhi.....” Nghe thấy nam tử kêu tên ai đó, Ưng Thanh Dao ngân nga theo, Mật nhi, Mật nhi, tên này thật dễ nghe, cũng không biết có quan hệ gì với hắn, mà gọi tình ý như vậy, hẳn là người trong lòng của hắn đi, hắn đã có người trong lòng rồi sao!

Nữ tử chớp mắt biểu tình sợ sệt, lập tức mỉm cười, người ta có người trong lòng thì có liên quan gì nàng chứ.

Lại cầm khăn tay bỏ vào chậu, ngâm ngâm trong nước, đặt lên trán nam tử.

Nàng còn nhớ bộ dáng của hấn lúc phụ thân mang về, cả người là máu, hô hấp mỏng manh, tùy thời có thể chết đi, phụ thân tùy ý giao hấn cho nàng chăm sóc, kỳ thật ngay cả nàng cũng không chắc hấn có thể sống sót không. Nhưng hấn vẫn sống, hơn nữa còn bình phục rất nhanh.

Lúc trước bệnh trạng của hấn hấn là bị tà ma nhập thể, nhưng kỳ quái là hấn tu vi thấp như vậy nhưng không có xuất hiện trạng thái mất thần trí giống như mấy nhân ma kia, mà là..... Khắc chế. Phụ thân nói hấn tư chất tu ma rất tốt, hiện tại xem ra phụ thân vẫn là thật tình mắt, nàng còn chưa từng thấy ai có thể khắc chế sự bùng nổ của ma loại trong cơ thể đâu.

“Mật nhi, đừng rời đi.....”

Nữ tử còn đang ngây người, thì tay cầm khăn đột nhiên bị một bàn tay ấm áp bắt lấy, đối phương nắm rất chặt, giống như sợ buông lỏng thì người sẽ biến mất vậy.

Ưng Thanh Dao có chút luống cuống, nhìn nam tử trên giường, lại nhìn cửa phòng, nếu có người tới, nàng không biết giải thích thế nào. Dùng sức rút tay, nhưng không thể rút ra được.

“Thanh Dao, con ở bên trong sao?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của lão giả, giọng nói càng to dần, ngay sau đó người cũng đã tới trước cửa.

Xong rồi, là phụ thân tới, nữ tử gấp gáp bắt chắp đầu gối, vội vàng rút tay ra khỏi bàn tay nam tử, mu bàn tay tuyết trắng đỏ ửng một mảnh, có thể thấy được nàng dùng khí lực lớn chừng nào.

Ngay sau đó, cửa phòng được đẩy ra, hồng y lão giả đi đến, nữ tử thấy thế vội vàng giấu tay ra phía sau.

“Thanh Dao, sao vậy, sao đầu đầy mồ hôi thế kia? Tiểu tử kia tỉnh chưa?” Ưng Vãn Thiên thân thiết đi tới.

“Không..... Không có gì..... Người nọ còn chưa tỉnh.....” Ưng Thanh Dao nhẹ nhàng xoa xoa chỗ tay bị đau ở sau lưng, lắp bắp nói.

“Nói bừa cái gì, không phải đã tỉnh rồi sao? Tiểu tử, thấy thế nào?” Hồng y lão giả nhìn phía sau nữ tử hỏi.

Cái gì! Ưng Thanh Dao cẩn thận quay đầu lại, vừa lúc chạm vào đôi mắt tối đen xa cách kia.

Nữ tử sợ tới mức lui liên tiếp vài bước, cười gượng hai tiếng, không phải là nàng cứu hấn tỉnh chứ, rốt cuộc là tỉnh khi nào a, bộ dáng vừa nãy của nàng hấn đã thấy rồi sao?

Thích Vô Thương chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, lại quay đầu nhìn hồng y lão giả, thanh âm lãnh đạm,

“Đây là đâu? Người là ai?”

Nghe vậy, hồng y lão giả không có trả lời, chỉ thản nhiên nói, “Hiện tại thân thể như thế nào?”

Thích Vô Thương nhìn chăm chú hẩn một hồi, tự cảm nhận bên trong cơ thể, phát hiện không có tổn thương gì, công kích mà thiên ma kia đánh trúng người hẩn, hẩn là phải bị trọng thương mới đúng, chẳng lẽ hai người trước mặt này cứu hẩn.

“Đa tạ ân cứu mạng.” Thích Vô Thương chấp tay, trên mặt vẫn không cười lấy một cái.

Ứng Thanh Dao ở một bên bĩu môi, người gì vậy, nói lời cảm tạ mà còn bày ra cái bộ mặt thối, thật khó coi!

“Ai.....” Ứng Vấn Thiên lắc lắc tay, một bộ cự tuyệt, “Ta không cần lời cảm tạ của người, chỉ cần người đáp ứng với ta một chuyện!”

Nghe vậy, Thích Vô Thương nhíu nhíu mày, không có trả lời.

“Cũng không phải là chuyện khó xử gì, đối với người tuyệt đối có lợi!” Lão giả hấp dẫn nói.

“Mời nói!” Thích Vô Thương vẫn không có lập tức đáp ứng.

Tiểu tử này, cũng không nhìn xem mình hiện tại đang ở địa bàn của ai, mà cứ như thế, thật là..... Ai, quên đi, ai bảo hẩn là người tốt đâu. Ứng Vấn Thiên trong lòng thở dài, “Ta muốn thu người làm đồ đệ, người thấy thế nào?” Lão giả hai mắt sáng lên nhìn Thích Vô Thương.

“Thu ta làm đồ đệ? Nếu ta nhìn không sai, thì người tu ma đạo, nhưng ta là tu tiên đạo.” Nam tử thanh âm bình thản nói.

Nếu đổi lại người khác mà nói chuyện với Ứng Vấn Thiên hẩn như vậy, hẩn đã sớm tát cho một tai, tu tiên có gì tốt mà khoe! Tu ma mới là chính đạo! Cổ tình trước mặt người này, biểu tình, thanh âm đều thực bình tĩnh, giống như chỉ là nói ra một câu bình thường, làm cho hẩn không có chỗ phát hỏa.

“Ta biết người tu chính là tiên đạo, nhưng người nhìn cổ tay của người một chút đi!” Hồng y lão giả nói.

Nghe vậy, Thích Vô Thương nghi hoặc kéo ống tay áo lên, trong mắt nhất thời tràn ngập khiếp sợ, trên cánh tay hẩn sao lại có một vết hoa văn màu đen, sao lại thế này? Kéo ống tay áo kia lên, cũng là như vậy!

“Đây là ma văn, bình thường người tu tiên tẩu hỏa nhập ma trên người đều có, người hiện tại.....”

Lão giả còn chưa nói xong, đã bị Thích Vô Thương cắt ngang, “Không có khả năng!”

“Sao lại không có khả năng? Nhìn bộ dáng của ngươi, hẳn là mới lên tiên lộ không lâu, kỳ thật thời điểm đăng tiên lộ phải rơi vào ma đạo, chẳng qua không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng làm cho ngươi tránh thoát, ngược lại ngăn chặn ma loại, thật sự là ngàn năm mới có một a!” Lão giả cảm khái nói.

Thích Vô Thương nghe hẳn nói vậy, trong đầu đột nhiên hồi tưởng lại tình trạng của hẳn lúc trước, hẳn nhớ rõ lúc ấy rất khó chịu, giống như có cái gì khống chế hẳn, nhưng sau khi nghe được một giọng nói thì hẳn mới tỉnh lại. Thanh âm kia là..... Mật nhi!

“Vốn ngươi là ám linh căn rất thích hợp tu ma, hơn nữa thời điểm ngươi đăng tiên lộ bị tẩu hỏa nhập ma, khiến cho thân thể của ngươi là cơ thể rất thích hợp để tu ma. Cũng không biết ngươi dùng biện pháp gì thế nhưng khắc chế được ma loại, ngươi cứ như vậy mà tu tiên, qua vài trăm năm hẳn là có thể tinh lọc ma tính trên người, sẽ không có vấn đề gì. Chính là ngươi ngàn không nên vạn không nên, đi vào Hòa Trạch, ở trong này ngươi chỉ cần hô hấp một chút, đều có thể tăng ma tính trong người ngươi, hướng chi.....” Nói tới đây, lão giả cười gian một chút.

Thích Vô Thương ngẩng đầu cau mày nhìn hẳn, một tay bắt lấy cánh tay, ánh mắt đông lạnh.

“Phụ thân!” Ứng Thanh Dao ở một bên thúc khuỷu tay vào phụ thân nhà mình, bộ dáng thế này, ai muốn bái người làm vì sư a!

Thấy nữ nhi ra hiệu, lão giả mới thấy mình có chút thất thố, vội vàng khụ hai tiếng che dấu, sau đó khuôn mặt nghiêm túc nói, “Huống chi ngươi ngày đó còn hút chiêu thức ma kia vào trong cơ thể, nên giờ đã đánh vỡ áp chế trong cơ thể ngươi. Hiện tại ngươi đã bước trên con đường tu ma, không quay đầu được đâu!”

Nghe vậy, Thích Vô Thương nắm chặt cánh tay, một dòng máu tươi theo cánh tay chảy xuống dưới, nhỏ lên đệm.

“Ai nha, ngươi làm gì vậy? Thương thế của ngươi còn chưa có khỏi đâu!” Nói xong Ứng Thanh Dao đi lại gần, nhìn miệng vết thương trên mặt tràn đầy không đồng tình.

Nhưng vừa mới đi nửa bước đã bị ánh mắt băng hàn của Thích Vô Thương làm cho lui trở về.

“Ta tới đây là để tìm người, không phải vì bái sư, tìm được người ta sẽ đi!” Thích Vô Thương không để ý nói.

Ứng Văn Thiên nhú mày, nhìn chằm chằm nam tử một hồi, đột nhiên nở nụ cười, “Tìm người? Tìm ai? Có lẽ ta có thể giúp ngươi.....”

“Thê tử của ta!” Thích Vô Thương đáp.

“Thê tử? Tên là gì?” Hồng y lão giả tiếp tục hỏi, bằng thanh danh Vấn Thiên lão tổ của hắn, tìm người còn không đơn giản sao, hắn hỗ trợ tìm nữ oa kia, tiểu tử này sẽ thiếu hắn một ân tình, còn không đáp ứng làm đồ đệ của hắn sao.

“Tiết Mật.” Nhắc đến tên này, trong mắt nam tử hiện lên mặt ôn nhu. Thực lực của hắn rất yếu, có lẽ nên nhờ người trước mặt này tìm giúp vậy.

“Tiết..... Tiết Mật? Người chắc chứ?” Hồng y lão giả cùng thanh y nam tử nhìn nhau, trên mặt biểu tình thật quỷ dị.

“Có vấn đề gì sao?” Thích Vô Thương vội hỏi nói.

“Nguyệt Kiến, bên ngoài sao vậy? Sao mà ồn như thế?” Tiết Mật nhìn phần y nữ tử vừa mới đi vào.

Mấy ngày trước, nàng đã đưa hài tử và Nguyệt Kiến ra ngoài, thân thể Nguyệt Kiến cũng đã tốt, nhưng người thì lại im lặng hơn xưa.

Không biết vì sao, nàng có thể đem vật từ không gian lấy ra, cũng có thể đưa người đi ra, đưa vào. Chỉ trừ nàng, giống như là bị đặt cấm chế, bị vây trong điện này, đừng nói đi ra ngoài, ngay cả không gian cũng không vào được. Khẳng định là Quân Ngọc Hàn động thủ, xem ra nàng chỉ có thể tạm thời ở chỗ này. Trừ bỏ lần trước, về sau nàng cũng chưa từng gặp qua Quân Ngọc Hàn.

Nguyệt Kiến có thể đi ra ngoài, tìm hiểu tin tức, giới hạn kia giống như không có một chút tác dụng với nàng.

“Mật Mật.....” Nguyệt Kiến muốn nói lại thôi, trên mặt hơi ngượng nghịu.

“Nguyệt Kiến sao vậy?” Tiết Mật hỏi.

“Nguyệt Kiến tỷ tỷ?” Tiệc Diệc Hành ở một bên chơi đùa vui vẻ với ca ca cùng ngừng lại, nhìn nàng.

“Kỳ thật.....” Nguyệt Kiến còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm trầm thấp chen ngang.

“Nguyệt Kiến ngươi muốn nói gì?” Quân Ngọc Hàn như bóng ma từ ngoài cửa điện chậm rãi đi vào.

Nghe vậy, Nguyệt Kiến lập tức xoay người sang chỗ khác, đợi thấy rõ diện mạo nam tử, không tự giác lui về sau mấy bước.

“Quân..... Quân đại ca.....” Nguyệt Kiến lắp bắp nói.

“A, Nguyệt Kiến vẽ mặt của người làm ta khổ sở đó.” Nam tử cười cười nói, nhưng cước bộ không có dừng lại.

Khi nhìn thấy hai tiểu tử bên cạnh Tiết Mật, ánh mắt nhất thời trở nên ôn hòa, ngồi chồm hổm xuống, vạt áo màu đen trên người phủ dài trên đất, nhưng hần không có để ý.

“Hành nhi, Thịnh nhi lại đây, cha ôm một cái, đã lớn như vậy rồi sao!” Nam tử thanh âm ôn nhu, nhìn hai hài tử ánh mắt tràn đầy tình yêu, vẽ mặt kia giống Quân Ngọc Hàn trước kia như đúc.

Hai hài tử nhất thời không có phản ứng, vẫn đứng bên cạnh Tiết Mật không động đậy, nhưng Quân Ngọc Hàn vẫn duy trì động tác kia, ngay cả tươi cười cũng không có biến hóa.

Thấy thế, Tiết Mật vẽ mặt ôn hòa nhìn hai hài tử, nhỏ giọng nói, “Lúc trước không phải vẫn luôn nháo đòi gặp Quân phụ thân sao? Hiện tại người ở ngay trước mặt các con đó, còn không mau chạy qua!”

Hai hài tử nhìn nhìn Tiết Mật, thấy Tiết Mật cổ vũ, liền mạnh chân bước hai bước, sau đó chạy vọt lại lồng ngực Quân Ngọc Hàn.

“Quân phụ thân!” Kỳ thật bọn họ không còn nhớ rõ khuôn mặt hần, chỉ nhớ hần luôn mặc trang phục màu trắng, trừ cái này còn nhớ nụ cười của hần, cùng người trước mặt này rất giống nhau, ấm áp bình thản.

Nhìn ba người ôm nhau, Tiết Mật khẽ cười cười, mặc kệ Quân Ngọc Hàn gặp chuyện gì, bộ dáng thế nào, khi hần gặp hai hài tử, vẫn là Quân Ngọc Hàn y phục trắng tuyết trước kia.

“Nguyệt Kiến, lúc này muốn nói với ta cái gì?” Tiết Mật quay đầu nhìn nữ tử bên cạnh.

“Quân đại ca hần.....”

“Ta chuẩn bị tổ chức hôn lễ cho chúng ta, một lần nữa thành thân, lúc trước nàng trở thành thê tử của ta, chỉ mặc giá y cho có, thật là ủy khuất nàng, hiện tại ta chuẩn bị ở Hòa Trạch đình thành tổ chức cho nàng một hôn lễ thật lớn, về sau nàng chính là thê tử do ta cưới hỏi đàng hoàng.” Nam tử bế hai hài tử trên tay, nhìn Tiết Mật mỉm cười nói, trong mắt là chân thành.

“Cái gì!” Ở bên kia Thích Vô Thương từ trên giường chạy vội tới trước mặt hồng y lão giả, trên mặt tràn đầy không thể tin, “Mật nhi cùng người khác thành thân, ai?”

“Đệ tử ma tôn Hồng Liên, Quân Ngọc Hàn.”

74. Chương 74: Sư Huynh Đệ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Huynh nói gì?” Bảo Nguyệt Kiến mang hai hài tử ra ngoài, Tiết Mật ngẩng đầu nhìn về mặt chân thành của nam tử, thanh âm khô khốc.

“Ta nói chúng ta thành thân, để nàng trở thành thê tử của ta.” Quân Ngọc Hàn nhìn nữ tử, ánh mắt chuyên chú thâm thúy.

“Vì sao? Ta..... Huynh.....” Tiết Mật thanh âm đứt quãng, đầu óc xoay chuyển, Quân Ngọc Hàn sao lại nói vậy, hẳn không phải toàn tâm toàn ý chuyên tâm tu luyện sao? Hiện tại muốn cùng mình thành thân?

“Vì sao?” Nam tử cười lặp lại, đi lại gần Tiết Mật, đứng trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng, “Đương nhiên bởi vì thích, nếu không thích sao lại thành thân chứ? Phải biết rằng ta đã yêu nàng từ lâu đó!”

Cảm nhận được áp bách trên người nam tử, Tiết Mật không tự giác lui về sau vài bước, nghe xong hắn nói, liền ngẩng đầu nhìn hắn, “Yêu.....thích? Sao có thể? Rõ ràng huynh.....”

“Rõ ràng ta hẳn là không có thất tình lục dục, trong lòng chỉ lấy việc tu luyện làm vui phải không?” Quân Ngọc Hàn tiếp lời của nàng, biểu tình trầm tĩnh, trong mắt lại tràn ngập bi thương.

Thấy ánh mắt hắn, Tiết Mật nhất thời nói không nên lời, như bị sự bi thương của đối phương hút lấy, cứ đứng tại chỗ ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ khổ sở.” Quân Ngọc Hàn đột nhiên lấy tay che kín hai mắt của nữ tử, thanh âm khàn khàn.

Tiết Mật bỗng thấy trước mặt tối sầm, phía trước là một mảnh âm áp, còn chưa kịp phản ứng, thì nam tử đã rút tay về, sau đó lắc lư một vật màu tím trước mặt nàng.

Nữ tử tập trung nhìn, rất là quen thuộc, này không phải.....

“Nàng cũng từng thích ta mà phải không?” trong giọng nói nam tử dẫn theo chút vui sướng, “Tuy lúc đó ta không nắm chặt nàng, nhưng hiện tại vẫn không chậm phải không?”

Tiết Mật lúc này mới nhìn rõ vật kia đúng là trức bài màu tím mà thời điểm nàng cùng với Quân Ngọc Hàn ở trong thôn bị mất, mặt trên thực là bóng loáng, không còn thô ráp như lúc Nguyệt Kiến đưa cho nàng, hơn nữa tên của hai người còn rõ ràng giống như mới vừa khắc vậy.

“Này.....Sao vật đó lại ở chỗ huynh?” Tiết Mật khiếp sợ hỏi, trong mắt tràn đầy bất khả tư nghị, vật này nàng không biết đánh rơi chỗ nào, không ngờ lại nằm trong tay Quân Ngọc Hàn.

“Ngày đó nàng tránh ở sau gốc cây hẳn là thấy ta và..... Ngô Đồng.....” Nhắc tới tên này, nam tử dừng lại một chút, biểu cảm trên mặt chớp mắt ngưng trệ.

“Àn, người kia hẳn là sư muội của huynh.” Tiết Mật gật gật đầu, nhớ tới nữ tử lúc trước nàng có nhìn thoáng qua, thật là kinh diễm a.

“Àn, là sư muội tốt của ta.” Quân Ngọc Hàn khéo miệng nhếch lên, trong mắt không có mỉm cười. “Vậy chứng tỏ nàng nghe thấy lời ta nói, nên mới rời đi, chẳng qua nàng làm rớt cái này ở chỗ đó, lúc ấy nàng muốn cùng ta ở chung một chỗ đúng không?” Càng nói thanh âm nam tử càng trở nên ôn nhu.

Nghe Quân Ngọc Hàn đột nhiên nói vậy, Tiết Mật có chút xấu hổ, cúi đầu nói, “Kỳ thật là ta không đúng, ta không nên có ý nghĩ như vậy trong đầu, huynh chỉ là thuận tay giúp ta, chẳng lẽ còn phải phụ trách nữa đời sau của ta sao? Ta không.....”

“Ta nguyện ý, ta nguyện ý phụ trách.” Nam tử nâng cằm nữ tử, hai mắt thâm thúy nhìn nàng, “Đừng nói là nửa đời, chính là đời kiếp kiếp ta cũng nguyện ý phụ trách. Không biết giờ trả lời thì có trễ không?”

Tiết Mật nhìn ánh mắt hắn, trong mắt tràn đầy không thể tin, môi khép mở vài lần nhưng không nói được một câu, Quân Ngọc Hàn sẽ nói vậy sao? Sao lại nói như vậy chứ?

“Ân? Mật nhi?” Nam tử thấy thế cười khê một tiếng, thanh âm thì ào.

Nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt, Tiết Mật khẩn trương nắm chặt hai tay, nàng biết tâm ý của mình, cho nên.....

“Ta đã thích..... A, tê!” Nói được một nửa, Tiết Mật đột nhiên cảm giác cảm truyền đến từng trận kịch liệt đau đớn, giống như xương cốt bị bóp nát, đau đến nỗi nước mắt sắp chảy.

Sau đó nam tử kéo nàng vào lòng hắn, kề sát vào lỗ tai nàng nhẹ giọng nói, “Mật nhi, ta không muốn nghe lời nào khác, chỉ cần nàng nói một câu ta cũng nguyện ý là được. Bởi vì ta không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, Mật nhi, không nên ép ta, nàng là người ta không muốn tổn thương nhất, chỉ cần nàng cứ như bây giờ đứng bên cạnh ta, cho dù không nói lời nào cũng có thể.....”

Nghe thấy nam tử nói lời mê sảng, không biết vì sao, đáy lòng Tiết Mật trào ra một cổ khổ sở, nàng thật sự muốn biết, người này mấy năm nay rốt cuộc gặp chuyện gì, rõ ràng chính là người như vậy, mà sao lại biến thành như bây giờ?

“Ma tôn Hồng Liên?” Thích Vô Thương biểu tình nghiêm túc hỏi.

“Ân, tuy mới đột phá không bao lâu, nhưng cũng là tu vi ma tôn.” Ứng Vấn Thiên vẻ mặt thập phần rối rắm, trên mặt vừa có chút khinh thường lại vừa có chút kính nể.

Quân Ngọc Hàn! Thích Vô Thương trong mắt tràn đầy không thể tin, chẳng lẽ là Quân Ngọc Hàn kia? Bất quá nếu đã bắt Mật nhi thì hẳn là người đó! Nhưng hắn sao lại xuất hiện trong này, trong trí nhớ thì hẳn tu là tiên đạo mà, còn là đại ái chi đạo, sao lại rơi vào ma đạo chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kỳ thật hắn căn bản không rõ tâm tình của mình đối với nam nhân gọi là Quân Ngọc Hàn kia, trong mấy năm hắn và Mật nhi chia cách thì vẫn dốc lòng chiếu cố Mật nhi và hai hài tử, hẳn quả thật thập phần cảm kích. Nhưng mặt khác vì bọn họ cùng nhau trải qua một đoạn thời gian, nên nam nhân kia ở trong lòng Mật nhi và hai hài tử có ấn tượng khó phai mờ, ngay cả hắn cũng không thể xóa được. Hướng chi hắn (QNH) đối với Mật nhi.....

“Khi nào thành thân?” Thích Vô Thương bình tĩnh hỏi thăm, tâm tình đã khôi phục lại như cũ.

“Một tháng sau, Quân Ngọc Hàn đó hình như muốn tổ chức một hôn lễ long trọng, bảy ngày trước đã bắt đầu chuẩn bị, mời rất nhiều người, giống như là chuẩn bị chiêu cáo thiên hạ vậy. Bất quá với thân phận đồ đệ ma tôn của hắn, như vậy cũng không đủ.” Nói xong, hồng y lão giả bĩu môi.

“Các người có được mời không?” Thích Vô Thương ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt, thanh âm như cũ không có phách phồng.

“Đương nhiên, hắn dám không mời ta!” Hồng y lão giả lớn tiếng nói, nhưng như nghĩ tới chuyện gì, cười cười nhìn Thích Vô Thương, “Người không phải muốn đi chứ? Nói cho người biết, người không có giấy mời thì ngay cả ly hoang lâu cũng không vào được đâu, bất quá nếu là.....”

“Sư phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lạy.” Nói xong Thích Vô Thương bình tĩnh quỳ xuống, vẻ mặt kính trọng.

Ứng Thanh Dao ở một bên nhất thời trờng lớn hai mắt, đúng là thăng thần a!

“A..... Trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy a!” Hồng y lão giả vội vàng nâng Thích Vô Thương đứng dậy, vẻ mặt kính hỉ, ta cũng đã có đồ đệ tốt, xem hắn còn khoe khoang trước mặt ta nữa không, hắc hắc.

“Kỳ thật ma tôn kia là sư thúc của ta, cùng sư phụ với phụ thân.” Ứng Thanh Dao một một bên nói một câu.

Cái gì, Thích Vô Thương ngẩng đầu nhìn hồng y lão giả, chỉ thấy hắn chép chép miệng, có chút khinh thường nói, “Đúng vậy, Mộ Bạch Y là kia quả thật là sư đệ của ta, dù sao người đã báii nhập sư môn ta thì sớm hay muộn việc này cũng nên nói cho người biết.....”

Kế tiếp chính là nói một hồi chuyện xưa, thì ra môn phái mà Thích Vô Thương báii nhập này tên là Vô thượng kính, là môn phái lánh đời ở ma giới, phương pháp tu luyện là độc nhất vô nhị, tới lứa của hồng y lão giả vốn là chỉ thu có mình hắn. Bởi vì sư phụ hắn cảm thấy thiên tư của hắn cao, nên quyết định sẽ

không thu thêm đệ tử khác. Nhưng không ngờ sau khi từ bên ngoài trở về mang theo một tiểu tử người đầy máu, chính là Mộ Bạch Y, nhưng ngoại nhân có thói quen gọi hắn là ma tôn Hồng Liên.

Sư phụ hắn cũng không ngờ tiểu tử tùy ý mang về có thiên phú tu ma cao như vậy, vì thế liền quyết định lại thu thêm một đồ đệ, từ khi đó Ứng Vấn Thiên đối với hắn không buồn hé răng, sư đệ tiến giai rất nhanh, từ trước đến nay hắn đều hơn, nhưng đến giờ thì lại thua. Sau khi sư phụ qua đời, từng lập di ngôn bảo hắn không cần đấu với sư đệ nữa, Ứng Vấn Thiên ưu điểm khác không có, nhưng tôn sư trọng đạo thì rất tốt, vì thế không cùng Mộ Bạch Y đấu với nhau nữa, nhưng cùng không lui tới nhiều.

Sau lại nghe nói hắn thế nhưng đột phá tu vi ma tôn, trong lòng hắn có chút bất bình, nhưng vì di ngôn của sư phụ, nên không đi tìm hắn. Về sau biết được hắn thu một đồ đệ, tâm tư liền rộng rãi hơn, ta không thể đấu, thì không thể tìm đồ đệ đấu sao?

Nhưng sau khi quan sát đồ đệ của hắn, thì nhiệt hỏa trong lòng liền bị dập tắt, tư chất kia, ai..... Thật sự là hết cách.

Hắn đã đi tìm rất nhiều năm nhưng không có người nào hợp ý, thậm ý còn qua tiên môn bên kia đi tìm, nhưng tư chất đều so với đồ đệ của Mộ Bạch Y là không bằng. Cho đến một ngày gặp được Thích Vô Thương, tư chất kia hoàn toàn chính là vì tu ma tạo ra a, hơn nữa còn là ám linh căn, rốt cuộc so với hắn càng thích hợp hơn. Cho nên hắn giống như nhặt được bảo vật mang đối phương trở về.

Thì ra là như vậy, bất quá như vậy thì cơ hội sẽ lớn hơn một chút, Mật nhi chờ ta, ta nhất định sẽ cứu nàng ra! Thích Vô Thương nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt kiên định.

Lại một nhóm người rời đi, Tiết Mật thấy mình sắp hỏng mất, nàng thế nhưng một tháng sau sẽ thành thân, còn không cho phép nàng cự tuyệt, xem thái độ ngày đó của Quân Ngọc Hàn, nếu nàng cự tuyệt, hắn tuyệt đối sẽ làm ra chuyện gì đó, nhưng cứ như vậy cũng không được a, Vô Thương cũng không biết giờ thế nào.

Mấy ngày nay mỗi ngày đều có người đến đo người để may áo, hình như là để làm giá y, bất luận nàng cự tuyệt thế nào thì đám người kia giống như không có phát hiện, vẫn cầm thước đo đứng ở trước mặt nàng, ngay cả nàng không biết xảy ra chuyện gì, thì đối phương đã đo xong rồi, sau đó nháy mắt toàn bộ đều đi hết, chỉ để lại mình nàng ngây ngốc xuất thần, cẩn thận nghĩ một chút, nhưng trí nhớ lại bắt đầu hỗn loạn.

Từ ngày hôm đó đầu nàng cứ như vậy, chính là vừa thấy Quân Ngọc Hàn thì hòng cứ như bị cái gì chặn lại, nói không ra lời. Cho nên đến bây giờ hết thấy đều tiến hành đầu vào đấy như vậy, trời ạ.....

Tiết Mật quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Vô Thương, huynh ở nơi nào?

Bên kia, Tiết Mật mặc giá y đỏ thắm, mặt trang điểm xinh đẹp, môi đỏ bừng, như tuyệt đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Đoan đoan chính chính ngồi trước bàn trang điểm, tay chân đã cứng ngắc không chịu nổi, nhưng nàng vẫn không thể động đậy được, thậm chí thanh âm cũng không phát ra được, chỉ có thể dùng mắt quan sát.

Trời ạ, thật là khó chịu, rốt cuộc ai đã hạ pháp chú vào nàng a, đúng là không có nhân tính hóa, cả người sắp cứng lại rồi, ô ô. Các người làm cho ta xinh đẹp như vậy ta là không có phản đối, nhưng bị định ở đây thì là đại trượng phu sao?

Đột nhiên, có hai bàn tay nhỏ bé lôi kéo góc áo màu đỏ của nàng, nữ tử không có cách nào cúi đầu, chỉ có thể thông qua gương nhìn, người tới chính là Tiết Diệc Hành và Tiết Diệc Thịnh, hiện tại bọn họ đã mười tuổi rồi, thiên tư tu luyện cũng rất tốt, nhưng quan trọng hơn là hai đứa rất hiểu chuyện, cũng chưa khi nào nháo nhau âm ỉ, khiến Tiết Mật được an ủi.

Hôm nay hai đứa cũng mặc đồ hở khảnh, trên người là hồng y tiên diễm, tóc cũng dùng hồng ti búi thành hai cục tròn tròn, mi tâm điểm một cái chấm màu đỏ, nhìn qua thật là đáng yêu.

“Nương, người thật sự phải gả cho cha sao? Nhưng cha đâu?” Ca ca mở miệng trước, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Hắn và muội muội từ lúc ra khỏi không gian đã không có nhìn thấy cha, Linh di và Vũ Văn thúc thúc, ngược lại là thấy Quân phụ thân sống cùng bọn hắn lúc nhỏ, bọn họ không thể nào hiểu nổi. Bọn họ vẫn biết nương và cha yêu nhau, hiện tại sao lại gả cho người khác, cha bọn họ đi nơi nào, nơi này bọn họ rất thích, Quân phụ thân không giống như trước kia, tuy vẫn sủng ái bọn họ, bọn họ vẫn rất thích hắn, nhưng có điểm không giống xưa.

Tiết Mật qua gương nhìn bọn nhỏ, miệng lại không thể nói được, trong lòng gấp muốn chết.

“Nương, người làm sao vậy?” Nữ hài thanh âm mềm mại vang lên.

“Chuẩn bị bái đường, có thể nương các con có chút khấn trương.” Thanh âm nam tử mỉm cười vang sau lưng bọn họ.

Tiết Mật vội vàng ngẩng đầu nhìn, trong kính xuất hiện Quân Ngọc Hàn một thân hồng y, xem hoa văn quần áo của hắn thì hắn là cùng một bộ với y phục trên người nàng, tóc xỏa ra trước kia cũng được cột lại, nếu so sánh với lúc đầu là một loại khí chất khác, nhưng tổng thể vẫn làm cho ánh mắt người khác không thể rời khỏi hắn.

Nhìn thấy hắn, Tiết Mật vội vàng ra hiệu bằng mắt, ý bảo hắn mau cởi bỏ pháp chú trên người nàng, không thấy hai tiểu tử kia đang nghi ngờ sao?

Nhưng đối phương vẫn làm như không để ý tới ánh mắt của nàng, chỉ cười cười, đem hai đứa nhỏ ôm vào lòng, ôn hòa nói, “Nương gả cho Quân phụ thân không tốt sao? Trước kia năm người chúng ta cùng nhau ở trong thôn tốt lắm mà, hai người các con cũng rất là vui vẻ không phải sao? Chắc là đã lâu quá, các con cũng không nhớ rõ, cũng không thích Quân phụ thân nữa.” Càng nói, thanh âm nam tử dần theo chút ủy khuất.

“Không có, không có!” Nghe vậy, hai đứa nhỏ đều lắc đầu như trống bỏi, tu sĩ trí nhớ rất tốt, cho dù là chuyện mấy trăm năm trước, cũng có thể nhớ rõ rành mạch, huống chi chỉ là có bấy năm, bọn họ tuy chỉ là tiểu hài tử, nhưng cũng là người tu chân a, sao có thể không nhớ rõ chứ, nhưng mà.....

“Cha và Linh di đâu? Bọn họ cũng không ở đây, chúng ta..... Nương.....” Rõ ràng nương và cha yêu nhau a, hiện tại bọn họ thật sự là không hiểu.

“Cha? A.....” Quân Ngọc Hàn cười cười, trong mắt hiện lên mặt băng hàn, “Bọn họ tạm thời không ở nơi này a, về sau sẽ gặp lại, hôm nay là ngày ta và nương các con thành thân, Hành nhi và Thịnh nhi sẽ vui vẻ nhé, được không?”

“Ân.....” Hai đứa đồng thời cúi đầu, quên đi, bọn họ không rõ, cũng không nên suy nghĩ nhiều, chuyện của nương thì để cho người giải quyết đi, Quân phụ thân cũng rất tốt.

“Ta mang các con đi tìm Nguyệt Kiến chơi nhé, tí nữa nương sẽ rất bận, có thể không chơi cùng các con được, được không?” Quân Ngọc Hàn thấy hai đứa nhỏ trong lòng không nghi vấn nữa, cười cười nói.

“Ân, được, nương, con và muội muội tìm Nguyệt Kiến tỷ tỷ đi chơi đây, khi nào hết bận thì tới tìm bọn con nga!” Nam hài cười nhìn Tiết Mật vẫn đang ngồi ngay ngắn trước gương, nửa ngày cũng không thấy người hồi phục, nam hài trong lòng có chút kỳ quái, ai nha, nương hôm nay thật sự lạ quá nha, cũng không nói gì cả, quên đi, thành thân chính là đại sự, nương chắc là rất khẩn trương, hắc hắc.....

Nhìn thấy Quân Ngọc Hàn ôm hài tử đi càng lúc càng xa, Tiết Mật trong lòng gấp đến độ sắp bốc hỏa, một câu cũng không thể nói cùng bọn nhỏ, còn có cơ thể cứng ngắc a, vì sao sau lưng cảm thấy rất đau?

“Giờ lành đến!”

Một tiếng rống to kéo Tiết Mật từ trong ai oán ra, cơ thể nàng không tự giác đứng dậy, xoay người vừa lúc nhìn thấy Quân Ngọc Hàn mặc hồng y đứng trước cửa ôn hòa cười với nàng.

Nhìn thấy hắc, Tiết Mật thẳng tắp đi lại chỗ đối phương, tay và chân đều cứng ngắc, đi đến bên cạnh hắc, liền ngừng lại, thấy trong tay hắc còn cầm một vật gì đó, khi hắc giơ ra trước mặt nàng, thì mới biết đó là khăn voan màu hồng.

Thấy đối phương cười nói với nàng, “Tỷ tỷ nàng không ở đây, ta sẽ mang khăn cho nàng, ta cũng sẽ mở khăn ra, nàng nói được không?”

Tiết Mật nhìn thấy trong mắt nam tử thể nhưng dẫn theo chút khẩn cầu, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần, vì sao huynh muốn dùng biện pháp như vậy? Ta thật sự rất muốn biết huynh đã trải qua chuyện gì mới khiến trong mắt thường xuyên xuất hiện sầu não, bây giờ huynh thật sự vui vẻ sao? Rõ ràng.....

“Ta nói rồi, đừng nhìn ta như vậy.” Nam tử dựa sát vào nữ tử nhẹ giọng nói, sau đó chuẩn bị đem khăn voan phủ lên đầu nàng.

Đúng lúc này từ bên trái đi ra một nam tử mặc y phục màu trắng, mày kiếm anh tuấn, mắt hẹp dài, con ngươi màu đen ám áp, môi khê mím, khoe miệng gợi lên tươi cười ám áp, đúng là một người tao nhã.

Tiết Mật âm thầm cảm thấy kỳ lạ, nàng ở ma môn chứ gặp qua người mặc áo trắng này lần nào, hơn nữa còn mặc đẹp như vậy, rất là hài hòa, kỳ thật khuôn mặt kia, nụ cười kia rất thích hợp mặc áo trắng, nhưng phong thái mặt mày cũng không hợp lắm, giống như hắc không phải là người như vậy.

“Ngọc Hàn, đây là thê tử con muốn kết hôn sao?” Bạch y nam tử mở miệng hỏi, thanh âm nghe thực trong sáng.

“Dạ, sư phụ, nàng chính là thê tử mà đồ nhi sắp thú.” Quân Ngọc Hàn ngữ khí cung kính nói.

Nghe vậy, Tiết Mật hai mắt đột nhiên mở lớn, sư phụ? Sao lại thế? Người này nhìn qua còn nhỏ hơn Quân Ngọc Hàn a, sao lại là sư phụ hắc chứ? Không đúng, nàng muốn nói là sao sư phụ của Quân Ngọc Hàn lại ở thượng giới ma môn a, rõ ràng nàng nhớ là ở tuyết sơn chứ?

“Nga, phải không? Rất tốt.....” Bạch y nam tử cao thấp đánh giá Tiết Mật, trong mắt tràn đầy thú vị, nếu cảm giác của hắc không lầm thì, ha hắc, thật là hoài niệm a..... “Vậy mau đi đi, giờ lành đã tới rồi, không thể lỡ canh giờ.”

“Vâng” Quân Ngọc Hàn nhẹ nhàng đem khăn voan phủ lên đầu Tiết Mật, nắm bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của nữ tử, dẫn nàng đi về phía trước, chỉ một lúc đã tới chính điện ly hoang.

Nhìn chín mươi chín bậc thang trước mặt, trong lòng nam tử đột nhiên cảm thấy vui mừng nói không nên lời, nắm chặt tay nữ tử, thấp giọng nói, “Mật nhi, phía trước là bậc thang, cẩn thận!”

Tiết Mật chỉ có thể cảm giác trước mặt là một mảnh màu hồng, còn thân thể vẫn cứng ngắc, nhưng dưới chân không thể dừng lại, cho dù nàng muốn dừng lại cũng không được. Nhớ tới đây là lần thứ ba mặc giá y, nàng có chút bất đắc dĩ, ai.

Tuy cái gì cũng không thấy, nhưng theo Quân Ngọc Hàn đi về phía trước nàng vẫn cảm nhận được nhiều ánh nhìn chăm chú, cả người thấy không được tự nhiên, rất không tự nhiên.

Khi bọn họ sắp bước tới bậc thang cuối cùng thì, một thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền đến.

“Chậm đã!”

Thanh âm này..... Vô Thương!

Tiết Mật trong lòng một trận kinh hỉ, không ngờ hắn biết nàng ở đây, còn có thể tìm đến.

Nghe vậy Quân Ngọc Hàn ánh mắt lạnh lùng lóe lên mặt âm lãnh, nhưng không có quay đầu lại, cũng không để ý người chung quanh khe khẽ nói nhỏ, vẫn dẫn Tiết Mật chuẩn bị bước trên bậc thang cuối cùng.

“Sư đệ, đồ đệ của ngươi thật không phúc hậu a!” Ứng Vấn Thiên nói to, sau đó một đạo bạch quang đánh trúng lưng Tiết Mật.

Nữ tử chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh, sau đó cả người thật thoải mái, cảm giác tay chân cứng ngắc cũng đều biến mất, gối chân lên hạ xuống, tay kia thì vội vàng xốc khăn voan lên, quay đầu nhìn quanh, liền thấy người nàng tâm tâm niệm niệm kia đang đứng ở dưới bậc thang, vẻ mặt kinh hỉ nhìn nàng, môi giật giật.

Tiết Mật nhìn hình dáng miệng hắn thì biết hắn phát âm hai chữ Mật nhi, ánh mắt không khỏi ướm át, huynh không có việc gì thật là tốt, có trời mới biết hơn một tháng này nàng có bao nhiêu lo lắng, ở vùng hoang vu dã ngoại hôn mê mấy ngày, ai biết sẽ bị thương hay không, không có việc gì thật là tốt quá.

Quân Ngọc Hàn quay đầu nhìn khăn voan đỏ đã bị Tiết Mật làm rơi xuống đất, môi khẽ mím, lộ ra chút tức giận, thấp giọng nói, “Ta nói gì nàng đã quên rồi sao? Khăn phải để ta gỡ xuống! Bất quá, trước đó.....”

Còn chưa nói xong, hồng y nam tử đột nhiên phi thân ra ngoài, nhìn phương hướng của hắn hắn là tới chỗ Thích Vô Thương.

“Vô Thương, cẩn thận!” Tiết Mật lớn tiếng nhắc nhở nói.

Hắc y nam tử nhìn khuôn mặt quen thuộc hướng hắn mà đến, thân thủ lấy là hắc kiếm, đặt ngang trước ngực, sắc mặt trầm tĩnh.

76. Chương 76: Vô Thương Chi Cảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quân Ngọc Hàn phi thân lại chỗ Thích Vô Thương bắt gặp màu mắt của hắn, hơi nhú mào, tay phải vung lên phía trước, một con cự long ngũ trảo từ trong hư ảo xuất hiện phía trên đối phương, trực tiếp đánh vào hắn.

Tất cả ma nhân phía sau hắc y nam tử đều tránh thoát hết, ngay cả hồng y lão giả mới đầu còn đứng sau hắn cũng tránh sang một bên, đứng trên không trung vuốt râu, bình luận, “Hư long thủ.....tiểu tử này làm không tồi, không biết Vô Thương có chống cự nổi không.....” Nhìn qua thì thấy hắn có vẻ không quan tâm, nhưng ngón tay nắm chặt lại tiết lộ hắn khẩn trương thế nào.

Thích Vô Thương nhìn hắc cự long bổ nhào vào mình, đồng tử hơi co rụt, cẩn thận khống chế linh lực rót vào hắc kiếm, sẽ không xảy ra chuyện như lúc trước, chỉ mới hai lần mà làm linh lực của hắn bị cạn sạch, trước đối thủ này như vậy là không tốt chút nào.

Ngón trỏ và ngón giữa tay trái khép lại, nhẹ nhàng lướt đến giữa thân hắc kiếm thì dừng lại, sau đó một tay giơ kiếm một tay ấn kiếm cùng với đầu rồng hung ác kia va chạm, hai chân hắn liền lún sâu vào trong mặt đất cứng đen như huyền thiết của ly hoang chính điện.

Sau đó liền bị công kích cường thế kia đánh cho lui về sau mấy chục thước, mới có thể dừng lại, nháy mắt nam tử liền phun ra một ngụm máu đỏ tươi, đem kiếm chống lên mặt đất, hai mắt như điện nhìn Quân Ngọc Hàn cách hắn không xa. Giữa hai người lưu lại hai vết thật sâu, chính là dấu vết do hai chân của Thích Vô Thương để lại.

“Vô Thương!”

“Thích Vô Thương!”

Tiếng trước là của Tiết Mật, còn tiếng sau là của một thanh y nữ tử thanh lệ, thấy lo lắng trong mắt nàng, Tiết Mật ngẩn người, ánh mắt kia.....

Nghe thấy tiếng kinh hô của hai nữ tử, Quân Ngọc Hàn cười cười, châm chọc nhìn Thích Vô Thương, “Xem ra người rất diễm phúc a, mới đến ma môn ngắn ngủi hơn một tháng, mà đã có mỹ nhân làm bạn, xem ra Mật nhi lựa chọn gả cho ta đúng là hành vi sáng suốt a!”

Nghe vậy, Thích Vô Thương trong mắt hiện lên mặt màu đỏ, hai chân mượn lực trên đất, giơ hắc kiếm phóng lại đối phương.

Thấy tình hình vậy, Quân Ngọc Hàn khước miệng gọi lên một mặt cười, chỉ dùng tay cùng kiếm của đối phương đụng nhau, sau đó thấy ngón tay nam tử đè lại kiếm dần dần đi vòng quanh, thẳng đến mũi kiếm. Tươi cười nơi khước miệng cũng chậm rãi thu lại, biểu tình cũng dần dần ngưng trọng.

Sau đó Quân Ngọc Hàn phẩy tay áo một cái dùng bàn tay chưởng lực, khiến công kích của Thích Vô Thương đánh trúng hai người bên trái, lập tức để lại một đạo dấu vết.

Quân Ngọc Hàn đem bàn tay hơi run rẩy thả nhẹ xuống dưới, máu tươi từ cổ tay nhỏ tí tách, rơi trên đất tối đen, nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Xem ra chính hắn có chút xem thường người kia a.

Sau đó, hồng y nam tử lấy tốc độ cực nhanh tiến lại bên cạnh Thích Vô Thương hơi thở vẫn chưa bình phục, một chưởng đánh hắn rớt xuống bậc thang phía trước, rơi xuống đất liền phun ra một ngụm máu, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch.

Quân Ngọc Hàn cầm trường kiếm màu đen đối phương lưu lại, cẩn thận quan sát, thì ra là tiên khí cao giai, khó trách uy lực lại lớn như vậy, bất quá.....

Hồng y nam tử ánh mắt hung ác, nâng kiếm bay thẳng vào Thích Vô Thương mà đâm.

“Không cần!” Tiết Mật thấy thế lớn tiếng kêu lên, kéo làn váy đỏ tươi lấy tốc độ nhanh chưa từng có từ trên bậc thang chạy vội xuống, lập tức che chắn trước mặt Thích Vô Thương, hai mắt nhắm nghiền, thân mình run rẩy không ngừng.

“Mật nhi..... Không.....” Thích Vô Thương thanh âm suy yếu ở sau lưng nàng vang lên, vốn đã cạn kiệt nhưng không biết lấy khí lực từ đâu đem Tiết Mật ôm vào ngực, đưa lưng chống lại công kích kia.

Sau đó một trận gió mạnh xuyên qua bên tai của hai người, vài sợi tóc đen phiêu phiêu rơi xuống, xen lẫn vào nhau.

Quân Ngọc Hàn chậm rãi buông kiếm, mũi kiếm màu đen rút lên nền đất cứng, phát ra mấy tiếng boong boong, thân kiếm nảy lên nảy xuống.

Nam tử nhìn chằm chằm vài sợi tóc đen trên mặt đất kia, khóe miệng gợi lên một nụ cười khổ, người đã sớm hiểu rõ không phải sao? Trong mắt tràn đầy vẻ bi ai, nhưng chỉ một lúc đã biến mất không thấy, trên mặt lúc này không có biểu tình gì.

Mà đứng ở chỗ kia, Ứng Thanh Dao mới chạy được hai bước cũng ngừng lại, nhìn hai màu đen hồng triền miên một chỗ, che lại đôi môi đỏ bừng, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Đau đớn như dự đoán cũng không có rơi trên người, Thích Vô Thương mở mắt ra, vừa vặn chống lại đôi mắt ngập nước kia, quay đầu nhìn, liền thấy hắc kiếm của mình vững vàng cắm bên cạnh hai người, còn hồng y nam tử kia đang chậm rãi từ trên bậc thang đi xuống, bước chân kiên cố.

Sau đó, Thích Vô Thương bỗng ôm Tiết Mật càng chặt, trong lòng tràn ngập vui mừng khi mất đi mà có lại, “Mật nhi, ta nhớ nàng, rất là nhớ nàng.....”

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy.....” Tiết Mật cũng ôm chặt nam tử trước mặt, nước mắt tuôn rơi, cảm trang sức xinh đẹp màu đỏ, cả người run rẩy không ngừng, khi này thật..... May mắn.....

Đứng ở trên không lúc này Ứng Vấn Thiên mới để tâm xuống, khen ngợi gật đầu, đúng là nguy hiểm, ngay cả hắn cũng không phản ứng kịp, tiểu nha đầu kia tốc độ thật là nhanh, lá gan cũng thật lớn, xem ra hắn là ôm quyết tâm phải chết.

Mà Mộ Bạch Y ngồi ở trên đài cao cũng sờ sờ cằm, nghiêng về phía trước, khóe miệng cười mỉm.

“Sư huynh, dẫn tiểu đồ đệ của ngươi vào điện, những người khác thì tan đi, hôm nay coi như là đến đỉnh thành du ngoạn, trở về đi.” Trong giọng nói nam tử vừa tùy ý vừa tràn ngập uy nghiêm.

Nghe vậy, những người khác vội vàng ly khai, đến ma tôn Hồng Liên cũng đã mở miệng, ai dám phản đối, bây giờ tốt nhất vẫn nên sớm rời đi, hơn nữa chuyện hôm nay cũng không thể truyền ra ngoài, bằng không mình chết khi nào cũng không biết. Bất quá nam tử kia thật là có huyết tính a, ngay cả mặt mũi của ma tôn mà không cho, chính là nàng kia cũng đáng giá để hắn làm vậy, đúng là một hồi trò hay, nhưng không thể nói cùng người khác, ai.....

Chờ đám người ma môn đủ loại ý tưởng rời đi, nguyên bản ly hoang điện có chút nào nhiệt giờ cũng trở nên quanh quẩn, Tiết Mật lấy ra một ít dược thảo trong không gian cho Thích Vô Thương ăn, sau đó đỡ hắn đứng dậy đi theo cha con Ứng Vấn Thiên hướng lên trên.

Vào trong điện, Tiết Mật nhìn Mộ Bạch Y ngồi trên cực phẩm ghế đá tinh xảo cùng Quân Ngọc Hàn không nói lời nào đứng ở bên cạnh, mấp máy môi, nàng không tưởng tượng được kể tiếp nàng và Thích Vô Thương sẽ bị đối đãi như thế nào, bất quá đã tới tình huống này, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước thôi.

“Sư huynh, đồ đệ của ngươi tư chất không tồi.” Mộ Bạch Y mở miệng trước cười nói.

“Đương nhiên, người cũng không xem sư phụ hắn là ai, cũng không phải chỉ mình người mới có tuệ nhãn như đức.” Ứng Vấn Thiên đắc ý trả lời.

“A.....” Mộ Bạch Y cười cười, tươi cười kia giống như gió xuân, là từ trong tâm phát ra, cũng không phải cố ý biểu lộ như trước, Tiết Mật thấy mà có chút kỳ lạ, bởi vì cười như thế mới chính là bộ dạng thật sự của hắn.

Quân Ngọc Hàn cũng nhú mày, chỉ khi nào sư bá tới đây, sư phụ mới có thể nói như vậy, cười như vậy.

“Sư huynh, người cùng ta đấu nhiều năm như vậy không phải là vì việc kế thừa vô thượng chi cảnh sao?” Mộ Bạch Y khóe miệng khẽ nhếch.

“Đúng..... Thì như thế nào?” Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Thích Vô Thương nhìn sang, Ứng Vấn Thiên đỏ mặt nói, lúc trước không nói cùng đồ đệ, hắn sẽ không nghĩ là ta lừa hắn đó chứ, đúng, là ta không nhắc tới vô thượng chi cảnh, nhưng loại chuyện mất mặt này đúng là không thể mở miệng, hắn lớn tuổi hơn

nhưng không được sư phụ tán thành, đặt truyền thừa sư môn, ngược lại người hấn xem không vừa mắt, sư đệ kém hấn nhiều tuổi lại chiếm được, ai mà mở miệng được a.

“A, ta có thể lấy vô thượng chi cảnh ra cho ngươi xem, thậm chí có thể cho người đi vào, bất quá người đó không phải là ngươi, nhưng đồ đệ ngươi thì có thể, đồng thời đồ đệ ta cũng sẽ đi vào, ngươi có nguyện ý không?” Mộ Bạch Y đề nghị nói.

Nghe vậy, Quân Ngọc Hàn quay đầu nhìn bạch y nam tử ngồi ở kia, môi khép mở mấy lần, nhưng không có nói chuyện.

“Cái gì?” Ứng Vấn Thiên lớn tiếng kêu lên, hấn tranh đấu nhiều năm như vậy không phải vì có thể được

công bằng, ngay cả tiểu bối cũng được vào mà ta không được vào, thật là không công bằng!”

“Sư huynh! Lúc trước ngươi nói thế nào?” Mộ Bạch Y ánh mắt sắc bén, “Ngươi lớn tuổi như vậy nói lời phải giữ lời chứ, không thể vào được!”

“Được, được, ta nói giữ lời, có gì đặc biệt chứ, hừ, không vào thì không vào!” Ứng Vấn Thiên bĩu môi, đứng ở một bên, không thèm nhìn nữa.

Đợi ba người đứng vào mỗi trụ xong, Mộ Bạch Y thoáng nhìn Quân Ngọc Hàn, nhắm mắt vung tay, quang cầu kia lập tức phát ra bạch quang chói mắt, ba người đứng ở tử ngọc trụ nháy mắt liền bị bạch quang hút vào.

Ứng Vấn Thiên ở bên cạnh làm bộ vô tình nhìn thoáng qua, bỗng khiếp sợ trợn to hai mắt, kia nếu không phải hắn nhìn lầm thì.....

Ngọc Hàn, kế tiếp là dựa vào người, đừng để ta thất vọng, có lẽ lúc này nên.....

Mộ Bạch Y nhẹ thở dài, trong mắt ưu sầu thật sâu, hai tay nắm chặt, lại nhìn quang cầu ở phía trước lặng im.

“Mộ Bạch Y, kia không phải.....” Ứng Vấn Thiên kinh hoảng nói.

“Đúng vậy, cho nên ngươi hẳn là hiểu vì sao ta không để cho ngươi đi vào, bất luận thấy cái gì hy vọng ngươi có thể quên đi, nhớ kỹ, vô thượng cảnh là môn phái chúng ta!” Mộ Bạch Y nhìn người trước mặt, ánh mắt biến hóa kỳ lạ, hàm ý sâu xa.

78. Chương 78: Quá Khứ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch quang chói mắt hiện lên, Tiết Mật chỉ cảm thấy không gian vặn vẹo một cái, ngực cứng lại, nháy mắt ngất đi.

“Mật nhi, Mật nhi.....” Thanh âm mềm mại vang lên bên tai, nữ tử chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy chúng quanh sương trắng mờ mịt và khuôn mặt lo lắng của người trước mặt.

Đúng cách bọn họ không xa Quân Ngọc Hàn thấy nữ tử đã tỉnh, chỉ hơi nghiêng đầu liếc mắt một cái, không nói gì.

“Vô Thương, nơi này là.....” Nữ tử còn chưa nói xong, phía trước Quân Ngọc Hàn đột nhiên xuất hiện một phong cảnh, hình ảnh kia rõ ràng là.....

Tiết Mật sau khi nhìn thấy, vội vàng đứng bật dậy, người giống như mất hồn lững lờ đi tới, bộ dạng của một nam một nữ kia cho dù trải qua mấy trăm mấy ngàn năm nàng cũng không thể nào quên, bởi vì

đó chính là cha mẹ thời hiện đại mà nàng nhớ nhung mấy chục năm. Nhưng mà bộ dạng của bọn họ chỉ có hai mươi mấy tuổi, đang ôm một đứa trẻ trắng noãn mềm mại chơi đùa, trong mắt không giấu được sự yêu thích.

Tiết Mật vội vàng giơ tay bịt miệng lại, cố gắng không cho chính mình phát ra âm thanh, thật sự rất nhớ bọn họ, lúc trước còn có nhìn ảnh mà nhớ người, hiện tại chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà nhớ bọn họ, thật là hoài niệm..... Ông ngoại.

Hai nam tử đứng bên cạnh Tiết Mật, bọn họ không rõ vì sao hình ảnh này lại làm nữ tử cảm xúc dao động như vậy, hơn nữa những người này từ phục sức, bố trí chung quanh, hai người bọn họ chưa từng thấy bao giờ, đây là địa phương nào.

Đúng lúc này nữ tử trong hình ảnh kia mở miệng, thanh âm thập phần ôn nhu, “Lão công, anh muốn cục cưng tên là gì?”

“Đã sớm nghĩ ra rồi, tên chỉ có một chữ Mật, im lặng an hòa.” Nam tử chọt chọt ngón tay lên khuôn mặt trơn mịn của đứa trẻ.

“Mật? Đường Mật. Rất êm tai! Cục cưng, về sau con gọi là Mật nhi nga.” Nữ tử cùng cười cười lấy tay chọt chọt.

Nghe đoạn đối thoại, Quân Ngọc Hàn ở bên cạnh có chút đăm chiêu nhìn nữ tử thần sắc kích động.

Thích Vô Thương nhíu mày, lúc trước Mật nhi có nói nàng đến từ một thế giới khác, chẳng lẽ chính là địa phương này?

Nghĩ vậy, nam tử vội nắm chặt tay nữ tử bên cạnh, lòng tràn đầy bất an, lúc trước hẳn tin rằng Mật nhi đến từ thế giới khác sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng hiện tại hẳn không thể nắm chắc được, nếu nàng sau đó đi mất, hẳn thật không biết đi đâu mà tìm thấy nàng.....

Người trong bức tranh đó cũng từ từ lớn lên, chỉ chớp mắt mới đầu còn là đứa trẻ con giờ đã trưởng thành một tiểu cô nương ba bốn tuổi.

“Ba ba, con và Hoài Sinh có chút chuyện bận, để Mật nhi ở cạnh ba một thời gian được không? Nhiều nhất là một tháng tụi con sẽ trở về, hiện giờ thị trường lá trà cạnh tranh rất khốc liệt, tụi con phải tự mình đi một chuyến.” Nữ tử nắm tay tiểu cô nương khó xử nói.

“Ai nha, không có việc gì, ông già như ba mỗi ngày đều nhàn rỗi, có Mật nhi theo giúp thì còn gì tốt hơn, các con cứ yên tâm để con bé ở đây, à, Mật nhi rất ngoan, ba ước gì con bé ngày nào cũng ở đây đó chứ.” Lão nhân khuôn mặt phúc hậu vội vàng bế tiểu cô nương lên, vẻ mặt yêu thương.

“Ông ngoại!” Tiểu cô nương cũng cao hứng ôm chặt lấy cổ hắn.

Một nam một nữ đứng bên cạnh liếc nhau một cái, nở nụ cười, người một nhà nhìn qua vô cùng ấm áp.

“.....Ô tô chở con gái và con rể của ngài lúc đi trên đường quốc lộ không cẩn thận bị lật, hai người chết tại chỗ, ngài nhanh tới đây để hỗ trợ chúng tôi làm những công việc liên quan.....” Một giọng nữ thập phần ôn hòa vang lên trong điện thoại, nhưng nghe trong tai lão nhân thì lạnh thấu xương.

Nhẹ buông tay, điện thoại rớt xuống, nếu không phải cô gái ở bên cạnh la lên, hẳn có thể cứ như vậy mà lâm vào ma chướng.

Trần an cháu gái rằng không có việc gì, cố gắng thu xếp tang lễ cho hai đứa con, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, hẳn không thể nào chịu nổi, nhưng Mật nhi còn ở đây, hẳn không thể có thời gian để bi thương, phải tỉnh táo lại.

Tin tức này cũng tạm thời gạt nó, bởi hắn không thể tưởng tượng nổi một đứa nhỏ như vậy khi biết được tin tức này, thì sẽ có biểu tình gì, hắn không muốn nhìn thấy.

Lúc này đứng ở nơi đó Tiết Mật nhìn hình ảnh trước mặt khóc không thành tiếng, ôm Thích Vô Thương ở bên cạnh, toàn thân không ngừng run rẩy, nàng rất nhớ bọn họ, rất rất nhớ, nhưng không thể nào gặp lại được.....

Lão nhân cùng tiểu cô nương cứ như vậy thân nhiên trải qua mười mấy năm bên nhau, nương tựa lẫn nhau.

Sau này thân thể của lão nhân cũng dần dần không thể trụ nổi, dù sao tuổi cũng không nhỏ, tuy đứa nhỏ rất nhu thuận, nữ nhi cũng để lại nhiều tài sản và bảo hiểm đủ để hai người tiêu dùng. Nhưng để nuôi lớn một đứa nhỏ vẫn có rất nhiều thứ đáng quan tâm, hơn nữa lại luôn tưởng nhớ người đã qua đời, thân thể liền từ từ suy sụp.

Người thân cuối cùng cũng rời đi, cô gái đã trưởng thành giống như mất đi người tâm phúc, cả người uể oải, nàng biết mình như vậy là không được, nhưng không có biện pháp gì. Mấy năm qua, lão nhân giống như là người duy nhất trong cuộc sống này mà nàng có thể dựa vào, hiện tại người chống đỡ duy nhất này cũng rời đi, nàng như đứa trẻ không có được yêu thương.

Nhìn thấy nữ tử lặng yên không tiếng động ngủ ở trong căn phòng nhỏ mờ tối, Tiết Mật nhìn hình ảnh này đã không còn chút nước mắt, kỳ thật trừ việc nàng không thể hoàn thành lời giao phó của ông ngoại, thì chỗ khác có lẽ là tốt hơn, cái thế giới kia đã không còn người để nàng quan tâm, xuyên qua kỳ thật thích hợp hơn.

Sau đó, hình ảnh trước mặt ba người vừa chuyển, liền thấy một vùng hoang vu đã ngoại, một nữ tử quần áo rách rưới tỉnh lại, xem bộ dạng này, chính là Tiết Mật mười mấy năm trước.

“Mật nhi, nàng.....” Quân Ngọc Hàn không thể tin quay đầu, thì ra hình ảnh đó là kể về nửa đời trước của nữ tử, thì ra nàng là từ địa phương khác tới, thì ra còn có cái thế giới như vậy.....

Nghe vậy, Tiết Mật quay đầu nhìn hắn, cười cười gạt đầu, kỳ thật nàng cũng không biết giải thích thế nào.

Tiếp đến là kể về cuộc sống ở dị giới của Tiết Mật, hình ảnh trên đó không ngừng biến hóa. Gặp Tiết Linh, Tiết phụ, đi Ngọc Linh sơn bái sư, xuống núi gặp tiểu hắc, hoảng sợ không có lựa chọn phải xông vào Lung Nguyệt cốc, gặp được Thích Vô Thương.

Nhìn hình ảnh này, Thích Vô Thương có chút nghi hoặc, Mật nhi chưa từng gặp qua gia gia, nhưng vì sao nàng biết biện pháp ra vào Lung Nguyệt cốc, cũng biết bọn họ xảy ra chuyện gì?

Trước kia hắn cũng từng vì chuyện này mà nghi hoặc nhưng không để ý lắm, nhưng hiện tại thì hắn thật sự rất lo lắng.

Sau khi nhìn cảnh hai người bọn họ trải qua một hồi thất tình đoàn tụ, về mặt Quân Ngọc Hàn trở nên thập phần khó coi, khó trách lúc trước Mật nhi không muốn trở về, thì ra là gặp phải chuyện này.

Kế tiếp chính là chuyện Tiết Mật gặp Nguyệt Kiến, hai người ở cùng với Quân Ngọc Hàn vài năm, từ chuyện lần đầu gặp gỡ, thành thân, cho đến sống chết, đoạn thời gian gian nan khi nàng xuyên tới đây luôn có một người như vậy bên nàng, thật sự xem như là may mắn của nàng đi, nữ tử trong lòng thở dài.

Nhìn trong hình ảnh Quân Ngọc Hàn dốc lòng chiều cố, Thích Vô Thương càng nắm chặt tay nữ tử, chờ đến khi nhìn thấy lễ nữ nhân ở trong thôn, Tiết Mật cảm khối trúc bài màu tím có khắc tên hai người đi tìm Quân Ngọc Hàn, hắn chỉ cảm thấy trong lòng một trận kịch liệt cuộn cuộn, một cảm giác bị đè nén ở trong lòng như thế nào cũng không tan, Mật nhi khi đó muốn cùng hắn ở chung một chỗ, nếu thành công.....

Lúc sau là chuyện của hài tử, hai đứa nhỏ trên người có dư độc của thất tình đoàn tụ, nhưng Mật nhi cũng không nghĩ trở về tìm hắn, ngược lại ba người họ vì tìm kiếm thất nhật túy trong truyền thuyết kia, mỗi ngày đều xuất sinh nhập tử.

Chính vì nàng không nắm chắc, nàng tình nguyện đem hy vọng ký thác vào cái vật vô vọng trong truyền thuyết kia, mà không nghĩ tìm đến hắn, thì ra hắn từng làm nàng tổn thương sâu đậm như vậy, vẫn cứ nghĩ hắn làm vậy là hy vọng nàng có thể rời xa người bất hạnh tên là Thích Vô Thương kia, không ngờ hắn sai lầm rồi, rất sai lầm. Nếu không có Quân Ngọc Hàn, đoạn thời gian Mật nhi trải qua kia hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện phát sinh phía sau thì mọi người cũng đều biết, hình ảnh trong quá khứ của Tiết Mật vừa xong, ba người đều có nghi hoặc đứng đó, nhưng còn chưa nói ra, thì hình ảnh trong quá khứ của người khác xuất hiện, trên kia là một tiểu hài tử phần điêu ngọc mài, đang nằm trong tả lót vui vẻ thoải bong bóng.

“Ngọc Chân, đứa nhỏ này không được.” Lão giả khuôn mặt nghiêm túc nhìn nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, ngữ khí lãnh đạm nói.

“Sư phụ, người nói gì? Thương nhi là ta hoài thai mười tháng tân tân khổ khổ sinh ra, sao có thể nói là không được chứ?” Nữ tử khiếp sợ nói.

“Đúng vậy người có biết đứa nhỏ này linh căn là gì không? Vừa nãy ta và sư huynh thay phiên thí nghiệm, đó là âm linh căn a, người có biết âm linh căn ý tứ là gì không? Người hiểu chưa?” Lão giả vô cùng đau đớn nói, nhìn thoáng qua đứa nhỏ nằm trong tả lót, trong mắt cũng tràn đầy không tha và trù mến, nhưng hẳn không thể trở mắt nhìn đứa nhỏ mình yêu thương nhất phải là a.

“Âm linh căn.....” Nghe lời sư phụ nói, nữ tử sắc mặt lập tức trở nên thất vọng, nàng sao lại không biết âm linh căn đại biểu cho cái gì chứ? Xoay người ôm đứa nhỏ ở trên giường vào ngực thật chặt, ánh mắt nữ tử trở nên kiên định, còn chưa kịp nói gì, thanh âm nam tử vang lên.

“Mặc sư thúc, ta và Chân nhi đã quyết định, bất luận thế nào, cũng sẽ nuôi nấng đứa nhỏ này lớn lên.”

Một huyền y nam tử đột nhiên xuất hiện sau lưng ba người, xem hình dáng kia rõ ràng giống Thích Vô Thương như đúc.

“Lâm Phong, người có biết người đang nói gì không?” Lão giả nhìn nam tử, ánh mắt sâu thẳm.

“Ta biết.....” Cầm bàn tay nhỏ nhắn của nữ tử, nhìn đứa nhỏ mỉm cười, nam tử cười cười, “Nó cho dù là ác ma chuyển thế, cũng là hài tử của ta, bảo vệ nó, chiếu cố nó là trách nhiệm của ta.”

Nghe vậy, nữ tử kích động nhìn người bên cạnh, nàng biết, nàng đã sớm biết.....

“Cốc chủ cũng biết?” Lão giả lại hỏi một câu.

“Vâng, ta đã nói cùng phụ thân.” Nam tử gật gật đầu nói.

“.....Ai, ta mặc kệ, các người tự lo liệu! Về sau..... Ai.....” Lão giả phẩy tay áo một cái liền ly khai.

Phu thê hai người nhìn nhau cười, mặc kệ về sau gặp chuyện gì bọn họ cũng sẽ không hối hận.

“Mặc sư thúc, Mặc sư thúc, có chuyện xấu, Khanh sư tỷ và Thích sư huynh bọn họ, bọn họ.....” Một đệ tử nhỏ tuổi hoang mang rối loạn xông vào trong phòng Mặc Cửu Tiêu bế quan, nhìn hẳn giống như sắp khóc.

“Ngọc Chân và Lâm Phong bọn họ làm sao?” Thanh y lão giả mới đầu có chút tức giận sau đó cũng lập tức khấn trương.

“Bọn họ..... Bọn họ.....” Đệ tử trẻ tuổi khóc thút thít.

“Người thật là..... Ai nha.....” Thanh y lão giả đi lướt qua người trước mặt, phi thân bay nhanh ra ngoài.

Chờ vào căn phòng quen thuộc, lão giả vừa nhấc mắt đã thấy hai thi thể khô quắt cùng đứa trẻ mới sinh đang ngồi ở trên giường tay nắm chân khanh khách cười.

“A!” Lão giả mắt đỏ lên, giơ tay chụp lên đầu đứa trẻ mới sinh, lại không nghĩ tới đã bị người cướp mất, quay đầu nhìn, chính là Thích Hồng Quân.

“Thích sư huynh, người còn muốn bao che cho tiểu súc sinh này sao? Con của người, đồ đệ của ta đều nằm ở đó a! Đã sớm nói hẳn là tang tạnh, các người không nghe lời ta nói.....” Lão giả run rẩy vươn tay chỉ hai người nằm trên mặt đất.

“Lúc ấy linh căn của Thương nhi bùng phát, sống chết không biết, là Ngọc Chân và Phong nhi chủ động yêu cầu giúp nó giảm bớt, ta đã ngăn cản, nhưng bọn chúng không nghe, nói là tình nguyện chết.” Thích Hồng Quân ngữ khí thập phần bình thản, nhưng hai mắt lại đỏ lợi hại.

“Tốt là tình nguyện chết, tốt, tốt, ha ha.....” Thanh y lão giả cười điên cuồng, lập tức quay đầu chạy ra ngoài.

“Sư đệ!” Thích Hồng Quân bất ngờ không kịp ngăn hẳn chạy ra ngoài, sau lại nghĩ cứ để hẳn bình tĩnh một chút cũng tốt, từng ấy năm hẳn luôn coi đồ đệ Ngọc Chân này là nữ nhi thân sinh mà đối đãi, đã kích như vậy có thể hẳn nhất thời không chấp nhận được, ngay cả mình cũng không thể chịu nổi mà.

Chính là ai cũng không ngờ tới Mặc Cửu Tiêu một lần đi ra ngoài, cũng không trở về lần nào nữa.

Sờ sờ đầu đứa trẻ trong ngực, trong mắt lão giả hiện lên mặt từ ái, mặc kệ thế nào, đứa nhỏ này là huyết mạch của Phong nhi, cho dù hắn phải vứt bỏ cái mạng già này cũng phải bảo trụ tính mạng của nó.

“Thương nhi, từ hôm nay con sẽ một mình sống ở đây, gia gia phải xuất môn giúp con tìm được chữa bệnh, con nghe có hiểu không?” Lão giả ngồi chồm hổm trái phải nhìn nam hài ba tuổi trước mặt, tròng mắt sờ đầu hắn, sửa sang xiêm y. Thời gian ba năm mới tìm được nơi có thể áp chế linh căn của đứa nhỏ, cũng chỉ có thể để hắn ở đây.

Nam hài cái hiểu cái không gật gật đầu, không nói gì.

Lão giả đột nhiên đứng dậy, “Nơi đó có căn phòng nhỏ, bên trong có thức ăn cùng công pháp tu luyện, con không có việc gì thì cứ ở trong này đừng đi ra, ta về sau sẽ đến nhìn con.” Nói xong xoay người ly khai.

“Gia gia.....” Nhìn lão nhân càng đi càng xa, nam hài lớn tiếng gọi.

Nghe tiếng gọi, lão giả cước bộ dừng một chút, nhưng giống như sợ mình hối hận liền rời đi nhanh hơn, chỉ để lại nam hài một mình cô đơn đứng đó, trên mặt mang theo mờ mịt.

Sơn cốc không người thực im lặng, ngẫu nhiên chỉ có tiếng chim hót chiêm chiếp cùng thanh âm không biết tên phát ra từ nơi sâu.

331

79. Chương 79: Thiếu Niên Nhà Ai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn cảnh này Tiết Mật nắm chặt tay nam tử bên cạnh, nghiêng mặt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và khổ sở.

Thích Vô Thương cảm nhận tầm mắt của nữ tử, quay đầu nhìn nàng cười ôn hòa.

Hình ảnh còn tiếp tục, tiểu nam hài ba tuổi cứ như vậy ở một nơi hoang vu xa lạ không người ở sinh sống, ước chừng cách khoảng ba tháng, Thích Hồng Quân lại tới nhìn hắn một lần, mang đến cho hắn các loại thảo dược đan dược, để hắn ăn vào, kỳ vọng sẽ có tác dụng gì đó, nhưng lần nào cũng là thất vọng.

Rốt cuộc tới lúc thiếu niên mười bốn tuổi, lại một lần nữa lão nhân kinh hãi ôm một gốc cây tới sơn cốc không người, thiếu niên ngồi ở bậc thang trước phòng chờ từ lâu, nhưng khi nhìn thấy lão nhân thì trên mặt không có biểu tình gì, có lẽ nên nói hắn không biết phải tỏ thái độ thế nào.

“Thương nhi, thì ra từ trước tới này ta đều nghĩ sai, ta luôn nghĩ có thể tìm được linh dược khắc chế hoặc giải trừ linh căn trên người con, cho con một cuộc sống tốt, thậm chí dù con không còn linh căn cũng không sao. Nhưng không nghĩ tới việc lấy độc trị độc, trung hòa phần xấu của linh căn. Con xem đây là thứ gì?” Lão giả cầm gốc cây qươ trước mặt thiếu niên, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Thiếu niên sắc mặt trầm tĩnh nhìn gốc thực vật màu đỏ tía trước mặt, chỉ thấy trên đó có hai nụ hoa, một xanh một đỏ, nhìn thật quý dị.

“Cái này gọi là thất tình đoàn tụ, còn cần chăm sóc vài năm. Khi nào ta tìm được nữ tử có tiên thiên nguyên khí, linh căn của con sẽ không thành vấn đề, thậm chí còn tốt hơn, nhưng mà cây này có độc. Bất quá hiện tại ta nói con cũng không hiểu, về sau con sẽ hiểu. Đến, trước đem đan dược này ăn đi.” Lão nhân đưa một viên đan dược màu nâu, thiếu niên thuận theo ăn vào.

Lão nhân thấy thế cười sờ sờ đầu của hắn, “Còn bốn năm nữa, Thương nhi, bốn năm sau con có thể dùng lực lượng của mình mà khắc chế linh căn trên người con, trở về Lung Nguyệt cốc. Khi trên đường ta đi tìm dược có gặp hai tiểu hài tử, một đứa tên là Thương Lan một đứa khác tên là Trung Lưu, đều là đứa nhỏ nhu thuận, con khẳng định sẽ thích bọn chúng.”

Thiếu niên yên lặng gật đầu, lão nhân nhìn mà trong lòng đau xót, mệnh của đứa nhỏ này thật là khổ.

Lão nhân ôm gốc thực vật kia đi xa, thiếu niên cứ như vậy nâng đầu nhìn theo, trong mắt không buồn không vui, chính là trong cốc đột nhiên trở nên trống trải, không hiểu vì sao có cảm giác bị thương.

Nhoáng một cái hình ảnh kia chuyển đến bốn năm sau, thiếu niên thu thập hành lý, ở sơn cốc này đợi lão nhân bảy ngày mà chưa thấy tới, nên hắn quyết định từ mình lên đường.

Dọc theo đường đi đều rất bình thường, cho nên khi hắn nhìn thấy một con hổ đen to lớn ở trước mặt đang chảy nước dãi, nào nhất thời xoay chuyển, bởi vì hắn ở trong cốc chưa từng gặp qua thú loại như vậy.

Nhưng cự hổ không cho hắn thời gian lo lắng, nháy mắt liền vồ hắn, thiếu niên hiểm hiểm tránh thoát, mặt mày nhúu chặt.

Cự hổ thấy thiếu niên tránh được, mắt như chuông đồng bỗng trở nên đỏ đậm, sau đó há miệng phun ra một ngọn lửa màu đỏ, thẳng vào đối phương.

Thiếu niên liên tiếp lui về sau mấy bước, nhưng ngọn lửa quá lớn, hoàn toàn che lại đường lui của hắn.

Thấy tình hình vậy, mắt hắc hổ giống như có nhân tính hiện ra chê cười.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt thiếu niên đột nhiên trở nên sâu thẳm, cũng từ từ đỏ lên, một cỗ xúc động từ trong cơ thể bùng lên, nhưng không thể nào áp chế được, nháy mắt trào ra khỏi cơ thể.

Thiếu niên liền vung tay, một làn khói màu đen trong cơ thể lan ra, trực tiếp thôn phệ ngọn lửa trước mặt, sau đó nhanh chóng tiến lại gần hắc hổ.

Hắc hổ không biết nguy hiểm vẫn đứng ở đó, tiếp tục nhả ra một ngọn lửa, nhưng lại bị làn khói đen kia nháy mắt cắn nuốt sạch sẽ, sau đó không giảm tốc độ vọt lên người hắc hổ.

“Rồng!” Bất luận nó xuất ra thủ đoạn gì, màu đen trên người cũng không biến đi, thậm chí có xu thế lan rộng ra, hơn nữa cơ thể nó dần dần tan biến, một chút cảm giác cũng không có, lúc này hắc hổ mới thấy sợ hãi, huyết đồng trước mặt này lại gây cho nó cảm giác chết chóc.

Sau khi hắc hổ vô thanh vô tức biến mất, thiếu niên cũng giống như bị tổn thương nghiêm trọng, hôn mê.

Chỉ một lúc sau, một lục y nữ hài xuất hiện trước mặt ba người, cùng với tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên.

“Tiết Mật!” Đứng phía trước hình ảnh nữ tử lảo nhảm nói, đây xem như là lần đầu tiên nàng thấy đối phương, cùng chân tướng đi.

Thấy thiếu niên hôn mê trên đất, lục y nữ tử kinh ngạc chạy qua, lại không nghĩ trên đường chạy qua có một nhánh cây xìa ra, té lên người thiếu niên, hai môi đụng nhau.

Màu đỏ trong mắt thiếu niên thế nhưng cứ như vậy biến mất một cách kỳ dị.

“A, ta không phải cố ý! Thật đó!” Nữ hài vội vàng đứng dậy, sắc mặt đỏ ửng, qua một lúc lại nhìn không được trộm ngắm đối phương một cái, liền thấy thiếu niên vẫn vô thanh vô tức nằm trên đất, làm nàng cũng có chút luống cuống.

Trong sơn động.

Nữ hài cố hết sức đặt thiếu niên xuống, ngay cả ống tay áo bị rách vài lỗ cũng không thấy, “Ta sẽ về nhà kêu cha tới đây, người cứ ở trong này nghỉ ngơi.”

Bỏ lại một câu như vậy, nữ hài liền vội vàng chạy ra ngoài, chính là vừa mới rời động khẩu không xa liền thấy ba hắc y nhân đứng ở trước mặt.

Chỉ thấy người đứng ở giữa nhe răng cười nói, “Tìm được rồi.....” Liền một chưởng bổ vào người nữ hài.

Một trận thanh quang hiện lên, nữ tử không đề phòng liền bị một chưởng đánh trúng, bay một vòng, rớt vào trong bụi cỏ.

“Đuổi.” Hắc y nhân vội vàng kêu lên.

Đúng lúc này từ bên trong bụi cỏ một con hắc miêu đi ra, nhìn nơi nữ tử ngã xuống, hai mắt nhú lại, hiện lên mạt kinh hỉ quang mang, lập tức liền biến thành một con cự báo màu đen ngăn trước mặt ba hắc y nhân.

“Tiểu hắc!” Tiết Mật không tự giác kêu ra tiếng.

Mà lúc này nữ hài trong bụi cỏ phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt một mảnh mơ hồ, nhưng vẫn nghiêng ngả lảo đảo chạy về phía trước.

“Cha..... Ô ô.....”

Cũng không biết chạy được bao xa, nữ hài đột nhiên ngã xuống đất, trong mắt tràn đầy không cam lòng và sợ hãi, cứ như vậy nhắm lại hai mắt.

“Thì ra.....” Tiết Mật bỗng che miệng lại, mày nhíu chặt, thì ra nguyên thân này rời đi như thế.....

Ước chừng qua hai ngày, thiếu niên nằm trong động cũng tỉnh lại, cảnh giác nhìn chung quanh, trong mắt hơi nghi hoặc, rõ ràng lúc hôn mê có nhìn thấy người tới, sao giờ không thấy?

Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, thu thập liền rời đi, đợi hắc hổ trở lại Lung Nguyệt cốc thì người đầu tiên nhìn thấy chính là Thích Hồng Quân.

“Thương nhi, con đi đâu?” Lão nhân trách cứ nói.

Thiếu niên còn chưa có trả lời, liền bị lão giả một phen kéo lại, “Trên người con..... Đây là..... Đây..... Con ở trên đường gặp được người nào sao?”

Nghe vậy, thiếu niên có chút khó hiểu, nhưng vẫn đem chuyện gặp phải mồm năm miệng mười nói cho lão nhân.

“Hắn là linh căn bạo phát, hiện tại con không có việc gì thì chắc là lúc hôn mê được người đó cứu, nàng hẳn là người có tiên thiên nguyên khí trong truyền thuyết. Con không thấy bộ dáng của nàng sao?” Lão nhân lo lắng hỏi.

“Chuông.....” Thiếu niên thanh âm thanh nhã vang lên.

“Chuông?” lão nhân nhíu mày, Thương nhi rời xa cuộc sống của người rất lâu, cho nên nói không nhiều, đôi khi ngay cả hắn cũng không hiểu ý tứ của nó là gì, ai, tạm thời không để ý, xem ra đứa nhỏ này chắc là không thấy rõ bộ dáng của người nọ, “Ai..... Vô Thương con lại đây, ta giới thiệu cho con hai bằng hữu, Trung Lưu và Thương Lan, hai người bọn họ đều có thiên phú rất cao.”

Ở phía sau hai thiếu niên một lớn một nhỏ đi ra, đứa lớn đại khái mười lăm tuổi, mặt lạnh lùng, không biểu cảm. Còn đứa nhỏ khoảng chừng mười tuổi, cười ngây ngô.

Đây là lần đầu ba người bọn họ gặp mặt, lúc sau sinh sống cùng một chỗ, để Thích Vô Thương làm quen mọi thứ trong Lung Nguyệt cốc, Thích Hồng Quân cũng có thể an tâm đi tìm người.

Mỗi ngày trôi qua đều yên bình và an hòa như vậy, cho đến một ngày có một nữ tử xông vào cuộc sống của bọn họ, nàng có một đôi mắt to trong sáng ngời, giống như có thể nhìn thấu lòng đối phương, Thích Vô Thương cũng không biết vì sao mà muốn lưu nàng ở lại, rõ ràng hắn đã từng gặp qua rất nhiều người kỳ lạ sao?

Tiếp tục là những chuyện về hai người, hình ảnh không ngừng hiện lên, trong lòng bọn họ cũng xẹt qua nhiều chuyện, nhìn hình ảnh hai người từ khi quen nhau, ở chung, bắt đầu sinh hảo cảm, cho đến hiểu lầm, Tiết Mật và Thích Vô Thương nhìn mà có chút cảm khái, thì ra hai người đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Nhìn đoạn thời gian nàng rời đi, mỗi khi đến đêm trăng trong Thích Vô Thương đều cự tuyệt trợ giúp của người khác, hắn tự khóa cửa nhốt mình ở trong phòng hai người triền miên lúc trước, một mình chịu đựng, hơn nữa khi thấy hắn hô tên nàng, Tiết Mật kinh ngạc, khi đó nàng vẫn nghĩ chỉ có mình nàng mới yêu hắn, không ngờ đối phương cũng.....

Hai người nhìn nhìn nhau, ai cũng không nói gì, nhưng đều hiểu đối phương muốn nói gì, chỉ có quý trọng hiện tại mới là quan trọng nhất.....

Ngay sau đó, xong quá khứ của Thích Vô Thương, lúc này hình ảnh đột nhiên biến thành một mảnh tuyết trắng, một tiếng khóc của trẻ con đột nhiên vang lên.

Sau đó hình ảnh thay đổi, một bạch y lão giả bước trên tuyết ôm trên tay tã lót, bên trong là đứa nhỏ sắc mặt đã trở nên xanh tím, giống như giấy tiếp theo nó sẽ bị ngộp vậy.

“Sao lại có cha mẹ nhẫn tâm như vậy?” Lão nhân thương hại nói, sau đó gơ tay đặt lên người đứa nhỏ, chỉ một lúc, sắc mặt của nó dần dần hồng nhuận, tiếng khóc cũng chậm chậm ngừng lại, đã ngủ.

Thấy thế, lão nhân từ ái cười cười, thấy trên tã lót chỉ thêu một chữ Quân tiên diễm, thấp giọng nói, “Về sau gọi con là Ngọc Hàn đi, Quân Ngọc Hàn.” Nói xong liền xoay người lên núi, tiếng cười lạnh lạnh.

“Sư phụ.....” Quân Ngọc Hàn nhìn hình ảnh lăm nhăm nói, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng nhìn qua có sự hoang vắng cùng bi thương.

Tiết Mật nhíu mày, khẳng định đã xảy ra chuyện gì, mới làm cho Quân Ngọc Hàn.....

Đứa trẻ mới sinh cũng chậm rãi mà trưởng thành một tiểu nam hai năm tuổi, từ nhỏ luôn đi theo bạch y lão giả tu luyện, ở một môn phái gọi là Tuyết Sơn, cả môn phái ngoài tiểu nam hài này thì chỉ có bảy tám người nữa. Tu luyện không giống như tu sĩ bình thường, không cần thí nghiệm linh căn, có một phương pháp khác, tiền giai cũng không có gặp bình cảnh, lại không dùng đan dược nào cả.

Ở trong hoàn cảnh này lớn lên nên tiểu nam hài luôn ôn hòa, thập phần lễ phép, thiện lương bình thản, đối với ai cũng rất tốt.

“Ngọc nhi, lại đây, gấp sư muội của con, nàng gọi là Ngô Đồng.” Một lão nhân mặt áo vải bố màu xám dẫn theo một tiểu cô nương ngai ngừng tiến vào, ước chừng khoảng ba tuổi.

“Sư muội, tốt lành.” Tiểu nam hài cười gật gật đầu.

Nghe vậy, ban đầu vẻ mặt co quắp tiểu cô nương cũng dần thả lỏng, đỏ mặt nhỏ giọng kêu một tiếng, “Sư huynh.....”

Về sau tiểu cô nương này mỗi ngày đều như cái đuôi theo sau nam hài, hai người cứ như vậy trôi qua, chính là khi nữ hài mười bốn tuổi biểu lộ tình cảm với nam hài, nói là nàng thích hắn. Sau khi thiếu niên nghe xong, tỏ vẻ hắn không có tư tình nhi nữ, đại đạo đối với hắn mới là trọng yếu, không thể để sư phụ mong đợi.

Nói xong thiếu niên liền ly khai, sau khi hắn rời đi được một lúc hai mắt nữ tử bỗng trở nên tối đen, móng tay từ từ dài ra, lập tức bấu vào thân cây, gốc đại thụ to mấy chục thước thế nhưng ầm ầm gãy đổ, nơi bị móng tay bấu vào là một mảnh tối đen, thậm chí nơi đó giống như là bị thứ gì ăn mòn.

Nữ tử nghe tiếng vang giật mình tỉnh lại, nhìn tay mình, hoảng sợ, trong mắt tràn đầy không thể tin, giọng the thé nói, “Ta bị sao vậy? Sao có thể như vậy? Không cần! Ta không cần!” Thanh âm the lương.

“Thì ra là như vậy, thì ra sớm đã bắt đầu, ha ha.....” Nhìn chằm chằm hình ảnh nam tử cười ra tiếng, thanh âm tràn đầy bi thương, Tiết Mật nhìn mà tim co rút lại.

Sau đó, nam tử rời Tuyết Sơn, quyết định ở phạm thế hoàn thành tu luyện, lại gặp được tình kiếp của hắn — Tiết Mật sau khi xuyên qua.

Hắn cũng không biết trong lòng có ma quỷ gì, nhưng lại lập đi lập lại trợ giúp một nữ nhân, đồng tình? Thương hại? Hình như cũng không phải, cuối cùng hắn kết luận loại cảm tình này là yêu, bởi vì hắn cũng trợ giúp rất nhiều người, có khác là nữ tử này là tu sĩ thôi.

Vào ngày lễ nữ nhân, hắn đứng ở bờ sông chờ cái gọi là kinh hỉ, lại không ngờ gặp lại Ngô Đồng, nàng thay đổi rất nhiều, đây là ý nghĩ duy nhất lúc ấy của hắn. Hắn vẫn biết Ngô Đồng có ý với mình, nhưng vẫn không để ý, cứ nghĩ thời gian qua đi, tình cảm này cũng phai nhạt. Chính là mỗi khi hắn đổi địa phương khác, nàng cũng là người đầu tiên tìm thấy hắn, thật không biết nàng làm thế nào.

Lần này gặp mặt hắn tinh tường cảm giác hơi thở trên người nữ tử rất không đúng, nhưng không đợi hắn hỏi, nữ tử lại giống trước đây, biến mất.

Chờ nàng rời đi, hắn phát hiện khối trúc bài Tiết Mật bỏ lại, hắn không biết lúc ấy tâm tình của mình là gì, nhưng ma xui quỷ khiến giữ lại, cũng không hỏi Tiết Mật, chuyện này cứ coi như chưa từng phát sinh, sau này hắn vô số lần nghĩ lại, nếu lúc ấy hắn làm rõ với nàng, chuyện tình sau này có thể sẽ không giống như vậy, a.....

“Vương nữa.” Một đám người bộ dạng hình thù kỳ quái quỳ rạp trước mặt tử y nữ tử.

Nữ tử trên mặt lửa giận bừng bừng, “Các người sao lại tới nữa, đã nói ta không phả vương nữ gì đó của các người, nhận sai người rồi, cút ngay cho ta!”

Đám người kia nhìn nhau, sắc mặt khó xử, sau đó một đồng đen tuyền gì đó, liền phản phật rời đi.

Ngô Đồng nhìn một đám đen thui gì đó, phiền toái đã một cước, chỉ một lúc, cả người chột run rẩy, té ngã trên đất. Sau đó vội vàng chạy lại chỗ đám màu đen kia, giơ tay bắt lấy, không ngừng nhét vào miệng, nhét lấy nhét để cho đến khi nước mắt chảy ra mới dừng lại.

“Vì sao, vì sao là ta? Ta không cần, ô ô, ta không cần!”

Khóc một lúc, nữ tử vẻ mặt bỗng trở nên hung ác, “Đều phải chết, đều phải chết, ha ha, ta sẽ không bỏ qua cho một người, sẽ không! Đều do các người hại, đều do các người.....”

“Hi hi, sư huynh xinh đẹp, ta mỗi ngày đều cho bọn họ ăn đồ vật này nọ, hiện tại rất cực có hiệu quả, huynh xem ta cũng có nè, chỉ có huynh là không có.” Ngô Đồng ngồi trên vị trí cao nhất ở thính tuyệt phong, vỗ tay cười hi hi nói.

“Ngô Đồng, là người giở trò quỷ, vì sao người phải làm vậy?” Quân Ngọc Hàn đánh ba quái vật ở bên người, cố gắng tiến lại gần sư phụ, sư thúc.

“Đương nhiên là ta muốn bọn họ cũng ném thử một chút thống khổ như ta, ha ha, hiện tại tất cả mọi người đều giống ta, ha ha! Đề chết hết đi!” Chỉ thấy nữ tử chỉ vào một quái vật mới té xuống, cười thực vui vẻ.

Nhìn bộ dáng điên cuồng của nữ tử, Quân Ngọc Hàn mi tâm nhíu lại thành chữ xuyên, chẳng lẽ Ngô Đồng biến thành bộ dạng này cùng sư phụ bọn họ có liên quan, sao có thể?

Đúng lúc này, nữ tử từ trong ngực lấy ra hai khối ngọc bài màu tím đậm, tùy ý hợp nó lại, nhất thời phát ra ánh sáng màu tím sẫm đẹp mắt, chiếu xuyên qua mây, thiên địa thoáng chốc thay đổi, mây ùn ùn kéo tới trên đỉnh tuyết sơn, nữ tử một chút cũng không để ý. Cầm ngọc bài hình thoi lắc qua lắc lại, ánh mắt người phía dưới đều bị hấp dẫn, bốn phía hiện ra một trận im lặng khác thường.

“Không phải là vì Bích Lạc Hoàng tuyền sao? Xem, giờ đang ở trong tay ta.” Nữ tử phát ra tiếng cười như chuông bạc, sau đó liền tùy tiện vứt ngọc bài vào đám người kia, một hồi đại chiến hết sức căng thẳng.

81. Chương 81

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ngọc nhi, mau đoạt thứ đó đi!” Bạch y lão giả rống lớn, hoa văn trên mặt càng thêm vặn vẹo, dữ tợn.

“Sư phụ, người.....” Quân Ngọc Hàn lo lắng kêu lên, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lão nhân không cho hấn tranh cãi, khẽ thở dài, bay lại chỗ đám quái vật.

Mà trong đám người hình thù kỳ quái, hai hắc y nam tử có hoa văn trên mặt nhiều nhất liếc mắt nhau, cũng vội vàng chạy qua.

Ngồi trên ngọn núi Ngô Đồng thích ý nhìn đám người tranh đoạt, cả người ngồi ở chỗ kia tay áo tung bay, trong mắt tràn đầy châm biếm cùng châm chọc.

Quân Ngọc Hàn một chưởng bổ trúng người trước mặt, lúc sắp đoạt được ngọc bài màu tím kia, thì cảm giác phía sau có trận gió đánh úp, mang theo chút mùi tanh hôi.

“Ngọc nhi.....” Một giọng nữ già nua từ xa xa vang lên, trong thanh âm tràn đầy kích động.

Thất sư thúc? Không đợi nam tử xoay người sang chỗ khác, người phía sau đánh lên cũng bị người khác đánh lùi.

“Ngô Đồng!”

“Vương nữ!”

Mặc y nữ tử thu hồi bàn tay phiếm đen, mắt mang khinh miệt, “Người khác đều có thể, nhưng người này thì các ngươi không được rat ay với hấn!”

Nhìn nữ tử bày vẻ mặt khinh thị, một trong hai người trung niên kia mắt hiện lên mặt chán ghét, “Không phải vì chúng ta gọi người một câu vương nữ, người liền nghĩ có thể vênh mặt hất hàm sai khiến chúng ta, ta khuyên người vẫn nên hảo hảo cân nhắc phân lượng của mình, đừng có rượu mời không uống mà uống rượu phạt!”

Một nam tử lớn tuổi hơn đứng ở bên cạnh hấn cũng không ngăn hấn lại, sắc mặt thản nhiên.

Nghe vậy, mặc y nữ tử không có gây gổ, ngược lại che miệng nở nụ cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, “Sao? Không ngại trang nữa sao? Ta còn tưởng các ngươi có thể nhẫn nhịn, không ngờ nhanh như vậy đã bại lộ bộ mặt thật rồi, làm tim ta lạnh lẽo a!”

“Người đã sớm biết rồi sao?” Hắc y nhân lớn tuổi hai mắt híp lại nói.

“Có sớm hay không thì ta không biết, dù sao không bị gạt là được, sao? Hiện tại bí lạc hoàng tuyền vừa xuất hiện, các ngươi ngại trang không nổi nữa? Không phải nói muốn báo thù cho phụ thân ta sao? Không phải cầu ta làm vương các ngươi sao? Hiện tại diện mạo này rất chán ghét chứ gì!” Ngô Đồng mỉm cười nói.

Mà phía sau mọi người, Quân Ngọc Hàn đã cầm lên khối ngọc bài kia, trong phút chốc mọi ánh mắt đều tụ tập trên người hấn.

“Nhị đệ, không cần để ý nàng, mau đoạt lấy vật kia là đúng hơn!” Nam tử lớn tuổi thấy khối ngọc bài kia rơi vào tay Quân Ngọc Hàn, vội la lên.

“Ân.” Lập tức hai người chạy vội lên, ngay sau đó, bạch y lão giả và lão giả đầu bóng lưng cũng tới bên người Quân Ngọc Hàn, bày trận địa sẵn sàng đón địch.

“Lão già tuyệt sơn nghe đây, không nên cố gắng chống lại, nhìn bộ dáng của ngươi, các ngươi nghĩ có thể còn sống bao lâu!” Hắc y nhân lớn tuổi chê cười nói.

“Cho dù chúng ta còn sống không bao lâu, cũng sẽ kéo các ngươi chôn cùng!” Lão giả đầu bóng lưng tức giận.

“Lão ngu!” Bạch y lão giả khoát tay, quay đầu nhìn đám người hình thù kỳ quái kia, ngữ khí lạnh nhạt nói,

82. Chương 82

Mảnh đất cháy đen, khắp nơi nở rộ đóa hoa màu đỏ tươi, trừ cái đó ra không còn thứ nào khác. Bạch y nam tử nhắm mắt ngủ ở nơi đó, dường như không hay biết chuyện gì, nhìn qua thật không hợp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nam tử mới từ từ tỉnh lại, nhìn chung quanh một mảnh yên tĩnh, trong lòng dâng lên khủng hoảng khôn cùng.

“Sư phụ, sư thúc!” Nam tử hô to hai tiếng, mảnh đất to như vậy mà một tia hồi âm cũng không nghe thấy.

Quân Ngọc Hàn đứng dậy, mới nhắc chân, một khối trúc bài màu tím từ trên người hắn rơi xuống.

Nam tử ngây ngốc nhìn đồ vật kia, sau đó cúi xuống nhặt lên, cầm trúc bài nhẹ nhàng dán lên ngực mình, cả người rầm té xuống đất.

“Mật nhi, ta không còn cái gì cả..... Sư phụ, sư thúc..... Cũng không thấy đâu.....Chỉ còn nàng..... Nàng ở

đâu? Mật nhi..... Mật nhi.....” Nam tử nhắm hai mắt lẩm nhẩm nói, một giọt lệ từ khóe mắt chảy vào hai bên thái dương.

“Quân Ngọc Hàn.....” Nhìn hình ảnh phía trên Tiết Mật nhin không được che miệng khóc nức lên, càng không dám nhìn nam tử đứng bên cạnh, nước mắt theo kẽ tay không ngừng rơi xuống, vì sao người như vậy lại gặp phải loại chuyện này? Vì sao? Rõ ràng hắn luôn trợ giúp cho người ta sao.....

Nhìn thấy, Thích Vô Thương không khỏi quay đầu nhìn Quân Ngọc Hàn, mày nhíu chặt, lúc này hắn cũng không biết nói gì.

Nhưng vẻ mặt đối phương rất lạnh nhạt giống như người ở trên hình ảnh kia không phải là hắn, trong mắt không có một tia ngọn sóng.

Hình ảnh trước mặt ba người vẫn tiếp tục, dù bạch y nam tử đi bao xa, cũng đều nhìn thấy đất cháy đen cùng đóa hoa màu đỏ, đừng nói là người, ngay cả một chút màu sắc khác cũng không thấy qua.

Hơn nữa cũng không biết địa phương này xảy ra chuyện gì, nam tử cảm giác mình dường như trở thành phạm nhân, linh lực trên người không thể sử dụng được, đi một đoạn thì phải nghỉ ngơi một hồi, bằng không sẽ rất mệt. Loại cảm giác đói khát thể nhưng cũng xuất hiện, bất quá may mắn có thể lấy hoa đỏ ăn đỡ đói, mùi vị có chút đắng, nhưng ăn mấy đóa thì cũng sẽ no bụng.

Cứ như vậy trải qua ba tháng buồn tẻ, nam tử cảm thấy hắn không thể nào chịu đựng nổi, cái loại cô độc cùng tuyệt vọng ăn mòn tâm hắn, không có lối thoát, không có điểm cuối, không có hy vọng. Hắn cảm thấy mình bị nhốt ở đây, không chỉ bị cái nơi không hiểu này vây khốn, ngay cả tâm của hắn cũng bị vây khốn, thật sự chịu không nổi nữa.

Nghĩ vậy, nam tử không tiếp tục đi về phía trước nữa, mà đứng tại chỗ suy nghĩ thật lâu, có lẽ hắn có thể thử tu luyện, trải qua ba tháng này, hắn biết tu vi lúc trước đã biến mất hoàn toàn, tu luyện lại từ đầu, nhưng hắn không chắc sẽ thành công, bởi vì ở trong này hắn không cảm giác được linh lực dao động dù chỉ một chút. Nhưng mặc kệ thế nào, hắn cảm thấy đây là việc trọng yếu hắn cần làm, bằng không hắn sẽ điên mất.

Mới bắt đầu gian nan vạn phần, nam tử ngồi dưới đất hơn bốn tháng mới hơi hơi cảm nhận được chút khí, nhưng chỉ có như vậy cũng làm hắn mừng phát điên, bởi vì hắn thấy được hi vọng, dù hy vọng này xem ra rất mơ hồ, nhưng trong lòng có một thanh âm nói cho hắn, chỉ cần không ngừng tu luyện, một ngày nào đó sẽ rời được nơi đây.

Cứ như vậy, nam tử ở cái địa phương này bắt đầu dày công tu luyện, một năm, hai năm, mười năm, trăm năm..... Về sau nam tử cũng không nhớ rõ hắn ở địa phương chỉ hai màu đỏ đen này bao nhiêu lâu, rất nhiều trí nhớ trong đầu cũng bắt đầu quên đi, nhưng trong đầu nụ cười hiền lành của bạch y lão nhân và.....

Nghĩ vậy, Quân Ngọc Hàn từ trong ngực lấy ra trúc bài màu tím được hắn sờ cho bóng loáng, trong mắt hiện lên mặt sầu thảm, ngực theo thói quen bắt đầu lạnh lẽo, đó là do từ lúc hắn vào đây có một tật xấu,

chỉ cần nghĩ đến Mật nhi, ngực liền lạnh lẽo, giống như có một thanh âm nói với hắn, người vĩnh viễn yêu mà không được đáp lại, người vì nàng trả giá nhiều như vậy, nhưng nàng vẫn không thương người, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu người.

Nam tử dùng sức lắc lắc đầu, giống như muốn loại bỏ ý niệm này ra khỏi đầu, hắn không rõ vì sao mình lại có loại ý tưởng này, quả nhiên ở nơi này quá lâu não cũng không còn minh mẫn.

Lại qua tiếp vài năm, nam tử cảm giác có cỗ lực gọi hắn về, xem ra hắn đã đoán đúng, quả nhiên tu luyện mới là cách duy nhất để ra khỏi đây. Nam tử theo bản năng nhắm mắt lại, sau đó cảm giác quanh người vụn vụn, một cỗ hơi thở liền nhảy vào trong trong mũi hắn.

“Tuyết sơn!” Nam tử kinh hãi mở hai mắt, ánh vào mắt là một mảnh trắng xóa, không có một chút bộ dáng huyết tinh như trước.

“Sư phụ, sư thúc, mọi người ở đâu?” Nam tử hô to một tiếng, nhưng cũng chỉ có tiếng vang đáp lại.

Không đợi hắn làm động tác tiếp theo, xung quanh đột nhiên tối sầm, Quân Ngọc Hàn ngẩng đầu nhìn, thấy trên trời thể nhưng mây đen kéo đến ùn ùn tụ lại một chỗ, còn xẹt qua vài tia điện quang màu tím đen.

“Kiếp vân! Sao lại tới?” Lập tức nam tử như nghĩ tới chuyện gì, kiểm tra đan điền, phát hiện hắn thể nhưng đã tới độ kiếp kỳ, tại sao có thể như vậy, hắn ở cái địa phương kia tu vi không có đạt tới độ kiếp, vì sao vừa ra liền..... Chẳng lẽ tu vi hắn kỳ thật cũng không có bị mất đi?

Không được, hắn còn chưa tìm được sư phụ và sư thúc, còn chưa an táng bọn họ cho tốt, không thể rời đi!

Nam tử đang chuẩn bị áp chế tu vi của mình, thì kiếp lôi trên trời đã giáng xuống, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể tiếp nhận.....

Lôi điện dày đặc kéo dài ba ngày, Quân Ngọc Hàn lúc này đã cạn kiệt sức lực, hắn không biết kiếp lôi của người khác thể nào, chỉ cảm thấy với hắn thì rất hung ác, một khi..... Không chú ý sẽ bị đánh dập nát.

Nam tử hơi thở hỗn loạn, mây đen trên trời cũng từ từ tản đi, một cột sáng màu vàng chiếu lên người hắn.

Thấy thể, Quân Ngọc Hàn vội vàng quay đầu nhìn lại, hắn phải thượng giới rồi, sư phụ, sư thúc con nhất định sẽ cố gắng tu luyện, sẽ không cô phụ kỳ vọng của mọi người! Còn có..... Mật nhi, hãy bảo trọng!

Sau đó cả người liền biến mất theo cột sáng, gió trên đỉnh tuyết sơn không ngừng thổi mạnh, vù vù nước nổ, giống như đưa tiễn hắn.

Lúc đăng tiên, Quân Ngọc Hàn nhắm chặt hai mắt, toàn thân quanh quẩn hắc khí, nhìn qua không nghiêm

trọng lắm, nhưng vị trí nơi ngực hấn lại là một mảnh tối đen, nhìn qua hết sức quỷ dị.

Ta không được thì người cũng sẽ không được, cho dù ta chết ta cũng vẫn đi theo người, chúng ta là một nhất thể, ha ha! Nàng không thương người, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không yêu người! Cho dù người trả giá thể nào thì cũng là phí công!

Một cỗ ý niệm âm hàn không ngừng tràn ngập đầu nam tử.

“Mật nhi, Mật nhi.....” Nam tử trong miệng thì thầm không ngừng, “Ta đối với nàng..... Vì sao không yêu ta? Vì sao?”

Vừa dứt lời, trên người nam tử lấy mắt thường có thể nhìn thấy từng vệt từng vệt hoa văn màu đen hiện ra, thời gian trôi qua, màu sắc càng đậm, cũng không biết bao lâu, đằng tiên lộ màu vàng ở dưới chân biến mất, nam tử mở mắt ra, bên trong là một mảnh trắng đục, xem ra đã nhập ma.

Hắn nghi hoặc nhìn bàn tay cùng quần áo của mình, liền chậm rãi đi về phía trước.

Mặc dù nhập ma, Quân Ngọc Hàn lại bất đồng với người khác, không nắm chắc thành công thì sẽ không đánh nhau, cũng không lỗ mãng làm việc, chính là tu vi nhân ma, thần trí lại vượt qua thiên ma, trên người vẫn luôn sạch sẽ, bên hông đeo một khối trúc bài màu tím. Người khác không thể đụng vào, nếu không nam tử sẽ phát điên, không muốn sống mà đuổi theo người ta đánh.

Cứ như vậy Quân Ngọc Hàn vô kinh vô hiểm trải qua, cho đến một ngày đụng phải một người có tu vi thiên ma, trong lúc nhất thời không kịp trốn tránh, thiếu chút nữa bị mất mạng. May mắn Mộ Bạch Y đi ngang qua cứu, bạch y nam tử ánh mắt đầu tiên nhìn thấy hắn, trong mắt liền tràn ngập kinh hãi.

“Rốt cục đã tìm được rồi, xem ra a cũng đến lúc thu đồ đệ rồi!”

Vì thế Quân Ngọc Hàn liền đi theo Mộ Bạch Y bắt đầu tu luyện, khi vừa đạt tới tu vi ma vương, trí nhớ cũng bắt đầu trở lại, hắn mặc xiêm y màu đỏ đen, sờ sờ trúc bài màu tím bên hông, khóe miệng gợi lên一抹 tà cười, “Mật nhi, thật là tưởng niệm a!”

Về sau nam tử bắt đầu bồi dưỡng rất nhiều thuộc hạ, để bọn họ ở khắp nơi trên thượng giới, mỗi người đều cầm bức họa của Tiết Mật, nhận được mệnh lệnh nếu gặp nữ tử này phải lập tức mang nàng về Hòa Trạch, bởi vậy mới xảy ra một loạt chuyện sau này.

Xem xong quá khứ của mình, Quân Ngọc Hàn mặt lạnh lùng lộ ra biểu tình đăm chiêu, không nói gì.

“Quân Ngọc Hàn, huynh.....” Tiết Mật vừa mở miệng, một cỗ lực kỳ dị từ phía trước hút lấy, nữ tử quay đầu nhìn, liền thấy trước mặt ba người đột nhiên xuất hiện một lỗ xoáy màu đen thật lớn, hấp lực kia chính là từ lỗ xoáy truyền đến.

“Mật nhi nàng.....” Thích Vô Thương chỉ kịp nói ra ba chữ, ba người liền bị hút vào.

Đầu đau như búa bổ, miệng đắng lưỡi khô, nữ tử nằm ở trên giường từ từ tỉnh lại, mới vừa mở mắt ra, liền hé ra một khuôn mặt phóng đại.

“A!” Tiết Mật hoảng sợ, vội vàng lui về sau, cái gì vậy?

“A, tiểu thư, nô tỳ dọa đến người sao? Là Tiểu Liên không tốt.” Thanh y nữ tử lùi hai bước, quỳ xuống.

Tiểu Liên? Tiểu thư? Sao lại thế này? Tiết Mật nhìn đỉnh đầu nữ tử đang quỳ dưới giường kia, há to miệng, nhưng không nói được gì.

“Tiểu thư, nô tỳ không phải cố ý, chính là thấy người nói cái gì, nô tỳ nghe không rõ nên mới tiến lại gần, thật sự, tiểu thư xin đừng sinh khí!” Càng nói, thanh âm nữ tử mang theo khóc nức nở.

Tiết Mật nhìn chung quanh, chẳng lẽ hoảng quá mà người gặp ảo giác sao? Đây là chỗ nào a, cái vị đang quỳ dưới đó là ai a? Nàng sẽ không..... Sẽ không..... Lại xuyên qua nữa chứ?

Tình tiết bên kia còn chưa có giải quyết xong, sao lại đổi kịch bản rồi? Không thể đối với nàng như vậy.....

Nữ tử đang quỳ trộm ngẩng đầu nhìn nữ tử trên giường, chỉ thấy vẻ mặt của nàng như đưa đám, lại vội vàng cúi đầu.

Ngây ngốc trên giường mấy ngày, Tiết Mật mới chậm rãi biết được một ít tin tức về thân thể này trong miệng tiểu tỳ nữ, thì ra nguyên chủ là đích nữ Tô thừa tướng đương triều, tên là Tô Mộ Nhan, từ nhỏ đến giờ vẫn luôn si ngốc, lại có chỉ phúc vi hôn với thất vương gia Tiêu Linh được thánh sủng nhất vương triều, nhưng vẫn không được người xem trọng.

Quả nhiên trước đó không lâu đã bị vương gia kia lấy cớ từ hôn, nguyên chủ nhất thời nghĩ quẩn liền đập đầu tự sát, may mắn được người cứu, chính là hiện tại bên trong đã là một linh hồn khác.

Tiêu hóa xong mấy cái tin tức này, Tiết Mật khóe miệng không ngừng run rẩy, cả người cũng không khỏe, vì sao nàng lại lạc vào cái thế giới này, mau thả nàng ra, thả nàng trở về.....

83. Chương 83

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ẶN

Thấy trên cổ tay có vết bớt dài màu hồng nhạt, mắt Tiết Mật lộ ra nghi hoặc, còn chưa gặp qua người có vết bớt dài như vậy đâu, thật là kỳ quái a!

Lúc này Tiết Mật đã tới thế giới này hơn hai tháng, khoảng thời gian này cha mẹ của nguyên thân cũng đến thăm được vài lần, nhưng lần nào cũng bị nàng giả ngu nên đều quay về. Thậm chí huynh đệ tỷ muội nguyên thân cũng đến thăm mấy lần, bất luận đích thứ, vẻ mặt đều bình thường, không vui sướng khi người gặp họa cũng không quá mức quan tâm, càng không giống như trong mấy tiểu thuyết là lục đục với nhau, điều này làm Tiết Mật không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Bởi vì nàng trước kia xem quá nhiều tiểu thuyết trạch đấu, bên trong chỉ cần người không để ý là sẽ vạn kiếp bất phục a, hiện tại xem ra không có nghiêm trọng như vậy, ai sẽ đi so đo với đứa ngốc bị từ hôn chứ.

Hai tháng này, Tiết Mật cũng lấy thân thể của Tô Mộ Nhan bắt đầu thử tu luyện, tuy linh khí xung quanh không nhiều, tu luyện cũng thập phần gian nan, nhưng nàng không có bỏ cuộc, dù sao tại thế giới lạ lẫm vẫn cần tạo lợi thế cho bản thân.

Vì thế ngày ngày Tiết Mật vừa giả ngu vừa tu luyện cũng chậm rãi trôi qua, trong khoảng thời gian này nàng chưa bao giờ bước nửa bước ra khỏi viện mình, gì mà nữ phần nam trang, gì mà hoàng tử hoàng tôn, nàng không hề nghĩ tới, chuyện đó rất không thực tế. Hơn nữa không biết vì sao, nàng cứ cảm thấy mình đi vào nơi này chính là một nhiệm vụ.

Nháy mắt một năm rưỡi cũng trôi qua, Tiết Mật tu luyện cũng có tiến triển, điều này làm thần kinh nàng vẫn luôn căng thẳng được thả lỏng không ít.

84. Chương 84

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không gian yên tĩnh, đột nhiên hiện ra một lốc xoáy màu đen, lục y nữ tử từ giữa nhảy ra, lão đảo vài bước, sau đó đứng vững, lắc lắc đầu, mặc không trang điểm, đúng là Tiết Mật.

“Rốt cục đi ra!” Nữ tử vui mừng nói, nhìn cổ tay, vết bớt phần hồng đó đã hoàn toàn biến mất.

Không ngờ thế nhưng xuyên qua hơn ba nghìn thế giới, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, cổ đại, hiện đại, cuối thời, tương lai, tu chân liền ngay cả thời đại viễn cổ nàng cũng xuyên tới, tới mỗi nơi đều phải trợ giúp cho đủ thể loại người, mặc dù có lúc gặp chuyện bị thảm, lòng cũng bất chợt mà để ý, nhưng càng nhiều hơn chính là, cảm giác vui sướng và khoái hoạt khi giúp đỡ người khác.

Hơn nữa nhiều năm tu luyện đã tiến giai rất nhanh nên tâm tình cũng chậm rãi mà trầm tĩnh dần, tu vi cũng trở nên càng thêm vững chắc.

Tiết Mật đánh giá chung quanh, phát hiện bốn phía vẫn là một mảnh trắng xóa giống như trước, không có một tia thanh âm.

“Vô Thương, Quân Ngọc Hàn!” Tiết Mật đi về phía trước hai bước.

Đợi một lúc, cũng không có ai đáp lại, ngay cả giọng nàng hô lên cũng không có một chút tiếng vang.

Nữ tử dừng cước bộ, xem ra bọn họ hẳn là đang còn ở ba nghìn thế giới kia, nàng cứ ở đây chờ bọn họ thôi.

Tiết Mật ôm đầu gối ngồi phía trước chỗ mà lốc xoáy lúc trước biến mất, vẻ mặt chờ mong nhìn nơi đó, nàng tin rằng hai người bọn họ sẽ đi ra từ nơi đó, mặc kệ gặp phải chuyện gì thì nhất định vẫn đi ra, khẳng định như vậy!

Từng ngày từng ngày trôi qua, tâm tình Tiết Mật cũng càng ngày càng lạnh, nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm mảnh trắng trước mặt, cứ như vậy nhìn đến mắt cũng không nhắm lấy một cái, tư thế ôm gối cũng chưa từng thay đổi lần nào, cả người giống như pho tượng, chỉ có đôi mắt là vẫn trông mong nhìn nơi kia.

Cứ như vậy qua hai tháng, không gian trắng xóa đột nhiên chấn động, Tiết Mật vội vàng đứng dậy, nhìn phía trước dần dần ngưng tụ thành lốc xoáy màu đen, vui mừng bao trùm cả người nàng.

Lốc xoáy thành hình, một nam tử mặc một bộ quân trang dân quốc màu xám từ bên trong đi ra, áo choàng phía sau không gió mà bay bay, đầu đội một cái quân mũ năm sao, nhìn qua có chút hương vị phong lưu phóng khoáng.

Lốc xoáy màu đen dần dần biến mất, nam tử nhìn thấy lục y nữ tử kinh hỉ nhìn mình chăm chăm, khoe miệng treo nụ cười, giang rộng hai tay.

Tiết Mật thấy thế, vội vàng chạy qua, nhào vào ngực nam tử, nước mắt thoáng chốc liền chảy xuống dưới, “Vô Thương.....”

“Đứa ngốc, khóc cái gì?” Nam tử thanh âm nhu hòa nói.

Nghe thế, Tiết Mật khóc càng lợi hại, ở mỗi thế giới nàng đều trải qua ít nhất hai mươi năm, ba nghìn thế giới a, vậy chính là hơn sáu vạn năm đó. Nhiều năm không gặp, có trời mới biết nàng nhớ hắn nhiều như thế nào, mỗi lần nàng gặp chuyện nguy hiểm lại có bao nhiêu lo lắng, lo lắng hai người kia cũng sẽ gặp chuyện nguy hiểm giống mình, mà trong đó có một số việc vì nàng có vận khí tốt mới có thể tránh thoát, cái chuyện vận khí này thì đâu có chuẩn đâu?

Thích Vô Thương nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nữ tử, tùy ý để nàng khóc, nghĩ chắc nhiều năm như vậy nàng cũng bị không ít ủy khuất, mà hắn thì không có ở bên cạnh nàng, mỗi ngày trừ bỏ lo lắng thì vẫn là lo lắng, hiện tại có thể nhìn thấy người bằng xương bằng thịt thì tốt quá! Chính là.....

Tiết Mật khóc đủ hai mắt hồng hồng lui ra khỏi ngực nam tử, nói giọng mũi, “Vô Thương, sao huynh mặc thành cái dạng này, lần cuối cùng là trải qua thời kì dân quốc sao?”

“Những lời này phải để ta hỏi nàng mới đúng, sao nàng lại mặc thành cái dạng này?” Thích Vô Thương nhún mày nói.

Nhìn nữ tử trước mặt mặc một bộ váy liền áo màu xanh dài tới đầu gối, cánh tay, hai chân cũng bả vai toàn bộ đều lộ ra ngoài, tóc màu đen dài đến thắt lưng không có buộc lại mà thả ra.

Hắn thừa nhận như vậy nhìn rất đẹp, nhưng có chút không tiếp thu nổi, tưởng tượng cảnh Mật nhi mặc như vậy xuất hiện trước mặt nam nhân khác, hắn rất là không thích! Tuy lúc trước hắn cũng từng trải qua thế giới như vậy, nữ tử nơi đó mặc quần áo so với Mật nhi còn muồn lộ liễu hơn, nhưng các nàng đó chỉ là râu ria không quan trọng, còn Mật nhi với hắn chính là.....

“Ta.....” Tiết Mật sững sốt, trong lúc nhất thời không hiểu Thích Vô Thương vì sao lại hỏi vậy, thì đã thấy đối phương cởi áo choàng khoác lên vai nàng.

Nhìn hành động của đối phương, Tiết Mật mới hiểu được thì ra là hắn ghen tị, nữ tử cúi đầu cười trộm, xuyên qua nhiều thế giới như vậy, phục sức trên người không ngừng biến hóa, nàng cũng đã thành thói quen.

Hỏi đối phương mấy năm nay như thế nào nàng mới phát hiện hắn và mình có giống nhau cũng có bất đồng, bởi vì Thích Vô Thương trên cơ bản đều là hoàng đế sắp mất nước, Đại tướng quân nơi biên quan, người lãnh đạo thời loạn thế, tướng lĩnh kháng chiến, mỗi nhân vật đều cần rất nhiều tình lực và người, bất quá một khi làm tốt, so với từng ơn huệ nhỏ của nàng thì may mắn hơn nhiều, thật là tạo phúc một phương a!

Chờ nam tử nói xong, liền thấy nữ tử siết chặt áo choàng trên người, không nói một lời, giống như là tức giận chuyện gì.

“Mật nhi, sao vậy?” Thích Vô Thương ôn nhu hỏi han.

“..... Thật là tốt!” Tiết Mật quay đầu ngước hắn một cái, “Là hoàng đế, là người lãnh đạo, bên người khẳng định có rất nhiều nữ tử xinh đẹp vây quanh đi, thực tiêu dao!”

Nhìn bộ dáng nữ tử bĩu môi ghen tuông, Thích Vô Thương không khỏi nở nụ cười, thanh âm khàn khàn, cười đến nỗi làm Tiết Mật cũng phải đỏ mặt, hung hăng đâm tay vào bả vai nam tử.

Thấy vậy, nam tử mới chậm rãi ngừng cười, nhẹ nhàng nắm bả vai nữ tử, “Mật nhi, ta rất cao hứng, nàng như vậy ta thật sự rất cao hứng, từ trước tới nay mặc dù chúng ta ở cùng nhau, nhưng trong lòng ta cũng rất bất an. Bởi vì ta không nắm chắc, cứ cảm giác nàng theo ta cùng ở một chỗ là do tình thế mà làm vậy. Nhưng ta muốn chính là tìm nàng, ta muốn nó hoàn toàn thuộc về ta, trước kia có lẽ nó là của a, chỉ là chúng ta trong lúc đó xảy ra nhiều chuyện không thoải mái, nên ta không nắm chắc. Hiện tại nàng hành động như vậy làm ta rất là cao hứng!”

Nói xong, nam tử kéo nữ tử lại, cúi đầu nhìn sâu vào mắt nàng, “Trái tim của ta, thủy chung chỉ có một mình nàng, không thể chứa đựng người nào khác, trước kia không có, hiện tại không có, sau này cũng sẽ không có!”

Nhìn người trước mặt trịnh trọng nói một phen, Tiết Mật thừa nhận nàng thật là khiếp sợ, không nghĩ tới Thích Vô Thương cho tới nay đều bất an như vậy, nàng biết bản thân mình có đôi khi muốn lùi bước, cũng có chút khiếp đảm, không ngờ đối phương thế nhưng ghi tạc vào lòng tất cả những chuyện này. Xem ra nàng về sau vẫn nên đem tâm tư của mình bộc lộ cho hắn thấy, cũng để hắn tin tưởng, hai người nếu đã lựa chọn ở cùng một chỗ, không nên có thứ gì ngăn cách, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ thành vấn đề lớn.

Bên này vừa mới thổ lộ xong, hai người liền cảm giác không gian đột nhiên chấn động, lốc xoáy màu đen lại xuất hiện trước mặt hai người, Tiết Mật biết lần này hẳn là Quân Ngọc Hàn, không ngờ nàng đợi lâu như vậy, hai người thế nhưng chọn cùng một ngày trước sau đi ra.

Chờ Quân Ngọc Hàn xuất hiện trước mặt hai người, Tiết Mật phát hiện đối phương thế nhưng mặc y phục màu trắng giống trước đây, tóc dùng một thanh ngọc trâm cố định lại, bộ dạng thế kia giống y như lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Thấy đối phương tiến lại chỗ mình mỉm cười, Tiết Mật không tự giác đi về trước hai bước, biểu tình kinh ngạc, “Quân Ngọc Hàn, huynh.....”

“Sao? Không đẹp sao? Nhớ lúc trước nàng nói với ta, màu trắng thích hợp nhất với ta, chẳng lẽ nàng gạt ta?” Nam tử như trước cười đến ôn hòa, tươi cười kia Tiết Mật nhìn mà có chút hoảng hốt.

“Không có, rất là đẹp.” Tiết Mật nhìn hắn nói, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc, sao lại biến thành bộ dáng trước kia, tuy đây vẫn là hy vọng của nàng, nhưng trong lòng vẫn có ẩn ẩn bất an.

Nghe nàng nói, Quân Ngọc Hàn vẫn cười cười, nhìn qua giống như là gió ngày xuân ấm áp, ôn nhuận thoải mái.

“Lối ra đã mở, giờ đi ra ngoài chứ?” Quân Ngọc Hàn chỉ cái động hình tròn một người chui lọt ở phía sau ba người.

“Di, thật chứ? Chúng ta có thể đi ra ngoài!” Tiết Mật liền hưng phấn, có trời mới biết nàng nhớ hai bảo bảo và Nguyệt Kiến thế nào, thời gian bên ngoài và trong này hắn là không giống nhau, hiện tại không biết bên ngoài đã trải qua bao lâu, không biết bọn chúng lớn thế nào rồi.

Nghe vậy, Thích Vô Thương sững sờ nhìn nàng, mà Quân Ngọc Hàn trong mắt dẫn theo chút không tha, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nét tươi cười như hoa của nữ tử, không dời, Thích Vô Thương ở bên cạnh thấy thế nhũn mày, cũng hơi bất mãn, xem ra sau khi ra ngoài còn có một hồi tranh đấu a!

Vì thế ba người bắt đầu đi về phía trước, chờ đến khi đến lối ra, Tiết Mật chưa kịp quay đầu lại, liền bị phía sau xô một cái, cả người rơi vào bên trong ánh sáng trắng.

Thích Vô Thương thấy thế, trong lòng hoảng hốt, vội đi theo vào, một phen kéo tay nữ tử.

“Mật nhi, bảo trọng.....”

Tầm mắt mơ hồ, hai người chỉ nghe một câu như vậy liền ngất đi.

“Quân Ngọc Hàn!” Tiết Mật mở to hai mắt ngồi bật dậy kêu to, chờ đến lúc nhìn rõ xung quanh thì lại có chút mê mang, nơi này.....

“Mật Mật, người tỉnh a?” Một thanh âm quen thuộc đẩy cửa bước vào vang bên tại nàng.

Tiết Mật quay đầu nhìn, liền thấy Nguyệt Kiến đứng ở cửa vẻ mặt kinh hãi nhìn mình, hai tiểu tử vẫn là bộ dáng như trước được Thích Vô Thương ôm vào ngực, đi lại chỗ nàng.

“Nương!” “Nương!”

Hai thanh âm mềm mại đồng thời vang lên, Tiết mật chỉ cảm thấy tâm của mình rất nhanh sẽ bị hòa tan.

Luống cuống chân tay vội bước xuống giường chạy lại gắt gao ôm chặt hai tiểu tử vào ngực, “Hành nhi, Thịnh nhi, nương rất nhớ các con! Các con thế nào? Có nhớ nương không?”

“Có nhớ, rất nhớ, nương đừng bao giờ rời xa tụi con nữa nhé, con và ca ca sẽ ngoan ngoãn nghe lời!” Thanh âm tiểu la lệ mang theo khóc nức nở.

“Là nương không đúng, là nương không tốt, sẽ không bao giờ rời xa các con, về sau nhất định mỗi ngày đều ở bên Hành nhi, Thịnh nhi không rời!” Tiết Mật đau lòng nói.

“Ô ô.....” Nghe thế, tiểu la lệ rốt cục khóc òa lên.

Nam hài đứng một bên nghe vậy chỉ nắm chặt bàn tay nhỏ bé, tựa đầu lên vai Tiết Mật, không nói gì.

Tiết Mật vội vàng không ngừng an ủi, qua một lúc lâu nàng mới dỗ được, sau đó bế tiểu nữ hài lên. Thích Vô Thương cũng đem tiểu nam hài bế lên, nhìn bọn họ, ánh mắt nhu hòa.

“Nguyệt Kiến, bên ngoài đã trải qua bao lâu? Vì sao các người hình như không có thay đổi mấy?” Tiết Mật hỏi phần y nữ tử.

“Chín chín tám mươi một ngày.” Nguyệt Kiến đáp.

“Tám mươi một ngày?” Tiết Mật và Thích Vô Thương liếc nhau một cái, ba người bọn họ ở bên trong trải qua ba nghìn thế giới cũng chính là hơn sáu vạn năm, bên ngoài thế nhưng chỉ mới qua tám mươi một ngày, thật là bất khả tư nghị!

“Vậy Quân đại ca của người đâu? Hẳn không tới đây à?” Tiết Mật dẫn đo hỏi, mỉm cười nói.

Vừa nói xong, mấy người chung quanh đột nhiên im lặng, Tiết Mật nhìn mọi người, tia bất an ở trong lòng không ngừng khuếch trương, miễn cưỡng nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi, “..... Làm sao vậy?”

85. Chương 85

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Quân ca ca còn ở bên trong, không có đi ra.....”

Nghe Nguyệt Kiến nói những lời này, trong đầu Tiết Mật như hiện lên trận lôi quang, nháy mắt trống rỗng, không thể suy nghĩ.

Đờ dẫn buồng đưa nhỏ trong ngực ra, Tiết Mật lao ra ngoài, những hình ảnh ven đường vun vút xẹt qua.

Nàng phải nên sớm biết chứ? Nhìn thấy ánh mắt của người nọ lúc đó thì nàng phải hiểu chứ? Vì sao lại như vậy, vì sao phải ở lại nơi đó? Vì sao? Nàng không rõ, thật sự không rõ.....

Đến ly hoang điện, Tiết Mật đẩy mạnh cửa ra, ngẩng đầu nhìn Mộ Bạch Y đang uống rượu ở phía trên bậc thang, ngực phập phồng, qua một lúc, hô hấp mới bình ổn lại, mở miệng hỏi.

“Người có biết vì sao không? Vì sao Quân Ngọc Hàn lại ở trong đó? Về sau có thể đi ra được không?”

Bạch y nam tử ngửa đầu một hơi uống cạn chén rượu, không có trả lời, thậm chí cũng không thèm liếc nhìn nữ tử lấy một cái.

“Đang nói chuyện với người đó, vì sao huynh ấy ở lại trong đó? Về sau rốt cuộc có thể ra được hay không?” Tiết Mật có chút khó thở nói.

“Đi ra? Ha ha.....” Bạch y nam tử cười cười nói, “Có lẽ đi, nếu hần gặp may, bắt quá hần có thể đi đến bước này chứng tỏ hần có khả năng a.....”

Nghe nam tử nói cũng không tỉ mỉ, Tiết Mật càng nóng nảy, “Hần vì sao lại ở trong đó? Theo chúng ta ngoài không phải tốt hơn sao?”

Bạch y nam tử nghiêng mặt, liếc nữ tử phía dưới một cái, trong mắt dẫn theo chút nghi hoặc, nhưng cũng không nói.

“Vô thượng chi cảnh là bí tân bất truyền của môn phái ta, nghe nói bên trong ghi lại bí mật tiến giai tu vi. Nhưng chỉ khi có xích viêm bội thì mới có tư cách đi vào, hơn nữa một người cả đời chỉ có thể vào một lần.”

Một thanh âm hùng hậu vang lên sau lưng Tiết Mật, nữ tử quay đầu nhìn.

Liên thấy mấy người Nguyệt Kiến, Thích Vô Thương, Ưng Vãn Thiên, Ưng Thanh Dao đi vào, người mở miệng chính là Ưng Vãn Thiên.

“Thì sao, chẳng lẽ Quân Ngọc Hàn ở lại bên trong là muốn khám phá ra bí mật tiến giai tu vi sao?” Tiết Mật nhíu mày đoán.

“Có thể như vậy, chẳng qua.....” Ưng Vãn Thiên muốn nói lại thôi.

“Chẳng qua cái gì?”

“Ai.....” Lão giả nhẹ thở dài một hơi nói, “Người mới tiến nhập vô thượng chi cảnh đầu tiên sẽ nhìn thấy quá khứ của mình, sau đó sẽ tiến vào ảo cảnh do nó tạo ra, mài giũa tâm trí, bài trừ tâm ma, nhưng bình thường có rất ít người thành công. Còn sau khi thành công nếu muốn rời đi thì phải lưu lại một người để trấn thủ vô thượng chi cảnh, nếu không tất cả mọi người sẽ bị vô thượng chi cảnh cắn nuốt, không có người nào là ngoại lệ. Về phần người lưu lại sẽ nhận được đối đãi thế nào, là sống hay là chết thì không có bất luận kẻ nào biết.”

Nghe vậy, Tiết Mật không tự giác lùi lại hai bước, sắc mặt tái nhợt, môi khép mở mấy lần, lại phát hiện nàng ngay cả một thanh âm cũng không thốt ra được.

“..... Kỳ thật hần ngay từ đầu cũng biết điều kiện này phải không?” Thật lâu sau Tiết Mật mới khàn giọng hỏi, trong đầu nhớ lại nụ cười quen thuộc của nam tử kia, trong lòng trở nên chua xót, “Lúc trước hần cực lực phản đối, chính là bởi vì điều kiện này có phải không?”

Nói tới đây, nữ tử trong mắt tràn đầy nước mắt, quay đầu nhìn Mộ Bạch Y không thèm đếm xỉa kia.

“A.....” Bạch y nam tử cười lạnh một tiếng, tùy tiện đặt cái chén bạch ngọc lên bàn, sắc mặt đột nhiên băng hàn, “Thừa dịp ta còn chưa tức giận, tất cả đều rút hết cho ta! Ly hoang điện của ta khi nào mà dễ vào như vậy, ngay cả a miêu a cầu cũng có thể tùy ý ra vào! Chẳng lẽ xưng hô ma tôn Hồng Liên không có một chút phân lượng với các người sao? Hay là các người cảm thấy vứt bỏ cái mạng nhỏ cũng không có gì!”

Bạch y nam tử nói xong, mấy người phía dưới trừ Ứng Vấn Thiên còn tốt, còn lại những người khác đều là hít thở không thông, một cổ uy áp không hiểu từ đâu mà chấn lên đầu họ, đè ép, nhất thời cả người từ trên xuống dưới, ngay cả đầu ngón tay cũng nhúc nhích không được.

Sau đó Mộ Bạch Y nâng tay tự rót cho mình chén rượu, không nhìn mấy người phía dưới, vẻ mặt tùy ý nói, “Mau biến đi!”

Mọi người nhất thời cảm thấy toàn thân buông lỏng, mồ hôi trên trán chảy không ngừng, nhìn nam tử phía trên trong lòng vẫn còn sợ hãi, tu vi ma tôn quả nhiên không bình thường, chỉ nhẹ nhàng nói một câu mà có thể làm mấy người bọn họ đạo một vòng quỷ môn quan.

Tiết Mật ngẩng đầu liếc hắt một cái, cắn cắn môi cũng đi theo mọi người ra ngoài, lực lượng của nàng vẫn còn yếu ớt, sao có tư cách mà lý luận với ma tôn đây, hắt lại dựa vào đầu mà trả lời vấn đề của nàng, thật là không biết tự lượng sức mình!

Nhưng còn chưa bước ra khỏi điện, chợt nghe phía sau truyền đến một câu, “Ân Tử Nhược là mẫu thân người đứng không?”

Nghe vậy, Tiết Mật bỗng dừng bước, quay đầu khiếp sợ nhìn Mộ Bạch Y ngồi ở trên kia cười cười nói nói.

“Không cần nhìn ta như vậy, ta và nàng cũng coi như là có quen biết, nghe nói người có một tỷ tỷ, hơn nữa còn đi cùng với tiểu tử nhà Vũ Văn, xem ra các người đến thượng giới là vì tử y tiên tôn kia. Nói thế nào thì ta cũng coi như là nửa sư phụ của người, đến lúc đó có thể ta sẽ giúp người một tay!” Bạch y nam tử trên mặt vẫn mang tươi cười.

Nhìn bộ dáng hỉ nộ vô thường của đối phương, Tiết Mật nhú nhú mày, chẳng lẽ người tu vi cao thì đều âm tình bất định như thế này sao? Ân Tử Di kia cũng thế, hiện tại Mộ Bạch Y này cũng vậy.....

“Vậy thì cảm ơn sư phụ trước, chúng ta đến thượng giới quả thật là vì tử y tiên tôn, về sau có thể sẽ cùng nàng xảy ra một trận chiến, sư phụ đến lúc đó nếu nguyện ý trợ giúp đỡ một tay thì thật là cảm kích còn gì bằng.” Tiết Mật cung kính nói, mặc kệ đối phương có chủ ý gì, hiện tại hắt cũng coi như là sư phụ của mình, về sau cùng tiên tôn kia đánh nhau, có người cường đại giúp đỡ thì vẫn tốt hơn.

“Ha hã, nói vậy cũng coi như lọt tai, lui xuống đi!” Bạch y nam tử khoát tay áo, không tiếp tục nhìn bọn họ.

Tiết Mật dừng một chút, xoay người lui xuống.

Nháy mắt lúc nàng xoay người, Mộ Bạch Y tựa đầu nhìn bóng dáng lục y nữ tử, ánh mắt sâu thẳm, lập tức khe khẽ thở dài, một người như vậy, hai người cũng như vậy, chẳng lẽ tư vị tình yêu thật sự tốt như vậy sao?

Nghĩ vậy, nam tử lại cầm chén rượu giữa cổ lên uống, hắt còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Quân Ngọc Hàn, cái loại trấn định và bình tĩnh trước khi chết này, ở trong một đám nhân ma, thiên ma điên điên ngây ngây có vẻ không thích hợp, nên liền lọt vào ánh mắt hắt. Chờ đến sau này, thì hắt (QNH) cho hắt (MBY) kinh hãi không chỉ có như vậy, cổ dao động trên người hắt rất giống với vô thường chi cảnh, Mộ Bạch Y biết hắt đã tìm được rồi.

Hắt còn nhớ sư phụ trước khi chết nói với hắt và Ứng Vấn Thiên, vô thường chi cảnh cũng không phải là hoàn mỹ, mà có chỗ thiếu hụt, chỉ có thể tìm được nó thiếu cái gì, mới có thể khám phá ra bí mật là tiền giai tu vi kia, đó chính là nguyện vọng của sư phụ hắt.

Thời điểm cảm nhận cổ dao động trên người Ngọc Hàn, hắt biết hắt rốt cục tìm được rồi, chính là trong lòng người nọ giống như có một chấp niệm thật sâu, người như vậy mà tiến vào vô thường chi cảnh tuyệt đối sống không được, cho nên hắt đang đợi, hắt biết Quân Ngọc Hàn cũng một mực chờ đợi, cho đến khi Tiết Mật xuất hiện.

Cái nữ tử kia, hắn thật sự nhìn không ra có điểm nào tốt, tướng mạo cũng thường thường, tu vi thì thấp, thậm chí là người đã có chồng, hắn thật không hiểu vì sao Ngọc Hàn xuất sắc như vậy lại đối với một cái nữ tử như thế nhớ mãi không quên, ít nhất người trước kia tưởng niệm là một mỹ nhân tuyệt sắc không phải sao? Mà Quân Ngọc Hàn thì thế nào? Hòa Trạch nhiều ma nữ dung mạo nghiêng lệ yêu thương nhưng nhớ mà hắn cũng không động tâm, chỉ một lòng một dạ với Tiết Mật kia!

Nghĩ vậy, Mộ Bạch Y lại rót cho mình một chén rượu, ngửa đầu uống cạn, nghĩ đến lần hôn lễ kia làm cho Quân Ngọc Hàn hiểu ra không ít, hắn cũng không phải là kiểu người dây dưa, đối với Tiết Mật chấp niệm sâu như vậy, trừ bỏ có tiếc nuối, thì nhiều hơn là do cảnh ngộ gặp lúc trước đi! Hiện tại Ngọc Hàn lựa chọn ở lại vô thượng chi cảnh, hắn là đã hạ quyết tâm, hắn tin rằng hắn (QNH) sẽ đạt tới cảnh giới mà ai cũng không thể với tới, có lẽ đến lúc đó có thể gặp lại.

Mộ Bạch Y nhẹ nhàng đặt cái chén trong tay sang một bên, đứng dậy đi ra ngoài điện, nhìn thấy trên trời đầy sao, khóe miệng khẽ nhếch, y phục màu trắng dưới ánh sao càng thêm nổi bật lại có chút cảm giác phiêu dục tiên.

Cùng lúc đó, Tiết Mật cũng ngồi trước cửa sổ, nhìn ánh sao trên bầu trời, ngây ngốc xuất thần.

“Cô nương tỉnh? Tại hạ là Quân Ngọc Hàn.”

.....

“Ta có biện pháp.” “Gả cho ta!”

.....

“.....Đúng, không có gì..... có thể so với đại đạo của ta, ta sẽ không nghĩ tới tư tình nhi nữ gì đó.”

.....

“..... Trời tối đi cẩn thận.....”

.....

“Không có gì..... Hảo hảo chiếu cố Nguyệt Kiến và hài tử.....”

.....

“Không muốn làm gì, chỉ là muốn nhìn nàng, dù sao cũng đã rất lâu chưa gặp, rất rất lâu.....”

.....

“Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ khổ sở.”

.....

“Mật nhi, bảo trọng.....”

.....

Trong đầu là từng lời đã nói của Quân Ngọc Hàn không ngừng xẹt qua, nghĩ nghĩ, Tiết Mật chỉ cảm thấy trong lòng càng chua xót, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống, nàng thật sự nợ hắn rất nhiều, vì sao lại biến thành như bây giờ chứ? Hắn vừa mới đi ra từ ba nghìn thế giới kia, nhìn bộ dáng đó, nàng phải nên hiểu được chứ?

Thích Vô Thương nhẹ nhàng đẩy cửa ra liền nhìn thấy Tiết Mật lặng yên ngồi trước cửa sổ rơi lệ, thở dài đi qua, nắm bả vai nữ tử, không nói gì, hắn biết lúc này có nói gì cũng không thể giảm bớt tâm tình của nàng, chính là hy vọng trong lúc nàng khổ sở có thể ở bên cạnh nàng.

Nữ tử không quay đầu lại cũng biết là ai đến, xoay người ôm nam tử, khóc càng thêm lợi hại, “Vô Thương..... Vô Thương..... Ta rất buồn..... Rất là buồn.....”

Nam tử đau lòng sờ sờ tóc nữ tử, “Ta biết trong lòng nàng rất khó chịu, cứ khóc to lên có thể sẽ dễ chịu, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng không rời đi.”

“Ô ô.....” Thanh âm Tiết Mật càng lớn, tay ôm nam tử cũng nắm thật chặt, giống như muốn một hơi khóc thật to để giải thoát cho trái tim bị đè nén vậy.

Lúc này bên ngoài cửa sổ chiếc lá khô vàng trong đêm tối theo gió nhẹ bay bay, vô thanh vô tức rơi xuống đất, ánh sao như trước sáng như ngọc.

86. Chương 86

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tử Y thành.

“Sao rồi?” Nhìn huyền y nam tử đi lại gần, nữ tử đeo một cái mạng che mặt màu trắng, thanh âm giống như nước chảy róc rách thấm vào ruột gan.

“Hai ngày nữa thì ảo cảnh kia mới mở ra, cần phải chờ.” Nam tử thanh âm trầm thấp dễ nghe, pha lẫn một chút ôn nhu.

“Tin tức của ta cũng vậy, chúng ta trở về trước, hai ngày này không cần phải làm chuyện vô vị, cứ hảo hảo chờ là được.” Nói xong nữ tử quay đầu tránh ra.

Nam tử không nói gì đi theo.

Đến khi đi vào một căn phòng tối, nữ tử mới gỡ khăn che mặt xuống, sau đó vuốt mặt một cái, một đạo bạch quang hiện lên, diện mạo thật sự của nữ tử liền hiện ra, đúng là Tiết Mật.

Mà huyền y nam tử cùng tiến vào phòng với nàng cũng làm y như vậy, lộ ra diện mạo của Thích Vô Thương.

“..... Mật Mật, sao rồi? Linh nhi tỷ tỷ và Vũ Văn đại ca khi nào thì đi ra khỏi ảo cảnh kia?” Vừa thấy hai người tiến vào phòng, Nguyệt Kiến đang lo lắng nháy mắt thả lỏng.

“Hai ngày sau.” Tiết Mật phui phui sa y trên người, đi lại chỗ nàng.

“Còn những hai ngày nữa a!” Nghe vậy nữ tử có chút nhụt chí, “Quên đi, cũng đã chờ được bốn năm, dù thêm một ngày ha hai ngày cũng chẳng sao, chỉ là hiện giờ chúng ta đang ở Tử Y thành, mọi việc đều phải cẩn thận!”

“Ân.” Tiết Mật cười gật gật đầu, ở thượng giới bốn năm, Nguyệt Kiến cũng càng ngày càng thành thực, bốn năm này ba người bọn họ đa phần là ở Hòa Trạch dốc lòng tu luyện, chỉ ngẫu nhiên đến tiên môn thám thính tin tức, không chỉ tin tức về hư vô ảo cảnh, còn có tin tức về Ân Tử Di.

Cũng không biết lí do gì, trong bốn năm qua, Tử Y tiên tôn kia trừ bỏ thời điểm bọn họ vừa mới tiến vào thượng giới có ngăn cản một chút, sau đó giống như cũng không quản bọn họ nữa, thậm chí cũng không đi tìm, chẳng lẽ cảm thấy thực lực của bọn họ không đủ sợ, cho nên không thèm quan tâm? Ai, quên đi, loại sự tình này đi đoán lung tung cũng không có ý nghĩa gì.

“Vô Thương, Ứng sư thúc có nói khi nào bọn họ sẽ tới không?” Nữ tử quay đầu nhìn nam tử sau lưng.

“Đại khái là mấy ngày nữa, tu vi của sư phụ và Mộ sư thúc rất cao, nếu vào thành mà không cẩn thận dễ bị tiên tôn kia phát hiện.” Nam tử nhủ mày nói.

“Ân, ta đã biết, chúng ta cũng cần phải cẩn thận. Sư phụ bọn họ cũng chỉ là phụ trợ, còn chiến đấu thì vẫn phải dựa vào bản thân chúng ta, chỉ là hiện tại tu vi của chúng ta còn quá thấp, đánh không lại Ân Tử Di kia, cứ chờ tỷ tỷ và Vũ Văn đại ca đã, trước hết tạm lánh đi.” Tiết Mật nghiêm mặt đề nghị nói.

Nguyệt Kiến và Thích Vô Thương nghe cũng đều gật đầu đồng ý, đúng vậy, lấy tu vi của bọn họ bây giờ trừ bỏ đi chịu chết thì không có con đường thứ hai, không nói tới Ân Tử Di kia, đạt tới tu vi đỉnh tiên tôn, hẳn là, thủ hạ của nàng có hơn chục người có tu vi tiên quân, còn huyền tiên, đại la kim tiên thì hơn trăm người đi.

Cho nên bọn họ phải chờ đợi, mặc kệ thế nào cũng phải chờ, chờ đến khi nào bọn họ có đủ năng lực mới thôi.

Hai ngày sau, dưới chân núi tòa phượng ly rất gần với tử y thành đã chật ních người, đủ loại tu vi, bên trong còn có lẫn một hai người của Hòa Trạch, nhưng không có ai phát hiện, bởi vì ánh mắt mọi người đều bị hư vô ảo cảnh hấp dẫn.

Ba người Tiết Mật, Nguyệt Kiến, Thích Vô Thương xen lẫn trong đám người nhốn nháo, nghe người chung quanh đàm luận, chỉ nhìn nhau không lên tiếng.

“Lần này không biết có mấy người đi ra?”

“Đúng vậy, nghe nói hư vô ảo ảnh kia không chỉ có thể mài giũa tâm trí tiên sĩ, trong đó còn có rất nhiều tiên đan bảo được tiên thú, cho dù ai đạt được, thì tiên tôn đại nhân căn bản sẽ không can thiệp!”

“Còn có chuyện thế này, chính là người tiến vào mà lọt vào mắt của tiên tôn đại nhân, hoặc có thiên phú dị bẩm mới được! Còn kiểu thường thường như chúng ta thế này thì hẳn là không có cơ hội gì!”

“Nhưng cũng nghe nói tiên tôn đại nhân sẽ thu tiên sĩ đi ra vào tử y điện, đến lúc đó thật là một bước lên trời, lại nói tiếp trong tử y điện kia có rất nhiều vật hiếm lạ a.....”

“Chẳng lẽ ngươi đã vào?”

“Sao có thể? Ta chỉ là nghe nói! Nào có cơ hội kia.....”

Nghe đến đó, Tiết Mật không khỏi cảm thán, ở thượng giới uy vọng của Ân Tử Di thật cao a, cùng là xuyên qua nhưng nàng kia thật là lợi hại, nhưng giống như có chút không vui vẻ.....

Tiết Mật đang mải mê suy nghĩ thì bị tiến kinh hô xung quanh làm giật mình, “Nhìn kia, đỉnh núi xuất hiện kim quang, ảo cảnh đã mở ra!”

Lập tức chung quanh một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngừng thở nhìn về đỉnh núi, ai cũng không dám động đậy.

Mấy người Tiết Mật cũng theo mọi người ngẩng đầu nhìn, trong mắt tràn đầy chờ mong cùng lo lắng.

Kim quang trên đỉnh núi càng ngày càng sáng, bao phủ trên không là một màu vàng óng ánh, ngay cả cây xanh hoa đỏ ở trên núi cũng được hào quang chiếu rọi mà nhiễm kim quang, nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Mà toàn bộ mọi người dưới chân núi đều che lại hai mắt, không có biện pháp, hào quang kia rất là chói mắt.

Nháy mắt, kim quang đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, trên đỉnh núi xuất hiện thân ảnh của năm người, nhưng người dưới chân núi nhất thời nhìn không rõ, nhưng cho dù là vậy cũng không ai dám đi lên xem xét.

Bởi vì mệnh lệnh từ Tử Y thành là không cho phép ngoại nhân vào núi, cho nên toàn bộ mọi người tình nguyện không biết những người kia là ai, cũng không dám đi khiêu chiến uy nghiêm của tử y tiên tôn.

Tiết Mật chậm rãi buông tay, đánh giá năm người kia, nháy mắt phát ra kinh hãi, hai chân không tự giác tiến về trước hai bước, miệng lẩm nhẩm, “Tỷ.....”

Chính là năm người trên đỉnh núi chưa kịp đi một bước, đã bị một đám người từ đâu không biết xuất hiện bao vây.

“Bắt!” Một giọng nữ nghiêm khắc vang lên giữa một mảnh yên tĩnh.

Chờ đến khi thấy rõ bộ dáng của hồng y nữ tử, Tiết Linh khiếp sợ lui về sau hai bước.

“Là người!”

“Là ta, đã lâu không gặp, Tiết sư diệt!” Hồng y nữ tử che miệng cười cười, trong mắt lại tràn đầy lạnh như băng.

“Hong..... Anh.....” Sự nghi hoặc trong mắt Tiết Mật so với Tiết Linh còn nhiều hơn, ả sao lại ở đây? Lúc trước khi ở Phù Diễm đảo hình như là Ân Tử Di mang ả đi theo, cho nên hiện tại hẳn là làm việc cho Ân Tử Di, ả đã xuất hiện ở đây có thể nào người họ cũng ở gần đây hay không.....

Nghĩ vậy, Tiết Mật đảo mắt nhìn xung quanh, ánh mắt ngưng trọng.

“Mật nhi.....”

Thấy hành động của Tiết Mật, Thích Vô Thương không hiểu vì sao thanh âm mới vừa vang lên lại làm mọi người sợ hãi như vậy.

“Xem những người đó hẳn là người trong tử y điện!”

“Đúng vậy, bọn họ sao lại ở chỗ này? Còn ngăn cản người vừa mới đi ra từ hư vô ảo cảnh, sao lại thế?”

“Khi này hình như là nghe đầu lĩnh kia hét lên một câu bắt, chẳng lẽ trong mấy người đó có người trêu chọc đến tiên tôn?”

“Sao có thể như vậy, đúng là đầu óc có vấn đề, nơi nào cũng có người của tử y tiên tôn, tiểu lâu la như bọn họ sao có thể trêu chọc chứ?”

Nghe mấy người phía dưới nói chuyện với nhau, Hồng Anh đùa giỡn với Tiết Linh, “Nghe mọi người nói không? Nói các người đầu óc có vấn đề, ta xem đúng là vậy, không biết trời cao đất rộng!”

“Chúng ta cũng chỉ là có cừu báo cừu, có oán báo oán thôi.....” Tiết Linh ánh mắt sắc bén.

“A, hay cho câu có cừu báo cừu, có oán báo oán!” Nói xong Hồng Anh nhìn hai người Tiết Linh ánh mắt phát lạnh, tay phải vung lên, “Lên!”

Ba người còn lại đi cùng với Tiết Linh, Vũ Văn Tắc thấy tình thế không ổn, đã sớm tránh sang một bên coi như việc không liên quan đến mình, cho nên chỉ còn hai người Tiết Linh trực tiếp đối đầu với đám người Hồng Anh mang đến.

Thấy tình hình vậy, bạch y nữ tử và nam tử đứng bên cạnh ăn ý nhìn nhau một cái, đồng thời gật gật đầu, rút kiếm nghênh đón.

Thấy thế, Tiết Mật sắc mặt hoảng loạn tiến về phía trước hai bước, nhưng bị Thích Vô Thương giữ chặt.

“Vô Thương.....” Tiết Mật giãy giụa.

“Chờ một chút, bây giờ không phải lúc để đi ra, nơi này dù sao là địa bàn của Ân Tử Di, chúng ta lần này đến chỉ để đón người, cũng không có ý xung đột, không nên xúc động! Hiện tại hai người Tiết Linh và Vũ Văn có thể ứng phó nổi, cứ đợi đi!” Thích Vô Thương ngữ khí nghiêm túc nói.

“..... Ân.” Tiết Mật cắn cắn môi gật đầu đáp ứng.

Lại không ngờ mấy người đi ra cùng Tiết Linh, đang đứng một bên khoanh tay đứng nhìn liếc nhau một cái, sau đó bắt đầu tiến lại phía sau Tiết Linh bọn họ, nhưng hai người đang giao chiến căn bản không có phát hiện ra.

“Tỷ, cẩn thận!” Tiết Mật nhện không được lớn tiếng kêu lên.

Nghe vậy, Tiết Linh và Vũ Văn Tắc đồng thời xoay người giơ kiếm va chạm với ba người sau lưng.

Va chạm của năm người làm đại thụ gần đó đều bị bật gốc, bay ra ngoài, lấy năm người làm trung tâm xuất hiện một lỗ rộng.

“Các người!” Tiết Linh lắc lắc bàn tay có chút phát đau, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, trong đầu nàng vẫn còn hình ảnh mấy người bọn họ giúp đỡ lẫn nhau ở trong hư vô ảo cảnh, cùng nhau cố gắng, không nghĩ tới vừa đi ra liền chĩa kiếm vào nhau, tại sao lại vậy?

“A, không cần nhìn chúng ta như vậy! Chúng ta vốn là người của tiên tôn đại nhân, ở trong ảo cảnh bất quá là không biết rõ, nếu không sớm đã giết chết các người rồi! Muốn trách thì hãy tự trách mình không thức thời, tiên tôn đại nhân là ai, là người mà các người có thể khiêu khích sao!” một lam y nam tử trong ba người đứng ra, ngữ khí khinh miệt nói.

Mà Tiết Linh và Vũ Văn Tắc chỉ đứng đối diện bọn họ, tay nắm chặt kiếm, từ giờ trở đi thì bằng hữu cũng biến thành địch nhân rồi!

“Ai nha, không phải ta còn một vị Tiết sư diệt khác sao?” Hồng Anh không quan tâm giằng co ở trước mặt, chỉ quay đầu nhìn xuống dưới chân núi, trên mặt dẫn theo thần thái kinh hãi, “Mật nhi cũng ở đây sao?”

Tiết Mật mím chặt môi, ánh mắt quật cường, mới nãy tình huống cấp bách, nên nàng làm bại lộ vị trí của mình, chính là nàng không thể cứ trở mắt nhìn tỷ tỷ và Vũ Văn đại ca bị người đánh lén, bại lộ thì cứ bại lộ đi, như vậy vừa lúc, có thể cùng tỷ tỷ chiến đấu!

Hồng Anh nhìn khuôn mặt xa lạ ở phía xa, cười cười, nếu lúc nãy không nghe thấy thanh âm kia thì không có cách nào đem khuôn mặt này liên tưởng tới tiểu nha đầu một thân lục y trong trí nhớ, bất quá hiện tại thì.....

“Liều tiên quân đại nhân, tiểu nha đầu kia chính là Tiết Mật ở trong miệng của tiên tôn đại nhân, nếu bắt được nàng, thì công lao sẽ càng lớn a!” Hồng Anh chấp tay cung kính nói với mặc y nam tử ôm kiếm đứng thẳng tắp bên cạnh.

Nghe vậy, nam tử mặt không chút thay đổi hơi ghé mắt nhìn Tiết Mật ở phía dưới, hai mắt hí lại, sau đó nháy mắt liên động.

Lúc tất cả mọi người không có phản ứng giống như có một tia sáng cấp tốc bay tới bên người Tiết Mật, khóe miệng khẽ nhếch, đang chuẩn bị giơ tay bắt lấy nàng, một cổ hắc khí từ trong người nữ tử trào ra, sau đó một bàn tay xương xẩu từ trong không trung xuất hiện vỗ nhẹ vào ngực nam tử.

Ý cười trên mặt mặc y nam tử còn chưa rút đi liền giống như điều đứt dây bay ra ngoài, còn không có bay xa, đã bị một dải lụa màu tím giữ lại, treo lơ lửng.

Sau đó một bóng hình xinh đẹp màu tím như gió mát xẹt qua mọi người, chưởng một cái vào bàn tay xương xẩu kia, một tiếng rắc vang lên, dây lụa màu tím cũng nói rộng, đồng thời một tiếng nói mềm nhẹ hơi nghi hoặc vang lên.

“Ma tôn Hồng Liên?”

87. Chương 87

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặc y nam tử động thủ và tử y nữ tử ra tay chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, nữ tử đã thu tay lại, nhẹ nhàng từ trên không trung bay xuống, xiêm y trên người cũng bay bay, lộ ra diện mạo của nàng.

Tiết Mật nhìn thấy khuôn mặt đã lâu ngày chưa gặp tới kia, không thể tin được lùi hai bước, may mắn được Thích Vô Thương đỡ lấy.

“Tử y tiên tôn!” Một thanh âm trầm thấp vang lên phía sau hai người.

Tiết Mật quay đầu, trong mắt hiện lên mặt vui mừng, “Sư phụ!”

“Sư phụ?” Ân Tử Di hơi nhú mày, nghiêng đầu nhìn bạch y nam tử ở phía sau Tiết Mật trên mặt đeo một

mặt nạ khắc hồng liên, hai mắt híp lại, nở nụ cười, “Tiết Mật, người chính là người tu tiên, thế nhưng lại bái một người tu ma làm sư phụ, cho dù hắn là tôn giả trong những người tu ma, nhưng tiên sĩ như người thì học được năng lực gì chứ. Lúc trước ta muốn mang người nhập thượng giới, người không muốn, chẳng lẽ đây là lựa chọn của người?”

Nghe vậy, người xung quanh tất cả đều bí mật nhìn về Tiết Mật, sâu trong đáy mắt ẩn giấu tia đồ kỵ, nhưng vị ngạ ma tôn Hồng Liên còn ở đây nên không dám biểu lộ rõ ràng lắm.

Nữ tử dung mạo xấu xí kia thì có cái đức hạnh gì mà lọt vào mắt của tiên tôn đại nhân, chủ động muốn mang nhập thượng giới, không ngờ đối phương còn cự tuyệt, đã cự tuyệt tiên tôn đại nhân rồi mà hiện tại còn tới đây. Không chỉ có thế, lại còn bái một trong hai vị tôn giả ở thượng giới làm sư phụ, tuy vị này là ma tôn, có thể không dạy cho nàng được cái gì, nhưng trong tay hắn là có rất nhiều pháp khí đan dược, mà cho dù không có đi nữa, thì với danh hiệu ma tôn, thì thượng giới không phải là nơi mặc cho nàng tiêu dao tự tại sao, nào có người nào dám trêu chọc chứ, loại may mắn này thật đúng là khiến mọi người đổ cả hai mắt a!

“Ta……” Tiết Mật vừa mới mở miệng, đã bị Mộ Bạch Y ở phía sau chen ngang.

“Chuyện của nàng không cần tử y tiên tôn người quan tâm!” Nam tử thanh âm lạnh như băng.

“A……” Tử y nữ tử khước miệng khẽ nhếch, ánh mắt nháy mắt rét lạnh, vung ống tay áo một cái, một đạo quang nhận màu tím xinh đẹp phóng tới mấy người Tiết Mật.

Thấy thế, Mộ Bạch Y vội vàng đẩy Tiết Mật và Thích Vô Thương ra, hai tay khép lại đón lấy quang nhận kia, xẹt ra điện quang hỏa thạch, cả người kêu lên một tiếng đau đớn, bị công kích kia đánh lùi vài bước, mới chậm rãi dừng lại.

Mà hai người lại bị trận va chạm đó đánh bay ra ngoài, sống chết không rõ.

Chấn động qua đi, bạch y nam tử hai tay run rẩy, thả xuống dưới, mặt nạ trên mặt cũng xuất hiện một vết nứt, ngẩng đầu nhìn nữ tử phía trước, sắc mặt ngưng trọng. Quả nhiên hắn không phải là đối thủ của người đó, bình thường giữa tôn giả tu vi tới đỉnh và mới đạt được là không cùng một cấp bậc, hiện tại nên giải quyết thế nào đây?

“Mật nhi!” Ở bên kia Tiết Linh thấy tình hình dưới chân núi không ổn, vội vàng kêu lên.

Ân Tử Di nghe tiếng quay lại nhìn, trong mắt hàn ý càng sâu, tay phải chuyển hướng về Tiết Mật, năm ngón tay giơ thành trảo, nháy mắt đã đem Tiết Mật đang hôn mê hút lại gần.

“Mật nhi, không cần!” Tiết Linh nhìn thấy Tiết Mật rơi vào tay tử y tiên tôn, trong lòng càng nóng nảy, nhưng trước thế công của những người trước mặt nên không thể thả lỏng, chỉ có thể đối chiến, bất ngờ không kịp phòng bị bị một người hạ thủ, một chưởng đánh vào sau lưng nàng, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Linh nhi!” Vũ Văn Tắc vội vàng tách khỏi đối thủ, một tay đỡ lấy Tiết Linh, đem nàng bảo hộ ở phía sau.

Ân Tử Di nhìn thấy Tiết Linh ở bên kia xảy ra chuyện, cười nhạt một tiếng nói, “Hồng Anh đủ rồi, theo ta trở về!”

“Chủ thượng!” Hồng Anh cả kinh nói, hiện tại rõ ràng bọn họ đang chiếm thế thượng phong, vì sao phải rời đi, vì sao không một lưới tóm hết bọn chúng?

Ân Tử Di như hiểu tia nghi hoặc trong mắt hồng y nữ tử, nhẹ giọng nói, “Hôm nay không phải lúc, người còn chưa tới đủ! Ta nhớ lúc trước đã nói với người không cần để ý chuyện này, nhưng người lại cố tình dẫn theo nhiều người tới đây vây bắt, thậm chí còn mang theo Liễu Du, hiện tại ta lệnh cho người rời đi người cũng không nguyện ý, khi nào mà lời nói của ta không có trọng lượng vậy? Hay người muốn thay ta chỉ huy mọi chuyện!” Nói xong, trên mặt nữ tử không có một tia biểu tình, nhưng làm người nghe đầy lòng dâng lên cổ hàn khí.

“Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần!” Nghe vậy, Hồng Anh vội vàng quỳ xuống.

Tùy tùng ở phía sau cũng phần phật quỳ xuống hết, cũng không thềm để ý nếu bọn họ đều quỳ xuống, thì hai người Tiết Linh ở phía sau tùy thời có thể lấy đi tính mạng bọn họ. Mà cách Ân Tử Di không xa Liễu Du tiên quân cũng giãy dựa đứng dậy, hướng nữ tử quỳ xuống, máu ở trên mặt còn đang chảy dòng dòng, mơ hồ tầm mắt không thấy rõ, nhưng thân mình vẫn thẳng tắp quỳ không có chút đung đưa nào.

Thấy tình hình vậy, trên mặt Ân Tử Di vẫn không có biểu tình gì, chỉ nhìn bọn họ một hồi, dẫn theo Tiết Mật xoay người ly khai, đám người Hồng Anh ở phía sau cũng vội vàng đuổi theo, toàn bộ quá trình không có một tiếng vang.

“Ba ngày, ta chỉ cho các người thời gian ba ngày, vào tử y điện của ta cứu Tiết Mật, nếu không làm được các người cứ đợi mà nhặt xác của nàng đi!”

Thanh âm của nữ tử từ xa xa truyền đến, không để cho người ta phản bác.

“Mật nhi.....” Tiết Linh che ngực chạy theo, mới chạy được hai bước đã té ngã trên mặt đất.

Vũ Văn Tắc vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng, nhìn sắc mặt nữ tử tái nhợt, cùng ánh mắt thê lương, đau lòng nói, “Vẫn còn ba ngày, trong ba ngày này chúng ta trước hết chữa khỏi thương thế trên người nàng, rồi lại đi cứu Mật nhi, được không? Lấy tình trạng của nàng bây giờ cho dù có đuổi theo, thì cũng là chuyện vô ích a!”

Nghe vậy, Tiết Linh quay đầu nhìn hẩn, thật lâu sau mới gật đầu, ánh mắt chậm rãi kiên định hẩn lên, sau đó hai người dựa vào nhau đi xuống dưới chân núi.

“Vẫn ngạo mạn giống trước kia a, thật là làm người khác không ưa mà!” Mộ Bạch Y gỡ mặt nạ hồng liên trên mặt xuống, nhìn phương hướng Ân Tử Di biến mất, nở nụ cười.

“Ngài là sư phụ của muội muội ta sao?” Một giọng nữ có chút suy yếu đột nhiên vang lên.

Mộ Bạch Y xoay người, chờ đến khi thấy rõ diện mạo của nữ tử, kinh ngạc nhíu mày, khóe miệng gợi lên độ cong ý vị thâm trường, “Người là tỷ tỷ của Tiết Mật?”

“Đúng vậy, cảm ơn ngài trong thời gian qua chiếu cố muội muội của ta!” Tiết Linh hơi xoay người, có lẽ nói.

“Không ngại!” Hai mắt Mộ Bạch Y vẫn nhìn chăm chăm mặt Tiết Linh, Vũ Văn Tắc ở một bên vừa mới nâng Thích Vô Thương dậy nhìn thấy không khỏi nhíu mày.

Đúng lúc này, Mộ Bạch Y đột nhiên lại nghiêng đầu nhìn phương hướng Ân Tử Di ly khai, ánh mắt biến hóa kỳ lạ.

Ân Tử Di, người đúng là nữ nhân đáng thương a, từ đầu đến cuối đều là.....

Bên này, Tiết Mật xoa xoa đầu có chút đau, nhìn mọi thứ trước mặt, bỗng ngẩn ra.

Rèm cửa toái hoa, giá sách bằng gỗ, ghế sofa màu trắng hạt gạo lót một tấm vải mềm mại ở phía trên, nhìn hình ảnh quen thuộc mà xa lạ này, chẳng lẽ lại xuyên qua.

“Tĩnh?” Cửa phòng bị đẩy ra, một nữ tử mặc một bộ váy màu tím bưng cái khay đi đến, trên đó bày hai ly nước trái cây cùng mấy khối bánh ngọt.

Chỉ thấy nàng đặt cái khay lên bàn gần giường, nhìn Tiết Mật cười thực ôn hòa.

Tiết Mật khiếp sợ nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt, cùng với mái tóc dài uốn lượn, bộ váy liền áo màu tím trên người nàng mà đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây, miệng khẽ nhếch, hoàn toàn không biết nên nói cái gì, làm cái gì đây.

“Sao? Thay đổi quần áo liền nhận không ra sao?” Nữ tử cầm ly nước trái cây đưa cho Tiết Mật.

Tiết Mật theo bản năng nhận lấy, cầm ở trong tay, “Người sao lại.....”

“Ở trong phòng của mình chẳng lẽ không được ăn mặc thoải mái một chút sao? Nơi này là không gian riêng của ta, chưa từng có người nào tiến vào, người là người đầu tiên.” Nữ tử cầm một ly nước trái cây khác, nhấp một ngụm.

Thấy thế, Tiết Mật cũng uống một ngụm nước trái cây trong ly thủy tinh trong suốt, này, ly thủy tinh? Còn mấy thứ trong phòng này chẳng lẽ.....

“Tất cả đều là người.....” Tiết Mật kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, cũng không tệ phải không, ta làm giống phòng ở hiện đại của ta, ném thử một chút, ta làm rất lâu đó!” Ân Tử Di đem bánh ngọt lại gần Tiết Mật.

Nghe vậy, Tiết Mật thuận tay cầm lấy một khối, sau đó cắn cong cong, thật là ngon a!

Đã lâu rồi chưa có được ăn, tuy lúc trước ở trong ba nghìn thế giới cũng thử một ít đồ ăn ở hiện đại, nhưng có thể là vì lúc đó tâm tình xao động, nên hương vị có chút không giống, hiện tại tâm tình tuy cũng không có tốt, nhưng cảm giác vui vẻ không biết là vì sao.

Bỏ qua thân phận của hai người và tình cảnh hiện tại, Tiết Mật có ảo giác như đang ở hiện đại sau bữa trưa cùng bạn thân ăn bánh uống trà, mà tay nghề của đứa bạn này thật là không tồi.

Không ngờ nữ nhân trước mặt này lại biết làm nhiều thứ như vậy, nàng ta là xuyên cả người qua a, bất luận ở đâu, thì cũng xứng đáng là nữ chủ, thật không biết nàng vì sao.....

“Ta nhớ người nói ở hiện đại không còn người thân phải không? Chẳng lẽ cũng không có bạn trai hay bạn tốt nào sao?” Nhìn thấy Tiết Mật ngoan ngoãn ăn bánh ngọt, Ân Tử Di cười cười hỏi.

“Àn.....” Tiết Mật nuốt miếng bánh ngọt trong miệng, chậm rãi đáp, “Ta không có bạn trai, còn bạn tốt thì chắc là mấy người bạn cùng phòng học cùng nhau bốn năm đại học đi.”

“Vậy à, kỳ thật mà nói, người so với ta may mắn hơn nhiều!” Ân Tử Di nhìn Tiết Mật mỉm cười, đáy mắt lại tràn đầy bi thương, nhìn bi thương kia Tiết Mật nhất thời mở to mắt.

“Lúc ta rời đi, cha mẹ ở hiện đại vẫn còn khỏe mạnh, trong nhà chỉ có ta là con gái một, tuy không phải là giàu có, nhưng chuyện cơm áo không phải lo lắng, hơn nữa ta còn có một người bạn trai kết giao tám năm.....” Nói đến đây, ánh mắt nữ tử lộ ra tia ôn nhu.

.....

“A Đông, lại đợi Y Y cùng đi học đó à?” Sáng sớm, hàng xóm đi ra hắt nước, liếc thấy bóng dáng đứng dưới gốc cây đào mà mỗi ngày đều nhìn thấy, trêu đùa.

“Dạ vâng.” Chàng trai mặc đồng phục màu trắng lưng đeo túi sách màu xanh, mỉm cười đáp.

“Y Y con bé kia ngày nào cũng dậy trễ, làm khổ cháu lúc nào cũng phải chờ nó!” Hàng xóm một tay cầm chậu rửa mặt cười nói.

“Không sao ạ, để cho bạn ấy ngủ thêm một chút thì tốt hơn!” Chàng trai vẻ mặt ôn hòa.

“Ai, đúng là, nếu sau này lão Nghiêm mà không gả Y Y cho cháu, người ngoài như thím nhìn không được, ha hã.....” Bác gái cầm chậu rửa mặt che miệng nở nụ cười, trong mắt tràn đầy bồn chồn.

“Thím Vương.....” Chàng trai mặt đỏ bừng.

“Ai nha, đứa bé người da mặt thực mỏng, không nói nữa, không nói nữa!” Bác gái cười cười đi vào nhà của mình.

Mà nhà bên cạnh, một cô gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi mặc đồng phục đồng màu, tóc cột đuôi ngựa vội vã từ trong nhà chạy vọt ra, ở phía sau còn vang lên tiếng gào hỗn hển.

“Nghiêm Tử Y con lại không ăn điểm tâm sao!”

“Mẹ, không kịp nữa, con không ăn đâu, sắp trễ rồi!” Cô gái lao như bay ra khỏi nhà, vừa ngẩng đầu liền thấy chàng trai mặc đồng phục màu trắng đang đứng dưới gốc đào, nhìn mình bất đắc dĩ cười.

Gió thổi qua, những cánh hoa hồng nhạt rơi đầy mặt đầy cổ hắn.

Cô gái chạy vội tới, sau đó kéo tay chàng trai chạy về phía trước, vừa chạy vừa nén giận, “Cận Hường Đông, sắp trễ rồi, cậu còn ngây ngốc đứng ở đây đợi tổ sao, nhanh lên nhanh lên!”

Khi đó, tuổi thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết, cũng không ai đoán trước được rằng từng lần chờ đợi này về sau trở thành một vết thương lòng vĩnh viễn cũng không xóa được!

88. Chương 88

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời điểm đó bọn họ cái gì cũng không hiểu, trừ việc học tập hơi mệt ra thì cũng không có lo lắng gì, mà cho dù có, thì thời niên thiếu cũng không biết tư vị ưu sầu nó như thế nào.

Hai nhà Cận, Nghiêm khi mà chưa có đứa nhỏ thì đã là bạn rất thân, không ngờ sau này lại đều mang thai cùng lần, nên hai bà mẹ tự ước định với nhau nếu mà cùng là nam hay nữ, thì để chúng làm anh em hoặc chị em, giúp đỡ lẫn nhau, còn nếu mà một nam một nữ thì sẽ cho chúng thành thân kết làm thông gia!

Kết quả Nghiêm gia sinh được một bé gái tên là Nghiêm Tử Y, còn Cận gia thì là một bé trai tên Cận Hướng Đông.

Hai đứa nhỏ từ lúc sinh ra luôn dính cùng một chỗ, từ nhỏ cho đến lớn, cùng nhà trẻ, cùng tiểu học, cùng sơ trung, cùng cao trung, chưa bao giờ tách nhau ra, hai người cũng không vì vậy mà cảm thấy chán, thậm chí bọn họ còn nghĩ về sau luôn ở cạnh nhau.

Về phần vì sao lại nghĩ như vậy, là do hai người là mối tình đầu của nhau hồi học trung học, vụng trộm nói chuyện yêu đương sau lưng cha mẹ và thầy cô.

Bọn họ biết làm vậy là không đúng, nhưng vì muốn ở cùng một chỗ, nên hai người vẫn bảo ban cố gắng học tập, để thi đỗ vào đại học, không làm cha mẹ thất vọng.

Tình cảm lúc đó rất là đẹp, cũng thực hồn nhiên, mỗi ngày cùng nhau đi bộ về nhà sau giờ tan học, nhưng cũng chưa từng vượt quá giới hạn, nhiều nhất là thời điểm không có ai thì lên nắm tay thôi, nhưng cũng khiến bọn họ trong lòng như được ăn kẹo mật vậy.

Cứ thế hai người trải qua thời gian trung học trong cảm giác hồi hộp và vui vẻ, mà sự thật chứng minh duyên phận của hai người rất sâu, sau khi thi đại học thế nhưng lại học cùng một trường, tuy không cùng ngành, nhưng cũng đủ để bọn họ thấy cao hứng!

Chờ nhận được giấy thông báo, bọn họ mới thưa với cha mẹ đôi bên về chuyện tình cảm, mà người lớn hai nhà cũng coi như tân tiến, thấy đứa nhỏ học hành không xuống dốc, chỉ dặn dò hai câu đi học đại học không thể ham chơi, phải cố gắng học tập, sau đó chuyện này cũng coi như là thành. Bởi vì cha mẹ của ai thì cũng nhìn đứa nhỏ đó từ nhỏ đến lớn, cũng biết rõ đức tính của mỗi đứa, hai nhà cũng thường hay lui tới, nên chuyện này đối với họ cũng rất vui!

Được cha mẹ đồng ý nên hai người càng thêm thoải mái, bốn năm đại học luôn ở cạnh nhau, cũng không biết vì sao, chưa bao giờ thấy chán, cũng không có ai chen vào, tính tình cô gái thì hoạt bát, mà chàng trai thì tính trầm ổn hơn, hai người bù trừ cho nhau, rất hài hòa.

Bọn họ lúc đó rất là hạnh phúc, mỗi ngày vui vẻ, không có phiền não cũng không có ưu sầu. Nhưng thượng đế đối xử với mỗi người đều công bằng, cho bọn họ chỉ chừng đó hạnh phúc. Nửa đời trước người sống trong cực khổ, thì nửa đời sau khổ tẫn cam lai, đạt được hạnh phúc, mà nếu nửa đời trước quá mức hạnh phúc, vật cực tất phản, cuộc sống kế tiếp sẽ không còn một tia ngọt ngào.

Cuộc sống bốn năm đại học nhoáng một cái liền trôi qua, bình thường mùa tốt nghiệp là mùa chia tay, bởi vì có rất nhiều đôi người yêu vì con đường khác nhau, bắt buộc phải lấy việc chia tay để kết thúc.

Chàng trai và cô gái cũng có lựa chọn như vậy, cô gái thành tích xuất sắc nên quyết định ở lại làm giáo viên, mà chàng trai thì muốn ra ngoài, tự lập nghiệp. Kỳ thật lúc lựa chọn như vậy bọn họ cũng không có phát sinh mâu thuẫn gì, bọn họ đều hiểu đối phương, nên tôn trọng quyết định của nhau, đồng thời cũng coi như đây là khảo nghiệm chuyện tình cảm của hai người, khảo nghiệm việc xa nhau.

Vì thế hai người nguyên bản mỗi ngày luôn ở gần nhau còn thấy không đủ bây giờ cứ như vậy chia tay, mới đầu không thể thích ứng nổi cuộc sống không có người kia, nên mỗi ngày cứ cách mấy tiếng thì sẽ nhắn tin hoặc là gọi điện thoại, nhưng làm vậy lại ảnh hưởng đến công việc, vì thế hai người bắt đầu từ từ học cách thích ứng, dần dần cũng thành thói quen.

Sau hai năm công tác, chàng trai ở trong xã hội dần tích cóp được ít kinh nghiệm, cũng dễ dàng được ít tiền, sự nghiệp cũng dần ổn định, mà cô gái làm việc trong trường học cũng rất thành công.

Sau đó cha mẹ đôi bên cũng đề cập đến việc hôn nhân, hai đứa nói lớn không lớn, nhỏ cũng không phải nhỏ. Giờ không nói phải kết hôn, thì cũng phải đính hôn, mời người thân bạn bè ăn một bữa cơm, còn về chuyện kết hôn, chỉ cần vợ chồng son nguyện ý, tùy thời đều có thể! Bọn họ không có ý kiến!

Biết cha mẹ đôi bên có ý định này nên Nghiêm Tử Y nhờ đồng nghiệp giúp lên lớp vài ngày, ngồi xe tới chỗ Cận Hường Đông, hơn nữa cũng không báo cho hắn biết trước, bởi vì cô hy vọng cho người kia ngạc nhiên!

Kỳ thật là trong tiểu thuyết cũng vậy, trong phim truyền hình cũng vậy, việc không báo trước mà muốn làm đối phương ngạc nhiên, cho dù là nam hay nữ, thì kết quả là chính bản thân mình “Ngạc nhiên”.

Cho nên, Nghiêm Tử Y tay trái thì xách một bao nước quả lớn, tay phải cầm một bó ly ly nhìn thấy một đôi nam nữ dây dưa một chỗ với nhau cách cô không xa, phản ứng đầu tiên của cô là nở nụ cười, bởi vì cô thấy chuyện này rất hoang đường, chưa bao giờ nghĩ chuyện tình cầu huyết như thế này lại rơi vào người cô.

Cô biết chuyện lúc này nên làm chính là ném toàn bộ túi trái cây và hoa vào mặt đôi cầu nam nữ kia, sau đó mắng to vài câu, nếu cần động thủ thì cũng có thể, rồi tiêu sái vô mộng rời đi.

Nhưng sự thật thì luôn khác xa với tưởng tượng, cô cũng không biết vì sao, lúc ấy trong đầu chỉ có ý niệm rời đi, mau mau rời đi.

Nghĩ vậy liền hành động, cô gái nắm chặt mấy thứ trong tay, xoay người chạy ra đường, trong đầu trống rỗng, cả người dần dần, hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Nhưng khoảnh khắc lúc cô gái xoay người, Cận Hường Đông ở bên kia đang dây dưa với một cô gái không biết tên bỗng thấy cô, thấy cô gái chạy đi, hắn biết đối phương hiểu lầm, loại sự tình này thì không thể nghĩ ra ý khác được, vội vàng xô cô gái bên cạnh ra đuổi theo.

“Y Y, Y Y, em nghe anh nói, chỉ là hiểu lầm, Y Y.....” Vừa đuổi theo chàng trai lo lắng gọi to.

Nhưng cô gái chạy ở phía trước giống như không có nghe thấy, ngược lại chạy nhanh hơn.

Bởi vì bị Cận Hường Đông xô ra nên cô gái xa lạ kia liền té xuống đất, thấy chàng trai cũng không quay đầu lại mà đuổi theo cô gái kia, cô chỉ điên cuồng gọi, “Cận Hường Đông!”

Bởi vì hò hét, nên gân xanh ở thái dương của cô gái cũng lộ ra, nhưng người phía trước cũng không thèm dừng lại nhìn cô một chút.

Nghiêm Tử Y đi ở đằng trước hình như nghe tiếng gọi của chàng trai, nhưng cũng không có dừng lại, cô biết cô không thể dừng, nhất định không dừng, cô biết chỉ hơi chút do dự là đối phương sẽ đuổi kịp, mà Cận Hường Đông cũng sẽ thuyết phục được cô, cô sẽ mềm lòng.....

Nghĩ như vậy, cô gái càng chạy nhanh hơn, chạy tới chết tới sống.

“Y.....” Chàng trai vừa mới phát ra một chữ, đã bị tiếng phanh chói tai che mất.

Cô gái nghe thấy tiếng động kia, liền đứng sững tại chỗ, máy móc quay đầu lại, hoa quả trong tay đều rơi xuống, dọa ly ly thuần trắng cũng bị dính bẩn.

Bởi vì cô thấy toàn máu, thể giới đầy máu, khoảnh khắc kia cô dường như không nghe thấy gì, mọi thanh âm đều rời xa cô, tất cả giác quan đều tập trung ở hai mắt, nhìn máu chảy trên đường kia.

Cô gái cứng ngắc đi từng bước lại gần, sau đó giống như bị kích động, điên cuồng chạy qua, nhưng còn chưa có lại gần người chàng trai, đã bị một cô gái nào đó lao tới đẩy ngã cô xuống đất.

“Hường Đông! Hường Đông, anh đừng làm em sợ!” Cô gái xa lạ kia thê lương gọi hai tiếng, sau đó quay đầu ánh mắt hung ác nhìn Nghiêm Tử Y té trên đất, “Cô là ai? Vì sao bạn trai tôi lại đuổi theo cô.....”

Cô là ai? Ha ha..... Bạn trai..... Ha ha..... Đúng vậy, cô là ai chứ? Nghiêm Tử Y ngẩn ngơ nhìn cô gái trước mặt mặt to son đỏ mọng, cả người rét run.

Chờ đến khi tài xế tới, nhìn chàng trai té ngã trên đất, thở dài lắc lắc đầu, ý bảo không cứu được, sau đó đắp cho hắn cái khăn trắng.

Lúc ấy cô gái kia liền khóc to, kêu trời kêu đất, mà Nghiêm Tử Y thì vẫn ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn máu tươi trên mặt đất, vẻ mặt lạnh tanh, không có một tia biểu cảm, gió về đêm càng lạnh, cô gái ôm chặt đầu gối mình, dường như muốn cuộn lại thành một cục.

Sau đó chuyện này giống như vở kịch đặc sắc, cảnh sát vì muốn tìm ra nguyên nhân cái chết, nên đi điều tra, không nghĩ tới vụ tai nạn xe cộ đó còn có nội tình.

Thì ra vào đêm đó chàng trai kia không phải giống như người qua đường miêu tả vì đuổi theo bạn gái tức giận mà không chú ý nên bị xe đụng phải.

Hắn không phải không chú ý, ngược lại là luôn chú ý, nhưng nháy mắt lúc băng qua đường bị một bàn tay móng sơn đỏ choét đẩy ra ngoài, mà chủ nhân của bàn tay kia chính là người tự nhận là bạn gái của hắn, như cô ta khai báo là vì nhiều lần yêu cầu là bạn gái của hắn nhưng không được đồng ý, vì yêu sinh hận, thấy đối phương thế nhưng bỏ lại mình mà đuổi theo bạn gái nên nhất thời xúc động mà phạm sai lầm.

Chân tướng vừa ra, dư luận ồ lên, ai cũng không ngờ thế gian này thế mà có phụ nữ độc ác như vậy, cư nhiên vì đối phương đã có bạn gái nên cự tuyệt kết giao với nàng mà sinh sát tâm.

Nghiêm Tử Y ngồi phía dưới dự thính nhìn cô gái trong đêm đó khóc đến thương tâm giờ đang đứng ở chỗ bị cáo thú nhận hành vi phạm tội của mình, cuối cùng bị phán quyết bỏ tù vì tội cố ý giết người, xử hai mươi năm tù. Nghiêm Tử Y nhiều ngày không có biểu tình gì thế nhưng chậm rãi chảy nước mắt, thanh âm càng lúc càng lớn, cả người theo tiếng khóc mà suy sụp.

Hơn nửa năm sau, cô gái vẫn còn sợ hãi khi thấy người, sợ hãi cùng người kết giao, mỗi ngày đều tự nhốt mình trong phòng, không nói lời nào cũng không có biểu tình gì, kỳ thật cô ở trong phòng cũng không có làm gì, chỉ ngồi một chỗ ngắm người.

Vợ chồng Nghiêm gia thấy đứa con gái tốt đẹp của mình biến thành như vậy, đau lòng không chịu nổi, càng thương tiếc đứa nhỏ vô tội uống mạng của Cận gia, đồng thời đối với hung thủ thì hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không có cô ta, thì hai đứa nhỏ này hạnh phúc cỡ nào a. Nhưng bọn họ cũng không dám nghĩ nhiều, bởi vì sợ nghĩ nhiều quá thì chính họ cũng lâm vào trạng thái điên rồ như con gái, vậy lúc đó thì ai chiếu cố cho nó đây.

Kỳ thật bọn họ cũng từng đưa con gái đi khám bác sĩ, người ta nói nó bị chấn thương tâm lý, trừ việc tự nó nghĩ thông suốt, thì cũng cần người lớn hỗ trợ, cổ vũ nó cùng người khác kết giao, còn cho bọn họ một ít thuốc điều trị mang về.

Nhưng mặc cho bọn họ làm thế nào, thì cũng không có tác dụng, làm hai vợ chồng còn chưa tới tuổi trung niên mà trong một đêm bạc đầu.

Vào một buổi tối nào đó, Nghiêm Tử Y đi ngang qua phòng cha mẹ, cửa phòng không có khóa, nhìn bộ dáng cha mẹ một đầu bạc trắng ngồi than thở dưới ánh đèn, cả người lập tức giống như tỉnh táo lại.

Sau đêm hôm đó bệnh của cô gái liền tốt lên, hình như là đã nghĩ thông suốt, cô quyết định sẽ sống cho chàng trai kia, cố gắng làm việc, phụng dưỡng cha mẹ hai người, hảo hảo mà sống.

Nhưng có lẽ ông trời không để ý tới cô nữa, hai mươi mấy năm trước cho cô hạnh phúc, cho nên nửa đời còn lại đều là cực khổ. Nhìn ô tô phóng vào hướng mình, Nghiêm Tử Y nghĩ như thế.

Có lẽ như vậy cũng tốt, như vậy cô có thể đi gặp Cận Hướng Đông.....

Cô gái vui vẻ nghĩ như vậy, giây tiếp theo mở mắt thế nhưng lại gặp một chàng trai, mặc quần áo màu trắng, giống như nhiều năm trước đây đứng dưới tàng cây đào hoa bay tán loạn, nhìn cô cười.

89. Chương 89

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa đào bay tán loạn.

Nghiêm Tử Y đứng tại chỗ, vẫn duy trì nụ cười trên môi, kinh hãi nhìn chàng trai mặc quần áo màu trắng đi lại gần mình, hai mắt phát sáng, mở to nhìn chăm chăm, tim cũng đập liên hồi không theo quy luật, miệng há ra, nhưng không phát ra thanh âm gì.

Đến khi chàng trai cũng nhìn về mình, trong lòng cô gái càng thêm kích động, hoàn toàn không chú ý tới hoàn cảnh và trang phục ở chung quanh, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm mặt đối phương không nhúc nhích.

Sau đó trở mắt nhìn chàng trai đi lướt qua người mình, nụ cười trên mặt nháy mắt cứng đờ, không thể tin quay đầu nhìn hướng chàng trai vừa đi tới, lại phát hiện mình thế mà lại đứng phía trước bốn người mặc quần áo cổ trang, ba nam một nữ, bọn họ ai cũng khuyhnh thành tuyệt sắc.

Hồng y tà mị, thanh y thoáng mát, huyền y ôn hòa, mà cô gái kia thì bộ dạng lại là khó tìm ở trên trời dưới đất, giống như chỉ cần cô ấy rơi lệ nhúu mày thì sẽ có hàng ngàn người dâng kỳ trân dị bảo để cho cô vui lòng, kỳ thật cẩn thận nhìn lại thì người giống Hướng Đông cũng mặc cổ trang!

Ách, không đúng, không chỉ có bọn họ, còn có..... Minh!

Nữ tử giơ tay lên nhìn ống tay áo màu tím, lại cúi đầu đánh giá lần vảy phiêu dật, trong mắt nhanh chóng tràn đầy khiếp sợ, sao lại thế này, vì sao mình lại mặc một thân quần áo này, Hướng Đông sao lại không để ý tới mình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

..... Xuyên qua?

Bỗng một từ nhảy vào đầu nàng, chính là còn chưa có suy nghĩ kĩ thì bị một thanh âm từ tính khàn khàn ở phía đối diện cắt ngang.

“Ân Tử Di, ta xin người để ý tới mặt mũi được không? Hai người chúng ta đã sớm từ hôn, người còn không thấy thẹn mà ngày nào cũng đuổi theo ta, làm cho ta bị người nhạo báng, người nên biết kiên nhẫn của ta có hạn, đến lúc đó mà xảy ra chuyện gì thì cũng đừng có trách ta!”

Chàng trai mặc đồ đỏ trong mắt tràn đầy chán ghét và ác ý, Nghiêm Tử Y sợ tới mức lui về sau hai bước.

“Anh.....” Cô gái hơi chút nghi hoặc mở miệng, Ân Tử Di? Ai a? Sao có điểm quen thuộc thế này?

“Còn có, Thượng Quan Tuyệt ta đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, thậm chí đời đời kiếp kiếp cũng chỉ yêu Nhược nhi, về phần người, ta trừ bỏ chán ghét cũng chỉ có chán ghét, cho nên mong người đừng có mà si tâm vọng tưởng nữa, cũng đừng có mà quẩn quýt lấy ta nữa, thật làm cho ta thấy ghê tởm!” Khi chàng trai nhắc đến hai chữ Nhược nhi, thì nhìn về cô gái mặc đồ trắng bên cạnh, ánh mắt ôn nhu như sắp chảy ra nước, nhưng khi quay đầu nhìn Nghiêm Tử Y, thì lại trở thành một mảnh âm hàn.

Nghiêm Tử Y nhìn ánh mắt kia mà kinh hồn táng đảm đồng thời càng thêm nghi hoặc, thì ra người mặc đồ đỏ kia tên là Quan Tuyệt, tên này nghe quen quen a! Trời ạ, ai tới nói cho cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Cô gái ở trong lòng hồ hết, nhưng trên mặt thì không có biểu lộ gì, nghĩ vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến thì tốt hơn.

“A Tuyệt, người nói với nàng cái này thì có ích lợi gì, lần sau vẫn là đi theo a, quên đi, loại nữ nhân này có nói cũng không thông đâu, chúng ta vẫn là đi thôi!” Chàng trai mặc áo xanh liếc mắt một cái, trong mắt tia chán ghét mặc dù không bằng chàng trai áo đỏ, nhưng vẫn rất khó chịu.

“Hừ!” Chàng trai áo đỏ phất ống tay một cái, quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, nhu tình mật ý hô một câu, “Nhược nhi.....”

Thấy cô ấy nhìn hân ôn nhu cười, quay đầu nhìn Nghiêm Tử Y, hé miệng nhúu mày nói, “Tiểu Di, tuy người là muội muội ta, nhưng thỉnh tha thứ ta thật sự không thể đem A Tuyệt tặng cho người, tình cảm là không thể nhượng tới nhượng lui, ta yêu hân, hy vọng có thể cùng hân nắm tay nhau vượt qua cả đời này, cho nên mặc kệ thế nào thì ta cũng không thể buông tay bọn họ dù chỉ một người!”

“Nhược nhi.....” Nghe vậy, chàng trai mặc đồ đỏ vẻ mặt kích động, ánh mắt chuyên chú như chỉ nhìn thấy một mình cô gái kia. Mà ba chàng trai còn lại cũng nhìn nhau, nở nụ cười, tràn đầy nhu tình.

Mà Nghiêm Tử Y đứng cách bọn họ không xa chỉ cảm thấy trên trán mồ hôi lạnh sắp túa ra, khóe miệng không nhịn được mà run rẩy vài cái, bọn họ? Cô không có nghe sai chứ? Nhưng hình ảnh yêu đương trước mặt này nói cho cô biết, lỗi tai của cô không có vấn đề!

Nhưng mấu chốt không phải chuyện này a, cô hình như có nghe tới tên của mấy người này, ách, không đúng, là xem qua.....

Ôn nhu qua đi, năm người kia không thèm nhìn Nghiêm Tử Y lấy một cái, cùng nhau rời đi.

Tuy trong lòng Nghiêm Tử Y cũng dần đoán ra được là chuyện khó tin đó là gì, nhưng nhìn thấy chàng trai mặc đồ trắng giống như đức Cận Hưởng Đông rời đi, cũng bất chấp trong đầu nghĩ gì, đi mấy bước, chờ mong kêu lên, “Hưởng Đông.....”

Nghe vậy, chàng trai mặc đồ trắng dừng một chút, quay đầu nhìn cô một cái, khi thấy tia chờ đợi trong mắt cô gái, thì mày hơi nhíu lại một chút, không để ý nữa liền xoay người đi theo mấy người kia.

Thấy thế, Nghiêm Tử Y có chút chán nản thở dài, nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn bốn người kia càng đi càng xa.

Ba ngày sau, Nghiêm Tử Y ngồi ở trong phòng mình, ách, không đúng, là ngồi trong phòng Ân Tử Di khóc không ra nước mắt tiêu hóa tin tức mà cô đã tìm hỏi trong ba ngày này.

Quả nhiên cô không đoán sai, nơi này chính là nơi mà hơn một năm trước cô từng đọc trong cuốn tiểu thuyết tu chân của Mã Lệ Tô, cũng đã hơn một năm, tình tiết cô cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ lúc ấy cô như bị sấm đánh ngang tai, bởi vì nữ chủ lại ở cùng một chỗ với bốn nam, còn nhận được sự chúc phúc của mọi người.

Lúc ấy khi xem kết cục này cô thấy rất là mắc ói, cũng biết là hoàn toàn sai sự thật! Đó là thế giới tu chân a, là thế giới tu chân nam tôn nữ ti a, sao lại có thể được mọi người thiết tình chúc phúc chứ? Hơn nữa không chỉ có bốn nam tử đó, nữ tử trong quá trình tu luyện gặp gỡ vô số nam phụ, người trước ngã xuống thì có người sau tiến lên, đối với nàng tâm sinh ái mộ, vì nàng vào sinh ra tử, mà đúng là cũng có người đã chết vì nàng.

Về phần tác giả cho bốn nam tử kia làm nam chủ cũng có nguyên nhân, thế giới tu chân này có tiên có ma, mà mấy người đó người nào cũng có bối cảnh ở thượng giới, đến từ ngũ đại gia tộc bên tiên giới Ân, Mộc, Phượng, Thượng Quan, Vũ Văn, nữ chủ cũng đến từ Ân gia một trong ngũ đại gia tộc kia, tên là Ân Tử Nhược, trong tiểu thuyết miêu tả nàng có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, nam nhân nào gặp qua nàng cũng đều bị mê hoặc, cho dù lúc đầu không bị mê hoặc, thì sau cũng bị tính cách mạnh mẽ của nàng làm rung động.

Hơn nữa cuộc đời của nàng cũng rất truyền kỳ, không ngừng gặp các loại di tích bí cảnh, tu vi cũng như hỏa tiễn tăng nhanh chóng, như vậy lại càng làm người ta mê muội, thử hỏi tại cái thế giới như thế này, một nữ tử từ mỹ mạo cho đến tính cách lại cường như vậy, thì sao lại không có người thích chứ!

Mà bốn nam chủ kia cũng không ngoại lệ đều đến từ bốn đại gia tộc khác, Mộc gia Mộc Bạch Y, Phượng gia Phượng Tấn Du, Thượng Quan gia Thượng Quan Tuyết, Vũ Văn gia Vũ Văn Trường Thanh. Bốn người này người nào cũng có bản lĩnh riêng, người thì luyện đan, người thì luyện khí, người thì thiên về trận pháp, nhưng chung quy người thường biết gì thì họ biết cái đó. Tính cách của bọn họ cũng khác nhau, Mộc Bạch Y ôn nhu như ngọc, Phượng Tấn Du như thần tiên phiêu miểu, Thượng Quan Tuyết tà mị tận xương, Vũ Văn Trường Thanh thì lại nhiệt tình như ánh mặt trời.

Tuy tính cách của bốn người cách biệt rất lớn nhưng mắt chọn nữ nhân thì lại giống nhau, trong tiểu thuyết trừ việc miêu tả nữ chủ gặp nhiều kỳ ngộ ở bên ngoài thế nào, thì nói về gút mắt trong tình cảm của bốn người, cơ hồ mỗi người đều cùng nàng có một đoạn tình cảm động lòng người, những lúc đó thì nói về việc mấy người còn lại rồi rầm đau lòng thế nào, nhưng cuối cùng vẫn vì yêu mà chấp nhận cuộc sống năm người với nhau, tất cả đều vui vẻ.

Bất quá đây cũng phải trọng điểm, Nghiêm Tử Y nắm chặt tay, biểu tình nghiêm nghị, bình thường thể loại văn thể này khẳng định sẽ có đủ kiểu nữ phụ không biết chết mà chen vào, để làm nền cho câu chuyện, làm tôn lên vẻ mỹ mạo, tính cách, tu vi của nữ chủ, nhưng chung quy lại đều không có kết cục tốt đẹp! Đoạt bảo vật, chết; hãm hại nữ chủ, chết; đoạt nam nhân, chết; mà đoạt nam nhân là nam chủ, thì đó là kiểu chết nhanh nhất!

Mà trong nguyên tác có nhắc đến một người, tất cả mọi chuyện đi tìm chết kể trên nàng cũng đã từng làm, nhưng khác với mấy nữ phụ là nửa đường chết non, thì nàng vẫn như con gián đập hoài không chết, về phần vì sao, chỉ có thể nói là do nàng có thân phận đặc biệt đi.

Đúng vậy, bởi vì nàng chính là muội muội sinh đôi của nữ chủ, tuy nói là sinh đôi, nhưng khí chất diện mạo lại hoàn toàn khác với nữ chủ, nữ chủ thanh lệ vô song, khí chất cao quý, nếu đặt ở thời cổ đại phong kiến

tuyệt đối sẽ là chính cung hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ; mà nữ phụ thì lại giống như gian phi họa quốc, mắt phượng khiêu gợi, nhưng lại làm cho người ta không thể thích nổi.

Mà hiện tại Nghiêm Tử Y nàng lại xuyên vào người nữ phụ làm người ta chán ghét này, từ nhỏ đã hay ghen tị, hãm hại song bào thai tỷ tỷ, sau này khi trưởng thành lại đoạt đi hôn sự với Thượng Quan gia mà đáng lẽ là thuộc về tỷ tỷ, cuối cùng vẫn bị phát hiện, nên bị Thượng Quan Tuyết từ hôn.

Điều này làm nữ phụ càng bị kích động, làm ra đủ loại thủ đoạn để hãm hại, từ quang minh chính đại cho đến ám toán, thật sự là đủ kiểu, nếu hãm hại mà bị người biết, thì sẽ bị giáo huấn một chút, làm cho nàng càng thêm tức giận bất bình; vì thế sẽ lên lút hãm hại, cho đến khi bị công bố, nhận lấy một kết cục thể lương.

Mà trải qua nhiều ngày hỏi thăm, Nghiêm Tử Y biết được chuyện tình cảm của nữ chủ và bốn nam chủ cũng đã sắp hoàn thành, nói cách khác chính là sắp kết thúc, mà nói cách khác nữa là thời gian chết của cô không còn xa.

Nghĩ đến chuyện này, Nghiêm Tử Y liền sợ hãi run rẩy, ai mà không sợ chết, vì sao cô lại rơi vào hoàn cảnh như vậy a? Vì sao? Nếu ông trời nguyện ý cho cô sống lại một lần, còn để cô gặp được người giống Hường Đông như đức Phượng Tán Du, vì sao còn muốn đẩy cô vào đường cùng như vậy, đang đùa cô sao!

Cũng không biết cha mẹ và chú Cận dì Cận thế nào, cô rất lo lắng cho bọn họ a, nếu có thể tìm được biện pháp trở về thì tốt rồi, nếu có thể mang “Hường Đông” cùng trở về thì còn tốt hơn, như vậy có thể làm cho chú Cận và dì Cận vui vẻ một chút, tuy là..... Giả, nhưng bộ dáng thì giống nhau như đức mà!

Ai, cô suy nghĩ cái gì thế này, vẫn là nên lo lắng làm thế nào để bảo toàn mạng sống đây, trong nguyên tác nữ phụ chết thế nào, cô không nhớ rõ lắm! Ai, thật sự không được bỏ cuộc.....

Kế tiếp, Nghiêm Tử Y vì có thể cố gắng sống sót, bắt đầu từ một người luôn đi theo dần trở nên im lặng, không khuynh quốc cũng không khuynh thành, gặp ai cũng cười, nói chuyện tận lực ôn hòa, cũng chỉ có thể cố gắng dùng sức lực của mình đi trợ giúp người khác, mà trọng yếu hơn là dựa theo công pháp mà nguyên chủ còn lưu lại, hảo hảo tu luyện, cấp cho mình thêm cơ hội để gia tăng sống sót.

Nhưng vô luận làm thế nào cũng không có hiệu quả lắm, vẻ mặt tươi cười gặp người, nhưng người ta đều ngại cô, trên cơ bản tất cả mọi người khi đứng trước mặt cô đều xem thường sau đó thì bỏ đi. Cố gắng tu luyện, nhưng lúc trước cô học chính là tài chính a, thay đổi nghiệp vụ chóng mặt thế này, nhất thời không thích ứng kịp, hơn nữa nguyên chủ toàn lưu lại pháp quyết cao thâm, một chút căn bản cũng không lưu lại, cô cho dù muốn học cũng học không hiểu a, trời a, còn không bằng đi tìm chết a!

Mấy ngày liền bị đả kích cũng làm cho Nghiêm Tử Y tâm ý nguội lạnh, cũng không còn nghĩ tới chuyện cái chết đang chờ cô.

“Trường Thanh, điều tra được cái gì?” Trong căn phòng tối, khói nhẹ lượn lờ, hồng y nam tử ngồi ở trước bàn, đưa chén trà tới trước mặt nam tử đối diện, ngữ khí lạnh nhạt hỏi.

“Hắn là nàng, năm đó chỉ có nàng và Nhược nhi ở bên trong bí cảnh, chỉ có nàng mới có cơ hội ra tay, bắt quá.....” Thanh y nam tử nhíu mày nói.

“Không có nhưng nhị gì hết, chính là nàng! Trừ nàng còn có ai oán giận Nhược nhi lớn như vậy, còn có ai có tâm địa độc ác như vậy, nguyên bản ta chỉ muốn tìm một chỗ rồi lặng lẽ giết nàng đi cho xong chuyện, bắt quá hiện tại.....” Hồng y nam tử ánh mắt thâm sâu nhìn chằm chằm nước trong trà trong chén.

“A Tuyết, người.....” Thanh y nam tử nguyên bản còn muốn khuyên đôi câu, nhưng nhìn thấy ánh mắt nam tử phía đối diện thì lại nuốt xuống.

“Đừng nói cho Nhược nhi!” Hồng y nam tử nặng nề đặt chén trà trên tay xuống, đi ra ngoài, đến khi ra tới cửa thì ngừng lại nói một câu, “Cũng đừng nói cho Tán Du và Bạch Y biết!”

Nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài, lúc này hoa đào ngoài sân nở đầy, kiều diễm dị thường.

90. Chương 90

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước khi Nghiêm Tử Y hôn mê thì hình ảnh nàng thấy cuối cùng đó là nam tử y phục trắng tuyết đứng bên cạnh nàng, nhìn về phía trước, ánh mắt xa xôi.

Nhưng khoảng cách của hai người cũng rất ra, rất xa..... Con buồn ngủ cùng chóng mắt từng dột đánh úp nàng, hai tay cũng vô lực mà dần hạ xuống, nhưng hai mắt vẫn cố chấp nhìn chăm chăm bóng dáng bất động kia, cho đến khi tầm mắt dần dần mờ hồ, một mảnh hắc ám hoàn toàn bao phủ nàng.

“Á!” Nữ tử từ trong hôn mê tỉnh lại, nháy mắt ngồi ngay ngắn, mắt mở trừng trừng thở hổn hển, hình như lúc hôn mê gặp phải chuyện gì không tốt vậy.

“Tỉnh?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Nghiêm Tử Y như chim sợ cành cong vội vàng nhìn sang.

Thượng Quan Tuyệt..... Hắn sao lại ở trong phòng của nàng?

Không..... Không đúng, nơi này không phải phòng của nàng, vậy thì là chỗ nào chứ?

Nữ tử đánh giá bài trí xa lạ xung quanh, trong mắt là kinh nghi bất định.

“Không cần nhìn, nơi này không phải là Ân gia, là Thượng Quan gia của ta.” Nam tử ngồi bên cạnh cái bàn cách nữ tử không xa, ánh mắt nhìn chăm chăm chén rượu, cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Nghe vậy, Nghiêm Tử Y đồng tử hơi co rút, sao nàng lại tới nơi này? Rõ ràng nàng còn nhớ chính mình đang bị công pháp tu luyện kia tra tấn rất thống khổ, nghĩ đi ra ngoài hít thở không khí một tí, thì thấy..... Phượng Tấn Du đứng ở bên hồ, nàng định đi lại nói chuyện vài câu, nhưng mà..... Hình như nàng còn chưa cất bước, thì cảm giác đầu bị đánh choáng váng, sau đó cái gì cũng không nhớ rõ. Hiện tại xem ra, có thể là người trước mặt này động tay động chân.....

“Sao không nói nữa?” Hồng y nam tử buông chén rượu, ngẩng đầu nhìn nữ tử, ánh mắt tàn bạo, “Bình thường nhìn thấy ta không phải nói rất nhiều sao, ngày nào cũng tới biểu lộ tình cảm với ta, nhưng hơn một tháng gần đây là xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên không đến, chẳng lẽ đổi thủ đoạn? Làm ta suy nghĩ mãi, người muốn gì đây!..... Lạt mềm buộc chặt? Lạt mềm buộc chặt phải không, người cho là thích hợp!”

Nghe vậy, Nghiêm Tử Y lạnh lùng hỏi, “Người tìm ta có chuyện gì?”

“Ha hã.....” Nghe câu hỏi, hồng y nam tử đột nhiên không thể không chế nổi mà cất tiếng cười, cười làm cho nữ tử phải nhú mày.

Một lúc sau, nam tử mới mở miệng nói, “Ân Tử Di, nếu không phải ngươi vẫn còn bộ dạng này, ta đã hoài nghi người trước mặt này đến tột cùng có phải là người không? Chẳng lẽ muốn hỏi cải làm người mới?”

Lời này vừa nói ra, trong lòng nữ tử run lên, tại cái thế giới này có một loại bí pháp tên là đoạt xá, chính là người có tu vi cường đại sau khi thần hồn bất diệt, mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể của người có tu vi thấp, mà sống lại. Nhưng loại bí pháp này di chứng rất nhiều, người bình thường sẽ không dễ dàng thử nghiệm, hơn nữa nếu đoạt xá mà bị người biết được, thì cũng chỉ có một con đường chết, trạng thái hiện tại của nàng không biết có phải như vậy không, nhưng mặc kệ thế nào, nhất định không tiết lộ.

Nhìn nữ tử trước mặt lại trầm mặc không nói gì, trên mặt nam tử đột nhiên hiện ra một cỗ lệ khí, “Mặc kệ người có phải hỏi cải làm người tốt hay không, thì chuyện xảy ra trước đây, từng chuyện người làm đều là đáng chết! Hiện tại ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề, năm đó ở hỗn độn chi cảnh, ma độc trên người Nhược nhi có phải là do người hạ hay không?”

Nghe vậy, Nghiêm Tử Y trong mắt hiện lên mặt nghi hoặc, hỗn độn chi cảnh, tên này có chút quen quen, có thể là nơi mà nữ chủ đánh quái thăng cấp, nhưng nàng không nhớ rõ tình tiết lắm, cũng không có trí nhớ của nguyên chủ, hiện tại phải trả lời thế nào? Còn có ma độc gì đó hình như cũng không phải là thứ tốt, có thể là tạo nghiệt của nguyên chủ, nhưng nàng không có làm, vậy giờ giải quyết thế nào đây?

Nhìn nữ tử cúi đầu không nói gì, ánh mắt nam tử híp lại, nhìn nữ tử như đang nhìn một người chết.

Cảm giác từng đợt cảm giận oán hận đánh về phía mình, Nghiêm Tử Y không nhận được mà rung mình, vội vàng khoát tay nói, “Không phải ta, không phải ta, ta không có làm chuyện này!”

Nhưng đối phương lại giống như không có nghe thấy, đứng dậy, đi lại gần nữ tử, “Người biết không? Ngay tại lúc ngươi mất đi lương tâm mà hạ độc Nhược nhi, thì nàng đã có thai ba tháng, trong bụng hoài đứa nhỏ của ta, là đứa nhỏ của ta và nàng! Người nói sao người lại ngoan độc như vậy chứ? Khuôn mặt mỹ nhân, mà tâm địa lại rắn rết.....”

“Ta không.....” Nghiêm Tử Y nhìn vẻ mặt điên cuồng của nam tử trước mặt, hoảng sợ mở miệng, lại không ngờ bị đối phương một phen bóp cằm, làm cho nàng đau đớn nhất thời không nói nên lời.

“Ba tháng, hài tử của ta chỉ sống có ba tháng, nó ở trong bụng nương còn chưa có trưởng thành, cũng chưa gặp mặt cha nương nó, đã bị độc phụ ngươi hại chết!” Nói xong nam tử mạnh vung tay một cái, nữ tử thuận thế ngã văng ra ngoài, cái trán đập mạnh vào vách tường, máu chảy ra.

Nam tử thấy nữ tử mặt chảy máu, trong mắt không có một tia dao động, lạnh lùng nói, “Lúc trước chúng ta không có chứng cứ, trừ bỏ thương tâm khổ sở thì không có phương pháp nào, nhưng khi đó ta từng lập lời thề, nếu tìm được hung thủ nhất định sẽ cho người đó sống không bằng chết! Bây giờ chính là bắt đầu, kế tiếp đợi mà hưởng thụ thịnh yển mà ta mang lại cho ngươi!”

Nói xong, khoe miệng nam tử gọi lên mặt tàn nhẫn, đặt tay lên đỉnh đầu nữ tử đang nằm trên đất cùng với cái trán không ngừng chảy máu.

“A!” Một cỗ đau đớn khôn kể truyền đến tứ chi bách hài, đau đớn làm nữ tử không nhận được mà hô lên, trong cơ thể nàng như có thứ gì bị mài mòn từng chút vậy.

“Ha hã.....” Thấy bộ dáng thống khổ của nữ tử thế nhưng nam tử lại nở nụ cười, “Nghe nói lúc ban đầu ngươi là tu luyện đơn hệ thủy linh căn, cho dù sau này đem linh căn chuyển thành tiên căn thì cũng không thể thay đổi thuộc tính vốn có của nó, cho nên người đối với tu luyện, đối với hôn sự giữa Thượng Quan gia mới để bụng như vậy. Bởi vì người biết, thủy linh căn đơn hệ căn tới lô đỉnh mới có thể phát huy hết khả năng!”

“Người ý thức điểm này cũng có ý đồ thay đổi ta không có ý kiến, thậm chí còn có chút đồng ý. Nhưng người ngàn không nên vạn không nên, động thủ với Nhược nhi, lại càng không nên động thủ với hài tử chưa ra đời của ta! Trước kia có Ân gia che chở cho ngươi, mọi người cho dù muốn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại ngay cả Ân gia cũng bỏ mặc ngươi, người không còn có chỗ dựa nữa đâu!”

Nghiêm Tử Y bị sự thống khổ trong cơ thể tra tấn đến sắp không có khí lực chợt nghe nói vậy, cũng không biết khí lực từ đâu mà bắt đầu giãy dụa mãnh liệt, không cần, nàng không cần, nàng không phải là Ân Tử Di, loại chuyện này nàng không có làm, nàng không muốn cứ như vậy không minh bạch mà thừa nhận oán hận của người khác, buông tha nàng, buông tha nàng.....

Nhìn nước mắt chảy xuống theo khóe mắt nữ tử, nam tử cười càng thêm tùy ý, “Đợi một lát nữa là sẽ tốt, đợi một lát nữa ta có thể hoàn toàn phế đi công lực của ngươi, cho ngươi về sau tồn tại như một lô đỉnh!”

Nghe vậy nữ tử càng vùng vẫy lợi hại hơn, nhưng trước nam tử trước mặt thì chỉ như kiến càng lay cổ thụ vậy, không có một chút tác dụng.

Không cần, nàng không cần, đây không phải là cuộc sống của nàng, không phải.....

Nhìn động tác nữ tử giãy dụa càng chậm lại, nam tử bình tĩnh thu tay, nữ tử không có thứ chống đỡ liền vô lực ngã nhào xuống đất.

“Đây là kết cục của ngươi từ từ mà hưởng thụ!” Nói xong câu đó, nam tử không liếc nữ tử nằm trên mặt đất lấy một cái, xoay người đi ra ngoài, mới vừa đẩy cửa liền thấy một lão giả tóc hoa râm, mặc áo màu xám đang đứng ở trước cửa nhìn hẩn, ánh mắt sắc bén.

Thượng Quan Tuyệt thấy vậy chấp tay với lão nhân, cung kính nói, “Sư thúc tổ, người đã ở bên trong, Tuyệt nhi biết gần đây ngài tu luyện gặp bình cảnh, hy vọng có ích cho ngài, Tuyệt nhi chúc mừng ngài trước!”

Lão giả nghe vậy, gật đầu khen ngợi hẩn, “Không tồi, không hổ là người thừa kế của Thượng Quan gia! Ngươi yên tâm, nếu lần này ta có thể vượt qua bình cảnh, về sau dù xảy ra chuyện gì, Thượng Quan Tuyệt Hoa ta là người đầu tiên đứng bên cạnh ngươi!”

Nam tử nghe xong chỉ thản nhiên cười cười, vẻ mặt không quan tâm càng làm cho lão giả áo tang trong lòng thâm than, đúng là thế hệ mới thay cho thế hệ cũ a!

Sau đó lão giả liền đi vào, Nghiêm Tử Y cả người vô lực nằm trên mặt đất nhìn thấy cửa phòng dần dần khép lại, nước mắt bỗng chảy xuống, nàng dùng hết khí lực bản thân hét to, “Không phải..... Ta..... Thả ta..... Ra ngoài.....”

Mặc dù vậy, nhưng nghe vào tai người khác cũng không thấy gì khác thường, cuối cùng chỉ có thể vô lực tuyệt vọng nhìn cánh cửa hoàn toàn khép kín.

Năm năm sau.

Nghiêm Tử Y ngồi ở trước cửa sổ nhìn từng pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, hai mắt tĩnh mịch.

Nghe từng trận huyền não ồn ào không có một chút quan hệ với nàng từ ngoài viện truyền vào, nữ tử đột nhiên nhếch miệng cười, tuy là cười, nhưng nhìn qua giống như là khóc.

Hôm nay hẩn là ngày Ân Tử Nhược cùng bốn người kia thành thân đi, đây là kết cục mà nàng đợi đã lâu, mà bao lâu, năm năm? Năm mươi năm? Chắc là năm trăm năm đi?

Nếu là thành thân, vậy Phượng Tẩn Du kia hẩn là chính phu đi, cho nên hôm nay Phượng gia mới náo nhiệt như thế, nhưng sao nàng lại biết ư? Còn không phải vì hiện tại nàng đang ở Phượng gia sao, ha ha.....

Năm năm qua đúng là muôn màu muôn vẻ a, đầu tiên là ở Thượng Quan gia làm lô đỉnh hai năm, sau lại như một vật phẩm chuyển cho Mộc gia, Vũ Văn gia, thậm chí cả Ân gia, cuối cùng là đến Phượng gia, hiện tại bởi vì trong nhà đang có chuyện vui nên mới không ai để ý tới nàng, đợi chuyện này qua đi.....

Nghĩ vậy nữ tử cười phá lên, nhưng tươi cười như vậy, làm người xem không rét mà run. Cuộc sống trong năm năm qua của nàng đúng là như Thượng Quan Tuyệt nói, sống – không – bằng – chết! Hoặc là phải nói không thể tìm chết, bởi vì tại cái thế giới này, cho dù nàng tìm chết thì đối phương cũng có ngàn vạn biện pháp cứu nàng trở về, sau đó lại tiếp tục bị hàng hạ muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong!

Hỏi nàng vì sao lại biết ư? Nàng đương nhiên là biết, bởi vì nàng đã thử qua hơn một ngàn một vạn lần, nhưng không có lần nào thành công, đúng vậy, không có một lần!

“Ác!” Phía trước đột nhiên truyền đến một trận cười to cắt đứt suy nghĩ của nữ tử.

Nữ tử cũng không tiếng động cười theo, giơ tay với lên ánh trăng sáng trên bầu trời, thực là sạch sẽ.....

Một tháng sau, một lão giả tóc bạc trắng đi vào trong viện của Nghiêm Tử Y, nhìn bộ dáng của nàng, nặng nề thở dài, “Nghiệp chướng a, đúng là nghiệp chướng a! Nếu không phải Tấn Du biết được, đưa ngươi tới đây, ta còn không biết trong năm năm này bọn họ lại gặt ta làm cái chuyện xấu xa thế này! Thật là vô liêm sỉ!”

Nói xong, lão giả tiến lên hai bước, Nghiêm Tử Y nhìn thấy hắn tới gần, ánh mắt lạnh lẽo lui về sau vài bước.

Nhìn biểu hiện của nữ tử, lão nhân càng thêm tự trách, “Được, được, ta không đi sang, ta không đi sang nữa! Nha đầu Ân gia, mấy năm nay ngươi chịu khổ rồi! Bất quá đây cũng không phải là nơi ngươi ở lâu! Mấy người bọn họ mà cùng đến, ta cũng không thể giữ được ngươi! Cho nên ta và Tấn Du đã thương lượng, để ngươi chạy thoát, chạy được càng xa càng tốt, đừng bao giờ trở về đây nữa, cho dù bọn họ biết là ta thả ngươi đi, hẳn là cũng không trách lắm!”

Nghe vậy, ánh mắt nữ tử vẫn hoài nghi, môi mím càng chặt, không nói lời nào.

Thấy thế, lão giả tóc trắng thở dài, vung tay áo một cái, hai người liền biến mất tại chỗ.

Nghiêm Tử Y nhìn thấy chung quanh mình đột nhiên xuất hiện một rừng hoa hồng, mắt sáng lấp lánh, nhưng lập tức nổi lên cảnh giác đề phòng lão giả.

Thấy nàng như vậy, lão nhân cũng không tiện nói gì, chỉ đưa cho nàng một gói đồ, “Nha đầu, trốn đi, đừng bao giờ quay lại nữa, đi nhanh đi!”

Cũng không biết qua mấy ngày, trăng trên trời vẫn sáng tỏ như vậy, dưới ánh trăng nữ tử gắt gao ôm gói đồ vào trong ngực, cứ chạy thẳng về phía trước, mà lúc này ở phía sau, một đám người không biết là ai đang đuổi theo.

Chạy mãi, nữ tử đã không còn một tí khí lực nào, nhưng tín niệm rời đi ở trong lòng vẫn duy trì nàng, trốn, chạy mau!

Chạy chạy bỗng trước mặt xuất hiện một mảnh trống trải, nữ tử đưa mắt nhìn, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, rốt cuộc tới rồi, chỗ khe hở!

“Xem ngươi còn chạy trốn tới đâu!” Phía sau bỗng dưng truyền đến một tiếng hét to.

Nghiêm Tử Y vội vàng chạy lại bên cạnh cái khe, ánh mắt quật cường nhìn mọi người ở trước mặt, Ân Tử Nhược, Phượng Tấn Du, Thượng Quan Tuyết, Mộc Bạch Y, Vũ Văn Trường Thanh, Phượng gia lão tổ tóc trắng, còn có mấy lão nhân buồn nôn của mấy nhà, thậm chí còn có mấy người xa lạ.

“Muội muội, đừng đi nữa, theo ta trở về đi! Ta biết mấy năm nay ngươi chịu khổ, nhưng đó cũng là do sai lầm của ngươi, Thượng Quan đã nói với ta, hẳn phước đi tu vi của ngươi, còn để ngươi mỗi ngày giống như phạm nhân mà làm việc, ta biết ngươi không chịu nổi cuộc sống như vậy, nhưng xem như là rèn luyện tâm tính, vì sao còn muốn chạy trốn chứ?” Ân Tử Nhược tận tình khuyên nhủ.

“Thì ra hắn nói với ngươi như vậy a!” Nữ tử giọng khàn khàn, không còn thanh âm uyển chuyển êm tai như trước, “Bất quá cũng không có gì, chỉ là nhìn thấy các ngươi, đều làm ta ghê tởm muốn phun a! Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ cho các ngươi biết nhục nhã ta là điều không nên!”

Nói xong nữ tử xoay người không chút do dự nhảy xuống, nàng biết nhảy xuống đây có thể ngay cả thân hồn cũng sẽ bị diệt, nhưng đây là lối thoát duy nhất của nàng, ngay từ đầu nàng đã không muốn chạy trốn, ngay từ đầu nơi này chính là mục tiêu của nàng, nàng muốn biến mất hoàn toàn!

Thấy thế, lão tổ Thượng Quan gia vội vàng xuất ra một chưởng, giống như bạch xà phóng về Nghiêm Tử Y, lại không ngờ nửa đường bị Phượng gia lão tổ chặn lại, cũng làm mất đi cơ hội kéo Nghiêm Tử Y về!

“Phượng Nhiễm ngươi!” Thấy tình hình vậy, mấy lão giả khác lập tức trợn mắt nhìn phượng gia lão tổ một đầu tóc trắng, nhưng đối phương căn bản không có để ý bọn họ.

“Sau đó thì sao.....” Tiết Mật khàn giọng hỏi, ngực trướng đau, có một cổ hương vị nói không nên lời.

“Sau đó ta lại trọng sinh, trở về thời điểm bắt đầu của câu chuyện, trong mấy năm ta đoạt đi tất cả cơ duyên của Ân Tử Nhược, thậm chí còn làm cho Thượng Quan Tuyết kia ái mộ ta, nhưng cuối cùng như người thấy bây giờ, ta thẳng tay chém giết tất cả bọn hắc, Mộc gia, Thượng Quan gia, Vũ Văn gia, ngay cả Ân gia cũng chỉ còn một ít râu ria!”

“Nương của cái thân thể mà người đang dùng cũng là ta buộc nàng nhảy xuống cái khe đó, nhưng ta lo lắng, bởi vì nàng giống như con gián đánh mãi không chết, cho nên ta bồi dưỡng rất nhiều tử thi, để bọn họ xuống Tu chân giới, phụ trợ Phù Diễm đảo, tìm kiếm Ân Tử Nhược rơi xuống, cuối cùng đem nàng giết chết! Mà mấy nam nhân kia cũng bị ta dùng đủ thủ đoạn tra tấn đã chết, về phần mấy lão bất tử kia, a.....” Nữ tử đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh, sau đó ánh mắt lại đột nhiên trở nên ôn hòa, nhìn Tiết Mật, cười nói, “Chuyện xưa ta tạm thời nói đến đó, ta đang nuôi sủng vật, đã đến giờ cho nó ăn, cần phải đi!”

Nói xong, nữ tử đi tới trước cửa phòng, cũng không quau đầu lại đẩy cửa đi ra ngoài.

“Uy!” Tiết Mật kêu một tiếng, nhưng không có ai đáp lại, nghe xong chuyện xưa, đến bây giờ lòng nàng cũng chưa bình tĩnh trở lại, chỉ cảm thấy luống cuống, vừa ghen vừa buồn, thậm chí nàng còn thấy tiên tôn kia làm vậy là đúng, đổi lại là nàng có thể đã sớm không gượng dậy nổi, nàng ta thế nhưng có thể đi từng bước đến hôm nay, thật là.....

Ân Tử Di sau khi rời khỏi phòng, liền đi thẳng xuống dưới tầng hầm.

Nhìn thứ phía trong nhà giam bằng sắt lúc này đã nhìn không ra hình dạng ban đầu, lấy một miếng thịt tươi còn dính máu từ trong giỏ ném vào, sau đó nữ tử mỉm cười, mềm nhẹ hỏi han, “Hôm nay thế nào, có hảo hảo ăn cơm, ngủ nghỉ hay không a?”

Nghe thanh âm, vật thể mơ hồ kia đột nhiên động dậy, sau đó hé ra khuôn mặt bản thủ.

91. Chương 91

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên con đường âm u, Ân Tử Di cứ một mình đi thông thả, đột nhiên ở phía trước xuất hiện một trận gió, làn váy màu tím cùng áo choàng tối màu trên người nữ tử theo cơn gió kia mà bay phần phật, mái tóc dài buông xõa cũng thổi tung lên, nhìn qua có cảm giác như không tồn tại.

Thực yên lặng a..... Ân Tử Di thầm nói, bản thân nàng coi như là sống ba đời, trừ bỏ hơn hai mươi năm sống ở ngoài kia lúc đầu, thì vẫn là một người lẻ loi độc hành, nhiều năm như vậy cũng đã thành thói quen, có lẽ chính nàng vốn nên là một người, đi đến hết đời!

Nghĩ vậy, nữ tử cười khê một tiếng, đi ra khỏi con đường âm u, ngẩng đầu nhìn trăng sáng như ngọc trên bầu trời, theo bản năng giơ tay với tới, cũng không biết là thời điểm nào mà dường thành thói quen như vậy, lần nào thấy cũng không tự giác mà đưa tay ra muốn chạm vào, rõ ràng là sẽ không đụng tới không phải sao?

A..... Thời gian trôi qua thật là nhanh.....

Nữ tử hạ tay xuống, xoay người rời đi, dưới ánh trăng, bóng dáng mảnh khảnh kia thật là cô tịch, cũng thật kiên cường.

Ba ngày sau.

Một nữ tử một thân tử y lười biếng tựa vào cái ghế to màu xanh ngọc, trước mặt nàng là một quảng trường rộng lớn, không có người, nhìn qua thật là yên tĩnh.

Nữ tử chậm rãi giơ tay lên, nâng cằm, khoảng không trước mặt bỗng xuất hiện một vật, ánh mắt chuyên chú, khóe miệng câu lên nụ cười không màng danh lợi, hết thấy đều tốt đẹp.

“Báo!” Một thanh âm ồn ào đột nhiên đánh vỡ không khí khó có được này, sau đó một bạch y nam tử xuất hiện, quỳ trước mặt nàng, “Ma tôn Hồng Liên đã dẫn dắt rất đông ma binh tiến vào tử y thành, nhóm tiên quân đại nhân đã mang người tiến lên trấn áp, hiện tại rất là hỗn loạn, thuộc hạ.....”

Nam tử còn chưa nói xong, đã bị nữ tử nhẹ giọng đánh gãy, “Chuyện trong thành, người không cần phải xen vào. Đi xuống dẫn Tiết Mật lại đây cho ta.....”

“Đại nhân!” Nam tử khiếp sợ ngẩng đầu, hấn tới đây là hy vọng tiên tôn đại nhân có thể cho hắn cái chỉ thị hay là mệnh lệnh gì đó, tử y thành của bọn họ chưa bao giờ bị mất mặt như thế này, nhưng không ngờ, tiên tôn đại nhân thế nhưng.....

Nữ tử lơ đãng liếc hấn một cái, ánh mắt bình thản vô ba, nhìn không ra cảm xúc gì, lại làm nam tử quỳ ở dưới kia sợ tới mức toàn thân run rẩy, vội vàng cúi đầu lớn tiếng nói, “..... Dạ!” Sau đó rất nhanh lui xuống.

Thấy hấn đã rời đi, nữ tử nghiêng tai lắng nghe thanh âm càng ngày càng huyền ảo, khóe miệng khê nhếch.

Bên kia, mấy người Tiết Linh, Nguyệt Kiến ánh mắt mãnh liệt đánh đuổi địch nhân trước mặt, ngẩng đầu nhìn Mộ Bạch Y đứng cùng với Ứng Vấn Thiên đang đối mặt với mười tiên quân thuộc hạ của Ân Tử Di, trong mắt tràn đầy lo lắng, nhưng tình hình chung quanh lại không cho bọn họ nghĩ nhiều, chỉ có thể nhanh chóng dẫn thân vào một trận chiến mới.

“Mấy người bọn họ lại đây cứu người à?” Nhìn Tiết Mật chậm rãi đi lại gần mình, Ân Tử Di mỉm cười nói.

“Ân.” Tiết Mật gật gật đầu, sắc mặt rối rắm, đã nghe chuyện xưa của người trước này, không biết vì sao, nàng cứ cảm thấy không biết phải đối mặt với nàng ta thế nào, đồng tình gì đó thì khẳng định đối phương không cần, nhưng trong lòng nàng lại thật sự có chút vì nàng ta mà khó chịu. Nhưng nàng ta lại là địch nhân của nàng, bọn tỷ tỷ, Vô Thương còn đang ở bên ngoài chiến đấu, nàng sao có thể đối với người trước mặt này nảy sinh đồng tình chứ? Hơn nữa.....

Như nghĩ tới cái gì, Tiết Mật bỗng ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mặt, dừng một chút nói, “Năm đó ở Tu Chân Giới, thủ hạ của người đã bắt cha ta đi phải không, lúc đăng tiên lộ, người cũng đã thừa nhận người ở thượng giới. Với ta mà nói, Ân Tử Nhược đã chết đi kia, ta không biết, càng không có một chút cảm tình nào, nhưng Tiết Linh và Tiết Trục Lưu là hai người mà khi ta tiến vào thế giới này, đã đối xử với ta rất tốt, hiện tại ta chỉ muốn biết người có đồng ý thả người đó ra hay không?”

Nói xong Tiết Mật khẩn trương nhìn người trước mặt, kỳ thật ý tưởng nàng đến thượng giới rất là đơn giản, chính là vì cứu Tiết Trục Lưu, không có ý nghĩ khác.

“Nga, phải không?” Ân Tử Di nâng cằm, người hơi hướng về phía trước nhìn Tiết Mật, “Chờ chuyện này chấm dứt, ta sẽ nói cho người biết, thế nào?”

Nghe vậy Tiết Mật cắn cắn môi, chuyện này..... Chấm dứt thế nào? Trước không nói Tiết Linh và nàng có thù giết mẹ, chính là Vũ Văn Tắc và nàng cũng có mối hận diệt môn, hơn nữa..... Sự phụ hiện tại của nàng tên của hắn là Mộ Bạch Y, cùng với Mộ Bạch Y trong chuyện xưa kia không có quan hệ, nàng như thế nào cũng không tin!

Nhìn thấy Tiết Mật cau mày, Ân Tử Di nở nụ cười, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt ngưng trọng, thản nhiên mở miệng nói, “Sẽ chấm dứt.....”

Nghe vậy Tiết Mật quay đầu, nhìn ánh mắt kiên định của hoa y nữ tử trước mặt, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác kỳ dị, nhưng không đợi nàng kịp nhận ra đây là cảm giác gì, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, hai bạch y nam tử cả người toàn là máu bay ra, mặt đất lúc đầu bằng phẳng thì bây giờ đã bị khoét thành hai cái lỗ thật sâu, máu văng đầy đất.

Thấy thế, Tiết Mật hoảng sợ, sau đó liền thấy Mộ Bạch Y mang mặt nạ dẫn theo một đám người tiến vào, Thích Vô Thương, Vũ Văn Tắc, Nguyệt Kiến, Ứng Văn Thiên mấy người bọn họ đều ở đó, chỉ là trên người đều dính máu, vô cùng chật vật.

“Tỷ tỷ, Vô Thương.....” Tiết Mật theo bản năng đi lên phía trước vài bước, miệng lắp bắp.

“Đúng là đồng a!” Ân Tử Di nở nụ cười.

“Đối thủ là tử y tiên tôn, cho dù đem cả binh lực của hòa trạch cũng không nhất định địch nổi! Đương nhiên phải thận trọng.” Mộ Bạch Y đồng dạng cười cười, sau đó một đám người phía sau cũng đi đến, mà người cùng bọn họ đánh nhau lúc này cũng hỗ trợ người bị thương vội vàng đứng ở phía sau Ân Tử Di, song phương hiện ra thế giằng co.

“A..... Ta vẫn cảm thấy thân hình của người có chút quen thuộc..... Ma tôn Hồng Liên.....” Ân Tử Di nhíu mày, nói từng chữ.

Nghe vậy, Tiết Mật cả kinh, nhưng không đợi nàng kịp phản ứng, một đạo ánh sáng trắng dài mảnh liền trực tiếp đánh vào người Mộ Bạch Y.

Nhưng kỳ quái chính là, đối phương như hoàn toàn không nhìn thấy, đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho bạch quang đánh vào người.

“Sư.....” Tiết Mật mới vừa phát ra được một tiếng, liền phát hiện mặc na Hồng Liên trên mặt bạch y nam tử phía đối diện như bị người cắt, chia thành hai mảnh rơi xuống đất, hé ra một khuôn mặt ôn nhuận như ngọc.

Nhìn thấy khuôn mặt kia, Ân Tử Di biểu tình nghiêm túc, nói, “Mộ Bạch Y.....”

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười tà tứ trên khuôn mặt kia, nữ tử hí hóp mắt, “..... Không đúng, người không phải là Mộ Bạch Y, người là ai? Vì sao người và Mộ Bạch Y lại giống nhau như vậy?”

“A..... Như thế nào? Người còn nhớ rõ Mộ Bạch Y sao? Còn nhớ rõ người cam tâm tình nguyện chờ người giết hắn sao?” Trong mắt nam tử đột nhiên hiện ra mặt oán hận.

Nghe vậy, thân mình Ân Tử Di ban đầu có chút thẳng tắp giờ thì chéch về phía trước, lơ đãng cúi đầu nhìn ngón tay chính mình, ngữ khí thản nhiên, “Nghe khẩu khí của người khi nhắc tới Mộ Bạch Y, hẳn là dư

nghiệt của Mộc gia năm đó đi. Thử hạ làm bốn phận đuổi giết Mộc gia không hoàn thành trách nhiệm sao?”

“Thuộc hạ đáng chết!” Vừa dứt lời, một tiên quân cả người đầy máu đứng ở phía sau nữ tử vội vàng quỳ xuống, “Năm đó chính là thuộc hạ đuổi giết dư đảng Mộc gia, lúc ấy cả trăm người bọn họ liều mạng che chở cho một tiểu hài tử đào thoát, thuộc hạ đã mất vài ngày mới giết chết mọi người, chỉ có tiểu hài tử kia theo tiên phong mà rút xuống dưới.....”

Ân Tử Di nâng tay lên, ý bảo nam tử không cần phải nói tiếp, tiên phong là địa phương nào nàng biết, đó là ranh giới giữa hòa trạch và tiên môn, là địa phương rất kỳ lạ, tiên sĩ và ma sĩ có tu vi từ tôn cấp trở xuống thì ở nơi đó sẽ hoàn toàn bị áp chế, so với phàm nhân thì giống nhau, nếu tiên sĩ rút xuống dưới trên cơ bản không có đường sống, hơn nữa ngọn núi đó rất dốc, cũng làm người ta khó mà tìm kiếm, trừ phi chính nàng đi, nhưng khi đó nàng.....

Mà ở bên kia Mộ Bạch Y nghe thấy mấy chữ rơi xuống tiên phong trong đầu hiện lên đủ loại suy nghĩ.

.....

“Mộc Thanh, hãy mang tiểu thiếu gia chạy đi!” Nam tử khuôn mặt ôn nhuận kiên định nói.

“Thiếu gia, vậy còn người?” Nam tử gọi là Mộc Thanh đi phía trước hai bước, vội vàng hỏi.

“Ta.....” Nam tử trên mặt bỗng xuất hiện biểu tình cô đơn, “Đương nhiên là ở lại chỗ này, mục tiêu của nàng là ta và lão tổ, nếu ta không lưu lại, các người sao có thể chạy thoát!”

“Nhưng nữ nhân kia bản lĩnh lớn như vậy, người khẳng định sẽ chết đó, ca!” Một nam hài khoảng mười bốn tuổi đứng bên cạnh hài người hoảng sợ nói.

“Ta biết.....” Trong mắt nam tử đột nhiên hiện ra mặt ôn nhu kỳ lạ, sờ sờ đầu nam tử, nhẹ giọng nói, “Cho dù như vậy ta cũng cam tâm tình nguyện..... Nếu có thể chết trong tay nàng, ta coi như là không uổng.....”

Nhìn thái độ của nam tử trước mặt, nam hài như nghe thấy điều khó tin, gạt tay nam tử ra, hét lên, “Ta không rõ, ca, người đang nói cái gì vậy! Người mau đi cùng ta! Bằng không sẽ không kịp! Không thể.....”

Nam hài còn chưa nói xong bỗng hôn mê bất tỉnh, Mộc Thanh ở một bên vội vàng ôm lấy, kinh ngạc ngẩn đầu, “Thiếu gia, người.....”

“Để cho hắn ngủ.....” Nam tử nhìn bộ dáng mê man của nam hài, ánh mắt nhu hòa, sau đó quay đầu nhìn Mộc Thanh, “Đi nhanh đi, đừng quay đầu lại, tốt nhất là có thể chạy tới Hòa Trạch, chỉ có nơi đó mới có đường sống.”

“Thiếu..... Ai!” Mộc Thanh thấy ánh mắt của nam tử chỉ có thể nặng nề mà thở dài, ôm nam hài dẫn theo một đám người không quay đầu lại chạy đi.

“Đúng là huynh đệ tình thâm a, Mộc Bạch Y, không ngờ người cũng có lúc ôn nhu như vậy a, ta nghĩ trừ bỏ gặp Ân Tử Nhược sẽ không thấy người biểu lộ ôn nhu cho người khác chứ!” Tử y nữ tử dẫn theo một đám hắc y nhân đột nhiên xuất hiện.

“Tử Di.....” Nhìn thấy nữ tử bỗng xuất hiện trước mặt mình, Mộc Bạch Y trong mắt hiện lên mặt sáng rọi, lập tức ôn hòa nói, “Nàng đã đến rồi.....”

“Đúng, ta đang chờ nàng.” Nam tử ánh mắt kiên định, “Ta chỉ muốn biết..... Chuyện trong kính luân hồi nàng đưa cho ta xem đến tột cùng..... Là thật hay giả?”

Nghe vậy, nữ tử không có lập tức trả lời, chỉ nhìn chăm chú ánh mắt nam tử chậm rãi nói, “Thật!”

Nghe nữ tử thừa nhận, nam tử đột nhiên nở nụ cười mỉm, ánh mắt bi thương mà tuyệt vọng, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng nói, “Tư cách của ta thì ra đã sớm mất từ lâu.....”

Bên kia, nam hài liều mạng chạy về phía trước, nhưng một đám người phía sau không có bỏ qua cho hắn, hắn ngay cả cơ hội muốn rơi lệ bị thương cũng không có.

Mộc Thanh thúc bọn họ không có đuổi theo, khẳng định là đã xảy ra chuyện, ca ca cũng không có ở đây, không còn ai, cũng chỉ có một mình hắn.....

“A!” Mới ngậy người, nam hài không phòng bị đột nhiên rơi từ trên ngọn núi xuống, đau quá, thật sự rất đau, hẳn khẳng định là đã chết, ca ca.....

“Dừng lại, phía trước là tiên phong!” Thấy thế, đầu lĩnh nam tử chặn lại nói.

Đội nam hài thức tỉnh lại, đập vào mắt chính là một lão nhân hiền lành đang mỉm cười, lập tức sợ tới mức co rụt người lại.

“Đừng sợ, đừng sợ, ta không có ác ý, người tên là gì a? Sao lại từ trên tiên phong rơi xuống?” Lão nhân mỉm cười nhu hòa nhìn nam hài.

“Ta gọi là Mộc.....” Nói xong, nam hài như là nhớ tới cái gì, mở miệng đáp, “..... Bạch Y. Ta gọi là Mộ Bạch Y.”

.....

“Nga, nói vậy mới nhớ, ta cũng đã nghĩ ra, người chính là cái tiểu quỷ luôn đi theo sau Mộ Bạch Y đi? Gọi là gì nhỉ? Mộc..... Hồng Liên..... Đúng không? A, khó trách người gọi là ma tôn Hồng Liên a.....” Ân Tử Di lại cười nói.

“Đúng, ta là Mộc Hồng Liên, chính là đệ đệ của Mộ Bạch Y người mà người giết chết năm đó!” Mộc Hồng Liên phẫn nộ nói.

“Ai..... Không cần gán loạn tội danh cho ta, năm đó là Mộ Bạch Y tự nguyện chịu chết, cũng có thể xem như là tự sát, so với bị ta giết chết là hai việc khác nhau.” Nữ tử phản bác nói.

“Ca ta nếu không phải thiệt tình yêu người, sao lại tự nguyện chịu chết?” Mộc Hồng Liên căm giận bất bình nói.

“Sao? Tình yêu của hẳn không đáng một đồng a, ta chẳng lẽ phải nên cảm động rơi nước mắt, ba quỳ chín lạy sao?” Nữ tử khinh miệt cười.

“Người!” Mộc Hồng Liên hai mắt bỗng nhiên trở nên đỏ đậm, lập tức cả người hướng về phía Ân Tử Di.

Nữ tử thấy thế, hai tay nhẹ nhàng vỗ một cái lên tay vịn, cả người liền nhẹ nhàng khéo léo bay về trước, mà trong nháy mắt lúc nàng bay lên kia, nam tử đã phóng tới, hai tay chưởng một phát thật mạnh về phía trước, ghé dựa lúc trước của nữ tử nhất thời hóa thành bột phấn, mà dưới chỗ đặt ghế thì bị lõm một lỗ thật sâu, những người đứng gần đó cho dù tu vi như thế nào cũng bị công kích kia làm cho phun ra một ngụm máu bay ra ngoài.

Chiến đấu nháy mắt bắt đầu.

Ân Tử Di và Mộc Hồng Liên vì không muốn đả thương người của mình, nên hai người đồng thời lựa chọn đánh nhau ở trên không. Mà mấy người Tiết Linh cũng đều tự lựa chọn đối tượng chiến đấu, bắt đầu một vòng đánh nhau mới.

“Tỷ, Vô Thương, Nguyệt Kiến, Vũ Văn đại ca, không cần như vậy!” Tiết Mật nhin không đựng lớn tiếng kêu lên, nhưng thanh âm của nàng căn bản không đủ lớn để át tiếng chém giết kia, rất nhanh đã bị vùi lấp.

Thấy thế, Tiết Mật gấp gáp, lại ngẩng đầu lên nhìn phía trên không, dùng hết khí lực la lớn, “Ân Tử Di!”

Hô một lúc, Tiết Mật rõ ràng thấy nữ tử đang ở trên không kia thoáng nhìn xuống dưới, nhưng công kích trong tay cũng không có ngừng lại. Nàng không dừng lại, không chỉ có nàng, tất cả mọi người cũng không có dừng lại, trong hỗn chiến chỉ cần người ngừng, người bị thương tuyệt đối chính là người! Nhưng mà, làm sao bây giờ? Nàng dao động, nàng bởi vì quá khứ của Ân Tử Di mà dao động, nàng thậm chí còn hy vọng song phương không thương tổn lẫn nhau, nhưng mọi việc trước mắt nói cho nàng biết, không có khả năng! Bởi vì mọi người đều là không chết không ngừng!

Sau đó Tiết mật như nhớ tới cái gì, liền chạy vào trong cung điện.

Nàng có thể nhân cơ hội này mà tìm phụ thân, ba ngày này Ân Tử Di căn bản là không hạn chế tự do của nàng, cho nên trong ba ngày này cũng đủ để nàng biết dừng đi lối vào tử y điện, chính là có một số chỗ nàng chưa từng đi qua, cho nên phụ thân khẳng định là ở nơi đó, kế tiếp chỉ cần cẩn thận tìm kiếm là được!

Chính là mới vừa bước được hai bước, liền bị người cản đường, “Tiết sư diệt, sao vội vàng vậy, đi đâu thế?”

“Hong Anh!” Tiết Mật lạnh giọng nói, “Người đứng là âm hồn không tiêu tan!”

“A.....” Hồng y nữ tử cười duyên nói, “Đây là duyên phận của chúng ta a!”

“Phải không? Thấy người hiện tại ở thượng giới cũng không tồi, không biết vào đêm khuya, tiểu đảo chủ có tới báo mộng tìm người không!” Tiết Mật ánh mắt lạnh băng nói, bọn họ đứng là cùng nữ nhân này đây đưa rất lâu!

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt nữ tử phía đối diện bỗng trở nên khó coi vô cùng, giơ tay định tát Tiết Mật.

Lại không ngờ bị Tiết Mật né tránh, chỉ nghe nàng hừ lạnh một tiếng nói, “Cái này gọi là thẹn quá hóa giận sao, trong ấn tượng của ta da mặt của người không có mỏng như vậy a!”

“Miệng lưỡi cũng sắc bén đó!” Hồng Anh ánh mắt âm trầm, tấn công Tiết Mật.

“Tôi vừa lúc!” Tiết Mật bỏ lại một câu như vậy, cũng nghênh chiến. Năm đó nàng và Tiết Linh ăn không ít khổ ở dưới tay nữ nhân này, hiện tại coi như là báo thù, hơn nữa tu luyện lâu như vậy vừa lúc thiếu một cái ma đao thạch!

Hai người người tới ta đi mấy trận, Hồng Anh mới đầu còn đùa giỡn thì cũng dần dần nghiêm túc, vài năm không gặp, nha đầu kia tu vi tăng lên đáng kể, hơn nữa cũng không phải là chỉ làm cho có, mà thực lực rất vững chắc, xem ra trong hai năm này nha đầu kia chiếm được không ít lợi ích từ chỗ ma tôn a!

“Hừ!” Tiết Mật thấy đối phương cười lạnh một tiếng, vẻ mặt cũng không có nhạt đi, bỗng dư quang nơi khóe mắt liếc thấy một màn không thể tin, cả người luống cuống, vội vàng hướng về phía người nọ la lớn, “Ân Tử Di, cẩn thận!”

“Cần cẩn thận chính là người!”

Nói còn chưa xong, công kích của Hồng Anh đã tới trước người Tiết Mật.

“Mật nhi!” Thích Vô Thương hốt hoảng hét lên, sau đó trở mắt nhìn nữ tử mới đầu còn tràn đầy sức sống giờ thì phun một ngụm máu bay ngược ra ngoài, nam tử lúc này bất chấp địch nhân còn chung quanh, chỉ một lòng chạy lại chỗ nữ tử bị thương.

Đợi Thích Vô Thương tiếp được nữ tử, nhìn thấy Hồng Anh đứng đó, lửa giận bùng bùng giơ tay bắn ra một đạo màu đen, trực tiếp xuyên qua người ả, sắc mặt nam tử cũng hơi hơi trắng bệch, nhưng vẫn gắt gao ôm chặt người trong lòng.

Mà Hồng Anh tiếp nhận công kích này thì rút từ không trung xuống, ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

Lúc này Tiết Mật hoàn toàn không quan tâm đến chuyện tình của Hồng Anh, chỉ khiếp sợ nhìn một màn đang diễn ra trước mắt, người xung quanh nháy mắt cũng im lặng, tầm mắt mọi người đều tập trung lên ba người phía trước.

Mộc Hồng Liên dừng công kích, khuôn mặt nghiêm túc, dẫn theo chút kinh ngạc. Ân Tử Di ôm bả vai ngã trên mặt đất, ánh mắt đưa mắt nhìn người đang đứng trước mặt nàng.

Mà người nọ vẻ mặt thường ôn hòa thì lúc này trở nên sắc bén, máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ xuống, bạch y nam tử, nhìn qua vẫn đẹp đẽ phiêu dật như vậy, chỉ trừ bỏ trong mắt hằn xẹt qua một tia bi thống.

Ân Tử Di nâng tay chùi đi vết máu ở khóe miệng, nhìn người ở dưới chân nam tử, khóe miệng khẽ nhếch, “Sao? Nhịn nhiều năm như vậy cuối cùng cũng không nhịn được nữa à? Tấn Du tiên tôn đại nhân của ta.”

“Tiên tôn!” Mọi người kinh hô.

“Tiểu Di, người đừng mắc thêm lỗi lầm nữa!” Nam tử nhíu mày nói.

“Sai? Ta làm sai cái gì?” Nữ tử cười khẽ ra tiếng, “Mỗi người đều bị trừng phạt đúng tội, Mộc Bạch Y, Vũ Văn Trường Thanh, Ân Tử Nhược, kể cả người dưới chân người cũng vậy, ta chỉ bắt bọn họ phải trả nợ thôi.”

Nghe vậy, Vũ Văn Tắc, Tiết Linh, Mộc Hồng Liên sắc mặt mọi người bỗng trở nên khó coi, trong mắt Phượng Tấn Du lại tràn đầy khó hiểu cùng đau xót, “Tội? Vậy người nói bọn họ rốt cuộc làm sai cái gì, đáng giá bắt bọn họ trả nợ như vậy! A Tuyệt năm đó thích người như thế nào, người chẳng lẽ không biết, mà mấy năm nay vì sao hẳn phải trải qua cái dạng này?” Nam tử chỉ vào người dưới chân hắn nói.

Tiết Mật cả kinh, Thượng Quan Tuyệt còn sống, sao có thể còn sống? Bất quá.....

Ân Tử Di nhìn người dưới chân nam tử vẫn không nhúc nhích, cười càng lợi hại, “Thích? Đó là cái gì? Thích của hắn chỉ làm ta cảm thấy khuất nhục, ghê tởm.....”

Nghe vậy, người ban đầu còn yên lặng bỗng kịch liệt run rẩy, nhưng ánh mắt của Ân Tử Di không có một tia dao động.

“Vậy Bạch Y thì sao? Tuy lúc ấy hắn không rõ người hắn thật lòng yêu là ai, nhưng ta biết kẻ trong cuộc thì u mê, hẳn đối với Tử Nhược chỉ là ý loạn tình mê, nhưng đối với người mới là khắc cốt ghi tâm, vì sao người có thể hạ thủ với hắn được?” Phượng Tấn Du nhìn thẳng vào nữ tử hỏi.

Nghe thế, nữ tử nhú mày, “Có phải người còn muốn hỏi chuyện của từng người từng người phải không? Vũ Văn Trường Thanh? Ân Tử Nhược? Hay là..... Người?”

Nghe nữ tử hỏi lại, Phượng Tấn Du không có nói tiếp, cứ nhìn ánh mắt của nàng, giống như muốn tìm ra thứ gì đó.

“Kỳ thật người yêu là Phượng đại ca phải không?” Mộc Hồng Liên chen vào hỏi một câu.

Ân Tử Di nghe thế chỉ thản nhiên cười cười, không có trả lời.

“Bằng không sao người lại hạ cấm chế trên người Tiết Linh? Rõ ràng nàng là nữ nhi thân sinh của Phượng đại ca mà?” Trong thanh âm của Mộc Hồng Liên tràn đầy đùa cợt.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người chấn kinh, chính là Tiết Linh và Phượng Tấn Du.

Mà nụ cười nơi khóe miệng của Ân Tử Di cũng từ từ thu lại, ngẩng đầu cười cười nói, “Đúng thì sao!”

Tiết Mật kinh ngạc nhìn Tiết Linh, sao lại thế? Chẳng lẽ nàng và Tiết Linh là cùng mẹ khác cha? Phụ thân nàng là Tiết Trục Lưu, mà của nàng ấy là Phượng Tấn Du?

Nghe Ân Tử Di thừa nhận, Phượng Tấn Du sắc mặt phức tạp nhìn Tiết Linh, thì ra sau sự kiện năm đó thì Tử Nhược có thai, nhưng.....

“Không, ta không tin! Phụ thân của ta chỉ là Tiết Trục Lưu, sao có thể là người khác? Mật nhi.....” Tiết Linh ánh mắt bàng hoàng nhìn Tiết Mật, hy vọng nàng có thể cho mình lời khẳng định.

“Tiết Mật, lại đây!” Không đợi Tiết Mật nói cái gì, Ân Tử Di liền mở miệng.

Tiết Mật ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

“Lại đây đỡ ta!” Ân Tử Di nâng lên một bàn tay, ánh mắt thông dong.

“Ta.....” Tiết Mật khó xử nhìn Tiết Linh bên kia, ánh mắt do dự, còn không đợi nàng đưa ra quyết định, Ân Tử Di đột nhiên nôn ra một búng máu, hơn nữa không phải là máu màu đỏ, mà có xen lẫn màu xanh.

“Người làm sao vậy?” Tiết Mật vội vàng chạy qua giúp đỡ nàng, kinh hoảng nói.

“Không có gì.....” Ân Tử Di lau vết máu, “Trúng độc thôi.”

“Trúng độc? Người sao lại trúng độc chứ? Rõ ràng.....” Nói xong, Tiết Mật như là nhớ tới cái gì, ánh mắt lập tức trầm lớn, quay đầu nhìn Phượng Tấn Du đứng ở chỗ kia, phần hận nói, “Thật là đê tiện!”

Ánh mắt của những người khác nhất thời cũng tập trung lên người bạch y nam tử, tán thưởng có, hèn mọn có, nén giận có.

Nghe vậy, Phượng Tấn Du nhắm mắt, “Ta chỉ là không muốn nàng tiếp tục phạm sai lầm, ta sẽ không.....”

“Người thì biết cái gì, người rõ ràng cái gì cũng không biết! Người đáng ghét nhất đó chính là người, ra về đạo mạo.....” Nói càng về sau trong giọng Tiết Mật thế nhưng mang theo tia nức nở.

“Tiết Mật, đủ rồi!” Ân Tử Di chặn lại, ngẩng đầu nhìn nam tử cách đó không xa, nở nụ cười, “Có thể tìm được loại độc được để hạ độc ta, người thật là kiên nhẫn chịu đựng nhiều năm a!”

Người dưới chân Phượng Tấn Du hình như nghe hiểu hai chữ độc được, vội vàng ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt có thể lúc ban đầu được xem là tà mị, nhìn tư thế của hắn hình như là muốn chạy lại bên này.

“Dừng lại!” Ân Tử Di ánh mắt hung ác, “Ngàn vạn lần không được lại đây, nếu không ta cho dù không bị độc chết, cũng sẽ bị người làm cho ghê tởm mà chết, cứ đứng ở đó, cách xa ta ra, không được tiến thêm bước nào!”

Nghe vậy, nam tử liền lập tức ngừng lại, nhìn Ân Tử Di ánh mắt bi thương, nhưng đối phương lại hoàn toàn làm như không thấy.

“Phốc.....” Ân Tử Di nói xong lại phun ra một búng máu, lúc này hơn phân nửa là máu đã biến thành màu xanh.

“Người không phải là tử y tiên tôn sao? Người không phải có rất nhiều pháp bảo linh dược sao? Nhất định là có biện pháp giải độc, hơn nữa ở chỗ ta cũng có rất nhiều tiên thảo.....” Nói xong Tiết Mật từ không gian lấy ra một đồng lớn dược thảo, ý đồ dúi vào miệng Ân Tử Di, nhưng lại bị đối phương cự tuyệt, không những thế Tiết Mật còn phát hiện thần hồn của nàng thể mà chậm rãi suy yếu, này rốt cuộc là độc gì đây.....

“Thật tốt.....” Ân Tử Di suy yếu nói.

“..... Cái gì?” Tiết Mật sắp khóc.

“Lúc này còn có thể gặp được người thật là tốt, lúc chết có người ở cùng quê hương bên cạnh thật là tốt..... Từ trước tới nay ta chỉ có một mình thật sự là rất tịch mịch, thật sự..... Bản thân ta bị vây ở cái địa phương này, ra không được mà tiến cũng không được, kỳ thật kết cục này đối với ta là tốt nhất, ta đã đợi chuyện này rất lâu..... Chỉ là ta vẫn còn có điều tiếc nuối, ba mẹ ta, ba mẹ Hướng Đông, bọn họ tuổi già, mà hai người chúng ta không có ở bên cạnh, bọn họ về sau phải làm sao đây.....” Nói đến đây nước mắt nữ tử chậm rãi chảy xuống, thanh âm càng thêm hư nhược, tay nắm Tiết Mật cũng chậm chậm buông lỏng.

Phượng Tấn Du cùng nam tử bắn thủ kia nhìn thấy, trong mắt đều tràn đầy thương tiếc cùng bi thương.

“Người..... Không cần lo lắng, bên kia có viện dưỡng lão, ta trước kia đã từng tới xem, việc ăn ngủ rất tốt, không phải lo! Hiện tại quan trọng nhất là, nhanh chóng giúp người giải độc, nghe nói người đạt tới tu vi cấp để là có thể xuyên qua thời không, người thử một phen, chắc có thể trở về thăm bọn họ phải không.....” Tiết Mật nói xong, phát hiện cánh tay nữ tử dần dần vô lực thả xuống.

“Không cần.....” Nữ tử nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống.

“A! A!” Chỉ thấy nam nhân bắn thủ kia giống như bị kích thích, ôm đầu chạy ra ngoài, một hồi đã biến mất không thấy bóng dáng, mà Phượng Tấn Du thì bùm một tiếng quỵ xuống, hai tay buông lỏng trên đất, máu tươi đầm đìa, nước mắt cũng từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Tiểu Di.....”

“Ba!” Một khối ngọc kính đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, Phượng Tấn Du ngẩng đầu thấy Tiết Mật không chút biểu tình nói, “Nhìn xem, ngài cũng nên biết chuyện gì chứ, ha ha..... Tuy nói chuyện ngài làm không có gì sai.....” Chỉ là cũng không dễ chịu gì!

Đúng lúc này, ở phương xa từ giữa không trung đột nhiên xuất hiện một cột sáng vàng óng ánh, mọi người khắp thượng giới đều thấy được.

“Chuyện gì thế?” Ánh mắt mọi người đều nhìn vào cột sáng.

“Di, hình như bên trong cây cột có người.....” Mọi người kinh hô.

Mộc Hồng Liên nheo lại hai mắt, nhìn chăm chú vào cột sáng kia, bỗng phát hiện thấy cái gì, trong mắt phát ra tia kinh hãi, “..... Ngọc Hàn, là Ngọc Hàn..... Hắn thành công!”

Nghe vậy, mấy người Tiết Mật ngẩng đầu nhìn, chẳng lẽ Quân Ngọc Hàn dùng bốn năm thời gian đã đột phá tới tu vi cấp để, không, không đúng, Tiết Mật ở trong lòng âm thầm lắc đầu, chính nàng cũng trải

qua thời gian ở nơi ba nghìn thế giới kia, bên ngoài là bốn năm, thì bên trong không biết là qua mấy ngàn mấy vạn năm đi.

“Không đúng.....” Mộc Hồng Liên nhìn chăm chú vào cột sáng dần dần tiêu tán, trên mặt mang theo tia nghi hoặc, “Tu vi đạt tới cấp để chính là tình hình như bây giờ sao? Sao cảm thấy hần giống như biến mất khỏi thế giới này.....”

Nghe nam tử nói những lời này, cả người Tiết Mật giật mình, bàn tay ôm Ân Tử Di nắm chặt, biến mất? Có ý gì? Chẳng lẽ là tới bên kia.....

Mọi người thấy cột sáng vàng óng ánh kia cùng với người ở trong đó dần dần biến mất, vẻ mặt đều mang theo nghi hoặc thật lớn, chẳng lẽ đây là người có tu vi cấp để? Chẳng lẽ người đạt tới tu vi này sẽ biến mất khỏi thượng giới, đi sang thế giới khác, mà trên thượng giới còn có một thế giới nữa?

Nhưng hiện tại không có bất kỳ ai có đáp án để trả lời những câu hỏi này, chỉ có thể trở thành lời thách đố cho hậu thế, chờ đợi hậu nhân đi giải tỏa nghi vấn này.

Năm năm sau.

Một đôi nam nữ mặc xiêm y màu trắng chậm rãi hướng nơi cao nhất ở trên núi đi bộ đến, nữ tử ôm một bó hoa lớn màu trắng thuần, đóa hoa tiên diễm ướt át.

Đợi lên đến đỉnh núi, hai người vừa mới ngẩng đầu liền thấy đủ loại hoa tươi ở trên mộ, phía trước lập một tấm bia, mặt trên khắc sáu chữ to, Cận môn Nghiêm thị chi mộ.

Tiết Mật ngồi xổm lẳng lặng nhìn ngôi mộ, đem hoa nhẹ nhàng đặt xuống, còn nhớ thời điểm nàng lập mộ cho Ân Tử Di, cơ hồ mọi người đều hỏi qua nàng, vì sao lại khắc những chữ này? Mỗi lần như thế nàng chỉ cười trừ cho qua, chưa từng có giải thích.

Nói thế nào đây? Đối với hai người đó hồi ức quý báu nhất là đoạn tình cảm kia, nhưng trên luân hồi kiếp trước kiếp này của Ân Tử Di cũng không có ghi lại, chỉ có nàng biết thôi, Tiết Mật nghĩ có lẽ nữ tử đó không muốn để người khác biết tới đoạn tình cảm đó của hai người, như bây giờ chính là kết cục tốt nhất.

“Trở về thôi.....” Ngồi một lúc, Tiết Mật quay đầu nhìn Thích Vô Thương đứng ở phía sau nàng cười nói, kỳ thật chính nàng thật sự rất may mắn không phải sao, bởi vì thủy chung đều có một người như vậy đứng ở phía sau nàng.

“Không sang xem?” Thích Vô Thương chỉ chỉ căn nhà gỗ ở bên cạnh ngôi mộ.

“Không cần, không có gì để nói, chúng ta trở về đi!” Tiết Mật trả lời.

Nàng biết căn nhà gỗ chia chính là nơi ở của Phượng Tấn Du, năm đó sau khi hần xem qua luân hồi kính nàng đưa cho hần thì một đêm liền trắng đầu, kỳ thật hần cũng yêu người đó đi, chuyện lúc trước nàng không có rõ ràng, vì sao tỷ tỷ thì là nữ nhân của hần, mà vì sao hần lại yêu Ân Tử Di, lúc lần đầu gặp mặt nàng từng hỏi qua hần, vì sao không phản kháng? Trừ đi trách nhiệm, thì chính là yêu, một bên thì tự trách, một bên thì yêu say đắm, cuối cùng vẫn lựa chọn thực hiện như vậy.

Đôi khi lựa chọn chính là như vậy, hoặc hợp tình, hoặc hợp lý, thậm chí vừa hợp tình vừa hợp lý, chính là không hợp tâm thôi.

Mà sau khi hai người Tiết Mật rời đi không lâu, một nam tử quần áo tả tơi mang theo một bình rượu theo một hướng sơn đạo khác đi lên, cả người ngã trái ngã phải, tới trước nắm mồ thì mới ầm ầm ngã xuống, biểu tình giống như hoài niệm lại giống như ai oán, cuối cùng đều hóa thành thân thiết bi thương, giữa cổ hóp một ngụm rượu to, nước mắt cùng nước rượu hòa vào nhau chảy xuống dưới.

Đúng lúc này, cánh cửa căn nhà gỗ đột nhiên mở ra, từ bên trong đi ra một bạch y nam tử một đầu tóc trắng, chỉ thấy hần nhìn nhìn bó hoa đặt trước mộ, lại nhìn nhìn nam tử đang uống rượu ở kia, mắt nhắm lại, sau đó đi vào nhà.

Gió nhẹ nhàng thổi, vờn lên đóa hoa không biết tên ở nắm mồ, đột nhiên có hai “cánh hoa” lay động, một tím một trắng, bay lượn, thì ra là hai con bướm đậu trên hoa.

Chỉ thấy cánh bướm kia càng bay càng xa, càng bay càng cao, cuối cùng hoàn toàn biến mất tại một nơi trên bầu trời.....

92. Chương 92: Phiên Ngoại 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mưa phùn rơi miên man, giữa không gian hoang vắng một tử y nữ tử đang mê man cũng chậm rãi mở mắt ra, khoảnh khắc mới tỉnh trong mắt có chút mờ lung, nhưng chỉ chớp lát, liền đổi thành hận thấu xương, lập tức ngồi bật dậy, ánh mắt cảnh giới đánh giá chung quanh, sau đó đứng yên tại chỗ.

Nơi này là chỗ nào? Vì sao đến một người cũng không có? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ chuyện đào tẩu của nàng chỉ là ảo tưởng, kỳ thật nàng bây giờ còn đang bị vây trong ác mộng.....

Nghĩ vậy, nữ tử tự nhéo vào mu bàn tay, móng tay bén nhọn đâm thật sâu vào da thịt, nhưng đau đớn này lại làm nàng thấy vui mừng, thì ra không phải là ảo cảnh, nàng đã trốn được rồi.....

Nhưng không đợi nàng cong khoe miệng, cả người nhất thời cứng đờ, nữ tử không thể tin nổi khi xem xét tu vi bản thân, Kim Đan kỳ? Sao có thể? Rõ ràng lúc trước tu vi của Ân Tử Di kia đã tới Kim tiên rồi, sao lại rơi xuống Kim Đan kỳ chứ? Chẳng lẽ..... Là bởi vì cái khe hở này? Vậy nơi này là?

Quên đi, mặc kệ thế nào, tóm lại nàng đã trốn thoát, như vậy còn có hy vọng, có hy vọng trong quãng đời còn lại sẽ dùng hết thấy mọi thủ đoạn để làm cho những kẻ ghê tởm đáng buồn nôn của ngũ đại gia tộc kia sống không được tốt lành! Mặc cho hy vọng đó xa vời đến cỡ nào!

Nữ tử thề nói, trong mắt tối đen tràn đầy oán độc ngập trời.....

Phổ xá náo nhiệt, khăn mỏng màu xám che đi khuôn mặt của nữ tử, chỉ chừa một đôi mắt linh động, dưới khăn mỏng khoe miệng nữ tử khẽ nhếch, sau đó nhanh chóng rời khỏi thành trấn nhộn nhạo này.

Lúc này mưa càng lúc càng nặng hạt, bầu trời như bị màn mưa bao phủ, làm người ta không mở được mắt.

Nhưng tử y nữ tử lại không có ý tứ tránh né, ngược lại tháo tấm khăn mỏng màu xám ra, cứ như vậy đứng dưới mưa, mặc cho nước rơi vào người.

Nước mắt cùng mưa hòa vào nhau không ngừng chảy xuống, sợi tóc đen nhánh dán chặt trên mặt.

“A!” Nữ tử đột nhiên hét lên, “Ha ha ha ha cấp.....” Hét xong lại bắt đầu điên cuồng cười ha hả.

Trời thương nàng, đúng là ông trời thương nàng mà! Nguyên lai nàng không phải là trốn thoát, mà là trở về quá khứ của Ân Tử Di, về lại thời điểm mà chuyện đó còn chưa xảy ra.

Nếu vậy thì nàng sẽ nắm chắc hơn phải không? Bởi vì trong nháy mắt lúc nàng sống lại, tình tiết trong cuốn tiểu thuyết kia nàng đều nhớ, thậm chí nàng còn thuộc lòng từng câu từng chữ, ông trời quả nhiên

không có uổng công làm cho nàng sống lại, tất cả những kỳ ngộ của nam chủ nữ chủ đều thuộc về nàng, cuối cùng sẽ biến thành lưỡi dao sắc bén hướng về bọn họ, ha ha.....

Mưa vẫn còn rơi, bóng dáng nữ tử hiu quạnh mà quyết tuyệt chậm rãi biến mất trong màn mưa dày đặc.....

Sáu năm sau.

Một tử y nữ tử đột nhiên xuất hiện trước cổng thành của ngũ đại gia tộc, khoe miệng giơ lên mặt cười tà mị, trong miệng lẩm bẩm, ta đã trở về!

Nữ tử từng bước một kiên định đi về phía trước, cảm thụ dưới chân kiên cố, khoe miệng cười càng lớn, thực làm cho người ta hoài niệm a! Nàng hình như chưa lần nào đi lại trong thành đầu, nhưng không khí nơi đây cũng vô cùng quen thuộc.....

Lúc này ở phía trước mặt nữ tử, cũng đang đi tới ba người, hai nam một nữ, nữ tử một thân áo trắng, mặt mày tinh xảo, giống như tuyết liên cao cao tại thượng không nhiễm một chút bụi trần, cao thượng mà thần thánh.

Nam tử một người hồng y một người thanh y, hồng y nam tử khoe mắt đuôi mày đều đều dẫn theo tà tứ, môi mỏng, mắt hoa đào mê người lưu chuyển có thể làm cho người ta tâm sinh mê say, bất quá nếu nói như vậy thì người đã coi thường hắn, vậy người khẳng định chỉ có chết.

Thanh y nam tử kia thì vẻ mặt như ánh mặt trời, con ngươi đen hừ thần, ánh mắt trong sáng hồn nhiên, người ngoài nhìn vào cũng là vui vẻ, đối với hắn yêu thích không ngừng.

Thấy hai nam một nữ kia, Ân Tử Di ánh mắt phát lạnh, sau đó lại trở thành vội vàng cùng kích động, chạy nhanh lại chỗ ba người đó.

“Tỷ, là người sao?” Nói xong nước mắt nữ tử nháy mắt rơi xuống, khóc không thành tiếng, “Ta rất nhớ người, ta rốt cục đã trở lại, ô ô.....”

Bạch y nữ tử bỗng bị người ôm cổ, nhất thời có chút mộng, tỷ? Nữ tử trước mặt này kêu nàng là tỷ? Vậy chúng tôi.....

Lập tức Ân Tử Nhược nắm lấy bả vai tử y nữ tử, đem nàng đẩy ra, cẩn thận đánh giá nữ tử một chút, sau đó ánh mắt cũng phát ra kinh hỉ thật lớn, run giọng nói, “Tiểu Di, tiểu Di, là người sao? Người đã trở lại! Thật tốt quá.....”

Bạch y nữ tử cũng chảy nước mắt theo, sau đó ôm chặt thân hình gầy yếu của nữ tử trước mặt.

Ân Tử Di bị ôm lấy chớp mắt trong mắt hiện lên sợ sệt, lập tức lại đổi thành điềm đạm đáng yêu, nước mắt giống như hạt châu bị đứt dây, không ngừng rơi xuống.

Khoe mắt lại liếc Thượng Quan Tuyệt đang đứng bên cạnh với sắc mặt xanh mét, ánh mắt tràn đầy tức giận.

Ha ha, vì sao lại tức giận thế? Không phải là bởi vì nàng trở về quấy rầy chuyện tốt của hắn sao, người Ân gia cùng hắn đính hôn chính là nàng, mà không phải là Ân Tử Nhược.

Nếu như đã có hôn ước, thì làm sao có thể an tâm mà ôm mỹ nhân chứ? Cho nên trong nguyên tác mới phá hỏng hình tượng của nàng như vậy, nếu không nam chủ, nữ chủ bị “lương tâm” lên án sao!

Sau đó đám người cùng nhau trở về Ân gia, khi gặp người nhà Ân gia, tự nhiên cũng không tránh khỏi một phen ra vẻ quan tâm cùng thụ sủng nhược kinh, chuyện mất tích lúc trước cũng coi như là chưa từng phát sinh, nàng cứ như vậy sống ở chỗ này. Nhưng khác với nguyên tác là, Ân Tử Di hiện tại đối với ai cũng rất tốt, mỗi ngày ý cười trong suốt, ai có khó khăn, thì luôn là người ra mặt đầu tiên, cho dù chịu bao khổ sở cũng tuyệt không để ý tới.

Cứ như vậy, dần dần truyền ra tin đồn Ân gia nhị tiểu thư là một mỹ nhân thiện lương thông minh, ôn nhu hào phóng, một chút cũng không thua kém vị tỷ tỷ khuynh thành tuyệt sắc Ân Tử Nhược kia, hai người được mệnh danh là Ân gia song xu, dẫn tới vô số người theo đuổi.

Thời điểm Ân Tử Di nghe được lời đồn đãi này, chỉ nở nụ cười ôn nhu, sau đó lại chạy đi tìm Thượng Quan Tuyết. Đúng vậy, Thượng Quan Tuyết!

Nàng vẫn còn giống nguyên tác chính là ngày ngày không ngừng truy đuổi Thượng Quan Tuyết, nhưng lại dùng phương pháp im lặng nhẹ nhàng, không kịch liệt giống như nguyên thân, mỗi ngày đều bày đủ loại quan tâm hân một cách cẩn thận, nhưng lại không yêu cầu cái gì, khoảng cách không xa không gần. Khi bị người khác nhắc tới, thì sẽ đúng lúc mà đỏ mặt, một bộ thẹn thùng. Buổi tối thì thường thường trốn vào trong chăn của Ân Tử Nhược, như tiểu cô nương lần đầu nếm thử vị tình yêu, tâm sự chuyện tình yêu của mình cho nàng ta nghe.

Dù như vậy Thượng Quan Tuyết cũng không tỏ thái độ phiền hà, hay có lời nói độc ác, hết thấy tiến hành đầu vào đấy, nữ tử giống như con nhện tránh ở chỗ tối, bày thiên la địa võng, rình con mồi của nàng.

Thẳng đến một ngày nam tử nhìn thấy nữ tử hân tâm tâm niệm niệm bày ra vẻ mặt say mê đối với Phượng Tấn Du người mà hân ghét nhất, tâm liền luống cuống, một cổ hờn dỗi đến mức làm hân muốn nổi điên.

Đúng lúc này, Ân Tử Di lại tới viện của hân, còn giống như trước đem điểm tâm được làm rất tỉ mỉ cho hân.

Nam tử nhìn thấy ý cười trên mặt nữ tử, một cổ xúc động phá tan lý trí hân, liền đem điểm tâm hất đổ xuống đất, trong mắt hiện lên mặt ác ý, “Đủ rồi, ngươi có biết mỗi ngày nhìn mặt ngươi ta thấy ghê tởm thế nào không! Vì sao ngươi không thấy thẹn mà ngày nào cũng dây dưa với ta, vì sao? Đều tại ngươi, ngươi vì sao lại trở về, vì sao ngươi không chết ở bên ngoài! Vì sao ngươi cùng ta đính hôn không phải là Tử Nhược, mà là ngươi! Cút cho ta! Ta không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa! Mỗi lần thấy ta đều muốn nôn!”

Nghe thấy thanh âm đĩa sứ vỡ vụn trên mặt đất, trong mắt nữ tử hiện lên mặt kinh hãi, mà sau khi nghe nam tử nói xong, lại biến thành bi thương thật sâu, nước mắt nhất thời chảy xuống, hai tay nắm chặt váy dài màu tím, xoay người chạy ra ngoài.

Sau khi nữ tử rời đi, Thượng Quan Tuyết liền suy sụp tinh thần ngồi xuống, nhìn điểm tâm tình xảo bị đánh đổ trên mặt đất, môi giật giật, nhưng không nói cái gì.

Sau ngày hôm đó, nam tử đúng là không nhìn thấy nữ tử nữa, ngay cả ngẫu nhiên gặp gỡ cũng không có, nhưng kỳ quái chính là, hân thể mà lại có chút không thích ứng.

Cứ như vậy không mặn không nhạt trôi qua một tháng, ngũ đại gia tộc nghe được tin tức, có một tòa di tích viễn cổ sắp xuất thế, vì thế liền ước hẹn mang tiểu bối ưu tú trong nhà tiến vào nơi đó.

Ngày xuất phát, Thượng Quan Tuyết gặp lại nữ tử chiếm cứ tâm tư của hân dạo gần đây, liền nhìn chăm chăm vào nàng một lúc lâu, đối phương chỉ cúi đầu im lặng đứng ở phía cuối đội ngũ Ân gia, làm cho hân không có cơ hội cùng nàng giải thích. Đúng vậy, hân biết ngày đó hân quá phạm, lời nói xác thực là đã thương người, hân biết chính mình sai lầm rồi!

Nhưng dọc đường đi vẫn không có một cơ hội nào, gió êm sóng lặng tiến tới nơi di tích xuất thế.

Lại không ngờ vừa tiến vào nơi đó, mọi người liền bị người Hòa trạch phục kích, trong lúc mọi người hỗn chiến, thì di tích bên kia cũng bắt đầu rục rịch, một lốc xoáy khổng lồ màu đen vô thanh vô tức xuất hiện phía sau mọi người.

Đang cùng với người đánh nhau Ân Tử Di thấy lốc xoáy kia, ánh mắt hơi mị mị, hiện lên mặt tình thế bất buộc.

Thấy Thượng Quan Tuyết đang từ từ lại gần lốc xoáy kia, nữ tử hơi hơi nhíu mày, sau đó như nghĩ tới cái gì, thân tình hoảng sợ chạy vội lại chỗ hồng y nam tử. Đợi chạy tới bên cạnh hân, mới dồn dập lớn tiếng hô cẩn thận, sau đó hai tay đẩy mạnh sau lưng nam tử một cái, cả người không có lực liền rơi vào bên trong lốc xoáy.

“Tử Di!” Thượng Quan Tuyết phản ứng lại, nhào người về phía trước, nhưng chỉ bắt được một mảnh góc áo nữ tử.

“Tấn Du!” Bên kia Ân Tử Nhược cũng kinh hoảng kêu lên, thì ra Phượng Tấn Du vì bảo hộ nàng cũng rơi vào bên trong lốc xoáy kia, sau đó lốc xoáy màu đen kia giống như chưa bao giờ xuất hiện, hoàn toàn biến

mắt không thấy, tất cả mọi việc trong chớp mắt đã hoàn thành, làm mọi người ở đây không kịp trở tay.

“Tử Di! Tử Di!” Hồng y nam tử nhanh chóng chạy lại nơi lốc xoáy màu đen xuất hiện lúc này, người giống như điên dại liên tục công kích vào nơi bây giờ chỉ có mấy bụi cỏ dại, sắc mặt hần dần dần trở nên tái nhợt, nhưng vẫn không có dừng tay!

“A!” Nam tử phát ra tiếng kêu bi thống, Tử Di! Không cần, hần vừa mới hiểu được tâm ý của mình, vì sao lại làm cho người hần yêu thương biến mất, vì sao!

Sau khi rống một lúc nam tử liền ngất đi.

Mà bên trong di tích, Ân Tử Di cảnh giác nhìn Phượng Tồn Du vẻ mặt tươi cười ở phía đối diện, tâm tình trở nên phức tạp. Rõ ràng nàng tính toán tốt lắm rồi, di tích này một khi có người tiến vào sẽ đóng cửa, đến lúc đó cũng chỉ có một mình nàng ở đây, tất cả mọi thứ trong này đều thuộc về nàng, theo nguyên tác thì hai người Ân Tử Nhược và Phượng Tồn Du cùng nhau rơi vào, không chỉ có thu hoạch được một đồng lớn bảo vật, mà cảm tình cũng tiến triển cực nhanh. Nàng trái tính phải tính, Phượng Tồn Du thế nhưng vẫn rơi vào, lại còn hé ra vẻ mặt như vậy.....

Trong chớp lát, nữ tử bỗng xoay người đi về một hướng.

Nhưng chớp mắt khóe mắt phiền chán của nữ tử cũng bị Phượng Tồn Du bắt gặp, theo hiểu biết của hần, nếu như nhìn thấy hần, nữ tử trước mặt này hần là phải chạy lại chỗ mình cầu xin bảo hộ mới đúng, bởi vì với tính tình của đối phương, thiện lương lại dẫn theo điểm yếu đuối, không ngờ hiện tại lại để hần thấy cảnh tượng này..... Chẳng lẽ từ trước tới giờ hần nhìn lầm sao?

Nghĩ như vậy, nam tử vẫn đi theo, trong mắt lại tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Sau đó trong khoảng thời gian sống ở đây lại làm cho Phượng Tồn Du nhìn nữ tử này với cặp mắt khác xưa, khi giết chóc thì ngoan tuyệt, sau đó thì bình ổn điềm tĩnh, nữ tử luôn khẽ cười kia thế nhưng so với hần thì thích ứng cái thế giới huyết tinh xa lạ này còn nhanh hơn!

Suy nghĩ như vậy, nam tử không nhận thấy rằng, ánh mắt của hần càng lúc càng dừng thật lâu trên người nữ tử.

Mà Ân Tử Di ngồi cách hần không xa cũng không thấy phiền toái, trên mặt mặc dù không có biểu tình, nhưng trong lòng thì không ngừng tính toán, cứ như vậy mãi thì không được, mỗi ngày đánh giết cũng không có nhiều lợi ích, mà nàng thì muốn nhiều thứ hơn, ngày ngày đứng ngốc ở cái nơi này, nàng thấy cũng chán nản, phải tìm cơ hội tránh khỏi nam nhân này thôi!

Ân Tử Di hạ quyết tâm nên vì thế lộ trình kế tiếp nàng chuyên môn chọn chỗ có cấm chế, trận pháp phức tạp mà đi, dựa vào nàng có trí nhớ về tình tiết câu chuyện cùng với kinh nghiệm trước kia, nàng cũng phải mất thật lớn công phu mới bỏ rơi nam tử này.

Vừa thoát thân, Ân Tử Di liền hướng tới mục tiêu của nàng, một đường vượt mọi chông gai, thời điểm đến được nơi cất giấu bảo vật, nàng cũng không biết đã trải qua thời gian bao lâu, bất quá nàng cũng không lo nghĩ nhiều, di tích này có đủ loại truyền tống trận, ra thì dễ, mà vào thì khó, rất nhiều người đánh bậy đánh bạ xông vào được di tích, nhưng có khi vừa mới đi được hai bước thì đã bị truyền tống ra ngoài, cái gì cũng không lấy được!

Ân Tử Di trong lòng đưa ra quyết định, đứng trước truyền tống trận, hít một hơi thật sâu rồi bước vào, từ hôm nay trở đi nàng mới chính thức được xem như bước vào hàng ngũ cường giả, kế hoạch của nàng cũng có thể bắt đầu thực thi.

Lại không nghĩ tới vừa đi ra khỏi truyền tống trận, liền thấy một bạch y nam tử nằm té xỉu dưới chân nàng, Ân Tử Di chỉ hơi thoáng nhìn, sau đó chuẩn bị mặc kệ rồi đi, bỗng dừng dừng bước.

Quay trở lại, nâng hai má nam tử lên, trên mặt xẹt qua nụ cười quỷ dị.

Mộc Bạch Y, đúng là Mộc Bạch Y! Từ ngày nàng trở lại Ân gia vẫn chưa có gặp qua hần, nghe người ta nói, hần là đi ra ngoài tu luyện, không ngờ lại để cho nàng gặp được.....

Vì thế nữ tử liền mang theo nam tử cùng đi trên đường, khoảng ba ngày sau nam tử tỉnh lại, bắt quá lại giống như bị mất trí nhớ, trong mắt đều là mê mang.

Thấy thế, Ân Tử Di trong lòng vừa động, bỗng nảy ra một ý tưởng. Nàng quyết định, mang theo nam tử đi khắp nơi, nhưng không đi về hướng ngũ đại gia tộc, nàng đang đợi, đợi một cơ hội.....

Trên đường nàng luôn dốc lòng chiếu cố bạch y nam tử, trong mắt đúng lúc sẽ lộ ra nhè nhẹ ái mộ, thậm chí khiến cho người đi trên đường nhìn thấy bọn họ cũng cho rằng là một đôi song tu bầu bạn.

Ánh mắt nam tử mới đầu tràn đầy cảnh giác cũng dần dần trở nên nhu hòa, thẳng đến một ngày lại lộ ra nhè nhẹ tình yêu.....

Ân Tử Di biết thời cơ đã tới, vì thế liền mang theo hắn trở về ngũ hợp thành.

Nhìn thấy tình ý lưu chuyển quanh thân hai người, người ngũ hợp thành đều kinh ngạc há to miệng, bốn người Thượng Quan Tuyết, Ân Tử Nhược, Phượng Tồn Du, Vũ Văn Trường Thanh khi nghe được tin tức cũng giật mình tại đường trường.

Cũng không biết có phải do thương thế tốt lên, hay là vì thấy Ân Tử Nhược mà kích thích, Mộc Bạch Y bỗng dưng thanh tỉnh, ánh mắt cũng không có mê mang nữa, ngược lại đi từng bước lại gần Ân Tử Nhược, ánh mắt thâm tình lấp lánh, “Tử Nhược.....”

Nghe tiếng gọi, tử y nữ tử đứng bên cạnh hắn không thể tin trên trời nhìn, chờ thấy rõ tình ý trong mắt nam tử, giống như bị đả kích thật lớn, đầu choáng váng lui về sau hai bước, sau đó điên cuồng mà chạy đi.

Thấy thế, Mộc Bạch Y đột nhiên thanh tỉnh lại, xoay người định đuổi theo, lại bị một cổ mạnh mẽ ở phía sau đẩy một cái lao đảo, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng dáng màu đỏ đuổi theo nữ tử đã chạy càng lúc càng xa kia.....

Lúc sau Ân Tử Nhược cũng đã nhìn ra chuyện, Ân Tử Di bây giờ lảng tránh người khác, kỳ thật nguyên nhân chân chính chỉ có mình nàng biết, nàng muốn tiến vào không gian cố gắng tu luyện, tăng lên tu vi; mặc khác lại âm thầm liên lạc với một số người tu vi cao thâm có ý kiến bất đồng với ngũ đại gia tộc, cường bức lợi dụ, nhằm tăng cường năng lực của nàng, căn bản là không có thời gian nhàn rỗi để đi quản mấy cái chuyện tình yêu này!

Mà Mộc Bạch Y và Thượng Quan Tuyết ngày nào cũng đến, ở bên ngoài ngáy giấc chờ đợi, nhưng Ân Tử Di sớm trốn vào không gian nên không nghe không thấy cái gì. Đôi khi Phượng Tồn Du cũng tới đây, nhưng lần nào cũng chỉ ngồi một lúc liền rời đi.

Lúc bọn họ đến, Ân Tử Di đều biết, nhưng vẫn không để ý, vẫn cố gắng sắm vai nữ tử si tình bị tình yêu dày vò.

Ngày ngày trôi qua cứ yên bình như vậy, yên ả đến lúc mà Ân Tử Di cũng nhận không nổi mà muốn phá vỡ, thì xảy ra một sự kiện, mà sự kiện kia cũng ngồi nổ dẫn đến đại chiến sau này.

Đó chính là Ân Tử Nhược bị người nhìn thấy nàng cùng Phượng Tồn Du ngủ trên cùng một giường, nhưng không phải đơn thuần nằm trong chăn nói chuyện phiếm, cái người thấy kia lại là Ân Tử Di, mà người kêu nàng tới đây chính là Ân Tử Nhược.

Lúc sau ngẫm lại, Ân Tử Di cũng phỏng đoán đó là tâm tư của tỷ tỷ kia, thấy nam nhân của nàng dần dần rời xa nàng, đóa tuyết liên thánh khiết này ngoài miệng thì không nói gì, nhưng trong lòng nhất định là rất sốt ruột, đây chính là tính cách của nàng ta!

Bởi vì trước kia lúc nàng kể cho nàng ta nghe chuyện nàng yêu Thượng Quan Tuyết, đối phương lúc ấy liên tục đồng ý, còn bày mưu tính kế cho nàng, nhưng thường xuyên sang ngày thứ hai thì lại cố ý cho nàng thấy hình ảnh nàng ta thân mật cùng Thượng Quan Tuyết, còn bày ra bộ dáng không biết làm sao, tràn đầy xin lỗi nàng.

Cho nên khi thấy cảnh đó, Ân Tử Di đã dự kiến trước, nhưng trong lòng lại không thể tha thứ được, không phải bởi vì nàng yêu Phượng Tồn Du, nàng đối với nam nhân kia có thể nói là không có một tia hảo cảm, chỉ là vì khuôn mặt kia, cùng Hướng Đông giống như đúc, thế mà hắn lại ngủ cùng với nữ nhân khác trên một cái giường, làm nàng không thể tha thứ được.

Ân Tử Nhược thấy muối muối thấm hại cho là đã trở thành người tâm phúc của mình kia, nhìn thấy nàng và Tấn Du ngủ trên cùng một giường, giống như là không nhìn thấy cái gì, chỉ nhếch khóe miệng mỉm cười sau đó liền rời đi, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm bất an, cái loại bất an này giống như bài sơn hải đảo, ngay cả lúc Phượng Tấn Du tỉnh lại, nhú mảy chất vấn, nữ tử cũng đều không nghe thấy.

Về sau, nữ tử phát hiện bất an của nàng quả nhiên là có nguyên nhân. Bởi vì nàng nhìn thấy tất cả mọi người Ân gia trừ bỏ lão tổ đều nằm trong vũng máu, thì chỉ còn lại một mình nàng.

Nữ nhân kia giống như ác ma, một thân cẩm y hoa phục, ngồi trên ghế của gia chủ, chậm rãi nói, “Bây giờ bắt đầu chạy đi, có thể trốn được càng xa thì càng tốt, thời gian một nén nhang, người của ta sẽ đuổi theo, sống hay chết thì nhìn vào tạo hóa của người!”

Nghe vậy, Ân Tử Nhược giận dữ công tâm nói, “Người.....”

“Hiện tại bắt đầu!” Tử y nữ tử khoát tay, người bên cạnh vội vàng thắp một nén nhang.

Nhìn thấy hương khói bay bay, Ân Tử Nhược không nói gì nữa, xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc.

Vì sao? Vì sao nàng lại rơi vào hoàn cảnh này? Luôn có một thanh âm ở sâu trong đầu nói với nàng, nàng là thiên mệnh chi nữ, sống một cuộc đời nước chảy mây trôi, mọi người đều thích nàng, trên đời này hết thấy mọi thứ đều là của nàng, nam tử ưu tú chỉ có nàng nguyện ý, bọn họ cũng có thể vì nàng mà chung sống hòa bình, hiện tại rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc có gì sai lầm, rõ ràng không phải như vậy, rõ ràng.....

Còn chưa nghĩ xong, nữ tử phát hiện mình đã không còn đường để đi, trước mặt là một vách núi đen, nếu là một vách núi đen bình thường thì thôi, nhưng phía dưới vách núi này chính là cái khe đó a!

Nàng đang định quay đầu lại, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm, Ân Tử Nhược ngoảnh đầu, đứng là muội muội nhà mình.

“Vì sao? Ta rốt cuộc làm sai cái gì? Vì sao lại đối với ta như vậy? Chúng ta không phải tỷ muội ruột sao?” Bạch y nữ tử như điên đại hét toáng lên.

“Kiếp sau hỏi lại ta đi!” Nữ tử nhấc tay, một đạo bạch quang phóng tới trước mặt nàng ta, uy áp tới gần làm cho nữ tử không thở nổi, tay chân cũng cứng đờ không thể nhúc nhích, công kích vừa chạm vào người, nữ tử liền phun ra một búng máu, người giống như điều đứt dây rơi xuống.

Ân Tử Di lững thững đi về phía trước, nhẹ giọng nói, “Kết cục của ta cũng chính là kết cục của ngươi.....”

Sau khi trở về, Ân Tử Di đẩy nhanh tiến độ, trước sau diệt Thượng Quan gia, Vũ Văn gia, Mộc gia, Phượng gia cũng giết không ít người, nhưng sau đó thu tay lại, làm mọi người phỏng đoán là có quan hệ với Phượng Tấn Du hay không, kỳ thật nguyên nhân chân chính sớm đã không còn rõ ràng rồi.....

Trên hành lang tối đen, Ân Tử Di chậm rãi hướng chỗ sâu mà đi tới, nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết, nữ tử thế mà cười ra tiếng. Nàng cố ý chọn nơi như thế này, đem bốn lão quý kia và Thượng Quan Tuyệt nhốt ở đó, cũng phê đi tu vi của bọn họ chính là để thưởng thức bộ dạng của bọn họ hiện giờ.

Đánh đập, cắt xương, dùng đủ loại khổ hình lên cơ thể người, nhưng bọn hắn cũng không thể chết được, bởi vì một khi có dấu hiệu sắp chết sẽ nhanh chóng đem người đó cứu chữa, phương pháp cứu mạng tiên nhân có rất nhiều, sẽ không để bọn họ đánh mất tánh mạng được.

Nữ tử lại gần một gian phòng khác, nhìn người có vẻ bình yên vô sự, nhưng biểu tình lại thập phần thống khổ – Thượng Quan Tuyệt, nở nụ cười, “Như vậy liền chịu không nổi sao? Phía sau còn có rất nhiều nga!”

Nhìn thấy nữ tử xuất hiện, nam tử đứng bật dậy, bắt lấy song gỗ, ánh mắt ban đầu hiện lên tình ý say đắm, sau đó lại biến thành tràn ngập oán hận, “Vì sao? Tử Di, vì sao lại đối với ta như vậy?”

“Vì sao? A..... Trước kia ta cũng từng hỏi như thế.....” Trong mắt nữ tử hiện lên chút hận ý, “Nhưng mà không có người nào trả lời ta! Cho nên vì sao ta phải trả lời ngươi chứ? Bất quá.....”

Nữ tử khoát tay liền ném một vật vào trong, cười nói, “Ta hy vọng ngươi có thể càng “cao hứng”, cho nên vẫn là nói cho ngươi biết đi!”

Nói xong liền xoay người ly khai, còn chưa có đi ra hành lang chợt nghe một tiếng hô tê tâm liệt phế, “Không!”

Nhưng nữ tử không có ý dừng lại, lập tức đi ra ngoài, nhìn trắng sáng như ngọc trên đỉnh đầu, nở nụ cười, cười đến chảy nước mắt, thật là tịch mịch a!

Năm nào cũng đến đây, Tiết Mật vẫn mặc bộ xiêm y đó, nhìn chăm chăm cột sáng vàng óng ánh kia, chậm rãi nhắm mắt.

Mà phía cuối cột sáng, Quân Ngọc Hàn từ trong đó đi ra, liền thấy đèn đuốc sáng trưng dài liên miên, như giao long xoay quanh con đường, trên đường xe ô tô chạy ngùn ngụt, cao ốc sáng người cao ngất, thậm chí có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ.

Thì ra khi thu phục được bí cảnh đó, hắn có thể tới một thế giới khác. Tu vi của hắn mặc dù không có đạt tới cấp đế, nhưng sau khi có được ba nghìn thế giới, thì ở thời không nào hắn cũng có thể tùy ý tiến vào, kỳ thật không biết cấp đế có tồn tại hay không, về sau còn cần hắn đi nghiệm chứng.

Sau đó nam tử cảm thấy có gì đó không bình thường, cước bộ dừng một chút, cả người giống như một luồng sáng tiến vào một căn phòng cũ kỹ, chờ khi thấy bộ dáng của nữ tử nằm trên giường, trong mắt liền phát ra tia kinh hãi.

Ba hồn bảy vía của nữ tử chỉ còn lại có một phách, cho dù cứu tỉnh thì về sau tư duy cũng không giống người thường, động tác không linh hoạt như người ngọc vậy, nhưng dù là thế cũng làm cho hắn cảm thấy được an ủi.

Dùng hết hơn phân nửa công lực, nữ tử trên giường cũng từ từ tỉnh dậy, ánh mắt tinh thuần giống như trẻ con mới sinh.

“Mật nhi, về sau đây là tên của nàng.”

“Mật nhi.....”

Mấy năm sau, luôn có một nữ tử cũng một thân áo trắng vụng về theo sát bạch y nam tử đi ở phía trước, “Ngọc..... Chờ.....”

Khi đi ngang qua một hộ gia đình, nữ tử như nhìn thấy cái gì, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy gia đình kia có bốn lão nhân tóc hoa râm ngồi ngay ngắn, một nữ tử mặc váy tím ý cười trong suốt ngồi bên cạnh bọn họ, sau đó không biết nữ tử nói cái gì, mà các lão nhân cười thật thoải mái.

Mật nhi ở một bên thấy vậy cũng nở nụ cười theo bọn họ, chỉ là bộ dáng kia lại ngốc nghếch đáng yêu.

93. Chương 93: Phiên Ngoại 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ta tên là Thích Diệc Thịnh, năm nay mười tuổi, hôm nay là một ngày vui vẻ, nhưng mà ta không vui.

Bởi vì hôm nay là ngày thành thân của Nguyệt Kiến tỷ tỷ và Huyền Vũ thúc thúc, nhưng nghe nói lúc trước Huyền Vũ thúc thúc làm Nguyệt Kiến tỷ tỷ không vui, vì thế phải theo đuổi nàng ba năm, mới rốt cục khiến nàng gật đầu đáp ứng, vừa nghe vậy, đúng là chuyện tình tốt a!

Nhưng mà ta cũng không vui vẻ, không phải bởi vì Huyền Vũ thúc thúc đoạt đi Nguyệt Kiến tỷ tỷ người mà ta và muội muội yêu quý, tuy đây cũng là một phần nguyên nhân, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là mẫu thân, đều do người!

Ba năm trước đây, khi người và phụ thân thành thân nói cái gì mà muốn tổ chức hôn lễ kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây, có trời mới biết Trung Quốc và Phương Tây kết hợp a! Quên đi, từ lúc tiến vào căn phòng của Tử Di di mẫu, người liền luôn nói như vậy, nói làm cho mọi người nghe không hiểu, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ.

Khẳng định là bởi vì người lần đầu tiến vào căn phòng xinh đẹp như vậy, nhớ lúc trước a Hành cũng thích học mẫu thân nói lung tung, đều là bởi vì bọn họ không có kiến thức, như mình và phụ thân đều có như vậy!

Bất quá đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là cái Trung Quốc và Phương Tây kết hợp kia còn liên quan tới mình và a Hành, trang điểm cho bọn họ giống như bông hoa, kỳ thật cái gọi là hóa trang chỉ là dán một khỏa tròn màu đỏ ở giữa trán thôi, sau khi dán xong, mình còn chưa soi gương, mẫu thân đã cười nghiêng ngả không dậy nổi, mẫu thân tuyệt đối là cố ý, đúng là đáng ghét mà! Cố tình đùa ngốc a Hành kia lúc soi gương còn làm cái bộ nhìn thấy xinh đẹp, thật sự là tức chết hần!

Lúc sau mẫu thân cho bọn họ một bộ quần áo kỳ quái, gọi là “Tây trang”, cổ đeo một cái cà- vạt nhỏ, hần thừa nhận bộ dạng này có điểm tuần, nhưng chủ yếu là do diện mạo của hần, chứ không phải do quần áo mẫu thân cho.

Về phần a Hành.....

“Ca ca, huynh phát ngốc cái gì a, sao còn không thấy quần áo đi? Thực chậm!” Một tiểu nha đầu mặc bộ váy công chúa màu trắng, hai tay nắm nhẹ làn váy đứng đưa trước mặt nam hài, giơ lên rồi lại hạ xuống, tới tới lui lui, không thấy phiền chút nào.

Kỳ thật lần nào mặc thành thế này tiểu nha đầu đều có động tác như vậy, cánh tay nhỏ bé trắng nõn lúc ẩn lúc hiện, thế này coi như còn được, mẫu thân kia mới là dọa người, bả vai và cánh tay đều lộ ra ngoài, cố tình phụ thân còn một lòng một dạ nhìn, chờ tới khi mẫu thân nói mặc như vậy ra ngoài, mặt phụ thân lúc đó mới thật khó coi, cuối cùng phải thỏa hiệp một hồi, mẫu thân đeo thêm một cái khăn mỏng, đem bả vai và cánh tay đều che lại.

Nhưng điều này chứng tỏ một chuyện, phụ thân hần sợ mẫu thân, trước kia không rõ, sau này lại càng bộc lộ hơn, mẫu thân muốn cái gì hần đều tìm đưa trước mặt nàng, thậm chí còn nguyện ý xuống bếp nấu cơm, đến bây giờ hần cũng nghĩ không ra mẫu thân cho phụ thân loại mê được gì!

Sau hần hỏi qua Chu Tước bá, mới biết được phụ thân trước kia cũng giống như Huyền Vũ thúc thúc vậy, làm mẫu thân mất hứng, hiện tại sợ mẫu thân rồi đi nên càng ngày càng đối tốt với nàng, ai.....

Nhớ lúc trước khi mẫu thân thành thân Chu Tước bá, di di, ngay cả Nguyệt Kiến tỷ tỷ đều cảm thấy phiền toái, phí tâm tư. Nhưng mẫu thân nói cái gì mà hôn lễ cả đời chỉ có một lần, nhất định phải oanh oanh liệt liệt! Cũng không biết là do mẫu thân thuyết phục bọn họ hay chính di di các nàng có suy nghĩ như vậy, sau đó mấy hôn lễ khác, di di cùng Vũ Văn thúc thúc, Chu Tước bá cùng Thương Lan thúc thúc đều là như vậy, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp!

Đáng thương hần và a Hành, không đúng, chỉ có hần, a Hành ngốc kia thì rất thích thú, đáng thương hần lần nào cũng mặc thành như vậy, còn điểm đỏ xấu xí trên trán nữa chứ, một đời anh danh của hần a, liền

bị hủy vì cái điểm kia, còn không phải vì mẫu thân tìm người vẽ tranh, nói gì mà phải lưu lại thời khắc tốt đẹp, sao mà tốt đẹp đây? Thật là rất đáng giận!

Còn nhớ lúc diễn ra hôn lễ, là ngoại công dắt mẫu thân vào, mình cùng a Hành như đứa ngốc đi ở phía sau rải hoa, nhìn qua giống như tiểu cô nương, a Hành cười đến vui vẻ, còn hắc lại xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm cái động mà chui vào. Hắc thật sự không thích, sau đó thái gia gia đứng ở trên đài đọc một đoạn dài, còn hỏi mẫu thân và phụ thân có nguyện ý hay không, thật khờ, nghe nói đoạn văn kia là tự mẫu thân viết ra, vậy càng choáng váng!

Như vậy, sao có người không thích chứ, cho dù không thích, còn có thể làm gì sao! Mẫu thân suốt ngày thích làm mấy việc dư thừa này!

Bất quá có một điểm tốt, người làm bánh điểm tâm cho phụ thân rất ngon, ngọt, mềm nhũn, nghĩ đến làm cho hắc chảy nước miếng, bất quá cũng không biết vì sao vẫn kém hơn bát trân chúc ngọt ngào mà Quân phụ thân làm.

Nhớ tới Quân phụ thân, mình và a Hành từ lần đó cũng chưa gặp lại lần nào, cũng không biết hắc thế nào, hỏi còn nhỏ hắc đối xử với bọn họ rất tốt, tuy không cùng huyết thống, nhưng phụ thân đối với bọn họ cũng tốt lắm!

“Ca ca, huynh nghĩ cái gì thế?” Tiểu nha đầu kẻ sát khuôn mặt phấn nộn vào mặt nam hài, cái điểm đỏ trên trán kia nhìn hết sức tiên diễm.

Thích Diệc Thịnh nhìn thấy lại một trận buồn khổ, khoanh khắc cúi đầu, nam hài đột nhiên liếc thấy một thân ảnh quen thuộc ngoài cửa sổ, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Chắc không nhìn lầm, bộ dáng kia rõ ràng là Quân phụ thân đã rời đi thật lâu, hắc sao lại xuất hiện ở đây!

“Ca ca, làm sao vậy?” Tiểu nha đầu cũng đuổi tới.

“Ta nhìn thấy.....” Nam hài tìm tìm chung quanh, nhưng ngay cả một tia bóng người cũng không thấy, sau đó thấy cha mẹ mình nhặt một cái hộp làm tử gỗ từ dưới đất lên, mở ra thì chính là một đôi ngọc bội long phượng.

“Hắc đến đây sao?” Thích Vô Thương nhẹ giọng hỏi.

“Ân.....” Tiết Mật gật gù đầu, đẩy hòm lại, “Hắc là vì Nguyệt Kiến.....”

Nói xong nữ tử quay đầu nhìn Thích Diệc Thịnh đứng ở một bên, chút cảm khái trên mặt lúc trước giờ biến thành ác ý, “Thịnh nhi, sao còn không thay quần áo? Nhanh đi, đổi xong nường họa cho con bức tranh thật xinh đẹp, lần này nhớ đánh má hồng lên mặt nha!”

“Không cần!” Đối lập với vẻ mặt hoảng sợ của nam hài, nữ hài lại tràn đầy chờ mong.

“Mật nhi, chỉ cần tương đối là được.....”

“Ân, yên tâm, Thịnh nhi, mau tới đây!”

“Con không cần!”

“Mẫu thân, trước họa cho con đi!”

Chờ giây vò đứa con của mình xong, Tiết Mật cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười, lập tức nhìn về phía Thích Vô Thương, “Nguyệt Kiến thành thân, Cảnh Trung Lưu..... Hắc không đến xem?” Cho dù đến bây giờ Tiết Mật cũng không rõ tâm tình của nam tử kia, ai.

“Ân, hắc nhờ Thương Lan truyền lời, cả đời này sẽ sống trong Lung Nguyệt cốc, ở lại Tu Chân Giới.” Thích Vô Thương hỏi đáp.

“Hắc đối với Nguyệt Kiến.....” Tiết Mật phân vân không biết có nên hỏi không.

“Ân, còn không có buông.” Thích Vô Thương thở dài.

“Phải không?” Tiết Mật không nói gì, “Giờ lành sắp tới, chúng ta vẫn nên nhanh đi qua, Thịnh nhi, con còn phụng phịu bao lâu a? Cùng lắm tí trở về nường họa cho con bức tranh thật đẹp!”

“Hừ!” Nam hài đi lẹp xẹp tới, nắm chặt tay Thích Vô Thương, tiểu cô nương bên kia cũng nắm tay Tiết Mật, bốn người cứ như vậy đi ra ngoài, từ xa nhìn lại, giống như một bức tranh ấm áp, thời khắc như dừng lại tại hình ảnh hạnh phúc này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-chan-nu-phu-dao-hoa-kiep>